

CHRISTOPHER PAOLINI

BRISINGR

HỎA KIEM

(PHẦN TIẾP THEO CỦA
ELDEST ĐẠI CA)

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

ERAGON Tập 3 - (BRISINGR) - HỎA KIÊM

Tác giả: Christopher Paolini

Thể loại: Huyền Huyền, Thám Hiểm, Cổ Đại

Ebook: Cuibap

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 1

Cánh cửa tử thần

Eragon nhìn chăm chú về hướng tòa tháp đá, nơi mà đám quái vật giết cậu của nó lần trốn.

Nó nằm úp bụng xuống đất đằng sau một đồi cát thưa thớt với những bụi cỏ, bụi gai và những cây xương rồng tựa như những bụi hoa hồng. Đám gỗ mục đâm vào bàn tay khi nó cố nhích tới một chút để có thể thấy Helgrind rõ hơn. Tháp đá tỏa bóng âm u tới vùng đất xung quanh như một bóng ma phủ trùm lấy vạn vật.

Nắng chiều le lói chiếu lên những ngọn đồi thấp ngả dài theo hướng tây, rọi sáng mặt hồ Leona khiến phong cảnh tựa như được dát vàng.

Ở bên trái, Eragon có thể nghe được nhịp thở đều đặn của người anh họ Roran đang nằm dài sau nó. Sự tĩnh lặng của khung cảnh xung quanh lại trở nên vô cùng ồn ã bên tai của Eragon kể từ khi nó có được thính giác siêu phàm bằng việc thoát thai hoán cốt trong lễ Agaeti Blödhren, lễ Huyết Thệ của các thần tiên.

Nó chỉ chú ý chút xíu tới đoàn người đang tiến tới gần chân Helgrind, rõ ràng là đến từ đô thị Dras-Leona cách đó vài dặm. Một nhóm gồm hai mươi bốn người cả nam lẫn nữ, mặc áo trùm da dày, dẫn đầu đám người này. Họ đi với dáng vẻ lạ lùng, người thì khập khểnh, người lại lê lét, cả người gù xuống quần quai, có người thì dùng nạng chống, có người lấy tay nhắc người về phía trước vì chân họ cực kỳ ngắn, những dáng đi kỳ dị này xảy ra vì mỗi người trong bọn hai mươi bốn người này đều thiếu hoặc một tay hoặc một chân hoặc cả tay lẫn chân. Người cầm đầu thì ngồi trên một cái cang khiêng bởi sáu người nô lệ thân bóng lờng, tương ngồi kiểu này thật là một kỳ công vì người này, không rõ nam nữ, Eragon không nhận ra nổi, thiếu mất cả tứ chi và chỉ còn lại cái đầu, trên đầu lại đang giữ vững một mao da lông lấy cao khoảng một thước.

"Đám pháp sư của Helgrind," nó thầm thì cho Roran nghe.

"Bọn chúng biết sử dụng pháp thuật không?"

"Có thể. Em không dám dùng tinh thần dò thám Helgrind cho tới khi bọn chúng rời khỏi, vì nếu chỉ cần một tên là pháp sư thực thụ, họ sẽ cảm nhận được tri giác của em, cho dù mập mờ cỡ nào, đến lúc đó thì sự hiện diện của chúng ta sẽ bị lộ."

Đằng sau đám pháp sư là hai hàng các thanh niên mặc đồ vải vàng. Mỗi người đều khiêng một khung sắt hình chữ nhật bị chia đều bởi mười hai thanh ngang trên đó treo những cái chuông lủng lẳng cỡ củ cải mùa đông. Một nửa số thanh niên này lắc mạnh khung sắt khi bọn họ bước tới trước bằng chân phải, tạo nên một nốt nhạc ma quái chói tai, nửa số còn lại lắc khung sắt khi họ bước tới bằng chân trái khiến các thanh sắt chạm vào nhau vang lên tiếng vang thê lương vang dội khắp đồi núi. Lũ tu sĩ dùng tiếng khóc, rên la hò hét của họ hoà với tiếng chuông trong trạng thái mê mụi xuất thần.

Đằng sau bọn chúng này là một đám người kéo dài như đuôi sao chổi, gồm những cư dân thành Dras-Leona, quý tộc, phú thương, tướng lãnh quân đội, kèm theo những thành phần thấp kém khác như lao công, ăn mày và lính bộ binh bình thường.

Eragon tự hỏi không biết Marcus Tabor, thị trưởng Dras-Leona, có trong đám người này hay không.

Khi tới gần kè đá nhỏ ở chân núi Helgrind, đoàn người bỗng dừng lại, đám pháp sư tụ lại hai bên một tảng đá lớn màu gỉ sắt nhưng lại bóng lưỡng ở phía trên. Cả đoàn người đứng không nhúc nhích trước một bệ thờ thô sơ, dị nhân trên cáng động đậy và bắt đầu tụng những âm thanh chói tai như những cái chuông rên rĩ kia. Bài tụng của gã này cứ bị ngắt quãng bởi các luồng gió, nhưng Eragon nắm được vài câu cổ ngữ, cho dù có bị bóp méo và phát âm sai, pha lẫn với tiếng người lùn và thổ ngữ của người Urgals, tất cả hoà với nhau tạo thành một loại tiếng địa phương cổ xưa đối với Eragon. Những thứ mà nó hiểu khiến nó rùng mình, vì bài tụng kia nói về những thứ mà không nên biết tới, về lòng thù hận hiểm ác đã ung thối hàng thế kỷ trong những hang động sâu xa nhất trong trái tim con người trước khi được phép nảy nở sinh sôi vì sự vắng mặt của các Kỳ Sĩ Rõng, về máu và sự điên dại, và về những tập tục kinh tởm từng được thực hiện dưới bóng trăng trong đêm đen.

Ở cuối bài tụng sa đọa đó, hai tên pháp sư thấp chức hơn liền đi tới và nâng sự phụ của chúng, hay có lẽ là tình nhân cũng nên, khỏi cái cáng và để ngay lên bệ thờ. Sau đó tên Pháp Sư trưởng kia ra một mệnh

lệnh ngăn. Hai lưỡi thép nhoáng lên như sao xẹt. Một dòng máu xịt ra từ hai bên vai của tên Pháp Sư trưởng kia, chảy xuống thân thể không tay chân bọc áo da kia, rồi đọng lại thành vũng trên tảng đá cho tới lúc chảy hết xuống đám đá sỏi ở dưới.

Hai tên pháp sư nhảy tới trước hứng lấy dòng máu đỏ tươi vào những cái cốc có chân, rồi khi hứng đầy được phân phát cho mọi người trong đoàn lúc này đang hăm hở đón nhận để uống.

"Ặc!" Roran thấp giọng nói, "Em quên nói với anh rằng cái lũ mọi rợ, cái đám bụng chứa máu, đầu đặc sệt, lại đi thờ cúng mấy thằng khùng ăn thịt người kia."

"Không phải vậy. Họ không có ăn thịt đâu."

Khi tất cả mọi người trong đoàn đều có máu trong miệng, những tên tu sĩ đê tiện kia mới đem tên Pháp Sư trưởng trở về lại cảng rồi lấy vải trắng bịt vai cái tên quái vật này.

Những vết máu thấm ra làm hoen ố tấm vải trắng tinh.

Vết thương dường như không có chút gì ảnh hưởng tới tên Pháp Sư trưởng, vì hắn quay người về phía đám tín đồ môi dính máu đỏ tươi kia và nói: "Bây giờ các người đã trở thành anh em thật sự với ta, các người đã được nếm nhựa sống trong mạch máu ta dưới bóng của tháp Helgrind thiêng liêng. Huyết mạch tương liên, nếu gia đình các người cần giúp đỡ, hãy vì Giáo Hội mà phụng sự khiến những người khác biết đến Chủ Nhân Khủng Khiếp của chúng ta... Hãy khẳng định và tái khẳng định lòng trung thành của chúng ta với Đấng Ba Ngôi và hãy cùng ta đọc lại Chín Lời Thề... Vì Gorm, Ilda và Fell Angvara, chúng ta thề sẽ tôn xưng ít nhất ba lần một tháng, vào trước khi mặt trời lặn và dâng bản thân chúng ta tới để làm dịu cơn đói muôn đời của vị Chủ Nhân Vĩ Đại của chúng ta... Chúng ta thề sẽ theo những theo những lời dạy trong sách Tosk... Chúng ta thề sẽ luôn mang theo Bregmir trong người và sẽ luôn kiêng cử mười hai trong mười hai thứ và sự va chạm của dây thừng thắt gút, không để nó mua chuộc..."

Tiếng gió cuộn lên khiến Eragon không nghe được nốt danh sách kia. Rồi nó thấy những người lắng nghe lấy ra một con dao lưỡi cong, từng người một, tự cắt góc khuỷu tay của họ rồi vẩy máu lên bệ thờ.

Vài phút sau, gió mạnh lại lắng xuống và Eragon lại nghe thấy, "... và những thứ các người từng ham muốn sẽ được ban cho như một phần

thường cho sự trung thành của các người... Buổi thờ phụng của chúng ta đến đây là kết thúc. Nhưng nếu có ai trong các người đủ dũng cảm để biểu lộ lòng tin tuyệt đối của chính mình, hãy đến chứng minh cho mọi người thấy."

Đám người lắng nghe khựng lại, nghiêng người về phía trước, vẻ mặt chăm chú, rõ ràng đây là thứ mà họ đang mong đợi.

Một khoảng lặng trôi qua, lúc đó những tưởng mọi người sẽ thất vọng, nhưng một trong những người theo hầu đã đứng ra và hét lớn, "Tôi sẽ làm!" Dưới âm thanh vui mừng vang dậy, những người anh em của tên này bắt đầu khua chuông theo nhịp điệu nhanh và man rợ khiến cả đám người như trở nên điên cuồng, họ nhảy nhót la hét trong sự cuồng dại như thể tâm trí đã rời bỏ họ. Tiếng nhạc ma quái nhóm lên một tia hưng phấn trong tim Eragon, cho dù nó vốn phản đối việc làm này, làm sống dậy thú tính nguyên thủy trong nó.

Tên kia lột tấm áo dài vàng ra khỏi người, hắn không mặc gì khác ngoại trừ thất lưng bằng da, tên thanh niên tóc đen này nhảy lên bệ thờ. Từng giọt máu như hồng ngọc tung toé lên hai chân hắn. Hắn đối mặt với tháp Helgrind, cả người bắt đầu co giật liên hồi như bị kinh phong, nhịp nhàng theo tiếng vang của đám chuông sắt tàn nhẫn kia. Đầu của hắn quắc quẹo trên cổ, khoé miệng xùi bọt mép, hai tay vung vẩy như hai con rắn. Bắp thịt hắn đỏ mồ hôi trơn tuột cho tới khi cả người hắn óng lên như một pho tượng đồng dưới ánh nắng.

Nhịp chuông bắt đầu trở nên điên loạn, mỗi khi có nốt chạm với nhau, thì người thanh niên kia lại thò tay ra. Một pháp sư để vào đó cán một pháp cụ kỳ lạ: một vũ khí chỉ có một cạnh bén, dài khoảng hơn nửa thước và một cái chuôi dài, tay cầm có vảy, thanh chắn ngang có vết tích lạ, lưỡi rộng và dẹp, mở rộng cho tới trở thành giống vỏ sò ở một đầu, hình dáng giống như một cánh rồng. Pháp cụ này được đặc chế cho một mục đích duy nhất: để chặt xuyên giáp trụ, xương và gân dễ dàng như một túi da đựng nước đang phình ra.

Người thanh niên nâng vũ khí lên khiến nó dựng xéo chĩa về phía đỉnh Helgrind. Sau đó hắn quỳ xuống một gối, trong tiếng la hét không mạch lạc, hắn chặt lưỡi dao xuống cổ tay phải.

Máu bắn tứ tung lên sau bệ thờ.

Eragon rúm người lại và quay mặt ra chỗ khác, nhưng cũng không

tránh được tiếng hét chói tai thảm thiết của người thanh niên kia. Cảnh tượng này đã từng thấy trên chiến trường nhiều lần, chỉ dường như có gì không đúng khi một người cố ý hủy hoại bản thân trong cuộc sống thường nhật thế này.

Từng ngọn cỏ chạm vào nhau xột xoạt khi Roran nhích người một chút. Anh ta thậm chí một tiếng, âm thanh bị hàm râu che mất rồi lại trở nên im lặng.

Trong lúc một tu sĩ chăm sóc vết thương của thanh niên này, dùng thần chú để cầm lại máu của vết thương, một tu sĩ để lại hai người nô lệ đang khiêng cáng của Pháp Sư trưởng, chỉ trói họ ở cổ chân vào một vòng sắt nhận ở trong bệ thờ. rồi đám tu sĩ lấy ra một mớ gói đồ từ dưới áo chất thành đống ngoài tầm với của đám nô lệ.

Buổi lễ của họ đã kết thúc, đám pháp sư và đoàn tùy tùng rời khỏi Helgrind hướng về Dras Leonas, vừa đi vừa than khóc kêu la vang vọng khắp đoạn đường. Tên tín đồ cuồng tín vừa cụt một tay cũng khập khễnh đi theo sau vị Pháp Sư trưởng. Một vẻ cười sung sướng hiện lên trên mặt của hắn ta.

"Được lắm," Eragon nói và giải toả hơi thở nén lại nãy giờ khi đoàn người biến mất đằng sau một ngọn đồi xa xa.

"Được thế nào?"

"Em đã từng đi với người lùn và các vị thần tiên, cũng không thấy những việc họ đến mức lạ lùng như đám người này làm."

"Bọn chúng gồm giếc như đám Ra'zac" Roran giật giật cằm về phía Helgrind. "Em có thể kiểm xem Katrina có ở trong đó hay không?"

"Em sẽ cố gắng. Nhưng hãy chuẩn bị chạy đó."

Eragon nhắm mắt lại, chậm chậm để tri thức tiến về phía trước, di chuyển từ tri thức của sinh vật sống này qua những vật khác, như thể nước thấm qua cát. Nó cảm nhận được những hầm tổ lúc nhúc sâu bọ đang điên cuồng chạy toán loạn, đám thằn lằn và rắn đang ẩn mình dưới các tảng đá âm, nhiều thứ chim muông khác nhau và vô số các động vật nhỏ. Côn trùng và động vật đều như nhau đều hồi hải hoạt động chuẩn bị cho màn đêm đang nhanh chóng phủ xuống bằng cách rút về ổ, những loài động vật ăn đêm ngáp dài, vươn mình chuẩn bị cho một "ngày mới".

Giống như mọi pháp thuật khác, khả năng tra xét ý niệm của Eragon tác dụng lên người khác trở nên yếu đi theo khoảng cách. Khi tinh thần của nó chạm tới chân Helgrind, nó chỉ có thể nhận thức được một số động vật lớn, nhưng cho dù khá lớn về kích cỡ, thông tin chi tiết về lũ quái thú này vẫn mập mờ.

Nó tiến hành một cách cẩn thận, chuẩn bị rút về bất cứ lúc nào nếu nó chạm phải ý nghĩ của thứ họ đang rình rập: đám Ra'zac, cha mẹ của đám Ra'zac và chiến mã của chúng, giống ngựa khổng lồ Lethrblaka. Eragon dám mạo hiểm thi triển pháp thuật này vì không có giống Ra'zac nào có thể sử dụng pháp thuật, và nó cũng không tin rằng dòng giống này biết sử dụng pháp thuật tinh thần, đám người không phải là pháp sư chỉ được huấn luyện cách tấn công theo cảm ứng từ xa mà thôi. Bọn Ra'zac và Lethrblaka không cần sử dụng những trò này khi hơi thở bọn chúng vốn đã có khả năng gây mê đối phương.

Mặc dù Eragon mạo hiểm dò xét với rủi ro có thể bị phát hiện, nó, Roran và Saphira cần biết được nếu bọn Ra'zac đã cầm tù Katrina, vị hôn thê của Roran, tại Helgrind hay không. Việc giải đáp được nghi vấn này sẽ ảnh hưởng rất lớn đến mục đích hành động của ba người đêm nay.

Eragon ra sức tìm kiếm. Khi nó rút pháp thuật về, Roran nhìn nó chăm chăm. Cặp mắt xám của anh có pha lẫn vô số giận dữ, hy vọng, và tuyệt vọng trong đó, khiến cho tình cảm của anh như muốn bật ra ngoài và đốt cháy mọi vật trong tầm mắt bằng một ngọn lửa nóng không tưởng được, nấu chảy ngay cả những thứ cứng như đá.

Điều này Eragon hiểu.

Cha của Katrina, lão hàng thịt Sloan, đã theo đám Ra'zac phản bội Roran. Khi bọn chúng không bắt được anh ta, đám Ra'zac quay qua bắt lấy Katrina từ phòng ngủ Roran và lập tức mang cô khỏi thung lũng Palancar, Roran không kịp rượt theo Katrina. Để cư dân Carvahall không bị giết và bắt làm nô lệ bởi đám lính của tên vua Galbatorix. Ronan đã thuyết phục dân làng bỏ nhà theo anh vượt dãy núi Spine và theo hướng nam dọc theo bờ biển của Alagasia, nơi mà họ có thể gia nhập phiến quân người Varden. Kết quả rằng họ đã chịu đựng rất nhiều thử thách gay go. Nhưng cho dù quanh có thế nào, con đường này đã khiến Roran và Eragon được gặp nhau, Eragon lại chính là người biết được hang ổ của đám Ra'zac và đã hứa giúp đỡ cho việc giải cứu Katrina.

Roran chỉ thành công, sau này anh giải thích, là do sức mạnh của thứ tình cảm nồng cháy trong tim đã khiến anh trở nên cực đoan, làm những người khác khiếp sợ né tránh, nhưng nhờ thế lại giúp anh đánh bại kẻ thù.

Một sự nhiệt tình nóng bỏng tương tự giờ đã nắm lấy Eragon.

Nó sẵn sàng phóng thẳng tới chỗ nguy hiểm mà không màng tới an toàn cho bản thân nếu người nó thương yêu đang bị nguy hiểm. Nó xem Roran như anh ruột, và khi Roran sắp lấy Katrina làm vợ, Eragon đã rộng định nghĩa về gia đình của nó để bao gồm luôn cả cô. Khái niệm này lại càng trở nên quan trọng vì cả Eragon và Roran đều gánh trên vai trách nhiệm duy trì hệ tộc. Eragon đã xoá bỏ quan hệ với người anh thân sinh Murtagh, cũng như khẳng định mối quan hệ họ hàng với Roran.

Tình cảm cao quý của quan hệ họ hàng không phải là động cơ chính khiến họ đi chung với nhau. Một mục đích chung khiến họ bị ám ảnh là sự trả thù. Ngay cả khi họ tìm cách cứu Katrina ra khỏi vòng giam giữ của đám Ra'zac, cả hai chiến sĩ này, một người tầm thường và một Kỵ Sĩ rồng, đều tính cách giết đám thuộc hạ quái dị này của vua Galbatorix vì lý do đã tra tấn và giết cậu Garrow, cha ruột của Roran và cũng phần nào như cha ruột của Eragon.

Chính thế nên những tin tức nó nắm bắt được vô cùng quan trọng, với nó cũng như Roran.

"Em nghĩ là em cảm nhận được chị ấy," nó nói. "Thật khó biết chắc lắm, vì chúng ta quá xa với Helgrind và lại em chưa từng liên lạc tinh thần với chị ấy bao giờ, nhưng em nghĩ rằng chị đang ở đỉnh núi hoang kia, bị giam giữ ở nơi cao nhất."

"Nàng có hề hấn gì không? Có bị tra tấn hay làm nhục không? Chết tiệt thật Eragon, mau nói cho anh biết, bọn khốn kiếp đó có làm tổn thương cô ấy không?"

"Hiện thời chị ấy không hề bị xâm phạm. Còn chi tiết hơn thì em không nói được vì cố gắng lắm em mới cảm nhận được một chút dấu hiệu của chị; em hoàn toàn không thể liên lạc với chị ấy được." Eragon ráng nhin không nói tới là nó đã nhận thấy được một người thứ hai, thân phận và sự hiện diện của người này, nếu làm cho rõ đầu đuôi sẽ khiến Roran lo lắng đến chết mất. "Cái em không cảm nhận được là đám Ra'zac và lũ Lethrblaka. Cho dù nếu em vô ý bỏ qua đám Ra'zac thì cha

mẹ bọn chúng cũng vô cùng to lớn, sinh lực của chúng phải bùng cháy như ngọn đèn lồng chứ, giống như Saphira vậy. Ngoài Katrina ra và một vài đốm sáng khác, Helgrind hoàn toàn chìm trong bóng đêm u tối."

Roran cau có, nắm chặt tay quắc mắt nhìn núi đá, lúc này đang mờ nhạt dần khi màn đêm dần phủ xuống một vàng tím mờ ảo. Anh ta trầm giọng nói như thể tự nói với mình, "Em đúng hay sai cũng không thành vấn đề."

"Sao vậy?"

"Tối nay chúng ta không nên tấn công, vì về đêm bọn Ra'zac sẽ hoạt động mạnh nhất, và nếu bị chúng áp sát, chúng ta sẽ trở thành những con mồi sống mất thôi, đúng không?"

"Dạ"

"Vì thế chúng ta đợi đến lúc bình minh." Roran chỉ về phía đám nô lệ bị xiềng vào bệ thờ đầy máu kia. "Nếu đám người bất hạnh kia bị giết, chúng ta sẽ biết bọn Ra'zac có tới đây và sẽ theo kế hoạch tiến hành. Nếu không, chỉ đành rửa số phận đen đui khiến chúng trốn thoát được, rồi phóng thích đám nô lệ, cứu Katrina và bay về chỗ người Varden với cô ta trước khi Murtagh săn đuổi chúng ta. Đẳng nào cũng vậy, anh nghĩ là bọn Ra'zac sẽ bỏ rơi không canh giữ Katrina trong một khoảng dài, trong lúc Galbatorix muốn bắt sống để đấu với anh."

Eragon gật đầu. Nó muốn thả đám nô lệ kia ngay, nhưng làm thế sẽ kích động kẻ thù, khiến chúng phát hiện ra có điều bất thường. Ngay cả khi bọn Ra'zac tới lấy đồ ăn tối của chúng, nó và Saphira cũng không dám can thiệp trước khi lũ nô lệ bị mang đi. Một cuộc chiến công khai giữa rồng và quái thú như Lethrblaka sẽ gây sự chú ý với mọi cư dân sinh sống hàng dặm quanh đó. Và Eragon không nghĩ là nó, Saphira hay Roran có thể sống sót nếu Galbatorix biết được bọn họ đang ở một mình bên trong lãnh thổ của hắn.

Nó đành đưa mắt khỏi đám nô lệ. "Vì lợi ích của bọn họ, ta hy vọng đám Ra'zac đang ở phía bên kia vùng Alagaësia, hay ít nhất đêm nay bọn chúng không đói bụng."

Sau khi thỏa thuận, Eragon và Roran lui về phía sau từ đỉnh ngọn đồi thấp mà bọn họ đang ẩn náu. Ở chân đồi, họ nhóm nửa người lên rồi quay người, vẫn tư thế như vậy, chạy giữa hai bên đồi. Chỗ đất lún nông dần dần trở nên sâu hơn hình thành những rãnh hẹp do sự xói mòn tạo

thành với những phiến đá đổ nát xếp dọc theo.

Vừa chạy lắt léo để né tránh các bụi cây điểm dọc rãnh nước, Eragon vừa liếc mắt nhìn lên và, xuyên qua một cụm lá kim, nó nhìn thấy chòm sao đầu tiên bắt đầu tô điểm bầu trời mướt mà. Những vì tinh tú trông thật lạnh lẽo và rõ rệt tựa những tảng băng lơ lửng trong dải ngân hà. Rồi nó lại tập trung giữ vững bước chân trong lúc cùng Roran phóng về hướng nam hướng tới lều trại của bọn họ.

Chương 2

Bên lửa trại

Lửa cháy phập phồng trên đám than hồng như quả tim đang đập thình thịch của một con quái vật. Thỉnh thoảng, một tia lửa vàng bắn ra từ mặt gỗ trước khi biến mất vào đám tro trắng xóa, nóng bỏng.

Tàn lửa còn lại do Eragon và Roran đốt lên lúc này chỉ loé lên ánh sáng đỏ mờ mờ, đủ để thấy xung quanh là một dải đất cát, vài bụi rậm u ám, những rặng cây xa xa, ngoài ra chỉ còn một màn đêm vắng lặng.

Eragon đang ngồi duỗi chân về phía đám than đỏ hồng, hưởng thụ sự ấm áp toả ra, lưng nó dựa vào cái chân to vầy nổi phồng của Saphira. Đối diện với nó, Roran đang ngồi trên một thân cây cổ thụ sần sùi, cứng như sắt. Mỗi khi anh nhúc nhích, thân cây bị ma sát, tạo nên một âm thanh vô cùng chói tai, khiến Eragon phải dùng tay bịt cả hai tai lại.

Giờ phút đó, sự yên lặng tràn ngập xung quanh. Ngay cả than hồng cũng cháy trong im lặng. Roran chỉ nhặt những cành cây khô cần đã chết từ lâu để tránh đốt ra khói, khiến kẻ thù nhận ra vị trí.

Eragon vừa kể lại những chuyện xảy ra trong ngày cho Saphira nghe. Bình thường thì nó không cần phải kể lại đã làm những gì vì tâm ý giữa nó và Spahira lúc nào cũng tương thông với nhau. Nhưng lần này thì cần thiết vì Eragon đã cố tình chặn lại cảm quan trong chuyến do thám vừa rồi, ngoại trừ lần sử dụng cảm quan để đột nhập động huyết của đám Ra'zac.

Khá lâu sau đó, Saphira ngáp, để lộ mấy hàm răng đáng sợ.

"Bọn người kia có lẽ là đám độc ác, tàn nhẫn, nhưng em lại khâm phục tụi Ra'zac có thể mê hoặc được đám người này, khiến họ tự dâng mình làm mồi cho chúng ăn. Phải là dân săn giỏi lắm mới làm được như vậy... Có lẽ một ngày nào đó em phải thử xem sao."

"Đừng có dùng người mà thử." Eragon cảm thấy bắt buộc phải lên tiếng. "Thử trên đám cừu ấy."

"Người, cừu có gì khác biệt với loài rồng chứ?" Nói rồi cô ả cười dài

trong cổ họng, tiếng cười âm âm khiến nó liên tưởng tới tiếng sấm sét.

Eragon rướn người ra phía trước để khỏi phải đèo lên đám vảy cứng của Saphira, nó cầm lấy cây gậy gỗ nằm bên cạnh, vừa lăn tới lăn lui giữa hai lòng bàn tay vừa thường thức ánh lửa lấp lánh đang chiếu lên những nét chạm trổ ở đầu gậy, trên mũi bọc sắt bị trầy xước và trên những gai nhọn ở phía cuối thân gậy.

Trước khi bọn họ rời khỏi nơi đóng quân của Varden ở Cánh Đồng Cháy, Roran đã đưa cây gậy này cho nó và nói:

- Đây, Fisk làm cái này cho anh sau khi bọn Ra'zac cắn vai anh. Anh biết em đã bị mất kiếm có lẽ sẽ cần đến cái này. Nếu em muốn tìm một thanh kiếm khác cũng không sao, nhưng anh thấy chỉ cần đánh ra được vài đòn kha khá từ một cây gậy gỗ cứng mạnh này là đã thắng được đa số các trận giao đấu rồi.

Nghĩ tới cây gậy mà ông Brom lúc nào cũng mang theo, Eragon quyết định thay kiếm bằng cây gậy làm từ gỗ cây táo gai này. Sau khi mất thanh Zar'roc, nó không muốn sử dụng một cây kiếm khác tệ hơn. Đêm đó, nó đem vài thứ bùa chú luyện lên cây gậy gỗ và luôn cả cán búa của Roran để chúng khỏi bị bể ra thành từng miếng ngoại trừ khi bị va chạm vô cùng nặng.

Thình lình, một đoạn ký ức tràn ngập tâm tư Eragon.

Cả bầu trời màu đỏ pha sắc cam u ám vây xung quanh nó trong lúc Saphira đâm đầu rượt theo một con rồng đỏ và người Kỵ Sĩ của con rồng này. Gió thổi phàn phật quanh tai nó... Các ngón tay nó đã tê đi sau khi bị chấn động từ những nhát kiếm của người Kỵ Sĩ kia... Xé toạc mũ chụp đầu giữa trận chiến để khám ra thân phận của người bạn và người đồng hành - Murtagh, người mà nó nghĩ đã chết rồi... Tiếng cười chế nhạo của Murtagh khi hắn ta lấy lại thanh Zar'roc từ tay Eragon, đồng thời tuyên bố quyền sở hữu của thanh kiếm đỏ kia dựa theo quyền thừa kế di sản của người làm anh của Eragon...

Eragon chớp mắt, cảm thấy mất định hướng khi tiếng động ác liệt của trận chiến mờ đi và mùi vị dễ chịu của gỗ cây thay thế mùi hôi thối của máu. Nó lấy lưỡi chà lên hàm răng trên, ráng làm xoá đi vị gắt đay trong miệng.

Murtagh!

Chỉ cái tên này đã đem lại một đòn tâm lý mơ hồ với Eragon. Một

đăng thì nó rất thích Murtagh. Murtagh đã từng cứu Eragon và Saphira khỏi đám Ra'zac trong chuyến đi đầy rủi ro tới Dras-Leona, đã từng mạo hiểm tính mạng giải thoát Eragon lúc ở Gil'ead, đã từng hoàn thành nghĩa vụ vinh dự trong trận chiến ở Farthen Dur, lại còn bị dẫn vật nội tâm khi cô tình lý giải mệnh lệnh của Galbatorix khiến hắn có thể thả Eragon và Saphira sau trận chiến Cánh Đồng Cháy thay vì phải bắt sống bọn họ.

Đây không phải là lỗi của Murtagh khi hắn bị cặp sinh đôi bắt cóc, khi con rồng đỏ Thorn lại nở ra đúng lúc, hay khi Galbatorix khám phá ra tên thật của cả hai rồi sử dụng lời nguyên cổ ngữ để ràng buộc lòng trung thành của cả Murtagh lẫn con rồng Thorn.

Không có chuyện nào có thể đổ lên người Murtagh được. Hắn ta chỉ là nạn nhân của số mệnh, vốn đã như thế từ khi hắn sinh ra đời.

Nhưng mà... cho dù Murtagh phải trái lòng phụng sự Galbatorix, hắn ta có thể ghê tởm sự tàn bạo của những việc bạo chúa ép hắn làm, nhưng có một phần trong hắn ham mê thứ quyền lực mới mẻ này. Lần đụng độ vừa rồi giữa triều đình và phe Varden tại Cánh Đồng Cháy, Murtagh đã chọn vua người lùn Hrothgar và giết ông ta, cho dù Galbatorix không đưa ra mệnh lệnh làm vậy. Đồng ý là hắn ta đã thả Eragon và Saphira, nhưng chỉ là sau khi dùng vũ lực đánh bại Eragon, ép nó phải cầu xin hắn thả tự do cho bọn họ.

Murtagh lại còn cảm thấy vô cùng khoái trá khi thấy Eragon đau khổ cỡ nào lúc hắn tiết lộ việc cả hai đều là con trai của Morzan, người đầu tiên và cũng là cuối cùng của mười ba tên phản đồ theo về với Galbatorix để phụ bạc đồng bào của mình.

Lúc này, bốn ngày sau trận chiến, Eragon lại nhận ra được một giải thích khác: "Có lẽ Murtagh hưởng thụ cảm giác thấy được người khác phải đưa vai chịu đựng gánh nặng kinh khủng mà hắn ta phải gánh trong suốt cuộc đời của hắn."

Cho dù điều này có thật hay không, Eragon nghĩ rằng lý do khiến Murtagh thích nghi với vai trò mới này cũng chính là lý do một con chó bị đánh đập vô lý sẽ quay lại cắn chủ vào một ngày nào đó. Murtagh đã từng bị đánh đập, và giờ đây chính là cơ hội cho hắn phản công lại cái thế giới vốn chưa hề đối đãi tử tế với hắn.

Nhưng cho dù Murtagh còn chút thiện tâm nào trong lòng, số mệnh

đã an bài hấn ta và Eragon là tử địch, vì lời thề cổ ngữ của Murtagh đã đem một cái cùm không bao giờ phá nổi, vĩnh viễn ràng buộc hấn và Galbatorix.

"Nếu hấn ta không đi với Ajihad để săn đám Urgals ở dưới Farthen Dur, hoặc nếu em chỉ cần nhanh chân một chút, thì đám sinh đôi... Eragon." Saphira nói.

Nó khựng lại rồi gật đầu, biết ơn cô nàng đã can thiệp kịp thời. Eragon ráng không suy nghĩ về Murtagh hay về cha mẹ chung của bọn họ, nhưng những suy nghĩ này thường hay xuất hiện trong đầu nó khi nó ít mong đợi nhất.

Hít một hơi thở dài cho tâm trí mình mẫn hơn, Eragon ép mình nghĩ về hiện tại nhưng không được.

Vào buổi sáng sau trận chiến vĩ đại ở Cánh Đồng Cháy, khi phe Varden bận rộn tập hợp, chuẩn bị truy kích quân đội triều đình, lúc này đã lui vài dặm về phía thượng nguồn sông Jiet, Eragon tới gặp Nasuada và Arya, giải thích về những điều đã được Roran xác nhận, đồng thời xin phép được ra tay giúp đỡ người anh họ này.

Nó không được như ý. Cả hai người đều kịch liệt phản đối điều mà Nasuada gọi là "thử mưu với trí não của một con thỏ có thể đem lại thảm họa cho toàn dân Alagaesia nếu hành động bị thất bại!".

Bọn họ tranh cãi quyết liệt một hồi lâu. Cuối cùng, Saphira chỉ đành rống một tiếng lớn cắt ngang mọi người, khiến xung quanh lều chỉ huy rung rinh cả lên, rồi cô nàng mới lên tiếng: "Cả người tôi đau như và mệt mỏi lắm rồi, Eragon lại diễn giải vấn đề tệ quá. Chúng ta có nhiều việc phải giải quyết hơn là đứng đó rên rỉ như một đám quạ, phải không? Được rồi, nghe tôi nói."

Lúc này, Eragon mới thấy là thật khó có thể cãi nhau với một con rồng.

Chi tiết mà Saphira nêu ra rất phức tạp nhưng nội dung trình bày thì rất thẳng thắn. Saphira ủng hộ Eragon vì cô nàng hiểu Eragon quan tâm tới hành động này thế nào. Trong khi đó, Eragon ủng hộ Roran vì tình yêu và tình cảm gia đình và bởi vì nó cũng biết rằng Roran sẽ tiếp tục đuổi theo Katrina cho dù nó có đi hay không đi theo anh ta. Và chắc chắn một điều là một mình Roran sẽ không thể nào đánh bại được đám Ra'zac.

Ngoài ra, cho đến khi nào triều đình còn giữ Katrina làm con tin thì Roran và cả Eragon đều có nhược điểm để Galbatorix đánh vào. Nếu kẻ chiếm đoạt ngôi vua kia hăm dọa giết Katrina, Roran chỉ đành phải chịu phục tùng dưới trướng của hắn. Cho nên, việc tốt nhất có thể làm là phải trám lại nhược điểm phòng ngự này của bọn họ trước khi kẻ địch lợi dụng.

Về thời gian thì lúc này đúng là tốt nhất. Cả Galbatorix lẫn đám Ra'zac sẽ không ngờ tới đòn đột kích bất ngờ ngay giữa trung tâm triều đình trong lúc Varden đang bận rộn tham chiến với quân lính triều đình tại biên giới nước Surda.

Đã phát hiện Murtagh và con rồng Thorn bay về hướng Uru'baen, rõ ràng là về chịu tội. Nasuada và Arya đồng ý với Eragon là cả hai tên này sẽ tiếp tục bay về hướng bắc để đối đầu với nữ hoàng Islanzadí và quân đội của bà ta một khi các vị thần tiên tung ra đòn tấn công đầu tiên và để lộ ra vị trí. Cho nên, nếu có thể thì tốt nhất hãy tiêu diệt đám Ra'zac trước khi bọn chúng bắt đầu gây khủng bố và làm các chiến sĩ Varden mất đi ý chí chiến đấu.

Saphira lại dùng lời lẽ ngọt ngào nhất chỉ ra rằng, nếu Nasuada dùng quyền chỉ huy để ngăn cản lần xuất kích này của Eragon thì sẽ phá đi mối quan hệ của bọn họ và gây ra nhiều thù oán cũng như bất đồng, làm hại tới mục tiêu chính của Varden.

"Nhưng," Saphira nói, "chọn lựa này là của quý vị. Quý vị có thể giữ Eragon ở đây. Nhưng hứa hẹn ràng buộc là của Eragon chứ không phải của tôi, và tôi, một mình tôi đã quyết định sẽ đi theo Roran. Đây là chuyến mạo hiểm khá lý thú."

Eragon cười nhẹ một mình khi nghĩ tới cảnh này.

Cân nặng của lời tuyên bố và logic vững chắc của cô nàng đã thuyết phục được Nasuada và Arya chấp thuận, cho dù có hơi miễn cưỡng.

Sau cùng, Nasuada nói:

- Chúng ta tin tưởng quyết định của hai người trong chuyện này, Eragon và Saphira. Vì lợi ích của cả hai và của chúng ta, ta hy vọng chuyến mạo hiểm này sẽ diễn tiến tốt đẹp.

m điệu của cô ta khiến Eragon không rõ lời nói của cô là chân thật tự đáy lòng hay là một lời đe dọa ngầm.

Sau đó, Eragon bỏ cả ngày để chuẩn bị đồ đạc mang theo, nghiên cứu bản đồ lãnh thổ triều đình với Saphira, và thi triển những thứ bùa chú pháp thuật mà nó cảm thấy cần thiết, thí dụ như bảo vệ Roran khỏi bị Galbatorix và đám thuộc hạ thi triển bùa chú lên người anh ta.

Sáng hôm sau, Eragon và Roran trèo lên lưng Saphira rồi cô nàng bay lên những tầng mây màu cam bao phủ lấy Cánh Đồng Cháy, và đổi sang hướng đông bắc. Cô ả bay một mạch cho tới khi mặt trời lặn xuống dưới chân trời, chỉ còn lại những tia sáng vàng đỏ tạo thành từng mảng trên bầu trời.

Đoạn đầu của cuộc hành trình đưa bọn họ tới biên giới lãnh thổ triều đình, nơi mà có ít người cư trú. Tối đó, bọn họ chuyển sang hướng tây, bay về phía Dras-Leona và Helgrind. Từ chỗ này, họ đổi sang đi ban đêm để tránh bị cư dân của các làng nhỏ rải rác quanh thảo nguyên giữa họ và mục tiêu.

Eragon và Roran phải quán quạnh người áo choàng, lông thú, găng tay len, mũ nỉ, vì Saphira chọn bay cao hơn đỉnh tuyết phủ của hầu hết các ngọn núi, nơi mà không khí trở nên khô cứng đến mức có thể đâm vào phổi bọn họ, chính là vì nếu có người nông dân nào nhìn lên trời có trông thấy Saphira bay ngang thì cũng chỉ là trông thấy một con đại bàng mà thôi.

Đi tới chỗ nào, Eragon cũng nhận ra vết tích của chiến tranh. Các trại lính, các xe lương thực cụm lại với nhau vào ban đêm, và từng hàng người dân bị buộc cổ dẫn đi từ nhà của mình, bị ép tham gia chiến đấu cho Galbatorix. Số lượng tài nguyên được triển khai khiến Eragon cảm thấy nản chí vô cùng.

Gần hết đêm thứ nhì thì Helgrind hiện ra ở xa xa như những cột đá rời rạc, lờ mờ, đa dạng dưới ánh sáng xám trước bình minh. Saphira đáp xuống một khu trũng, nơi mà bọn họ hiện giờ đang ở và rồi cả ba ngủ cả ngày hôm qua trước khi bắt đầu cuộc dò thám.

Một đám tro bụi màu hổ phách cuộn lên khi Roran ném một cành cây vào đám than đang vỡ vụn ra.

Anh ta thấy Eragon nhìn, chỉ nhún vai nói:

- Lạnh quá.

Trước khi Eragon có thể trả lời, nó nghe được tiếng xoạt như thể có ai đang rút kiếm. Không kịp suy nghĩ, Eragon phóng người về hướng

ngược lại, lộn một cú và cúi mình chụp lấy cây gậy gỗ để chuẩn bị đón đỡ đòn đánh tới. Roran cũng nhanh gần như vậy. Anh ta chụp lấy cái khiên trên mặt đất, lui về phía khúc gỗ lúc này vừa ngồi lên và rút cây búa từ thắt lưng ra chỉ trong tích tắc.

Bọn họ đứng im, chờ đón cuộc tập kích.

Tim Eragon đập thành thịch, bắp thịt của nó rung lên, mắt thì chăm chú quan sát màn đen trước mặt, dò tìm bất cứ chuyển động nào.

"Em không nghĩ được gì cả." Saphira nói.

Vài phút trôi qua mà không có chuyện gì xảy ra, Eragon mới thả lỏng được tinh thần một chút.

- Không có ai.

Eragon nói.

Nó dùng pháp thuật phát ra một tiếng:

- *Brisingr raudhr!*

Một ngọn lửa ma trời đỏ hiện lên cách Eragon vài bước chân rồi ở nguyên một chỗ, trôi lơ lửng ngang tầm mắt nó, rọi sáng cả khu trũng. Eragon nhích nhẹ một cái, ngọn lửa ma trời cũng nhích theo, như thể cả hai nối liền với nhau bằng một sợi dây vô hình.

Nó và Roran, cả hai tiến về nơi có tiếng động, xuống phía khe sâu, vòng theo hướng đông. Bọn họ giơ cao vũ khí, sẵn sàng tấn công khi phát hiện kẻ địch.

Cách trại chừng mười thước, Roran giơ một tay lên, chặn Eragon lại rồi chỉ về phía một đĩa đá sét trên đám cỏ. Vật này không phù hợp với cảnh vật chung quanh. Roran quỳ xuống, lấy tay chà ngang đĩa đá tạo ra tiếng sứt cọt mà bọn họ mới vừa nghe được.

- Chắc là bị rơi xuống.

Eragon vừa nói vừa điều tra hai bên rãnh rồi để cho ngọn lửa ma trời mờ nhạt biến mất đi.

Roran gật đầu rồi đứng lên, phủi đám bụi trên quần.

Eragon vừa đi về phía Saphira vừa nghiệm lại tốc độ phản ứng của bọn họ. Tim nó vẫn còn quặn thắt đau đớn theo từng nhịp đập, hai tay run lên, nó cảm giác như vừa phóng chạy vài dặm không nghỉ vào một

nơi hoang dã.

"Trước đây chưa có bao giờ phải nhảy dựng như vậy." Nó nghĩ trong đầu.

Lý do cho sự thận trọng, cảnh giác của bọn họ cũng không có gì là bí mật. Mỗi cuộc chiến mà bọn họ tham gia đã lấy đi một ít tính tự mãn trong lòng, chỉ để lại cho họ sự phòng ngự cao độ, ngay cả một tiếng động nhỏ nhất cũng khiến họ giật mình.

Roran có lẽ cũng đang suy nghĩ tương tự như vậy, anh nói:

- Em có thấy bọn họ không?

- Thấy ai?

- Những người mà em giết. Em có thấy bọn họ trong mộng không?

- Đôi lúc.

Ánh than hồng nhảy múa trên mặt Roran tạo thành bóng hình trên miệng và ngang trán anh ta, khiến cặp mắt anh trở nên nặng nề, nhìn có chút ác độc.

Anh nói chậm rãi như thể khó khăn lắm mới tìm được lời:

- Anh chưa từng muốn trở thành một chiến sĩ. Hồi nhỏ lúc nào cũng nghĩ về vinh quang và máu me, ai cũng vậy, nhưng đất đai rất quan trọng đối với anh, và gia đình... Bây giờ thì anh đã giết người... Anh đã giết và giết... Em còn giết nhiều hơn nữa.

Ánh mắt anh nhìn chăm chú về một nơi xa xăm mà chỉ anh có thể thấy được.

- Có hai người đàn ông ở Narda... Anh đã kể cho em nghe chưa?

Roran đã kể nhưng Eragon vẫn cứ lắc đầu, giữ yên lặng.

- Họ là những người lính gác ở cổng chính. Hai người bọn họ, em biết không, người bên phải, hẳn ta có mái tóc trắng xoá. Anh nhớ được là vì hẳn ta chỉ độ chừng không hơn hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi. Bọn họ đeo phù hiệu của Galbatorix nhưng nói chuyện giống như người của Narda. Đây không phải là những người lính chuyên nghiệp. Có lẽ bọn họ chỉ là những thường dân đứng ra bảo vệ nhà cửa khỏi bọn Urgals, hải tặc, trộm cướp... Bọn anh tính là không động một ngón tay tới họ. Anh thề với em, Eragon, việc đó không hề nằm trong kế hoạch. Nhưng anh không có đường chọn lựa. Bọn họ nhận ra anh. Anh đâm tên

tóc trắng ngay dưới cằm hần, giống hệt như lúc cha cắt cổ con heo. Còn người lính kia thì bị anh đập bể đầu. Anh cảm giác được xương sọ của hần toát ra. Anh nhớ được từng cú đập mà anh đánh ra, kể cả những tên lính ở Carvahall hay những tên khác ở Cánh Đồng Cháy... Em biết không, khi anh nhắm mắt lại, đôi lúc anh không ngủ được vì cảnh đám lửa bọn anh đốt ở bên cảng Teirm sáng rực trong đầu anh. Lúc đó anh cứ tưởng như bị điên rồi.

Eragon cảm thấy hai tay nó nắm chặt lấy cây gậy gỗ, khớp ngón tay trắng bệch, gân cổ tay nổi phồng cả lên.

- Phải rồi.

Nó nói.

- Lúc đầu chỉ là đám Urgals, sau là cả người lẫn đám Urgals, và trận chiến vừa rồi... Em biết những việc chúng ta đang làm là đúng, nhưng đúng không có nghĩa là dễ làm. Bởi vì chính chúng ta, quân Varden mong đợi em và Saphira lúc nào cũng dẫn đầu toàn quân giết sạch đám lính kia. Chúng em đã làm như vậy. Chúng em phải làm như vậy.

Giọng nói của nó chột khựng lại rồi không nói gì nữa.

"Thay đổi tốt nào cũng kèm theo rối loạn." Saphira nói với cả hai. "Chúng ta đã chịu đựng nhiều hơn phần đáng được nhận, bởi vì chúng ta là những tác nhân của sự thay đổi kia. Em là rồng, em không hề hối hận về cái chết của những kẻ gây đe dọa tới chúng ta. Việc giết đám lính canh thành Narda không phải là chuyện đáng để vui mừng, nhưng chúng ta cũng không cần phải cảm thấy có lỗi về chuyện này. Chuyện đó anh bắt buộc phải làm. Khi anh phải ra trận, Roran, không phải cảm giác vui thú trong trận đánh khiến con người anh bay bổng. Anh có cảm nhận được nỗi thống khoái khi được đối đầu với kẻ địch xứng đáng, và cảm thấy hài lòng khi xác quân thù xếp thành đống trước mặt hay không? Eragon, anh đã kinh nghiệm về chuyện này. Hãy giúp em giải thích cho anh họ của anh nghe đi."

Eragon nhìn chằm chằm vào đám than hồng. Saphira đã nêu lên sự thật mà nó miễn cưỡng thừa nhận, sợ phải đồng ý rằng một người có thể thích bạo lực, và như vậy sẽ trở thành người đáng khinh thường. Thế nên, nó đành lặng im. Phía đối diện, Roran có vẻ cũng có cảm nhận tương tự như vậy.

Giọng của Saphira trở nên nhẹ nhàng hơn và nói: "Đừng có giận, em

không có ý chọc giận các anh. Em quên là lắm khi các anh vẫn chưa quen được cảm giác này, trong khi em lúc nào cũng phải dùng nhanh vuốt để sinh tồn từ lúc nở ra đến giờ."

Eragon đứng lên, đi về phía trại và lấy ra một chai đất nung mà Orick đã cho nó trước khi chia tay, rồi mới dốc hai ngụm rượu dâu xuống cổ họng. Bao tử nó nóng ran lên. Eragon nhăn mặt rồi chuyền cái chai cho Roran cùng chia sẻ thứ rượu pha chế này.

Sau vài ngụm rượu khiến tư tưởng đen tối trở nên khá hơn, Eragon mới nói:

- Ngày mai có lẽ có vấn đề.

- Em nói vậy là ý gì?

Eragon hướng về phía Saphira và nói:

- Còn nhớ là em từng nói em và Saphira có thể dễ dàng lo liệu đám Ra'zac không?

- Ừ.

"Chúng ta có thể mà." Saphira nói.

- Em có nghĩ về việc này lúc dò thám Helgrind và giờ đây thì lại cảm thấy không chắc lắm. Có rất nhiều cách để thi triển một pháp thuật. Thí dụ như nếu em muốn châm lửa, em có thể dùng năng lượng từ không khí hay mặt đất để đốt, hoặc có thể tạo ra lửa từ năng lượng nguyên chất. Em có thể sử dụng sét đánh, hoặc có thể tụ ánh mặt trời vào một điểm, hoặc dùng lực ma sát, vân vân.

- Vậy rồi sao?

- Vấn đề là cho dù dùng mọi cách để thi triển một pháp thuật nhưng chỉ cần dùng một bùa chú duy nhất để phòng ngự pháp thuật này. Nếu có thể khiến pháp thuật không thi triển được, thì không cần phải dùng bùa chú đối phó với từng phương pháp riêng sử dụng pháp thuật.

- Anh vẫn không hiểu chuyện này liên quan gì tới ngày mai.

"Em biết rồi" Saphira nói với cả hai. Cô nàng đã nắm được ẩn ý bên trong. "Điều này có nghĩa là, trong thế kỷ vừa qua, Galbatorix..."

- Có thể là đã sử dụng bùa chú phòng ngự bảo vệ đám Ra'zac...

"Và thứ này có thể bảo vệ bọn chúng khỏi..."

- Tất cả bùa chú. Em có lẽ sẽ không...

“Có thể giết được bọn chúng...”

- Sử dụng lời nguyền chết chóc mà em đã học được, hoặc là...

”Sử dụng những đòn tấn công mà chúng ta bắt chợt nghĩ ra. Chúng ta có thể...”

- Phải dựa vào...

- Dừng lại!

Roran la lên. Anh ta nhăn nhó cười.

- Làm ơn dừng lại. Đầu của anh đau lắm khi hai đứa bọn em nói chuyện kiểu như vậy.

Eragon há hốc miệng. Cho đến lúc này nó vẫn chưa để ý là nó và Saphira thay phiên nhau nói như vậy. Điều này khiến nó hài lòng, vì điều đó cho thấy cảm quan giữa hai người đã tiến thêm một bước và đã có thể hành động như một cá thể, việc này có thể khiến họ trở nên mạnh hơn là bất cứ ai trong bọn họ đơn lẻ một mình. Tuy nhiên, nó lo lắng khi nghĩ tới sự hoà nhập như vậy sẽ làm giảm đi tính cá nhân của mỗi người trong bọn.

Nó chỉ đành ngậm miệng cười khúc khích.

- Xin lỗi. Điều mà em lo lắng là: nếu Galbatorix đã liệu trước việc này, bọn ta chỉ đành phải dùng vũ lực để giết đám Ra'zac. Nếu là thật thì...

- Anh chỉ làm cản đường em ngày mai thôi.

- Tầm bậy. Anh có lẽ hơi chậm hơn tụi Ra'zac, nhưng em tin chắc là bọn chúng cũng e ngại vũ khí của anh đó, Roran - Cây Búa Dững Mãnh.

Lời khen tụng này khiến Roran cảm thấy hài lòng.

- Điều nguy hiểm nhất cho anh là đám Ra'zac hay Lethrblaka sẽ kiếm cách tách anh khỏi Saphira và em. Chúng ta càng gần nhau bao nhiêu thì càng an toàn bấy nhiêu. Saphira và em sẽ ráng cầm chân bọn Ra'zac và Lethrblaka, nhưng có lẽ sẽ có đứa thoát được. Bốn chọi hai chỉ trội hơn khi mà chúng ta nằm trong đám bốn người.

Quay qua Saphira, Eragon nói:

- Nếu anh có thanh kiếm thì anh tin chắc có thể tự giết được đám

Ra'zac, nhưng anh không biết có đánh lại hai tên nhanh như thần tiên mà chỉ sử dụng cây gậy gỗ này.

"Anh chính là người khăng khăng đòi giữ cái cành khô đó thay vì sử dụng vũ khí thực thụ." Cô nàng nói. "Nhớ không, em có nói với anh là cái đó không đủ để đánh với đối thủ nguy hiểm như đám Ra'zac."

Eragon miễn cưỡng chấp nhận điều này.

- Nếu pháp thuật không hiệu nghiệm, thì chúng ta sẽ có nhiều sơ hở hơn dự tính. Ngày mai có thể kết thúc tệ hại lắm đó.

Tiếp lời vào câu chuyện nghe được nãy giờ, Roran nói:

- Pháp thuật thật là rắc rối.

Khúc gỗ Roran ngồi phát ra một tiếng động lớn khi anh gác cùi chỏ lên đầu gối.

- Đúng vậy.

Eragon đồng ý.

- Phần khó nhất là có thể dự liệu trước mọi thứ bùa chú. Em dành phần lớn thời gian cân nhắc xem nên tự vệ như thế nào khi bị tấn công kiểu này hoặc liệu pháp sư kia có tính trước được em sẽ trả đòn kiểu đó hay không.

- Em có thể khiến anh trở nên mạnh và nhanh như em không?

Eragon cân nhắc đề nghị này vài phút trước khi nói.

- Em không nghĩ ra cách nào. Năng lực để làm được việc này có lẽ phải đến từ chỗ nào đó. Saphira và em có thể truyền năng lực cho anh nhưng bọn em cũng mất đi số năng lực mà anh sẽ có được.

Điều mà nó không đề cập tới là con người có thể hút lấy năng lực từ cây cối, thú vật chung quanh, mặc dù cái giá khá đắt: đó là sinh mạng của vạn vật chung quanh mà người đó hút lấy. Kỹ xảo này là một bí mật lớn và Eragon cảm thấy không cần thiết phải tiết lộ dễ dàng như vậy. Hơn nữa, việc này không có ích gì cho Roran vì có quá ít sinh thực vật chung quanh Helgrind để có thể cung cấp năng lượng cho thân thể con người sử dụng.

- Vậy em có thể dạy cho anh pháp thuật hay không?

Khi thấy Eragon ngập ngừng, Roran mới nói thêm:

- Đương nhiên là không phải bây giờ. Chúng ta không còn thời gian, vả lại anh không dự tính một người có thể trở thành pháp sư trong một đêm. Nhưng nói chung là tại sao không được chứ? Em và anh là anh em họ. Dòng máu của chúng ta cũng gần giống nhau. Vả lại, pháp thuật cũng là một kỹ năng quý báu đáng nên có.

-“ Em không biết làm sao một người không phải là Kỵ Sĩ mà có thể học pháp thuật.”

Eragon thú thật.

- Đây không phải là thứ mà em học.

Liếc nhìn xung quanh, nó nhặt ra một hòn đá tròn đẹp, thả cho Roran chụp lấy.

- Đây, thử xem, ráng tập trung nâng cục đá này lên không vài gang tay và nói, 'Stenr risa'.

- Stenr risa?

- Đúng vậy.

Roran cau mày trước cục đá đang nằm trong lòng bàn tay, tư thế giống hệt lúc Eragon mới bắt đầu tu luyện khiến nó hồi tưởng lại và luyện tiếc những ngày bị ông Brom tra khảo.

Roran khép mí mắt lại, môi anh gồng lên, và anh gầm gừ:

- Stenr risa!

Eragon có chút hy vọng cục đá sẽ bay ra khỏi tầm mắt.

Không có gì xảy ra cả.

Roran lại gầm gừ mạnh hơn, lặp lại mệnh lệnh:

- Stern risa!

Cục đá không hề cử động.

- Được rồi.

Eragon nói.

- Ráng tiếp tục đi. Đây là điều duy nhất em có thể khuyên anh. Nhưng...

Nó đưa lên một ngón tay.

- Nếu anh có thể làm được, thì lập tức tìm gặp em. Nếu em không có ở bên, thì tìm một pháp sư khác. Anh có thể tự giết mình và người khác nếu anh bắt đầu thử nghiệm pháp thuật mà không hiểu luật lệ. Còn không thì ráng nhớ điều này: nếu anh sử dụng pháp thuật mà cần quá nhiều năng lực, anh sẽ chết. Đừng ráng làm chuyện gì ngoài khả năng của mình, đừng làm chuyện mang người chết sống lại, và cũng đừng trở ngược lại quá khứ để thay đổi những chuyện đã xảy ra.

Roran gật đầu nhưng cũng còn nhìn cục đá.

- Ngoài pháp thuật ra, em mới nhận thấy một việc quan trọng hơn mà anh cần học.

- Quan trọng hơn?

- Đúng vậy, anh cần phải biết giấu suy nghĩ của mình trước Bàn Tay Đen, Con Đường Lãng Du - Du Vrangr Gata và những người như bọn họ. Anh biết nhiều thứ có thể gây bất lợi cho người Varden. Điều tất yếu là anh có thể thông thạo kỹ xảo này trước khi chúng ta quay về. Cho tới khi anh có thể tự bảo vệ mình khỏi đám gián điệp thì cả Nasuada và em đều không tin tưởng cho anh biết tin tức mà có thể giúp ích kẻ địch.

- Anh hiểu. Nhưng tại sao em tính luôn cả Con Đường Lãng Du trong đám này? Bọn họ phục vụ em và Nasuada mà.

- Đúng vậy, nhưng ngay cả trong đám đồng minh cũng có người sẵn sàng bỏ đi cánh tay phải.

Nó nhăn mặt khi nghĩ tới câu này.

- Để dò thám ra kế hoạch và bí mật của em, và cả của anh nữa. Anh đã trở thành người có địa vị rồi đó, Roran. Một phần là do những việc anh đã làm, một phần là vì chúng ta có quan hệ họ hàng.

- Anh biết. Thật lạ khi thấy có nhiều người không quen biết nhận ra được mình.

- Thật đúng vậy.

Có vài điều Eragon tính nói ra nhưng lại không nói, mà để vào một lúc khác.

- Bây giờ thì anh đã biết cảm giác tâm linh tương thông, anh có thể học cách sử dụng tâm linh để dò thám suy nghĩ của người khác.

- Anh không biết là có nên có khả năng như vậy không.

- Không thành vấn đề, anh có thể sẽ không làm được như vậy. Sao cũng được, trước khi bỏ giờ tìm kiếm, anh nên bỏ thời gian học kỹ thuật phòng thủ.

Người anh họ của nó cau mày.

- Như thế nào?

- Chọn một thứ gì đó, một âm thanh, một cảm giác, một cái gì đó và khiến nó mở rộng trong đầu cho tới khi nó hút hết tất cả các suy nghĩ khác.

- Có vậy thôi hả?

- Cái này không dễ như anh nghĩ đâu. Thử đi. Khi anh sẵn sàng, cho em biết rồi em sẽ coi anh làm khá như thế nào.

Sau một khoảng thời gian, ngay khi Roran bật ngón tay, Eragon phóng ý thức về phía người anh họ, hăm hở tìm hiểu xem anh ta đã đạt tới mức nào.

Toàn lực ý thức của Eragon đâm sầm vào bức tường trong tri thức của Roran bao gồm những hình ảnh của Katrina, rồi ngừng lại. Nó không có cách nào tìm được chỗ đứng, tìm được cổng hay phá được rào chắn kiên cố trước mặt.

Ngay thời điểm đó, toàn bộ con người Roran hoàn toàn dựa vào cảm nhận của anh đối với Katrina, tuyến phòng ngự tinh thần của anh vượt xa những gì mà Eragon từng gặp. Lúc đó tâm tư của Roran đã không còn gì để Eragon có thể nắm lấy sử dụng để nắm quyền điều khiển người anh họ của nó.

Rồi thì Roran nhích chân, khúc gỗ bên dưới tạo ra một âm thanh chói tai.

Sau đó, bức tường mà Eragon nãy giờ đâm sầm vào vỡ vụn thành hàng chục mảnh tư tưởng khác nhau khiến Roran bị phân tâm:

- Chuyện gì vậy! Đừng để ý chuyện này, nó sẽ phá vỡ được... À Katrina, còn nhớ Katrina không... Đừng nghĩ gì tới Eragon... Đêm đó nàng đồng ý cưới ta, mùi thơm của cỏ và của tóc cô... Phải nó không? Không phải. Tập trung nào! Đừng...

Lợi dụng sự phân tâm của Roran, Eragon nhanh chóng lướt tới, dùng tinh thần lực, khiến Roran bị bất động trước khi anh ta có thể

dựng lại rào cản.

- Anh hiểu được căn bản rồi đó.

Eragon nói. Nó thoát khỏi trí óc của Roran và nói lớn:

- Nhưng anh cần phải học cách giữ vững tập trung cho dù có đang ở giữa chiến trận. Anh phải học cách suy nghĩ mà không cần phải suy nghĩ, làm cách nào tháo gỡ hết mọi hy vọng và lo lắng, chỉ giữ lại độc nhất một ý tưởng làm rào cản mà thôi. Các vị thần tiên có dạy em một cách mà em thấy có ích lắm, đó là ngâm lại một câu đố, một bài thơ hay một bài nhạc. Làm được việc gì mà có thể làm đi làm lại cho tới khi đầu óc không còn bị chuyển đi khác hướng nữa.

- Anh sẽ ráng học.

Roran hứa.

Thấp giọng, Eragon nói:

- Anh thật sự yêu chị ấy phải không?

Nó chỉ nhắc lại sự thật, và đưa ra một sự băn khoăn chứ không phải là một câu hỏi, vì bản thân câu trả lời đã được khẳng định – đó là một vấn đề mà nó không dám đụng tới. Tình yêu không phải là đề tài mà Eragon từng đề cập tới với người anh họ, cho dù lúc trước bọn họ đã bỏ nhiều giờ bàn bạc về ưu điểm của các cô gái trẻ tại Carvahall và các nơi lân cận.

- Chuyện này làm sao xảy ra?

- Anh thích cô ấy. Cô ấy thích anh. Chi tiết thế nào thì quan trọng gì chứ?

- Thôi mà.

Eragon nói.

- Em lúc đó quá giận để hỏi anh trước khi anh rời khỏi Therinsford, và chúng ta đã rất lâu rồi không gặp mặt cho tới bốn ngày trước. Em thật sự tò mò mà.

Da xung quanh mắt của Roran hằn cả nếp nhăn khi anh lấy tay xoa xoa hai bên thái dương.

- Không có gì đáng nói cả. Anh lúc nào cũng thích Katrina. Nhưng trước khi anh trở thành người đàn ông thực thụ thì điều này chẳng có

nghĩa gì cả. Nhưng sau khi qua nghi lễ trưởng thành, anh bắt đầu thắc mắc là sẽ cưới ai và muốn ai làm mẹ đám con của mình. Một lần nọ, anh thấy Katrina đứng chân bên cạnh nhà của Loring để hái một đóa hồng rêu mọc dưới mái nhà. Cô ấy mỉm cười khi nhìn thấy đám bông. Nụ cười đó thật mềm mại và hạnh phúc. Anh quyết định ngay lúc đó là anh muốn khiến cô lúc nào cũng có nụ cười và anh muốn được ngắm nhìn nụ cười đó cho đến ngày anh chết.

Nước mắt long lanh trong mắt Roran, nhưng không giọt nào rơi, anh nháy mắt và chúng tan biến.

- Anh sợ rằng anh đã thất bại trong chuyện này.

Sau khi ngừng lại một chút với vẻ tôn trọng, Eragon nói:

- Sau đó anh bắt đầu theo đuổi chị ấy à? Ngoài việc nhờ em đưa thư tình cho Katrina, anh còn làm gì nữa không?

- Cậu nói cứ như đang hỏi kinh nghiệm vậy.

- Em đâu có. Anh đang tưởng tượng.

- Này cậu nhóc.

Roran nói.

- Anh biết khi nào cậu đang nói dối. Miệng cậu cười một cách ngốc nghếch và tai thì đỏ lên. Thần tiên có thể cho cậu một khuôn mặt mới nhưng cái dáng vẻ đó thì vẫn không thay đổi. Có chuyện gì giữa cậu và Arya không?

Ý nghĩa câu hỏi của Roran làm Eragon bối rối.

- Không có gì! Mặt trăng đã làm anh quần trí rồi.

- Hãy trung thực. Cậu say mê lắng nghe những lời Arya nói như thể chúng làm bằng kim cương và ánh nhìn của cậu dừng lại thật lâu ở cô ta cứ như cậu đang chết đói và cô ta là một bữa tiệc thịnh soạn nhưng ngoài tầm với của cậu vài phân.

Một làn khói màu xám phun ra từ mũi Saphira và cô rồng phát ra một âm thanh nghe như tiếng nấc.

Eragon lờ tịt biểu hiện bị nén lại của cô nàng và nói:

- Arya là một tiên nữ.

- Và rất xinh đẹp. Tai nhọn và mắt hơi xếch chỉ là những khiếm

khuyết nhỏ so với sự quỵến rũ của cô ấy. Bây giờ trông cậu cứ như một con mèo ấy.

- Arya đã hơn một trăm tuổi rồi.

Thông tin này làm Roran kinh ngạc, anh nhướn mày rồi bảo:

- Anh thấy chuyện này thật khó tin! Cô ấy đang trong thời thanh niên.

- Điều đó thì đúng.

- Thế cũng chẳng sao, đó là những lý do cậu đưa ra, nhưng trái tim ít khi lắng nghe các lý lẽ. Cậu có mê cô ấy không?

“Nếu anh ta còn mê cô ấy”, Saphira nói với cả Eragon và Roran, “Em sẽ tự mình tìm cách để hôn Arya.”

“Saphira!” Eragon xấu hổ đập mạnh vào chân cô rồng.

Roran đủ khôn ngoan để không chọc tức Eragon thêm nữa.

- Vậy cậu hãy trả lời câu hỏi đầu tiên của anh và nói cho anh biết điều gì đứng giữa cậu và Arya. Cậu đã bộc lộ tình cảm của cậu với Arya và cho gia đình cô ấy biết chưa? Anh cho rằng thật không khôn ngoan nếu để những chuyện đó gây cản trở.

- Rồi.

Eragon nói và nhìn chăm chăm vào cây gậy làm bằng gỗ táo gai.

- Em đã tỏ tình với cô ấy.

- Thế mọi việc đến đâu rồi?

Và khi Eragon không trả lời ngay, Roran phun ra một câu bình luận bực bội:

- Để cậu trả lời được một câu còn khó hơn cả kéo con Birka vượt qua vũng lầy.

Eragon cười khúc khích khi nghe câu ám chỉ về Birka, một trong những con ngựa thồ của họ.

- Saphira, em có thể giải đáp câu đố này cho anh được không? Nếu không, anh ngờ rằng anh không bao giờ được giải đáp đầy đủ.

- Chẳng để làm gì. Vô ích thôi. Cô ấy sẽ không đồng ý em.

Eragon nói một cách nhàn nhạt như thể bình luận về nỗi bất hạnh của một người xa lạ, nhưng trong lòng nó cuộn cuộn nổi lên một cơn sóng thật thương đau, nó cảm thấy Saphira thụt lùi lại.

- Anh rất tiếc.

Roran nói.

Eragon buộc mình phải nuốt xuống, nỗi thương đau dồn thành một cục, xuôi qua cổ họng, chạm vào những vết bầm dập trong trái tim và xuống đến mở bong bong trong dạ dày.

- Điều đó đã xảy ra.

- Anh biết hiện nay điều này có vẻ như sẽ không thể xảy ra.

Roran nói.

- Nhưng anh tin là cậu sẽ gặp được một người phụ nữ sẽ làm cậu quên đi cô nàng Arya đó. Có vô số cô gái, và rất ít trong số đó đã có gia đình. Anh cược là các cô đó sẽ rất vui sướng khi được lọt vào mắt xanh của một Kỵ sĩ. Cậu sẽ chẳng gặp phải bất kỳ khó khăn nào trong việc tìm kiếm một người vợ trong số những cô gái đáng yêu ở Alagaesia.

- Thế điều gì sẽ xảy ra nếu chị Katrina từ chối tình cảm của anh?

Câu hỏi làm Roran cứng họng, rõ ràng là anh ta không thể tưởng tượng được anh ta sẽ phản ứng như thế nào.

Eragon tiếp tục:

- Ngược với những gì anh, Arya và những người khác nghĩ, em biết là còn những người phụ nữ khác tồn tại ở Alagaesia và em cũng biết rằng người ta không chỉ yêu một lần. Không phải nghi ngờ gì, nếu em dành thời gian ở trong triều của vua Orrin, em có thể quyết định có tình cảm với một phụ nữ khác. Tuy nhiên, con đường em đi không đơn thuần như vậy. Dù em có thể hướng tình cảm về một người khác - anh biết đấy, trái tim giống như một con quái vật hay thay đổi - em vẫn còn băn khoăn với một câu hỏi: 'Có nên không'?

- Miệng lưỡi cậu bây giờ lắt léo như rễ cây linh sam ”

Roran nói.

- Cậu đừng đánh đố nữa.

- Được thôi. Người phụ nữ nào trong nhân loại có thể hiểu được em

là ai, là người như thế nào, và những quyền năng của em? Ai có thể chia sẻ cuộc sống với em? Rất ít người, và tất cả bọn họ đều là các pháp sư. Và trong nhóm người đó, hoặc thậm chí trong số phụ nữ nói chung, có bao nhiêu người là bất tử?

Roran cười phá lên dữ dội, tiếng vọng vang dội trong khe núi.

- Cậu cũng có thể yêu cầu lấy mặt trời ra khỏi túi mình hoặc...

Anh dừng lại và cứng người lại như thể sắp rơi ra phía trước, và sau đó anh ngồi yên một cách thiếu tự nhiên.

- Cậu không thể.

- Chính thế đấy.

Roran cố gắng tìm từ ngữ:

- Đây là kết quả sự thay đổi của cậu ở Ellesméra, hay đó là một phần của việc trở thành một Kỵ sĩ?

- Một phần của việc trở thành Kỵ sĩ.

- Điều đó giải thích lý do vì sao Galbatorix chưa chết.

- Phải rồi.

Cành cây được Roran cho thêm vào ngọn lửa gãy thành hai nửa với một tiếng bép nhỏ. Một mảnh thân cây bị đốt còn ứ đọng lại một chút nhựa cây đã trốn tránh được những tia nắng mặt trời trong nhiều thập kỷ, nay bị lửa than bắt vào và bốc hơi xèo xèo.

- Ý tưởng này thật... quá lớn, khó có thể chấp nhận được.

Roran nói.

- Cái chết là một phần của chúng ta. Nó định hướng chúng ta, cấu thành chúng ta. Nó làm chúng ta phát điên. Cậu có còn là con người nếu cậu bất tử không?

- Em không phải là bất khả chiến bại.

Eragon chỉ ra.

- Em vẫn có thể bị giết bởi một thanh kiếm hoặc một mũi tên. Và em vẫn có thể bị mắc những căn bệnh không thể chữa khỏi.

- Nhưng nếu cậu tránh được những mối hiểm nguy đó, cậu sẽ sống lâu mãi mãi.

- Nếu làm được như vậy thì đúng. Saphira và em sẽ cùng sống sót.

- Điều đó giống như được chúc phúc mà cũng giống như một lời nguyền.

- Phải. Em sẽ không còn lý trí nếu em lấy một phụ nữ mà theo thời gian sẽ già đi và chết, trong khi đó, em vẫn như vậy, không bị ảnh hưởng bởi thời gian. Đó sẽ là một trải nghiệm độc ác đối với cả hai chúng em. Hơn thế, em nghĩ việc phải lấy hết người vợ này đến người vợ khác trong suốt cả thế kỷ dài quả là mệt mỏi.

- Cậu có thể dùng pháp thuật làm ai đó bất tử được không?

Roran hỏi.

- Anh có thể làm tóc bạc đen trở lại, có thể làm phẳng nếp nhăn, làm mắt tinh tường trở lại, và nếu muốn tiến xa hơn, anh có thể cho người sáu mươi có thể trẻ trung như khi anh ta mới mười chín tuổi. Tuy nhiên, thần tiên chưa bao giờ tìm được biện pháp khôi phục được hình dáng của một người mà không xóa đi các ký ức của người đó. Và có ai muốn cứ sau vài thập kỷ lại một lần xóa bỏ tất cả các ký ức để đổi lấy sự bất tử, người đó, nếu tiếp tục sống, sẽ trở thành một người khác. Một trí não già lão trong một cơ thể trẻ trung cũng không phải là biện pháp giải quyết bởi vì dù có trong tình trạng sức khỏe tốt nhất, cơ thể của loài người cũng chỉ được cấu tạo để tồn tại khoảng một thế kỷ hoặc hơn thế một chút. Và cơ thể cũng không thể không ngừng già lão thêm. Điều đó tạo ra rất nhiều vấn đề... Ô, thần tiên và con người đã thử hàng nghìn cách để ngăn cản cái chết, nhưng chưa có biện pháp nào thành công.

- Nói một cách khác.

Roran nói.

- Cậu cảm thấy dành tình cảm cho Arya an toàn hơn là để trái tim cậu cho một phụ nữ thuộc loài người?

- Em có thể lấy ai ngoài một thần tiên? Đặc biệt là khi nhìn vào bề ngoài của em.

Eragon kìm nén ý muốn thò ngón tay lên chạm vào góc nhọn trên tai cậu, một thói quen mới mắc phải.

- Khi em còn sống ở Ellesméra, em dễ dàng chấp nhận những gì loài rồng đã làm khi thay đổi bề ngoài của em. Ngoài ra, loài rồng cũng tặng cho em không ít quà tặng. Thần tiên cũng tỏ ra thân thiện với em hơn

sau lễ Agaetí Bloodhren - lễ hội Huyết Thệ. Chỉ tới khi em quay trở lại với quân Varden em mới nhận thức được em đã thay đổi như thế nào. Điều này làm em thấy phiền muộn. Em không còn là loài người, em cũng không hẳn là thần tiên. Em là một cái gì đó giữa hai loài, một kẻ pha trộn, một đứa con lai.

- Vui lên!

Roran khuyên.

- Cậu không phải suy nghĩ đến việc phải sống bất tử. Galbatorix, Murtagh, bọn Ra'zac, thậm chí chỉ một tên lính của Đế Quốc có thể thọc một thanh thép xuyên qua người chúng ta bất kỳ lúc nào. Một người khôn ngoan là người có khả năng không lo lắng đến tương lai, có thể uống rượu và chè chén trong khi chúng ta còn thời gian để hưởng thụ thế giới này.

- Anh biết là Cha có thể nói về điều đó như thế nào.

- Ông sẽ tìm chúng ta đã đấy.

Họ cùng cười phá lên, và sau đó, sự im lặng vẫn thường xuất hiện trong khi họ đang nói chuyện lại chiếm lĩnh một lần nữa. Đó chính là một cái hổ được dựng nên bởi sự lo lắng, sự thân thuộc và đối nghịch với nó, chính là sự khác biệt mà định mệnh đem lại cho hai số phận đã từng chia sẻ cuộc sống nhưng cần phải đi trên những nẻo đường riêng biệt.

“Các anh phải ngủ”, Saphira nói với Eragon và Roran. “Đã muộn rồi và mai chúng ta phải bay sớm.”

Eragon nhìn lên màn đêm đen, xem giờ bằng cách nhận thức phương vị của các vì sao. Đã muộn hơn cậu nghĩ.

- Một lời khuyên có lý.

Nó nói.

- Em ước gì mình có thêm vài ngày nghỉ ngơi trước khi chúng ta tấn công Helgrind. Trận chiến trên Cánh Đồng Cháy đã làm cạn kiệt sức lực Saphira và em, và chúng em cũng chưa hoàn toàn hồi phục ngay cả khi bay đến đây, khi chuyển năng lượng vào trong cái Đai Lưng của Beloth Khôn Ngoan. Chân em vẫn còn đau và người em có nhiều vết bầm tím hơn là em có thể đếm được. Nhìn này...

Tháo lỏng măng sét trên ống tay áo bên trái, nó mở cuộn băng làm

bằng chất liệu lámarae mềm - một loại vải được các thần tiên dệt bằng sợi tầm ma pha với len, làm lộ ra một vết thương bị hoại tử màu vàng do khiên mài sát vào cẳng tay gây nên.

- Ha!

Roran nói.

- Em gọi cái vết tí tẹo đó là bầm à? Anh bị thương còn tệ hơn thế. Đây, anh cho em xem vết bầm khiến một người đàn ông thực thụ có thể lấy làm tự hào.

Anh cười ửng, vén ống quần, để lộ ra một vết đen bự cỡ ngón cái của Eragon chạy dọc xéo theo bắp chân.

- Anh bị một cán giáo của một binh sĩ quệt trúng.

- Khá lắm, nhưng em có cái này khá hơn.

Eragon lột áo khoác, kéo áo trong ra khỏi lưng quần rồi vắn người sang một bên để Roran thấy được chỗ sưng tấy đen trên xương sườn và những vết thương tương tự trên bụng.

- Múi tên.

Nó giải thích, rồi lật tay phải ra để lộ vết bầm y hệt như tay bên kia, chứng tích của lần dùng bọc tay chặn kiếm.

Giờ đến phiên Roran trưng ra một loạt những vết bầm xanh, cái nào cái nấy bằng đồng tiền vàng, điểm từ nách trái xuống tận đáy cột sống, kết quả của lần té lên một đồng đá và giáp trụ.

Eragon nhìn kỹ những vết này rồi khúc khích cười nói:

- Ặc, đây chỉ là kim châm thôi! Bộ anh bị lạc đường và chạy trúng bụi hồng à? Em có cái này sẽ khiến những vết kia của anh tử thẹn đây.

Nó cười đôi ửng, đứng thẳng người tuột quần. Lúc này, cả người nó chỉ còn áo và lớp quần lót len.

- Anh có cái nào khá hơn không!

Nó nói và chỉ vào bên trong bắp vế.

Da chỗ đó vẫn vện màu sắc như thể Eragon là một thứ trái chín cây đổi màu từ xanh mạp sang tím rục.

- Ồ!

Roran nói.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

- Em nhảy khỏi lưng Saphira khi không chiến với Murtagh và Thorn, có thể mới đánh bị thương con rồng Thorn đó được. Saphira bỏ nhào xuống và kịp thời chụp lấy em trước khi em đụng đất, nhưng em lại rơi lên người cô nàng nặng hơn dự tính.

Roran rụt người rùng mình.

- Cái vết này có chạy lên trên không?

- Đáng tiếc là vậy.

- Anh phải công nhận, vết bầm này đáng chú ý thật. Em nên tự hào vì tình thế khiến em bị thương và cả vì nơi mà em bị thương nữa.

- Rất hân hạnh khi anh nghĩ vậy.

- Được rồi.

Roran nói.

- Em có lẽ có vết bầm lớn nhất, nhưng đám Ra'zac tặng anh một vết thương mà em không thể có được vì theo như anh biết, đám rồng đã xóa đi vết sẹo trên lưng em.

Vừa nói, anh vừa lột áo ra, đưa người về hướng ánh lửa than.

Mắt Eragon mở rộng vì sửng sốt trước khi có thể dùng bộ mặt dửng dưng che dấu nỗi kinh ngạc. Nó tự trách mình vì phản ứng quá mạnh mẽ này và nghĩ thầm: “Đâu có thể tệ như vậy chứ.”

Nhưng càng nhìn kỹ Roran, nó càng thấy mất tinh thần.

Một vết sẹo dài nhăn nheo, đỏ bóng quán lấy vai phải của Roran, bắt đầu từ ngay xương cổ và chạy dài tới khuỷu tay. Rõ ràng là đám Ra'zac đã chém đứt cơ bắp nơi đó và hai đầu bắp không lành lại được vì dưới da cộm lên một cục và thớ thịt nơi đó cuộn lấy lẫn nhau. Đi lên một chút thì da lại lõm vào tạo thành một lỗ hồng sâu cỡ đốt ngón tay.

- Roran! Đáng lẽ nên cho em biết vài ngày trước. Em đâu biết là đám Ra'zac khiến anh bị thương cỡ này... Anh có khó khăn chút nào khi cử động cánh tay không?

- Đưa ra sau hoặc đưa ngang thì không sao.

Roran nói.

- Nhưng đưa ra phía trước thì anh chỉ có thể nhắc tay lên cao ngang ngực mà thôi.

Anh vừa nhăn nhó vừa hạ tay.

- Ngay cả thế này cũng phải cố lắm mới được. Anh phải giữ ngang ngón cái, nếu không thì cả cánh tay tê dại cả. Cách khá nhất anh nghĩ ra là vung tay về phía sau, ráng đụng tới thứ mà mình muốn cầm. Anh bị lộ da khớp tay mấy lần trước khi có thể làm được trò này.

Eragon vặn vẹo cây gậy giữa hai tay.

“Anh có nên hay không?”

Nó hỏi Saphira.

“Em nghĩ là nên.”

“Có lẽ ngày mai chúng ta sẽ hối hận đó.”

“Anh sẽ có cơ hối hận nhiều hơn nếu Roran bị tử thương vì không thể vung búa khi cần thiết. Nếu anh có thể hấp thụ năng lượng từ vật chất xung quanh, có lẽ sẽ không bị mệt lắm.”

“Em biết là anh không thích làm chuyện đó. Ngay cả nói về chuyện này cũng khiến anh khó chịu.”

“Mạng sống của chúng ta quan trọng hơn một con kiến.”

Saphira phản ứng.

“Không đụng tới kiến.”

“Vậy anh có phải là kiến không? Đừng liến thoắng nữa, Eragon. Anh đâu có như vậy.”

Eragon thở dài, đặt cây gậy xuống đất rồi ra hiệu cho Roran.

- Lại đây, em chữa cho anh.

- Em làm được à?

- Đương nhiên.

Vẻ vui mừng thoáng hiện lên trên mặt Roran, nhưng rồi anh ngập ngừng và có vẻ khó nghĩ.

- Bây giờ à? Có nên không vậy?

- Như Saphira nói, em nên chữa cho anh trước khi vết thương khiến anh mất mạng và gây nguy hiểm cho tất cả chúng ta.

Roran nhích lại gần. Eragon đặt bàn tay phải lên vết sẹo đỏ đồng thời mở rộng tinh thần bao trùm lấy cây cảnh, động vật chung quanh, chỉ chữa lại những thứ quá yếu ớt không chịu đựng nổi phép thuật của nó.

Rồi Eragon bắt đầu niệm cổ ngữ. Câu niệm chú lần này vừa dài vừa phức tạp. Chữa lành vết thương này không những cần tạo lại da mới mà còn phải làm nhiều việc khó khăn khác. Về phương diện này, Eragon dựa vào kinh nghiệm chữa trị tích lũy khi còn ở Ellesméra mà nó đã bỏ nhiều tuần học hỏi.

Dấu Gedwey ignasia trong lòng bàn tay của Eragon phát sáng khi nó thi triển phép thuật. Một giây sau, nó không tự chủ được, thốt ra những tiếng rên rỉ trong khi toàn thân đau đớn. Đối diện nó, Roran đang ngửa đầu ra sau, hét lớn trong lúc các cơ bắp trên vai co giật liên hồi.

Cuối cùng, mọi việc cũng xong.

Eragon rùng mình, hít mạnh một hơi vào lòng ngực rồi gục mặt vào hai tay để nghỉ mệt, đồng thời lợi dùng cơ hội này để gạt đi những giọt nước mắt trên mặt trước khi giám định lại kết quả.

Nó nhìn thấy Roran rứt vai vài lần rồi vươn tay xoay tròn theo khớp vai. Bả vai của Roran vừa to vừa đầy, thành quả của bao nhiêu năm đào hố chôn cột, khuân đá, xới cỏ. Eragon cảm thấy chán ghét bản thân và có chút ganh tị vì cho dù nó mạnh hơn nhưng lại chưa bao giờ có được cơ bắp cuộn cuộn như người anh họ này.

Roran nhe răng ra cười.

- Trở lại như bình thường rồi! Thậm chí có lẽ còn khá hơn nữa. Cảm ơn em.

- Không có chi.

- Thật kỳ lạ ghê, anh có cảm tưởng như mới vừa bò ra khỏi chỗ ẩn nấp và cả người lại ngứa ngáy kinh khủng, phải ráng lắm mới không xé bỏ...

- Cho em một tí bánh mì trong giỏ của anh, được không? Em đói quá rồi.

- Chúng ta mới ăn tối mà.

- Em cần phải ăn chút gì sau khi sử dụng pháp lực như vậy.

Eragon hít hà rồi mới lôi ra cái khăn tay quẹt mũi. Điều nó nói không phải là sự thật. Nó đang lo nghĩ về mối tai ương mà nó vừa gây ra cho các sinh vật chung quanh, và nó sợ là sẽ phải nôn oẹ ra hết nếu không có tí gì vào bụng cho đỡ bị cồn cào.

- Em không có bị bệnh chứ?

Roran hỏi.

- Không.

Vừa suy nghĩ về cái chết của các sinh vật chung quanh, Eragon vừa với lấy chai rượu mật ong bên hông để tìm cách giải khuây. Một thứ gì đó vừa cứng vừa nặng giữ chặt tay nó xuống đất. Nó quay lại thì thấy móng bạc của Saphira đang nhấn vào da thịt nó. Mí mắt dày của cô ả nheo lại trong lúc nhìn thẳng vào mặt nó.

Sau một hồi, cô nàng mới nhắc móng lên, cứ như người ta rút ngón tay lại. Lúc này, Eragon mới có thể rút tay lại được. Nó nuốt nước bọt rồi nắm chặt lấy cây gậy, dùng định lực để lờ đi chai rượu mật ong kia và tập trung tinh thần vào những thứ trước mắt, thay vì để nội tâm đắm chìm vào bóng tối.

Roran lấy ra nửa miếng bánh mì từ trong giỏ, ngưng một chút rồi mỉm cười nói:

- Em có muốn ăn thêm miếng thịt nai không? Anh chưa có ăn hết phần của anh.

Anh đưa ra cây que gỗ ghim lấy ba miếng thịt vàng ươm. Khứu giác của Eragon ngửi ra được hương vị nồng nàn từ que thịt khiến nó nhớ lại những đêm đông lạnh buốt mà nó, Roran và chú Garrow tụ tập quanh bếp lửa ăn uống và trò chuyện với nhau. Miệng nó chảy nước miếng.

Roran nói:

- Còn nóng đó.

Rồi vẩy vẩy que thịt nai trước mặt Eragon.

Ráng kèm chế, Eragon lắc đầu.

- Đưa em bánh mì là được rồi.

- Em có chắc không? Miếng thịt này tuyệt lắm, không dai quá cũng không mềm quá, và được nêm nếm tuyệt hảo. Thịt thì tươi rói, cắn một miếng cứ như là nuốt đầy miệng món bò ninh nhừ của Elain.

- Không, em không ăn.

- Thử đi, em sẽ thích lắm.

- Roran, đừng có chọc em nữa và đưa miếng bánh mì qua đây.

- À, thấy chưa, em nhìn khá hơn một chút rồi. Có lẽ em không phải là cần bánh mì mà là cần người ghẹo cho em cười lên, há?

Eragon lườm người anh họ rồi trong chớp mắt thò tay giựt lấy mẩu bánh mì khỏi tay Roran. Điều này khiến Roran lấy làm hứng thú hơn nữa.

Trong lúc Eragon xé mẩu bánh mì, anh ta nói:

- Anh không biết em làm sao có thể sống chỉ bằng trái cây, bánh mì và rau quả. Một người đàn ông cần phải ăn thịt để giữ sức lực. Em không cảm thấy nhớ món này à?

- Nhớ hơn là anh tưởng đấy.

- Vậy thì sao cứ phải gò bó mình thế? Vạn vật trên thế gian này phải ăn thịt loài khác để sống, cho dù là cỏ cây, cũng phải thế để mà sinh tồn. Đó là tự nhiên của mỗi chúng ta. Sao cứ phải ráng chống lại quy luật tự nhiên thế?

“Hồi ở Ellesméra em cũng có nói vậy.” Saphira nhận xét. “Nhưng anh ta không chịu nghe em.”

Eragon nhún vai.

- Chúng ta đã bàn qua việc này rồi. Em làm theo ý em, anh làm theo ý anh, không ai phải nghe lời ai để mà sống. Nhưng thật sự em không hẳn tâm ăn thịt những động vật mà em có thể chia sẻ được cảm giác và suy nghĩ của chúng.

Đầu mũi của Saphira rúm lại trong khi đám vảy cọ quẹt vào một vòm đá phẳng lì trên mặt đất.

“Anh ấy thật là hết nói nổi.”

Cô nàng vươn dài cổ ra, dùng miệng đầy nước miếng tọt lấy miếng thịt nai trên tay Roran.

Que thịt gầy rột rột khi bị cô nàng ngoạm, rồi thì mọi thứ biến mất vào cái bụng khổng lồ của cô ả.

“Ừm, anh không có nói quá đâu,” Cô nàng nói với Roran. “Miếng thịt này vừa ngọt vừa tươi, mềm mềm, mặn mặn ngon vô cùng, khiến cả người em cứ ngộ nguậy vì khoái trá. Anh nên nấu ăn thường một chút, Roran - Cây Búa Dũng Mạnh. Lần sau em nghĩ anh nên làm thịt vài con nai một lúc. Nếu không thì em cũng không đủ dùng bữa.”

Roran lưỡng lự không biết yêu cầu của cô nàng là đùa hay nghiêm túc. Và nếu là nghiêm túc thì không biết có cách nào để gỡ anh ra khỏi cái nghĩa vụ phiến hà không mời mà đến này. Anh ta nhìn Eragon để cầu cứu, nó đang phá ra cười khi nhìn thấy vẻ mặt của Roran và tình cảnh khó khăn của anh.

Tiếng cười giòn giã của Saphira cùng với Eragon vang dội khắp khe núi. Hàm răng cô nàng loé lên dưới ánh sáng của than hồng.

Một giờ đồng hồ sau khi cả ba đã đi nghỉ, Eragon nằm bên cạnh Saphira, trong đống mền đắp để tránh cái lạnh ban đêm. Mọi vật xung quanh vô cùng tĩnh lặng như thể có pháp sư nào đang bỏ bùa mê lên vạn vật trên Trái Đất, khiến tất cả đều đang chìm đắm vào giấc ngủ vĩnh hằng và cứ vĩnh viễn giữ nguyên trạng thái như vậy dưới ánh sao đêm lấp lánh.

Không cần nhúc nhích, Eragon thì thầm trong đầu: “Saphira?”

“Gì vậy tiểu ca?”

“Nếu anh đoán đúng và hắn ta đang ở Helgrind thì sao đây? Anh không biết đến lúc đó phải làm gì. Cho anh biết anh sẽ phải làm gì đi.”

“Em không biết, tiểu ca. Đây là quyết định mà anh phải tự chọn. Cách làm việc của loài người không giống loài rồng chúng em. Nếu là em thì em sẽ vặn đầu hắn xuống rồi nuốt chửng người hắn, nhưng em nghĩ đối với anh thì điều này không phải đạo.”

“Vậy em có ủng hộ anh không, cho dù là anh quyết định thế nào đi nữa?”

“Luôn luôn như vậy, tiểu ca. Thôi nghỉ ngơi đi. Mọi thứ rồi sẽ tốt đẹp thôi.”

Yên tâm được một chút, lúc này Eragon mới nhìn lên các vì sao trên trời. Nhịp thở trở nên chậm lại trong lúc nó dần dần chìm vào trạng thái

nhập định mà đã thay thế giấc ngủ của nó từ bao lâu nay. Nó vẫn cảm nhận được mọi thứ chung quanh, nhưng dưới những chòm sao sáng này, giấc mộng mờ ảo của nó lại theo thói quen hiện ra.

Chương 3

Tấn công Helgrind

Còn mười lăm phút nữa là rạng sáng, Eragon ngồi thẳng dậy. Nó bật ngón tay tách tách hai lần để đánh thức Roran, sau đó vớ lấy cái chăn và cuộn thành một bó chặt. Nhảy xuống đất, Roran cũng làm như vậy đối với đồng chăn nệm của mình.

Họ nhìn nhau và run lên vì phấn khích.

- Nếu anh chết...

Roran nói.

- Em sẽ trông nom Katrina chứ?

- Em hứa.

- Nói với cô ấy là anh đi vào trận chiến với niềm hạnh phúc trong tim và trên môi thầm gọi tên cô ấy.

Eragon lăm bắm rất nhanh bằng cổ ngữ. Nó cảm thấy gần như không bị mất đi chút sức mạnh nào.

- Được rồi. Chú ngữ này sẽ lọc không khí trước mặt chúng ta và bảo vệ chúng ta trước những hơi thở gây tê liệt của bọn Ra'zac.

Eragon lấy từ trong túi ra bộ áo giáp và gấp bao vải bố dùng để đựng áo giáp. Máu trong trận đấu trên Cánh Đồng Cháy vẫn còn dính trên tấm áo giáp đã từng có thời sáng loáng. Máu khô đọng lại, mồ hôi và thiếu chăm sóc đã để lại những vết gỉ sắt dọc theo đai áo. Tuy vậy, bộ giáp không hề có vết xước vì Eragon đã sửa nó trước khi lên đường đến đế quốc.

Eragon khoác lên mình chiếc áo có thân sau bằng da và nhãn mũi khi ngửi thấy mùi hôi và sự tuyệt vọng tỏa ra từ đó. Sau đó, nó đeo găng bảo vệ cổ tay và giáp che ống quyển. Nó đặt lên trên đầu một miếng lót bảo hộ, tiếp theo là mũ chụp che tai và ngoài cùng là mũ sắt phòng hộ. Eragon đã đánh mất mũ phòng hộ cũ của mình - cái mũ nó đội trong trận chiến tại Farthen Dur được người lùn khắc dấu hiệu Durgrimst

Ingeitum và cả khiên trong trận đấu tay đôi giữa Saphira và Thorn. Eragon đeo thêm giáp bảo hộ tay.

Roran cũng ăn mặc tương tự chỉ khác là anh mang thêm khiên gỗ. Một dải đai sắt bao quanh mép khiên giúp chặn và giữ lại kiếm của kẻ thù. Eragon không đeo khiên bên tay trái, cầm kiếm cả hai tay để dàng hơn với nó.

Chéo qua vai, nó đeo lưng lẳng bao cung tên được nữ hoàng Islanzadí ban tặng. Ngoài hai mươi mũi tên bằng gỗ sồi có cắm lông thiên nga, bao cung, còn có cây cung cần bạc mà nữ hoàng đã ca hát để cây cung mọc ra từ một cây thủy tùng. Dây cung đã căng và sẵn sàng để sử dụng.

Saphira giẫm lên đám đất dưới móng vuốt. “Chúng ta đi thôi”.

Để lại túi và đồ đạc trên cành một cây bách xù, Eragon và Roran trèo lên lưng Saphira. Họ không mất thời gian đeo yên cương cho Saphira vì nó đã đeo yên suốt đêm. Vải da ấm lên làm Eragon thấy nóng phía dưới cơ thể. Nó nắm lấy mấy cái gai trên cổ ở đằng trước để giữ thăng bằng khi phải đổi hướng đột ngột. Trong khi đó, Roran vòng một tay ôm cứng eo Eragon, tay kia giữ búa.

Một phiến đá vỡ ra dưới sức nặng của Saphira khi cô ả chúi thấp xuống, làm một đường cua chóng mặt và nhảy lên rìa của một khe sâu. Cô nàng lấy lại thăng bằng rồi tiếp tục sải đôi cánh rộng. Những màng mỏng ở cánh rung lên khi cô nàng vỗ cánh, bay về phía bầu trời. Nhìn dọc, trông chúng như hai cánh buồm màu lam mờ mờ.

- Đừng ôm chặt quá.

Eragon lầm bầm.

- Xin lỗi.

Roran nói. Anh ta lỏng tay ra.

Cả hai không thể trao đổi thêm nữa vì Saphira đã bay cao hơn. Khi lên đến đỉnh tháp, cô nàng đập mạnh cánh xuống, tạo ra một tiếng gió rít mạnh, đưa cả ba lên cao hơn nữa. Với mỗi lần đập cánh, họ càng đến gần những đám mây mỏng nhẹ.

Khi Saphira tạo một góc bay hướng đến Helgrind, Eragon liếc nhìn về phía bên trái và phát hiện ra cậu có thể nhìn thấy vạt cỏ rất rộng hai bên bờ hồ Leona từ khoảng cách xa vài dặm. Một lớp sương dày màu xám ma quái trong ánh sáng trước lúc rạng đông bốc lên từ mặt nước

trông như ngọn lửa của phù thủy cháy trên bề mặt chất lỏng.

Dù đã cố gắng nhìn bằng đôi mắt tinh như chim ưng, Eragon vẫn không thể trông thấy bờ bên kia của hồ cũng như phần hồ phía nam tiếp giáp với rặng Spine và nó cảm thấy rất tiếc. Từ rất lâu rồi, nó chưa được nhìn lại rặng núi của thời thơ ấu.

Ở phía bắc là thành phố Dras Leona, một khối kiến trúc to lớn đứng sừng sững như một bức tường ngăn chặn sự xâm nhập của lớp sương mù đã áp sát vào sườn phía tây của nó. Tòa nhà duy nhất Eragon nhận ra là giáo đường - nơi bọn Ra'zac đã tấn công nó. Những chóp nhọn của tòa giáo đường vươn cao hơn hẳn những tòa nhà khác trong thành phố, trông như những mũi giáo.

Và ở nơi nào đó, dưới lớp đất, là những dấu vết còn lại của đồng lửa nơi bọn Ra'zac đã tàn sát ông già Brom. Eragon cho phép tất cả những nỗi căm giận và đau xót của ngày hôm đó, cũng như nỗi đau khi chú Garrow bị giết hại trang trại bị phá hủy dang cao và tạo cho nó lòng dửng cảm cũng như khát vọng được đối mặt với bọn Ra'zac trong trận chiến.

“Eragon.” Saphira nói. “Hôm nay chúng ta không cần bảo vệ tâm trí và giữ bí mật những suy nghĩ của chúng ta phải không?”

“Không cần, trừ khi có một pháp sư khác xuất hiện”.

Một luồng ánh sáng màu hoàng kim lóe lên khi mặt trời xuất hiện trên đường chân trời. Chỉ trong khoảnh khắc, một dải quang phổ đủ màu sắc xuất hiện làm sống động thế giới màu xám trước đây. Sương mù biến thành màu sữa, nước chuyển màu xanh thẫm, bức tường trát đất bao quanh trung tâm Dras Leona lộ ra một màu vàng bản thủ, cây cỏ khoác lên mình muôn sắc xanh, và đất đai mang màu đỏ hay cam. Tuy nhiên, Helgrind vẫn giữ màu sắc muôn thuở của nó – hắc ám.

Rặng núi đá trông ngày càng to lớn hơn khi họ bay tới gần. Dù nhìn từ trên cao, trông nó khá đáng sợ.

Hạ thấp xuống trung tâm của Helgrind, Saphira nghiêng hẳn về bên trái, Eragon và Roran lẽ ra đã rơi xuống nếu trước đó họ không quán chân vào yên rồng. Sau đó, cô nàng lượn quanh tế đài bên sườn núi và bàn thờ nơi các tư tế của Helgrind cử hành các nghi thức của họ. Trên đường lượn của cô nàng, mũ giáp sắt của Eragon hứng một luồng gió và rít lên một tiếng tu huýt suýt làm điếc tai nó.

- Cái gì?

Roran gào lên. Anh ta không nhìn thấy được phía đằng trước.

- Các nô lệ đã đi rồi.

Một trọng lực lớn chèn lên Eragon khi Saphira đổi hướng không hạ xuống nữa mà bay vút lên trên đỉnh Helgrind theo một đường zích zắc để tìm kiếm nơi trú ẩn của bọn Ra'zac.

“Không có lỗ nào đủ to ngay cả cho một con chuột núi”. Cô nàng khẳng định.

Saphira bay chậm lại và treo lơ lửng ngay trước một dải đá nổi đỉnh cao thứ ba với đỉnh cao thứ hai. m thanh sau mỗi tiếng Saphira đập cánh vọng vào những dãy núi đá lờm chờm, làm cho âm thanh to ngang tiếng sấm động. Eragon chảy nước mắt khi không khí ép lên da nó.

Sương muối bám trên những vết nứt sâu vào trong đá tạo thành một mạng lưới những đường ngang dọc màu trắng trang trí phía sau những vách đá cheo leo và các cột đá. Không gì khác ảnh hưởng đến thành lũy Helgrind ảm đạm, đen ngòm, gió thổi bốn bề. Không thực vật nào mọc được trên những vách đá xiên xẹo, dù là cây bụi, cỏ hay địa y, ngay cả đại bàng cũng không dám làm tổ trên những gờ tường đã bị phá hủy của tòa tháp. Đúng như cái tên của mình, Helgrind là nơi chết chóc, vây quanh nó là những tường rào công sự răng cưa, sắc như dao, cắm lờm chờm như những khúc xương ma quái vươn lên dọa người.

Dùng tâm trí để rà soát, Eragon khẳng định được sự hiện diện của hai người mà nó đã phát hiện họ bị cầm tù tại Helgrind mấy hôm trước, nhưng lại không cảm thấy khí tức của các nô lệ, và nó càng lo lắng khi không thể định vị bọn Ra'zac hoặc Lethrblaka .

“Nếu chúng không có ở đây, vậy chúng đang ở đâu?” Eragon băn khoăn.

Tìm kiếm một lần nữa, Eragon phát hiện ra một thứ nó đã không quan sát được trước đây, đó là một bông hoa đơn độc, một bông hoa long đờm đang nở rộ cách họ không tới mười lăm mét ở chính cái nơi mà đúng ra chỉ có thể có đá.

“Làm thế nào mà bông hoa đó có đủ ánh sáng?” Eragon tự hỏi.

Saphira trả lời câu hỏi của nó bằng cách giẫm lên một mòm đá nhọn ở phía bên phải, cách đó một đoạn. Khi làm như vậy, cô ả bị mất cân

bằng trong một thời gian ngắn và phải xòe cánh ra để lấy lại thăng bằng. Thay vì chạm vào vách đá của Helgrind, đầu cánh bên phải của cô nàng chìm vào vách đá rồi sau đó lại xuất hiện.

“Saphira, em có thấy không?”

“Em thấy rồi.”

Ngả về phía trước, Saphira dí chóp mũi về phía vách đá lượn cong, cô ả dừng lại cách đó khoảng năm hay sáu centimet - như thể đang đợi cho bầy sập – rồi sau đó tiếp tục tiến lên. Từng chút một, đầu của Saphira biến mất vào Helgrind, cho đến khi tất cả những gì Eragon có thể nhìn thấy là cổ, thân, và cánh của cô nàng.

“Đó là một ảo ảnh!” Saphira kêu lên.

Bằng một cử động mạnh mẽ, cô nàng vượt qua vách đá và đưa toàn bộ thân thể theo sau cái đầu. Eragon phải hết sức cố gắng mới tìm được không đưa tay lên che mặt trong một động tác tuyệt vọng nhằm tự bảo vệ khi các vách đá đâm về phía nó.

Một thoáng sau, nó thấy mình đang nhìn vào một cửa hang rộng, có vòm cong, ngập tràn không khí ấm áp của buổi sáng. Cánh Saphira phản chiếu ánh sáng, hắt hàng nghìn đốm lam nhỏ li ti lên đá. Ngoảnh lại, Eragon không hề thấy bức tường nào phía sau, chỉ thấy cửa hang và toàn bộ khung cảnh bên trên.

Eragon nhăn mặt. Nó không bao giờ ngờ là Galbatorix che dấu hang ổ của Ra'zac bằng phép thuật.

“Thật là ngốc, mình phải cẩn thận hơn.” Nó nghĩ. “Coi thường nhà vua, chắc chắn tất cả chúng ta sẽ chết.”

Roran chửi thề và nói:

- Nhớ báo trước với anh trước khi các cậu làm điều gì tương tự.

Eragon cúi về phía trước trong khi rút chân ra khỏi yên và cảnh giác dò xét xung quanh xem có nguy hiểm nào không.

Miệng hang có hình ovan kỳ quặc, cao khoảng mười lăm thước, rộng khoảng mười tám thước. Từ đó, lòng hang mở rộng ra khoảng gấp đôi và kéo dài hết một tầm cung bắn. Một lô những phiến đá dày chồng chéo lên nhau xếp thành một đồng lộn xộn các góc nhọn ở phía cuối hang. Một tấm thảm lót có những vết sước trải trên mặt hang, bằng chứng

Lethrblaka đã nhiều lần cất cánh, hạ cánh và giẫm lên mặt thảm.

Giống như những ổ khóa bí mật, có năm đường hầm thấp xuyên qua hang và một hành lang có vòm đủ rộng cho Saphira đi vào. Eragon xem xét kỹ càng các đường hầm, nhưng chúng tối thui và có vẻ như không có gì bên trong, nó phóng tâm trí rà soát bên trong và khẳng định kết luận này. Điều kỳ lạ là có những tiếng ào ào đứt quãng vọng ra từ bên trong Helgrind cho thấy có những vật nào đó đang chạy trong bóng tối, để nước chảy nhỏ giọt. Cùng với bản điệp khúc của những tiếng ào ào là nhịp hít vào thở ra hồi hả của Saphira, quá ồn trong giới hạn của hang.

Đặc điểm nổi bật nhất chính là thứ mùi hỗn hợp lan tỏa trong hang. Mùi đá lạnh chi phối các mùi khác, nhưng Eragon còn ngửi thấy mùi ẩm mốc và tẻ hơn nữa, mùi thịt thối rữa. Tháo thêm một vài nút buộc, Eragon nhắc chân phải qua một bên lưng Saphira để chuyển sang ngồi nghiêng một bên, chuẩn bị nhảy xuống. Roran cũng làm tương tự ở bên kia.

Trước khi buông tay ra, Eragon nghe thấy trong số các tiếng động vắng đến tai nó có hai tiếng động phát ra cùng lúc như thể có ai dùng một đôi búa bổ vào đá. Tiếng động này lặp lại chỉ sau nửa giây.

Eragon nhìn về hướng phát ra tiếng động, Saphira cũng vậy.

Một sinh vật to lớn, trông vạm vỡ lao ra từ hành lang có vòm. Mắt nó đen, lồi, không vành. Mỏ dài hai thước một, cánh như cánh dơi, cơ thể trần trụi không lông, cuồn cuộn cơ bắp, móng vuốt như đinh sắt.

Saphira đảo người tìm cách tránh khỏi Lethrblaka nhưng không kịp. Sinh vật này đâm sầm vào phía bên phải cô ả với một cơn thịnh nộ và sức mạnh mà Eragon cảm thấy tương đương với một trận tuyết lở.

Eragon không biết chính xác điều gì xảy ra sau đó vì chấn động làm nó ngã nhào khi còn chưa kịp nghĩ đến bất kỳ điều gì trong đầu óc rối beng của mình. Cuộc chiến đầu mù quáng kết thúc cũng đột ngột như khi bắt đầu khi có một vật cứng và dẹt giáng vào lưng Eragon. Nó rơi xuống đất và bị đập đầu lần thứ hai.

Lần va chạm cuối cùng này đã rút hết không khí sạch trong phổi Eragon. Choáng váng, nó nằm nghiêng sang một bên, thở dốc và cố gắng tìm cách nhúc nhích đôi chân tê liệt của mình.

“Eragon!” Saphira gào lên.

Sự lo lắng trong tiếng kêu của Saphira thúc đẩy những nỗ lực của Eragon hơn bất kỳ điều gì. Nó cảm thấy sinh lực quay trở lại với đôi chân và đôi tay, nó với tay nắm lấy cây côn rơi về phía sau mình.

Eragon chống đầu nhọn phía dưới gậy vào một kẹt đá gần đó, bám lấy gậy và đứng lên. Nó choáng váng, những chấm đỏ nhòa nhoẹt nhảy múa trước mắt nó.

Tình thế thật nguy ngập, nó không biết nên nhìn về hướng nào trước.

Saphira và con Lethrblaka xoay tròn trong hang, đá, cào cào, cắn xé nhau bằng một sức mạnh có thể nghiền vỡ những tảng đá phía dưới. Tiếng âm khi chúng đánh nhau hẳn rất vang dội, nhưng đối với Eragon, chúng đang xô đẩy nhau trong yên lặng, tai cậu không còn nghe thấy gì. Dù vậy, cậu vẫn cảm thấy những rung động qua đế giày khi những sinh vật khổng lồ này đâm vào nhau với một sức mạnh có thể nghiền nát bất kỳ người nào đến gần chúng.

Một cột lửa màu lam cuộn cuộn phun ra từ miệng Saphira như một địa ngục lửa, bao phủ phía bên trái đầu của Lethrblaka, đủ nóng để thiêu chảy cả kim loại. Luồng lửa đi vòng qua Lethrblaka mà không gây tổn hại gì cho nó. Không bị chặn lại, con quái vật mổ vào cổ Saphira buộc cô nàng ngừng phun lửa và tự bảo vệ mình.

Nhanh như tên bắn, con Lethrblaka thứ hai lao ra từ hành lang có vòm, vồ vào mạng sườn Saphira và há cái mỏ hẹp, phát ra một tiếng rít chói tai, khủng khiếp làm cho đầu tóc Eragon dựng đứng lên và ruột gan quặn thắt trong cảm giác lạnh lẽo chết chóc. Nó nghe thấy mình gào lên một cách bất an.

Với cả hai con Lethrblaka cùng hiện diện, không khí nồng nặc mùi hôi thối giống như có ai đó đổ khoảng ba cân thịt ôi vào một thùng nước cống và để cho thứ hỗn hợp này phân hủy sau một tuần mùa hè.

Eragon ngậm chặt miệng khi cảm giác trong bụng dâng lên cảm giác buồn nôn, quay qua chỗ khác để khỏi bị nôn ọe.

Cách đó vài bước, Roran nằm tả tơi một bên hang, nơi anh bị rớt xuống. Khi Eragon quay sang, anh họ nó đang nâng một cánh tay lên rồi dùng cả tứ chi chống đỡ, và cuối cùng, anh ta cũng đứng lên được. Mắt anh đờ đẫn và anh đi lảo đảo như say rượu.

Đằng sau Roran, hai tên Ra'zac xuất hiện từ đường hầm ngay sát đó.

Chúng cầm những thanh kiếm cổ xưa, dài, màu sắc nhợt nhạt trên đôi tay dị dạng. Không như cha mẹ chúng, bọn Ra'zac trông cũng có hình dạng và kích thước như con người. Một khung xương đen như mun tạo thành hình cơ thể chúng từ trên xuống dưới, chỉ có một chút lộ ra vì ngay khi ở Helgrind, Ra'zac mặc vẫn y phục và áo choàng đen.

Chúng tiến lên mau lẹ một cách đáng kinh ngạc, cử động của chúng đột ngột, giống như cử động của loài côn trùng.

Đến tận lúc đó, Eragon vẫn không cảm nhận được chúng hay bọn Lethrblaka.

“Chúng có phải cũng là ảo ảnh không?” Nó băn khoăn. “Nhưng không, chuyện này quả thật vô lý, cơ nhục đã bị Saphira dùng móng vuốt của mình xé ra là thật.”

Nó nghĩ đến một giải thích khác: “Có thể không có cách nào cảm nhận được sự tồn tại của bọn chúng. Có thể Ra'zac né tránh được tâm trí của con người – miếng mồi của chúng, cũng như loài nhện ẩn giấu được mình trước loài ruồi.”

Nếu vậy, Eragon cuối cùng đã hiểu ra vì sao bọn Ra'zac có thể thành công trong việc săn đuổi các pháp sư và kỵ sĩ cho Galbatorix khi chính bản thân chúng không sử dụng được pháp thuật.

- Chết toi!

Eragon đáng nhẽ đã nguyên rửa độc địa hơn, nhưng giờ là lúc hành động chứ không phải lúc nguyên rửa vận rủi của mình. Ông Brom đã từng nói rằng tụi Ra'zac không thể đánh lại nó khi chiến đấu ngoài ánh sáng, và dù điều này có thể đúng – vì ông Brom đã dành nhiều thập kỷ để nghĩ ra những câu thần chú chỉ để hủy diệt Ra'zac, Eragon biết rằng nếu không có yếu tố bất ngờ, nó, Saphira và Roran khó lòng sống sót thoát khỏi nơi đây chứ đừng nói đến giải cứu Katrina.

Đưa tay phải lên quá đầu, Eragon gào:

- Brisingr!

Nó ném một quả cầu lửa cháy hừng hực về phía bọn Ra'zac.

Chúng né tránh và quả cầu lửa lao xuống nền hang đá, cháy sáng thêm một lúc rồi tắt hẳn. Câu thần chú này quả là ngu ngốc, trẻ con và cũng không có khả năng tổn hại đến Ra'zac nếu Galbatorix đã bảo vệ chúng bằng pháp thuật cũng như đã bảo vệ Lethrblaka. Tuy nhiên,

Eragon vẫn thấy tấn công là hoàn toàn thỏa đáng vì nó đã làm bọn Ra'zac rối trí trong một thời gian dài đủ cho Eragon lao đến bên Roran và áp lưng vào lưng anh ta.

- Giữ chân bọn chúng một lúc!

Nó thét lên, hi vọng Roran nghe thấy. Dù nghe được hay không, Roran vẫn hiểu ý Eragon vì anh lấy khiên che thân và nâng cao búa chuẩn bị chiến đấu.

Những cú va đập rất mạnh của mỗi con Lethrblaka đã làm giảm những rào cản, ngăn các công kích vật lý được Eragon dựng lên che cho Saphira. Không có những rào cản này, bọn Lethrblaka đã gây ra được vài đường cào xước dài và sâu trên đùi cô rồng và dùng mỏ mổ Saphira ba lần. Vết mổ ngắn nhưng sâu và khiến cho cô nàng rất đau đớn.

Để trả đũa, Saphira đã mổ toang sườn của một trong hai con Lethrblaka và chém đứt rời gần một thước đuôi của con còn lại. Eragon rất kinh ngạc nhận thấy máu của con Lethrblaka có màu pha lam - lục lấp lánh, giống như đồng gỉ trên những đồ đồng cũ.

Lúc này, bọn Lethrblaka đã lùi xa và bao vây Saphira, thỉnh thoảng chúng bất thành linh lao tới buộc cô ở phải trực diện đối phó, chúng chờ đợi cho đến khi cô nàng kiệt sức để một trong hai con dùng mỏ mổ chết Saphira.

Saphira có lợi thế hơn bọn Lethrblaka vì cánh cô ở cứng rắn và mạnh mẽ hơn đôi cánh da màu xám của Lethrblaka và răng của Saphira gây nguy hiểm hơn mỏ của Lethrblaka trong khi cận chiến. Dù như vậy, cô nàng khó mà đánh lại hai sinh vật kia cùng lúc, đặc biệt là do trần hang giới hạn cô nàng không nhảy lên cao hoặc bay vòng quanh đánh lạc hướng sự chú ý của kẻ thù. Eragon sợ rằng ngay cả nếu cô nàng đánh thắng, bọn Lethrblaka có thể sẽ làm Saphira trọng thương trước khi Saphira kịp giết chúng.

Hít một hơi thật nhanh, Eragon đọc một câu thần chú bao gồm tất cả mười hai kỹ thuật sát tử mà Oromis đã dạy cho nó. Nó cũng cẩn thận chia câu thần chú thành nhiều giai đoạn để nếu thần chú bảo vệ của Galbatorix cản trở, nó có thể cắt đứt luồng năng lượng pháp thuật. Nếu không, câu thần chú có thể hút cạn năng lực của Eragon cho đến lúc chết.

Nó rất khôn ngoan khi cẩn thận như vậy. Sau khi đọc thần chú,

Eragon nhanh chóng nhận thấy pháp thuật không có tác dụng gì đối với bọn Lethrblaka, và nó từ bỏ việc tấn công. Nó cũng không trông đợi sẽ thành công khi sử dụng những lời nguyện tử vong quen thuộc, nhưng nó phải thử vì Galbatorix có thể thiếu thận trọng hoặc quên đọc thần chú bảo vệ bọn Lethrblaka và con cái chúng.

Đằng sau nó, Roran hét lên:

- Á!

Và một thoáng sau đó, âm thanh một thanh kiếm đập một tiếng trầm đục vào tấm khiên, tiếp đó là tiếng lanh canh của tấm giáp và âm thanh như tiếng chuông của thanh kiếm thứ hai bổ lên mũ bảo vệ của Roran. Eragon nhận ra rằng cậu đã nghe được.

Tụi Ra'zac tiếp tục tấn công nhưng mỗi lần chúng chém xuống, dù nhanh đến mấy, vũ khí hoặc trượt qua áo giáp của Roran, hoặc chỉ cách mặt hay chân tay anh một sợi tóc. Roran quá chậm để có thể trả đũa nhưng ngược lại, bọn Ra'zac cũng không thể làm gì tổn hại đến anh. Chúng rít lên giận dữ và tuôn ra hàng tràng những câu thóa mạ, nghe càng kinh tởm hơn vì cái cách mà ngôn từ được bọn chúng phun ra giữa hai quai hàm thô cứng và đập vào nhau kêu lách cách làm bóp bẹp ngôn từ.

Eragon mỉm cười. Những câu thần chú bảo vệ Roran đã phát huy tác dụng. Nó hi vọng tấm lưới bảo vệ vô hình đó có thể cầm cự cho đến khi nó tìm được cách ngăn chặn bọn Lethrblaka.

Mọi thứ xung quanh Eragon rung lên và chuyển màu xám xịt khi hai con Lethrblaka cùng đồng thanh rít lên. Trong một lúc, nó cảm thấy cơ thể vô lực, không thể di chuyển, sau đó nó cố nhúc nhích và động đậy để thoát khỏi ảnh hưởng tiếng kêu của bọn chúng. Tiếng kêu gọi nó nhớ lại tiếng gào khóc của bọn trẻ con khi chúng bị thương.

Sau đó, Eragon bắt đầu đọc thần chú nhanh hết mức có thể nhưng tránh phát âm nhầm cổ ngữ. Mỗi câu nó đọc lên đều là một lời nguyện đầy đủ, gây tử vong tức thời, mỗi câu nguyện đều mang lại một cái chết khác nhau.

Trong khi nó ngâm xướng chú ngữ, Saphira nhận thêm một cú mổ bên sườn trái. Để trả đũa, cô nàng đập gãy cánh đối thủ, xé toạc lớp màng mỏng thành những dải băng ngắn bằng móng vuốt của mình. Một sức ép nặng nề tràn từ lưng Roran sang lưng Eragon khi tụi Ra'zac chém

và bổ xuống với tốc độ nhanh như chớp. Con Ra'zac lớn hơn bắt đầu chuyển sang một bên Roran để tấn công trực tiếp Eragon.

Giữa những tiếng va chạm inh tai nhức óc khi thép va vào thép, thép va vào gỗ, móng vuốt va vào đá, có tiếng một thanh kiếm xuyên qua áo giáp và sau đó là tiếng lạo xạo. Roran thét lên và Eragon cảm thấy máu bắn tóe lên ống chân phải của nó.

Bằng đuôi mắt, Eragon quan sát một hình thể có bướu đằng sau nhảy lên, vung thanh kiếm có bản mỏng như chiếc lá định đâm xuyên qua nó. Thế giới xung quanh nó như co hẹp lại quanh một tâm điểm nhỏ và hẹp, đầu gờm loang loáng như một mảnh pha lê, vẽ ra một đường chỉ bạc trong ánh bình minh.

Eragon chỉ còn đủ thời gian đọc thêm một câu thần chú trước khi nó phải hoàn toàn tập trung đón chặn bọn Ra'zac, không cho chúng đâm xuyên qua gan và thận của nó. Tuyệt vọng, nó quyết định từ bỏ lời nguyện trực tiếp đối với bọn Lethrblaka và gào lên:

- Garjzla, letta!

Đây là một lời nguyện thô sơ, chỉ dựa vào lòng căm ghét và ngôn từ nghèo nàn, tuy vậy, nó có tác dụng. Cặp mắt sưng phồng và cái cánh gãy của bọn Lethrblaka trở thành một cặp gương khuếch xạ lẫn nhau, mỗi bên là một bán cầu hoàn hảo, pháp thuật của Eragon phản xạ ánh sáng rọi vào con người trong mắt bọn Lethrblaka. Mù hần, chúng vấp và đánh trượt Saphira, nhào vào không trung.

Eragon vung cây gậy trong tay và đẩy bắn thanh kiếm của một tên Ra'zac ra xa khi nó chỉ cách mạng sườn Eragon chưa đầy một đốt ngón tay. Tên Ra'zac nhảy xuống trước mặt nó và thò dài cổ ra. Nó nhảy lùi lại khi một cái mỏ ngắn và dày thò ra từ trong mũ trùm của bọn chúng. Như không có xương, cái mỏ đó tấp Eragon, chỉ cách mắt phải của nó một chút. Nó cũng nhận thấy cái lưỡi của Ra'zac màu tím, có ngạnh và oằn ẻo như một con rắn không đầu.

Đưa cả hai tay nắm lấy đoạn giữa cây gậy, Eragon vung tay ra phía trước, phang một đòn vào giữa ngực tên Ra'zac làm hắn bay về phía sau vài thước. Tên Ra'zac ngã khụy, đè lên tay và đầu gối của chính mình. Eragon xoay sang Roran, bên mạng sườn trái của anh lúc này đỏ lôm máu.

Nó đỡ nhát kiếm của tên Ra'zac còn lại, đánh như một đòn, đập vào

lưỡi kiếm của tên Ra'zac. Hắn đâm vào họng Eragon, nó xoay cây gậy đánh văng nhát đâm này. Không ngừng lại, nó nhào tới phía trước và đâm xuyên mũi nhọn bằng gỗ của cây gậy qua bụng tên Ra'zac.

Nếu Eragon đang cầm thanh Zar'roc, nó đã giết được tên Ra'zac ngay lập tức. Vào lúc đó, có một tiếng rạn vỡ bên trong cơ thể tên Ra'zac, và hắn ngã lộn trên nền hang khoảng vài chục bước. Nó đứng lên ngay lập tức, để lại những vết máu màu xanh lam trên nền đá không bằng phẳng.

“Mình cần một thanh kiếm.” Eragon nghĩ.

Eragon xuống tấn khi cả hai tên Ra'zac cùng hợp công lao về phía nó. Nó không có sự lựa chọn nào ngoài việc đứng thật vững chống trả sự tấn công phối hợp của chúng vì nó là tất cả những gì chặn giữa móng vuốt của những sinh vật kinh tởm đó và Roran. Nó bắt đầu lẩm nhẩm câu thần chú lúc trước có tác dụng chống lại con Lethrblaka, nhưng bọn Ra'zac đã cùng lúc chém vào Eragon ở cả phía trên lẫn phía dưới trước khi nó kịp phát ra một thanh âm nào.

Hai thanh kiếm đập vào cây gậy làm vang lên một tiếng “bục” trầm đục. Chúng không hề cắt hay làm xước một mảnh may cây gậy gỗ đã được bảo vệ bằng pháp thuật.

Trái, phải, trên, dưới. Eragon không nghĩ nữa. Nó đánh, đỡ như thể đang dồn một cơn lốc những cú đánh lên bọn Ra'zac. Cây gậy là một vũ khí lý tưởng để chống lại nhiều địch thủ vì nó có thể phang và đỡ bằng cả hai đầu cùng một lúc. Kiểu đánh này bây giờ đang rất phù hợp. Eragon thở gấp, mỗi hơi thở ngắn và nhanh. Mồ hôi rớt xuống từ lông mày và tạo thành dòng ở phía đuôi mắt. Mồ hôi ướt đầm lưng và phía dưới cánh tay. Những tia lửa đỏ bắn ra từ cuộc chiến cản trở tầm nhìn của Eragon và trái tim nó đập rộn lên theo nhịp co thắt của chính nó.

Nó chưa bao giờ cảm thấy cuộc chiến thật như vậy, cũng chưa bao giờ thấy sợ như vậy trong khi chiến đấu từ trước đến nay.

Eragon không dùng nhiều thần chú để tự bảo vệ vì nó đã tập trung chú ý để bảo vệ Saphira và Roran. Pháp thuật của Eragon nhanh chóng giảm đi và tên Ra'zac nhỏ hơn đã gây cho nó một vết thương bên ngoài đầu gối trái. Vết thương không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vẫn khá nghiêm trọng vì chân trái của nó không nâng đỡ được sức mạnh toàn thân nữa.

Nắm chặt lấy đầu nhọn, Eragon vung cây gậy như một cái dùi cui và

đập một cú rất mạnh lên phía trên đầu một tên Ra'zac. Hắn ngã lộn ra, nhưng liệu hắn đã chết hay chỉ ngất xỉu, Eragon không dám chắc. Tiến về phía tên Ra'zac còn lại, nó quất vào cánh tay và vai của hắn. Sau đó, với một cú xoay người, Eragon đánh bật thanh kiếm ra khỏi tay hắn.

Trước khi nó có thể kết liễu tên Ra'zac, con Lethrblaka mù dờ, gãy cánh bắn về một bên hang, đụng vào thành hang ở phía xa tạo ra một trận mưa đá từ đỉnh hang. Cảnh tượng và âm thanh quá lớn buộc Eragon, Roran, và tên Ra'zac co người lại và quay qua hướng khác theo bản năng.

Nhảy theo sau con Lethrblaka bị què mà cô nàng vừa đá thêm một cái, Saphira cắn ngập răng vào đằng sau cái cổ gân guốc của con vật đó. Con Lethrblaka giãy dụa trong một nỗ lực cuối cùng để tự giải phóng, nhưng bị Saphira liên tục dùng hai bên đầu đập mạnh nên đã gãy xương sống. Kết thúc màn giết chóc đẫm máu, Saphira chiến thắng. Cô ả gào lên hoang dại, âm thanh vang dội khắp hang.

Con Lethrblaka còn lại không chút do dự. Túm lấy Saphira, nó đưa móng vuốt luồn xuống dưới đầu cánh của cô rồng và kéo Saphira ngã nhào. Chúng cùng lặn về phía miệng hang, lao đảo đứng lên trong nửa giây rồi biến mất khỏi tầm mắt, không ngừng chiến đấu với nhau.

Đây là một chiến lược thông minh vì cô nàng đưa con Lethrblaka ra khỏi tầm cảm nhận của Eragon, do đó nó không thể cảm nhận, cũng không thể đọc thần chú.

- Saphira!

Eragon hét lên.

“Hãy tự bảo vệ. Con này không thoát khỏi em đâu.”

Eragon quay lại đằng sau vừa kịp để nhìn thấy hai tên Ra'zac đang biến mất trong đường hầm gần đó nhất, tên nhỏ con đang đỡ tên lớn hơn.

Nhắm mắt lại, Eragon phát hiện được khí tức của các tù nhân trong Helgrind, nó lẩm nhẩm đọc bằng cổ ngữ sau đó nói với Roran:

- Em đã khóa phòng giam của chị Katrina để bọn Ra'zac không thể dùng chị ấy làm con tin. Chỉ anh hoặc em mới mở được cửa phòng giam.

- Tốt rồi.

Roran nói, răng nghiến chặt.

- Cậu có thể làm cái gì đấy được không?

Anh hất cằm về phía vết thương đang dùng tay phải chèn lên. Máu phun ra giữa các ngón tay của anh.

Eragon xem xét vết thương. Ngay khi nó chạm vào, Roran nhăn mặt và lùi lại.

- Anh may đấy.

Eragon nói.

- Kiểm chạm vào một rё xương sườn.

Đặt một tay lên vết thương và tay kia lên mười hai viên kim cương trên Đai lưng của Beloth Khôn Ngoan đang đeo quanh eo, Eragon rút ra một chút nội lực nó đã nạp vào các hạt kim cương.

- Waíse heill!

Một gợn sóng chạy dọc theo mạng sườn Roran khi phép thuật nối da và cơ của anh liền lại.

Tiếp đó, Eragon tự chữa thương cho chính mình, vết toạc trên đầu gối bên trái.

Sau khi xong, nó duỗi chân ra và nhìn về phía Saphira đã đi. Mỗi liên hệ giữa nó và Saphira đã giảm đi khi cô rồng truy đuổi theo con Lethrblaka về phía hồ Leona. Cậu muốn giúp Saphira nhưng biết rằng, trong thời điểm này, cô ả phải tự bảo vệ bản thân.

- Nhanh lên.

Roran giục.

- Chúng đang bỏ chạy.

- Đúng.

Nâng cây gậy lên, Eragon tiến về phía đường hầm không có ánh sáng và nhìn chăm chăm vào từng tảng đá thò ra chắn đường, đề phòng bọn Ra'zac có thể nhào ra từ phía đằng sau một trong các tảng đá đó. Nó di chuyển chậm để tiếng chân không vang vọng trong đường hầm không bằng phẳng. Khi nó bất thần chạm vào một tảng đá để giữ thăng bằng, nó thấy bề mặt tảng đá phủ chất lỏng.

Sau khi đi vài thước, qua vài khúc quanh và đoạn gấp khúc, đường dẫn ra hang đã bị che lấp, đường hầm trở nên tối đến nỗi ngay cả Eragon cũng không thể nhìn thấy gì.

- Có thể cậu thì khác, nhưng anh không thể đánh nhau trong bóng tối.

Roran thì thầm.

- Nếu em dùng ánh sáng, bọn Ra'zac sẽ không đến gần chúng ta, mà em cũng không biết lời nguyện nào có thể gây tổn hại cho chúng. Chúng sẽ ẩn nấp cho đến khi chúng ta bỏ đi. Chúng ta phải giết chúng khi có cơ hội.

- Vậy anh nên làm gì? Có vẻ anh sắp đâm sầm vào tường vỡ mũi chứ không thể nào tìm ra loại sâu bọ đó. Chúng có thể lén lút ẩn đằng sau chúng ta và đâm chúng ta từ phía sau lưng.

- Suyt... Túm lấy thắt lưng của em và đi theo em, chuẩn bị cúi xuống.

Eragon không nhìn thấy gì nhưng nó vẫn nghe được, ngửi được, sờ được và nếm được, những cảm nhận đó đủ tinh tế để nó cảm nhận được cái gì đang ở gần đó. Mỗi nguy hiểm lớn nhất là bọn Ra'zac tấn công từ xa, có thể là bắn cung, nhưng nó tin tưởng phản xạ của nó đủ nhanh để cứu Roran và bản thân mình thoát được mũi tên lao đến.

Một luồng khí chạm vào da Eragon rồi dừng lại và xoay ngược ra khi áp lực không khí bên ngoài loãng ra và giảm đi. Vòng tròn này lặp lại cách quãng, tạo ra những lỗ xoáy vô hình tấp vào mặt nó như những vòi phun nước đục ngầu.

Hơi thở của nó, cũng như của Roran rõ ràng và gấp gáp so với những tiếng động kỳ quái vọng đến qua đường hầm. Ngoài âm thanh hô hấp của họ, Eragon còn nghe được những tiếng lanh canh, lạo xạo của những viên đá rơi xuống đâu đó trong các nhánh đường hầm và tiếng “tinh.... tinh... tinh...” của những giọt chất lỏng đậm đặc rơi đều đều xuống bề mặt bề ngầm như rơi xuống mặt trống. Nó cũng nghe thấy tiếng những viên đá nhỏ cỡ hạt đậu bị nghiền nát dưới đế ủng. Một tiếng rên dài, rên rĩ vang lên đâu đó xa xa phía trước họ.

Về mùi, không có gì mới, vẫn là mùi mồ hôi, mùi máu, mùi ẩm mốc.

Từng bước một, Eragon tiến sâu hơn vào trong lòng Helgrind.

Đường hầm xiên xuống dưới và thường chia nhánh hoặc có đường rẽ. Eragon có thể đã sớm đi lạc nếu nó không có khả năng sử dụng tâm trí của Katrina như điểm mốc.

Đường đi ngày càng thấp và chật hẹp. Trong một lần bị đập đầu lên trần hang, trong một thoáng, nỗi lo không tìm được đường ra làm nó cảm thấy bực bội.

“Em đã trở về.” Saphira thông báo khi Eragon đang đặt chân lên một viên đá xù xì nhô ra ở phía dưới.

Nó dừng lại. Việc cô nàng không bị thương tích thêm làm nó nhẹ nhõm.

“Còn con Lethrblaka ra sao?”

“Đang phơi bụng trên hồ Leona. Em sợ là có một vài người dân chài nhìn thấy cuộc chiến của bọn em. Họ đang chèo thuyền về phía Dras Leona khi em nhìn thấy bọn họ.”

“Chuyện đó bây giờ cũng không thể cứu vãn được. Em thử xem có thể tìm được gì trong đường hầm bọn Lethrblaka đã đi ra không, và để ý tìm kiếm bọn Ra'zac. Chúng có thể tìm cách thoát khỏi chúng ta và chạy khỏi Helgrind qua con đường vào mà chúng ta đã sử dụng.”

“Có thể chúng có một hang ổ dưới mặt đất.”

“Cũng có thể, nhưng anh không nghĩ là bọn chúng sẽ chạy ngay.”

Sau khoảng thời gian dài như cả tiếng đồng hồ trong bóng tối, dù Eragon biết là không thể quá mười hay mười lăm phút và sau khi đã đi xuống cả vài chục mét trong lòng Helgrind, nó dừng lại trên một nền lát đá bằng phẳng.

Truyền ý nghĩ cho Roran, nó nói: “Phòng giam của Katrina ở phía trước, cách chúng ta mười lăm mét, bên tay phải.”

“Chúng ta không thể mạo hiểm thả chị ấy ra cho đến khi biết chắc bọn Ra'zac đã chết hoặc đã bỏ trốn. Nhưng nếu chúng kiên quyết không xuất hiện cho đến khi chúng ta thả chị ấy ra thì sao? Vì một số lý do, em không thể cảm thấy chúng. Chúng có thể ẩn trốn cho đến ngày tận thế ở đây. Vậy chúng ta nên đợi không biết cho đến khi nào hay chúng ta thả ngay Katrina khi chúng ta có thời cơ? Em có thể đọc một vài thần chú bảo hộ chị ấy để giúp chị ấy tránh được phần lớn các cuộc tấn công.”

Roran im lặng trong một giây.

“VẬY HÃY THẢ CÔ ẤY RA.”

Họ lại tiếp tục tiến lên. Cảm nhận được mình đang đi qua một hành lang, hẹp sần mấp mô chưa hoàn thiện, Eragon phải tập trung hoàn toàn tâm trí vào việc tìm chỗ đặt chân để giữ thăng bằng.

Kết quả là nó đã gần như bỏ qua tiếng sột soạt của vải và tiếng dây cung bật nhẹ từ đâu đó phía bên phải mình.

Nó nhảy giật lùi về phía tường, xô vào lưng Roran. Cùng lúc đó, một thứ gì đó xuyên về phía mặt nó, tạo ra một đường cắt trên má phải. Đường cắt nông, cháy bỏng trên da thịt như lửa đốt.

- Kveykva!

Eragon hét.

Ánh sáng đỏ bừng lên, sáng rực như mặt trời lúc ban trưa. Không có nguồn sáng nên ánh sáng chiếu rọi vào bề mặt mọi vật như nhau, không tạo ra bóng, nên mọi vật đều chỉ có một hình ảnh phẳng dẹt. Ánh sáng lóe lên làm lóa mắt Eragon, nhưng nó còn có tác dụng hơn thế đối với tên Ra'zac đang đứng trước mặt nó. Hắn đánh rơi cung, che lấy bộ mặt ẩn trong mũ trùm, gào lên sắc nhọn và chói tai. Một tiếng gào thất thanh nữa cho Eragon biết là tên Ra'zac thứ hai đang ở đằng sau họ.

- Roran!

Eragon xoay lại, vừa đúng lúc để nhìn Roran tấn công tên Ra'zac kia, vung cao búa. Con quái mắt phương hướng, ngã lộn ra đằng sau nhưng nó quá chậm. Búa đã nện xuống.

- Nhất này là vì cha!

Roran hét lên, anh lại bổ xuống.

- Vì ngôi nhà của chúng ta!

Tên Ra'zac đã chết rồi, nhưng Roran nâng cây búa một lần nữa.

- Vì Carvahall!

Nhát chém cuối cùng của anh bổ vỡ giáp của tên Ra'zac như cắt vỏ trái dưa khô. Trong cái nhìn đỏ vằn máu không chút tiếc thương, máu chảy tràn ra có màu tím.

Xoay cây gậy một vòng tròn để đánh bật lưỡi kiếm mà Eragon nghĩ

là đang bỏ về phía mình, nó quay lại đối đầu với tên Ra'zac còn sống sót. Đường hầm phía trước nó đã trống không.

Eragon sải bước tiến đến thân thể vụn vẹo đang nằm trên sàn. Nó vung cây gậy qua đầu tên Ra'zac đã chết và đâm xuyên qua ngực hắn.

- Em đã phải đợi một thời gian rất lâu để được làm điều này.

Eragon nói.

- Anh cũng vậy.

Nó và Roran nhìn nhau.

- Á!

Eragon hét lên, đỡ lấy má khi cơn đau bùng lên.

- Vết thương đang phập phồng!

Roran nói.

- Làm gì đi!

“Tụi Ra'zac hắn đã nhúng đầu mũi tên vào dầu Seithr.” Eragon nghĩ.

Nhớ đến những gì được dạy, nó rửa sạch vết thương bằng một câu thần chú rồi sau đó chữa lành vết thương trên mặt. Eragon mở miệng, há miệng vài lần để bảo đảm chắc chắn các cơ bắp vẫn hoạt động bình thường.

Với một nụ cười dữ tợn, nó nói:

- Thử tưởng tượng trên mảnh đất chúng ta ở không có pháp thuật mà xem.

- Không có pháp thuật, chúng ta cũng không phải lo ngại về Galbatorix.

“Nói chuyện sau.” Saphira nói. “Ngay khi những dân chài đó đến được Dras Leona, nhà vua có thể nghe được tin tức về những gì chúng ta đã làm từ các pháp sư của hắn ở trong thành phố và chúng ta cũng không muốn Galbatorix quan sát Helgrind bằng quả cầu pha lê trong thời gian chúng ta ở lại đây.”

“Đúng. Đúng.” Eragon đáp.

Dập đi ánh sáng đỏ đang chiếu sáng khắp nơi, nó nói:

- Brisingr raudhr.

Và tạo ra một bóng sáng như đêm hôm trước trừ việc bóng sáng này treo cách trần hang hơn chục phân chứ không phải đi theo soi sáng cho Eragon.

Bây giờ, Eragon có cơ hội xem xét đường hầm kỹ càng hơn. Nó thấy trên hành lang bằng đá có khoảng hơn hai mươi cánh cửa bọc thép, nằm ở cả hai bên thành của đường hầm.

Nó chỉ một cánh cửa và nói:

- Cánh cửa thứ chín, bên tay phải. Anh đi cứu chị ấy đi. Em sẽ kiểm tra các phòng giam còn lại. Bọn Ra'zac có thể để lại một vài thứ thú vị trong đó.

Roran gật đầu. Cúi xuống, anh kiểm tra lại thi thể dưới chân nhưng không tìm thấy chìa khóa. Anh nhún vai:

- Vậy anh sẽ sử dụng biện pháp mạnh.

Roran lao đến bên cánh cửa được chỉ, bỏ khiên xuống và bắt đầu dùng búa bổ vào bản lề. Mỗi nhát búa tạo ra một tiếng vang khủng khiếp.

Eragon không có ý định hỗ trợ. Roran sẽ không đánh giá cao sự hỗ trợ của nó vào lúc này và ngoài ra, nó còn một số việc phải làm.

Eragon đi đến phòng giam thứ nhất, thì thềm ba từ và sau đó khóa mở tung ra, nó đẩy cửa bước vào. Tất cả những gì trong căn phòng nhỏ là một dây xích màu đen và một đồng xương đã vỡ nát. Nó cũng không trông mong gì hơn là nhìn thấy những vật tang thương đó, nó cũng đã biết thứ mà mình tìm kiếm đang ở đâu, nhưng cậu tiếp tục tìm kiếm như thể không biết gì để tránh bị Roran nghi ngờ.

Hai cánh cửa nữa mở rồi lại đóng sau cái chạm tay của Eragon. Và sau đó, ở căn phòng thứ tư, cánh cửa bật ra khi ánh sáng chiếu rọi vào và lộ ra một người đàn ông – người mà Eragon không hi vọng tìm thấy nhất: Sloan.

Chương 4

Phán văn

Lão hàng thịt ngồi sát bức tường phía bên trái, hai tay bị xích vào chiếc vòng sắt ở trên.

Bộ quần áo rách rưới không thể che kín thân thể hốc hác và xanh xao, các khớp xương lộ rõ dưới làn da gầy như trong suốt, ẩn hiện các mạch máu xanh. Chỗ cổ tay bị cùm sưng lên. Các vết loét rỉ ra huyết tương và máu. Phần tóc còn lại đã chuyển sang màu hoa râm và rũ xuống từng sợi bóng nhờn trên khuôn mặt rỗ.

Bị tiếng búa của Eragon đánh thức, Sloan ngẩng đầu lên nhìn về phía ánh sáng và run rẩy hỏi:

- Ai đây? Ai ở đằng kia đây?

Những sợi tóc loà xoà trước mặt trượt sang hai bên, làm lộ rõ hai hốc mắt sâu hoắm. Nơi trước đây từng là mí mắt thì bây giờ chỉ còn lại vài mảnh da rách bên trên hai lỗ hổng. Vùng da xung quanh bị bầm dập và còn lưu lại những vết máu khô.

Eragon sững sốt nhận ra rằng Ra'zac đã móc hai mắt của Sloan.

Eragon không biết nên làm gì. Lão hàng thịt đã nói cho Ra'zac biết Eragon đã tìm thấy trứng của Saphira. Lão còn giết anh Byrd lính gác và đã bán đứng Carvahall cho đế quốc. Nếu lão bị điệu ra trước dân làng, chắc chắn lão sẽ bị treo cổ.

Dường như đối với Eragon, việc lão phải chết vì những tội lỗi đã gây ra là hoàn toàn đúng đắn. Nhưng đó không phải là điều khiến Eragon lưỡng lự. Vấn đề là Roran yêu Katrina, và dù cho Sloan có làm điều gì đi chăng nữa, thì Katrina vẫn còn tình cảm đối với cha mình. Katrina, và cả Roran, không thể dễ dàng đứng xem quan tòa công khai lên án những tội lỗi của Sloan và tuyên án treo cổ lão. Điều đó sẽ gây ra đổ vỡ về tình cảm giữa hai người và có thể dẫn đến việc huỷ bỏ hôn ước.

Eragon cũng tin rằng nếu đưa Sloan đi với họ thì sẽ gây ra bất hoà giữa mình, Roran, Katrina, và phía dân làng. Điều đó có thể sẽ khiến

dân làng nổi giận và khiến họ xao lãng trong cuộc đấu tranh chống lại đế quốc.

Eragon nghĩ: “Giải pháp tốt nhất là giết lão và nói với mọi người rằng mình thấy thi thể của lão ở trong ngục.”

Môi nó run run, câu thần chú giết người đã sẵn sàng.

Sloan nói:

- Các ngài còn muốn gì nữa? Tôi đã nói hết những gì tôi biết!

Lão lắc lắc đầu sang hai bên để nghe cho rõ hơn.

Eragon nguyên rủa bản thân vì đã do dự. Tội lỗi của Sloan đã rõ, lão là kẻ giết người và phản bội. Bất cứ vị quan tòa nào cũng sẽ tuyên án tử hình với lão ta.

Dù những lý lẽ mà nó tự đưa ra là hết sức đúng đắn, nhưng người nằm co quắp trước mặt Eragon là người mà nó đã biết đến từ lâu. Lão hàng thịt có thể là một người đáng ghét, nhưng những kỷ niệm trước đây gắn liền với lão đã làm nảy sinh một thứ tình cảm thân thiết lay động lương tâm nó. Việc giết chết lão cũng giống như việc ra tay với Horst, Loring hay bất cứ bô lão nào khác trong làng.

Eragon đã sẵn sàng phát ra câu thần chú giết người.

Chợt trong mắt Eragon hiện lên hình ảnh Torkenbrand - kẻ buôn nô lệ mà cậu và Murtagh đã gặp trong chuyến đi tới Varden, quỳ gối trên mặt đất và Murtagh lao đến chặt đầu hắn. Eragon nhớ là mình đã phản đối hành động của Murtagh, và sự kiện đó đã khiến nó day dứt trong nhiều ngày sau đó.

Eragon tự hỏi: “Có phải mình thay đổi quá nhiều đến nỗi bây giờ mình cũng có thể làm như thế? Như Roran đã nói, mình đã từng giết người, nhưng chỉ trên chiến trường, chứ không bao giờ như thế này.”

Cậu quay đầu lại khi nghe tiếng Roran phá vỡ bản lề cuối cùng trên cánh cửa phòng giam Katrina. Thả chiếc búa xuống, Roran định dùng sức phá cửa xông vào, nhưng sau đó nghĩ lại và thử nhấc cửa ra khỏi bản lề. Cái cửa được nâng lên một inch, sau đó dừng lại và lung lay, cơ hồ muốn tuột khỏi tay anh.

Anh hét lên:

- Giúp anh với! Anh không muốn Katrina bị đè bẹp.

Eragon nhìn lại lão hàng thịt khốn khổ. Nó không có thời gian để suy nghĩ lan man nữa. Nó phải chọn lựa. Dù cách này hay cách khác, thì nó vẫn phải chọn lựa.

- Eragon!

Eragon nhận ra rằng mình không biết nên làm điều gì. Sự lưỡng lự của bản thân nói với nó rằng giết Sloan hay trả lão về cho Varden là sai lầm. Nhưng nó cũng không biết làm gì khác, ngoại trừ phải tìm ra được cách thứ ba nhân đạo hơn.

Giơ tay ra trước mặt, giống như khi đang ban phước, Eragon thì thầm:

- Slytha.

Chiếc cùm kêu loảng xoảng khi Sloan gục xuống ngủ thiếp đi. Khi chắc chắn là câu thần chú đã có hiệu lực, Eragon khoá cửa phòng giam lại và thay bằng ổ khoá của mình.

“Anh định làm gì thế, Eragon?” Saphira hỏi.

“Tí nữa anh sẽ nói với em.”

“Nói gì cơ? Anh làm gì có kế hoạch gì?”

“Chờ anh một phút, rồi anh sẽ nghĩ ra.”

- Có gì trong đó thế?

Roran hỏi Eragon khi nó đến nâng phía bên kia của cánh cửa phòng giam.

- Sloan.

Eragon chỉnh lại tư thế nâng cửa.

- Lão chết rồi.

Roran mở to mắt hỏi lại:

- Chết như thế nào?

- Có vẻ như bọn chúng bẻ gãy cổ lão.

Trong giây lát, Eragon sợ rằng Roran có thể không tin nó. Nhưng sau đó, anh ấy chép miệng và nói:

- Có lẽ như thế lại tốt. Sẵn sàng chưa nào? Một, hai, ba!

Hai người nhấc cánh cửa lớn ra khỏi bản lề và ném nó ra hành lang. Roran ngay lập tức lao vào xà lim được chiếu sáng bởi một cây nến duy nhất. Eragon đi ngay sau anh.

Katrina nằm co người ở một góc giường sắt.

- Để ta yên, bọn khốn khiếp không răng! Ta...

Cô đột nhiên lặng đi, ngây ra khi nhìn thấy Roran đang bước đến. Gương mặt cô trắng nhợt vì thiếu nắng và nhem nhuốc, nhưng vào giây phút đó, sự kinh ngạc và tình yêu tha thiết bùng sáng trên khuôn mặt cô. Eragon hầu như chưa bao giờ nhìn thấy ai xinh đẹp như vậy.

Katrina không rời mắt khỏi Roran, cô đứng lên, tay run run chạm vào má anh.

- Anh đã tới.

- Ừ, anh đã tới.

Nụ cười hoà lẫn với nước mắt trên khuôn mặt Roran. Anh ôm cô vào lòng, kéo cô vào sát ngực. Họ cứ ôm nhau như thế một lúc lâu.

Roran lui lại và hôn ba lần lên đôi môi cô. Katrina chun mũi lại và kêu lên:

- Ôi, râu của anh.

Đó là tất cả những gì cô có thể nói, bởi mọi thứ đều quá bất ngờ, và giọng cô tràn đầy sự kinh ngạc đến nỗi làm Eragon cười khúc khích. Đường như đến lúc này, cô mới nhận ra sự hiện diện của nó.

Cô bối rối, chăm chú nhìn Eragon.

- Có phải cậu không, Eragon?

- Vâng ạ.

- Bây giờ cậu ấy là Kỵ sĩ Rồng rồi.

Roran nói.

- Kỵ sĩ Rồng? Ý anh là...

Giọng cô ngập ngừng, sự ngạc nhiên xâm chiếm cô. Cô liếc nhìn Roran, và như thể để được bảo vệ, cô ôm anh chặt hơn và lùi ra sau anh.

Cô hỏi Roran:

- Làm sao... làm sao hai anh em tìm thấy cha con em? Còn có ai đi với hai anh em không?

- Chuyện đó để sau hẵng nói. Bây giờ chúng ta phải thoát ra khỏi Helgrind trước khi đế quốc phái người đuổi theo chúng ta.

- Khoan đã! Cha em thì sao? Anh có tìm thấy cha em không?

Roran nhìn Eragon rồi quay lại, nhẹ nhàng nói với Katrina:

- Bọn anh đã đến quá muộn.

Katrina run lên. Cô nhắm mắt lại, một dòng nước mắt chảy dài trên gương mặt cô.

- Đành vậy.

Trong khi nói chuyện, Eragon hồi hải nghĩ cách giải quyết trường hợp của Sloan. Nó không cho Saphira biết ý định của mình vì nó biết cô sẽ không đồng ý với mình. Một kế hoạch bắt đầu hình thành trong óc nó. Đó là một ý tưởng kì quặc, đầy nguy hiểm và rủi ro, nhưng trong trường hợp này thì đó là cách duy nhất khả thi.

Không miên man suy nghĩ nữa, Eragon bắt tay vào hành động ngay. Có quá nhiều thứ phải làm trong một khoảng thời gian hạn hẹp.

Nó giơ tay và nói:

- Jierda!

Các đốm lửa xanh loé lên, và chiếc cùm sắt xung quanh mắt cá chân Katrina bung ra. Cô nhảy lên vì ngạc nhiên.

- Ma thuật!

Cô thì thào.

- Một câu thần chú đơn giản thôi mà.

Cô co người tránh Eragon khi nó đưa tay về phía cô.

- Chị Katrina, em phải đảm bảo là Galbatorix hay một pháp sư của hắn không phù phép bầy chị hay buộc chị phải thề bằng ngôn ngữ cổ.

- Ngôn ngữ?

Roran ngắt lời cô:

- Eragon! Hãy làm việc đó khi ta hạ trại. Chúng ta không thể ở lại

đây được.

- Không.

Eragon vung tay lên.

- Ta phải làm việc đó ngay bây giờ.

Roran chau mày và bước sang bên cạnh để Eragon đặt tay lên vai Katrina.

- Chị hãy nhìn vào mắt em.

Nó nói.

Cô gật đầu và làm theo.

Đây là lần đầu tiên Eragon có lý do sử dụng các câu thần chú Oromis đã dạy nó để phát hiện những gì mà một pháp sư khác đã làm, và nó không dễ dàng gì nhớ lại từng từ ở trong những cuộn giấy ghi thần chú ở Ellesméra. Trí nhớ tệ hại đến nỗi nó phải ba lần sử dụng từ đồng nghĩa để hoàn thành câu thần chú.

Eragon chăm chú nhìn vào đôi mắt long lanh của Katrina và miệng lẩm nhẩm đọc thần chú bằng ngôn ngữ cổ. Đôi khi, được sự cho phép của cô, kiểm tra ký ức của cô để xem liệu đã có ai can thiệp vào hay không. Nó cố gắng làm việc đó hết sức nhẹ nhàng chứ không giống như cặp sinh đôi đã hành hạ trí óc của nó theo một cách thức giống như vậy vào ngày nó đến Farthen Dur.

Roran đi qua đi lại trước cửa để canh chừng. Từng giây trôi qua càng làm anh lo lắng hơn, anh quay quay cái búa và gõ vào đùi cứ như thể theo nhịp điệu một bản nhạc.

Cuối cùng, Eragon buông Katrina ra.

- Xong rồi.

- Cậu thấy được gì?

Cô thì thầm.

Cô tự ôm mình, trán nhăn lại đầy lo lắng và chờ kết luận của nó. Roran cũng đứng yên và sự im lặng tràn ngập xà lim.

- Không có gì ngoài suy nghĩ của chính bản thân chị. Chị không bị một câu thần chú nào ảnh hưởng cả.

- Tất nhiên rồi.

Roran càu nhàu và ôm lấy Katrina.

Cả ba người cùng nhau rời khỏi xà lim.

- Brising, iet tauthr!

Eragon kêu lên, đưa tay về phía quả cầu đang lửng lơ gần trần hành lang.

Theo lệnh của nó, quả cầu lao đến ngay trên đầu nó và dừng ở đó giống như một mảnh gỗ trôi trên sóng nước.

Eragon dẫn đường và họ vội vã quay trở lại qua vô số đường hầm chằng chịt hướng về phía cửa hang nơi họ đã hạ cánh. Trong khi chạy vội qua nền đá trơn, nó luôn canh chừng sự xuất hiện của con Ra'zac còn lại, đồng thời chú ý bảo vệ Katrina. Nó nghe thấy ở đằng sau, Roran và Katrina nói với nhau những từ rời rạc.

- Anh yêu em... Horst và những người khác đều an toàn... Luôn luôn... Vì em... Ừ...Ừ... Ừ... Ừ.

Sự tin tưởng và tình cảm yêu thương mà họ dành cho nhau khiến Eragon bỗng dưng có cảm giác khao khát được giống như thế.

Khi chỉ còn cách cửa hang chính khoảng mười thước và bắt đầu nhìn thấy ánh sáng yếu ớt ở trước mặt, Eragon làm quả cầu biến mất. Sau vài bước chân, Katrina đi chậm lại, rồi tựa lưng vào thành hang và che mặt lại.

- Em không thể nhìn. Chói quá, mắt em đau.

Roran nhanh chóng chắn trước mặt cô, để cô nấp sau bóng anh.

- Làn gợn đây nhất em ở bên ngoài là khi nào?

- Em không biết!

Giọng cô xen lẫn chút hoảng hốt.

- Em không biết! Kể từ khi bọn chúng mang em đến đây. Anh Roran ơi, liệu em có bị mù không?

Cô sụt sịt rồi khóc thút thít.

Những giọt nước mắt của cô khiến Eragon thấy ngạc nhiên. Nó nhớ rằng cô đã từng là một con người mạnh mẽ và dũng cảm. Nhưng mà cô

đã bị giam nhiều tuần trong bóng tối và bị cái chết đe dọa.

“Nếu mình ở vị trí như chị ấy thì có lẽ mình cũng không phải là mình nữa.”

- Không, em ổn mà. Em chỉ cần dần dần làm quen trở lại với ánh sáng mặt trời thôi.

Roran vuốt nhẹ mái tóc cô.

- Dừng cảm lên em, đừng để điều này làm em buồn. Mọi thứ rồi sẽ ổn mà. Bây giờ em đã an toàn rồi. An toàn, Katrina ạ. Em nghe thấy anh nói không?

- Có ạ.

Mặc dù không muốn làm hỏng chiếc áo dài mà những người Elf đã tặng mình, Eragon vẫn xé ra một mảnh vải ở gấu áo. Nó đưa cho Katrina và nói:

- Chị dùng cái này bịt mắt lại. Chị vẫn có thể nhìn qua nó, đủ để không bị ngã hay đụng vào các thứ khác.

Cô cảm ơn nó và tự bịt mắt lại.

Ba người lại tiếp bước vào phần hang chính tràn đầy ánh sáng mặt trời, nền hang còn dính máu, và bây giờ thì bốc mùi hôi thối, chủ yếu là do khói bốc ra từ thân thể của con Lethrblaka, ngay cả khi ra đến cửa hang chỗ Saphira đang đứng. Khi thấy Saphira, Katrina há miệng kinh sợ rồi ôm chặt lấy Roran.

Eragon nói:

- Chị Katrina, cho phép em giới thiệu chị với Saphira. Em là Kỵ sĩ Rồng mà. Nó có thể hiểu nếu chị nói chuyện với nó.

- Chào rồng, thật là vinh hạnh.

Katrina cuối cùng cũng thốt ra được. Cô cố gắng nhún gối cúi chào Saphira.

Saphira cúi đầu chào lại, sau đó quay sang Eragon. “Em đã khám tở của con Lethrblaka, nhưng em chỉ tìm thấy toàn xương mà thôi, có vài cái còn có mùi thịt tươi. Bọn Ra'zac chắc đã ăn thịt những người nô lệ tối qua.”

“Giá như chúng ta có thể cứu được họ.”

“Em biết, nhưng chúng ta không thể bảo vệ tất cả mọi người trong cuộc chiến này.”

Chỉ tay về phía Saphira, Eragon nói:

- Anh chị hãy trèo lên trên lưng Saphira đi. Em sẽ quay lại ngay.

Katrina lưỡng lự rồi quay lại nhìn Roran. Anh gật đầu và nói nhỏ:

- Không sao đâu em, Saphira mang bọn anh tới đây mà.

Hai người đi vòng qua xác chết của con Lethrblaka để tới bên Saphira. Cô ả ép sát bụng xuống đất để họ có thể trèo lên lưng. Hai tay đan vào nhau để tạo thành một cái bậc, Roran nâng Katrina lên đủ cao để cô tự leo lên phía trên chân trước của Saphira. Từ chỗ đó, Katrina bước lên cái dây đai yên cương có móc gắn với chân của Saphira như thể leo thang cho tới khi cô ngồi vào giữa hai vai Saphira. Roran cũng leo lên giống như một con dê núi nhảy từ rìa đá này sang rìa đá khác.

Eragon đi sau hai người và xem xét vết thương của Saphira, đánh giá mức độ nghiêm trọng của các vết xước, vết cắt, chỗ rách, bầm dập, và các vết thương do bị đâm. Để làm được điều đó, nó còn dựa vào cảm giác của bản thân Saphira, ngoài những gì mà nó thấy được bằng mắt.

Saphira nói: “Trời ơi, hãy để dành sự quan tâm của anh đến khi chúng ta nằm ngoài vòng nguy hiểm đi. Em sẽ không chảy máu đến chết đâu.”

“Em biết không phải là như vậy. Em đang bị chảy máu trong. Nếu anh không cầm máu lại, em có thể bị những biến chứng anh không chữa được, và chúng ta sẽ không bao giờ có thể trở lại Varden được. Đừng cãi anh nữa, em không thể khiến anh thay đổi ý định được đâu, và cũng chỉ mất không quá một phút thôi.”

Nhưng trên thực tế thì Eragon phải mất vài phút để giúp Saphira phục hồi lại tình trạng sức khoẻ như trước đây. Vết thương của cô nàng nghiêm trọng đến nỗi, để hoàn thành những câu thân chú của mình Eragon phải dốc hết năng lượng từ Đai lưng của Beloth Khôn Ngoan, và sau đó, phải dựa vào nguồn sức mạnh dự trữ lớn lao của Saphira. Khi nó chuyển từ một vết thương lớn sang một vết thương nhỏ, Saphira phản đối rằng nó đang hành động một cách ngu ngốc và xin hãy để cô nàng yên. Nó lờ đi, mặc cho cô ả bực tức.

Sau đó, Eragon ngồi sụp xuống, mệt mỏi vì đã sử dụng pháp thuật và

đã phải chiến đấu. Nó chỉ tay về phía những vết thương do mỏ của con Lethrblaka gây ra, nói:

“Em nên nhờ Arya hay một người Elf nào đó xem xét lại những gì anh làm. Anh đã cố gắng hết sức, nhưng nhờ đâu còn có vết thương nào anh bỏ sót.”

Saphira nói: “Em rất trân trọng sự quan tâm anh dành cho em, nhưng đây không phải là nơi để thể hiện những tình cảm ướm át. Ta đi thôi!”

“Ừ, đến lúc phải đi rồi.” Eragon lùi lại và đi về phía hang.

“Thôi nào!” Roran gọi. “Nhanh lên!”

“Eragon!” Saphira kêu lên.

Eragon lắc đầu.

- Không, anh sẽ ở lại đây.

Cậu...

Roran bắt đầu nói thì một tiếng gầm dữ tợn từ Saphira đã cắt ngang lời anh. Cô nàng quật đuôi vào thành hang và dùng vuốt cào đá và xương lên, thể hiện sự đau đớn tột cùng.

- Hãy nghe em!

Eragon hét lên.

- Một tên Ra'zac vẫn còn ở đâu đó ngoài kia. Và hãy nghĩ xem những gì khác còn có thể ở Helgrind: các cuộn sách phép, bình phép, thông tin về hoạt động của đế quốc - những thứ đó có thể có ích cho chúng ta! Bọn Ra'zac thậm chí có thể còn giữ trứng của chúng ở đây. Nếu quả thật như vậy thì em phải huỷ trước khi Galbatorix lấy chúng làm của riêng.

Với Saphira, Eragon cũng nói: “Anh không thể giết Sloan, anh cũng không thể để Roran hay Katrina nhìn thấy ông ta, và anh cũng không thể để cho ông ta chết đói trong xà lim hay để người của Galbatorix bắt ông ta lại. Anh xin lỗi, nhưng anh phải một mình giải quyết trường hợp này.”

- Vậy cậu sẽ ra khỏi nơi này bằng cách nào?

Roran hỏi.

- Em sẽ chạy. Anh biết đấy, bây giờ em chạy nhanh như người Elf.

Chóp đuôi của Saphira rung lên. Đó là dấu hiệu duy nhất Eragon biết trước khi Saphira lao đến chỗ nó và giương vuốt ra. Nó chạy vào trong hang chỉ một phần tư giây trước khi chân trước của Saphira lao qua chỗ nó vừa đứng.

Saphira dừng trước cửa hang và gầm lên tức giận vì cô nàng không thể theo nó vào lòng hang chật hẹp. Thân hình cô ả chắn hầu hết ánh sáng trước cửa hang. Đá xung quanh Eragon rung lên khi Saphira dùng móng và răng đào bới đường vào, phá vỡ nhiều mảng đá. Eragon cảm thấy sợ hãi khi nhìn cô nàng gầm gừ dữ tợn và cái miệng đầy răng dài bằng cánh tay. Lúc này nó mới hiểu cảm giác của con thỏ khi thu mình trong hang còn con sói thì đào bới sau lưng nó.

- Gánga!

Eragon hét lên.

“Không!” Saphira gục đầu xuống đất và rên rỉ đến não lòng, đôi mắt nó mở to thật đáng thương.

“Gánga! Anh rất yêu quý em, Saphira, nhưng em phải đi thôi.”

Cô ả lúi lại vài thước, đưa mũi hít hít và lại rên rỉ giống như mèo.

Eragon không muốn làm Saphira buồn, và nó cũng không muốn phải xa cô nàng, bởi việc đó cũng có cảm giác như xé bỏ một phần thân thể của nó vậy. Nỗi buồn của Saphira thông qua mối liên hệ tinh thần giữa hai bên, cùng với nỗi đau đớn của bản thân nó, khiến nó gần như tê liệt.

Nhưng cuối cùng nó cũng cố gắng thu hết nghị lực nói với Saphira: “Gánga! Và đừng quay lại tìm anh hay bảo ai đến tìm anh. Anh sẽ ổn thôi. Gánga! Gánga!”

Saphira thất vọng tru lên, rồi cô ả miễn cưỡng bước ra cửa hang. Từ trên yên, Roran nói:

- Eragon, thôi nào! Đừng ngớ ngẩn như thế nữa. Vai trò của cậu quá quan trọng nên không nên chịu rủi ro để...

m thanh và chuyển động đã đồng thời át đi phần câu nói còn lại của anh khi Saphira cất cánh lao ra khỏi hang. Trên bầu trời quang đãng, những chiếc vẩy của cô nàng lấp lánh như vô số hạt kim cương xanh.

Eragon nghĩ: “Saphira thật lộng lẫy, kiêu hãnh, cao quý, và đẹp hơn

bất kỳ sinh vật nào khác. Không có con hươu hay sư tử nào có thể so sánh được với sự cao quý của một con rồng đang bay.

Saphira nói với nó: “Em sẽ chỉ chờ một tuần thôi. Sau đó em sẽ trở lại tìm anh, cho dù em có phải chiến đấu với Thorn, Shruikan và một nghìn pháp sư.”

Eragon đứng đó cho đến khi cô nàng bay xa khỏi tầm mắt và nó không thể cảm nhận được tâm trí của cô ả nữa. Sau đó, với trái tim nặng trĩu, nó vươn vai lên, bỏ lại sau lưng ánh nắng mặt trời và tất cả những gì tươi sáng, tràn đầy sức sống để quay trở lại lòng hang âm u.

Chương 5

Kỵ sĩ và Ra'zac

Eragon ngồi tắm trong ánh sáng của cây đèn ma trôi đỏ rực trong căn đại sảnh ngăn thành nhiều ổ nhỏ gần trung tâm Helgrind. Cây gậy của nó gác ngang trên đùi.

Tảng đá dội lại âm thanh của nó khi nó đọc đi đọc lại một đoạn cổ ngữ. Đó không phải pháp thuật, chỉ là một đoạn thông điệp cho tên Ra'zac còn lại. Điều nó nói là:

- Đến đây, hỡi loài thú mọi rợ ăn thịt người, hãy để chúng ta kết thúc cuộc chiến giữa hai bên. Người đã bị thương, ta cũng đã mệt mỏi lắm rồi. Đồng bọn người đều chết cả, ta cũng chỉ còn lại một mình. Chúng ta sẽ quân bình giao chiến. Ta hứa sẽ không dùng ma thuật đấu với người, cũng không đánh bị thương hoặc bẫy người với những phép thuật thần chú mà ta đã giăng ra. Đến đây, hỡi loài thú mọi rợ ăn thịt người, hãy để chúng ta kết thúc cuộc chiến giữa hai bên...”

Khoảng thời gian mà nó truyền đi đoạn thông điệp dường như dài vô tận, nhưng thời gian lại không có ý nghĩa gì trong căn phòng rùng rợn mà mọi thứ sẽ không bao giờ thay đổi theo từng chuỗi vô tận của những lời nói mà thứ tự và tầm quan trọng đã không còn chút gì khiến nó quan tâm nữa. Sau một lúc, tiếng la hét của nó đã ngừng hẳn và một cảm giác bình an kỳ lạ phủ quanh Eragon.

Nó dừng đọc khi miệng vẫn còn đang mở, sau đó khép miệng lại, cẩn thận quan sát chung quanh.

Cách ba mươi bước phía trước mặt nó là tên Ra'zac. Máu vẫn đang nhỏ giọt từ đường viền của cái áo choàng rách tả tơi của hắn.

- Chủ nhân của ta không cho phép ta giết người.

Hắn rít lên.

- Nhưng giờ phút này điều đó không liên can gì tới người cả.

- Không. Nếu ta gục ngã dưới kiếm của người, hãy để Galbatorix đối phó với người và hắn chắc chắn sẽ làm. Hắn có nhiều dũng khí hơn

người nhiều.

Eragon cười.

- Đúng khỉ? Ta đây là vô địch trong loài người, không phải là hấn.

- Đúng là một thằng nhóc ngu xuẩn.

Tên Ra'zac ngóc đầu lên một chút, nhìn tới tử thi của một tên Ra'zac khác ở phía xa của đường hầm.

- Nàng là kẻ truyền giống của ta. Người đã trở nên mạnh hơn kể từ lần đầu chúng ta gặp mặt, Khắc Tinh của Tà Thần.

- Một là thế, hai là chết.

- Người có thể đồng ý một hiệp ước với ta không, Khắc Tinh của Tà Thần?

- Hiệp ước như thế nào?

- Ta là người cuối cùng của giống dân ta, Khắc Tinh của Tà Thần. Chúng ta được truyền lại từ thời thượng cổ, và ta không muốn để giống nòi chúng ta bị chìm trong lãng quên. Người có sẵn lòng nhắc nhở loài người các người qua các bài hát cũng như lịch sử về nỗi kinh hãi mà chúng ta đã gây đến cho giống người các người? Hãy nhớ về chúng ta như một nỗi hoảng sợ!

- Tại sao ta phải làm như vậy cho người?

Gục mỏ vào trong lồng ngực hẹp của hấn, tên Ra'zac rít lên cho bản thân hấn nghe một hồi.

- Bởi vì, hấn nói, Ta sẽ cho người biết một bí mật. Đúng vậy, ta sẽ cho người biết.

- Vậy nói đi.

- Hãy hứa với ta trước, chỉ sợ người gạt ta thôi.

- Không. Cho ta hay, rồi sau đó ta sẽ quyết định xem có đồng ý hay không.

Một phút trôi qua, cả hai đều không nhúc nhích, dù vậy Eragon vẫn giữ toàn thân căng lên sẵn sàng ứng phó một cuộc tập kích bất ngờ.

Sau một chuỗi các tiếng lách cách chói tai, tên Ra'zac nói:

- Hấn ta đã gần biết được tên của một người.

- Ai đã gần biết?

- Galbatorix.

- Là tên của ai?

Tên Ra'zac rít lên trong nỗi thất vọng khó chịu.

- Ta không thể nói cho người biết! Cái tên đó! Cái tên thật đó!

- Người phải cho ta biết nhiều tin tức hơn như thế.

- Ta không thể!

- Nếu vậy thì dẹp cái hiệp ước kia đi.

- Ta nguyện rửa người, Kỵ Sĩ! Ta nguyện rửa người! Khiến người không có ổ, không có nhà, không tìm được sự bình yên trên vùng đất của người! Khiến người rời bỏ Alagaesia và không bao giờ trở lại!

Tóc gáy của Eragon dựng đứng cả lên trong sợ hãi, trong đầu nó vang lên những lời nói của Angela. Bà phù thủy đã từng làm phép lên những khúc xương rồng cho nó, cho nó biết về hạnh vận của nó và tiên đoán một số phận y hệt như vậy.

Một cái đuôi ngựa tằm máu ngăn giữa Eragon và tên Ra'zac, hấn mở chiếc áo khoác đẫm máu kia, lộ ra một cây cung với mũi tên đã được lắp sẵn vào dây.

Nâng vũ khí lên, tên Ra'zac chia ngay ngực Eragon bốp cò.

Eragon dùng gậy đánh trúng thân mũi tên khiến nó văng qua một bên.

Như thế hành động này chỉ là cử chỉ mở đầu bình thường theo tập tục mà giống người bọ chúng thường làm trước khi thật sự giao đấu, tên Ra'zac cúi người đặt cây cung xuống nền nhà, rồi sau đó từ từ kéo mũ trùm đầu thẳng ra và lấy một thanh kiếm lưỡi mỏng như lá được giấu dưới áo choàng. Trong khi đó, Eragon cũng nhòm dậy, xuống tấn, hai tay nắm chặt lấy thanh gậy.

Cả hai xông vào nhau. Tên Ra'zac vừa định chém Eragon một nhát từ cổ xuống hông, nhưng Eragon đã vạy người né sang một bên tránh nhát kiếm. Lấy hết sức phóng gậy chia lên trên, nó đâm đỉnh nhọn trên thanh cây ngay dưới mỏ của Ra'zac, xuyên qua lớp thép bảo vệ cổ của con thú này.

Toàn thân tên Ra'zac rung lên và sau đó đổ ầm xuống mặt đất.

Eragon nhìn chăm chăm kẻ tử địch mà nó ghét nhất, nhìn vào cặp mắt đen không mí rồi nó đột nhiên cảm thấy hai đầu gối mềm nhũn ra, nó nôn oẹ lên khắp bức tường của hành lang.

Eragon vừa chùi miệng vừa cầm cây gậy lên và thảm thì:

- Đây là cho cha của chúng ta, cho nhà cửa của chúng ta, cho Carvahall, cho Brom... Ta đã trả đủ mối thù này. Hãy để các người thối nát ở đây muôn đời, hỡi đám Ra'zac.

Đi vào một căn phòng, Eragon lôi lão Sloan, lúc này vẫn còn đang ngủ say dưới pháp lực bùa chú - vác lão ta lên vai rồi từng bước lần lại lối cũ trở về hang động chính của Helgrind. Dọc đường, nó hay hạ lão Sloan xuống đất, để lão ở đó trong lúc nó đi thăm dò các phòng ốc và các lối đi phụ mà nó chưa từng đi qua. Ở những nơi này, nó khám phá ra nhiều thứ vũ khí ma quái, kể cả bốn ống đựng dầu Seithr mà nó đã lập tức hủy đi để đám người ác độc không thể dùng thứ acid ăn mòn xác thịt này cho các âm mưu hiểm độc của chúng.

Ánh sáng mặt trời nóng bỏng như thiêu đốt hai gò má Eragon khi nó vừa mới bò ra khỏi hệ thống đường hầm. Nó nín thở, nhanh chóng vượt qua xác chết của đám Lethrblaka, tới cửa của một hang động rộng lớn, nó nhìn xuống vách dựng đứng của Helgrind ở phía các đồi núi xa xa bên dưới. Nhìn về hướng tây, nó thấy một cột bụi màu cam nổi lên cuộn cuộn ở thông đạo nối liền Helgrind và Dras-Leona, đánh dấu bước tiến của một nhóm kỵ binh.

Vai phải của Eragon đang đau nhức vì phải chịu đựng trọng lượng của lão Sloan, nên nó đẩy lão hàng thịt sang phía vai bên kia. Nó chớp chớp mắt để cho các giọt mồ hôi đang bám ở đầu mí mắt văng đi, trong đầu chật vạt tìm cách để nó có thể đem lão Sloan cùng với nó xuống phía dưới cách chừng năm ngàn bộ.

- Ở phía dưới cách chừng một dặm thôi, nó lắm lắm, Nếu có lối đi, ta có thể dễ dàng vượt qua khoảng cách này, cho dù phải mang theo lão Sloan. Nên ta phải có sức để thi triển pháp thuật mang bọn ta xuống... Đúng rồi, nhưng việc muốn làm cần nhiều thời gian mà bỏ sức ra một lúc như vậy cũng không xong, sẽ kiệt lực mà chết. Sư phụ Oromis từng nói, cơ thể con người chỉ chứa đủ lực để sử dụng trong khoảng vài giây để thi triển các loại thần chú. Ta chỉ có một số lực nào đó để dùng trong

khoảnh khắc, và khi đã cạn, ta phải chờ cho tới khi hồi phục được.

Giữ chặt lấy lão Sloan, Eragon nhìn chăm chú về phía một ghềnh đá hẹp khoảng một trăm bộ phía dưới. “Sẽ rêm người lắm đây”, nó nghĩ thế, chuẩn bị bản thân cho cú nhảy. Sau đó nó hét:- Audr!

Eragon cảm nhận được nó đang lơ lửng cách mặt đất khoảng vài gang tay. Nó nói:

- Fram!

Câu thần chú đẩy nó ra khỏi Helgrind vào khoảng không bên cạnh, không có chỗ bám víu, cứ như là một đám mây trôi trên trời. Dù quá quen với cảm giác này qua các chuyến bay với Saphira, nhưng việc không cảm nhận được gì ngoài không khí dưới chân cũng khiến nó không an tâm.

Vận dụng pháp thuật, Eragon nhanh chóng hạ xuống bên dưới, rời xa hang động của Ra'zac lúc này đã bị các vách đá che khuất, bay về phía ghềnh đá. Giày của nó trượt phải một đám đá vụn. Trong vài giây ngưng thở ngẩn ngui, nó chơi vơi, ráng tìm ra chỗ chắc chắn để đặt chân nhưng lại không dám nhìn xuống bởi vì quay đầu có thể sẽ làm nó lộn cổ về phía trước. Nó thét lên một tiếng khi cảm thấy chân trái tuột khỏi ghềnh đá và bắt đầu rơi thẳng xuống. Trước khi có thể sử dụng lại phép thuật để tự cứu, cả người nó đột ngột khựng lại vì chân trái đã bị kẹt vào một khe đá. Những cạnh sắc bén của khe đá cắm sâu vào bắp thịt sau ống chân, nhưng nó không hề để ý vì chính khe đá này đã giữ yên được người nó ở một chỗ.

Eragon quay lưng về phía Helgrind, lợi dụng địa thế để sóc thân thể mềm èo của lão Sloan.

- Cũng không tệ lắm.

Nó nhận xét.

Cố gắng lần này đã khiến nó tiêu hao nhiều sức lực, nhưng không nhiều đến mức không thể tiếp tục đi nữa.

- Ta có thể làm xong việc này.

Eragon nói.

Nó hít sâu một hơi không khí trong lành, đợi một chút cho nhịp tim chậm lại, nó cảm thấy giống như mới vừa chạy đua cả dặm với lão Sloan

trên lưng.

Đám kỵ binh đang tiến tới gần lại lọt vào tầm mắt nó lần nữa. Bọn họ thật sự đã tới gần hơn lần trước rất nhiều, phóng ngựa qua khoảng đất khô cằn với tốc độ đáng ngại.

“Đây là cuộc chạy đua giữa bọn họ và ta,” nó nghĩ, “Ta phải trốn thoát trước khi họ đến Helgrind. Chắc chắn sẽ có đám pháp sư theo bọn chúng, ta hiện giờ không có sức để đấu với đám pháp sư của Galbatorix.”

Nó liếc mắt nhìn vào mặt lão Sloan rồi nói:

- Lão có thể giúp một tay chứ hả? Ít nhất là phải làm như vậy để đáp việc tôi không màng sống chết cứu lão.

Lão hàng thịt đang ngủ say chỉ queo đầu sang một bên, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới mộng mơ của lão.

Làu bàu một chút, Eragon đẩy người khỏi Helgrind, rồi nói:

- Audr.

Cả người nó lại bay bổng.

Lần này nó lợi dụng sức lực của lão Sloan, cho dù chỉ còn một chút, và cả sức lực của nó.

Cả hai rơi xuống như hai con chim lạc đàn ở giữa những sườn núi đá mập mạp về hướng một ghềnh đá lớn khác như hứa hẹn một nơi trú ẩn an toàn.

Eragon khéo léo lèo lái hướng rơi xuống của cả hai. Nó không để cho rơi theo đường thẳng, thay vì đó rơi xéo sang hướng bên phải để cả hai có thể vòng qua Helgrind và lợi dụng núi đá khổng lồ này che dấu nó và lão Sloan khỏi đám kỵ binh kia.

Càng xuống tới gần đất bằng, bọn họ càng rơi chậm hơn. Eragon cảm nhận được sự mệt nhọc kinh khủng gần kề, khiến nó không thể nhảy xa được và sự hồi phục cũng càng lúc càng trở nên khó khăn hơn. Lúc này cả nhắc một ngón tay cũng là cả một vấn đề khó chịu cùng cực. Cơ buồn ngủ đang bao phủ lấy nó, làm lu mờ suy nghĩ và cảm nhận bắp thịt đang đau nhức của nó khiến các cạnh đá sắc bén nhất giống như các gối ngủ mềm mại.

Cuối cùng nó cũng rơi xuống tới khoảng đất đang bị ánh nắng thiêu đốt, quá yếu ớt để giữ cho nó và lão Sloan khỏi phải đắm sầm xuống mặt

đất, Eragon nằm xấp, hai tay ngoặt ngoẹo trước ngực, đờ đẫn nhìn những đốm vàng trên bề mặt một cục đá nhỏ cách mũi nó khoảng một lòng tay. Lão Sloan đề lên lưng của nó như một thỏi sắt.

Không khí thở ra khỏi phổi của Eragon nhưng hình như không có không khí mới bù đắp lại. Tầm nhìn của nó tối dần đi như thể một đám mây đã che mờ mặt trời. Mỗi nhịp tim của nó như đang bị một cơn buồn ngủ chết người bóp chặt, và nhịp tim khi đập, chỉ đập nhẹ yếu ớt.

Eragon đã không còn khả năng để suy nghĩ liền mạch, nhưng tri giác ở sâu trong đầu não cho nó biết cái chết đang gần kề. Điều này không làm nó lo sợ, ngược lại, viễn cảnh này rất thoải mái bởi vì nó đã mệt đến mức không thể tưởng tượng nổi và cái chết sẽ trả lại tự do cho nó khỏi cái thân xác bầm dập này, cho phép nó vĩnh viễn được an nghỉ.

Đằng sau đầu Eragon xuất hiện một con ong bự như ngón tay cái. Nó vòng qua bên tai rồi lượn lờ trên cục đá, quan sát những đốm vàng vốn cùng một màu vàng tươi như thảm bông trải dài mấy ngọn đồi. Mớ lông trên đầu con ong óng ánh dưới ánh bình minh, từng sợi hiện lên rõ ràng trước mắt Eragon. Đôi cánh của nó vỗ vào nhau tạo ra âm thanh âm âm như tiếng trống. Phần hoa bám đầy những sợi lông cứng trên chân của nó.

Con ong tràn đầy khí lực, vô cùng sống động xinh đẹp, sự hiện hữu của nó đã phục hồi ý chí sinh tồn của Eragon. Một thế giới mà còn sự hiện hữu những sinh vật kỳ diệu như con ong kia là một thế giới mà nó muốn sống.

Chỉ dựa vào ý chí bản thân, nó kéo tay trái ra khỏi chỗ bị ngực đè lên và nắm lấy thân của một bụi cây gần đó. Giống như một con đĩa, một con bọ chét hay một ký sinh trùng nào khác, nó hút lấy sinh mạng bụi cây, khiến cây đó trở nên rủ rục, ngã sang màu vàng úa. Từng luồng sinh lực tràn qua người Eragon làm tinh thần nó trở nên minh mẫn.

Đến lúc này nó mới thấy sợ. Một khi đã lấy lại ước muốn được sinh tồn, nó lại không thấy gì chung quanh ngoại trừ sự khủng bố trong màn đen phía trước.

Ráng kéo người về phía trước, nó nắm lấy một bụi cây khác và hút sinh lực vào cơ thể, rồi bụi thứ ba, bụi thứ tư, và cứ thế tiếp tục cho tới khi nó một lần nữa lấy lại được khí lực bình thường.

Eragon đứng lên và nhìn về phía các bụi cây đã trở nên vàng úa trải

dài phía sau nó, một vị đắng tràn ngập miệng nó khi nó nhận lấy sức lực những sinh vật mà nó đã vắt khô kiệt.

Eragon biết rằng nó trước giờ vốn bất cần trong việc sử dụng pháp thuật và hành vi bất cần này của nó có lẽ sẽ gây đến sự sụp đổ của Varden nếu nó chết. Nghĩ lại, sự ngu xuẩn của nó khiến nó rúm người lại.

Nó nghĩ trong đầu: “Brom sẽ bạt tai ta nếu biết ta dính vào chuyện phiền phức này.”

Quay qua lão Sloan, Eragon nhắc bóng lão hàng thịt gầy ốm khỏi mặt đất. Sau đó nó hướng về hướng đông, phóng đi khỏi Helgrind dưới sự che chở của khe núi.

Mười phút sau, nó ngừng lại để xem có bị ai theo dõi, nó thấy một đám mây bụi cuộn lên ở chân núi Helgrind, điều này có nghĩa là đám kỵ binh đã đến được tháp đá đen.

Nó cười. Cái đám nô tài này của Galbatorix cũng thiệt là tệ, không có tên pháp sư nào có thể khám phá ra ý nghĩ của nó hay của lão Sloan.

Nó nghĩ trong đầu: “Đợi đến khi bọn chúng tìm ra được xác của đám Ra’zac, ta đã được một dặm hay hơn nữa rồi. Ta không tin là đến lúc đó bọn chúng có thể tìm được ta. Hơn nữa, bọn chúng tìm là tìm một con rồng và người Kỵ Sĩ của nó, chứ không phải tìm một kẻ đi bộ.”

Hài lòng vì không phải lo lắng về một cuộc tấn công nào, Eragon tiếp tục đi theo nhịp độ cũ, cất bước đều đặn nhẹ nhàng để có thể đi như thể cả ngày trời.

Mặt trời trên đầu lấp loáng ánh sáng vàng và trắng. Ở phía trước là một khu rừng hoang vu không có lối đi trải dài mấy dặm trước khi giáp ranh với đám nhà ngoài bìa của một ngôi làng nào đó. Và như thế trong tim của nó niềm hy vọng hân hoan chợt bùng lên.

Cuối cùng đám quái thú Ra’zac cũng đã chết. Cuối cùng cuộc truy lùng trả thù của nó cũng đã kết thúc. Cuối cùng nó đã hoàn thành bổn phận của nó với Garrow và Brom. Và cuối cùng nó cũng đã dẹp bỏ được tấm màn sợ hãi và giận dữ mà nó giấu kín trong lòng kể từ khi đám Ra’zac xuất hiện lần đầu tại Carvahall.

Tiêu diệt bọn chúng đã khiến nó mất nhiều thời gian hơn suy tính ban đầu, nhưng rồi hành động này cũng đã xong, quả là một hành động

phi thường. Nó cho phép bản thân tự thoả mãn vì đã đạt được một chiến tích vô cùng khó khăn, cho dù là có sự giúp đỡ của Roran và Saphira.

Nhưng nó cảm thấy ngạc nhiên rằng thắng lợi này vừa ngọt vừa đắng, bị nhơ đi bởi một cảm giác mát mát không ngờ.

Cuộc săn lùng đám Ra'zac là sợi dây ràng buộc cuối cùng của nó và thung lũng Palancar, và nó cảm thấy miễn cưỡng vì phải bỏ đi mối quan hệ này, cho dù là có lúc cũng ghê tởm, vì đó chính là nguồn gốc của việc nó bỏ nhà ra đi. Nhưng không có mối quan hệ này, một lỗ hổng mở ra trong tâm của nó, nơi mà nó dung dưỡng mối thù với đám Ra'zac.

Việc nó cảm thấy tiếc nuối sau khi sứ mệnh khủng khiếp này đã kết thúc khiến nó thất kinh, và nó thề sẽ không bao giờ phạm phải lỗi lầm này nữa.

Nó nghĩ: “Ta sẽ không bao giờ khiến ta bị trói buộc bởi cuộc đấu tranh giữa ta, Đế Quốc, Murtagh và Galbatorix đến nỗi ta sẽ không muốn chuyển mục tiêu khi thời cơ đến, hay tệ hơn nữa đó là ta sẽ ráng kéo dài cuộc xung đột hơn là cố gắng thích ứng với những diễn biến sẽ xảy ra sau này.”

Lúc đó, nó chọn lựa đẹp bỏ những nuối tiếc không chính đáng và tập trung suy nghĩ làm sao để vui lên, vui lên vì nó đã được tự do từ những đòi hỏi tàn nhẫn của cuộc truy lùng do chính nó tự đặt ra, và vui lên vì những nghĩa vụ còn lại của nó là đối với những ai đã sinh ra trong vị trí hiện tại của nó.

Niềm hân hoan khiến bước chân nó nhẹ hẫng đi. Với việc đám Ra'zac đã bị tiêu diệt, Eragon cảm thấy nó cuối cùng đã có thể khiến cuộc sống của nó không còn bị lệ thuộc vào con người khi trước của nó mà là do con người hiện tại do nó tạo nên: một Kỳ Sĩ Rồng.

Nó nhìn về phía chân trời gồ ghề, rồi sau đó phá ra vừa cười vừa chạy, dừng dừng với việc có bị ai nghe thấy.

Tiếng cười của nó vang vọng khắp khe núi và chung quanh nó, vạn vật trở nên như mới, tươi đẹp hơn và tràn đầy hứa hẹn.

Chương 6

Độc hành

Bụng Eragon sôi òng ọc

Sau khi phải chạy xa hơn với trọng lượng nặng hơn bao giờ hết, Eragon đang nằm ngửa, co chân, dang rộng hai đùi thư giãn, tiếng sôi bụng bất ngờ và quá lớn làm nó ngồi bật dậy, quơ vội cây gậy.

Gió rì rào qua miền đất trống. Mặt trời đã lặn, cảnh vật chung quanh chỉ còn là màu xanh tím. Không có gì chuyển động, chỉ có những ngọn cỏ phất phơ và mấy ngón tay lão Sloan mở ra nắm lại trong giấc ngủ. Cái lạnh buốt xương báo trước đêm thực sự đã tới rồi.

Eragon thoải mái mỉm cười.

Nhưng niềm vui tan biến ngay, khi nghĩ đến nguyên nhân đang làm nó khó chịu. Đấu với Ra'zac, phóng ra hàng loạt thần chú, công lão Sloan suốt một ngày dài đã làm Eragon đói cồn cào. Nó tưởng tượng, nếu về kịp giờ, có thể ăn sạch bữa tiệc linh đình mà người lùn đã nấu nướng để tôn vinh nó, trong lần nó tới thăm Tarnag. Cứ nghĩ đến thịt chim, thịt con lợn rừng Nagra to đùng quay, nóng hổi thơm lừng béo ngậy là nước bọt ứa đầy trong miệng.

Vấn đề lúc này là: nó không có lương thực. Nước thì dễ giải quyết. Nó có thể rút từ độ ẩm của đất. Nhưng tìm thực phẩm trong một nơi cằn cỗi như thế này không chỉ khó, mà còn đưa nó vào tình trạng khó xử mà nó mong tránh khỏi.

Sư phụ Oromis đã tận tâm chỉ dạy nhiều bài học về thời tiết và địa lý của các vùng khác nhau trong toàn cõi Alagaesia. Nhưng khi xem xét quanh vùng, nó chỉ nhận ra những cây đã từng gặp, không loại cây nào đủ lớn hay nhiều, đủ để gom góp thành một bữa ăn tạm thời cho hai con người. Chắc chắn loài vật trong vùng phải giấu hạt và quả, nhưng không biết phải bắt đầu tìm kiếm từ đâu. Nó cũng nghĩ, một con chuột sa mạc rất có thể chỉ tích trữ được vài miếng đồ ăn.

Như vậy chỉ còn lại hai chọn lựa, và cả hai đều không hấp dẫn

Eragon. Nó sẽ phải làm như trước: rút năng lực từ côn trùng và cây cối chung quanh. Cái giá của việc làm này là để lại sự chết chóc trên mặt đất, một ảnh hưởng tai hại đến nỗi những ấu trùng li ti trong đất cũng không còn sống nổi. Nhưng dù việc chuyển năng lực này có thể cho nó và lão Sloan đứng vững, vẫn không làm thỏa mãn được cái bụng trống rỗng.

Lựa chọn thứ hai là... săn bắt.

Eragon nhăn nhó, ngoáy đầu gậy xuống đất. Sau khi chia sẻ những ý nghĩ và ước vọng của hàng loạt loài vật, nghĩ đến chuyện ăn một con làm nó cảm thấy ghê tởm. Nhưng dù sao, nó không thể để mình suy kiệt và có thể bị triều đình bắt, chỉ vì nhịn ăn để cho một con thỏ được sống. Cả Roran và Saphira đều đã chỉ ra rằng: mọi sinh vật đều phải ăn vật khác để sinh tồn. Eragon thầm nghĩ: "Đây là một thế giới nhân tâm, mình không thể thay đổi được... Thần tiên có thể đứng khi họ không ăn thịt, nhưng ngay lúc này, nhu cầu sống là quá lớn đối với mình. Mình không muốn cảm thấy tội lỗi nếu hoàn cảnh đẩy đưa tới chuyện này. Thường thức một miếng thịt nướng hay một con cá hương, hoặc một thứ gì có được thì đâu phải là một tội ác."

Nó tiếp tục tự trấn an bằng nhiều lý lẽ, vậy mà trong bụng nó vẫn nôn nao ghê tởm. Suốt gần nửa tiếng, nó vẫn chôn chân tại chỗ, không thể làm những gì lẽ phải bảo là điều cần thiết. Rồi chợt nhận ra đã trừ trừ quá lâu, Eragon tự rủa đã để mất thì giờ vô ích; nó đang cần từng phút để nghỉ ngơi.

Cứng rắn lại, Eragon phóng tư tưởng thăm dò cho đến khi phát hiện hai con kỳ đà lớn, cuộn mình trong một hang cát và một bầy thú gặm nhấm làm Eragon nghĩ đến một sự pha giống giữa chuột, thỏ và sóc.

Eragon bật nói: "Deyja!" giết chết đôi kỳ đà và một con thú gặm nhấm. Chúng chết tức thì, không hề đau đớn nhưng nó cũng vẫn phải nghiêng rằng khi dập tắt ngọn lửa sáng trong tâm trí của mấy con vật đó.

Eragon nhặt hai con kỳ đà bằng tay, quăng lên tảng đá chúng vừa ẩn nấp. Nhưng nó phải dùng phép thuật để lấy con thú gặm nhấm từ hang ra. Nó thận trọng khéo léo đưa xác con vật lên mặt đất, không làm những con khác thức giấc. Để chúng phải kinh hoàng vì biết có một kẻ săn mồi vô hình, có thể giết chúng ngay trong hang ổ bí mật nhất, dường như là điều quá tàn nhẫn.

Nó moi ruột, lột da ba con vật, rồi chôn sâu đồ phế bỏ, để tránh lũ thú ăn thịt thối. Gom mấy miếng đá bằng phẳng, Eragon làm một bếp nhỏ, nhóm lửa, bắt đầu nấu nướng. Không có gia vị, nhưng có vài loài cây tỏa mùi thơm, nó bóp nát rồi xoa lên thịt.

Nhỏ hơn kỳ đà nên con thú gặm nhấm chín trước. Eragon đưa miếng thịt lên trước miệng. Nó nhăn mặt, vừa ghê tởm vừa giữ lửa nướng kỳ đà. Không suy nghĩ, nó tuân theo lệnh réo gọi của cơn đói.

Miếng đầu tiên nghẹn nơi cổ họng. Mùi vị mỡ nóng làm nó muốn ói. Nó rùng mình nuốt khan hai lần. Sau đó nó ăn dễ dàng hơn. Mùi thịt khá thơm, vì không có gia vị, nên giúp nó quên là đang nhai gì.

Ăn hết xong con vật gặm nhấm, rồi tới một phần con kỳ đà, Eragon xé chút thịt còn lại trên cái xương chân gầy guộc. Nó thở dài thỏa mãn, rồi bối rối nhận ra: dù ngoài ý muốn, nó đã rất thích thú bữa ăn. Nó quá đói, nên ngay khi vượt qua rào cản của chính mình, bữa ăn đậm bạc đường như quá ngon lành. Eragon thầm nghĩ: "Có lẽ khi mình trở về... nếu ngồi cùng bàn với Nasuada, hoặc vua Orrin, và có chiêu đãi món thịt, nếu mình cảm thấy thích, mình sẽ ăn vài miếng, vì từ chối là... không được lịch sự lắm. Sẽ không ăn nhiều nhưng cũng không quá giữ gìn như thần tiên. Mình nghĩ, kiềm chế là cách khôn ngoan hơn quá khích."

Trong làn ánh sáng hắt lên từ khói than, Eragon quan sát hai bàn tay lão Sloan đang nằm cách nó vài mét. Hàng chục vết sẹo trắng chằng chịt trên những ngón tay xương xẩu với những khớp xương quá khổ, và những móng tay dài từng được chăm chút khi còn ở Carvahall, bây giờ rách nát và đóng đầy đất cát. Làn da nhăn nheo dãi dầu mưa nắng, những mạch máu nổi phồng như những con giun, nhưng lớp thịt bên dưới gọn gàng, rắn chắc.

Eragon ngồi bó gối, lẩm bẩm:

- Mình không thể thả lão ra.

Vì như vậy lão sẽ đi lùng kiếm Roran và Katrina ngay. Ngoài ra, dù không định giết lão, nhưng Eragon tin rằng lão hàng thịt phải bị trừng phạt vì những tội lỗi lão đã gây ra.

Dù không thân thiết với Byrd, nhưng Eragon biết anh ta là người tốt, thật thà, quả quyết. Nó trù mến nhớ tới Felda, vợ của Byrd, và mấy đứa con của anh. Cậu Garrow, Roran và Eragon đã nhiều lần ăn và ngủ ở

nhà họ. Vì vậy, cái chết của Byrd làm Eragon vô cùng xúc động, và nó cảm thấy gia đình anh xứng đáng được hưởng sự công bằng, cho dù không bao giờ họ được biết tới điều này.

Nhưng điều gì cấu thành hình phạt đích thực? Eragon nghĩ: "Mình không muốn vừa trở thành một tên đao phủ vừa là một quan thẩm phán. Mình biết gì về luật pháp chứ?"

Eragon đứng dậy, tiến lại lão Sloan, rồi cúi xuống, ghé sát vành tai lão, nói:

- Vakna.

Giật nảy người, lão tỉnh ngủ, quờ quạng hai bàn tay gân guốc trên mặt đất. Mảnh mí mắt còn lại của lão rung rung, rồi theo bản năng, lão cố nhướng lên, nhìn quanh, nhưng lão vẫn bị giam hãm trong đêm đen mù mịt của chính mình.

- Này, ăn đi.

Eragon vừa nói vừa dúm nửa con kỳ đà còn lại cho lão Sloan. Dù không nhìn thấy, nhưng chắc chắn lão đã ngửi được mùi thức ăn.

- Tôi đang ở đâu thế này?

Lão hỏi, hai bàn tay rung rẩy sờ soạng cây cối, đá cát trước mặt. Lão rờ cổ tay và cổ chân rách nát, mặt ngẩn ngơ khi phát hiện không còn những cái còng nữa.

Eragon trả lời câu hỏi của lão:

- Thần tiên – cũng như Kỵ sĩ trước kia – gọi nơi này là Mírnathor. Người lùn gọi Werghadn, còn loài người gọi là Công Lực Xám. Nếu chưa đủ rõ, tôi nó thêm là chúng ta đang ở cách Helgrind mấy dặm, về hướng đông nam.

Lão mấp má môi không thành lời từ Helgrind, rồi hỏi:

- Ông đã cứu tôi?

- Phải.

- Thế còn...

- Đừng hỏi nữa. Ăn đi.

Giọng hà khắc của Eragon tác động như ngọn roi quất vào lão hàng thịt. Lão khúm núm đưa mấy ngón tay lần mò tìm con kỳ đà. Eragon trở

lại ngồi bên bếp, bốc một nắm tro phủ lên phủ lên ngọn lửa, để lỡ có kẻ nào quanh quẩn gần đây sẽ không phát hiện ra sự hiện diện của nó và lão Sloan.

Sau khi liếm thử để xác định Eragon đã cho hắn ăn cái gì, lão Sloan cắn ngập răng con kỳ đà, xé một miếng thịt lớn. Mỗi miếng lão cố sức tọng đầy miệng, và nhai một hai lần là nuốt chửng, và lại tiếp tục. Mỗi mẩu xương lão đều lột sạch thịt với tài năng của một con người hiểu rõ cấu trúc của những con thú và xẻ thịt chúng cách nào mau nhất. Lão xếp gọn gàng xương thành đống bên trái. Khi mẩu thịt cuối cùng của đuôi kỳ đà đã trôi qua họng lão, Eragon đưa cho lão con còn lại. Lão Sloan làu bàu cảm ơn, rồi tiếp tục ăn ngấu nghiến, không kịp lau mỡ nhều nhão chảy xuống cằm.

Nhưng con kỳ đà thứ hai quá lớn, lão không ăn hết nổi. Ăn được nửa con, lão ngừng lại, đặt lên đống xương. Lão ngồi thẳng lên, chùi miệng, vén tóc ra sau tai, nói:

- Cảm ơn đã khoản đãi tôi, thưa ngài xa lạ. Quá lâu rồi tôi mới được một bữa đàn hoàng. Thậm chí tôi đánh giá món ăn của ngài còn hơn cả sự tự do của tôi... Xin được hỏi, ngài có biết con gái Katrina của tôi không? Và chuyện gì đã xảy ra với nó? Nó đã bị tù cùng với tôi tại Helgrind.

Giọng lão chứa đựng những cảm xúc phức tạp: vừa kính trọng vừa e dè sợ hãi và phục tùng đối với sự hiện diện của một uy quyền chưa được biết; hy vọng và lo lắng cho số phận của con gái; và dứt khoát chẳng thua gì sự vững chãi của núi Spine.

Thiếu một điều Eragon chờ nghe, đó là tiếng cười khinh miệt của lão mỗi khi hai người xung đột nhau tại lạnh Carvahall. Nó nói:

- Katrina đang ở bên Roran.

Lão Sloan há hốc miệng:

- Roran? Làm sao nó đến đây được? Cũng bị Ra'zac bắt rồi sao? Hay đã...

- Ra'zac và hai con chiến mã của chúng đã chết rồi.

- Ngài đã giết chúng? Bằng cách nào? Ngài là...

Trong một thoáng giây, lão Sloan chết sững, cứ như toàn thân cà lăm không lên lời, hai má và mồm xệ xuống, vai rúm lại. Lão phải nắm lấy

một bụi cỏ để giữ vững thân mình.

Lão Sloan lắc đầu quây quây:

- Không, không, không... KHÔNG... Không thể thế được. Ra'zac đã nói tới chuyện này. Chúng đòi hỏi những câu trả lời mà ta không có, nhưng ta đã nghĩ là... Ai có thể tin nổi chứ... ?

Lão lắc mình dữ dội đến nỗi Eragon tự hỏi lão có bị đau không. Lão hỗn hển cố sức thì thào như vừa bị đâm trúng bụng.

- Ngài không thể là Eragon được.

Cảm giác chết chóc và số phận khắc khe chụp xuống Eragon. Nó cảm thấy như nó là một công cụ của hai chúa tể tàn nhẫn đó, rồi với giọng đều đều chậm rãi, mỗi lời như một nhát búa nặng trĩu sự đường bệ, sự giận dữ và cả địa vị cao sang của nó, Eragon nói:

- Tôi là Eragon, và hơn thế nữa, là Bàn Tay Bạc, Khắc-tinh-của-Tà-thần và cũng là Hỏa Kiếm. Con rồng của tôi là Saphira, đồng thời cũng là Vảy Sáng và Lưỡi Lửa. Chúng tôi đã được ông Brom dạy dỗ. Ông là một Kỵ sĩ tiền bối của chúng tôi. Người lùn và thần tiên cũng huấn luyện chúng tôi. Chúng tôi đã chiến đấu với quái thú Urgal, Tà Thần và Murtagh – con trai của Morzan. Chúng tôi phục vụ Varden và nhân dân Alagaesia. Sloan Aldensson, tôi đưa ông tới đây để xử tội giết Byrd và tội phản bội Carvahall.

- Dối trá! Mi không thể là...

Eragon gầm lên:

- Dối trá ư? Ta không nói dối!

Phóng tư tưởng, Eragon nhấn chìm ý thức của lão vào ý thức nó, thúc đẩy lão phải chấp nhận những ký ức xác minh cho những lời nó nói. Nó cũng muốn lão cảm thấy uy quyền của nó hiện nay và để lão phải nhận ra nó không hoàn toàn là một người bình thường nữa. Trong khi miễn cưỡng phải cho lão biết sự thật, nó cũng cảm thấy thích thú là đang điều khiển một kẻ thường gây khó khăn cho nó, và từng làm khổ nó với những lời chế giễu, nhục mạ cả nó và gia đình. Nửa phút sau, nó thu hồi tư tưởng.

Lão Sloan vẫn còn run rẩy, nhưng lão không sụp xuống, quì lụy nhưng Eragon tưởng. Trái lại, thái độ lão hàng thịt lạnh lùng, cứng rắn. Lão nói:

- Mẹ kiếp! Tao không phải giải thích với mày, thằng Eragon con hoang ạ. Tuy nhiên phải hiểu điều này: Tao đã làm những gì phải làm vì Katrina, ngoài ra không có gì khác nữa.

- Tôi biết. Đó cũng là lý do mà ông còn sống đó.

- Muốn làm gì tao thì cứ làm đi. Tao cóc cần, miễn là con gái tao được an toàn... Nào, bắt đầu đi. Cách nào đây? Đánh đập? Đóng dấu bằng sắt nung? Chúng đã móc mắt tao rồi, vậy thì chặt một tay tao?

Hay mày bỏ đói tao, hoặc để tao bị triều đình bắt lại?

- Tôi chưa quyết định.

Lão Sloan gật đầu, kéo chặt tấm áo tả tơi quanh mình, tránh cái giá lạnh của trời đêm. Lão ngồi ngay ngắn, hai hốc mắt trống rỗng dõi vào những bóng đen quanh nơi cắm trại. Lão không năn nỉ. Không van xin lòng thương xót. Lão không chối bỏ những hành động đã làm, cũng không cố thử làm nguôi lòng Eragon. Lão chỉ ngồi chờ bằng nghị lực kiên nhẫn hoàn hảo của lão.

Sự dũng cảm của lão làm Eragon cảm kích.

Quang cảnh đen tối chung quanh dường như bao la hơn cả dự đoán của Eragon, nó cảm thấy cả cái vùng mênh mông giấu mặt này đang hội tụ vào nó, ý nghĩ đó làm nó thêm băn khoăn với sự chọn lựa trước mắt. Nó thầm nghĩ: "Quyết định của mình sẽ định hình phần đời còn lại của lão."

Tạm bỏ qua vấn đề trừng phạt, Eragon ngẫm nghĩ về những gì đã biết về lão Sloan: tình thương đối với Katrina vượt quá cả quyền hạn của lão – ám ảnh, ích kỷ, và thường gây hại. Lòng căm ghét và nỗi sợ hãi núi Spine của lão bắt nguồn từ nỗi đau buồn vì người vợ quá cố, bà Ismira, đã ngã chết từ những ngọn núi chót vót đung mây trời; mối bất hòa với dòng tộc lão; sự kiêu hãnh trong nghề nghiệp; những chuyện Eragon được nghe về tuổi thơ của lão Sloan, và những gì chính Eragon từng biết về lối sống tại làng Carvahall. Gom góp những mảnh đời rải rác đó vào tâm trí, Eragon suy đi tính lại, cân nhắc ý nghĩa của chúng. Như những quân cờ rắc rối, nó cố gắng xếp đặt cho thích hợp. Dù khó thành công, nó vẫn kiên trì và dần dần, Eragon lần mò ra được vô vàn mối liên hệ giữa những sự việc và tình cảm trong đời lão Sloan, từ đó nó dệt nên một mạng lưới phức tạp, cho biết lão Sloan là ai. Vì vậy, Eragon thông cảm cho lão.

Hơn cả sự đồng cảm, nó cảm thấy hiểu lão, nó phải tách rời những yếu tố cốt lõi trong nhân cách của lão, những điều mà người ta không thể loại bỏ mà không thay đổi con người khó lòng sửa đổi.

Eragon chợt nghĩ, ba câu cổ ngữ hình như có thể cải hóa lão Sloan. Không suy nghĩ, nó thì thầm không thành lời mấy câu.

m thanh không thể tới tai lão Sloan, nhưng lão lay động – hai tay nắm bên hông – vẻ bất rứt.

Sườn trái Eragon rần rần lạnh, tay chân nổi da gà khi nó nhìn lom lom lão hàng thật. Nó cân nhắc hàng loạt giải thích khác nhau về phản ứng của lão, mỗi cách giải thích lại càng phức tạp thêm, duy chỉ một cách có thể chấp nhận được, mặc dù làm Eragon bị bất ngờ. Thì thầm lại ba câu cổ ngữ, và một lần nữa, lão Sloan nhấp nhúm tại chỗ. Eragon nghe tiếng lão lẩm bẩm:

- ... có kẻ đang đi trên mô ta.

Eragon thở ra một hơi run run. Thật không thể nào tin nổi, nhưng cuộc thực nghiệm quá rõ ràng: hoàn toàn tình cờ, nó đã tìm ra tên thật của lão Sloan. Phát hiện này làm nó quá đỗi bàng hoàng. Biết tên thật của một người là một trách nhiệm nặng nề, nó cho ta toàn quyền ngự trị người đó. Vì những mối nguy hiểm đó, thần tiên hiếm khi tiết lộ tên thật của họ. Họ chỉ làm thế đối với những người được họ tin cẩn tuyệt đối mà thôi.

Trước đây chưa bao giờ Eragon biết được tên thật của ai. Nó vẫn hằng mong mỏi có được điều đó, và nếu có, hẳn đó sẽ là một món quà từ người nó rất quan tâm. Tìm ra tên thật lão Sloan một cách vô tình là một việc bất ngờ với nó, và nó không biết sẽ phải làm gì với tên lão. Dần dần mọi sự rõ ràng hơn với Eragon, để đoán được tên thật lão Sloan, nó phải hiểu lão hơn cả hiểu bản thân nó, vì nó không có chút ý niệm mơ hồ nào về chính nó là gì.

Nhận thức rõ điều đó là một điều đáng ngại. Chẳng hạn như những kẻ thù của nó, hoàn toàn không biết gì về bản thân là một nguy hiểm chết người. Eragon thề sẽ bỏ ra nhiều thời gian hơn tự quan sát nội tâm, để khám phá ra tên thật của mình. Nó thầm nhủ: ” Có lẽ sư phụ Oromis và Glaedr có thể cho mình biết.”

Dù nghi ngờ và bối rối, nhưng tên thật của lão Sloan xuất hiện trong trí, gợi cho Eragon một ý tưởng là sẽ hành xử với lão ra sao. Tuy nhiên,

dù đã có một khái niệm căn bản, Eragon cũng mất mười phút mới hoàn tất kế hoạch để chắc chắn có thể thi hành theo đúng ý đồ của nó.

Eragon đứng dậy, bước ra bên ngoài trời sáng ánh sao. Lão Sloan quay đầu, hỏi:

- Đi đâu đó?

Eragon không trả lời, lẳng lặng bước vào vùng hoang dã, cho tới khi tới một tảng đá phủ rêu với một hố trứng chính giữa, như một cái bát. Nó nói:

- *Adurna risa.*

Quanh tảng đá vô vàn hạt nước li ti thấm lên từ đất, hợp lại thành một ống bạc không tì vết uốn quanh gờ đá, rồi đổ vào hố trứng. Khi nước bắt đầu tràn, Eragon thu hồi phép thuật.

Chờ mặt nước hoàn toàn tĩnh lặng như một tấm gương, Eragon đứng trước một cái thau chứa đầy các vì sao, cất tiếng nói: "Draumr kópa" rồi ngâm nga thêm nhiều câu khác để nó không chỉ có thể nhìn mà còn nói được với người ở xa. Hai ngày trước khi nó và Saphira rời khỏi Ellesméra để tới Surda, sư phụ Oromis đã dạy nó cách biến hóa phép quán tưởng này.

Mặt nước trở nên đen thẫm, như có ai đó vừa tắt những vì sao như tắt những ngọn nến. Một lúc sau, một hình bầu dục rực sáng giữa mặt nước. Eragon trông thấy bên trong một túp lều trắng rộng rãi, được rọi sáng bằng ánh sáng không có ngọn lửa, từ một cây Erisdar màu đỏ - một trong những cây đèn thần của thần tiên.

Thông thường, Eragon không thể quán tưởng một người hay một địa điểm chưa từng thấy trước, nhưng kính nhìn xa của thần tiên đã được phù phép, để chuyển hình ảnh chung quanh tới bất kỳ ai giao tiếp với gương. Ngược lại, thần chú của Eragon cũng có thể đưa hình ảnh của nó và cảnh vật chung quanh tới mặt kính đó. Những người không quen biết cũng có thể liên lạc được với nhau từ bất cứ nơi nào trên thế giới, đó là một khả năng vô giá trong thời chiến.

Một thần tiên cao lớn, tóc bạc trong bộ binh giáp bước vào phạm vi thị giác của Eragon. Nó nhận ra đó là Tướng quân Dathedr, cố vấn của nữ hoàng Islanzadí và là bạn của Arya. Dù có ngạc nhiên khi nhìn thấy Eragon, ông cũng không lộ ra mặt. Ông chỉ cúi đầu, đặt hai ngón tay phải lên môi và nói bằng một giọng du dương:

- Atra esterní ono thelduin, Eragon Shr'tugal.

Eragon cũng đặt hai ngón tay lên môi, đáp lễ bằng cổ ngữ:

- Atra du evarínya ono varda, Dathedr-vodhr.

Dathedr tiếp tục nói bằng cổ ngữ:

- Rất mừng thấy cậu mạnh khỏe, Khắc-tinh-của-Tà-thần. Mấy hôm trước, công chúa Arya có báo cho chúng tôi biết về nhiệm vụ của cậu. Chúng tôi rất quan tâm tới cậu và Saphira. Tôi tin cậu không gặp rắc rối gì.

- Không. Nhưng tôi gặp một chuyện bất ngờ. Nếu được phép, tôi mong sẽ được tham khảo với nữ hoàng, để xin ý kiến khôn ngoan của bà trong vấn đề này.

Đôi mắt như mắt mèo của Dathedr lim dim làm mặt ông vừa tàn bạo vừa khó hiểu:

- Tôi biết nếu vấn đề không quan trọng hẳn cậu đã không thỉnh cầu điều này. Nhưng, Eragon-vodhr, hãy thận trọng: mũi tên rút ra để dằng bị gãy và gây thương tích cho xạ thủ cũng như khi nó được bắn đi... Vì vậy xin vui lòng đợi, tôi sẽ thỉnh ý nữ hoàng.

- Tôi sẽ đợi. Dathedr-vodhr, sự giúp đỡ của ngài là vô cùng quý giá.

Khi vị thần tiên quay lưng khỏi tấm gương, Eragon nhăn mặt. Nó vốn không thích nghi thức của thần tiên, nhất là phải diễn dịch ý nghĩa những câu nói khó hiểu của họ. Nó tự hỏi: " Ông ta cảnh giác mình, mưu đồ và dự tính quanh nữ hoàng là một trò chơi nguy hiểm, hay nữ hoàng là mũi tên sắp gãy? Hay ông ta nói tới một vấn đề hoàn toàn khác? Nhưng ít ra, bây giờ mình đã có thể liên lạc được với thần tiên."

Vành đai bảo vệ của thần tiên ngăn chặn mọi sự xâm nhập vào Du Weldenvarden bằng các phương tiện phép thuật, kể cả thu hình ảnh từ xa bằng quán tưởng. Vì vậy, khi nào thần tiên còn ở trong các thành phố của họ, cách liên lạc duy nhất là gửi tin vào rừng của họ. Nhưng bây giờ thần tiên phải luôn di động, phải ra khỏi bóng râm của rừng thông, những câu thần chú không còn bảo vệ họ được nữa, và điều khả thi là sử dụng một phương sách như tấm gương nhìn xa.

Phút đầu trôi qua, Eragon càng thêm bồn chồn lo lắng. Nó lẩm bẩm:

- Mau hiện lên đi.

Eragon vội nhìn quanh, để biết chắc không có người hay vật nào mon men lại gần trong khi nó chăm chú nhìn mặt nước.

Một âm thanh như tiếng xé vải, nữ hoàng Islanzadí gạt vạt cửa lều, đi thẳng tới tấm kính. Bà mặc áo giáp dát vảy vàng rực rỡ, đội mũ trang hoàng bằng ngọc mắt mèo và ngọc bảo thạch. Mái tóc đen thắt bím gọn gàng. Áo khoát đỏ điểm trắng buông dài từ vai xuống như sóng cuộn. Tay trái cầm thanh kiếm tuốt trần, tay phải đeo găng đỏ thẫm, nhưng sau một lúc, Eragon nhận ra máu đang nhỏ giọt từ cổ tay và những ngón tay của bà.

Đôi mắt xé của nữ hoàng Islanzadí khép hờ khi bà nhìn lên Eragon. Với dáng vẻ đó, trông bà rất giống Arya, mặc dù phong mạo và vóc dáng uy nghi hơn con gái của bà nhiều. Diễm lệ và đáng sợ như một nữ thần chiến tranh khủng khiếp.

Đặt mấy ngón tay lên môi, Eragon xoay vặn bàn tay phải trước ngực theo cung cách tỏ lòng trung thành và kính trọng, rồi ngâm nga những câu theo phong tục chào hỏi người có địa vị cao hơn. Nữ hoàng đáp lễ. Để làm bà hài lòng và chứng tỏ sự am hiểu tập quán, Eragon nói thêm mấy câu không bắt buộc trong phép chào hỏi:

- Cầu xin sự bình an ngự trị trong tim nữ hoàng.

Vẻ dữ dội trên mặt bà dịu bớt, môi thoáng nụ cười như để chấp nhận thái độ khéo léo của Eragon.

- Ta cũng cầu chúc người như vậy, Khắc-tinh-của-Tà-thần.

Giọng trầm ấm của nữ hoàng thấp thoáng tiếng xào xạc của lá thông, tiếng rì rào của suối, và tiếng nhạc cây sáo trúc. Tra kiếm vào bao, bà bước qua lều, tới một cái bàn xếp, đứng lệch về một bên với Eragon. Vừa lau rửa máu trên da với bình nước, bà vừa nói:

- Ta e rằng những ngày này khó mà có được bình an.

- Tàu lệnh bà, cuộc chiến cam go lắm sao?

- Sắp tới sẽ rất khó khăn. Người của ta tập trung dọc theo biên giới phía tây Du Weldenvarden, nơi chúng ta có thể sẵn sàng giết hay bị giết gần những rừng cây chúng ta thương yêu. Chúng ta là một giống nòi sống rải rác, không kết hợp thành đoàn ngũ gắn bó như những nòi giống khác. Vì thế xuyên qua những cánh rừng xa xôi để tập hợp lại phải mất một thời gian.

- Hạ thần hiểu. Nhưng...

Nó tìm một câu hỏi sao cho khỏi tỏ ra bất kính:

- Nếu cuộc chiến chưa bắt đầu, thần không khỏi thắc mắc vì sao tay lệnh bà lại đổ máu?

Rũ sạch những giọt nước trên ngón tay, nữ hoàng nâng cao cánh tay nâu đồng hoàn hảo lên để Eragon quan sát. Nó chợt nhận ra bà là khuôn mẫu của bức tượng điêu khắc hai cánh tay cuốn vào nhau đứng trước lối vào căn nhà cây của nó tại Ellesméra.

Nữ hoàng nói:

- Sạch rồi. Vết máu ô nhục nằm trong tâm hồn một con người, chứ không nằm trên cơ thể. Ta nói cuộc chiến sẽ leo thang trong tương lai, không có nghĩa là chúng chưa bắt đầu.

Bà kéo lại tay áo xuống cổ tay, rồi đưa tay xuống dải thắt lưng nạm ngọc thắt quanh vòng eo thanh mảnh, lấy ra một găng tay kết bằng chỉ bạc. Tra tay vào chiếc găng, bà nói tiếp:

- Chúng ta đã quan sát thành phố Ceunon, với ý định sẽ tấn công nơi đó đầu tiên. Hai hôm trước, kỵ binh của chúng ta đã phát hiện những toán người và ra đi từ Ceunon tới Du Weldenvarden. Tưởng chúng chỉ muốn lấy gỗ ngoài bìa rừng như vẫn từng làm. Đây là một cố gắng khoan nhượng của chúng ta, vì con người cần phải có gỗ, mà những cây trong vòng mép rừng là những cây non và ngoài tầm ảnh hưởng của chúng ta. Hơn nữa, trước đây chúng ta không muốn lộ diện. Tuy nhiên những con người đó đã không ngừng lại tại bìa rừng. Chúng sục sạo sâu vào Du Weldenvarden, theo những đường mòn mà rõ ràng là chúng đã quá quen thuộc. Chúng săn lùng những cây cao lớn nhất, những cây lâu năm như tuổi của đất nước Alagaesia, những cây đã hoàn toàn trưởng thành từ khi người lùn phát hiện ra Farthen Dur. Tìm được những cây đó, chúng ra tay đốn hạ ngay.

Giọng bà đứt đoạn vì giận dữ:

- Những dấu hiệu của chúng cho chúng ta biết lý do chúng có mặt tại nơi này. Galbatorix muốn thu gom càng nhiều cây lớn càng tốt, để thay thế những binh khí và chiến cụ mà lão bị mất trong trận đánh trên Cánh Đồng Cháy. Nếu nguyên nhân của chúng chính đáng và trong sạch, chúng ta sẵn lòng tha thứ việc tổn thất một quân vương của rừng xanh. Thậm chí là hai. Nhưng không phải là hai mươi tám.

Một luồng ớn lạnh xuyên suốt Eragon, nó hỏi dù đoán biết câu trả lời:

- Lệnh bà đã làm gì?

Cầm ngẩng cao, mặt rần lại, nữ hoàng Islanzadí nói:

- Ta đã có mặt cùng hai kỵ binh. Ba chúng ta đã điều chỉnh lại sai lầm của con người. Ngày xưa, dân chúng Ceunon biết điều hơn khi can thiệp vào vùng đất của chúng ta. Ngày nay, chúng ta phải nhắc cho chúng biết.

Vô tình, bà xoa bàn tay phải có vẻ bị đau, rồi nhìn lên tấm kính như tìm kiếm hình bóng chính mình:

- Eragon công tử, người đã hiểu việc giao tiếp với sức sống của cây cối và loài vật chung quanh là như thế nào. Tưởng tượng bao nhiêu thế kỷ chúng ta đã thương yêu âu yếm chúng, hi sinh chính mình cho Du Weldenvarden được sống, rừng xanh phát triển vì thể xác và tâm hồn của chúng ta. Nỗi đau của rừng cũng là nỗi đau của chúng ta... Chúng ta nổi giận chậm hơn, nhưng khi nổi giận, chúng ta rất giống loài rồng: phần nộ đến điên cuồng. Hơn một trăm năm qua, ta – và hầu hết thần tiên – không đổ máu trong chiến trận. Thế giới đã quên tài năng của chúng ta. Có thể sức mạnh của chúng ta đã suy giảm từ sau sự tan rã của những kỵ sĩ rồng, nhưng chúng ta vẫn cần nhắc, suy xét lại chính mình; đối với kẻ thù, chúng cho rằng đó là những yếu tố chống lại chúng. Chúng ta là một loài vong niên hơn, tài năng và hiểu biết của chúng ta vượt trội hơn loài người có sinh có tử nhiều. Để Galbatorix và đồng minh của lão biết: chúng ta sắp bỏ rừng, và sẽ trở lại trong vinh quang, hoặc sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Eragon rùng mình. Ngay trong những lần đụng độ với Tà thần Durza, chưa bao giờ nó gặp phải một quyết định tàn nhẫn, không thể chịu đựng nổi như thế này. Nó nghĩ: ” Tất nhiên, mình không là loài người. Phải cố nhớ điều này. Tuy nhiên dù trông giống nhau, nhưng mình cũng không là thần tiên.”

Eragon lên tiếng hỏi:

- Nếu chiếm Ceunon, lệnh bà sẽ cai quản người dân tại đó bằng cách nào? Có thể họ căm ghét triều đình hơn cả cái chết, nhưng thần không nghĩ là họ sẽ tin tưởng lệnh bà chỉ vì lệnh bà là thần tiên và họ là người.

Nữ hoàng phẩy tay:

- Điều đó không quan trọng. Ngay khi vào thành phố, chúng ta sẽ có cách bảo đảm không kẻ nào chống lại chúng ta. Đây không phải lần đầu chúng ta chiến đấu với nòi giống của người.

Bà bỏ mũ, những lọn tóc đen bóng xõa xuống hai bên mặt.

- Ta không hài lòng khi nghe tin người đột kích vào Helgrind, nhưng ta được biết là vụ đó đã hoàn tất thành công.

- Đúng vậy, tâu lệnh bà.

- Vậy thì ta có phản đối cũng bằng không. Tuy nhiên, ta cảnh cáo người, Eragon Kỵ-sĩ-rồng, đừng tự liều mình trong những cuộc mạo hiểm không cần thiết như thế nữa. Có vẻ nhẫn tâm, nhưng ta vẫn phải nói điều này: mạng sống của người quan trọng hơn hạnh phúc của người anh họ người.

- Thần đã phát nguyện một lời thề là sẽ giúp anh ấy.

- Người đã thề một cách thiếu suy nghĩ, không cân nhắc gì tới những hậu quả.

- Lệnh bà muốn hạ thần từ bỏ tất cả những điều hạ thần từng tha thiết sao? Nếu làm điều đó, thần sẽ trở thành một kẻ bất tín đáng khinh: một kẻ xấu xa không đáng để mọi người đặt hy vọng là sẽ hạ bệ được Galbatorix. Hơn nữa, trong khi Katrina còn là con tin của Galbatorix, Roran rất dễ gặp nguy hiểm.

Nữ hoàng nhượng lông mày sắc như dao:

- Một khả năng bị nguy hiểm làm người có thể ngăn cản được Galbatorix tra tấn Roran, để moi ra những lời thề bằng ngôn ngữ phép thuật? Ta không khuyên người từ bỏ bạn bè, gia đình. Đó là một ý tưởng điên rồ. nhưng phải vững lòng với những gì quan trọng nhất: đó là sự vẹn toàn Alagaesia. Nếu bây giờ chúng ta thất bại, thế lực chuyên chế của Galbatorix sẽ lan tràn tới tất cả mọi giống nòi, và triều đại của lão sẽ kéo dài bất tận. Người là đầu ngọn giáo, là động lực của chúng ta. Nếu ngọn giáo gãy đầu và thất bại, thì cây giáo của chúng ta sẽ văng khỏi áo giáp của kẻ thù, và chúng ta cũng sẽ bị thất bại theo.

Những lớp rêu dập nát dưới những ngón tay Eragon bám chặt thành chậu đá, cố đè nén để không thốt ra lời chỉ trích thất lễ. Ngoài cây giáo, còn biết bao chiến binh trang bị kiếm, hoặc một thứ vũ khí khác nữa chứ. Nó bực tức vì cuộc đối thoại xoay chiều như vậy, nên muốn thay

đổi ngay đề tài; nó đâu liên lạc để bà hoàng này có thể mắng mỏ nó như một đứa trẻ con. Eragon lẳng lẳng trả lời:

- Xin lệnh bà tin thần, thần tiếp nhận sự quan tâm của lệnh bà rất, rất nghiêm túc. Thần chỉ có thể nói một điều: nếu đã không giúp Roran, thì thần cũng đã đau khổ như anh ấy. Đau khổ hơn nữa, nếu anh ấy quyết định một mình giải thoát Katrina và bị chết. Trong trường hợp nào thì thần cũng bối rối không dám nhờ vả lệnh bà hay bất cứ ai. Sao không đổi đề tài khác? Vì cả lệnh bà và hạ thần đều không thuyết phục được nhau.

- Được. Tạm để vấn đề này sang một bên. Nhưng đừng nghĩ là đã tránh khỏi một cuộc thẩm tra chính thức về những quyết định của người, Eragon Ký sĩ rỗng. Ta thấy dường như người tỏ ra có một thái độ hời hợt đối với những trách nhiệm lớn. Đây mới là một vấn đề nghiêm trọng. Ta sẽ thảo luận cùng Oromis; ông ta sẽ quyết định phải làm gì với người. Nào, bây giờ cho ta biết, vì sao người muốn có buổi gặp gỡ này.

Eragon nghiên rặng, đắn đo nhiều lần trước khi giải thích những sự việc xảy ra trong ngày hôm đó, những lý do cho hành động của nó đối với lão Sloan, và hình phạt nó đã trù tính cho lão.

Nó dứt lời, nữ hoàng Islanzadí quay phắt người, đi quanh lều – cử động của bà như một con mèo – rồi đứng lại nói:

- Mi chọn cách ở lại, ngay giữa lòng đế quốc, để cứu mạng một tên phản bội, sát nhân. Một mình mi với con người này, cuốc bộ, không lương thực, không vũ khí, dè xèn sử dụng phép thuật, trong khi kẻ thù sát phía sau. Ta thấy những lời khuyên nhủ trước của ta đã được chứng minh. Mi...

- Tâu lệnh bà, nếu có giận dữ thần, xin hãy để khi khác. Thần muốn giải quyết gấp vụ này, để có thể nghỉ ngơi một chút trước khi trời sáng. Ngày mai thần còn phải vượt qua nhiều dặm đường nữa.

Nữ hoàng gật đầu.

- Mi sống sót mới là vấn đề quan trọng. Nói chuyện với mi ta chỉ thêm tức giận... Về thỉnh cầu của mi thì... chưa từng có trong lịch sử chúng ta. Nếu ở địa vị mi, ta đã giết ngay Sloan, kéo mình ra khỏi những rắc rối đó.

- Thần biết lệnh bà sẽ làm như thế. Đã có lần thần thấy Arya giết một con chim ưng bị thương, vì cô ấy nói cái chết của nó là không thể

tránh được, giết nó là giúp cho nó khỏi bị đau đớn. Có lẽ thần nên làm giống thế đối với lão Sloan, nhưng thần không thể. Thần nghĩ, đó là cách chọn lựa sẽ làm thần ân hận suốt đời. Tệ hơn nữa, đó là cách làm thần sẽ dễ dàng giết người hơn trong tương lai.

Nữ hoàng thờ dài, trông bà có vẻ mệt mỏi. Eragon tự nhủ: bà cũng đã chiến đấu cả ngày nay.

- Có thể Oromis là sự phụ chính thức của người, nhưng người chứng tỏ là kẻ kế thừa của Brom, không phải của Oromis. Brom là kẻ tự làm mình vướng mắc vào nhiều việc chưa từng có như người. Giống ông ta, dường như người tự bắt mình tìm con đường sâu nhất trong vùng cát lún mà phóng xuống.

Cổ giấu nụ cười vì khoái chí được so sánh như thế, Eragon hỏi:

- Còn lão Sloan? Số phận lão bây giờ đặt trong tay lệnh bà.

Nữ hoàng từ từ ngồi xuống ghế đầu bên cái bàn xếp, đặt tay lên lòng, nhìn một góc tấm kính.

Sắc diện của bà trở thành một nhà quan sát bí hiểm: một mặt nạ diêm lệ che giấu ý nghĩ và cảm xúc trong lòng. Dù cố gắng đến đâu, Eragon cũng không thể nào hiểu nổi.

Rồi bà cất tiếng, nói:

- Về phần người, người đã cứu mạng sống của con người này mà không phải nỗ lực và gặp khó khăn nhỏ nào, ta không thể từ chối lời thỉnh cầu của người, để làm cho sự hi sinh của người trở thành vô nghĩa. Nếu Sloan còn sống được qua cuộc thử thách đau đớn mà người đã đặt trước hắn, thì Gilderien Khôn Ngoan sẽ chấp nhận. Sloan sẽ có một căn phòng, một cái giường và thức ăn. Ta không thể hứa gì hơn nữa, vì những gì xảy ra sau đó là tùy thuộc vào chính Sloan, nhưng nếu gặp tình trạng người đã nêu ra, được, ta sẽ thấp sáng cho sự tối tăm của hắn.

- Đa tạ nữ hoàng. Lệnh bà đã quá rộng lượng.

- Không đâu. Không có sự rộng lượng. Cuộc chiến này không cho phép ta rộng lượng, chỉ là thực dụng thôi. Đi đi, Eragon Khắc-tinh-của-Tà-thần, hãy đi làm những gì phải làm và hãy bảo trọng.

Eragon cúi đầu:

- Tâu lệnh bà, thần xin một ân huệ cuối cùng. Xin lệnh bà khoan nói

với Arya, Nasuada, hay bất kỳ ai trong Varden biết về tình hình hiện nay của hạ thần, được không ạ? Thần không muốn họ phải lo lắng vì thần hơn nữa, và dù sao, họ cũng sẽ sớm được biết tin qua Saphira.

- Ta sẽ cân nhắc thỉnh cầu của người.

Eragon đứng chờ, nhưng nữ hoàng vẫn lặng yên, rõ ràng không có ý định cho nó biết quyết định của bà. Nó lại cúi đầu, nói:

- Đa tạ.

Hình ảnh rục rờ trên mặt nước nhấp nháy rồi biến vào bóng tối khi Eragon thu hồi câu thần chú. Nó đứng nhìn lên vô vàn vì sao, để đôi mắt có thể nhìn lại rõ từ những đốm sáng long lanh mờ nhạt. Rồi dời khỏi tảng đá với hõm nước, nó đi trở lại lối mòn qua cỏ, tới chỗ lão Sloan vẫn đang ngồi thẳng đờ như khuôn sắt.

Eragon đá một viên sỏi. Tiếng động làm lão quay phắt đầu lại, lạnh lẽ như một con chim, bật hỏi:

- Mà quyết định chưa?

- Rồi.

Eragon ngồi chồm hỏm, chống một tay xuống đất, nói tiếp:

- Nghe cho rõ đây, vì tôi sẽ không lặp lại nữa đâu. Ông làm những gì đã làm vì tình thương đối với Katrina, hay ít ra theo lời ông nói là như vậy. Dù ông thú nhận hay không, tôi tin ông còn những động cơ khác hèn mọn hơn trong việc chia cách chị ấy với anh Roran: đó là sự giận dữ, căm ghét, hận thù, và nỗi đau của chính ông.

Môi lão Sloan mím thành một đường mỏng dính, trắng bệch:

- Mà hiểu lầm tao rồi.

- Không, tôi không nghĩ là đã hiểu lầm ông đâu. Vì lương tâm tôi ngăn tôi giết ông, trừng phạt ông một cách khủng khiếp nhất mà tôi có thể nghĩ ra là một cái chết mau chóng. Nhưng tôi tin những gì ông đã nói là thật: đối với ông, Katrina quan trọng hơn tất cả. Vì vậy, hình phạt của ông sẽ là thế này: ông sẽ không nhìn, không chuyện trò, không chạm tới con gái ông được nữa, thậm chí cho đến ngày ông chết. Và ông sẽ sống với sự hiểu biết là chị ấy đang sống hạnh phúc cùng anh Roran, không có ông.

Lão hít vào qua hai hàm răng nghiến chặt, rồi hỏi:

- Đó là hình phạt mà dành cho tao? Ha! Không thi hành được đâu. Mà làm gì có nhà tù để giam tao.

- Tôi chưa nói hết. Tôi sẽ thi hành bằng cách bắt ông thề bằng ngôn ngữ của thần tiên – ngôn ngữ của sự thật và phép thuật – để lưu giữ kỳ hạn phán quyết.

Lão gầm lên:

- Mà không thể ép buộc tao thề, dù có khảo tra hành hạ tao.

- Có thể, và sẽ không cần phải tra tấn ông. Và lại, tôi sẽ đặt lên ông một sức ép để đi về phương bắc, cho đến khi ông tới thành phố Ellesméra của thần tiên, nằm sâu trong lòng Du Weldenvarden. Ông có thể cố chống lại sức ép đó, nhưng dù ông cố gắng đến đâu, thần chú sẽ làm ông bứt rứt như một sự ngứa ngáy không cào gãi nổi, cho đến khi ông phải tuân phục theo sự sai khiến của phép thuật mà tiến tới vương quốc của thần tiên.

- Mà không có gan tự giết tao sao? Mà hèn tới nỗi không dám kề dao vào cổ tao, nên mới phải bắt tao lang thang trong vùng hoang dã, mù lòa lạc lõng, cho đến khi thời tiết hay thú dữ làm chuyện đó với tao?

Lão phun nước bọt vào Eragon:

- Mà chẳng là cái thá gì, chỉ là con cháu ti tiện của một con ngựa lờ mờ long móng. Mà là một thằng con hoang. Mà là con thú con không được mẹ liếm lông, một bãi phân tung tóe, một thằng lưu manh khốn kiếp, một con cóc có nọc độc, một con heo nái như nhớp. Nếu mà đói lả, tao sẽ không cho mà một mẩu vụn bánh. Mà khát cháy họng tao cũng không thí cho mà một giọt nước. Mà chết, tao cũng không cho mà một nắm mộ của một thằng ăn mà. Tuy mà có mỡ, óc mà có khối u rồi.

Eragon thấy hơi xúc động vì những lời chửi rủa tục tằn gớm ghiếc của lão, tuy nhiên tình cảm đó cũng không ngăn nổi ý muốn được bóp cổ lão hàng thịt này hay ít ra cũng rủa lại lão. Nhưng, điều ngăn chặn sự trả đũa của nó là: nó nghi lão Sloan đang cố gắng chọc giận nó một cách có tính toán, làm nó tức điên lên để giết lão, kết thúc mạng lão một cách mau chóng.

Vì vậy, nó chỉ nói:

- Có thể tôi là thằng con hoang, nhưng không là thằng sát nhân.

Lão Sloan hít mạnh một hơi, nhưng trước khi lão kịp tuôn thêm một tràng chửi rủa, Eragon đã nói tiếp:

- Dù đi tới đâu, ông cũng sẽ không phải lo đói và bị thú dữ tấn công. Tôi sẽ phù phép quanh ông, để ông tránh khỏi con người và thú dữ làm hại, và khi cần, sẽ có những con vật đem thức ăn đến cho ông.

Lão thì thầm:

- Mà không thể làm chuyện này. Mà không có cách. Mà không có quyền.

- Tôi là một kỵ sĩ rỗng. Tôi đầy đủ quyền năng như một vị vua hay một nữ hoàng.

Không còn hứng thú tiếp tục trừng trị lão, Eragon đọc lớn tên thật của lão. Mặt bàng hoàng khiếp đảm, lão chơi vơi đưa cao hai tay, rú lên như bị đâm. Tiếng la của lão sắc nhọn, mũi lòng, thảm hại: tiếng gào của một con người bị đọa đày, bởi bản chất của chính mình, vào một số kiếp không thể trốn thoát. Lão đổ ra trước, úp mặt trên hai bàn tay, nức nở khóc.

Eragon sững sờ nhìn phản ứng của lão Sloan. Mọi người khi được biết tên thật đều bị như thế này sao? Điều này liệu cũng sẽ xảy ra với mình không?

Cố tránh mũi lòng vì sự khốn khổ của lão, Eragon chuẩn bị làm những gì đã nói. Nó lặp lại tên thật của lão Sloan, lần lượt đọc từng từ, chỉ dạy lão những lời thề bằng cổ ngữ cam đoan không bao giờ gặp lại hay liên lạc với Katrina nữa. Lão hàng thịt chống cự, khóc lóc, rên rỉ, nghiến răng, nhưng dù lão vùng vẫy mạnh mẽ tới đâu, vẫn phải tuân theo Eragon mỗi lần nó niệm chú hú hồn tên thật lão.

Lão thề xong, Eragon niệm năm câu thần chú để điều khiển lão tiến tới Ellesméra, bảo vệ lão khỏi bạo lực, và dụ dỗ chim, cá, thú rừng nuôi ăn lão. Thay vì phải tận dụng năng lực chính mình, Eragon điều chỉnh để những câu thần chú tạo sức mạnh bằng cách thu năng lực từ lão Sloan.

Khi Eragon hoàn tất câu bùa chú cuối cùng, đêm chỉ còn là một ký ức mờ nhạt. Chìm trong lo nghĩ, Eragon dựa vào cây gậy gỗ tùng. Lão Sloan nằm co quắp dưới chân nó.

Eragon nói:

- Xong rồi.

Một tiếng rên vọng lên từ con người nằm dưới đất. Hình như lão cố gắng nói một điều gì. Nhíu mày, Eragon quỳ bên lão. Má lão đầy những vết lão đã tự cào đến bật máu. Mũi chảy ròng ròng, nước mắt nhỏ giọt từ hốc mắt trái ít bị hủy hoại hơn. Trong lòng Eragon vừa tội nghiệp lão vừa cảm thấy mình có lỗi; cảm giác đó làm nó không chút vui mừng khi nhìn tình trạng lão sa sút đến thế. Lão là một con người tàn tạ, bị lột hết những gì quý giá trong đời, kể cả những ảo tưởng về bản thân mình. Mà chính Eragon là người làm lão tàn tạ. Hoàn thành việc này, Eragon cảm thấy mình bị vấy bẩn, như đã làm một việc đáng hổ thẹn. Nó thầm nghĩ: " Đây là một việc cần thiết, nhưng không ai nên làm chuyện mình vừa làm."

Lão Sloan rên thêm một tiếng nữa rồi nói:

- ... chỉ một khúc cây nhỏ thôi. Ta không định là... Ismira... không... xin làm ơn... không...

Tiếng gào thét của lão lịm dần. Eragon đặt tay lên cánh tay lão. Sự đụng chạm làm lão đỡ người. Lão thì thào:

- Eragon... Eragon... Tao mù lòa mà mày bắt tao lang thang một mình... Tao biết mình là ai. Tao không thể chịu đựng nổi đâu. Hãy giúp tao, giết tao đi! Giải thoát tao khỏi sự thống khổ này.

Trong cơn xúc động, Eragon ấn cây gậy gỗ tủng vào tay phải lão:

- Giữ lấy cây gậy này. Hãy để nó dẫn đường cho ông.

- Giết tao đi!

- Không.

Một tiếng rạn vỡ bật ra từ cuống họng, lão Sloan quật mình từ bên này sang bên kia, đâm lên mặt đất.

- Tàn nhẫn, mày tàn nhẫn quá!

Sức lực cạn kiệt, lão co tròn như một trái banh, thở hổn hển, than van.

Eragon cúi xuống, ghé sát tai lão thì thầm:

- Tôi không đến nỗi thiếu lòng từ bi đâu, vì vậy tôi cho ông một hy vọng cuối cùng này: nếu ông tới được Ellesméra, sẽ thấy một mái nhà chờ ông tại đó. Thần tiên sẽ săn sóc ông và cho phép ông làm bất cứ điều

gì ông muốn cho tới cuối đời, trừ một điều: một khi đã bước vào Du Weldenvarden, ông không thể rời khỏi đó... Sloan, hãy nghe tôi. Khi sống với thần tiên, tôi hiểu được một điều, tên thật của một người thường đổi thay theo tuổi tác. Ông hiểu điều đó có nghĩa gì không? Bản ngã không cố định đời đời kiếp kiếp. Nếu muốn, con người có thể trui rèn bản thân mình.

Lão Sloan không trả lời.

Eragon đặt cây gậy kế bên lão, bước tới một góc, nằm duỗi chân tay trên mặt đất. Nhắm mắt, nó lẩm nhẩm đọc thần chú đánh thức nó dậy trước khi trời sáng, rồi chìm vào sự nghỉ ngơi êm đềm.

Khi tiếng vo vo nhỏ vang lên trong đầu, Eragon thức dậy, nói: "Letta", tiếng vo vo ngừng bật. Trông Xám tối tăm, lạnh lẽo và ảm đạm. Nó rên rầm, dãn những cơ bắp nhức mỏi, rồi đứng dậy, dang tay khỏi đầu, vung vẩy cho máu huyết lưu thông. Cảm giác lưng đầy vết bầm dập, nó mong sao sau một thời gian dài mới lại phải cảm đến vũ khí. Hạ hai tay xuống, Eragon đưa mắt tìm lão Sloan.

Lão hàng thịt đã đi rồi.

Eragon mỉm cười nhìn hàng loạt dấu chân, cùng những vệt tròn của đầu gậy dẫn ra khỏi điểm cắm trại đêm qua. Những dấu vết ngập ngừng quanh co, tuy nhiên vẫn hướng về phương bắc, tiến tới khu rừng lớn của thần tiên.

Eragon thầm nhủ: "Mình hy vọng lão thành công, vì điều đó chứng tỏ tất cả chúng ta đều có những cơ hội chuộc lại những lỗi lầm. Nếu lão Sloan có thể sửa đổi những tì vết trong nhân cách, chấp nhận tội lỗi đã gây ra, lão sẽ thấy tình trạng của lão không đến nỗi quá tệ thảm như lão tưởng." Vì Eragon đã không cho lão biết: nếu thành thật hối cải, hoàn thiện lại cách sống, để trở thành một người tốt hơn, lão sẽ được nữ hoàng Islanzadí niệm chú phục hồi thị giác cho lão. Tuy nhiên, đó là phần thưởng lão sẽ được nhận mà không biết trước. Nếu biết trước, lão có thể lừa bịp thần tiên ban cho trước khi lão thay đổi.

Chăm chăm nhìn những dấu chân lão một lúc lâu, rồi ngược mắt về phía chân trời, nó nói:

- Chúc may mắn.

Mệt mỏi nhưng cũng tự hài lòng, Eragon quay lưng lại những vết chân của lão Sloan, chạy qua Trông Xám. Nó biết, về hướng tây nam, là

những hệ thống sa thạch cổ, nơi ông Brom nằm trong ngôi mộ kim cương. Nó tha thiết muốn đổi hướng đi, để tới đó viếng ông, nhưng không dám. Vì nếu Galbatorix đã phát hiện ra nơi đó, chắc chắn sẽ cho gián điệp rình mò để bắt Eragon.

Eragon lẩm bẩm:

- Ông Brom, cháu hứa là sẽ có ngày trở lại với ông.

Nó phóng chạy về phía trước.

Chương 7

Thách đấu trường đao

Nhưng chúng ta là người nhà của mi.

Fadawar, người đàn ông da đen cao lớn, vẫn nói với giọng nhấn mạnh và làm đổi khác những nguyên âm như Nasuada còn nhớ từ ngày cô là đứa trẻ tại Farthen Dur, mỗi khi sứ thần trong bộ tộc của cha cô tới đó, và cô được ngồi trong lòng thủ lĩnh Ajihad, lơ mơ ngủ trong khi người lớn vừa chuyện trò vừa hút thuốc.

Ngước lên nhìn Fadawar, Nasuada ước sao mình cao hơn chừng mấy phân, để có thể nhìn thẳng vào mắt vị lãnh chúa và 4 gã tùy tùng của ông ta. Dù đã quen với những người cao vượt hơn, cô vẫn cảm thấy mất bình tĩnh giữa đám người cùng màu da đen giống mình. Cảm giác là lạ khi không là mục tiêu trước những đôi mắt tò mò và những tiếng thì thầm bàn tán.

Trong căn lều bạt chỉ huy màu đỏ, Nasuada đang đứng trước cái ghế chạm trổ - cái ghế vững chãi duy nhất mà Varden đã đem theo trong chiến dịch này. Phía bên phải, mặt trời sắp lặn rọi những tia sáng qua vải bạt như qua lớp kính màu, làm người vật trong lều đều sáng đỏ lên. Một chiếc bàn dài chiếm gần nửa lều phủ đầy những bản báo cáo và bản đồ.

Ngay ngoài cửa lều, Nasuada biết, 6 cận vệ của cô - 2 người thường, 2 người lùn, 2 Urgal - đang châu chực với vũ khí tuốt trần, sẵn sàng tấn công nếu nhận thấy 1 dấu hiệu nhỏ là cô đang gặp nguy hiểm. Jormundur, vị chỉ huy cao tuổi nhất và tin cẩn nhất của cô, đã ép cô phải có vệ sĩ từ khi thủ lĩnh Ajihad qua đời, nhưng không quá đông và kéo dài. Tuy nhiên sau trận chiến trên cánh đồng cháy, Jormundur tỏ ra quá lo lắng cho sự an toàn của cô, khiến ông mất ngủ. Vì 1 tên thích khách đã định giết cô tại Aberon, và Murtagh đã giết chết vua Hrothgar chưa tới 1 tuần trước đó, nên Jormundur đề nghị cô phải tăng cường lực lượng bảo vệ. Cô đã khước từ, nhưng không thuyết phục nổi Jormundur. Ông dọa sẽ từ chức nếu cô không chấp nhận những gì ông nghĩ là sự phòng xa chính đáng của ông. Sau cùng Nasuada đồng ý, nhưng cũng

mất cả tiếng mặc cả , cô sẽ có bao nhiêu vệ sĩ. Jormundur muốn ít nhất phải có 12 vệ sĩ túc trực đêm ngày. Nasuada đề nghị chỉ 4 hoặc ít hơn. Họ đi đến thống nhất là 6, tuy Nasuada vẫn cho là quá nhiều; cô ngại phải tỏ ra khiếm nhã, và tệ hơn nữa, dường như có vẻ toan tính thị oai với những người mình gặp. Nhưng cô không lay chuyển được Jormundur. Khi bị Nasuada buộc tội là ông già bướng bỉnh cả lo, Jormundur cười ha hả trả lời: thà già bướng bỉnh lo xa còn hơn chết non vì khờ dại.

Vì quân số bảo vệ cho cô thay ca mỗi 6 giờ, nên tổng số lên tới 34, kể cả 10 chiến binh sẵn sàng thay thế cho những người đau ốm, bị thương hay chết.

Chính Nasuada đã nhất định yêu cầu tuyển quân bảo vệ từ 3 loài theo phe chống Galbatorix. Làm vậy, cô hy vọng sẽ gây đoàn kết giữa họ, và cũng để chứng tỏ cô đại diện cho thể lực của mọi loài, chứ không chỉ riêng loài người. Nasuada cũng sẽ phải tính tới thần tiên, nhưng ngay lúc này, mới chỉ 1 mình Arya đang chiến đấu trong hàng ngũ của Varden, còn 12 pháp sư do nữ hoàng Islanzadí cử đi bảo vệ Eragon vẫn chưa tới nơi. Nasuada cảm thấy thất vọng vì loài người của cô và người lùn tỏ ra không thân thiện với những Urgal chung công tác. Một phản ứng cô đã đoán trước, nhưng không thể tránh và làm giảm được. Cô biết, phải cần cùng nhau dự một trận đánh, mới làm dịu sự căng thẳng giữa những loài đã xung đột, căm thù nhau suốt nhiều thế hệ. Tuy nhiên cô cũng cảm thấy được khích lệ khi các chiến binh đặt tên cho đội là Ó Đêm. Một cái tên kết hợp giữa màu da của cô và sự kiện Urgal tôn vinh cô là Công Nương Thợ- săn-đêm.

Dù chưa bao giờ thú nhận với Jormundur, Nasuada sớm đánh giá cao trạng thái an toàn do nhóm vệ sĩ đem lại. Ngoài việc là những bậc thầy với những loại vũ khí riêng – kiếm của loài người, rìu của người lùn, những dụng cụ kì lạ của Urgal – nhiều chiến binh còn là những pháp sư. Tất cả bọn họ đều đã thề trung thành tuyệt đối với cô bằng cổ ngữ. Kể từ ngày đầu tiên nhận nhiệm vụ, Ó Đêm chưa bao giờ để cô một mình với người khác, trừ người hầu gái Farica của cô.

Cho đến thời điểm này.

Nasuada đã bảo họ ra ngoài, vì cô biết cuộc gặp gỡ với Fadawar có thể dẫn tới 1 kiểu đổ máu. Tinh thần trách nhiệm của Ó Đêm sẽ ngăn chặn vụ này. Tuy vậy cô không hoàn toàn sơ hở. Dưới những vạt áo là

một con dao găm, thêm một con dao nhỏ hơn dưới lớp áo lót, và phù thủy tiên tri bé nhỏ Eva đang đứng ngay sau tấm màn sau ghế của Nasuada, sẵn sàng can thiệp khi cần thiết.

Fadawar nện cây gậy quyền trượng dài hơn một mét xuống đất. Cây gậy chạm trở làm bằng vàng, cũng như những trang sức dị thường của lão: vòng cánh tay vàng, giáp che ngực vàng, những chuỗi dây vàng dài thông quanh cổ, những phiến tròn bằng vàng trắng xệ 2 bên tai, và trên đầu lão ngẫu nhiên một mũ triều thiên lớn quá khổ, bằng vàng chói lọi. Nasuada tự hỏi làm sao mà cổ lão chịu nổi 1 trọng lượng nặng nề như vậy, mà không cần phải ràng buộc để giữ cho vững. Hình như, đối với một công trình cao gần cả thước như thế, người ta phải đóng chốt lên cái bệ đá bằng xương để nó khỏi bị đổ nhào xuống.

Tùy tùng của Fadawar ăn mặc cùng kiểu cách như lão, nhưng kém xa hoa hơn. Vàng bạc không chỉ chứng tỏ sự giàu sang, mà còn cho thấy hoàn cảnh và công việc của mỗi cá nhân, và tài năng khéo léo của thợ thủ công danh tiếng trong bộ tộc. Dù là dân du mục hay thị dân, người da đen tại Alagaesia từ lâu đã nổi tiếng về chất lượng đồ trang sức, họ là đối thủ ganh đua với người lùn trên phương diện này.

Dù có nhiều nữ trang nhưng Nasuada đã quyết định không đeo. Những món đồ nghèo nàn của cô không thể ganh đua với sự tráng lệ của Fadawar. Hơn nữa cô tin rằng, sẽ thiếu khôn ngoan nếu cô kết thân với bất kì nhóm nào, giàu có hay thế lực, trong khi phải thương lượng và lên tiếng thay những thành phần khác nhau của Varden. Nếu tỏ ra đặc biệt quan tâm về phe này hay phe kia, tư cách chỉ huy toàn thể của cô sẽ bị chối bỏ.

Đó là nền tảng để cô tranh luận với Fadawar.

Fadawar lại nện quyền trượng xuống đất, nói:

-Huyết thống là điều quan trọng nhất. Trách nhiệm trước hết của mi là phải dành cho gia đình, bộ tộc rồi tới lãnh chúa của mi, tới thần linh từ cao tới thấp, rồi mới tới vua và tổ quốc của mi, nếu mi... có vua và tổ quốc. Đó là cách Unulukuna muốn con người sống, đó cũng là cách chúng ta nên sống, nếu muốn có hạnh phúc. Mi có đủ can đảm phỉ nhổ vào chân các bậc tiền bối không? Một con người không giúp đỡ dòng tộc, nó sẽ dựa vào ai? Bằng hữu là giai đoạn, nhưng gia tộc là vĩnh cửu.

- Ngài yêu cầu tôi trao những địa vị quyền lực cho họ hàng, vì ngài là

bà con của mẹ tôi, và vì cha tôi sinh ra trong bộ tộc. Tôi rất vui lòng làm điều này, nếu họ hàng của ngài có khả năng đáp ứng bất kỳ vị trí của ai trong Varden, nhưng cho đến lúc này, không 1 lời nói nào của ngài thuyết phục được tôi về điều đó. Và trước khi ngài phung phí thêm những lời vàng ngọc, ngài nên biết 1 điều: những sự kêu gọi dựa trên huyết thống là vô nghĩa đối với tôi. Tôi sẽ cân nhắc nhiều hơn yêu cầu của ngài, nếu ngài đã làm nhiều hơn để ủng hộ cha tôi, thay vì đã gửi những đồ trang sức rẻ tiền và những lời hứa hẹn suông tới Farthen Dur. Chỉ đến bây giờ vinh quang và quyền lực thuộc về tôi, ngài mới biết đến tôi. Được, tôi xin nói: cha mẹ đã chết, tôi không có gia đình. Chỉ một mình thôi.

Fadawar lim dim mắt, hất cằm nói:

-Sự kiêu ngạo của đàn bà luôn không tỉnh táo. Không có sự hỗ trợ của chúng ta mi sẽ thất bại.

Lão chuyển qua ngôn ngữ của bộ tộc, làm Nasuada bắt buộc phải trả lời bằng ngôn ngữ đó. Điều này càng làm cô thêm ghét lão. Giọng ngập ngừng, sai ngữ điệu chứng tỏ cô không quen nói tiếng mẹ đẻ, không trưởng thành trong bộ tộc mà là một ngoại nhân. Thủ đoạn này nhằm ngầm phá uy quyền của cô.

Nasuada nói:

-Tôi luôn hoan hỉ đón mừng đồng minh mới. Tuy nhiên tôi không thể lạm dụng sự thiên vị, dù ngài cần điều đó hay không. Bộ tộc của ngài mạnh mẽ và có tài. Họ không cần phải dựa vào sự bố thí của kẻ khác. Ngài đâu phải là con chó đói ve vẩy đuôi bên bàn ăn của tôi, hay người của ngài không thể tự nuôi thân? Nếu ngài có thể, tôi sẽ nghĩ tới việc hợp tác cùng ngài, làm vững mạnh thêm Varden và cùng chống lại Galbatorix.

Lão kêu lên:

-Ha! Đề nghị của mi giả dối như chính con người mi. chúng ta sẽ không làm những công việc của kẻ tôi tớ. Mi lảng nhục chúng ta. Đúng thế, mi đứng đó, tươi cười, nhưng trong tim mi chứa đầy nọc độc của loài bò cạp.

Nén giận, Nasuada cố làm lão bình tĩnh lại.

-Tôi không có ý lảng nhục, mà chỉ cố giải thích hoàn cảnh của mình. Đối với những bộ tộc du mục, tôi không thù hằn, cũng chẳng thương

yêu. Điều đó là một việc xấu sao?

-Còn tôi tệ hơn cả xấu. Đó là một sự phụ bạc trở trên. Nhân danh mối liên hệ gia tộc, cha mi đã đưa ra những đề nghị rõ ràng với chúng ta, nhưng bây giờ mi làm ngơ sự phục vụ của chúng ta, và xua đuổi chúng ta như những kẻ ăn mày.

Cảm giác nhần nhục tràn ngập trong lòng Nasuada. Cô nghĩ: “VẬY là Elva đã nói đúng. Chuyện này không thể tránh khỏi. nếu bắt buộc phải xảy ra, mình không còn lý do để duy trì trò chơi mập mờ này nữa”.

Cô nói:

-Những đề nghị mà ngài đã không tôn trọng nửa ngày rồi.

-Chúng ta đã tôn trọng.

-Không. Cho dù ngài nói đúng, nhưng với hoàn cảnh của Varden hiện nay, tôi không thể cho không bất cứ điều gì. Ngài đòi hỏi đặc ân, vậy cho tôi biết, ngài sẽ tặng gì để đáp lại? giúp Varden tiền của bằng vàng và trang sức của ngài?

-Không hẳn thế, nhưng...

-Ngài sẽ cho chúng tôi sử dụng miễn phí những thợ thủ công của ngài?

-Chúng ta không thể...

- VẬY thì ngài muốn hưởng những ân huệ đó bằng cách nào? Ngài không thể trả bằng ngừng chiến binh, những người của ngài đã chiến đấu cùng chúng tôi, dù là trong đoàn quân của Varden hay của vua Orrin. Hãy bằng lòng với những gì ngài đang có, Lãnh chúa, và đừng tìm kiếm thêm những gì không thật sự thuộc về ngài.

-Mi bẻ cong sự thật để thích hợp với những mục tiêu ích kỷ của mi. ta tìm kiếm những gì thuộc về chúng ta một cách chính đáng. Đó là lý do ta có mặt tại đây. Mi nói liên miên, nhưng lời lẽ của mi đều vô nghĩa, vì hành động của mi đã chứng tỏ mi phản bội chúng ta rồi.

Những vòng tay của lão kêu lèng xèng, khi lão vung lên như đang nói trước hàng ngàn cử tọa.

-Mi sẽ thú nhận chúng ta là họ hàng. Mi còn theo phong tục của chúng ta và tôn kính thần linh của chúng ta không?

Vấn đề đã xoay chiều. Nasuada có thể nói dối, quả quyết là đã từ bỏ

tập quán cũ, nhưng ngay sau khi nghe tuyên bố của cô, Varden sẽ mất bộ tộc của Fadawar và những bộ tộc du mục khác. Cô tự nhủ: “ Chúng ta cần họ. Chúng ta cần bất kì ai, dù chỉ đem lại một cơ hội nhỏ để lật đổ Galbatorix.”

-Tôi vẫn theo phong tục và tôn kính thần linh.

-Vậy thì ta tuyên bố: mi không đủ tài lãnh đạo Varden, và với quyền hạn của ta, ta thử thách mi với cuộc đấu trường đao. Nếu mi thắng, chúng ta sẽ cuối đầu khâm phục và không bao giờ đòi hỏi quyền lực của mi nữa. Nếu thua, mi sẽ đứng sang 1 bên, ta sẽ thay mi lãnh đạo Varden.

Nasuada thấy mắt lão sáng ngời, hí hửng. Cô nghĩ: “Đây là tất cả những gì lão muốn làm cho bằng được. Lão sẽ vẫn cầu viện tới sự thử thách, dù mình tuân theo những đề nghị của lão”.

- Có thể tôi hiểu lầm, nhưng tôi nghĩ, theo phong tục thì ai thắng sẽ lãnh đạo bộ tộc của đối thủ, cũng như bộ tộc của mình. Đúng vậy không?

Cô suýt phá lên cười khi thấy vẻ hoảng hốt trên mặt Fadawar.

-Ngài không ngờ tôi biết điều đó, phải không?

-Đúng.

-Vậy thì tôi chấp nhận sự thách thức của ngài, với điều kiện là: nếu tôi thắng, mũ miện và quyền trượng của ngài sẽ thuộc về tôi. Đồng ý chứ?

Fadawar lem bèm chửi rủa, rồi gật đầu:

-Đồng ý.

Lão cầm cây quyền trượng sâu xuống đất, rồi kéo những cái vòng trên cánh tay trái xuống cổ tay.

Nasuada lên tiếng:

-Khoan.

Bước tới cái bàn bên kia lều, cô cầm lên cái chuông đồng nhỏ, lắc hai hồi, ngừng lại, lắc thêm bốn hồi nữa.

Chỉ 1 lúc sau, Farica bước vào lều. Người nữ tì nhìn mấy người khách của Nasuada, nghiêng mình chào, rồi quay sang Nasuada:

-Thưa nữ chủ.

Nasuada gật đầu với Fadawar:

-Chúng ta có thể bắt đầu.

Rồi cô ra lệnh cho người hầu:

-Giúp ta cởi áo. Ta không muốn nó bị rách.

Người nữ tì giật mình:

-Ngay tại đây, trước mặt các... quý ông này sao, thưa công nương?

-Ngay tại đây và mau lên. Đừng bắt ta phải tranh luận với chính người hầu của mình nữa.

Nasuada gay gắt, nhưng tim cô đập thình thịch, da cô nhạy cảm khủng khiếp, vải áo lót mềm mại bỗng nhám như vải bố. Lúc này cô không còn có thể tỏ ra phong nhã và kiên nhẫn được nữa, mà tập trung hoàn toàn vào cuộc thử thách sắp tới.

Nasuada đứng bất động khi Farica tháo những dải dây áo từ vai xuống cuối lưng. Khi những sợi dây đã được nới lỏng, Farica kéo tay áo khỏi hai tay Nasuada. Vải áo rơi xuống thành 1 đống dưới chân cô. Nasuada gần như đứng khỏa thân trong cái áo lót trắng. cô cố nén 1 cơn rùng mình trước ánh mắt thèm muốn của bốn chiến binh. Không thèm quan tâm, cô bước ra khỏi đống áo, và Farica thu dọn chúng khỏi mặt đất.

Đối diện Nasuada, Fadawar đang gỡ những chiếc vòng khỏi cánh tay, để lộ ra cánh tay áo thêu thùa.

Sau đó, lão nâng cái mũ miện đồ sộ, trao cho một tay tùy tùng.

Tiếng nói bên ngoài làm cho cả hai ngừng lại. Jarsha – cậu bé đưa tin – tiến qua cửa lều mấy bước, thông báo:

-Vua Orrin của Surda, tướng quân Jumundur của Varden, Trianna của Con Đường Lãng Du, Naako và Ramasewa của bộ tộc Inapashunna.

Hai mắt Jarsha nhìn thẳng lên mái lều. Nói xong, cậu bé quay người bước ngay ra ngoài, và những người cậu vừa nêu tên bước vào. Orrin đi đầu. nhà vua nhìn thấy Fadawar trước. ông chào hỏi:

-A, Lãnh chúa, thật bất ngờ. Tôi tin là ngài...

Khuôn mặt trẻ trung của ông chột kinh ngạc khi thấy Nasuada:

-Nasuada, chuyện gì thế này?

Jormundur nói như hét:

-Tôi cũng đang muốn biết chuyện này là sao đây.

Nắm chặt chuôi kiếm, ông hầm hầm nhìn tất cả những ai dám sỗ sàng nhìn thẳng Nasuada.

Cô lên tiếng:

-Tôi mời các vị tới đây là để làm chứng cho cuộc Thử Thách Trường Dao giữa Fadawar và tôi, và để sau này nói lên sự thật kết quả chung cuộc cho những ai hỏi đến.

Hai người bộ tộc tóc xám – Naako và Ramusewa – tỏ ra lo lắng, đứng sát nhau thì thầm. Trianna khoanh tay, chiếc vòng rắn quấn quanh cổ tay thanh mảnh, nhưng không lộ ra một phản ứng nào. Jormundur bực bội nói:

-Công nương, cô mất trí rồi sao? Đây là một chuyện điên rồ. Cô không thể...

-Tôi có thể, và tôi sẽ làm.

-Công nương, nếu cô làm tôi sẽ...

-Sự quan tâm của ông được ghi nhận. Nhưng quyết định của tôi là dứt khoát. Và tôi cấm bất kỳ ai can thiệp vào.

Cô thấy rõ là ông ta khao khát cái lệnh cô, nhưng chỉ là vì ông muốn che chở cho cô khỏi tai họa. Lòng trung thành là phẩm chất cao quý nhất của Jormundur.

Vua Orrin lên tiếng:

-Nasuada, sự thử thách này có thật sự cần...

-Có.

-Thôi đi. Sao cô không dẹp ngay cái trò phiêu lưu điên rồ này đi. Cô loạn trí rồi mới làm chuyện này.

-Tôi đã hứa với Fadawar rồi.

Không khí trong lều còn ảm đạm hơn. Vì cô đã hứa là không bỏ cuộc. Bỏ lời hứa nghĩa là chứng tỏ mình là một kẻ nuốt lời thề đáng khinh, sẽ bị người đảng hoàng lãng tránh và nguyên rủa.

Lưỡng lự một lúc, nhà vua lại cố hỏi:-Kết cục sẽ là gì, nếu cô... thua?

-Nếu tôi thua, Varden sẽ không tuân theo lệnh tôi nữa mà sẽ theo lệnh Fadawar.

Nasuada tưởng sẽ nghe tiếng rầm rầm phản đối. Trái lại, một sự yên lặng bao trùm. Sự yên lặng làm sống động nét mặt nhà vua – vốn trầm tĩnh, sắc sảo và nhạy cảm. ông bảo Nasuada:

- Trẫm không muốn sự lựa chọn của cô nương làm nguy hại đến toàn thể công việc của chúng ta.

Quay sang Fadawar, ông hỏi:

- Ngài không xét lại mà miễn trừ cho nghĩa vụ của Nasuada được sao? Trẫm sẽ ban thưởng cho ngài sự giàu có, nếu ngài từ bỏ tham vọng hảo huyền này.

Fadawar trả lời:

-Tôi đã giàu có rồi, không cần đến những đồng tiền hôi hám của nhà vua. Không, không gì khác, chỉ một cuộc thử thách trường đao mới đền bù cho những lời phỉ báng mà Nasuada đã nhắm vào người của tôi và cả chính tôi.

Nasuada lên tiếng:

-Nhân chứng.

Vua Orrin nắm chặt vạt áo choàng, cúi đầu nói:

-Được, trẫm sẽ làm nhân chứng.

Bốn tùy tùng của Fadawar lấy từ tay áo lưng thụng ra 4 cái trống bằng da dê. Ngồi xuống đất, đặt trống trên gối, họ bắt đầu vỗ dồn dập. Những bàn tay đen như bồ hóng của họ thấp thoáng trong không khí. Tiếng nhạc dữ dội lấn át tất cả những âm thanh khác, xóa hết những ý tưởng lạc quan trong đầu Nasuada. Tim cô rộn ràng như bắt nhịp cùng tiếng trống đang ủa vào 2 tai.

Không bỏ lỡ một nhịp trống, gã tùy tùng già nhất nhóm lùa tay vào áo, lấy ra hai thanh đao cong vòng tung lên nóc lều. Nasuada mê mẩn nhìn đường đi tuyệt đẹp khi hai thanh đao đảo xuống.

Thanh đao rơi xuống đủ gần, Nasuada đưa tay lên đón bắt. Chuôi đao chạm ngọc mắt mèo cọ xát trong lòng bàn tay cô.

Fadawar cũng nhanh chóng bắt gọn thanh đao.

Sau đó, lão vén tay áo lên khỏi khuỷu tay. Nasuada chăm chú nhìn cánh tay lão. Cơ bắp lão cuộn cuộn, nhưng điều đó không quan trọng với cô. Tài năng của một lực sĩ không thể giúp lão thắng trong cuộc thi đấu này. Điều cô quan tâm là sự tiết lộ, nếu có, của những đường rạch trên bắp tay lão.

Cô quan sát thấy 5 vạch.

Năm! Quá nhiều! nhìn bằng chứng nghị lực của Fadawar, niềm tin của cô hơi bị lung lay. Điều duy nhất làm cô giữ vững được tinh thần là lời tiên đoán của Elva; con bé đã nói, cô sẽ thắng trong cuộc thách thức này. Nasuada níu giữ lời tiên tri đó như một đứa con độc nhất. Elva đã nói mình có thể làm được chuyện này, vì vậy mình phải có khả năng kéo dài cuộc đấu hơn Fadawar... Mình phải có khả năng làm như thế?

Vì là người đề xướng cuộc đấu, Fadawar khởi sự trước. Dang thẳng cánh tay trái, bàn tay ngửa lên, lão đặt lưỡi dao lên bắp tay ngay dưới khuỷu, rồi cứa lưỡi dao sáng như gương lên thịt. Da lão toạc ra như quả dâu chín, từ trong vết cắt máu đỏ chảy ròn ròn.

Lão trừng trừng nhìn Nasuada.

Cô mỉm cười, đặt dao lên cánh tay. Chát thép lạnh như nước đá. Đây là cuộc thi đấu ý chí xem ai sẽ chịu đựng nổi nhiều vết cắt nhất. Họ tin rằng: kẻ nào có tham vọng trở thành tộc trưởng – kể cả lãnh chúa – phải sẵn sàng chịu đựng đau đớn hơn mọi người khác, vì quyền lợi của cộng đồng. Ngược lại, làm sao bộ tộc có thể tin tưởng vào 1 lãnh đạo đặt tham vọng ích kỷ cá nhân trước cộng đồng? Theo quan điểm của Nasuada, phong tục này đã kích thích chủ nghĩa quá khích, nhưng cô cũng hiểu năng lực hình thức cũng để thu phục lòng tin của con người. mặc dù Thách Đấu Trường Dao là chuyện riêng của những bộ tộc da đen, nhưng cô hy vọng sẽ vững chắc hơn Fadawar khi đứng giữa Varden và quần thần của vua Orrin.

Nasuada vội nhắm một lời cầu xin nữ thần Gokukara ban cho sức mạnh, rồi đưa dao lên. Lưỡi thép sắc bén cứa lên da ngọt sớt. Cô cố không cắt quá sâu. Rùng mình vì cảm giác làn da bị rách, Nasuada chỉ muốn ném dao đi và gào lên, bịt chặt vết thương.

Nhưng cô vẫn chỉ thả lỏng cơ bắp, vì nếu gồng lên, sẽ càng đau hơn. Vẫn mỉm cười, Nasuada từ từ cắt thịt da mình. Chỉ kéo dài 3 giây, nhưng trong 3 giây đó thịt da cô phần nộ kêu gào, làm cô muốn ngừng

tay lại. Khi hạ đao xuống, Nasuada nhận thấy mấy người của bộ tộc vẫn đang đánh trống, nhưng cô không nghe được gì ngoài tiếng đập của mạch máu mình.

Fadawar tự cắt lần thứ hai. Tĩnh mạch cổ lão phồng lên như sấp võ tung, khi lưỡi đao rạch 1 đường tóe máu.

Nasuada thấy đã lại tới lượt cô. Biết là nỗi sợ hãi sẽ tăng lên. Bản năng tự vệ - một bản năng đã giúp cô một cách đặc lực trong tất cả những trường hợp khác - chống lại lệnh cô truyền cho cánh tay và bàn tay. Thất vọng, Nasuada tập trung ước vọng vào sự bảo tồn Varden và lật đổ Galbatorix: 2 lý do mà cô đã hy sinh trọn đời mình. Trong tâm trí, Nasuada nhìn thấy cha cô, Jormundur, Eragon và những chiến hữu Varden. Cô thầm nhủ: “Vì họ! Mình làm chuyện này vì họ. mình sinh ra để phục vụ, và đây là công việc của mình”.

Cô cắt 1 vạch.

Một lát sau, Fadawar và Nasuada cắt thêm đường thứ 3.

Rồi đến đường cắt thứ 4...

Rồi thứ 5...

Nasuada bỗng có cảm giác thần thờ kỳ lạ, vừa kiệt sức vừa lạnh buốt. Lúc đó cô chợt nghĩ: sự chịu đựng đau đớn có lẽ sẽ không quyết định cuộc tranh đua, bằng việc ai sẽ ngất trước vì mất máu hơn. Máu chảy qua cổ tay, xuống những ngón tay, đọng vũng dưới chân cô. Tương tự, những vũng máu còn lớn hơn, quanh đôi ủng của Fadawar.

Những đường rạch toang hoác, đỏ lôm trên cánh tay vị lãnh chúa, làm Nasuada nhớ đến những cái mang của 1 con cá. Cô phải mím môi để khỏi bật cười vì ý nghĩ khôi hài đó.

Với 1 tiếng thét, Fadawar thành công trong nhát cắt thứ 6.

-Vượt qua nỗi không, con phù thủy bất tài!

Tiếng thét của lão át cả tiếng trống. lão quy 1 gối xuống.

Cô vượt qua.

Lão run rẩy khi chuyển đao từ tay phải sang tay trái. Theo phong tục, mỗi cánh tay tối đa là 6 vết cắt. trong khi Nasuad đang làm theo lão, vua Orrin xông tới giữa hai người:

-Ngừng lại! trẫm không cho phép chuyện này tiếp tục thêm nữa. cả

hai đang tự sát.

Ông tiến lại gần Nasuada, nhưng nhảy bật lại khi cô vung đao, nói:

-Đừng can thiệp vào.

Lúc này Fadawar đã bắt đầu cắt cánh tay phải, máu phun ra từ bắp thịt căng cứng. Thấy lão nghiêng răng, Nasuada hy vọng sai lầm đó sẽ làm lão thất bại.

Cô không thể ngăn được một tiếng kêu không thành lời, khi lưỡi đao cửa qua da. Lưỡi đao sắc như dao cạo bông rất mới ngập vào nửa vết cắt, những vết thương bên tay trái chấn động, làm lưỡi đao nhấn sâu gấp 2 lần những vết cắt trước. Cô nghẹn thở vì đau. Mình không thể tiếp tục. Không thể... không thể... Quá sức chịu đựng rồi. Thà chết còn hơn... Ôi! Làm ơn kết thúc đi! Thầm rên như thế làm cô bớt căng thẳng một chút, nhưng tự đáy lòng, cô biết là sẽ không bao giờ bỏ cuộc.

Lần thứ 8, Fadawar đưa đao lên cánh tay, giữ lưỡi đao cách da lão mấy li. Lão để mồ hôi nhỏ giọt trên mắt và những vết thương của lão thì ứa mồ hôi đỏ. Có vẻ như lòng can đảm sắp rời bỏ lão, nhưng rồi lão gầm gừ, cửa nhanh cánh tay.

Sự ngập ngừng của lão củng cố cho nghị lực đang chao đảo của Nasuada. Một cảm giác hăng hái mãnh liệt tràn ngập trong cô, chuyển biến sự đau đớn thành một cảm giác gần như sáng khoái. Cô đã sánh kịp sự nỗ lực của Fadawar, và rồi, thành linh không còn quan tâm tới sự an toàn của bản thân, cô lại hạ đao xuống, cửa cánh tay.

Nasuada cắt lần lượt hai vết cắt một lúc – một để cân bằng với những vết cắt của Fadawar, một để tiến trước trong cuộc đấu – có vẻ như để thi oai với Fadawar. Lão chớp mắt, liếm môi, sửa lại thế cầm đao ba lần trước khi đưa vũ khí lên trên cánh tay.

Lão lại thè lưỡi, liếm môi lần nữa.

Bống bàn tay trái lão co giật, thanh đao rời khỏi mấy ngón tay co quắp, rơi xuống, cắm phập vào đất.

Lão cúi xuống nhặt. Dưới làn áo, ngực lão phập phồng dồn dập. Nâng vũ khí lên, lão đặt lên cánh tay, chỉ một chút máu ứa ra. Hàm Fadawar nghiêng chặt, một cơn ớn lạnh rùng rùng dọc sống lưng, lão gặp người, ép cánh tay bị thương sát bụng, bật nói:

-Ta khuất phục.

Tiếng trống ngưng bật.

Sự im lặng chỉ kéo dài một thoáng trước khi vua Orrin, Jormundur và mọi người trong lều kêu la rầm rầm.

Không quan tâm đến những nhận xét của họ, Nasuada lần mò lúi lại tìm ghế, ngồi phịch xuống, trước khi đôi chân cô tê dại đến không đứng nổi nữa. Cô ráng sức tỉnh táo trong khi thị giác mờ dần; cô không muốn bị ngất đi trước mặt mấy người trong bộ tộc. Một cái bóp nhẹ trên vai, cho cô biết Farica đang đứng kế bên với một chồng bông băng.

- Công nương, tôi xin phép săn sóc cô nương, được không?

Giọng Farica vừa ân cần vừa áy náy, như không chắc Nasuada đủ sức trả lời.

Nasuada gật đầu chấp thuận.

Trong lúc Farica cuốn băng quanh cánh tay cô, Naako và Ramusewa tiến lại cúi đầu. Ramusewa nói:

-Trước đây chưa từng có ai chịu đựng nổi quá nhiều vết cắt trong một cuộc Thách Đấu Trường Dao như thế này. Cả cô và Fadawar đều chứng tỏ dũng khí của mình. Nhưng rõ ràng cô là người chiến thắng. Chúng tôi sẽ nói với người của chúng ta về chiến công này của cô, và họ sẽ thề trung thành với cô.

-Đa tạ.

Nasuada nhắm mắt nói trong khi mạch máu cánh tay càng đập mạnh thêm.

-Công nương.

Cô nghe những tiếng ồn ào lo lắng chung quanh, nhưng không cố gắng phân biệt là tiếng ai, mà chỉ muốn rút vào chính mình, nơi sự đau đớn không còn bất ngờ đe dọa nữa. Cô bỗng bênh trong một không gian đen tối không giới hạn, được rọi sáng bởi những vệt không hình thể, màu sắc không đổi thay.

Tiếng nói của nữ pháp sư Trianna làm gián đoạn sự ngơi nghỉ của Nasuada:

-Tỳ nữ, ngừng ngay lại và tháo bông băng ra, để ta điều trị cho nữ chủ.

Nasuada mở mắt. Vua Orrin, Jormundur và Trianna đang đứng

trước mặt cô. Fadawar và đoàn tùy tùng của lão đã ra khỏi lều. cô nói ngay:

-Không.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn cô. Jormundur lên tiếng:

-Nasuada, cô mê rồi. Cuộc thách đấu đã kết thúc. Cô không phải sống với những vết thương này lâu hơn nữa. Dù sao chúng ta cũng phải cầm máu chứ.

-Việc làm của Farica là đầy đủ rồi. Tôi cần một thầy thuốc khâu lại những vết thương và đắp thuốc cao cho khỏi sưng. Chỉ thế thôi.

-Nhưng vì sao?

-Thách Đấu Trường Dao đòi hỏi người tham dự phải điều trị vết thương bằng cách tự nhiên. Ngược lại, sẽ không đủ bằng chứng cho những đau đớn đã chịu đựng. Nếu tôi phạm quy luật đó, Fadawar sẽ được tuyên bố là kẻ chiến thắng.

Trianna hỏi:

-Nhưng ít ra, cho phép tôi làm giảm đau được chứ? Tôi biết nhiều câu thần chú giảm đau. Nếu tiểu thư hỏi ý tôi trước, tôi có thể thu xếp cho chân tay tiểu thư hoàn toàn không bị đau mà không chút khó chịu nào.

Nasuada cười lớn:

-Câu trả lời của tôi cũng sẽ giống như lúc này, gian lận là điều đáng khinh. Tôi thắng cuộc không lừa gạt, để sau này không ai thắc mắc tư cách lãnh đạo của tôi.

Giọng cực kỳ nhỏ nhẹ, vua Orrin hỏi:

-Nhưng nếu tiểu thư thua thì sao?

-Tôi không thể thua. Dù có phải chết, tôi cũng sẽ không để cho Fadawar kiểm soát Varden.

Nhà vua nghiêm nghị quan sát Nasuada một lúc lâu rồi nói:

-Tôi tin tiểu thư. Chỉ có điều, lòng trung tín của bộ lạc lại đáng giá để hy sinh đến thế sao? Tiểu thư không phải là một người tầm thường để chúng tôi có thể thay thế được.

-Lòng trung tín với bộ tộc? không đâu. Bệ hạ nên biết rằng, ảnh

hưởng của chuyện này vượt xa hơn cả các bộ tộc. Nó giúp thống nhất lực lượng của chúng ta. Và đó là cái giá xứng đáng để tôi bất chấp hàng loạt cái chết không vui về gì.

-Chẳng may tiểu thư chết, Varden sẽ được gì? Khi đó sẽ không còn ích lợi gì nữa. Di tang của tiểu thư sẽ là sự thất vọng, hỗn loạn, giống như sự hủy hoại.

Mỗi khi uống rượu nho, rượu mạch nha, đặc biệt là những loại rượu mạnh, Nasuada rất thận trọng trong hành động và lời nói, vì dù không nhận ra ngay trong lúc đó, nhưng cô biết rằng chất cồn làm giảm sự phán đoán và tinh thần cộng tác của cô, mà cô lại không muốn cư xử một cách không thích hợp, hay để cho người khác chiếm ưu thế trong những cuộc thương lượng của họ với cô.

Sau này cô mới nhận ra, trong cơn lơ mơ vì đau như người say rượu, sự thận trọng của cô chẳng khác nào cô vừa nốc 3 thùng rượu mật trái cơm xôi của người lùn. Nếu tỉnh táo, cô đã không trả lời nhà vua:

-Bệ hạ cả lo như một ông già vậy. Tôi phải làm chuyện này và đã làm rồi. Liều lĩnh. Đúng. Nhưng chúng ta không thể đánh bại Galbatorix, mà không phải nhảy múa sát bờ vực tai họa được. Là một vị vua, bệ hạ phải hiểu: hiểm nguy là tấm áo con người chấp nhận, khi người đó có sự cao ngạo trong quyết định số phận của những người khác.

-Trẫm hiểu khá rõ. Trong khi hoàng gia và trẫm hàng ngày phòng thủ Surda, chống lại sự xâm lấn của đế quốc, bằng tính mạng của nhiều thế hệ, thì Varden chỉ trốn chui nhủi trong Farthen Dur, và ăn bám vào lòng hào phóng của vua Hrothgar.

Vạt áo choàng xoáy tròn quanh chân khi nhà vua hăm hăm ra khỏi lều.

Jormundur nhận xét:

- Công nương, thái độ của công nương như vậy là không được.

Nasuada nhăn mặt khi Farica buộc chặt dây băng. Cô hờn hển nói:

-Ngày mai tôi sẽ xoa dịu tự ái của ông ta.

Chương 8

Tin tức có cánh

Một khoảng trống xuất hiện trong trí nhớ Nasuada giác quan hiểu biết hoàn toàn không có, cô chỉ nhận thức được khi Jormundur lay vai và nói lớn một điều gì đó, nhưng mất một lúc sau, cô mới nhận ra tiếng ông đang nói:

-“... cô nhìn tôi này. Điều đó rất quan trọng. Đừng ngủ lại nữa. Cô sẽ không tỉnh lại nổi nếu cứ ngủ như thế này đâu.

Nở nụ cười yếu ớt, Nasuada nói:

-Ông đi được rồi đó, Jormundur. Tôi ổn rồi.

-Hừ, cô ổn rồi. Chẳng khác nào bảo ông chú Unset của tôi là thần tiên vậy.

-Ông ấy là thần tiên à?

-Ôi, giống hệt cha cô. Không lo gì đến sự an toàn của thân mình. Tôi e là bộ tộc sẽ suy đồi trong những tập quán cổ hủ của họ. Hãy để một thầy thuốc chăm sóc cho cô. Tình trạng này cô sẽ không thể quyết định được chuyện gì đâu.

-Vì thế tôi mới chờ tới chiều tối. Thấy chưa, mặt trời sắp lặn rồi. Tôi sẽ nghỉ ngơi đêm nay, ngày mai tôi sẽ đủ khả năng giải quyết công việc.

Farica tiến lại gần:

-Ôi, lúc này tiểu thư khiến chúng tôi sợ hết hồn.

Jormundur:

-Bây giờ thì hơn gì

Dù cánh tay nhức nhối, Nasuada cố ngồi thẳng dậy trên ghế:

-À, bây giờ thì tôi khỏe rồi. Jormundur, ông hãy nói lại với Fadawar, khi nào còn thể là lãnh chúa trung thành với tôi, ông ta còn là trưởng bộ tộc của mình. Farica, trên đường trở lại lều, làm ơn báo cho bà lang Angela là tôi cần bà ấy giúp. Angela đã đồng ý pha chế thuốc nước và

thuốc cao cho tôi.

Jormundur tuyên bố:

-Tôi sẽ không để cô một mình với tình trạng này đâu.

Farica cũng gật đầu, nói:

-Xin lỗi công nương, tôi đồng ý với ông ấy. Công nương ở lại đây một mình là không an toàn.

Liếc ra cửa lều, để biết chắc nhóm Ó đen không nghe được, Nasuada thì thầm:

-Tôi không bao giờ một mình. Hiểu chưa?

Jormundur hỏi:

-Tiểu thư đã có...biện pháp đề phòng?

-Có

Cả hai đều có vẻ không yên tâm với lời quả quyết của Nasuada, Jormundur nói:

-Nasuada, sự an toàn của cô là trách nhiệm của tôi. Tôi cần được biết, cô có gì để bảo vệ và chính xác ai là người kề cận bên cô.

-Không được.

Nasuada nhẹ nhàng nói, nhưng thấy vẻ đau khổ và phần nộ thoáng trong mắt họ, cô nói tiếp:

-Không phải tôi nghi ngờ lòng trung thành của hai người, trái lại tôi rất tin tưởng. Chỉ là vì tôi muốn được ở một mình, cho tâm trí được yên tĩnh. Nếu có thể, tôi chỉ cần một con dao găm giấu dưới áo. Cứ coi như một sự trái tính của tôi, nhưng hai người đừng tự dẫn vật mình và tưởng rằng tôi khắc nghiệt với bốn phận của hai người.

Jormundur cúi đầu trịnh trọng hơn bao giờ hết:

-Tuân lệnh công nương.

Nasuada đưa tay ra hiệu cho hai người rút lui, Jormundur và Farica vội vàng ra khỏi nhà bạt đó.

Trong mấy phút, âm thanh duy nhất Nasuada nghe được chỉ là tiếng tru tréo của bầy quạ lượn quanh, trên doanh trại Varden. Rồi, từ phía sau cô, có tiếng sột soạt như một con chuột đang lần mò kiếm ăn. Quay

lại, Nasuada thấy Elva lách khỏi chỗ ẩn núp giữa hai lớp vải, tiến ra gian chính của nhà bạt.

Cô ngấm nhìn con bé

Nó vẫn đang tiếp tục lớn lên một cách khác thường. Mới gần đây, lần đầu gặp nó, Eva chỉ như một đứa trẻ ba, bốn tuổi. Bây giờ trông nó như một đứa lên sáu. Áo đơn giản màu đen, với những dải màu tía quanh cổ và vai. Tóc nó đen hơn. Khuôn mặt tam giác của nó trắng bạch vì ít khi ra ngoài. Dấu ấn màu bạc của rồng trên lông mày. Mắt nó, đôi mắt màu tím, chất chứa một vẻ mệt mỏi, chua cay – hậu quả lời chúc phúc của Eragon thành lời chúc dữ. Lời chúc đã bắt nó phải vừa gánh chịu đau khổ của người khác, vừa phải cố gắng ngăn chặn mọi nỗi khổ đau. Nó đã suýt chết trong trận chiến trên Cánh đồng Cháy vừa qua, vì sự kết hợp thống khổ của hàng mấy ngàn con người hành hạ tâm trí nó, dù đã được một thành viên trong Con Đường Lãng Du làm nó chìm vào giấc ngủ giả tạo, để bảo vệ nó trong thời gian xảy ra cuộc chiến. Gần đây, con bé mới bắt đầu nói và quan tâm tới những gì chung quanh.

Nó đưa lưng bàn tay lên chùi miệng chúm chím như nụ hồng. Nasuada hỏi:

-Em bệnh hả?

Nó rùng mình:

-Em đã quen với sự đau đớn, nhưng không bao giờ cảm thấy dễ dàng cưỡng lại câu thần chú của Eragon... Nasuada, em khó bị ấn tượng, nhưng tiểu thư quả là một phụ nữ mạnh mẽ mới chịu đựng được nhiều vết cắt như thế.

Dù Nasuada đã nghe câu đó nhiều lần, nhưng giọng nói của Elva vẫn làm cô rùng mình sợ hãi, vì đó là giọng cay đắng, cợt đùa của một người trưởng thành bận tâm tới toàn thế giới, chứ không phải là của một đứa trẻ con.

Cô trả lời nó:

-Em mạnh mẽ hơn. Ta đã không phải chịu đựng sự đau đớn của Fadawar truyền qua. Cảm ơn em đã ở lại với ta. Ta biết em đã phải trả giá chuyện đó đến thế nào, ta rất biết ơn em.

-Biết ơn? Công nương Thợ Săn Đêm ơi, câu đó hoàn toàn vô nghĩa với em.

Môi Elva vụn vẹo thành một nụ cười dị dạng:

-Tiểu thư có gì ăn không? Em đói chết được.

-Farica có để lại chút bánh và rượu nho sau mấy cuộn giấy đó.

Chỉ tay về phía bên kia lều, rồi nhìn con bé tiến lại, cầm bánh mì ngòm ngoàm ăn, cô nói:

-Em sẽ không phải sống thế này lần nữa đâu. Ngay khi Eragon trở lại, anh ta sẽ giải lời nguyện.

-Có thể

Ngấu nghiến hết nửa ổ bánh, nó ngừng lại, nói:

-Em đã nói dối về cuộc Thách Đấu Trường Dao.

-Ý em là sao?

-Em đã thấy trước là tiểu thư sẽ thua

-Sao?

-Nếu em để cho những sự kiện xảy ra đúng chiều hướng, tinh thần tiểu thư sẽ sụp đổ trong lần cắt thứ bảy, và Fadawar đã ngồi ngay chỗ tiểu thư đang ngồi rồi. Vì vậy em đã nói điều tiểu thư cần nghe để....chiếm được ưu thế.

Nasuada buốt lạnh khắp người. Nếu những gì Elva nói là đúng sự thật, cô còn mang nợ đứa trẻ phù thủy này nhiều hơn bao giờ hết. Tuy nhiên, cô không muốn bị điều khiển, cho dù vì lợi ích của cô:

-Ta hiểu rồi. Vậy là ta càng phải cảm ơn em nhiều hơn nữa.

Elva cười giòn tan:

-Và....tiểu thư không thích chuyện đó một chút xíu nào, đúng không? Không sao, tiểu thư đừng sợ mất lòng em. Nasuada, chúng ta có ích cho nhau, thế là đủ.

Nasuada cảm thấy nhẹ lòng khi một người lùn trong nhóm Ó đen, một đại úy trong đội bảo vệ đặc biệt, gõ búa lên khiên, thông báo:

-Bà lang Angela xin ra mắt Công nương Thọ Săn Đêm.

-Cho vào

Sau câu nói của Nasuada, bà Angela tiến vào, ôm đầy tay những cái

bao và giỏ. Như mọi khi, mái tóc quăn, phồng lên như đám mây trong bão, phủ quanh mặt. Nổi sát gót bà là con ma mèo Solembun, trong hình dạng một...con mèo. Nó rẽ thẳng tới Elva, uốn cong lưng, dụi đầu vào chân con nhỏ.

Đặt đồng bao, giỏ xuống dưới đất, bà Angela nhìn nó:

-Thật tình, kẹt giữa mi và Eragon, gần như suốt ngày ta phải điều trị cho những kẻ ngu ngốc tới nỗi không biết tránh khỏi bị bằm vụn ra từng mảnh.

Vừa nói bà vừa bước lại gần Nasuada, bắt đầu tháo lớp băng cuốn quanh cánh tay phải của cô:

-Thường thường, trong những vụ này thầy thuốc hỏi bệnh nhân cảm thấy sao, bệnh nhân nghiêng răng nói dối “ồ, không đau lắm đâu”, thầy thuốc bảo “vui lên, nó sẽ mau lành thôi mà”.

Nasuada hỏi:

-Vết thương của cháu sẽ lành chứ ạ?

-Sẽ lành, nếu ta có thể sử dụng phép thuật để điều trị. Vì ta không thể, nên hơi khó nói trước. Cháu lại còn sẽ phải bận rộn cùng những người khác nữa, ta chỉ mong không vết thương nào bị nhiễm độc.

Bà ngừng tay, nhìn thẳng Nasuada:

-Cháu biết những vết này sẽ thành sẹo chứ?

-Chuyện gì đến phải đến thôi.

-Đúng thế.

Nasuada cố nén một tiếng rên, nhìn thẳng lên trên trong khi bà Angela khâu từng vết thương, rồi phủ lên một miếng cỏ nghiền nhuyễn. Từ khước mắt, cô thấy Solembun nhảy lên bàn, ngồi bên Elva. Vươn bàn chân to lớn, con ma mèo móc một miếng bánh mì khỏi đĩa của Elva, rồi nhe nanh trắng ờn, nhấm nháp. Chùm lông đen trên hai cái tai quá khổ của nó rung rung, khi nó nghiêng ngả hai bên, nghe ngóng tiếng thép lạnh canh của các chiến binh đi qua nhà bạt.

Bà Angela lẩm bẩm:

-Barzul. Chỉ đàn ông mới nghĩ ra cái trò cắt thịt da của mình để xác định kẻ nào đáng mặt làm thủ lĩnh. Đồ ngu!

Biết cười là đau nhưng Nasuada không thể nhịn nổi:

-Chính xác.

Đúng lúc Angela buộc lại dải băng cuối cùng, đại úy người lùn bên ngoài lều kêu lớn:

- Đứng lại.

Lập tức, Nasuada rút ra con dao trong cái túi may trong áo. Những ngón tay cô phồng lên, cứng đờ, và cơ bắp cánh tay gầy như không điều khiển nổi. Dường như tứ chi đều say ngủ, để mặc cho những dòng lửa bỏng rát len lỏi vào trong thịt của cô.

Bà Angela cũng lấy một con dao từ trong áo, rồi đứng chặn trước Nasuada, lăm nhăm một tràng cổ ngữ. Nhảy xuống đất, Solembun nằm sát chân bà Angela, lông dựng ngược làm nó còn to lớn hơn cả mấy con chó. Nó gầm gừ trong cổ họng.

Elva tiếp tục ăn, như không hề bận tâm vì sự huyền não chung quanh. Nó quan sát miếng bánh cầm giữa hai ngón tay, như quan sát một loài côn trùng lạ, nhúng vào cốc rượu nho, rồi bỏ lọt thỏm vào miệng.

Một người đàn ông la lên:

-Công nương, Eragon và Saphira đang tiến đến đây từ hướng đông bắc.

Đút lại dao vào túi, Nasuada đứng bật dậy khỏi ghế, bảo bà Angela:

-Giúp cháu mặc áo.

Bà Angela cầm tấm áo, mở rộng trước Nasuada vội nhẹ nhàng tròng tay áo vào tay cô. Elva phụ với bà lang thòng dây lưng áo vào cho Nasuada. Cô đã gọn gàng, tề chỉnh.

Nhìn cánh tay không có dấu vết nào của bông băng, cô hỏi bà lang:

- Cháu nên che giấu hay cứ để lộ những vết thương này?

- Che vào. Khoe ra những vết thương là để làm tăng địa vị của cháu, hay là để kích thích kẻ thù của mình, nói với chúng là cháu đã yếu đuối, đã bị tấn công? Đây là vấn đề phải khôn ngoan tính toán. Dự đoán xem, khi nhìn một người bị mất một ngón chân cái, cháu sẽ nói “ồ, một kẻ tàn tật”, hay “ồ, ông ta thật mạnh mẽ, thông minh và may mắn nên đã tránh được vết thương trầm trọng hơn”?

- Bà đưa ra một sự so sánh rất thuyết phục.

- Cảm ơn.

Elva lên tiếng:

- Thách Đấu Trường Dao là một cuộc so tài nghị lực rất nổi tiếng trong nội bộ Varden và người dân. Tiểu thư có hãnh diện về nghị lực của mình không, Nasuada?

Nasuada nói ngay:

- Cắt hai cánh tay áo đi

Thấy họ ngập ngừng, cô thúc giục:

-Cắt đi, đừng lo cái áo, sau này tôi sẽ sửa lại mà.

Với vài động tác khéo léo, bà Angela tháo bỏ hai cánh tay áo, thả xuống mặt bàn.

Nasuada ngừng cao cằm, nói:

-Elva, nếu em cảm nhận thấy ta sắp bị ngắt, làm ơn báo cho bà Angela để bà ấy đỡ ta nhé. Chúng ta đi được rồi chứ?

Ba người đi thành hàng sát nhau, Nasuada dẫn đầu. Mèo ma đi một mình. Ba người vừa ra khỏi nhà bạt, đại úy người lùn hô lớn:

-Vào hàng.

Sáu nhân viên của Ó đen sắp hàng quanh nhóm của Nasuada. Người và người lùn đứng trước và sau, Kull-Urgal nặng nề thô kệch đứng hai bên.

Hoàng hôn trải màu hoàng kim và đỏ tía trên doanh trại Varden, tạo nên một cảm giác bí ẩn trên những dây lều bạt trải dài khỏi tầm nhìn của Nasuada. Vô vàn ngọn đuốc và các đồng lửa canh phòng rực sáng, cùng những bóng tối đen thẫm báo trước đêm đã gần kề. Phía đông trời trong vắt. Hơn một dặm về hướng nam, khói đen là đà che phủ chân trời và Cánh đồng Cháy. Phía tây, hàng dương liễu và dẻ gai ghi dấu dòng sông Jiet. Bồng bênh trên mặt sông là Cánh Rồng – con tàu đã bị Roran, ông Jeod và dân làng Carvahall đánh cướp. Nhưng đôi mắt của Nasuada chỉ dõi về hướng Bắc, chăm chăm nhìn bóng dáng lấp lánh của Saphira đang xuống thấp dần. Ánh sáng chói lọi của mặt trời chiếu rọi sáng thân hình Saphira. Cô rồng xuất hiện như chòm sao sa xuống từ trời.

Một hình ảnh quá uy nghi, làm Nasuada đứng lặng người, cảm thấy mình có điểm phúc được chứng kiến cảnh này. Thở ra nhẹ nhõ, cô thầm nhủ: Họ an toàn rồi.

Người lính – anh chàng gầy guộc, râu ria xồm xoàm, đã thông báo tin Saphira tới – cúi đầu chỉ tay, nói:- Công nương thấy đó, tôi nói thật mà.

- Phải. Người khá lắm. Phải rất tinh mắt mới phát hiện ra họ sớm như vậy. Tên người là gì?

- Fletcher, con của Harden, thừa công nương.

- Ta cảm ơn người nhiều, Fletcher. Hãy trở về vị trí đi.

Cúi đầu lần nữa, Fletcher chạy trở lại rìa doanh trại.

Vẫn chăm chú nhìn lên Saphira, Nasuada tiến bước giữa những dãy lều, tới khoảng đất trống dùng làm nơi hạ và cất cánh cho Saphira. Vệ sĩ và các chiến hữu tháp tùng theo, nhưng cô chỉ nóng lòng gặp Eragon và Saphira. Những ngày qua cô đã rất lo lắng cho họ, nỗi lo của một thủ lĩnh Varden, và điều ngạc nhiên hơn, đó còn là nỗi lo của một người bạn.

Saphira bay nhanh như bất kỳ con ó hay chim ưng nào mà Nasuada từng thấy, nhưng nó vẫn còn cách xa doanh trại khoảng mười dặm và phải mất chừng mười phút nữa mới có thể tới nơi. Trong thời gian đó, đám đông xúm xít quanh khoảng trống gồm người, người lùn, kể cả nhóm Urgal da xám ngoét do Nar Gargvog dẫn đầu. Trong đoàn người có cả vua Orris và triều thần của ông. Họ đứng phía đối diện Nasuada cùng Narbeim – sứ giả người lùn thay thế Orrik đã tới Farthen Dur, Jormundur cùng những thành viên trong Hội Đồng Tiền Bối và Arya.

Arya vượt qua đám đông tiến lại Nasuada. Mặc dù trên đầu họ, Saphira đang tới gần, đàn ông đàn bà đều rời mắt khỏi bầu trời, để nhìn theo Arya. Một hình ảnh thật ấn tượng. Mặc toàn màu đen, cuốn xà cạp như đàn ông, gươm đeo bên hông, cung tên trên lưng. Da mặt màu sáng. Mặt có góc cạnh như mặt mèo. Cô bước đi với những cơ bắp chuyển động đầy duyên dáng, chứng tỏ một tài năng kiếm thuật và một sức mạnh phi thường.

Toàn thể trang phục kỳ cục của Arya luôn làm Nasuada bất ngờ, vì có vẻ hơi không.....đứng đắn, phơi bày quá nhiều cơ thể. Nhưng Nasuada phải thú nhận, dù Arya mặc một cái áo rách bươm, cô ta vẫn có vẻ vương giả và cao quý hơn bất cứ một con người quý tộc nào.

Ngừng lại trước Nasuada, Arya đặt một ngón tay thanh nhã lên vết thương của cô, nói:

- Như thi sĩ Earne đã nói: tự đặt mình vào con đường nguy hiểm vì lợi ích nhân dân và quê hương mà mình yêu dấu, là một việc làm cao quý nhất. Tôi từng biết tất cả lãnh đạo Varden, các vị đó đều là những bậc anh hùng và anh thư vĩ đại. Dù không ai sánh bằng thủ lĩnh Ajihad. Tuy nhiên, trong vụ này, tiểu thư đã vượt qua cả chính ông.

- Công nương quá khen. Nhưng tôi e rằng, nếu tôi quá tỏa sáng, sẽ chẳng còn bao nhiêu người nhớ đến những gì cha tôi đã cống hiến.

- Thành quả của con cháu là bằng chứng giáo dục thừa hưởng từ cha mẹ. Hãy tỏa sáng như mặt trời, Nasuada. Cô càng rực sáng, mọi người càng sẽ tôn trọng Ajihad đã dạy dỗ cô phải gánh vác trách nhiệm chỉ huy như thế nào, đối với tuổi đời còn quá trẻ như thế này.

Nasuada cúi đầu, lắng nghe Arya, rồi mỉm cười nói:

- Tuổi đời quá trẻ? Tôi đã là một phụ nữ trưởng thành rồi.

Đôi mắt màu ngọc của Arya long lanh thú vị:

- Đúng vậy. Nhưng tính bằng năm tháng, chưa tính tới sự từng trải, thì không người thường nào được coi là trưởng thành trong nòi giống chúng tôi. Ngoại trừ Galbatorix.

Bà lang Angela xen vào:

- Và ta nữa.

Nasuada nói ngay:

- Thôi nào, bà không thể lớn hơn cháu quá nhiều đâu.

- Ha! Mi đang bị bối rối với ngoại hình của tuổi tác rồi. Phải tỉnh táo hơn sau thời gian sống gần Arya quá lâu chứ.

Chưa kịp hỏi bà ta bao nhiêu tuổi, Nasuada cảm thấy tà áo sau của mình bị giật mạnh. Quay lại nhìn, cô thấy Elva đang ngoắc gọi. Cúi xuống, Nasuada kề tai sát Elva. Con bé thì thầm:

- Không có Eragon trên lưng Saphira.

Ngực Nasuada thất lại đến ngộp thở. Cô ngược nhìn lên: Từ trên cao cả ngàn mét, Saphira đang lượn vòng trên doanh trại. Đôi cánh đen khổng lồ giống như cánh dơi nổi bật trên nền trời, màu trắng của móng

vuốt tương phản với lớp vảy bụng, nhưng không thể nhìn thấy ai đang cười trên lưng nó.

Nasuada hạ thấp giọng, hỏi Elva:

- Sao em biết?

- Em không cảm giác được sự lo lắng hay nỗi sợ hãi nào của anh ta. Roran ở trên đó, và một cô gái, em đoán là Katrina. Ngoài ra không còn ai khác nữa.

Đứng thẳng lên, Nasuada vỗ tay gọi:

- Ông Jormundur

Đang đứng cách xa hơn mười mét, Jormundur vừa chạy vừa xô đẩy người trước mặt, vì ông đã có kinh nghiệm khi nào có chuyện khẩn cấp:

- Thừa công nương

- Dọn bãi. Dẹp mọi người khỏi đây trước khi Saphira hạ cánh.

- Cả vua Orrin, Narheim và Garzhvog?

Nasuada nhăn mặt:

- Không. Nhưng đừng cho người khác ở lại. Lẹ lên.

Trong khi Jormundur ra lệnh, Arya và bà lang Angela lại gần Nasuada. Cả hai đều tỏ ra lo lắng như cô, Arya nói:

- Nếu Eragon bị thương hay chết, Saphira không tỏ ra quá bình tĩnh thế.

Nasuada hỏi:

- Vậy thì anh ta ở đâu? Anh ta đang gặp phải chuyện gì?

Tiếng xô xao lan khắp sân khi Jormundur và người của ông ra lệnh mọi người trở vào lều, họ vung vẩy những cây gậy mỗi khi ai trù trờ hay phản đối. Nhiều vụ xô đẩy xảy ra, nhưng đại úy dưới quyền Jormundur mau chóng trấn áp thủ phạm nên tránh được bạo động lan rộng. Rất may, Urgal rút lui ngay khi có lệnh của Garzhvog – chiến tướng của chúng – mặc dù bản thân Garzhvog thì liền lại gần Nasuada cùng vua Orrin và người lùn Narheim.

Nasuada cảm thấy đất dưới chân cô rung động khi tên Urgal cao hơn hai mét tiến lại gần. Nó ngửa cổ, đưa cuống họng ra theo phong tục của

dòng giống Urgan, rồi nói:

- Chuyện này là sao, thưa Công nương Thọ Sản Đêm?

Cái hàm và những cái răng nhọn hoắt, cộng với lối phát âm của nó làm Nasuada càng thêm khó hiểu nó nói gì.

Mặt đỏ bừng, vua Orrin nói:

- Trẫm cũng rất đang muốn được nghe lý do đây.

Narheim tiếp ngay:

- Tôi nữa.

Nhìn họ, Nasuada chợt nghĩ: có lẽ đây là lần đầu tiên, trong mấy ngàn năm, thành viên của nhiều giống nòi tại Alagaesia đã tụ tập trong hòa bình. Chỉ còn thiếu Ra'zac và cha mẹ chúng, nhưng cô cũng biết, không người sáng suốt nào lại mời những sinh vật ghê tởm đó tham dự vào những cuộc họp bí mật của mình. Nasuada chỉ tay lên cô rồng:

- Saphira sẽ có câu trả lời cho các vị.

Người cuối cùng vừa ra khỏi bãi đất trống, một trận cuồng phong lướt qua Nasuada khi Saphira nghiêng cánh từ từ đáp xuống bằng hai chân sau. Khi cả bốn chân của cô rồng nện xuống mặt đất, một âm thanh ùng ùng dội khắp trang trại. Gỡ những dây buộc mình vào yên, Roran và Katrina cùng leo xuống.

Xả chân lại gần, Nasuada quan sát Katrina. Cô tò mò muốn biết: người con gái này như thế nào mà có thể xui khiến một gã đàn ông tạo nên những chiến công phi thường đến thế để cứu cô ta. Cô gái trẻ đứng trước Nasuada rần rỏi, da xanh xao như người bệnh, tóc dài màu đồng, quần áo tả tơi bẩn thỉu. Mặc dù mới trải qua những ngày bị giam hãm khốn khổ, Nasuada cảm thấy cô ta khá quyến rũ, nhưng không phải loại nhan sắc để thi nhân ca tụng là sắc nước hương trời được. Tuy nhiên, cô ta có một ánh mắt và sức chịu đựng mạnh mẽ, làm Nasuada phải nghĩ: nếu Roran là người bị bắt, Katrina cũng sẽ có khả năng kích động dân làng Carvahall và đưa họ tiến về nam, để tới Surda chiến đấu trong Cánh Đồng Cháy, rồi tiếp tục tới Helgrind, tất cả chỉ vì người yêu dấu của cô. Thậm chí khi nhận ra Garzhvog, Katrina cũng không hề nao núng hay sợ hãi, vẫn đứng tại chỗ, bên Roran.

Roran cúi chào Nasuada và vua Orrin, nghiêm nghị nói:

- Tàu bệ hạ, thưa công nương, thần xin được giới thiệu đây là Katrina, hôn thê của thần.

Katrina nghiêng mình cúi chào.

Nasuada nói:

- Chúc mừng đã tới Varden, Katrina. Ở đây, tất cả chúng ta đều nghe đến tên cô, vì tấm lòng tận tụy vô bờ của Roran. Những bài ca về mối tình của anh ấy, đã lan rộng khắp nơi.

Vua Orrin nói thêm:

- Trăm chào đón hai người với tình cảm nồng hậu nhất.

Nasuada cảm thấy nhà vua – cũng như mọi người có mặt, kể cả người lùn – chỉ chú ý tới Katrina.

Cô tin chắc, họ sẽ kể lại với các chiến-hữu-yêu-thương về vẻ quyến rũ của Katrina tới sáng. Những gì Roran đã làm vì cô, nâng cô vượt trội hơn những người phụ nữ bình thường khác, làm cô thành một đối tượng bí ẩn, mê hoặc, làm các chàng chiến binh ngây ngất. Họ cho rằng, một cô gái phải quý giá vô cùng mới làm người khác hy sinh đến thế.

Katrina thoáng hồng đôi má, nhỏ nhẹ nói:

- Đa tạ.

Cùng với sự bối rối vì mọi người chú ý, mặt cô thoáng nét hãnh diện, như biết rằng Roran đặc biệt biết bao, và cô mừng vì, với tất cả phụ nữ tại Alagaesia, cô đã chiếm được trái tim anh. Chàng là của cô. Đó là tất cả những gì quý báu mà cô hằng mong ước.

Nasuada bỗng cảm thấy mình bơ vơ quá. Cô thầm nhủ: “Ước gì mình có được những gì hai người đang có”. Trách nhiệm đã không cho cô được hưởng mộng mơ con gái về một mối tình lãng mạn hay một cuộc hôn nhân, nhất là con cái. Trừ khi cô thu xếp được một cuộc hôn nhân vì lợi ích cho Varden. Cô vẫn thường cân nhắc về một cuộc hôn nhân với vua Orrin, nhưng lý trí luôn chiến thắng cô. Tuy nhiên cô hài lòng với hoàn cảnh của mình, không hề ganh tỵ với hạnh phúc của Roran và Katrina. Lật đở Galbatorix quan trọng hơn những chuyện vặt vãnh như hôn nhân nhiều. Hầu hết mọi người đều lập gia đình, nhưng bao nhiêu người có cơ hội thấy được sự ra đời của thế hệ mới?

Nasuada nhận xét: “Chiều hôm nay mình không còn là mình nữa.

Những vết thương làm đầu óc mình vo vo như một tổ ong”.

Lắc đầu, Nasuada nhìn qua Roran và Katrina, về phía Saphira. Cô mở rào cản vẫn bao quanh tâm trí, để có thể lắng nghe được những gì Saphira nói, rồi hỏi:

- Eragon đâu?

Tiếng xào xạc lướt qua lớp vảy, Saphira bò tới, hạ thấp cổ để đầu nó xuồng ngang tầm Nasuada, Arya và bà lang Angela. Mắt trái con rồng lóe lên ngọn lửa màu xanh. Nó hít hà hai lần, cái lưỡi đỏ lòn thè ra khỏi miệng. Hơi thở nóng hổi, ẩm ướt làm lay động dải áo Nasuada.

Nasuada cố chịu đựng khi ý thức của Saphira chạm vào ý thức cô. Cảm nghĩ của Saphira không giống bất kỳ sinh vật nào mà Nasuada từng đụng độ: cổ xưa, lạ lùng, vừa dã man vừa dịu dàng. Điều đó, cùng ngoại hình đầy đe dọa của ả rồng, luôn nhắc nhở Nasuada nếu Saphira muốn ăn thịt cả đám, ả dư sức làm được. Không thể tự mãn khi đứng gần một con rồng.

Saphira nói: “Tôi đánh hơi thấy máu. Kẻ nào đã làm tiểu thư bị thương? Nói đi, tôi sẽ xé chúng từ cổ tới hông, rồi đưa đầu cho tiểu thư làm kỷ niệm”

- Mi không cần phải xé ai hết. Ít ra là chưa đâu. Ta tự cắt bằng dao đó. Tuy nhiên, đây không phải là lúc bàn chuyện này. Ngay bây giờ, ta chỉ quan tâm tới một vấn đề: Eragon đang ở đâu?

“Eragon đã quyết định ở lại đế quốc”

Trong mấy giây, Nasuada không thể nhúc nhích hay suy nghĩ được. Rồi cảm giác phải lên án thay thế cho cảm giác bàng hoàng vì tiết lộ của Saphira. Mấy người chung quanh đều có những phản ứng khác nhau. Do đó, Nasuada đoán Saphira đã cho mọi người cùng biết. Cô hỏi:

- Sao.....sao mi để anh ta ở lại đó?

Saphira khụt khịt, hai lỗ mũi nó nhấp nhô những tia lửa:

-Eragon tự quyết định. Tôi không ngăn được. Anh ấy khăng khăng làm điều đó mà anh cho là phải, bất chấp hậu quả xảy ra cho anh hay toàn thể Alagaesia....Tôi có thể tóm anh mà lắc như một con chim non, nhưng tôi hãnh diện vì anh ấy. Đừng sợ, Eragon có thể tự lo liệu được. Cho đến lúc này, không có gì bất hạnh xảy ra. Vì nếu anh ấy bị thương, tôi sẽ biết ngay.

Arya lên tiếng hỏi:

- Nhưng vì sao Eragon lại quyết định như vậy, Saphira?

Để các vị thấy sẽ nhanh hơn bằng lời, được không?

Tất cả đều tỏ ra đồng ý.

Một dòng sông ký ức của Saphira tràn vào Nasuada. Cô thấy Helgrind đen ngòm nhô lên từ lớp mây; cô nghe tiếng Eragon, Roran và Saphira bàn luận cách nào là tốt nhất để tấn công; thấy họ khám phá hang ổ của Ra'zac; trận đánh hào hùng của Saphira và Lethrblaka. Hàng loạt hình ảnh làm mê mẩn Nasuada. Cô sinh ra trên đế quốc, nhưng không còn nhớ được chút nào về nơi đó. Đây là lần đầu tiên cô, một người trưởng thành, được nhìn thấy những gì ngoài vùng hoang dã thuộc Galbatorix.

Sau cùng là vụ bất đồng ý kiến giữa Eragon và Saphira. Saphira đã cố gắng, giấu phần này, nhưng sự đau khổ của nó - vì phải để lại Eragon - còn quá mới và nhức nhối, Nasuada phải đưa cánh tay cuốn băng lên lau má.

Tuy nhiên, những lý do Eragon - ở lại để giết Ra'zac cuối cùng và khảo sát phần còn lại của Helgrind - cô nghĩ là không thuyết phục.

Cô nhíu mày suy nghĩ: “Có thể anh ta khinh suất, nhưng chắc chắn không ngu dại tới nỗi gây nguy hiểm cho bất cứ những gì chúng ta cố đạt tới, chỉ để thăm dò mấy hang động và trả bằng được mỗi thù riêng. Chắc phải có lý do nào khác nữa”. Cô tự hỏi, có nên thúc giục Saphira nói ra sự thật không? Nhưng cô biết Saphira không giấu thông tin tổng thể vì tính khí bất thường của nó. Có thể nó muốn bàn riêng với cô thôi.

Vua Orrin kêu lên:

- Không tin nổi! Eragon chọn đúng thời điểm này mà lo chuyện riêng. Một Ra'zac có đáng gì trong khi toàn thể lực lượng của Galbatorix đóng quân chỉ còn cách chúng ta mấy dặm?.....Chúng ta phải kéo cậu ta về.

Angela cười lớn. Bà đang đan bít tất với năm cây kim bằng xương, tiếng kim lách cách chạm nhau với một nhịp đều đều.

- Bằng cách nào? Eragon đi ban ngày, còn Saphira không dám bay khi mặt trời lên, vì sợ có kẻ trông thấy, sẽ báo cho Galbatorix.

- Đúng, nhưng cậu ta là kỵ sĩ của chúng ta. Không thể cứ ngồi ì tại đây, trong khi cậu ta đang ở lại giữa lòng kẻ thù của chúng ta.

Narheim nói:

- Tôi đồng ý. Bằng mọi cách, chúng ta phải bảo đảm sao cho Eragon trở về an toàn. Đức vua Hrotgar đã nhận Eragon là một thành viên của hoàng gia và thị tộc – như các vị biết, đó là thị tộc của tôi – và chúng tôi đã thề trung thành với Eragon bằng luật pháp và máu của chúng tôi.

Arya quỳ xuống và trước sự ngỡ ngàng của Nasuada, bắt đầu cời dây buộc ủng, rồi thắt chặt lại. Giữ một sợi giữa hai hàm răng, cô hỏi:

- Saphira, chính xác thì lần cuối cùng mi giao tiếp bằng tư tưởng, Eragon ở đâu?

“Trong lối vào Helgrind”

- Mi có biết anh ta định đi theo lối nào không?

“Chính anh ấy cũng chưa biết”

Đứng bật dậy, Arya nói:

- Vậy thì ta phải tìm tất cả những nơi có thể.

Như một con nai, cô phóng tới, chạy qua bãi đất trống, rồi biến sau những lều bạt khi chuyển hướng về phía Bắc, mất hút như một ngọn gió.

- Arya.

Nasuada kêu lên, nhưng không kịp. Tiên nữ Arya đã đi rồi. Chìm trong tuyệt vọng, cô trừng trừng nhìn theo, thầm nhủ: “Đầu não tan rã rồi”.

Nắm chặt áo giáo như muốn bứt tung ra, Garzhvog nói với Nasuada:

- Công nương Thợ Săn Đêm, tiểu thư có muốn tôi đuổi theo không? Có thể tôi không chạy nhanh bằng vị thần tiên bé nhỏ kia, nhưng tôi có thể theo kịp.

- Không, không. Ở lại đây, Arya có thể vượt qua con người một khoảng cách, nhưng nếu mi bị nông dân phát hiện, lính triều đình sẽ truy sát mi ngay.

- Tôi quá quen bị truy đuổi rồi.

- Nhưng không phải ngay trong lòng đế quốc với mấy trăm người của Galbatorix luôn lảng vảng ngoài vùng quê. Không. Arya phải tự lo liệu. Ta cầu xin cô ta tìm được Eragon và bảo vệ an toàn cho anh ấy, vì không có Eragon, chúng ta sẽ chết.

Chương 9

Chạy trốn và né tránh

Chân Eragon gõ liên hồi trên mặt đất .

Tiếng chân chạy xuất phát từ gót , lên đùi rồi dọc cột sống lên tới đầu . Tiếng răng va vào nhau làm đầu càng nhức nhối thêm qua mỗi dặm đường . Lúc đầu âm thanh đều đều theo nhịp chạy làm nó khó chịu nhưng rồi âm thanh đó ru nó vào một trạng thái như bị hôn mê, không nghĩ ngợi gì, chỉ tiếp tục chạy.

Mỗi lần đôi ủng của Eragon hạ xuống , nó nghe tiếng cỏ gãy như cành cây khô và thấy bụi bốc lên từ mặt đất nứt nẻ. Nó đoán, chắc cả tháng rồi trời không mưa trên vùng đất Alagaesia này .

Không khí khô khốc rút hết độ ẩm trong hơi thở làm cổ họng nó cũng không thu hồi nổi lượng nước mà gió và mặt trời đã lấy đi của nó.

Đã vậy còn nhức đầu khủng khiếp .

Helgrind đã lùi xa phía sau. Tuy nhiên, nó vẫn phải chạy chậm hơn mong muốn. Hàng trăm quân kiểm soát của Galbatorix - cả binh lính và những pháp sư - rải rác khắp nơi, nên nó luôn phải né tránh. Chắc chắn là chúng đang truy lùng nó. Thậm chí, chiều tối qua nó đã phát hiện thấy Thorn - con rồng đỏ - lượn thấp trên chân trời phía tây. Lập tức nó bao phủ tư tưởng, nhảy xuống một cái hố, núp tại đó cả giờ, cho đến khi Thorn hạ xuống dưới vạch chân trời.

Mỗi khi có thể, Eragon lại chạy trên những lối tắt hay những con đường có sẵn. Những sự kiện xảy ra trong tuần qua, bắt nó phải giới hạn sức chịu đựng thể chất và xúc động. Nó muốn để cơ thể nghỉ ngơi và hồi phục, hơn là vắt kiệt sức để nhảy qua những bụi gai, vượt đồi, lội qua những dòng sông đầy bùn. Thời gian cho những thất vọng, những hành động dữ dội rồi cũng đến, nhưng không phải lúc này.

Khi vượt qua những con đường, nó không dám chạy nhanh, vì có khá nhiều dân làng và những ngôi nhà rải rác trong vùng. Nếu để họ thấy một gã chạy một mình như bị cả bầy sói đang rượt theo, chắc chắn

họ sẽ tò mò và nghi ngờ, thậm chí có thể làm một chủ trại sợ hãi đến phải đi báo với triều đình. Điều đó sẽ rất nguy hại cho Eragon, một kẻ chỉ có cái vỏ vô danh để tự vệ.

Lúc này nó có thể chạy, vì hơn một dặm đường không gặp một sinh vật nào ngoại trừ một con rắn dài đang phơi nắng.

Trở lại với Varden là mối quan tâm hàng đầu của Eragon, và điều đó làm nó ray rứt phải lê bước như một kẻ lang thang. Tuy nhiên nó cũng thích có cơ hội được ở một mình. Từ khi phát hiện trứng của Saphira trong rặng núi Spine, nó chưa bao giờ được một mình, thật sự một mình, Tư tưởng con rồng luôn cọ xát với tư tưởng nó, hay ông Brom, hoặc Murtagh, hoặc những người khác ở gần bên Eragon. Ngoài gánh nặng liên tục phải sát cánh bên nhau, tất cả những tháng ngày, từ khi ra khỏi thung lũng Palancar, Eragon đã luôn phải bận rộn trong khóa huấn luyện đầy gian khổ, chỉ được ngừng tập luyện khi phải đi xa hay tham dự vào cuộc chiến. Trước đây chưa bao giờ nó có thể tập trung tư tưởng lâu dài, hay giải quyết những điều lo âu sợ hãi.

Lúc này nó mừng vì được một mình và vui hưởng sự thanh thản tâm hồn do nỗi cô đơn mang lại. Sự thiếu vắng những giọng nói, kể cả tiếng nói của chính nó, là bài hát ru ngọt ngào xóa hết nỗi lo sợ tương lai, dù chỉ trong một giai đoạn ngắn. Nó không muốn quán tưởng Saphira - vì tuy hai đứa đang ở xa, không thể liên lạc bằng tư tưởng, nhưng mối liên hệ giữa nó với Saphira vẫn có thể cho nó biết nếu Saphira bị thương - nó cũng không muốn liên lạc với Arya hoặc Nasuada để phải nghe những lời nói giận dữ của họ. Tốt hơn là chỉ lắng nghe tiếng chim hót, tiếng gió thổi dài qua vỏ cây.

Tiếng yên cương leng xeng, tiếng vó ngựa rộn ràng và tiếng người nói lao xao đã kéo Eragon khỏi cơn mơ mộng, Nó ngừng lại, lắng nghe đoàn người ngựa đến từ hướng nào. Từ khe núi gần đó, một đôi quạ vừa kêu quang quác, vừa vụt bay lên. Nơi ẩn nấp độc nhất cho Eragon là một bụi cây đỗ tùng nhỏ. Nó phóng tới, nhào xuống dưới những cành lá xum xuê đúng lúc sáu tên lính phi ngựa ra khỏi khe núi, phóng nước kiệu vào con đường đất nhỏ, cách Eragon chừng ba mét. Thường thường, Eragon có thể phát hiện từ trước khi chúng tới gần, nhưng từ lúc thấy Thorn, nó đã phong tỏa tư tưởng với chung quanh.

Đám lính ghìm cương giữa đường, cùng nhau tranh cãi. Một gã la lớn:

-Tao nói là: tao đã nhìn thấy một vật gì đó. Hẳn có khổ người trung bình, hai má hồng hào, râu màu vàng.

Trông ngược đập thình thình, Eragon cố giữ nhẹ hơi thở. Nó sờ lông mày , để biết chắc dải khăn buộc đầu vẫn che kín đôi lông mày xéch ngược và hai cánh tai ngọn hoắt. Nó thầm nhủ " Ước gì mình vẫn còn mặc áo giáp ". Vì không muốn gây chú ý, nó đã bỏ áo giáp vào một cái balô tự làm bằng cành cây khô và miếng vải bạt mua của một tay thợ thiếc dạo. Lúc này nó không dám nhúc nhích để lấy áo giáp, vì sợ đám lính nghe được tiếng động.

Gã lính râu vàng xuống ngựa, bước dọc lề đường, quan sát mặt đất và những cây đổ từng, Giống như những thành viên khác trong quân đội của Galbatorix, hẳn mặc áo trấn thủ, nổi bật một lưới lửa thêu bằng chỉ vàng. Khi hẳn di động, những sợi chỉ vàng sáng lóng lánh. Bộ quân phục đơn giản - mũ sắt, tấm khiên nhọn đầu, áo da thú - chứng tỏ hẳn chỉ cao cấp hơn địa vị lính hầu một chút. Tay phải hẳn cầm cây giáo, thanh kiếm dài đeo bên hông trái.

Tiếng đinh gót giày leng keng khi gã lính tiếng lại gần. Eragon bắt đầu thì thầm một câu thần chú phức tạp bằng cổ ngữ. Những từ ngữ tuôn trào như suối chảy, cho đến khi nó giật mình vì phát âm sai nguyên âm một chuỗi thần chú khó, và phải bắt đầu lại bằng cách khác.

Gã lính tiến thêm một bước về phía nó.

Thêm bước nữa,

Vừa đúng lúc hẳn ngừng lại trước Eragon, nó hoàn tất câu thần chú và cảm thấy sinh lực sút giảm khi phép thuật đạt hiệu quả. Tuy nhiên, một tích tắc quá muộn, vì gã lính đã la lên: " Á à ! " , rồi vạch cành lá sang hai bên, để lộ ra Eragon.

Eragon không nhúc nhích .

Gã lính nhìn thẳng nó, lèm bèm:

- Cái gì ...

Hẳn thúc ngọn giáo vào bụi rậm , chỉ cách mặt Eragon vài li . Eragon bấm móng tay vào lòng bàn tay khiến cơ bắp căng thẳng của nó rung lên

- Ôi ! Khỉ thật !

Gã lính vừa nói vừa buông những cành cây trở lại vị trí cũ, che phủ cho Eragon.

Một tên lính hỏi vọng lại :

- Cái gì thế ?

Trở lại cùng đồng đội, gã lính lột mũ sắt, lau lông mày, bảo:

- Chẳng có gì. Mắt tao bị quáng gà rồi.

- Thằng cô hồn Braethan muốn gì ở tụi mình chứ? Suốt hai ngày không được chớp mắt rồi.

- Chắc nhà vua hết ráo hy vọng rồi, mới đày tụi mình quá sức thể này, Nói thật tao thà không tìm thấy kẻ mình đang truy lùng. Không phải tao chết nhất đâu, nhưng bất cứ kẻ nào có khả năng làm nhà vua lo ngại cũng dư sức lẩn tránh những thằng như chúng mình. Cứ để cho Murtagh và con rồng quái vật của hắn đuổi bắt kẻ đào tẩu bí mật này, được không?

Gã thứ ba lên tiếng:

- Trừ khi chúng ta bị truy lùng vì Murtagh. Tụi mày nghe con trai của Morzan đã nói y hệt tao rồi đó.

Một sự yên lặng bồn chồn bao trùm đám lính. Gã lính râu vàng nhảy lên yên, cuốn dây cương quanh cổ tay, nói:

- Coi chừng cái miệng mày, Derwood, Mày nói hơi bị nhiều rồi đó.

Sáu tên lính thúc ngựa tiếp tục phóng về hướng bắc.

Khi tiếng vó ngựa xa dần, Eragon thu hồi thần chú, dụi mắt, rồi đặt tay lên gối. Không thể nhịn cười, nó lắc đầu, cảm thấy vui vui vì hoàn cảnh khó khăn của nó so sánh với những gì được dạy dỗ tại thung lũng Palancar, kỳ lại đến ngần nào. Nó thầm nhủ " Không bao giờ tưởng tượng nổi chuyện này xảy ra với mình được".

Câu thần chú nó đã sử dụng gồm hai phần: Thứ nhất, uốn những tia sáng quanh thân thể để nó trở thành vô hình. Thứ hai, hy vọng làm những pháp sư khác không phát hiện ra nó đang sử dụng phép thuật. Trở ngại chính của câu thần chú là không che giấu được những dấu chân - vì vậy khi niệm chú phải ngồi bất động như tảng đá - và thần chú này cũng không xóa được bóng người.

Ra khỏi lùm cây, Eragon vươn tay khỏi đầu, nhìn lại hẻm núi đám

lính vừa xuất hiện. Khi nó tiếp tục lại cuộc hành trình, một câu hỏi luẩn quẩn trong đầu:

- Murtagh đã nói gì ?

- Aaaa!

Những ảo ảnh mềm mại trong suốt như tấm lụa trong giấc mơ tỉnh, vụt tan biến khi Eragon vung tay xé vào không khí. Nó vịn người lăn nghiêng khỏi chỗ nằm. Chống tay ra sau, nó cố đứng dậy, rồi vung tay ra trước chống gạt những quả đấm đang phóng tới.

Chung quanh nó tràn ngập bóng đêm. Trên cao, những vì sao vẫn vô tư xoay tròn trong vũ điệu tuyệt vời bất tận của cõi thiên đàng. Bên dưới không một sinh vật khuấy động, cũng không nghe bất cứ âm thanh nào, ngoài tiếng gió nhẹ nhàng ve vuốt cây cỏ.

Tin chắc có kẻ đang rình mò tấn công, Eragon phóng tư tưởng dò tìm tới cả mấy trăm mét xung quanh, nhưng không phát hiện được gì trong vùng lân cận.

Sau cùng, nó hạ tay xuống. Ngực dồn dập phập phồng, da nóng bỏng, mồ hôi đầm đìa. Bao tổ gào thét trong tâm trí nó: một trận cuồng phong của những lưỡi kiếm sáng loáng và những chân tay rơi rụng. Có lúc nó tưởng đang ở Fathen Dur chiến đấu với Urgal; rồi có lúc nó lại tưởng đang so kiếm với quân triều đình trên Cách Đồng Cháy. Nơi nào cũng quá thật, rất có thể nó đã lỡ niệm nhầm mấy câu thần chú lạ, đưa nó ngược trở lại không gian và thời gian. Nó thấy những con người và Urgal, đã bị nó giết, đứng ngay trước mặt. Trông họ thật đến nỗi làm nó tự hỏi: họ có nói được không? Và dù hiện nay tuy không còn thương tích nào nữa, nhưng Eragon chợt nhớ lại những vết thương từng bị, và nó rùng mình như lại cảm thấy những đường kiếm, những mũi tên xé toang da thịt.

Với một tiếng than vãn không ra lời, Eragon quỵ xuống, hai tay ôm vòng bụng, đu đưa người từ trước ra sau lảo đảo:

- Không sao đâu .. Không sao đâu ...

Ép trán xuống mặt đất, co mình như một trái banh, nó cảm thấy hơi thở nóng hổi phả vào bụng

- Mình làm sao thế này ?

Không một thiên sử thi nào, mà ông Brom từng ngâm nga tại làng

Carvahall, nhắc nhở tới những hình ảnh hành hạ các bậc anh hùng thuở xưa như thế này. Không một chiến binh nào, mà Eragon từng gặp trong hàng ngũ Varden, có vẻ khổ sở vì những cuộc đổ máu họ gây đã gây ra. Thậm chí Roran thú nhận là không ưa chém giết, anh cũng không đến nổi vùng dậy rên rầm vào lúc nửa đêm.

Eragon thầm nhủ: "Mình yếu đuối quá. Một người đàn ông không nên có những cảm xúc như thế này. Mình biết, cậu Garrow và ông Brom sẽ không sao. Họ làm những gì phải làm. Chỉ thế thôi. Không than vãn, không rầu rĩ, không sợ hãi... Mình yếu đuối quá!"

Đứng bật dậy, nó đi quanh trên cỏ cố bình tĩnh lại. Nửa tiếng sau, âu lo vẫn nặng trĩu trong tim, thân thể ngứa ngáy như hàng ngàn con kiến đang bò dưới lớp da, Eragon nhặt balô lên rồi cầm đầu chạy. Bất cần những gì đang chờ trong bóng tối mịt mù kia, hay kẻ nào đang theo dõi chuyên đi liêu lĩnh này của nó.

Eragon chỉ muốn thoát khỏi những cơn ác mộng. Tâm trí đã chống lại nó, không còn có thể dựa vào lí trí để đẩy lui những cơn hoảng sợ được nữa. Nó phải nghe theo lời mách bảo lời mách bảo khôn ngoan của thể xác: di chuyển. Nếu hai tay, những bước chân thành thịch trên mặt đất, mồ hôi lạnh nhớp nháp dưới cánh tay, và vô số những cảm giác khác sẽ làm nó quen.

Có thể.

Một bầy chim sáo bay vút qua bầu trời chiều, như bầy cá phóng qua đại dương.

Eragon ngược nhìn. Tại thung lũng Palancar, khi chim sáo trở lại sau mùa đông, chúng bay từng đàn cực lớn, làm ban ngày tối sẫm như ban đêm. Bầy sáo này không nhiều, nhưng cũng làm Eragon nhớ lại những buổi chiều ngồi uống trà bạc hà với cậu Garrow và anh Roran trước hiên nhà, ngắm nhìn đám mây đen chao đảo, uốn lượn trên đầu.

Chìm đắm trong kỷ niệm, nó ngồi xuống một tảng đá, buộc lại dây ủng.

Thời tiết đã thay đổi, lúc này trời lạnh lạnh. Về hướng tây, trời xám xịt, báo hiệu một cơn giông. Cây cối, cỏ rêu đều xanh mơn mớn. Cách đó mấy dặm, năm ngọn đồi nhô lên trên mặt đất phẳng. Một hàng cây sồi cổ thụ tô điểm ngọn đồi chính giữa. Trên những tán lá lờ mờ, thấp thoáng những bức tường đổ nát của một tòa nhà bỏ hoang từ lâu, được

xây dựng bởi một giếng nòi trong quá khứ xa xưa.

Sự hiếu kỳ thôi thúc nó quyết định tạt vào cảnh hoang tàn. Trong đó hẳn có nhiều điều để Eragon khám phá trước khi tiếp tục cuộc hành trình.

Một tiếng sau, Eragon tới chân ngọn đồi thứ nhất. Tại đây, nó phát hiện tàn tích của một con đường lát đá vuông. Theo lối đó, nó vừa tiến tới khu phế tích, vừa thắc mắc vì kiểu kiến trúc kỳ lạ, không giống bất cứ kiểu cách nào của loài người, thần tiên hay người lùn mà nó từng thấy.

Khi leo lên ngọn đồi chính giữa, bóng râm dưới những cây sồi làm Eragon ớn lạnh. Gần tới đỉnh, mặt đất bằng phẳng và những bụi rậm tách ra. Nó bước vào một khoảng trống rộng rãi có một ngôi tháp đổ. Phần dưới tháp rộng và nổi gân như một thân cây, rồi hẹp dần, vương cao chừng ba mươi mét với một đường nứt nẻ. Phần trên của tháp, tan nát thành muôn ngàn mảnh trên mặt đất.

Trong lòng khắp khởi hồi hộp, vì Eragon ngờ rằng nó đã phát hiện ra một tiền đồn của thần tiên, được dựng lên từ thời hoàng kim và khuynh hướng xây dựng một kiến trúc như thế này.

Rồi từ bên kia khoảng trống, nó phát hiện một vườn rau.

Một người đàn ông đang lom khom ngồi nhỏ cỏ giữa những luống đậu. Bóng râm che phủ lên khuôn mặt cúi xuống của người đó. Bộ râu bạc quá dài nằm thành một đống trên đùi như một đống len rối.

Không nhìn lên, người đó nói:

- Nào, có định giúp ta một tay làm cỏ đậu không? Nếu làm thì có phần ăn dành cho mi đó.

Eragon bối rối không biết phải phản ứng ra sao. Rồi nó tự nhủ: " Sao mình phải sợ một ông già ở ẩn chứ?"

Bước vào vườn, nó nói:

- Cháu là Bergan ... Bergan, con của Garrow .

Ông lão lâu bầu:

- Ta là Tenga, con trai của Ingvar.

Áo giáp của Eragon kêu lèng xèng khi nó ném ba lô xuống đất. Suốt một tiếng sau, nó lẳng lặng làm việc cùng Tenga. Biết là không nên ở lại

quá lâu, nhưng nó cảm thấy thích thú, vì công việc này làm nó tránh khỏi suy nghĩ. Vừa nhỏ cỏ, nó vừa phóng tư tưởng tiếp xúc với vô vàn sinh vật chung quanh và vui mừng đón nhận cảm giác hài hòa cùng chúng. Khi cọng cỏ và các loài cây dại cuối cùng đã được nhổ sạch. Eragon theo Tenga tới một khung cửa hẹp trước một tòa tháp. Bước qua cửa, nó thấy một nhà bếp và phòng ăn rộng rãi. Giữa phòng, một cầu thang xoắn ốc dẫn lên tầng trên. Sách, giấy cuộn, và những bó giấy da thuộc la liệt khắp nơi, kể cả trên sàn.

Tenga chỉ vào đồng nhỏ cành cây trong lò sưởi. Với một tiếng "bốp", củi lách tách bùng lên ngọn lửa. Eragon căng thẳng, sẵn sàng đối đầu với Tenga bằng cả tinh thần lẫn thể chất .

Dường như ông ta không quan tâm tới phản ứng của nó, tiếp tục vừa làm bầm, vừa loay hoay với những ly cốc, chén đĩa và những món ăn khác cho bữa trưa.

Rất cảnh giác, Eragon ngồi ghé lên một cái ghế kế bên. Nó nghĩ: " Ông ta không nói bằng cổ ngữ. Kể cả thần niệm chú, chỉ để nhóm bếp nấu ăn, cũng là một sự liều mạng". Vì sư phụ Oromis đã dạy: ngôn từ là phương tiện để kiểm soát sự phóng thích phép thuật. Niệm chú mà không có sự kết hợp cấu trúc ngôn ngữ với hành động là sẽ làm tư tưởng hoặc cảm xúc lạc hướng, gây hậu quả sai lệch, rất nguy hiểm.

Eragon nhìn quanh phòng, tìm manh mối để đoán chủ nhân nơi này là ai. Nó thấy một cuộn giấy để mở, với những hàng chữ cổ. Nó nhận ra đó là bảng toát yếu những cái tên thật, tương tự như những gì nó đã học tại Ellesméra. Thần tiên giấu giếm sách vở và những cuộn giấy như thế này rất kỹ. Họ có thể hi sinh tất cả để chiếm đoạt bằng được chúng. Vì với những tư liệu này, người ta có thể học được những từ mới để niệm thần chú. Tuy nhiên, chỉ một số ít có được bảng tóm lược, vì chúng rất hiếm, còn những người sở hữu rồi, không bao giờ muốn rời xa chúng.

Tenga có được bảng tóm lược này là một điều khác thường, nhưng Eragon còn ngạc nhiên hơn khi thấy trong phòng còn sáu cuộn nữa, được viết thêm cả lịch sử, toán học, thiên văn, cho tới thực vật học.

Tenga đưa cho Eragon một đĩa bánh mì, phô-mai và một lát thịt lạnh.

Nó đón nhận , nói:

- Cảm ơn.

Tenga ngồi khoanh chân bên lò sưởi, vừa ngấu nghiến ăn vừa lầm bầm sau chòm râu rậm.

Sau khi vét sạch đĩa đồ ăn và uống tới giọt bia cuối cùng, Eragon không thể ngăn được câu hỏi:

- Thần tiên đã xây dựng lên tòa tháp này, phải không ạ?

Tengo nhìn sững Eragon, dường như câu hỏi làm lão nghi ngờ trí thông minh của nó.

- Những thần tiên xảo quyệt đã xây dựng Edur Ithindra này.

- Ông làm gì tại đây? Chỉ một mình hay ...

- Ta tìm lời giải đáp. Tìm chìa khóa cho một cánh cửa chưa được mở, đó là sự bí ẩn của cây cối, hoa cỏ. Lửa hơi nóng, tia chớp và ánh sáng .. Hầu hết đều không biết thối mốc, chỉ biết kinh ngạc trong ngu dốt. Những kẻ biết thì lại sợ ý nghĩa của câu trả lời. Ôi suốt mấy ngàn năm chúng ta sống như những kẻ man rợ. Man rợ! Ta sẽ chấm dứt điều đó. Ta sẽ mở ra một thời đại sáng sủa rồi đây tất cả sẽ ngợi ca công việc của ta.

- Chính xác thì ông tìm kiếm gì?

Tenga nhăn mặt :

- Mi không biết vấn đề? Ta tưởng mi biết. Ta đã lầm. Nhưng ta vẫn nghĩ là mi hiểu việc tìm kiếm của ta. Mi tìm kiếm một lời giải đáp khác, tuy nhiên cũng là tìm kiếm. Dấu sắt nung bừng cháy trong tim mi chẳng khác nào ngọn lửa cháy trong tim ta. Còn ai khác, nếu không là một anh bạn lãng du, có thể cảm kích những gì chúng ta đã hi sinh để tìm lời giải đáp.

- Giải đáp điều gì?

- Giải đáp những câu hỏi chúng ta đã chọn.

"Lão điên rồi." Eragon nghĩ và nhìn quanh tìm một thứ có thể làm Tenga đổi đề tài. Nó thấy trên một cái kệ, dưới cửa sổ hình giọt lệ, một hàng những tượng thú nhỏ bằng gỗ. Eragon chỉ tay nói:

- Đẹp quá. Ai làm thế ?

- Bà ấy làm ... trước khi bỏ đi. Lúc nào bà ấy cũng làm những thứ này.

Rướn thẳng người, Tenga đặt nhẹ đầu ngón tay trở lên tượng đầu tiên:

- Đây là con sóc đang vẩy đuôi, anh chàng lanh lẹ, láu cá và đầy vẻ cười cợt chế giễu.

Ngón tay lão chuyển qua tượng thứ hai:

- Còn đây là con lợn lòi hung dữ với những cái nanh ... Đây là con quạ với ...

Tenga ko quan tâm khi Eragon lùi lại, nâng chốt cửa, lên ra khỏi Edur Ithindra. Nó khoác ba lô lên vai, chạy dưới tán những cây sồi, xa khỏi năm ngọn đồi và lão pháp sư loạn trí.

Suốt hôm đó và ngày hôm sau, số người trên đường cứ tăng dần, cho đến khi Eragon thấy như các nhóm mới luôn xuất hiện trên đồi. Hầu hết là dân lánh nạn, nhưng cũng có người buôn bán và lính tráng.

Eragon cố né tránh khi có thể, và luôn kéo cổ áo lên khỏi cằm.

Tuy nhiên Eragon vẫn bắt buộc phải nghỉ đêm tại làng Eastcroft, cách Melian hai mươi dặm về hướng bắc. Nó đã định bỏ đường cái từ lâu, trước khi tới Eastcroft tìm một cái hố hay một cái hang để nghỉ ngơi tới sáng, nhưng vì xa lại với vùng đất này, nó đã tính lầm khoảng cách và đi thẳng về hướng làng cùng một nhóm ba người có vũ trang. Bây giờ bỏ đi trong khi chỉ còn chưa đến nửa tiếng là tới những bức tường và các cổng dẫn vào nơi an toàn, có giường ấm áp, thì một thằng ngố nhất đời cũng sẽ hỏi, vì sao nó cố tránh vào làng. Vì vậy, Eragon ngậm miệng, lặng lẽ lắng nghe họ chuyện trò, để biết đặt lý do chuyển đi của nó.

Khi Eragon quan sát Eastcroft, vầng dương kiêu hãnh chỉ còn cách chân trời chừng hai ngón tay. Đó là một ngôi làng trung bình, bao quanh là một hàng rào cao. Khi nó bước qua cổng, trời đã gần tối. Phía sau, nó nghe tiếng gã lính gác hỏi ba người có vũ trang, còn ai đi sau nữa không.

- Chắc là không.

- Tốt. Nếu còn ai chậm chạp thì ráng chờ tới mai.

Nói xong, hắn kêu lớn với gã bên kia cổng:

- Đóng lại thôi .

Cả hai đẩy những cánh cổng bọc sắt cao tới gần sáu mét, rồi chốt lại

bằng bốn cây xà bằng gỗ sồi dày như ngực Eragon.

Eragon mỉm cười thâm nhủ: "Chắc hẳn chúng đề phòng một cuộc bao vây. Nhưng thời buổi này có ai không đề phòng bất trắc đâu? ". Vài tháng trước nó đã từng lo bị sa bẫy trong Eastcroft, bây giờ nó đã tự tin vượt thành lũy với hai bàn tay không, và nếu giấu mình bằng phép thuật sẽ không bị phát hiện trong bóng đêm. Nhưng nó đang mệt, và phát ra một câu thần chú, rất có thể thu hút sự chú ý nếu có những pháp sư ở gần.

Eragon mới đi được mấy bước xuống con đường nhỏ ngập bùn, để ra quảng trường thì một lính tuần tra tiến lại gần, đưa ngọn đèn lồng sát mặt nó:

- Đứng lại. Chưa bao giờ đến Eastcroft, phải không?

Eragon trả lời:

- Đúng . Đây là lần đầu.

- Có họ hàng , bạn bè ở đây không?

- Không

- Vậy thì đến Eastcroft làm gì?

- Không có gì . Tôi đang đi xuống phía nam, tìm gia đình bà chị để đưa họ trở lại Dras-Leona.

Câu chuyện của Eragon hình như không gây ấn tượng nào cho người lính tuần tra . Nó suy đoán: "Có lẽ hẳn không tin mình, hay có lẽ hẳn đã nghe quá nhiều lần nên không còn thấy là quan trọng nữa."

- Vậy thì đến lữ quán gần giếng chính, Ở đó có phòng trọ và bán đồ ăn. Nhưng tôi báo cho anh biết, Eastcroft không dung thứ cho những tội giết người, trộm cướp hay tà dâm đâu. Chúng tôi có đủ cả cùm kẹp và giá treo cổ, những thứ này đều có chủ cổ đông đảng hoàng. Rõ rồi chứ?

- Rõ, thưa ông.

- Thôi đi đi Chúc may mắn. À , khoan đã. Anh tên là gì, khách lạ?

- Bergan.

Hắn quay đi, tiếp tục buổi đi tuần buổi tối. Chờ cho hắn cầm đèn đi khuất sau những ngôi nhà liên kết, Eragon tiến tới một tấm bảng thông tin đồ sộ, bên trái cổng.

Cùng hơn chục bức chân dung tội phạm ghim trên bảng là hai tấm da thuộc dài chừng một mét. Một vẽ Eragon, một vẽ Roran. Cả hai đều bị ghi là kẻ phản loạn quốc vương. Eragon chăm chú nhìn hai bức họa và kinh ngạc với phần thưởng: chức vị bá tước sẽ ban cho kẻ nào bắt được hai anh em nó. Dù từ khi chạy trốn khỏi Cavahall, Roran đã để râu, nhưng bức chân dung anh khá giống. Còn bức vẽ Eragon là chân dung nó trước Hội Huyết Thệ, khi nó còn hoàn toàn là một người bình thường.

Eragon trầm nghĩ: "Mọi sự đã thay đổi biết bao".

Tiến bước, Eragon lẩn lút qua làng, cho tới khi gặp được lữ quán. Căn phòng bình thường với trần thấp, gỗ ván lốm đốm dầu hắc. Những cây nến sáp vàng tỏa ánh sáng chập chờn và làm không khí quánh đặc trong những làn khói mù mịt. Cỏ lát và cát phủ đầy mặt sàn, lạo xạo dưới ủng của Eragon. Bên trái có mấy cái bàn, mấy cái ghế và một thằng nhóc đang quay một con heo trên vỉ lò. Đối diện lò sưởi là một quầy ba dài, như một pháo đài bảo vệ những thùng bia to lớn khỏi đám ba chục người đàn ông đang khát nước, nhào vào từ mọi phía.

Sáu chục con người chen lấn trong căn phòng. Tiếng cười nói rôm râm râm cũng đủ làm Eragon giật mình sau thời gian một mình rong ruổi trên đường, nhưng với thính giác nhạy bén nó cảm thấy như đang đứng giữa một cái thác âm âm trút nước. Khó lòng tập trung vào một giọng nói nào. Vừa nắm bắt được một câu, những giọng nói khác ồn ào nổi lên. Trong một góc phòng, một nhóm ba người hát rong đang đàn hát một bài ca hài hước về "Aethrid o' Dauth dịu dàng", nhưng cũng không làm sự huyền ảo dễ chịu hơn chút nào.

Nhấn mặt vì tiếng ồn khủng khiếp, Eragon len lỏi qua đám đông, tới quầy ba. Cô phục vụ bận tíu tít, những lọn tóc lòa xòa trên mặt đấm mồ hôi Năm phút sau cô ta mới nhìn Eragon, hỏi:

- Anh dùng gì?

- Có phòng hay một góc nào cho mượn để nghỉ qua đêm không?

- Tôi không biết. Việc này anh nên nói chuyện với bà chủ. Bà ấy ở dưới đó.

Cô ta phẩy tay về một cầu thang tối tò mò.

Trong lúc chờ đợi, Eragon dựa quầy ba, quan sát những người trong phòng. Họ có sự khác biệt nhau. Eragon đoán, phân nửa đám này là dân

làng Eastcroft tới đây nhậu nhệt vào buổi tối. Số còn lại là đa số đàn ông và đàn bà trong gia đình những người di tản để tìm một chốn an toàn hơn. Eragon để dành nhận ra họ nhờ những cái áo sờn rách, những cái quần lem nhem đất cát, và với dáng ngồi thu mình trên ghế, lom lom nhìn những ai tới gần. Tuy nhiên họ không dám nhìn lâu một nhóm nhỏ trong phòng: đám lính của Galbatorix. Những gã mặc áo trấn thủ màu đỏ lớn tiếng hơn tất cả những người chung quanh. Chúng la hét, cười nói, đấm bàn và sờ soạng bất kỳ cô gái nào góc ghế đi qua.

Eragon thăm hỏi: "Chúng hành động như vậy là vì không ai dám chống đối và vì chúng muốn chứng tỏ uy quyền, hay vì chúng bị ép buộc gia nhập quân đội của Galbatorix, nên tìm quên những tủ nhục, hãi hùng trong những buổi nhậu nhệt ồn ào?"

Mấy người hát rong đang cất tiếng hát:

Tóc tung bay

Aethrid o' Dauth Dịu dàng chạy tới Chúa tể Edel

Nàng khóc lóc: "Thả người yêu ta ra

Nếu không sẽ có phù thủy biến mi thành con dê bằng len"

Chúa tể Edel cười ha hả:

"Không phù thủy nào có thể biến ta thành con dê bằng len được"

Đám đông chuyển động, nên Eragon có thể nhìn thấy người phụ nữ ngồi một mình bên cái kê sát tường, mặt ẩn sau mũ trùm đầu của cái áo choàng màu đen. Bốn người đàn ông xúm quanh cô ta - bốn nông dân lực lưỡng, to lớn cổ và má đỏ bừng vì rượu. Hai người dựa tường, đứng 2 bên, cúi xuống người phụ nữ. Một người gác chân lên bàn, nghiêng mình sang. Họ vừa nói vừa vung vẩy tay. Dù không nghe và thấy người phụ nữ nói gì, nhưng Eragon biết câu trả lời của cô ta làm mấy người nông dân nổi nóng, vì họ đang ưỡn ngực, sừng cổ như mấy con gà trống. Một người xỉ ngón tay vào mặt cô ta.

Theo Eragon, họ có vẻ là những người đàn ông làng hoang lam lũ làm ăn, nhưng để mất tư cách chỉ vì quá xỉn. Chuyện này Eragon đã thường chứng kiến trong những ngày hội làng Carvahall. Cậu Garrow rất coi thường những con người biết không thể tự kiềm chế khi uống rượu, nhưng vẫn tự làm nhục mình nơi công cộng. Cậu nói: "Thật lỗ lã. Nếu uống không vì vui, mà uống cho quên sầu đời, thì phải tìm

một nơi không làm phiền tới ai mà uống chứ."

Thình lình người đàn ông đứng bên trái cúi xuống, móc ngón tay vào vành mũ trùm đầu của cô ta, như muốn lật ra sau. Nhanh tới nỗi Eragon chỉ thoáng thấy cô ta đưa tay phải lên bắt gọn cổ tay hắn, nhưng lại buông ra, đặt tay vào chỗ cũ. Eragon tin, không ai trong phòng, kể cả gã đó, nhận ra hành động của cô.

Mũ trùm đầu rơi xuống quanh cổ cô, và Eragon đờ người kinh ngạc. Cô gái đó là người bình thường, nhưng giống hệt Arya. Chỉ có hai khác biệt: mắt cô ta không xéch như mắt mèo, và tai không nhọn. Cô ta kiêu diễm như nàng Arya mà Eragon từng biết, nhưng ít kỳ bí hơn và bình thường hơn.

Không chút ngập ngừng, Eragon phóng tư tưởng tới người con gái đó. Nó cần phải biết cô ta là ai.

Nó vừa chạm tới ý thức cô ta, một làn sóng tinh thần mạnh mẽ dội ngược về Eragon, đánh tan sự tập trung của nó, rồi xuyên thẳng vào đầu, với một tiếng kêu chói lói:

"Eragon!"

Arya?

Mắt hai người thoáng gặp nhau trước khi đám đông che mắt cô.

Eragon bước vội qua phòng, chen lấn mọi người, tiến tới bàn cô. Mấy người nông dân gườm gườm khi thấy nó xuất hiện. Một người lên tiếng:

- Thô bỉ kinh khủng. Không ai mời mà cứ hiên ngang xen vào chuyện người khác. Khôn hồn thì biến đi.

Eragon cố lấy giọng ôn tồn nói:

- Thưa quý ông, hình như tôi thấy quý cô đây muốn được ngồi một mình. Chẳng lẽ quý ông làm ngơ trước mong muốn của một phụ nữ lương thiện sao?

Người đứng gần nó nhất hô hố cười:

- Lương thiện? Không đàn bà lương thiện nào đi một mình.

- Tôi xin nói để các ông yên tâm, tôi là anh trai của cô ấy. Chúng tôi đang trên đường tới sống cùng một ông chú tại Dras-Leona.

Bốn người đàn ông nghi ngờ nhìn nhau. Ba người bắt đầu lảng ra xa

Arya, nhưng gã to lớn nhất vẫn đứng lù lù trước Eragon, thở phì phì vào mặt nó:

- Khó tin quá, anh bạn. Cậu đang cố gạt tụi tớ ra để được một mình với cô nàng chứ gì.

Eragon nghĩ: "Thằng cha này chỉ được cái nói đúng".

Hạ giọng vừa đủ cho gã này nghe, Eragon nói:

- Tôi đảm bảo cô ấy là em tôi. Xin ông đi đi, tôi không muốn đôi co với ông đâu.

- Tao không đi đâu hết mà nói láo.

- Thôi mà, ông nghĩ lại đi, Chuyện này đâu đáng làm ông mất vui. Đêm còn dài, bia rượu, âm nhạc tràn đầy. Chúng ta đừng cãi nhau vì chuyện hiểu lầm con con này nữa. Chuyện nhỏ mà.

Eragon thở phào khi hắn ta bớt căng, lau bầu "Tao cũng chẳng muốn đập một thằng nhóc cỡ mày" rồi trở lại với đám bạn.

Mắt vẫn chăm chú nhìn đám đông, Eragon lách tới sau bàn, ngồi xuống bên Arya. Chỉ hơi nhúc nhích môi, nó hỏi:

- Cô làm gì ở đây?

- Tìm anh.

Thấy nó ngạc nhiên nhìn, Arya nhướn cặp mày cong vồng. Eragon quay nhìn đám đông giả bộ cười, rồi hỏi Arya:

- Một mình?

- Bây giờ thì hết một mình rồi. Thuê giường ngủ đêm nay chưa?

Eragon lắc đầu. Cô nói:

- Tốt. Tôi thuê một phòng rồi. Chúng ta sẽ vào đó nói chuyện.

Cùng đứng dậy, Eragon theo cô tới cầu thang cuối phòng. Những bậc thang kêu kè kệt dưới bước chân khi hai người leo lên hành lang tầng hai. Một ngọn nến thấp sáng hành lang gỗ xám xịt. Arya tiếng tới cánh cửa cuối cùng bên phải, rồi lấy ra một chìa khóa từ trong cánh tay áo rộng thùng thình. Mở cửa, cô bước vào phòng, chờ Eragon vào theo, rồi cô đóng cửa lại.

Một nguồn sáng vàng cam xuyên qua song cửa sổ đối diện Eragon.

Nguồn sáng hắt vào từ một cây đèn lồng treo bên kia quảng trường thị trấn Eastcroft.

- Brisingr

Eragon thì thầm. Tia lửa lóe lên từ ngón tay nó, thắp sáng bắc đèn.

Dù đèn đã được thắp, căn phòng vẫn tối om om. Giống như hành lang, phòng bằng gỗ và màu hạt dẻ của gỗ thu hút hầu hết ánh sáng, làm căn phòng có vẻ nhỏ bé, nặng nề. Ngoài cái bàn, đồ đạc duy nhất còn lại là một cái giường đơn một cái chăn trên tấm nệm. Một túi hành trang nhỏ đặt trên giường.

Arya và Eragon đứng đối diện nhau. Rồi Eragon cởi miếng vải buộc quanh đầu. Arya tháo ghim cài áo, đặt áo choàng lên giường. Bên trong cô mặc bộ đồ màu xanh lá rừng. Lần đầu tiên Eragon thấy cô mặc bộ áo này.

Eragon có cảm giác kì lạ khi thấy ngoại hình của hai người hoán đổi. Trông nó giống một thần tiên. Còn Arya lại giống một người bình thường. Sự thay đổi không làm giảm lòng ngưỡng mộ của nó đối với cô, mà còn làm nó cảm thấy thoải mái hơn với vóc dáng này của Arya, vì trông cô bớt xa lạ hơn với nó.

Arya lên tiếng trước:

- Saphira cho biết là anh ở lại để giết Ra'zac cuối cùng và để phá hủy phần toàn bộ của Helgrind. Đúng vậy không?

- Đúng một phần.

Vậy thì toàn bộ sự thật là gì?

- Hứa với tôi là cô sẽ không cho bất cứ ai biết những gì tôi sắp nói. Trừ khi tôi cho phép.

Arya nói bằng cổ ngữ:

- Tôi hứa.

Nó kể về việc tìm ra lão Sloan, vì sao nó quyết định không đưa lão về cho Varden, lời nguyện cho lão hàng thịt, cơ hội nó dành cho lão tự hồi cải - ít ra là một phần - để lấy lại thị giác. Sau cùng, Eragon kết luận:

- Dù chuyện gì xảy ra, Roran và Katrina sẽ không bao giờ được biết lão còn sống. Nếu biết, họ sẽ triền miên gặp rắc rối.

Arya ngồi lặng lẽ bên thành giường, nhìn ngọn đèn chập chờn một lúc lâu, rồi nói:

- Đáng lẽ anh phải giết lão.

- Có lẽ vì thế. Nhưng tôi không thể.

- Cảm thấy việc làm đó đầy ghê tởm không là lý do để anh trốn tránh trách nhiệm. Anh là một tên nhát gan.

Eragon hást mặt, hỏi:

- Nhát gan? Bất cứ kẻ nào có một con dao cũng có thể giết lão Sloan. Những gì tôi đã làm còn khó khăn hơn nhiều.

- Thế chấт thôi, tinh thần thì không.

- Không giết lão, vì tôi nghĩ chuyện đó là một sai lầm.

Eragon nhú mày, tìm những từ chính xác để giải thích:

- Tôi không sợ... giết chóc. Sau khi đã từng lâm trận ... tôi không sợ. Nhưng là một điều khác. Tôi sẽ giết người trong cuộc chiến. Nhưng tôi sẽ không cho mình tự quyết định ai được sống ai phải chết. Tôi không đủ kinh nghiệm và sự từng trải... Mỗi người đều có một ranh giới không thể vượt qua. Arya, tôi đã thấy ranh giới của mình khi quan sát lão Sloan. Cho dù nếu bắt được Galbatorix, tôi cũng sẽ không giết. Tôi sẽ trao hắч cho Nasuada và vua Orrin. Nếu họ kết tội tử hình hắч, tôi sẽ khoan hỉ chặт đầu hắч, nhưng trước đó thì không. Nếu muốn, cô có thể gọi đó là sự yếu đuối, nhưng tôi đã được tạo ra như thế, và tôi không hối tiếc về chuyện này.

- Như vậy, anh chỉ là một công cụ, để người khác điều khiển sao?

- Tôi sẽ phục vụ con người bằng hết sức mình. Nhưng không bao giờ tôi có tham vọng lãnh đạo.

Alagaesia không cần thêm một bạo chúa khác nữa.

Arya xoa xoa thái dương, hỏi

- Eragon , sao mọi chuyện với anh cứ phải quá phức tạp thế? Tôi bắt cứ nơi nào, dường như anh luôn tự đưa mình vào những hoàn cảnh khó khăn. Cứ như nỗ lực vượt qua tất cả mọi bụi rậm đầy gai góc trên mặt đất này vậy.

- Mẫu hoàng của cô cũng nói giống như thế.

- Tôi không ngạc nhiên ... Thôi được, hãy bỏ qua chuyện này. Chẳng ai trong hai ta thay đổi quan niệm của mình, mà chúng ta còn nhiều chuyện đáng quan tâm, hơn là tranh luận về công lý và đạo đức. Tuy nhiên, trong tương lai, anh phải ráng nhớ anh là ai, có ý nghĩa gì đối với những giống nòi của đất nước Alagaesia.

- Tôi không hề quên bao giờ.

Eragon ngừng lại chờ Arya phản đối nhưng cô yên lặng. Ngồi ghé lên bàn, nó nói:

- Cô không cần phải đi tìm tôi. Cô biết là tôi ở đâu mà.

- Tất nhiên tôi biết.

- Sao cô tìm được tôi?

- Tôi đoán anh đi hướng nào sau khi rời Helgrind. May là sự suy đoán đó đã đưa tôi tới cách nơi này bốn mươi dặm về hướng tây, đủ gần để tôi xác định vị trí của anh, bằng cách nghe lời thì thầm của đất.

- Tôi không hiểu.

- Eragon, một kỹ sĩ rồng không thể bước đi trên thế giới này mà không bị chú ý. Ai có mắt để nhìn, tai để nghe đều có thể giải thích những dấu hiệu một cách dễ dàng, Tiếng chim hót về sự xuất hiện của anh, thú rừng đánh hơi thấy mùi anh, cây cỏ nhớ những đụng chạm của anh. Môi liên kết giữa kỹ sĩ và rồng mạnh tới có thể làm những ai nhạy cảm với sức mạnh của thiên nhiên sẽ nhận ra ngay.

- Cô phải dạy tôi trò này.

- Đó không phải là một trò. Mà là nghệ thuật quan tâm tới những gì đã ở quanh anh.

- Nhưng sao cô lại vào Eastcroft? Gặp tôi bên ngoài có phải an toàn hơn không?

- Hoàn cảnh đưa đẩy tôi tới đây, tôi đoán anh cũng thế. Anh không định vào đây đúng không?

- Đúng .

Một rá rời vì chuyến đi trong ngày, Eragon cố chống lại cơn buồn ngủ, nó phẩy tay về phía bộ áo của cô, hỏi:

- Sau cùng thì cô từ bỏ sơ mi và quần rồi sao?

Arya thoáng mỉm cười:

- Chỉ trong chuyến đi này thôi. Tôi đã chung sống với Varden quá nhiều năm, nhưng vẫn quên là loài người phân biệt nam nữ như thế nào. Chưa bao giờ tôi có thể tự thích nghi với tập quán loài người các anh, thậm chí nếu tôi không cư xử hoàn toàn như một thần tiên. Ai là người bảo cho tôi biết đúng hay sai chứ? Mẹ tôi ư? Bà ở quá xa Alageasia.

Arya nói nhiều hơn cả những gì định nói. Cô tiếp tục:

- Chẳng bao lâu sau khi ra khỏi doanh trại Varden, tình cờ gặp hai người chăn bò, tôi đã lấy trộm bộ đồ này.

- Rất vừa vặn.

- Một trong những lợi thế của pháp sư là không cần tới thợ may.

Eragon phì cười hỏi :

- Bây giờ làm gì đây?

-Nghỉ ngơi. Ngày mai trước khi mặt trời mọc, chúng ta phải chuẩn bị khởi Eastcroft, không để ai biết.

Đêm đó, Eragon nằm trước cửa, Arya ngủ trên giường. Đó không là vấn đề lịch sự hay tôn trọng của Eragon. Nhưng lỡ có ai xông vào phòng, thấy một phụ nữ nằm trên sàn thì có vẻ kỳ cục quá.

Mấy tiếng đồng hồ trôi qua, Eragon lom lom ngó lên những cây xà nhà, tìm những dấu nứt nẻ, nhưng vẫn không thể làm những ý nghĩ trong đầu lắng dịu. Nó cố thử tất cả những phương pháp đã biết để thư giãn, nhưng tâm trí vẫn loanh quanh về Arya, về cuộc gặp gỡ bất ngờ, về những lời cô chỉ trích chuyện nó đối xử với lão Sloan, và trên hết là, những tình cảm nó dành cho cô. Nó mong ước được ở bên cô, nhưng cô đã khước từ. Điều đó làm nó giận hờn, đau khổ và thậm chí phẫn nộ, vì trong khi Eragon không chịu chấp nhận tình trạng tuyệt vọng, thì nó cũng không nghĩ ra cách nào để tiến tới.

Nghe nhịp thở nhẹ nhàng của Arya mà ngực nó đau nhói nhói. Hơi thở đó hành hạ nó, vì kề nhau gang tấc mà không thể lại gần. Vò gấu áo trong mấy ngón tay, Eragon ước sao có thể làm được một điều gì, thay vì cam chịu số phận hẩm hiu. Nó vật lộn với những cảm xúc bất trị tới đêm khuya, cho đến khi nó phải đầu hàng vì kiệt sức và trôi vào vòng tay của những giấc mơ tỉnh. Nó mơ màng nhiều giờ cho đến khi những vì sao mờ dần và tới giờ nó và Arya phải ra khỏi Eastcroft.

Mở cửa sổ, cả hai cùng nhảy xuống mặt đất hơn ba mét bên dưới thành cửa. Một cú nhảy nhẹ nhàng đối với khả năng của thần tiên. Trong khi rơi xuống Arya nắm váy để không bị xòe ra. Xuống tới mặt đất, cả hai chạy giữa những ngôi nhà, tiến tới hàng rào.

Vừa rảo bước, Eragon vừa nói:

- Mọi người sẽ thắc mắc là chúng ta đi đâu. Có lẽ nên chờ và ra đi như những người khách trọ bình thường khác thì tốt hơn.

- Ở lại còn nguy hiểm hơn. Tôi trả tiền phòng rồi. Quản lý nhà trọ chỉ cần có thể thôi, chẳng quan tâm chuyện chúng mình ra đi quá sớm đâu.

Mấy giây sau, khi né tránh một chiếc xe ngựa cũ nát, Arya nói thêm:

- Điều quan trọng nhất là tiếp tục di chuyển, nấn ná lại đây, chắc chắn chúng ta sẽ bị triều đình bắt được.

Tới bức tường bên ngoài, Arya đi dọc chân tường cho tới khi phát hiện một cột trụ nhô ra. Nắm cây trụ bằng cả hai tay, cô thử kéo mạnh cây gỗ với trọng lượng của mình. Cây cột lắc lư, chạm lách cách vào mấy cột kế bên, nhưng vẫn vững chắc.

Arya nói:

- Anh trước.

- Làm ơn để tôi lên sau cô đi.

Về sốt ruột, Arya thở dài, vỗ lên áo:

- Eragon, dù sao cái váy cũng hở hên hơn đôi xà cạp.

Eragon đỏ mặt khi hiểu ý Arya nói gì. Nó vươn tay khỏi đầu tìm chỗ nắm chắc, rồi leo lên rào bằng cả chân và đầu gối. Tới đỉnh, nó ngừng lại, giữ thăng bằng trên đầu những cột nhọn.

Arya thì thầm:

- Tiếp tục đi.

- Không, nếu cô không đi cùng.

- Đừng quá ...

- Tuần tra!

Eragon chỉ tay kêu lên.

Một ngọn đèn lồng thấp thoáng trong vùng tối giữa hai ngôi nhà gần đó. Khi ánh sáng lại gần hơn, soi rõ một người tay cầm kiếm tuốt trần.

Im lìm như bóng ma, Arya nắm cây cột, chỉ sử dụng sức mạnh hai cánh tay, hai bàn tay thoăn thoắt đu lên chỗ Eragon, cứ như cô đang lướt lên bằng phép thuật. Khi Arya tới nơi, Eragon nắm cánh tay phải cô kéo lên. Trong khi người gác bước đi bên dưới, Arya và Eragon như hai con chim kỳ lạ đậu trên hàng rào, nín thở, không động đậy. Người lính gác vung vẩy đèn khắp hướng tìm kẻ lén lút xâm nhập.

Eragon thầm năn nỉ: "Đừng nhìn xuống mặt đất, cũng đừng nhìn lên trên này."

Một lúc sau, người lính gác tra kiếm vào bao vừa ậm ự một mình, vừa tiếp tục đi tuần.

Không nói một câu, Arya và Eragon cùng nhảy xuống bên kia hàng rào. Áo giáp trong ba lô Eragon kêu lèng xèng khi nó chạm bờ đất phủ cỏ và lăn người để làm giảm sức va đập. Đứng dậy, nó lom khom chạy khỏi Easrcroft, Arya theo sát phía sau. Theo những khoảng trống và những lòng suối khô, cả hai chạy vòng qua những trang trại quanh làng. Hàng chục lần, những con chó hung hăng phản đối hai kẻ xâm nhập vào lãnh địa chúng. Eragon cố sử dụng tư tưởng làm chúng dịu lại, nhưng nó chỉ nghĩ ra được một cách: cam đoan với bầy chó là những cái răng và móng vuốt của chúng đủ làm nó và Arya khiếp vía mà bỏ đi rồi. Mấy con chó khoan khoái chí ve vẩy trở lại vừa thóc, nhà kho, mái hiên để canh gác tài sản cho chủ. Về tự mãn của bầy chó làm Eragon vui vui.

Cách Eastcroft năm dặm, chắc chắn không có ai theo dõi, Eragon và Arya dừng chân bên một thân cây chần xém. Quì gối, Arya đào một hố đất nhỏ, lẩm bẩm:

- Adurna risa.

Từ mặt đất chung quanh, nước ri rỉ đổ vào hố cô vừa đào. Chờ nước lên đầy, Arya lại nói:

-Letta

Nước ngừng chảy. Cô niệm chú quán tưởng, khuôn mặt Nasuada xuất hiện trên mặt nước tĩnh lặng.

Arya chào Nasuada. Eragon cúi đầu nói:

- Xin chào tiểu thư.

Nasuada có vẻ mệt mỏi, má hõm sâu như vừa qua cơn bệnh kéo dài. Một lọn tóc xoắn khỏi búi, cuốn thành một nút thắt chặt bên má cô. Khi cô đưa tay vuốt lọn tóc, Eragon thoáng thấy những lớp băng dày cuốn trên cánh tay. Cô nói:

- Tạ ơn Gokukara, anh được an toàn. Chúng tôi lo lắng quá.

Xin lỗi đã làm tiểu thư lo nghĩ, nhưng tôi có lí do.

- Khi trở về, anh sẽ phải giải thích cho tôi biết.

- Tuân lệnh. Vì sao tiểu thư bị thương? Có kẻ tấn công? Sao không ai trong Con Đường Lãng Du chữa lành vết thương cho tiểu thư?

- Vì tôi đã ra lệnh họ không được đụng vào. Khi nào anh trở lại, tôi sẽ giải thích.

Dù rất thắc mắc, nhưng Eragon gật đầu, không hỏi thêm gì nữa. Nasuada nói với Arya:

- Tôi rất khâm phục công nương vì đã tìm thấy Eragon. Thật không ngờ.

- May mắn đã mỉm cười với tôi thôi.

- Có thể, nhưng tôi vẫn tin tài năng của công nương quan trọng ngang lòng hào phóng của thần may mắn. Bao lâu nữa công nương mới trở lại với chúng tôi?

- Hai hoặc ba ngày. Trừ khi gặp phải những sự cố bất ngờ.

- Tốt. Chúng tôi sẽ chờ. Từ bây giờ, tôi muốn hai người sẽ liên lạc với chúng tôi một lần vào buổi trưa, một lần trước khi đêm xuống. Nếu không nhận được tin, tôi sẽ đoán là cả hai bị bắt, tôi sẽ ra lệnh cho Saphira cùng lên đường với lực lượng giải cứu.

- Chúng tôi không thường có được không gian riêng tư để sử dụng phép thuật.

- Phải tìm cách. Tôi cần được biết hai người đang ở đâu và có được an toàn không,

Sau một lúc suy nghĩ Arya trả lời:

- Nếu có thể, tôi sẽ làm theo yên cầu của tiểu thư, nhưng tôi sẽ không làm, nếu chuyện đó đặt Eragon vào sự hiểm nghèo.

- Đồng ý.

Tranh thủ lúc hai người ngừng chuyện trò, Eragon hỏi:

- Nasuada, Saphira có đang ở gần đó không? Tôi muốn được nói với nó ... Từ khi ra khỏi Helgrind chúng tôi chưa có dịp nói chuyện với nhau.

- Saphira mới đi do thám địa bàn của chúng ta chừng một tiếng trước. Có thể lưu giữ thần chú này để tôi hỏi xem cô ả trở lại chưa, được không?

Arya nói ngay:

- Được.

Nasuada bước khỏi vùng thị giác của Arya và Eragon để lại sau cô những hình ảnh cố định của cái bàn, mấy cái ghế trong nhà bạt đỏ. Eragon ngấm nghĩa đồ vật trong lều một lúc, rồi nó bỗng cảm thấy nôn nao bứt rứt. Rồi mắt khỏi làn nước, nó ngược nhìn sang gáy Arya. Mái tóc dày, đen bóng của cô xoa sang một bên, để lộ làn da trắng ngần trên cổ áo. Nó đứng lặng người cả phút, rồi chợt tỉnh, dựa vào thân cây cháy.

Tiếng gõ đập gậy, rồi một biển vảy lỏng lánh che phủ mặt nước khi Saphira lách mình vào lều. Eragon không đoán nổi đang thấy phần nào của Saphira. Những cái vảy lướt qua mặt nước, nó thoáng thấy phần đuôi rồi là một cái gai đuôi, cái màng cánh lưng thùng khép lại rồi tới đầu răng chói sáng khi Saphira xoay trở cố tìm một vị trí thoải mái trước tấm gương liên lạc. Từ những tiếng gậy đổ rầm rầm sau Saphira, Eragon đoán cô em rồng đang làm hư hại gần hết đồ đạc trong lều. Sau cùng ả yên vị, đưa đầu lại gần gương - con mắt ngọc bích to đùng choán hết mặt nước - liếc nhìn Eragon.

Cả hai lặng lẽ nhìn nhau cả phút. Eragon cảm thấy ngạc nhiên vì nhìn cô em rồng, lòng nó bỗng thanh thản lạ. Từ khi hai đứa xa nhau, chưa bao giờ nó thật sự cảm thấy an toàn. Eragon thì thầm nói:

- Anh rất nhớ em.

Ả chỉ chớp mắt. Eragon hỏi:

- Tiểu thư còn đó không. Nasuada?

Tiếng trả lời loáng thoáng đâu đó gần Saphira:

-Còn

- Tiểu thư có thể vui lòng tiếp âm giọng nói của Saphira tới tôi

không?

- Quá vui lòng, nhưng lúc này tôi đang bị kẹt cứng giữa cái cánh của Saphira và một cây trụ. Không cách nào ra được. Anh nghe tôi còn khó khăn mà. Để tôi cố thử xem.

- Làm ơn đi.

Nasuada im lặng một lúc, rồi một giọng nói quá giống Saphira cất lên làm Eragon suýt phì cười :

- Tiểu huynh khỏe không?

- Khỏe như một con bò tốt. Còn em ?

- So sánh với lũ trâu bò ngu ngốc chẳng khoái tí nào, nhưng rõ ràng em khỏe như trâu. Em mừng vì có Arya ở bên anh. Có người khôn ngoan bảo vệ cho anh là quá tốt.

- Đồng ý. Trong cơn nguy biến, có người giúp đỡ thì còn gì bằng.

Dù khoan khoái vì nó và Saphira có thể nói với nhau, nhưng Eragon thấy nói thành lời không thoải mái bằng hai đứa trao đổi cảm xúc và tư tưởng khi gần nhau. Hơn nữa, Arya và Nasuada nghe rõ hết cuộc chuyện trò giữa hai đứa, Eragon không muốn đề cập tới những chuyện riêng tư, như Saphira đã tha lỗi cho nó khi bị ép buộc phải rời khỏi Helgrind chưa? Chắc Saphira cũng hiểu như vậy nên cô ả tránh nêu ra vấn đề đó. Hai đứa nói chuyện tào lao rồi chào tạm biệt. Trước khi lùi khỏi vũng nước, Eragon đặt ngón tay lên môi, lặng lẽ nói bằng khẩu hình : "Anh xin lỗi".

Một vùng hào quang xuất hiện quanh từng cái vảy trên vành mắt Saphira. Nó nháy mắt, dài và chậm. Eragon biết là ả đã hiểu thông điệp của nó.

Sau khi cả hai chào tạm biệt Nasuada, Arya kết thúc thần chú, đứng dậy, phủi bụi đất trên áo.

Trong lúc đó, Eragon cảm thấy như chưa bao giờ bòn chòn đến thế, chỉ muốn chạy thẳng tới Saphira, khoanh mình nằm bên nó dưới lò sưởi.

Sau cùng nó cũng vẫn phải nói:

- Chúng ta đi thôi.

Chương 10

Vấn đề nan giải

Bắp lưng nổi cuộn cuộn, kêu răng rắc, khi Roran nâng tảng đá khỏi mặt đất.

Anh chỉ đặt tảng đá lên đùi một thoáng giây, rồi đẩy khỏi đầu, hai tay giữ thẳng. Trọn một phút, anh giữ trọng lượng đáng nể đó trên không. Khi hai vai rung lên, sắp đuối, anh ném tảng đá xuống trước mặt. Bật lên một tiếng “thịch” nặng nề, tảng đá ngập sâu vào đất mấy phân.

Hai bên Roran, hai mươi chiến binh Varden cũng đang nỗ lực nâng những tảng đá tương tự. Chỉ hai người thành công, số còn lại trở lại với những tảng đá nhẹ hơn mà họ đã thường nâng. Roran mừng vì mấy tháng làm việc trong lò rèn của chú Horst và những năm quần quật với ruộng đồng trước kia đã cho anh sức lực, để có một vị thế giữa những người từng rèn luyện vũ khí hàng ngày từ khi họ mới mười hai tuổi.

Roran vung vẩy hai tay, hít mấy hơi thật sâu. Không khí mát mẽ vuốt ve lồng ngực trần của anh. Đưa tay lên, Roran nắn bóp tay phải. Mấy ngón tay thăm dò bắp thịt tròn lẳn, để xác nhận chắc chắn vết sẹo bị Ra'zac cắn không còn nữa, Roran mỉm cười sung sướng vì cơ thể mạnh khỏe và lành lặn.

Một tiếng kêu đau đớn làm Roran quay lại nhìn: Albriech và Baldor đang đấu với Lang – một cựu chiến binh da ngăm đen, dày dặn chiến trường. Ông dạy chiến thuật cho họ. Dù hai chống một, lang vẫn nắm thế thượng phong. Chỉ với một cây kiếm gỗ, ông ta đã đoạt vũ khí của Baldor, đập trúng sườn anh ta, và thúc một cú rất mạnh lên đùi Albriech, làm anh chùng nạy ngã sóng soài, nằm thẳng cẳng trên mặt đất mấy giây. Roran rất thông cảm với họ, vì chính anh mới vừa kết thúc một hiệp với Lang, trên người còn những vết bầm dập mới, cộng thêm những vết thâm tím bị ở Helgrind đang mờ dần. Trên một phương diện nào đó, Roran vẫn thích cây búa của anh hơn là một thanh gươm, nhưng anh nghĩ, vẫn cần phải có khả năng sử dụng gươm kiếm khi cần thiết. Kiếm đòi hỏi sự tinh tế, xảo diệu hơn: nhắm cổ tay một kiếm sĩ mà đập,

anh ta phòng thủ ngay vì sợ gãy xương.

Sau trận chiến trên Cánh Đồng Cháy, Nasuada đã mời dân làng Carvahall gia nhập Varden. Tất cả đều đồng ý. Vì những người từ chối đã ở lại Surda, khi dân làng dừng tại Dauth, trên đường tới Cánh Đồng Cháy. Những dân làng khỏe mạnh đã từ bỏ những tấm khiên, gậy giáo tự tạo của họ, để nhận lấy những vũ khí thích hợp và tập luyện để trở thành chiến binh như bất cứ chiến binh nào tại Alagaesia. Người dân trong thung lũng Palancar đã quen với đời sống vất vả, vung một thanh gươm chẳng khó khăn gì hơn bổ củi, và có vẻ còn dễ dàng hơn là vỡ đất, đẩy cỏ mây mẩu củ cải dưới sức nóng mùa hè. Còn những ai đã quen nghề buôn bán thì vẫn tiếp tục ra sức hành nghề để phục vụ Varden, nhưng khi rảnh rỗi họ cũng cố gắng rèn luyện vũ khí, vì tất cả đều háo hức được chiến đấu khi chiến trường lên tiếng gọi.

Sau khi trở lại từ Helgrind, Roran miệt mài luyện tập. Giúp Varden đánh bại triều đình và Galbatorix là việc anh phải làm để bảo vệ dân làng và Katrina. Không kiêu căng đến có thể tin là một mình anh có thể làm thay đổi cuộc chiến, nhưng Roran tin vào khả năng định hướng hành động, và biết là nếu áp dụng, anh sẽ có thể làm tăng cơ hội chiến thắng của Varden. Muốn thế, anh phải sống, và điều đó có nghĩa phải tùy thuộc vào tình trạng cơ thể và phải tinh thông mọi vũ khí, mọi phương pháp chiến đấu, mới khỏi bị gục ngã trước những đối thủ dày dạn kinh nghiệm hơn.

Trên đường bước qua bãi tập để trở về lều chung với Baldor, Roran đi qua một dải đất nhỏ phủ cỏ, dài gần hai mươi mét. Trên mặt cỏ là một khúc cây dài hơn năm mét đã được lột hết vỏ, và nhẵn bóng vì hàng ngàn bàn tay của những người đi qua mài mòn.

Không giảm bước, Roran tiến lại, lùa tay xuống dưới đầu lớn của khúc cây, nâng lên, rồi ráng sức đẩy khúc cây dựng đứng. Anh đẩy mạnh, khúc cây lộn ngược đầu trên đất. Năm đầu nhỏ hơn, Roran lập lại quy trình đó lần thứ hai.

Không đủ sức lật khúc cây thêm lần nữa, Roran vừa chạy qua những dãy lều màu xám, vừa vẫy tay với Loring, Firk và một số người quen cũng như lạ mặt đang thân mật kêu lên:

Hoan hô Cây Búa Dững Mãnh.

Hoan hô.

Roran trả lời họ. Anh nghĩ: “Thật kỳ lạ khi được những người xa lạ biết tới mình.” Một phút sau, Roran vào căn lều bây giờ là mái nhà của anh, cắt cung tên và cây đoản kiếm Varden đã cấp cho.

Cầm bình da đựng nước để kế bên giường, Roran hấp tấp chạy trở ra ngoài nắng, mở nắp bình, tưới nước lên lưng và hai vai. Tắm rửa không là chuyện thường xuyên của Roran, nhưng hôm nay là ngày trọng đại, anh muốn được tươi tỉnh sạch sẽ, để đón mừng những gì sắp đến. Với một cái que sắc cạnh, Roran cạo hết những bụi ghét trên tay chân, cạy sạch đất cát trong móng tay, rồi chải đầu, tỉa tóc hàm râu.

Hài lòng với bộ vỏ bánh bao, Roran mặc thêm cái áo trấn thủ mới giặt, gài dây búa lên thắt lưng. Vừa định tiến qua doanh trại, Roran bỗng nhận ra Birgit đang đứng nhìn anh từ một góc lều. Hai tay chị ghì chặt một con dao găm còn trong vỏ.

Roran sững người, sẵn sàng rút búa nếu thoáng thấy sự gây hấn. Tuy nhiên dù dửng cảm, anh không tin tưởng đầy lui được Birgit, nếu chị ta tấn công. Vì cũng như Roran, Birgit quyết tâm truy đuổi địch thủ đến cùng.

Birgit lên tiếng:

- Có lần cậu đã yêu cầu tôi giúp đỡ, và tôi đã đồng ý, vì tôi muốn truy lùng Ra'zac để giết chúng vì tội đã ăn thịt chồng tôi. Tôi có giữ lời hứa không?

- Có.

- Cậu còn nhớ lời hứa đền bù cho tôi vì vai trò của cậu trong cái chết của anh Quimby chứ?

- Tôi nhớ.

Birgit xoay đầu dao, gân trên lưng bàn tay chị ta căng phồng. Mũi dao thép sáng loáng ló ra một chút, rồi từ từ rút lại vào bao.

- Tốt. Tôi không muốn ký ức làm cậu thất bại. Nhưng con trai của Garrow, cậu sẽ không bao giờ biết là khi nào tôi đòi món nợ này đâu.

Nói xong, Birgit quay quắt người, bước đi, dao găm giấu dưới áo.

Roran thở phào, ngồi xuống ghế đầu, tay xoa cổ họng. Rõ ràng vừa thoát khỏi bị Birgit cửa cổ. Sự xuất hiện của chị ta làm Roran lo sợ, nhưng không hề ngạc nhiên, anh đã biết ý định của Birgit nhiều tháng

rồi, từ trước khi họ rời khỏi làng Carvahall, và anh cũng biết sẽ có một ngày phải thanh toán món nợ này với chị ta.

Nhìn theo con quạ vút bay qua đầu, Roran cảm thấy tâm hồn thư thái, mỉm cười nghĩ: "Con người khó lòng biết được ngày giờ nào sẽ chết. Mình có thể bị ghết bất cứ lúc nào, và chẳng thể làm gì để ngăn cản điều đó xảy ra. Chuyện gì tới sẽ tới, đừng phí thì giờ lo lắng. Bất hạnh luôn xảy ra với những kẻ luôn chờ đợi nó. Kẻ khôn ngoan phải biết tìm hạnh phúc trong những thoáng giây có được giữa những bất hạnh lớn. Birgit sẽ làm những gì lương tâm chị ấy cho là đúng, còn mình sẽ đương đầu với chuyện đó khi cần phải làm."

Chú ý tới một viên sỏi nằm kế bên chân trái, Roran nhặt lên, vôn vê giữa hai ngón tay. Hết sức tập trung vào viên sỏi, anh lẩm bẩm:

- Sternr risa.

Viên sỏi không theo lệnh anh, vẫn bất động giữa hai ngón tay. Roran khịt mũi búng viên sỏi ra xa.

Đứng dậy, anh sai chân qua những dây lều, tiến về phía bắc. Vừa đi, anh vừa cố gỡ một mối rối trên sợi dây buộc cổ áo, nhưng không được.

Tới trước lều của chú Horst, lớn gấp đôi những lều khác, Roran gõ vào cây cột giữa hai vạt cửa lều, lên tiếng:

- Chào. Có ai trong đó không?

Katrina nhào ra khỏi lều, mái tóc màu đồng tung bay. Cô choàng tay ôm anh. Cười ha hả, Roran nâng cô lên, xoay một vòng – cả thế giới mờ đi, trừ khuôn mặt cô – rồi anh nhẹ nhàng đặt xuống. Cô hôn lên môi anh một lần, hai lần, ba lần. Roran chỉ lẳng lặng nhìn cô, hạnh phúc hơn bao giờ hết.

Katrina nói:

- Anh thơm quá.

- Em khoẻ không?

Chỉ một vết gợn trong niềm vui vủa anh: những ngày tù tội làm cô vẫn còn gầy guộc, xanh xao quá. Điều đó làm anh muốn bắt tội Ra'zac sống lại, trải qua sự đau khổ như những gì chúng đã bắt cha con Katrina chịu đựng.

- Ngày nào anh cũng hỏi, và ngày nào em cũng trả lời là đã "khá

hơn”. Hãy kiên nhẫn, em sẽ hồi phục mà, nhưng phải có thời gian... Liệu thuốc điều trị tốt nhất cho căn bệnh của em, là được đứng bên anh tại đây, dưới mặt trời. Điều này làm em khoẻ mạnh hơn những gì khác.

- Cùng nhau đứng trong nắng không là tất cả những gì anh muốn.

Hai má Katrina đỏ bừng. Cô ngửa cổ, hai môi nhếch nụ cười tinh quái.

- Trời đất, anh thân yêu, anh trơ trẽn thật. Chắc em không dám ở một mình với anh đâu, sợ anh sẽ quá đà mất.

- Quá đà? Được, tại em coi anh như một gã cà chớn rồi nhé, vậy thì anh sẵn lòng quá đà thử xem sao.

Roran hôn Katrina cho đến khi cô phải quay đầu đi, dù vẫn ở yên trong vòng tay anh. Cô hỏn hển nói:

- Ôi, Cây Búa Dững Mãnh, cái với anh mệt quá.

- Anh là vậy đó.

Hất đầu vào trong lều, Roran hỏi:

- Thím Elain biết không?

- Nếu không quá bận tâm vì cái bụng bầu thì chắc thím ấy biết. Em e là chuyến đi căng thẳng có thể làm thím ấy sẽ bị mất đứa con. Thím ấy bệnh rề rề, có những cơn đau vì... hoàn cảnh không may.

Gertruda săn sóc, nhưng không làm thím ấy bớt lo âu. Theo em, Eragon sớm trở về chừng nào, tốt chừng ấy. Em không biết có thể giữ được bí mật này bao lâu nữa.

- Anh tin là em sẽ làm được mà.

Buông cô ra, Roran vuốt áo cho thẳng thớm, hỏi:

- Trông anh thế nào?

Katrina ngấm nghĩa, rồi nhúng nước mấy đầu ngón tay, vuốt ngược tóc Roran ra sau. Thấy nút rối trên cổ áo, cô vừa gỡ vừa nói:

- Anh phải quan tâm hơn đến cách ăn mặc chứ.

- Quần áo có làm anh chết được đâu.

-Biết. Nhưng bây giờ mọi chuyện đã đổi thay rồi. Anh là anh của một kỵ sĩ rồng, phải tươm tất, vì mọi người nhìn vào anh.

Roran để Katrina vừa cầm rơm vừa sửa soạn cho anh, đến khi cô hài lòng với ngoại hình của người yêu. Hôn tạm biệt cô, anh đi nửa dặm, tới trung tâm doanh trại to lớn của Varden, nơi có nhà bạt chỉ huy màu đỏ của Nasuada. Trên nóc lều, lá cờ đuôi nheo – với hình một cái khiên màu đen và hai thanh kiếm song song nằm nghiêng bên dưới – phất phơ bay theo ngọn gió đông ấm áp.

Sáu vệ sĩ đứng trước nhà bạt – hai người thường, hai người lùn và hai Urgal – hạ ngang vũ khí khi Roran tới gần. Một Urgal cao lớn, hung dữ, răng vàng khè, hạch hỏi với giọng líu ríu rất khó nghe:

- Ai đó?

- Roran Cây Búa Dững Mãnh, con của Garrow. Nasuada đã mời tôi tới.

Đám mạnh vào giáp ngực làm vang lên tiếng kêu loảng xoảng, hấn thông báo:

- Thừa Công nương Thợ Săn Đêm, Roran Cây Búa Dững Mãnh xin yết kiến.

Tiếng nói trong lều vọng ra:

- Cho vào.

Các vệ sĩ nâng vũ khí lên, Roran thận trọng vừa nhìn họ vừa tiến qua.

Vào trong, Roran lo lắng thấy hầu hết đồ đạc đều đổ vỡ. Vật duy nhất còn nguyên vẹn là tấm gương gắn trên một cây trụ và cái ghế Nasuada đang ngồi. Bỏ qua những gì thấy chung quanh, Roran quì gối cúi đầu chào cô.

Vẻ mặt và phong cách của Nasuada khác hẳn những phụ nữ mà Roran từng biết, nên anh không biết phải cư xử ra sao. Cô có vẻ kỳ lạ và vương giả với áo thêu, những chuỗi dây bằng vàng trên mái tóc và màu da đen sậm, trong lúc này màu da đen nhuốm đỏ của màu vải lều. Hoàn toàn tương phản với trang phục, là màu băng trắng cuốn quanh cánh tay cô, bằng chứng của lòng dũng cảm đáng kinh ngạc trong cuộc Thách Đấu Trường Dao. Chiến công của cô là đề tài luôn được nói tới trong lực lượng Varden từ khi Roran và Katrina trở lại. Một điều Roran cảm thấy dường như có thể hiểu được hành động đó của Nasuada, vì chính anh cũng sẽ hy sinh tất cả để bảo vệ những người anh chăm sóc. Nhưng cô

chăm sóc cho hàng mấy ngàn người, Roran chỉ tận tình với gia đình và người làng của anh.

Nasuada lên tiếng:

- Xin hãy đứng dậy.

Roran đứng dậy, tay đặt trên đầu cây búa. Nasuada nói tiếp:

- Địa vị của tôi hiếm khi cho phép được nói một cách minh bạch, thẳng thắn. Nhưng hôm nay tôi sẽ nói thẳng với anh, Roran. Dường như anh là người thích sự bộc trực, và chúng ta lại có quá nhiều chuyện phải bàn trong một thời gian hạn hẹp.

- Đa tạ Công nương. Quả là tôi không bao giờ thích lối nói loanh quanh chơi chữ.

- Rất tốt. Vậy thì tôi nói thẳng, anh đã đặt ra cho tôi hai điều nan giải, cả hai tôi đều không thể giải quyết một cách dễ dàng.

Roran nhíu mày:

- Đó là những khó khăn gì?

- Tiếng tăm và chính trị. Những việc làm của anh tại thung lũng Palancar và cuộc di tản của anh với dân làng gần như không thể nào tin nổi. Tôi nghe nói, anh dũng cảm, tài năng trong chiến trận, khôn ngoan trong binh pháp và đã tạo niềm tin để dân làng theo anh một cách tuyệt đối trung thành.

- Họ đi theo tôi, nhưng chắc chắn họ vẫn không ngừng nghi ngờ mục đích của tôi.

Nasuada thoàng mỉm cười:

- Có thể. Nhưng anh vẫn đưa họ đến được đây, đúng không? Anh là người có những tài năng quý giá, Roran. Varden có thể trong dụng anh. Tôi đoán anh cũng muốn được phục vụ?

- Đúng vậy.

- Như anh đã biết, Galbatorix đã chia lực lượng, đưa quân tới miền Nam, để tăng viện binh cho thành phố Aroughs, tới Feinster ở miền tây, và Balatona ở miền bắc. Lão hy vọng kéo dài cuộc chiến này, để chúng ta đổ máu đến cạn kiệt vì tiêu hao dần lực lượng. Jormundur và tôi không thể có mặt tại hàng chục vị trí cùng một lúc. Chúng tôi cần có những cấp chỉ huy, mà chúng tôi có thể tin tưởng đủ khả năng đối đầu được với

những xung đột nổi lên quanh chúng tôi. Về chuyện này, anh đã chứng tỏ khả năng đó. Nhưng...

- Nhưng công nương chưa biết có thể trông mong vào tôi được không?

- Quả có thể. Bảo vệ gia đình, bạn bè là một việc rất cam go; nhưng tôi thắc mắc: anh sẽ sống ra sao nếu không có họ? Liệu tinh thần anh có tỉnh táo không? Và nếu là một chỉ huy, liệu anh có tuân lệnh cấp trên không? Roran, tôi không có ý làm anh tổn thương đâu, nhưng vận mạng của Alagaesia đang cực kỳ nguy khốn, nên tôi không thể liều lĩnh để một người thiếu năng lực chỉ huy người của chúng tôi. Cuộc chiến này không tha thứ cho những sai lầm như thế. Và cũng không công bằng đối với những người đã từng phục vụ Varden từ lâu, nếu đặt anh vào vị trí cao hơn họ một cách không chính đáng. Anh phải tự tìm ra trách nhiệm với chúng tôi.

- Tôi hiểu. Vậy công nương muốn tôi phải làm gì?

- A, nhưng không dễ đâu Roran, vì anh và Eragon gần như anh em ruột, điều này làm mọi chuyện phức tạp không lường trước được. Tôi tin là anh đã biết, Eragon là giải pháp hàng đầu đầy hy vọng của chúng tôi. Tránh cho anh ta mọi xao lãng, để chỉ tập trung vào công việc phía trước, là điều quan trọng nhất. Nếu đưa anh ra trận, và chẳng may anh chết, Eragon sẽ đau buồn phần nộ đến có thể hoá điên rồ. Trước đây tôi đã từng thấy điều này xảy ra. Hơn nữa, tôi phải rất thận trọng với người mà anh sẽ phục vụ. Vì có những người sẽ tìm cách gây ảnh hưởng với anh, chỉ vì mối quan hệ của anh và Eragon. Bây giờ anh đã biết ý nghĩ của tôi, anh sẽ nói gì?

- Nếu đất nước lâm nguy và cuộc chiến này đã tới hồi nóng bỏng như lời công nương, thì tôi xin nói ngay: công nương không thể để tôi ăn không ngồi rồi nữa. Thuê tôi làm một kiếm sĩ tầm thường sẽ là một sự uổng phí rất lớn. Nhưng tôi nghĩ, công nương đã biết điều đó rồi. Còn về chính trị...

Roran nhún vai:

- Tôi không quan tâm cô nương sẽ đặt tôi dưới quyền ai. Vì không ai có thể lợi dụng tôi để gây ảnh hưởng với Eragon được. Mối quan tâm duy nhất của tôi là lật đổ đế chế, để bạn bè, họ hàng tôi có thể trở về làng sống yên bình.

- Anh đã quyết định thế?

- Rất quyết định. Công nương không thể để tôi phụ trách dân làng Carvahall sao? Chúng tôi gần gũi và sát cánh bên nhau như một gia đình. Cứ thử bằng cách đó, nếu tôi thất bại thì Varden cũng sẽ không thiệt hại gì.

Nasuada lắc đầu:

- Không. Có thể là trong tương lai, chưa phải lúc này. Họ cần có những chỉ dẫn chính xác. Tôi cũng không thể đánh giá việc làm của anh, trong khi anh luôn được vây quanh bởi những người trung thành đến nỗi đã nghe theo lời anh mà bỏ làng quê của họ, đi xuyên suốt bề ngang đất nước Alagaseia.

Roran trầm ngâm: “Cô ta coi mình như một mối hiểm họa. Ảnh hưởng của mình với dân làng làm cho cô ta lo ngại.”

Để đánh tan mối nghi ngờ trong cô, anh nói:

- Họ có đủ nhận thức để tự quyết định. Họ biết là ở lại thung lũng là hành động điên rồ.

- Anh không thể biện giải thái độ của họ được đâu, Roran.

- Công nương muốn gì ở tôi? Cho tôi phục vụ hay không? Nếu phục vụ, thì như thế nào?

- Đây là đề nghị của tôi. Sáng nay, các pháp sư của tôi đã phát hiện một toán tuần tra gồm hai mươi ba tên lính của Galbatorix ở phía đông. Tôi sắp gửi tới đó một đạo quân, dưới quyền chỉ huy của Martland Râu đỏ, bá tước của Thun, để tiêu diệt chúng, đồng thời dò thám quanh vùng. Nếu đồng ý, anh sẽ phục vụ dưới quyền Martland. Nghe lệnh và phục tùng ông ta. Hy vọng anh sẽ học hỏi được nhiều. Phần Martland sẽ quan sát và báo cáo cho tôi biết, ông ta có tin là anh thích hợp với sự đề bạt hay không. Martland rất giàu kinh nghiệm và tôi hoàn toàn tin tưởng vào ý kiến của ông ta. Anh thấy như thế có được không?

-Được. Khi nào tôi đi, và đi trong bao lâu?

- Hôm nay và sẽ trở về trong vòng hai tuần.

- Xin được hỏi, công nương có thể cho phép tôi hoãn lại vài ngày, và sẽ lên đường trong một chuyến công tác khác được không? Tôi muốn có mặt khi Eragon trở lại đây.

- Sự quan tâm của anh đối với người em họ thật đáng khâm phục, nhưng sự việc diễn biến rất nhanh, chúng ta không trì hoãn được. Ngay khi biết được số phận của Eragon, tôi sẽ cho một thành viên trong Con Đường Lãng Du báo tin cho anh, dù là tin tốt hay tin xấu.

Ngón tay cái Roran vuốt ve lưỡi búa sắc, Roran cố tìm cách thuyết phục Nasuada đổi ý mà không phải tiết lộ bí mật của riêng anh. Sau cùng Roran quyết định nói ra sự thật:

- Công nương nói đúng. Tôi lo lắng về Eragon, nhưng nó có thể tự lo liệu được. Thấy nó được an toàn, mạnh khỏe không phải lý do làm tôi muốn ở lại.

- Vậy thì vì chuyện gì?

- Vì Katrina. Tôi muốn làm đám cưới, và mong được Eragon tổ chức buổi lễ này.

Mấy ngón tay Nasuada lách tách gõ liên tục lên tay ghế:

- Nếu anh tin tôi sẽ cho phép anh loanh quanh ở đây, trong khi có thể giúp Varden, chỉ để vui vầy mấy đêm tân hôn sớm hơn, thì anh đã sai lầm nghiêm trọng.

- Đây là một vấn đề rất khẩn trương, thưa Công nương Thọ Săn Đêm.

Nasuada ngừng gõ, lim dim mắt, hỏi:

- Khẩn trương thế nào?

- Chúng tôi cưới nhau càng sớm thì càng tốt cho danh dự của Katrina. Nếu công nương hiểu rõ tôi, hẳn công nương biết tôi không bao giờ xin đặc ân cho riêng mình.

Ánh sáng chuyển dịch trên mặt Nasuada khi cô ngửa đầu ra sau:

- Tôi hiểu rồi... Nhưng sao cứ phải là Eragon? Sao anh muốn anh ta đứng lên tổ chức buổi lễ cưới này? Sao không thể là một người nào khác, một người lớn tuổi trong làng anh chẳng hạn?

- Vì Eragon là em tôi, vì tôi thương yêu nó, và vì nó là một kỵ sĩ rồng. Vì tôi, Katrina dường như đã mất tất cả - nhà cửa, người cha, của hồi môn. Tôi không thể thay thế những điều đó, nhưng ít nhất tôi muốn cho cô ấy một đám cưới đáng nhớ. Không vàng bạc, không gia súc, tôi không có tiền để chi tiêu cho một đám cưới xa hoa, vì vậy tôi phải tìm

cách khác, để làm cho đám cưới của chúng tôi trở thành một kỷ niệm không thể nào quên. Tôi nghĩ, không gì đáng quý hơn là có một kỵ sĩ rồng tham dự.

Nasuada im lặng lâu tới nỗi làm Roran tự hỏi, có phải cô ta muốn anh ra khỏi lều không. Sau cùng cô lên tiếng:

- Có một kỵ sĩ rồng tham dự đám cưới quả thật là một vinh dự, nhưng trong cái ngày Katrina chấp thuận làm vợ, mà không có của hồi môn thì thật đáng buồn. Khi còn ở Tronjheim, người lùn đã cấp cho tôi nhiều món quà bằng vàng và nữ trang. Tôi đã bán một số để gây quỹ cho Varden, nhưng số còn lại vẫn đủ để một phụ nữ trang phục gấm vóc lụa là nhiều năm nữa. Nếu anh chịu phục tùng, số tài sản đó sẽ thuộc về Katrina.

Sững sờ, Roran cúi đầu nói:

- Xin đa tạ. Công nương thật quá rộng lượng. Không biết bao giờ tôi mới đền đáp được.

- Hãy trả ơn tôi bằng cách chiến đấu cho Varden, như anh đã từng thề chiến đấu vì dân làng.

- Tôi thề sẽ chiến đấu hết mình. Galbatorix sẽ phải nguyện rửa cái ngày mà lão cho Ra'zac truy lùng tôi.

- Tôi tin là lão đã thấm thía rồi. Bây giờ hãy lui ra. Anh được phép ở lại doanh trại cho đến khi Eragon trở về, làm đám cưới cho anh và Katrina. Nhưng sau đó, tôi mong anh sẽ lên yên ngựa vào sáng hôm sau.

Chương 11

Sói nói

Nhìn theo Roran, Nasuada thầm nhủ: "Một con người kiêu hãnh làm sao. Thật thú vị, anh ta và Eragon có nhiều điểm rất giống nhau, nhưng cá tính cơ bản lại khác biệt. Có thể Eragon là một trong những chiến binh nguy hiểm nhất Alagaesia, nhưng Eragon không là một người cứng rắn và tàn nhẫn. Còn Roran, mạnh mẽ, khắc khổ hơn. Hy vọng anh ta không bao giờ gây khó khăn cho mình; vì mình sẽ phải giết anh ta để ngăn chặn."

Kiểm tra lại băng trên cánh tay, hài lòng thấy còn mới, cô rung chuông gọi Farica và ra lệnh đưa đồ ăn vào. Sau khi người nữ tì dọn bữa ăn vừa ra khỏi lều, Nasuada ra hiệu cho Elva. Con bé xuất hiện từ chỗ ẩn núp, sau tấm vách giả, cuối nhà bạt. Hai người cùng chia sẻ bữa trưa.

Suốt mấy tiếng đồng hồ sau đó, Nasuada xem lại những báo cáo kiểm kê hàng hóa, tính toán số xe cần thiết để di chuyển Varden đi xa hơn về phương bắc, rồi cộng trừ những khoản tài chính chi tiêu trong đoàn quân của cô. Cô gửi thông điệp tới người lùn và Urgal, chỉ thị cho các xưởng lò rèn tăng cường sản xuất mũi giáo, và – như hàng tuần – hăm dọa giải tán Hội Đồng Tiền Bối, nếu không thì giải quyết công việc của Varden. Rồi, cùng Elva, Nasuada ra khỏi nhà bạt, đi gặp Trianna. Cô pháp sư này đã bắt được một thành viên trong mạng lưới gián điệp Bàn Tay Đen của Galbatorix, và đang thẩm tra hắn.

Vừa cùng Elva ra khỏi lều của Trianna, Nasuada nghe tiếng xôn xao từ phía bắc. Nhiều tiếng reo hò cổ vũ vang lên, rồi một người đàn ông xuất hiện giữa những lều vải, hấp tấp chạy về phía cô. Các vệ sĩ siết chặt một vòng quanh nữ chủ, trừ một Urgal nâng cây chùy, đứng chặn lối người đang chạy tới. Người đó ngừng trước Urgal, hỏn hển kêu lên:

- Công nương. Thần tiên đã tới đây.

Trong thoáng giây ngỡ ngàng, Nasuada tưởng hắn đang nói về Nữ hoàng Izlanzadí và quân đội của bà, rồi cô nhớ lại, nữ hoàng đang ở gần Ceunon; cho dù là thần tiên cũng không thể di chuyển, với một số đông,

suốt chiều ngang Alagaesia không tới một tuần được. Chắc đây là 12 pháp sư nữ hoàng cho tới để bảo vệ Eragon.

- Mau đem ngựa cho ta.

Cánh tay đau nhói khi cô nhảy lên con Báo-chiến-trường. Chờ tên Urgal đứng gần nhất đặt Elva lên ngựa, Nasuada thúc gót giày vào con chiến mã. Cơ bắp nổi cuộn cuộn, con ngựa phóng vút đi. Gò mình trên cổ ngựa, Nasuada băng qua con đường nhỏ gồ ghề giữa hai dãy lều, né tránh người và thú, nhảy vọt qua thùng nước mưa đặt giữa đường. Mọi người không tỏ ra phản đối, mà cười ha hả, chen chúc nhau chạy theo cô, để được nhìn thần tiên tận mắt.

Khi tới cổng bắc doanh trại, Nasuada xuống ngựa, chăm chăm hướng về phía chân trời.

Elva chỉ tay nói:

- Kìa.

Cách xa chừng gần hai dặm, mười hai khuôn mặt gầy gò hiện ra từ sau hàng cây đỗ tùng; hình dáng họ rung rinh trong hơi nóng ban mai. Các thần tiên đồng loạt chạy một cách nhẹ nhàng thanh thoát, chân không làm vẩn lên chút bụi nào, trông họ như đang bay qua cánh đồng. Đầu Nasuada như có kim châm. Tốc độ của họ vừa đẹp vừa khác thường. Họ làm cô nhớ lại một bày thú ăn thịt săn đuổi con mồi. Cô có cảm giác bị lâm nguy giống như khi nhìn thấy một Shrrg, giống sói khổng lồ, trong rặng núi Beor.

- Họ gây cảm giác dễ sợ thật, phải không?

Nasuada giật mình thấy Angela đứng ngay bên cạnh. Cô bực mình và bối rối vì không biết bà lang này lên đến bên cô từ bao giờ. Phải chi Elva cho cô biết trước.

- Vì sao bà luôn luôn có mặt đúng lúc những chuyện đáng chú ý sắp xảy ra?

- À, vì ta muốn biết chuyện gì đang xảy ra nên luôn có mặt từ rất sớm, hơn là chờ sau đó mới nghe kẻ nào đó kể lại. Ngoài ra, con người hay bỏ qua những chi tiết quan trọng, chẳng hạn như: có người ngón đeo nhẫn dài hơn ngón trỏ, hay họ có lá chắn phép thuật bảo vệ không, hoặc con lừa họ cưỡi ngẫu nhiên lại có một miếng vá hình đầu con gà trống. Đồng ý không?

Nasuada nhăn mặt:

- Không bao giờ bà tiết lộ những bí mật của mình, phải không?

- Nào, để làm gì chứ? Mọi người sẽ cuống quýt lên vì chuyện nhảm nhí của một câu thần chú, và rồi ta lại mất hàng mấy giờ để giải thích, sau cùng thì vua Orrin sẽ muốn chặt đầu ta, và ta lại phải đấu với các pháp sư của mi trên đường tẩu thoát. Nếu mi hỏi, ta sẽ nói ngay là, chuyện đó không đáng để ta nỗ lực.

- Câu trả lời của bà thật khó tin. Nhưng...

- Chỉ vì mi đặt vấn đề quá nghiêm trọng, Công nương Thọ-săn-đêm ạ.

- Nhưng bà có thể cho cháu biết, vì sao bà muốn biết nếu ai đó cười con lừa với miếng vá hình đầu gà trống chứ?

- À, chủ nhân của con lừa đặc biệt đó đã bịp ta trong ván cờ khớp xương cừu, để được ba cái nút áo và một con cá mập bằng pha lê đã được yểm bùa.

- Bà bị bịp?

- Ta đã tráo cờ, nhưng trong lúc ta xao lãng, hắn đã tráo lại... Tới giờ ta vẫn chưa biết hắn lừa ta bằng cách nào.

- Như thế là cả hai đều bịp.

- Đó là một món đồ pha lê quý giá. Hơn nữa, làm sao đánh lừa nổi một tay bịp bợm như hắn.

Nasuada chưa kịp trả lời, sáu thành viên Ó Đen huỳnh huých chạy ra từ trong doanh trại, đến vây quanh cô. Cô cố giấu sự ghê tởm khi hơi nóng và mùi của họ bốc ra từ thân thể. Đặc biệt là mùi nồng nặc của Urgal. Rồi cô có phần bất ngờ khi viên đại úy trưởng ca trực – một người lực lưỡng với cái mũi khoằm, tên là Garven – sáp lại gần cô, như cố nén cảm xúc, nói qua hai hàm răng nghiến lại:

- Công nương, tôi xin phép được nói riêng vài câu.

Bà Angela và Elva nhìn Nasuada để biết cô có muốn họ rút lui không. Nasuada gật đầu, hai người bước về phía tây, tiến ra sông Jiet. Khi thấy họ đã đi xa, cô vừa bắt đầu lên tiếng, thì Garven đã kêu lên:

- Công nương Nasuada, công nương không nên rời xa chúng tôi như thế.

- Bình tĩnh, Đại úy. Chỉ là một chút phiêu lưu nhỏ thôi mà, và tôi cũng cảm thấy phải có mặt tại đây đúng lúc để đón các thần tiên là chuyện quan trọng.

Áo giáp của Garven kêu lên rồn rảng, khi hắn đắm thùm thụp vào đù:

- Phiêu lưu nhỏ? Chưa đến một tiếng trước đây, công nương đã nhận được bằng chứng Galbatorix vẫn còn gài gián điệp trong hàng ngũ chúng ta. Lão có thể còn xâm nhập vào chúng ta nhiều lần nữa. Vậy mà công nương bỏ rơi hộ vệ, phóng ngựa qua đám đông rất có thể là những kẻ sát nhân! Công nương đã quên vụ tấn công ở Aberon rồi sao? Công nương không nhớ cặp sinh đôi đã giết thân phụ mình như thế nào à?

- Đại úy Garven, anh đi quá xa rồi đó.

- Nếu là để bảo toàn tính mạng công nương, tôi sẽ còn đi xa hơn nữa.

Nasuada thấy các thần tiên đã giảm được nửa khoảng cách tới doanh trại. Vừa giận, vừa muốn chấm dứt cuộc nói chuyện, cô bảo:

- Không phải tôi không có cách bảo vệ riêng, đại úy.

Ngước nhìn về hướng Elva, Garven nói:

- Chúng tôi không tin tưởng lắm, thưa công nương.

Hắn ngừng lại như hy vọng cô sẽ cho biết thêm chi tiết. Nhưng vì Nasuada vẫn yên lặng, hắn nói tiếp:

- Nếu công nương thật sự được an toàn thì tôi đã lắm khi trách công nương bất cẩn. Tôi xin lỗi. Tuy nhiên, an toàn và có vẻ an toàn là hai điều khác nhau. Vì hiệu quả của Ó Đen, chúng tôi phải là những chiến binh khôn ngoan nhất, nghiêm khắc nhất, và cừ khôi nhất tại xứ sở này, và mọi người phải tin rằng chúng tôi khôn ngoan, nghiêm khắc và cừ khôi nhất. Chúng phải tin, nếu chúng muốn đâm công nương bằng dao, bắn bằng tên, hay sử dụng phép thuật để làm hại công nương, sẽ bị chúng tôi ngăn chặn tức thì. Nếu chúng tin, có được cơ hội để giết công nương như con chuột nhắt giết một con rồng, thì chúng sẽ phải từ bỏ ý nghĩ đó trong tuyệt vọng, và chúng tôi sẽ dẹp tan cuộc tấn công đó mà không phải động tới một ngón tay.

Hắn tiếp tục:

- Công nương Nasuada, chúng tôi không thể chống lại tất cả kẻ thù

của công nương. Vô số kẻ thù. Thậm chí Eragon cũng không thể bảo vệ công nương, nếu tất cả những kẻ muốn công nương chết có can đảm hành động vì lòng căm thù của chúng. Công nương có thể sống sót trăm lần, ngàn lần, nhưng sau cùng sẽ có một kẻ thành công. Cách duy nhất để tránh chuyện đó khỏi xảy ra, là phải cho đa số kẻ thù của công nương biết, chúng sẽ không bao giờ thoát khỏi được Ó Đen. Danh tiếng của chúng tôi có thể bảo vệ được công nương hiệu quả như những gươm kiếm và giáp trụ của chúng tôi. Vì vậy, để mọi người thấy công nương phóng ngựa một mình, là làm giảm uy lực của chúng tôi. Rõ ràng trông chúng tôi như một lũ ngốc bị bỏ lại sau, rồi cuống cuống đuổi theo công nương. Tóm lại, nếu công nương không tôn trọng chúng tôi, thì làm sao những kẻ khác tôn trọng chúng tôi được.

Xích lại gần hơn, Garven hạ thấp giọng:

- Nếu phải chết vì công nương, chúng tôi rất vui lòng. Để đáp lại, chúng tôi chỉ yêu cầu một điều: hãy để chúng tôi thi hành nhiệm vụ. Một đặc ân nhỏ vậy thôi. Sẽ có ngày công nương cảm thấy vui mừng vì sự hiện diện của chúng tôi. Sự bảo vệ kia là một con người, vì vậy rất có thể sai lầm, cho dù con nhỏ đó có quyền năng huyền bí. Nó không phát thế bằng cổ ngữ như đoàn Ó Đen chúng tôi. Cảm tình của nó có thể thay đổi, nếu nó trở lại chống đối công nương, công nương sẽ phải nát óc suy tính cho số phận của mình. Ó Đen không bao giờ phản bội công nương. Chúng tôi hoàn toàn và trọn vẹn thuộc về công nương. Vì vậy, xin hãy để Ó Đen làm việc phải làm... Hãy để chúng tôi bảo vệ công nương.

Lúc đầu Nasuada không quan tâm tới những lời nói của Garven, nhưng tài hùng biện và những lý lẽ trong sáng của hắn đã gây ấn tượng trong cô. Cô nghĩ: "Đây là người có thể sử dụng vào một nơi khác nữa."

Nasuada mỉm cười nói:

- Ta thấy Jormundur đã bao vây quanh ta bằng những chiến binh có tài ăn nói chẳng thua gì tài cung kiếm.

- Công nương.

- Anh có lý. Ta không nên để các anh lại phía sau. Ta xin lỗi. Đó là một hành động bất cẩn và thiếu quan tâm đến người khác. Ta vẫn chưa quen được bảo vệ suốt đêm ngày, và đôi khi quên là không thể đi lại tự do như trước kia. Đại úy Garven, ta thề danh dự, việc này sẽ không xảy ra nữa. Ta ước mong Ó Đen không bị suy tàn còn hơn cả anh.

- Đa tạ công nương.

Nasuada quay lại phía các thần tiên, nhưng họ khuất sau bờ một dòng suối cạn, cách cô khoảng một phần tư dặm.

- Ta thật bất ngờ, Garven, là anh vừa sáng tác ra một phương châm cho Ó Đen.

- Tôi ạ? Tôi không nhớ.

- Anh đã nói: "Khôn ngoan nhất, nghiêm khắc nhất và cử khôi nhất". Đó sẽ là một phương châm hay, tuy nhiên có lẽ nên bỏ chữ và. Nếu những đoàn viên khác của Ó Đen chấp thuận, anh nên nhờ Trianna dịch sang cổ ngữ, ta sẽ cho khắc trên khiên và thêu trên cờ hiệu của các anh.

- Công nương rộng lượng quá. Trở lại lẽ, tôi sẽ bàn vấn đề này với Jormundur và các đại úy đồng đội. Chỉ có điều...

Thấy hấn ngập ngừng, Nasuada đoán điều làm hấn khó nói, cô hỏi:

- Nhưng anh ngại phương châm đó quá tầm thường đối với những người có địa vị như các anh, và muốn có một phương châm mang một ý nghĩa cao cả hơn?

- Đúng thế, thưa công nương.

- Đó là sự quan tâm sáng suốt. Ó Đen là biểu tượng của Varden, các anh phải tiếp xúc với những nhân vật danh tiếng, mọi cấp bậc trong khi thi hành nhiệm vụ. Sẽ thật đáng tiếc nếu các anh bị hiểu lầm... Tốt lắm, ta trao vụ này cho anh và đồng đội tự tìm ra một châm ngôn thích hợp. Ta tin là các anh sẽ hoàn tất việc này thật mỹ mãn.

Đúng lúc đó, các thần tiên xuất hiện từ dòng suối khô, và Garven kín đáo lùi lại, giữ khoảng cách với Nasuada. Sửa soạn lại trang phục để đón khách, Nasuada ra hiệu cho Elva và bà Angela trở lại.

Khi còn cách xa chừng trăm mét, thần tiên dẫn đầu xuất hiện. Thoạt đầu, Nasuada tưởng ông ta là người da đen như cô vì từ đầu tới chân ông ta đen ngòm như bồ hóng, và lại mặc toàn đồ đen. Nhưng khi lại gần, cô thấy ông ta chỉ đóng một cái khố và một thắt lưng bằng vải bện, kèm theo một túi nhỏ. Toàn thân ông ta phủ một lớp lông xanh đen, lấp lánh sáng dưới mặt trời. Lớp lông ngắn như một áo giáp mịn màng, mềm mại phản chiếu hình dạng và những cử động của những cơ bắp bên dưới. Nhưng mắt cá chân và sau cánh tay, lông mọc dài gần năm phân. Còn

trên xương bả vai, hai cái bờm bù xù, rộng bằng cả bàn tay, chạy dài xuống tận cuối xương sống. Cặp lông mày rậm rì phủ xuống, hai chòm lông dựng đứng trên hai cánh tai nhọn hoắc như tai mèo. Lông mặt ngắn và bằng phẳng. Hai mắt màu vàng sáng rực. Thay vì móng tay, hai ngón giữa mọc ra hai cái vuốt. Khi ông ta chậm bước rồi ngừng lại trước mặt cô, Nasuada nhận ra bao quanh ông ta là một người đặc biệt: mùi xạ hương mẫn mẫn gợi nhớ hương đỗ tùng khô, mùi da thú tẩm dầu và mùi khói. Một thứ mùi mạnh mẽ, rõ ràng là của giống đực. Nasuada cảm thấy làn da cô chợt nóng bừng lên rồi lạnh ngắt, rồi rần rần.

Các thần tiên còn lại giống với những gì Nasuada đã nghĩ hơn, cùng khổ người, nước da như Arya, với áo trấn thủ ngắn màu cam sậm và xanh màu lá thông. Sáu nam, sáu nữ. Tất cả đều tóc đen tuyền, trừ hai phụ nữ tóc như ánh sao. Không thể nào đoán được tuổi tác, vì da mặt họ mịn màng, không một vết nhăn. Ngoài Arya, đây là những thần tiên đầu tiên Nasuada được gặp trực tiếp, vì vậy cô nôn nóng muốn tìm hiểu: Arya có phải là mẫu thần tiên tiêu biểu không.

Thần tiên dẫn đầu, cũng như các bạn đồng hành của ông, đặt hai ngón tay lên môi, cúi đầu, rồi xoắn vặn bàn tay phải trước ngực. Ông ta lên tiếng:

- Xin chào và xin chúc mừng Nasuada, con gái của Ajjihad. Atra esterní onto thelduin.

Giọng ông rõ ràng hơn Arya: một ngữ điệu du dương như âm nhạc.

Nasuada trả lời theo như Arya đã dạy:

- Atra du evarínya ono varda.

Vị thần tiên mỉm cười, để lộ ra những chiếc răng nhọn hơn bình thường:

- Tôi là Blodhgarm, con trai của Ildrid Diễm Lệ.

Ông lần lượt giới thiệu các vị kia rồi tiếp tục:

- Chúng tôi đưa tin vui từ Nữ hoàng Islanzadí tới công nương: đêm qua các pháp sư của chúng tôi đã thành công trong việc phá hủy những cổng thành Ceunon. Trong lúc chúng ta đang chuyện trò đây, lực lượng của chúng tôi đang vượt qua đường phố, để tiến tới dinh thự lãnh chúa Tarrant cổ thủ. Vẫn còn một số chống lại chúng ta, nhưng thành phố đã thất thủ, không còn bao lâu nữa, chúng tôi sẽ hoàn toàn làm chủ

Ceunon.

Các vệ sĩ của Nasuada và những người Varden đang tụ tập sau cô hò reo trước tin chiến thắng. Cô cũng hòa chung với niềm vui của họ, nhưng cảm giác bất an và linh tính báo điềm chẳng lành làm cô giảm bớt vui mừng, khi hình dung cảnh thần tiên xâm phạm vào quê hương của loài người. Nhất là những thần tiên mạnh mẽ như Blodhgarm. Cô ngẫm nghĩ: "Sức mạnh siêu nhiên nào mình phải tháo gỡ đây".

Cô trả lời Blodhgarm:

- Tôi thật sự vui mừng khi nghe những tin tốt lành như thế. Chiếm được Ceunon, chúng ta đã rất gần với Uru'baen, nhờ vậy cũng tiến gần hơn tới Galbatorix, và đáp ứng mục tiêu của chúng ta.

Với giọng kín đáo hơn, cô nói tiếp:

- Tôi tin tưởng nữ hoàng Islanzadí với người dân ở Ceunon, những người không ưa thích gì Galbatorix, nhưng thiếu can đảm, thiếu phương tiện chống lại triều đình.

- Nữ hoàng vừa rộng lượng vừa nhân từ với thần dân của bà, kể cả những đối tượng bà miễn cưỡng chấp nhận. Nhưng bất cứ kẻ nào dám chống đối chúng tôi, chúng tôi sẽ quét sạch như quét đám lá khô trước một cơn giông mùa thu.

- Với một nòi giống cổ xưa và vĩ đại như các vị, chúng tôi không mong gì hơn thế.

Sau những câu trao đổi xã giao lịch thiệp, Nasuada nghĩ đã tới lúc đề cập tới lý do thăm viếng của các thần tiên. Cô hỏi:

- Theo tôi tìm hiểu, mục đích quý vị tới đây là để bảo vệ cho Eragon và Saphira. Tôi đoán đúng không?

- Đúng thế, Nasuada Svit-kona. Và chúng tôi biết là Eragon vẫn còn đang ở trong đế quốc, nhưng sắp trở lại rồi.

- Các vị cũng biết là Arya đã lên đường tìm kiếm Eragon, và hiện nay họ đang đi cùng nhau chứ?

- Chúng tôi đã được báo tin đó. Đáng tiếc là cả hai cùng ở trong nơi hiểm nguy như thế, hy vọng họ không gặp rủi ro gì.

- Các vị định làm gì? Tìm và hộ tống họ về lại Varden? Hay ở lại đây chờ và tin rằng Eragon và Arya có thể tự bảo vệ trước thuộc hạ của

Galbatorix?

- Chúng tôi sẽ ở lại đây như cô đoán. Khi nào Eragon và Saphira còn có thể tránh bị phát hiện, thì họ vẫn được an toàn. Kết hợp với họ trong lòng đế quốc, rất có thể chỉ thu hút sự chú ý không có lợi. Với tình hình này, rất có thể Galbatorix sẽ tấn công Varden ngay tại đây. Nếu chuyện đó xảy ra và nếu Murtagh và con rồng Thorn xuất hiện lại, Saphira sẽ cần sự trợ giúp của tất cả chúng ta, để đánh đuổi chúng.

Nasuada kinh ngạc:

- Eragon nói, các vị là những thần tiên phép thuật cao cường nhất, nhưng thật sự các vị có đủ phép khuấy đảo cặp đôi đáng nguyên rủa đó không? Vì giống như Galbatorix, phép thuật của chúng vượt trội hơn những kỵ sĩ bình thường nhiều.

- Với sự hiệp lực của Saphira, chúng tôi tin là có thể ngang ngửa, hoặc thắng được Murtagh và Thorn. Chúng tôi biết khả năng của đám phản đồ, tuy nhiên Galbatorix có thể tạo cho Murtagh và Thorn mạnh hơn bất kỳ cá nhân nào trong đám đó, nhưng chắc chắn lão sẽ không để cho cặp đôi này ngang tài ngang sức lão đâu. Lão sợ sự phản bội của chúng sẽ có lợi cho chúng ta. Nhưng kể cả ba phản đồ cũng không thể đánh bại nổi mười hai chúng tôi và một con rồng. Vì vậy chúng tôi tin là có thể cùng nhau chống lại được tất cả, trừ Galbatorix.

- Vậy là yên tâm rồi. Vì từ khi Eragon thất bại dưới tay Murtagh, tôi thường dẫn đo có nên rút vào một nơi ẩn dật, để chờ cho đến khi nội lực của Eragon cao hơn. Sự quả quyết của ngài làm tôi tin rằng, chúng tôi chưa đến nỗi hoàn toàn tuyệt vọng. Chúng ta chưa biết sẽ giết Galbatorix bằng cách nào, nhưng cho đến khi những cánh cổng thành trì của lão tại Uru'baen bị đánh sập, hoặc cho đến khi lão cưới con rồng Shruikan, đối đầu với chúng ta ngoài chiến trận, thì không gì cản trở nổi chúng ta giết lão.

Ngừng lại một lúc, cô trầm tĩnh nói:

- Blodhgarm, chúng tôi không có lý nào để không tin tưởng các vị. Nhưng trước khi bước vào doanh trại của chúng tôi, tôi phải xin các vị cho phép một người của chúng tôi giao tiếp với tư tưởng của mỗi vị, để xác định các vị có thật sự là thần tiên, chứ không phải người thường giả dạng do Galbatorix phái tới đây. Tôi rất khổ tâm khi phải đưa ra đề nghị này, nhưng chúng tôi đã từng bị thiệt hại vì gián điệp và những kẻ phản

bội, nên không dám tin vào lời nói của các vị hay bất kỳ ai. Tôi không dám xúc phạm, nhưng chiến tranh đã dạy chúng tôi, phòng xa là cần thiết. Các vị đã từng bao bọc rừng lá bạt ngàn Du Weldenvarden bằng thần chú, chắc hẳn sẽ thông cảm cho chúng tôi. Vậy thì, xin hỏi, các vị có đồng ý không?

Mắt long sòng sọc, răng nhọn nhe ra, Blodhgarm hần học nói:

- Điều quan trọng nhất, cây cối của Du Weldenvarden là lá kim, không phải lá thường. Cứ kiểm tra nếu cần thiết, nhưng tôi cảnh cáo trước, kẻ nào được chỉ định làm việc này phải rất thận trọng, đừng lục lọi sâu vào tâm trí chúng tôi, nếu không hẳn sẽ bị lột trần hết tư tưởng của chính hắn. Con người sục sạo vào tư tưởng chúng tôi là điều cực kỳ nguy hiểm cho họ, họ sẽ dễ dàng bị mất trí, và không thể trở lại là chính họ nữa. Bí mật của chúng tôi cũng không thể kiểm tra tổng quát được.

Nasuada hiểu, thần tiên sẽ hủy hoại bất kỳ kẻ nào liều lĩnh mạo hiểm vào vùng cấm địa. Cô lên tiếng gọi:

- Đại úy Garven.

Với vẻ mặt của một người sắp tiến vào chỗ chết, Garven tiến ra, đứng trước Blodhgarm. Hai mắt nhắm lại, mặt căng thẳng, nhả nhó khi anh ta tìm kiếm tư tưởng Blodhgarm. Nasuada cắn chặt môi trong, trừng trừng nhìn. Khi còn là một đứa trẻ, một người cụt chân tên là Hargrove đã dạy cô cách giấu giếm tư tưởng khỏi thần giao cách cảm, cách công và thủ khi bị tấn công bằng tinh thần. Cô đã rất xuất sắc trong cả hai kỹ năng đó, và mặc dù chưa bao giờ thành công trong việc liên lạc với kẻ khác bằng tâm trí, nhưng cô hoàn toàn quen thuộc với những nguyên tắc liên quan đến việc này. Vì vậy, cô đồng cảm với những gì Garven đang cố gắng một cách khó khăn và tinh tế để hoàn thành công việc, bản chất kỳ lạ của thần tiên càng làm cuộc kiểm tra khó khăn hơn.

Ghé sát cô, bà Angela thì thầm:

- Đáng lẽ mi để ta kiểm tra thần tiên thì sẽ an toàn hơn.

- Có thể.

Mặc dù bà lang phù thủy này đã giúp cô và Varden rất nhiều, Nasuada vẫn không cảm thấy yên tâm khi trao cho bà ta những công việc chính thức.

Sau một thời gian kéo dài đầy nỗ lực, Garven mở mắt, thở ra một hơi

thật mạnh. Mặt và cổ anh ta lốm đốm đỏ vì căng thẳng. Hai đồng tử giãn rộng như ở trong đêm. Ngược lại, Blodhgarm rất bình thản, lớp lông mịn màng, nhịp thở bình thường, khoe miệng thoáng nụ cười thú vị.

Nasuada hỏi:

- Sao?

Hình như phải mất một lúc lâu Garven mới nghe được câu hỏi của cô. Viên đại úy lực lưỡng mũi khoằm trả lời:

- Ông ta không là người, thưa công nương. Điều này tôi tuyệt đối tin như vậy.

Nửa hài lòng, nửa bực bội, vì trong câu trả lời của hắn có vẻ gì đó không thoả mái, Nasuada nói:

- Tốt lắm. Tiếp tục đi.

Sau đó, thời gian kiểm tra mỗi thần tiên cứ giảm dần. Đến vị cuối cùng, Garven không cần đến sáu giây. Suốt thời gian đó, Nasuada không rời mắt khỏi viên đại úy. Cô thấy những ngón tay anh ta trở nên trắng nhợt như không còn máu, da hai bên thái dương hõm vào như màng nhĩ của một con ếch, trông anh ta phờ phạc như một người đang bơi dưới làn nước sâu.

Hoàn tất nhiệm vụ được trao xong, Garven trở lại chỗ đứng phía sau Nasuada. Cô nghĩ: "Hắn đã là một con người khác". Tinh thần quả cảm và hăng hái của anh ta đã nhạt nhòa vào không khí mơ màng huyền bí của một pháp sư. Khi nghe cô hỏi khỏe không, anh ta nhìn và trả lời mà hồn vía như đang lảng đãng đâu đó, giữa những lùm cây chan hòa ánh nắng trong đại ngàn của thần tiên. Nasuada hy vọng anh ta có thể sớm bình phục. Nếu không, cô sẽ phải yêu cầu Eragon, hoặc bà Angela, hoặc cả hai chăm lo cho anh ta. Cho đến lúc đó, dù tình trạng của Garven có khả quan hơn, cô vẫn sẽ quyết định, anh ta không nên phục vụ như một đoàn viên tích cực trong Ó Đen nữa. Jormundur sẽ trao cho anh những công việc đơn giản hơn. Như vậy cô sẽ không cảm thấy có lỗi vì làm anh tổn thương hơn nữa, và ít ra, thì anh ta có thể thoả mái vui hưởng những gì trong ảo mộng mà thần tiên đã để lại trong anh.

Cay đắng mất một người tâm phúc, phần nộ với chính mình, với thần tiên, với Galbatorix và triều đình vì đã gây ra sự hy sinh bắt buộc này, Nasuada không còn giữ được giọng nói mềm dẻo và thái độ điềm tĩnh nữa.

- Blodhgarm, khi nói về sự nguy hiểm, đáng ra ngài phải cho chúng tôi biết, kể cả những người rút tư tưởng trở lại cơ thể cũng không hoàn toàn tránh khỏi tổn thương chứ.

- Tôi không sao, thưa công nương.

Garven lên tiếng. Ai cũng nhận thấy, lời quả quyết của anh quá yếu, điều đó chỉ làm tăng thêm sự tức giận của Nasuada.

Lông gáy Blodhgarm dựng ngược:

- Nếu tôi đã không giải thích đủ rõ ràng, tôi xin lỗi. Tuy nhiên, đừng trách chúng tôi vì những gì đã xảy ra; chúng tôi không tìm hãm được bản chất của mình. Cũng đừng tự trách, công nương Nasuada. Vì chúng ta đang sống trong một thời đại đầy nghi hoặc. Để chúng tôi vào doanh trại mà không qua thử thách, là công nương tỏ ra thiếu trách nhiệm. Đáng tiếc là sự cố không vui này làm hỏng buổi gặp gỡ lịch sử của chúng ta, nhưng ít ra, bây giờ công nương đã có thể yên tâm tin tưởng là đã xác minh nguồn gốc của chúng tôi: thần tiên của Du Weldenvarden.

Một làn xạ hương tinh khiết bao phủ lên Nasuada, và mặc dù còn giận, nhưng những khớp xương của cô thư giãn dần, trong cô tràn ngập ý nghĩ về những căn phòng lưa treo gấm rủ, những cốc rượu anh đào tràn trề và những bài ca thê lương của người lùn, mà cô thường nghe vang vọng qua những hành lang vắng trong Tronjheim. Cô thần thờ nói:

- Ước gì Eragon hay Arya có mặt tại đây. Họ có thể nhìn thấu tư tưởng các vị mà không sợ bị mất sự minh mẫn.

Một lần nữa, cô lại bị hấp dẫn bởi mùi hương quyến rũ của Blodhgarm, tưởng tượng cảm giác sẽ ra sao nếu cô lùa bàn tay vào trong mái tóc dài của ông ta. Cô chỉ chợt tỉnh khi Elva giạt áo, kéo cô xuống, kề tai sát nó. Con bé phù thủy thì thầm:

- Bạc hà đắng. Hãy tập trung vào mùi vị của cây bạc hà đắng.

Theo lời khuyên của nó, cô gợi lại kỷ niệm từ năm trước. Trong một bữa tiệc của vua lùn Hrothgar, cô đã ăn một cái kẹo bạc hà đắng. Chỉ nghĩ đến mùi vị cay xè của nó, miệng cô đã khô ran, và làm mất tác dụng sự quyến rũ bởi mùi xạ hương của Blodhgarm.

Để che giấu là đã mất tập trung, Nasuada nói:

- Cô bạn nhỏ của tôi đây thật mắc, vì sao trông ngài quá khác với những thần tiên kia. Thú thật, tôi cũng hơi tò mò về chuyện này. Ngoại

hình của ngài không như những gì chúng tôi vẫn nghĩ về thần tiên. Ngài có thể vui lòng cho chúng tôi biết về hình dung giống thú nhiều hơn của ngài không?

Blodhgarm rùn vai làm lớp lông dựng sóng sáng lên.

- Hình dạng này làm tôi rất hài lòng. Có những thần tiên làm thơ ca tụng mặt trăng, mặt trời; thần tiên khác thì lại trồng hoa, hay xây dựng những kiến trúc vĩ đại, hoặc sáng tác nhạc. Dù đánh giá cao tất cả loại hình nghệ thuật khác nhau, nhưng tôi tin rằng: cái đẹp thật sự chỉ tồn tại trong những cái nanh của con sói, trong bộ da của con mèo rừng, trong đôi mắt của chim đại bàng. Vì vậy tôi đã chọn lựa những biểu tượng đó cho mình. Mấy trăm năm nữa, có thể tôi sẽ không còn quan tâm tới loài thú trên mặt đất, thay vào đó, tôi thấy những động vật của đại dương mang tất cả mọi biểu tượng tốt đẹp. Lúc đó, tôi sẽ phủ thân mình bằng vảy, biến đổi tay thành vây, chân thành đuôi, và tôi sẽ biến mất dưới mặt nước, không bao giờ còn ai nhìn thấy tôi tại Alagaesia nữa.

Dù là nói đùa, nhưng Nasuada nghĩ, ông ta cũng không để lộ ra nét mặt. Trái lại, Blodhgarm tỏ ra rất nghiêm túc. Cô tự hỏi, ông có đang giỡn với mình không. Cô nói:

- Rất thú vị. Hy vọng lòng khao khát thành cá của ngài sẽ không đến trong một tương lai gần, vì chúng tôi còn cần đến ngài trên mặt đất khô ráo này. Tất nhiên, nếu Galbatorix quyết định bắt cả loài cá làm nô lệ, thì một pháp sư có thể thờ dưới nước cũng sẽ đắc dụng lắm chứ.

Thình lình, tiếng cười trong vạt của mười hai thần tiên tràn ngập không gian, và từ mọi ngả, trong vòng cả dặm, tiếng chim cũng thánh thót vang lên. m thanh vui vẻ của họ như tiếng nước chảy trên pha lê.

Dù không định, Nasuada cũng phải mỉm cười và cô thấy những vệ sĩ chung quanh cũng tỏ ra hơn hởi. Kể cả hai Urgal dường như cũng ngây ngất trong niềm vui. Nhưng khi các thần tiên vừa tắt tiếng cười, thế giới lại trở về cõi trần tẻ nhạt, và Nasuada cảm thấy nỗi buồn của một giấc mơ đang nhạt nhòa dần. Màn nước mắt che mờ ảo mộng mới nhen nhúm trong tim.

Lần đầu tiên mỉm cười trên khuôn mặt vừa hấp dẫn vừa đáng sợ, Blodhgarm nói:

- Được phục vụ bên một phụ nữ vừa thông minh, vừa có tài và tế nhị như công nương quả là một vinh hạnh, thưa công nương Nasuada. Hôm

nào công nương không bận công vụ, tôi rất sung sướng được hướng dẫn công nương chơi trò chữ cổ của chúng tôi. Tôi tin chắc, công nương sẽ là một đối thủ đáng gờm.

Thái độ thành linh thay đổi của vị thần tiên này làm Nasuada nhớ lại một câu người lùn thường dùng để diễn tả về thần tiên: thất thường. Ngày còn nhỏ, câu nói đó đối với cô có vẻ như vô hại, chỉ làm cô có khái niệm về họ như những sinh vật nhẹ nhàng chuyển từ niềm vui này sang niềm vui khác, như những tiên nữ trong vườn hoa. Nhưng bây giờ cô đã nhận ra những gì người lùn thật sự muốn nói là: Đề phòng! Đề phòng, vì người ta không bao giờ biết một thần tiên sẽ làm gì. Cô thậm chí thở dài, chán nản vì viễn ảnh phải tranh đua với một nhóm có ý định điều khiển cô vì những mục tiêu cuối cùng của họ. Cô tự hỏi: "Đời vốn phức tạp vậy? Hay chính mình đã làm thành phức tạp?"

Nasuada trông thấy vua Orrin đang từ trong doanh trại phóng ngựa ra, dẫn đầu một đoàn những nhà quý tộc, cận thần, viên chức lớn và nhỏ, cố vấn, phụ tá, hầu cận, và một số đông nữa nhưng cô không quan tâm nhận dạng, đồng thời, từ phía tây, cô thấy Saphira đang xòe cánh hạ gấp xuống.

Nasuada trả lời Blodhgarm:

- Nếu là mấy tháng trước, tôi sẵn sàng nhận lời mời của ngài, nhưng dù sao tôi cũng rất cảm ơn ngài. Sau một ngày dài miệt mài với công việc chắc tôi sẽ rất vui trong trò chơi chữ cổ. Nhưng lúc này, niềm vui đó đành phải hoãn lại. Toàn thể gánh nặng của loài người sắp đặt lên vai ngài. Tôi đề nghị ngài nên chuẩn bị đón nhận hàng loạt những cái tên, những câu hỏi và thỉnh cầu. Vì loài người chúng tôi rất hiếu kỳ và chúng tôi chưa bao giờ được thấy nhiều thần tiên như thế này.

- Công nương Nasuada, chúng tôi đã chuẩn bị cho vấn đề này rồi.

Khi đoàn người ngựa của vua Orrin rầm rập tới gần và Saphira sửa soạn hạ xuống, cỏ sát rạp vì gió từ đôi cánh của nó phát ra, ý nghĩ cuối cùng của Nasuada là: "Ôi trời! Mình sẽ phải đặt một tiểu đoàn quanh Blodhgarm để tránh cho ông ta khỏi bị đám đàn bà trong doanh trại xé ra từng mảnh. Nhưng, thậm chí làm vậy, cũng chưa chắc giải quyết được vấn đề."

Chương 12

Kỵ sĩ rồng ơi, xin rủ lòng thương

Giữa trưa, sau hôm Arya và Eragon đi khỏi Eastcrot , Eragon cảm nhận có một toán mười lăm lính tuần tra phía trước.

Nó báo cho Arya. Cô gật đầu:

- Tôi cũng đã nhận ra bọn chúng.

Dù giọng cả hai đều bình tĩnh, nhưng trong lòng Eragon đã bắt đầu lo ngại và nó thấy cặp lông mày Arya nhíu lại.

Chung quanh, đất đai mênh mông và trơ trụi. Tuy từng gặp nhiều lính tráng, nhưng Arya và Eragon luôn luôn đi cùng nhiều nhóm khách bộ hành khác. Lúc này chỉ có hai người trên một con đường mòn.

Eragon đề nghị:

- Chúng ta đào một cái hố bằng phép thuật, phủ cành lá, trốn cho tới khi chúng đi khỏi.

Không ngừng sai bước, Arya lắc đầu:

- Đất đào lên để đâu ? Chúng sẽ tưởng phát hiện ra một hang chôn lớn. Tôi thà giữ nội lực để chạy còn hơn.

- Tôi không biết còn đủ sức chạy bao nhiêu dặm nữa.

Nó không sợ, nhưng chạy không ngừng nghỉ làm nó mệt nhoài. Đầu gối đau nhức, mắt cá bỏng rát, ngón chân cái bên trái sưng tồ vồ, những chỗ bị giộp ở gót chân liên tục dập vỡ, dù đã được buộc chặt. Đêm qua nó đã phải điều trị nhiều vết đau nhức, và trong khi giảm đau được một phần, thì những câu thần chú lại làm nó kiệt sức thêm.

Nhóm tuần tra nửa tiếng trước lơ mờ như một đám bụi đỏ, lúc này Eragon đã có thể phân biệt được hình dạng ngựa và người dưới đám mây vàng. Vì nó và Arya có thị giác sắc bén hơn người bình thường, còn với khoảng cách như thế chắc chắn đám kỵ binh kia không thể nhìn thấy nó và Arya, nên cả hai tiếp tục chạy thêm mười phút nữa, mới ngừng lại. Arya lấy từ trong gói ra cái váy, rồi buộc quanh xà cạp. Eragon cất cái

nhấn của ông Brom vào góí của nó, bôi đất lên lòng bàn tay phải, che giấu ngôi sao bạc. Cả hai tiếp tục lên đường, đầu cúi thấp, vai co ro, chân lê từng bước. Nếu may mắn, đám lính sẽ tưởng đây cũng chỉ là hai kẻ đi lánh nạn.

Dù Eragon đã có thể cảm nhận tiếng vó ngựa rầm rập tiến tới, và nghe tiếng người kêu la điều khiển những con chiến mã, nhưng gần cả tiếng sau hai nhóm mới gặp nhau trên cánh đồng rộng lớn. Arya và Eragon vội dạt sang lề đường, đứng cúi đầu, nhìn xuống. Eragon liếc nhìn chân mấy con ngựa đầu tiên phóng qua, nhưng rồi bụi cuốn lên mù mịt, che phủ toán tuần tra còn lại. Bụi đất làm Eragon phải nhắm mắt lại. Lắng nghe, đếm cho đến khi tin chắc hơn nửa toán đã qua khỏi, nó thầm nhủ: "Chúng ko bận tâm hỏi han gì tụi mình!"

Nhưng mừng không được lâu. Chỉ một lúc sau, một tên trong đám bụi quay cuồng la lớn:

-Ngừng lại, các bạn. Hàng loạt tiếng Oa... Bình tĩnh ... Nào ... Chuyện gì đó Nells ... vang lên, khi mười lăm người ghì cương ngựa vây vòng quanh Arya và Eragon. Trước khi đám lính hoàn toàn ổn định, Eragon cúi nhặt một viên sỏi lớn, rồi đứng dậy.

Arya rít lên:

- Đứng im.

Trong khi chờ đợi tụi lính, Eragon cố làm dịu con tim đang đập liên hồi, bằng cách ôn lại chuyện nó và Arya đã bịa ra để giải thích việc đến quá gần biên giới Surda. Nhưng bất kể nghị lực, cố gắng, kinh nghiệm những lần thắng trận, và cả nửa chục vòng đai phép thuật bảo vệ, thịt xương nó vẫn cứ tin rằng nó sắp bị thương, hay là ... chết. Ruột quặn thắt, cổ họng thót lại, chân tay rã rời. Ôi cố vượt qua đi! Nó thầm nhủ, và chỉ muốn xé nát một thứ gì đó, cứ như hành động hủy hoại sẽ làm giảm áp lực trong lòng. Nhưng sự thôi thúc đó chỉ làm nó thêm tức giận, vì nó không dám hành động. Điều duy nhất làm nó đứng im là sự hiện diện của Arya. Thà nó chặt một tay còn hơn để cô nghĩ nó là một thằng hèn. Và mặc dù cô là một chiến binh vĩ đại, nó vẫn cảm thấy khao khát được bảo vệ cô.

Giọng nói, đã ra lệnh cho đội tuần tra ngừng lại, lên tiếng:

- Để chúng ta nhìn mặt các người coi.

Ngẩng đầu lên, Eragon thấy một người ngồi trên con ngựa đốm, hai

tay đeo găng cầm dây cương. Trên môi hấn bộ ria rậm xoắn lại, kéo dài tới khoé miệng, hai đầu ria vểnh lên cả phân, hoàn toàn trái ngược với mái tóc thẳng thả dài xuống tận vai.

Đám lính chìa đầu giáo vào Eragon và Arya. Đất cát phủ đầy người chúng, nên không thể thấy dấu hiệu ngọn lửa thêu trên áo trấn thủ.

Hàng ria ngo ngoạ như hai cái vảy không tương xứng khi gã ngồi trên ngựa đồm nói:

- Nào nói đi. Chúng mày là ai? Đi đâu? Làm gì trên đất của nhà vua?

Nhưng rồi hấn phẩy tay bảo:

- Thôi. Khởi trả lời. Không quan trọng. Thời buổi này chẳng còn gì quan trọng nữa. Thế giới nay sắp đến ngày tàn rồi, nên ngày nào chúng tao cũng mất thời giờ thăm tra lũ nhà quê. Mẹ kiếp. Đám vô lại mê tín dị đoan chạy từ nơi này san nơi khác, ngẫu nhiên hết lương thực, rồi lại tái diễn với một mức độ khủng khiếp. Trong vùng đất của gia đình tao, cũng có mấy đứa như chúng mày. Nếu bắt được chúng mày lang thang không giấy phép và nếu phát hiện chúng mày ăn cắp của chủ, tao treo cổ chúng mày ngay. Tất cả những gì chúng mày định nói đều là dối trá. Luôn luôn là ... Ê, trong giỏ có gì? Lương thực, chăn mền hả? Nhưng rất có thể là một cặp chân nền bằng vàng, đúng không? Hay muông nĩa bằng bạc? Hay thư từ bí mật gửi cho Varden? Sao mèo tha lưỡi hai đứa mày rồi à? Được, chúng tao sẽ biết ngay thôi mà. Langward, sao cậu không thử khai thác kho tàng trong cái ba lô kia đi.

Eragon loạng choạng bước tới, khi bị một tên lính thúc lưng nó bằng cán giáo. Nó đã gói áo giáp trong mớ giẻ để những mảnh giáp không va chạm nhau. Nhưng lớp vải quá mỏng, bị xô mạnh, tiếng leng keng của giáp sắt vang lên.

Gã lính ria mép kêu lên:

- Ô hô!

Tên lính mở ba lô của Eragon, lôi ra cái áo giáp, nói:

- Nhìn này

Gã ria mép cười khoái trá:

- Áo giáp! Tao có thể nói là, một áo giáp cực kì tốt. Bất ngờ thật. Đến với tụi Varden hả? Định phản quốc và làm loạn phải không? Hay chúng

mày là những kẻ thường nguyện rửa những người lính đáng kính? Nếu vậy chắc chúng mày chỉ là những kẻ làm thuê hạng bét, thậm chí không có một vũ khí. Tự chặt cho mình một cây gậy hay một đoản côn, có khó lắm không? Sao, trả lời tao đi chứ?

- Không, thưa ngài.

- Không thưa ngài? Tao đoán mày không ngờ tới đâu. Khôn nổi chúng tao phải chấp nhận những kẻ ngu si ngớ ngẩn thế này, nhưng đó là những gì cuộc chiến đáng nguyện rửa này ép buộc chúng tao phải làm: gom góp ráo cả những đồ cặn bã.

- Chấp nhận tôi ở đâu, thưa ngài?

- Câm, đồ bất lương xác láo. Chưa ai cho phép mày nói.

Hàng rìa rung rung, hấn khoát tay ra hiệu. Eragon nổ đom đóm mặt khi bị tên lính phía sau đập mạnh vào đầu.

- Dù mày là một thằng ăn cắp, một kẻ phản bội, một lính đánh thuê, hay chỉ là một thằng khờ, thì số phận mày cũng thế thôi. Khi đã thề phục vụ, mày sẽ không còn chọn lựa nào khác, ngoài việc tuân lệnh Galbatorix và những ai phục vụ ngài. Chúng ta là đạo quân đầu tiên trong lịch sử được giải thoát khỏi sự bất đồng. Không bàn tán ngớ ngẩn về những gì sẽ làm. Chỉ có lệnh, rõ ràng và trực tiếp. Hai người cũng sẽ gia nhập phe chúng ta, và sẽ được ưu đãi trong việc hỗ trợ xây dựng một tương lai thật huy hoàng, mà đức vua vĩ đại của chúng ta đã tiên đoán.

Đến lúc này thì Eragon biết phải làm gì. Nhìn sang Arya, nó thấy đôi mắt cương quyết và rực sáng của cô cũng đang nhìn nó. Nó chớp mắt. Cô chớp mắt lại. Bàn tay nó nắm chặt viên sỏi.

Hầu hết đám lính Eragon từng chiến đấu với họ trên Cánh Đồng Cháy được yểm một lớp bùa căn bản, để bảo vệ chúng khỏi sự tấn công của phép thuật, nó nghi là đám lính này cũng được trang bị giống vậy thôi. Eragon tin, có thể bẻ gãy hay làm lạc hướng bất cứ câu thần chú nào của các pháp sư phục vụ dưới trướng Galbatorix, nhưng điều đó đòi hỏi nhiều thời gian hơn nó có được lúc này. Vì vậy, nó vươn thẳng tay, búng viên sỏi vào gã rìa mép.

Viên sỏi xuyên thủng nón sắt của hấn.

Trước khi đám lính kịp phản ứng, Eragon quay phắt lại giật cây giáo của gã đã đánh nó, và sử dụng cây giáo đó đập tên lính văng khỏi mình

ngựa, Vừa ngã xuống, hắn bị Eragon đâm thấu tới tim. Eragon bẻ mũi giáo trên tấm che ngực bằng kim loại của hắn. Nhờ cây giáo, nó bật ngược ra sau, thân hình vừa ngang mặt đất thì bảy ngọn giáo vun vút phóng qua, cắm phập xuống chỗ nó vừa đứng.

Ngay lúc Eragon bung viên sỏi, Arya nhảy lên con ngựa gần nhất đá mạnh vào đầu tên lính đang lơ đãng ngồi vắt vẻo trên yên. Hắn văng xa tới hơn mười mét. Rồi nhảy từ con ngựa này sang con ngựa khác, Arya giết tụi lính bằng đầu gối, bàn chân, bàn tay, trong một màn trình diễn thăng bằng đầy duyên dáng.

Đá lờm chờm đâm rách bụng khi Eragon lăn mình trên đất. Nó nhăn nhó đứng bật dậy. Bốn tên lính đã xuống ngựa, rút gươm xông tới. Né sang phải, Eragon tóm cổ tay tên lính đi đầu vừa lúc hắn vung kiếm, đâm vào nách nó. Tên lính rũ xuống bất động. Eragon giết những đối thủ kế tiếp bằng cách vặn đầu cho tới gãy xương sống. Gã thứ tư đứng quá gần, đang đưa cao thanh kiếm chạy lại, Eragon không kịp tránh.

Chỉ còn một cách. Dốc hết sức bình sinh Eragon đâm mạnh vào giữa ngực tên lính. Máu và mồ hôi tuôn ra như suối. Cú đánh đục thủng một lỗ trên sườn người lính và đẩy hắn văng xa mấy mét, lăn đùng trên một cái xác khác.

Eragon gập mình thở dốc, đơng đưa bàn tay run cầm cập. Bốn móng tay nó đập vỡ, xương sụn trắng hếu dưới làn da rách nát. Ui cha! Eragon thảm kêu trong khi máu nóng rùng rùng chảy ra từ vết thương. Không thể điều khiển cho bốn ngón tay hoạt động, nó nhận ra bàn tay này sẽ vô dụng cho đến khi nó có thể làm lành lại.

Sợ lại bị tấn công, Eragon nhìn quanh tìm Arya và những tên còn lại. Những con ngựa đã phân tán, chỉ còn ba tên lính sống sót. Arya đang giữ chặt hai tên. Tên thứ ba, cũng là tên cuối cùng, đang chạy dọc con đường về hướng nam. Gắng sức, Eragon đuổi theo. Khi khoảng cách giữa hai người thu hẹp, gã lính bắt đầu van xin lòng thương hại. Hắn đưa hai tay lên để chứng tỏ là không có vũ khí, thề là sẽ không kể lại với ai về vụ tàn sát này. Khi còn cách Eragon một sải tay, hắn đổi hướng sang một bên, được mấy bước lại đổi hướng khác, chạy tới chạy lui trên cánh đồng như một con thỏ rừng hốt hoảng. Suốt thời gian đó, hắn van xin, nước mắt đầm đìa, luôn miệng nói rằng còn quá trẻ để phải chịu chết, rằng chưa có vợ, là con trai một, rằng cha mẹ sẽ thương nhớ hắn, và hắn bị ép buộc vào quân đội, và đây mới chỉ là lần công tác thứ năm, và

vì sao Eragon không buông tha hắn.

Hắn nức nở khóc:

- Điều gì làm anh phản đối tôi? Tôi chỉ làm những gì phải làm thôi mà. Tôi là một người tốt.

Eragon ngừng lại, cố nói:

- Anh không thể theo kịp, nếu đi với chúng tôi. Chúng tôi thì không thể để anh lại, vì anh sẽ bắt một con ngựa, rồi đi tố cáo.

- Không đâu. Tôi sẽ không làm thế.

- Chúng sẽ hỏi chuyện gì đã xảy ra tại đây. Lời thề của anh với Galbatorix và triều đình sẽ không cho phép anh nói dối. Rất tiếc, nhưng tôi không biết cách nào để giải lời thề ràng buộc đó của anh, trừ khi....

Người lính gào lên:

- Sao tàn nhẫn thế? Mi là quái vật à?

Khiếp đảm cùng cực, hắn định lao vòng qua Eragon để trở lại con đường. Không tới mười bước, Eragon bắt được hắn, và trong khi người lính vẫn đang vừa khóc vừa van xin lòng nhân từ, Eragon nắm cổ anh ta bằng bàn tay trái, và xiết mạnh. Khi nó buông tay ra, người lính đổ gục xuống chân nó.

Mặt đỏ bừng trong miệng khi Eragon nhìn xuống thân hình bất động. "Mỗi khi chúng ta giết, chúng ta giết một phần của chính mình". Vừa tự nghĩ Eragon vừa run rẩy vì xúc động, đau đớn và ghê tởm chính mình. Nó đi ngược trở lại. Arya đang quỳ gối bên một cái xác, và rửa tay bằng nước lấy từ một cái bình thiếc của lính.

Cô đứng dậy, đứng đối diện nó, thẳng thắn hỏi:

- Sao vậy? Anh có thể giết con người đó, nhưng lại không đủ can đảm đặt một ngón tay lên lão Sloan.

Tâm hồn trống rỗng, Eragon nhún vai:

- Anh ta là một mối nguy hiểm. Lão Sloan thì không. Như vậy đã rõ ràng chứ?

Im lặng một lúc, Arya nói:

- Rõ, nhưng cũng như không ... Tôi xấu hổ vì để một người quá thiếu từng trải dạy về đạo đức. Có lẽ tôi đã quá chắc chắn, quá tự tin vào sự

chọn lựa của mình.

Eragon nghe cô nói, nhưng những lời nói không có nghĩa gì với nó, khi nó vừa nhìn những xác chết, vừa tự hỏi: "Cả đời mình sẽ thế này sao? Hàng loạt trận đánh không có hồi kết thúc?"

Nó nói với Arya:

- Tôi cảm thấy như mình là một kẻ sát nhân.

- Tôi hiểu chuyện này khó khăn đến thế nào. Eragon, hãy nhớ anh chỉ mới từng trải một phần nhỏ của những gì để trở thành một kỵ sĩ rồng. Sau cùng, chiến tranh này sẽ kết thúc, và anh sẽ thấy nhiệm vụ của anh không chỉ là bạo lực. Kỵ sĩ không chỉ là chiến binh, họ còn là thầy giáo, thầy thuốc và là những học giả.

- Vì sao chúng ta chiến đấu với những con người này, Arya?

- Vì họ đứng giữa chúng ta và Galbatorix.

- Vậy thì phải tìm cách đánh trực tiếp vào Galbatorix chứ.

- Không có cách nào hết. Không thắng được lực lượng của lão, chúng ta không thể tiến quân tới Uru'baen. Và chúng ta cũng không thể vào lâu đài nếu không vô hiệu hoá những chạm bẫy, phép thuật có từ cả thế kỷ rồi.

Eragon lẩm bẩm:

- Phải có một cách.

Nó đứng tại chỗ, trong khi Arya đi nhặt một cây giáo. Nhưng khi cô đặt ngọn giáo dưới cằm một người lính đã chết, đâm ngược lên tới sọ, Eragon xông tới đẩy cô ra, la lên hỏi:

- Cô đang làm gì thế?

Arya thoáng tức giận:

- Tôi tha thứ cho hành động của anh vì anh đang bức xúc và không bình tĩnh. Nghĩ gì, Eragon. Vì sao việc làm này là cần thiết ?

Dù câu trả lời đã rõ, nó vẫn miễn cưỡng nói:

- Nếu chúng ta không làm thế , triều đình sẽ nhận ra tất cả những người này đều giết bằng tay.

- Chính xác. Chỉ thần tiên, kỵ sĩ và Kull mới có khả năng đáng sợ

như thế này. Và ngay cả những kẻ đần độn cũng có thể đoán ra, đây không là trách nhiệm của Kull. Chúng sẽ biết ngay sự có mặt của chúng ta, rồi không tới một ngày, Murtagh và con rồng Thorn sẽ bay lượn trên đầu, để tìm kiếm hai ta.

Một tiếng òng ọc phát ra khi Arya rút ngọn giáo khỏi xác chết. Cô đưa ngọn giáo cho đến khi nó chịu đón lấy.

- Tôi cũng ghê tởm chuyện này như anh, vì vậy hãy cố giúp một tay.

Eragon gật. Arya nhặt một thanh kiếm, rồi cả hai tạo hiện trường như một đội quân bình thường đã giết những người lính. Một việc làm ghê sợ, nhưng Arya và Eragon đều biết chính xác phải tạo những vết thương như thế nào để đánh lừa một cách thành công, và cả hai đều không muốn nấn ná tại đây lâu hơn nữa. Tới người lính bị Eragon đâm vỡ ngực, Arya nói:

- Không thể nguy trang cho vết thương này. Chúng ta đành để nguyên thôi, hi vọng người ta đoán là anh ta bị ngựa đâm đạp.

Xác cuối cùng là viên chỉ huy của toán tuần tra. Hàng rìa của anh ta tới tả, rũ xuống, chẳng còn chút uy nghi.

Sau khi tạo ra những cái hố trên sỏi cho giống như dấu vết để lại của những cây búa và ngọn giáo, Eragon ngồi nghỉ, ngắm nhìn hàng rìa buồn rầu của viên chỉ huy, nói:

- Arya biết không, anh ta có lý.

- Về chuyện gì?

- Tôi cần một vũ khí, một vũ khí đúng nghĩa. Tôi cần một thanh kiếm.

Chùi tay lên vạt áo, nó quan sát cánh đồng chung quanh, đếm xác chết:

- Vậy đó. Chúng ta đã gây ra cảnh này.

Nói xong, nó đi thu nhặt những mảnh giáp sắt, gói lại trong vải, bỏ xuống đáy ba lô, rồi theo Arya leo lên một cái gò nhỏ.

Cô nói:

- Từ bây giờ, tốt nhất là tránh xa những con đường. Chúng ta không thể liều lĩnh đụng độ lần nữa với người của Galbatorix.

Chỉ bàn tay biến dạng và cái áo dính máu của Eragon, cô tiếp:

- Phải chăm sóc vết thương trước khi chúng mình đi tiếp.

Không đợi nó trả lời, cô nắm mấy ngón tay tê dại của nó, niệm chú:

- Waise heill.

Eragon bật lên một tiếng rên không cố ý khi mấy ngón tay, gân, sụn chuyển động trở về hình dạng ổn định hoàn toàn như trước, và những mẩu da lạ lùng lỏng ngoài khớp tay bao phủ lại lớp thịt non bên dưới. Thần chú kết thúc. Eragon mở mắt, co duỗi bàn tay để biết chắc đã hoàn toàn bình phục, rồi nói:

- Cảm ơn.

Nó ngạc nhiên, vì cô đã chủ động làm một việc mà nó hoàn toàn có khả năng tự chữa trị vết thương.

Về bối rối, Arya nhìn qua cánh đồng, nói:

- Eragon, tôi mừng vì hôm nay anh ở bên tôi.

- Tôi cũng mừng vì có cô bên tôi.

Arya thưởng cho Eragon một thoáng cười bối rối. Cả hai nấn ná thêm một phút trên gò, vì không ai muốn trở lại cuộc hành trình. Rồi Arya thở dài:

- Chúng ta phải đi thôi. Những bóng đen đang kéo bầy kia rồi, nếu có ai xuất hiện, sẽ kêu thét lên khi phát hiện bữa đại tiệc này của lũ quạ.

Rời khỏi gò đất, cả hai bỏ đường cái, phóng qua biển cỏ nhấp nhô, tiến tới hướng tây nam. Phía sau, từ trên trời, những kẻ ăn thịt xác chết đang lao xuống.

Chương 13

Bóng tối của quá khứ

Đêm đó, Eragon ngồi bên đống lửa chập chờn, nhai một chiếc lá bồ công anh. Bữa ăn tối là món trộn của rễ, hạt và rau xanh mà Arya đã nhặt nhanh quanh vùng quê. Ăn sống, không muối nên khó mà ngon nổi, nhưng nó cố nhin, không làm phong phú thêm bữa ăn bằng chim hay thỏ có rất nhiều trong vùng này, vì nó không muốn Arya nhìn bằng ánh mắt phản đối. Hơn nữa, sau cuộc chiến với những người lính, ý tưởng lấy đi một mạng sống, dù chỉ là một con vật, cũng làm nó muốn ói.

Trời đã khuya, và sáng mai sẽ phải khởi hành sớm, nhưng cả nó và Arya vẫn chưa định đi nghỉ. Cô ngồi ôm hai chân co lên, cầm dựa đầu gối. Vạt váy xòe ra như những cánh hoa.

Eragon gục đầu sát ngực, tay trái xoa nắn bàn tay phải, ngẫm nghĩ: "Mình cần một thanh kiếm. Mình cũng phải bao tay để tránh bị thương tật khi đâm vào một vật gì. Vấn đề là, bây giờ mình quá mạnh, nên găng tay sẽ phải lót nhiều lớp. Như vậy trông sẽ thật lố bịch, to đùng và nóng, hơn nữa, không thể suốt đời đeo găng xù xù. Và chuyện gì sẽ xảy ra, nếu mình đeo chiếc nhẫn của ông Brom trong khi tham chiến? Đó là sản phẩm của thần tiên, nên không lo mặt ngọc bị vỡ, nhưng mình sẽ không chỉ bị trật khớp mà còn bị dập xương tay .. đến không thể hàn gắn được nữa"

Nắm chặt bàn tay, xoay qua lại, Eragon thầm nhủ: "Mình có thể tạo ra một câu thần chú để ngăn chặn vật thể nào xông vào tay mình với tốc độ nguy hiểm. Không, không ổn. Vì nếu đó là một tảng đá? Một quả núi thì sao? Cố chặn lại là mình tự sát. Ồ, nếu găng và phép thuật không hiệu quả, mình mong có một cặp Ascudgamln của người lùn, đôi 'tay sắt' của họ."

Eragon mỉm cười nhớ lại ông lùn Shrrgnien có một mũi nhọn bằng thép, gắn trên một đế cũng bằng thép trên mỗi ngón tay, trừ ngón cái. Với mấy mũi thép đó, nếu muốn, Shrrgnien có thể đánh đắm bất cứ thứ gì, mà bớt phải lo bị đau rất tiện lợi, vì có thể tháo ra bất cứ lúc nào.

Nhưng Eragon chưa có ý định khoan lỗ những khớp tay để đặt đế thép. Nó nghĩ: "Xương mình mỏng hơn xương người lùn, có lẽ quá mỏng, vì vậy Ascudgamln không là một ý hay, nhưng có thể thay vào đó mình sẽ ..."

Cúi xuống hai bàn tay, nó thì thầm:

- Thaefathan.

Lưng bàn tay nó bắt đầu rần rần đau rát như bị gai đâm, như vừa bị ngã vào bụi tầm ma đầy lông ngứa. Một cảm giác căng thẳng và khó chịu làm nó chỉ muốn nhảy dựng lên mà gãi. Với ý chí quyết tâm, nó ngồi tại chỗ, nhìn lớp da trên các khớp tay phồng lên thành một lớp chai trắng, dày hơn hai phân trên mỗi mấu nối. Khi đã hài lòng với kích cỡ và độ dày của những vết da chai sần đó, nó thu hồi phép thuật, rờ mó, ngắm nhìn lớp da mới phồng to trên những ngón tay.

Hai bàn tay nó nặng nề và cứng nhắc hơn trước. Xoa những nốt chai sần trên tay phải vào lòng bàn tay trái, nó nghĩ: "Có thể là xấu xí và mọi người nhìn thấy sẽ cười nhạo mình, nhưng mình bất cần, vì điều này có thể giúp mình bảo toàn tính mạng."

Tràn đầy phấn khích, Eragon đâm mạnh lên tảng đá giữa hai chân. Sự va chạm rung lên tận cánh tay và phát ra một tiếng "thịch", nhưng nó chỉ cảm thấy như vừa đâm lên một tấm bảng phủ nhiều lớp vải. Mạnh dạn lấy cái nhẫn của ông Brom từ ba lô ra, Eragon đeo vào tay. Vết da sần cao hơn mặt nhẫn. Nó thử đâm lại lên tảng đá, âm thanh khô khan dội lên chỉ là sự đụng chạm giữa lớp da dày với mặt đá cứng.

Liếc nhìn nó qua màn tóc loà xoà, Arya hỏi:

- Làm gì vậy?

- Không có chi. Tôi nghĩ đây là một ý kiến khá hay, vì lại có thể đâm một kẻ nào đó.

Arya quan sát mấy khớp tay của nó:

- Khi đeo găng sẽ rất khó.

- Tôi sẽ cắt găng cho rộng ra.

Cô gật đầu, quay lại nhìn ngọn lửa.

Eragon ngả người, chống trên khuỷu tay, hai chân duỗi dài, khoan khoái vì đã chuẩn bị cho bất kỳ trận đánh nào sẽ tới trong tương lai gần.

nhất. Ngoài chuyện đó, nó không dám suy nghĩ gì hơn, vì nếu suy nghĩ xa xôi, nó lại bắt đầu tự hỏi: nó và Saphira sẽ phải hạ Murtagh và Galbatorix bằng cách nào đây, và lúc đó móng vuốt lạnh ngắt của nỗi hoang mang hãi hùng lại tràn đầy trong nó.

Lom lom nhìn ngọn lửa chập chờn, nó tìm quên những mối bận tâm, những trách nhiệm. Nhưng rồi ngọn lửa chập chờn liên tục ru nó vào một trạng thái tiêu cực, với những mẫu ý tưởng rời rạc, những âm thanh, những khuôn mặt, những cảm xúc trôi nổi như những bông hoa tuyết rơi xuống từ bầu trời mùa đông êm ả. Và giữa những hình ảnh lộn xộn đó, xuất hiện khuôn mặt người lính đã van xin tha mạng. Một lần nữa, Eragon lại thấy anh ta khóc, lại nghe tiếng van xin tuyệt vọng, và lại cảm thấy cổ anh ta gãy như một cành cây ứt.

Bị ký ức hành hạ, Eragon nghiêng rãnh thở mạnh bằng mũi. Toàn thân toát mồ hôi lạnh. Nó ngo ngoạy, cố sức xua đuổi bóng ma người lính, nhưng không thể. Nó la lên:

- Đi đi! Không phải lỗi tôi. Hãy oán trách Galbatorix, đừng oán tôi. Tôi đâu muốn giết anh!

Đâu đó, trong bóng tối, một con sói tru lên. Từ mọi phía trên cánh đồng, hàng loạt những con sói khác đáp lại, cất cao giọng trong một âm điệu chói lọi. Bản nhạc kì quái làm da đầu Eragon gai gai, cánh tay nổi ốc. Rồi, trong một thoáng, tiếng tru của chúng hoà thành một điệu giống như tiếng rống xung phong của một quái thú Kull đang tấn công.

Eragon lo lắng nhấp nhồm. Arya hỏi:

- Có gì không ổn thế? Sói hả? Anh biết mà, chúng không làm phiền gì đâu. Chúng đang dạy sói con săn mồi, và không để đám sói nhỏ đó đến gần những sinh vật có mùi lạ như chúng ta đâu.

Eragon vỗ lên trán, nói:

- Không phải vì đám sói ngoài đó, mà là đám sói ở trong này.

Arya gật đầu nhanh như chim, để lộ ra cô không phải là người, dù cô mang hình dạng một con người:

- Đúng vậy. Những con quái trong của tư tưởng ghê gớm hơn những con vật sống kia nhiều. Sợ hãi, nghi ngờ, cả sự căm ghét nữa, làm người ta suy sụp hơn thú dữ.

- Cả tình yêu nữa.

- Tình yêu. Tham lam, hờn ghen và tất cả những ám ảnh khác thôi thúc những loài có khả năng cảm thụ nhạy cảm với chúng.

Eragon nghĩ đến Tenga một mình trong tiền đồn Edur Ithindra đồ nát của thần tiên, gò mình trên kho sách quý, tìm kiếm mãi lời giải đáp không bao giờ có được. Nó dần lòng không nhắc tới vị lão tiên ẩn cư đó với Arya, vì đây không phải lúc bàn về cuộc gặp gỡ lý lạ đó. Nó hỏi:

- Khi chém giết cô có băn khoăn không?

Arya khép hờ đôi mắt màu lục:

- Tôi và các thần tiên khác đều không ăn thịt loài vật, vì chúng tôi không chịu được việc săn bắt sinh vật khác để thoả mãn cơn đói của mình. Anh không ngượng miệng khi hỏi, giết chóc có làm chúng tôi quá ít, để có thể tin chúng tôi là những kẻ sát nhân tàn nhẫn sao?

- Ồ, không. Tất nhiên là không. Ý tôi không phải thế.

- Vậy thì ý anh là gì? Nói ra đi, nhưng đừng lảng mạt trừ khi anh cố tình.

Eragon thận trọng tìm lời, nói:

- Trước khi tấn công Helgrind tôi cũng đã hỏi anh Roran câu này. Điều tôi muốn biết là: cô cảm thấy sao khi chém giết? Cô có thấy người chiến binh đã bị cô giết chết trừng trừng nhìn lại cô, thật như cô đang ở trước mặt tôi lúc này không?

Arya xiết chặt vòng tay ôm hai chân, đôi mắt trầm ngâm. Một con bướm đêm bay qua vừa khi ngọn lửa chột bùng lên. Arya đưa ngón tay lên lẩm bảm:

- Gánga.

Phất đôi cánh mượt lông tơ, con bướm vụt bay đi. Mắt vẫn nhìn ngọn lửa, Arya nói:

- Chín tháng sau khi trở thành sứ giả - nếu đúng như những gì tôi được cho biết, thì tôi là sứ giả duy nhất của mẫu hoàng - trên đường từ chỗ của Varden đến thủ phủ Surda, ngày đó Surda vẫn còn là một xứ sở mới. Đi khỏi rặng núi Beor chưa được bao lâu, tôi và các bạn đồng hành gặp một nhóm Urgal. Chúng tôi sẵn lòng tiếp tục lên đường, kiếm nằm trong vỏ. Nhưng như thói quen của chúng, đám Uragl khăng khăng đòi chúng tỏ là sẽ thắng chúng tôi, để tôn vinh địa vị chúng trong bộ tộc.

Chúng tôi mạnh hơn nhiều – vì có Weldon, người đã kế vị Brom, trở thành lãnh tụ của Varden – đánh đuổi chúng đi là một chuyện dễ dàng ... Hôm đó, lần đầu tiên tôi đã lấy đi một sinh mạng. Suốt mấy tuần sau tôi vẫn còn buồn, cho đến khi tôi nhận ra là mình sẽ hoá điên, nếu cứ đắm chìm trong niềm ray rứt đó. Nhiều người đã không chịu nổi vị quá tức giận, quá ân hận. Hoặc có người tim trở thành chai đá, mất khả năng phân biệt đúng sai.

- Bằng cách nào cô chấp nhận được những gì đã làm.

- Tôi xem xét lại những lý do làm mình phải giết, để xác định chúng có chính đáng không. Tôi tự hỏi: chính nghĩa của chúng ta có đủ quan trọng để tiếp tục ủng hộ, dù đòi hỏi tôi lại phải chém giết nữa không. Cảm thấy đó là lí do thích đáng, tôi quyết định, mỗi khi nghĩ đến cái chết, tôi tưởng tượng mình đang ở trong vườn hoa của hoàng cung Tialdarí.

- Hiệu quả không?

Vén mớ tóc loà xoà trước mặt ra sau cánh tai tròn, cô nói:

- Hiệu quả. Thuốc giải duy nhất làm xói mòn sự độc hại của bạo tàn là hãy tìm an lạc trong chính mình.

Ngừng lại một lúc, Arya nói thêm:

- Hít thở cũng mang lại hiệu quả.

- Hít thở?

- Thở đều đặn, chậm rãi, như đang ngồi thiền. Đó là một phương pháp tốt nhất làm ta bình tĩnh lại.

Theo lời khuyên của Arya, Eragon bắt đầu hít vào thở ra một cách ý thức, giữ nhịp thở đều đặn, và mỗi hơi thở, đẩy hết khí trong phổi ra. Trong vòng một phút, sự co thắt trong bụng Eragon nới lỏng, sự khó chịu thuyên giảm, hình bóng những kẻ thù đã chết hình như không còn hiển hiện nữa... Những con sói lại tru lên, sau một thoáng hoảng hốt, Eragon lắng nghe và không cảm thấy sợ hãi nữa, vì tiếng sủa chúng đã mất sức mạnh làm nó bối rối.

- Cảm ơn, Arya.

Cô duyên dáng nghiêng đầu nhìn nó.

Cả hai yên lặng chừng một khắc giờ, rồi Eragon ngập ngừng nói:

-...Urgal .Cô nghĩ sao về việc Nasuada cho phép chúng gia nhập Varden?

Nhặt một nhánh cây con vương trên áo, Arya sẫm soi nhìn như cành cây nhỏ đó chứa đựng một điều bí ẩn.

- Đó là một quyết định dũng cảm. Tôi khâm phục cô ấy về điều đó. Nasuada luôn làm những điều có ích nhất cho Varden, dù cái giá phải trả như thế nào.

- Cô ấy làm nhiều thành viên Varden tức giận khi chấp nhận lời thỉnh cầu của Nar-Garzhvog.

- Nhưng với cuộc thách đấu trường đao, cô ấy đã lấy lại được lòng trung thành của họ. Nasuada rất khôn ngoan khi cần giữ địa vị của cô.

Búng cành cây vào đồng lửa, Arya nói tiếp:

- Tôi không ưa mà cũng chẳng ghét Urgal. Không như Ra'zac, Urgal không xấu xa độc ác bẩm sinh, chúng chỉ quá say mê chiến trận. Đó là sự khác biệt quan trọng, dù không được gia đình các nạn nhân của chúng chia sẻ. Trước kia thần tiên chúng tôi đã từng đón tiếp Urgal, và sẽ cư xử bình thường với chúng khi cần thiết. Tuy nhiên, triển vọng đó vẫn còn mơ hồ lắm.

Cô không cần phải giải thích vì sao. Nhiều cuốn sách sử phụ Oromis đưa cho Eragon đọc đã dành nhiều chương về vấn đề Urgal, đặc biệt là cuốn Du ký của Gnaevldrskald, đã dạy nó là:

Toàn bộ văn hoá Urgal đặt nền tảng trên những chiến công. Urgal được chỉ có thể chứng tỏ địa vị bằng cách tấn công làng khác – dù là làng của Urgal, người thường, hay người lùn - hoặc thách đấu tay đôi, có khi đánh tới chết. Khi tới tuần cặp kê, Urgal cái từ chối kết hôn với một con đực nếu không đủ khả năng hạ ít nhất ba đối thủ. Kết quả là, thế hệ Urgal mới chỉ còn một chọn lựa: thách đấu với thế hệ lớn tuổi hơn, địa vị cao hơn; và lang thang khắp nơi tìm cơ hội để chứng tỏ lòng dũng cảm. Tập quán đó ăn sâu tới nỗi, kẻ nào có ý dè dặt bỏ đều bị thất bại. Eragon thầm nghĩ: "Ít ra, chúng thật sự là chúng. Còn hơn nhiều con người có thể khẳng định về mình."

Eragon hỏi:

- Vì sao tà thần Durza và Urgal có thể phục kích cô, Glenwing và Faolin? Cô không có lớp phép thuật bảo vệ sao?

- Những mũi tên đó đã được yểm bùa.

- Urgal là pháp sư?

Arya nhắm mắt, lắc đầu thờ dài:

- Không. Đó là ma thuật đen tối của Durza.

- Tôi không biết sao cô có thể chống chọi lâu đến thế. Tôi thấy những gì nó đã làm với cô.

- Không... không dễ đâu.

- Tôi coi những sự tra khảo của nó như là một trắc nghiệm cho lời cam kết của mình, như một cơ hội để biểu lộ rằng tôi đã phạm sai lầm, thật sự không xứng đáng với biểu tượng yawwe, và như tôi đáng bị chịu sự đau đớn đó.

- Nhưng dù sao, ngay cả thần tiên cũng không miễn nhiễm với sự đau đớn. Suốt bấy nhiêu tháng trời mà cô vẫn giữ được bí mật vị trí của Ellesméra quả là một điều đáng kinh ngạc.

Một thoáng kiêu hãnh trong giọng nói của Arya:

- Không chỉ vị trí Ellesméra, mà còn nơi tôi giấu trứng của Saphira, từ vựng cổ ngữ của tôi và tất cả những thứ khác rất hữu ích cho Galbatorix.

Im lặng một lúc, Eragon hỏi:

- Cô có thường nghĩ lại những gì đã trải qua trong Gil'ead không?

Arya không trả lời, nó nói tiếp:

- Chưa bao giờ cô nói về chuyện đó. Cô kể lại đầy đủ những tháng ngày ở trong tù, nhưng không bao giờ nhắc tới những ngày tháng đó đối với cô như thế nào, cho đến bây giờ cô cũng chưa nói là cô đã cảm thấy ra sao.

- Đau đớn là đau đớn. Không cần thiết phải diễn tả ra.

- Đúng. Nhưng không nhắc tới, có thể còn gây tai hại hơn những vết thương thật sự ... Không ai sống qua một chuyện như thế mà tránh khỏi tổn thương. Ít nhất là trong tâm hồn.

- Sao anh nghĩ là tôi không tâm sự với ai?

- Ai?

- Điều đó có gì quan trọng? Ajihad, mẹ tôi, một người bạn ở Ellesméra.

- Có thể tôi làm, nhưng hình như cô không gần gũi với ai. Khi đi dạo, cô đi một mình, dù đang sống cùng các thần tiên.

Sắc mặt Arya vẫn điềm tĩnh. Eragon vừa tự hỏi liệu cô ta có trả lời không, thì Arya thì thầm:

- Đâu phải luôn luôn như thế.

Cảnh giác, Eragon ngồi bất động, sợ nếu làm bất cứ điều gì cũng sẽ làm cô ngừng nói.

- Một lần, tôi đã có người để chuyện trò, người hiểu tôi là gì, từ đâu tới. Một lần ...Chàng lớn tuổi hơn tôi, nhưng tâm hồn chúng tôi đồng điệu, cả hai đều khao khát khám phá thế giới bên ngoài đại ngàn của chúng tôi, khát khao chiến đấu chống lại Galbatorix. Cả hai đều không chịu nổi cuộc sống trong Du Weldenvarden - học hành, làm việc bằng phép thuật, theo đuổi những dự án riêng – khi được biết Kẻ-giết-rồng, nguyên nhân suy tàn của các kỵ sĩ, đang tìm cách chinh phục giống nòi chúng tôi. Sau mấy thập kỷ tôi nhận chức vụ sứ giả, và vài năm trước khi Helfring trộm trứng của Saphira, chàng đã quyết định tình nguyện tháp tùng tới bất cứ nơi nào tôi phải đi theo lệnh nữ hoàng.

Cô chớp mắt, cổ họng phập phồng.

- Tôi không đồng ý để chàng đi, nhưng nữ hoàng lại thích ý tưởng đó, và bà rất nghiêm khắc.

Cô lại chớp đôi mắt rực sáng hơn bao giờ. Eragon hết sức nhẹ nhàng hỏi:

- Đó là Faolin?

Cô nói như ghen thờ:

- Phải.

- Cô yêu ông ta?

Ngửa đầu, Arya nhìn lên bầu trời lấp lánh Cổ cô nhuộm vàng ánh lửa. Mặt xanh xao dưới ánh sáng tỏa xuống từ trời.

- Anh hỏi vì mối quan tâm bằng hữu hay vì sự quan tâm của riêng anh?

Cô bật lên một tiếng cười ngắn, âm thanh như tiếng nước rơi trên những tảng đá lạnh lẽo.

- Đừng bận tâm. Trời đêm làm tôi rối trí, làm tôi hết e dè, và tôi cảm thấy thoải mái nói hết những gì chất chứa trong lòng.

- Không có gì quan trọng cả.

- Quan trọng chứ. Vì tôi ân hận, và tôi sẽ không dung thứ cho chuyện đó. Tôi có yêu Faolin không ư? Anh định nghĩa tình yêu là gì? Hơn hai mươi năm, chúng tôi cùng đi, hai kẻ bất tử đi giữa những loài có đời sống ngắn ngủi. Chúng tôi vừa là đồng hành ... vừa là bạn của nhau.

Một nỗi hờn ghen nhói đau trong lòng Eragon. Nó cố chống chọi, làm giảm đi, xoá tan đi, nhưng không thể. Cảm giác như một cái dằm chui dưới da làm nó nhức nhối.

- Hơn hai mươi năm.

Arya lập lại. Vẫn ngửa mặt nhìn trời, cô đu đưa người như quên sự có mặt của Eragon.

- Thế rồi, chỉ trong một thoáng, Durza đã tước đoạt điều đó của tôi. Gần một thế kỷ, Faolin và Glenwing là hai thần tiên đầu tiên chết trong trận mạc. Nhìn Faolin ngã xuống, tôi đã hiểu, nỗi đau thực sự của chiến tranh không từ những vết thương mà ta hứng chịu, mà là phải nhìn những người thương yêu của ta đau đớn. Đó là bài học mà tôi cứ tưởng đã học được trong thời gian ở với Varden, từng chứng kiến và kinh phục những người đàn ông, đàn bà chết vì gươm giáo, cung tên, tai nạn, tuổi già, nhưng khi chuyện đó xảy ra tôi đã nghĩ: "Chắc chắn rồi mình cũng sẽ chết sao?" Vì với bất cứ hiểm nguy nào chúng tôi đã gặp trước đó, Faolin và tôi vẫn vượt qua và sống cùng nhau. Nếu Faolin không thoát khỏi cái chết, thì làm sao tôi có thể thoát được.

Eragon nhận ra là cô đang khóc. Những giọt nước mắt tràn ra từ khoé mắt, lăn xuống thái dương, lẫn vào trong tóc. Dưới ánh trăng những giọt nước mắt của cô như dòng sông thủy tinh. Nỗi đau buồn mãnh liệt của cô làm nó sững sờ.

- Rồi tới Gil'ead. Đó là những ngày dài nhất đời tôi. Faolin đã mất, không biết trứng của Saphira có được an toàn không, hay tôi đã vô tình trao cho Galbatorix và Durza... Durza đã làm phỉ chí những hồn ma khát máu, bằng những trò khủng khiếp nhất nó có thể tưởng tượng ra để

hành hạ tôi. Đôi khi quá đà, nó điều trị ngay cho tôi, để sáng hôm sau còn có thể tái diễn. Nếu nó cho tôi cơ hội tỉnh táo, rất có thể tôi đủ khả năng đánh lừa tụi cai ngục như anh đã làm, và tránh uống thứ thuốc làm tôi không thể sử dụng phép thuật, nhưng chưa bao giờ tôi được nghỉ giải lao hơn vài giờ. Durza ngủ rất ít. Nó luôn ở bên tôi, mỗi khi tôi tỉnh táo. Mỗi khi nó ra tay, mỗi giây dài như một giờ, mỗi giờ như một tuần, và mỗi ngày là vô tận. Nó rất thận trọng, không làm tôi hoá điên – Galbatorix sẽ không hài lòng – nhưng nó gần như làm tôi hoá điên. Tôi vừa nghe tiếng chim hót và nhìn thấy những điều không có thật, lập tức thấy mình trong phòng giam, nắng vàng tràn ngập phòng, toàn thân ảm áp. Nhìn lên, tôi thấy mình đang nằm trên một cành cây cao gần trung tâm Ellesméra. Mặt trời sắp lặn, cả thành phố rực sáng như bị đốt. Các Athalvard đang ngâm nga trên con đường nhỏ bên dưới, và tất cả đều quá êm đềm, quá thanh bình và ... quá đẹp. Tôi có thể ở lại đó đời đời. Nhưng rồi ánh sáng phai dần ... tôi vẫn nằm trên chõng. Một lần, một người bỏ lại phòng giam một bông hồng bạch. Đó là lòng tốt duy nhất tôi được thấy tại Gil'ead. Đêm đó, đóa hoa đâm rễ, mọc thành một bụi hồng khổng lồ, leo lên tường, lách qua những tầng đá trên trần, làm đá rạn vỡ, rồi vượt khỏi nhà ngục tối tăm, ra ngoài. Cái cây tiếp tục leo cao, cho đến khi chạm mặt trăng, đứng sừng sững như một tòa lâu đài cao lớn, uốn éo, hứa hẹn một đường tẩu thoát nếu tôi có thể tự nâng mình lên khỏi mặt sàn. Cố gắng bằng tất cả chút sức lực còn lại, tôi cũng không thể làm được gì, và khi tôi vừa nhìn sang hướng khác, bụi hồng biết mất ... Đó là tình trạng tâm trí tôi khi anh mơ thấy tôi. Tôi cảm nhận được sự hiện diện của anh chập chờn trên tôi. Điều diệu kỳ là tôi không coi cảm giác đó là một ảo ảnh nữa.

Cô ban cho Eragon nụ cười đắc thắng:

- Và rồi anh đã tới, Eragon. Anh và Saphira. Sau khi hy vọng từ bỏ tôi, và tôi sắp bị đưa tới Galbatorix tại Uru'baen, thì một kỵ sĩ xuất hiện để giải cứu tôi. Một kỵ sĩ và một con rồng.

- Và con trai của Morzan. Cả hai con trai của Morzan.

- Anh muốn nói sao cũng được, nhưng đó là 1 cuộc giải cứu không thể nào tin nổi. Đôi khi tôi nghĩ mình đã bị điên, và đã tưởng tượng ra tất cả những chuyện đó.

- Cô có tưởng tượng tôi là nguyên nhân của quá nhiều rắc rối vì đã ở lại Helgrind không?

- Không. Tôi không nghĩ thế.

Lau nước mắt bằng tay áo, Arya lại nói:

- Tỉnh dậy trong Farthen Dur, có quá nhiều việc làm tôi phải nói về quá khứ. Nhưng những sự kiện sau cùng tằm tối và đẫm máu, tôi tự thấy không nên nhớ lại. Nó làm tôi ghê sợ và khó chịu, không còn kiên nhẫn cho những ngày sống bình thường trong đời nữa.

Cô nhích người, quì gối, hai tay đặt hai bên lên mặt đất, như để giữ vững thân hình.

- Anh nói là tôi đi dạo một mình. Thần tiên không có khuynh hướng biểu lộ tình bạn cởi mở như con người và người lùn. Tôi mãi mãi là một kẻ cô độc. Nhưng nếu anh biết tôi trước những gì xảy ra tại Gil'ead, nếu anh biết tôi như tôi trước đây, anh sẽ không nghĩ tôi quá xa cách đến thế. Hồi đó, tôi ca hát, nhảy múa và không cảm thấy bị cảm giác sắp chết đe dọa.

Eragon vươn tay, đặt lên bàn tay trái của cô:

- Những chuyện về các bậc anh hùng thuở xưa chưa hề nhắc đến cái giá cô phải trả khi đấu tranh với những quái vật của bóng tối và những quái vật của tâm hồn. Hãy tiếp tục nghĩ về những vườn hoa trong hoàng cung Tialdarí. Tôi tin chắc, cô sẽ bình yên.

Arya cho phép sự đụng chạm giữa hai người kéo dài gần 1 phút, khoảng thời gian không đủ cho tình cảm nồng nàn của Eragon, đúng hơn chỉ là 1 khoảnh khắc lặng lẽ của tình bạn. Eragon không có ý nài ép cô, nó nâng niu lòng tin của cô hơn bất cứ điều gì khác, ngoài mối ràng buộc với Saphira. Rồi, nhẹ nâng cánh tay, Arya cho nó biết thời gian đã hết. Eragon không phàn nàn, rút tay về.

Háo hức muốn làm cô giảm muện phiền, Eragon nhìn quanh mặt đất, rồi thì thầm thật nhỏ:

- Loivissa.

Với sự hướng dẫn bằng quyền lực của tên thật, nó rà chân qua mặt đất, cho tới khi khép lại những ngón tay trên một thứ vừa tìm ra: 1 phiến tròn mỏng như giấy, chỉ bằng nửa móng tay nhỏ nhất của nó. Nín thở, Eragon cố gắng tập trung, khéo léo đặt vật đó lên chính giữa dấu hiệu ngôi sao bạc trên bàn tay phải. Nó ôn lại những gì sư phụ Oromis đã dạy, liên quan tới câu thần chú nó sắp niệm, để đảm bảo sẽ không bị

sai lầm. Eragon bắt đầu ngâm nga theo phong cách của thần tiên: lưu loát, êm đềm.

Eldhrmner O Loivissa nuanen, dautr abr deloi,

Eldhrmner nen ôn weohnatái medh solus un thrunga,

Wiol allr sjon.

Eldhrmner O Loivissa nuanen...

Lặp đi lặp lại 4 câu đó nhiều lần, Eragon điều khiển thần chú hướng tới phiến mỏng màu nâu trên tay. Phiến mỏng run rẩy, phồng lên thành 1 khối hình cầu. Từ đáy quả cầu mọc ra những cái tua màu trắng, dài chừng một hai phân, đồng thời một cuống xanh mỏng manh nhú ra từ đỉnh, với sự hồi thúc của Eragon, thân cây vươn lên tới 30 phân. Rồi ngọn cây dày dần, rủ xuống, sau một lúc bất động, tách ra thành 5 mảnh, mở rộng và để lộ ra những cánh hoa như sáp ong, trên 1 đài hoa huệ. Bông hoa màu xanh dương nhạt, hình dáng như một cái chuông.

Khi cánh hoa đã nở đều, Eragon thu hồi phép thuật, ngắm nghía tác phẩm mới hoàn thành. Ca hát để cây cối mọc lên là một kỹ năng của thần tiên, nhưng Eragon mới chỉ tập vài lần, nên không chắc nỗ lực của nó có đạt được kết quả không. Thần chú đã hút gần kiệt sức nó, vì loài hoa này đòi hỏi 1 số năng lượng thành linh để lớn, thay vì bình thường là phải 1 năm rưỡi mới trưởng thành.

Hài lòng với những gì đã làm được, Eragon trao bông hoa cho Arya, nhún vai, cười nói:

- Không là 1 bông hồng trắng, nhưng...

- Đáng lẽ anh không nên làm thế này. Nhưng tôi vui vì anh đã làm.

Cô vuốt ve bên trong bông hoa, rồi đưa lên ngửi, mặt dịu lại. Nâng niu bông hoa mấy phút, Arya đào 1 cái hố bên cô, trồng củ hoa xuống, nén chặt đất chung quanh. Vừa ngắm vừa vuốt ve cánh hoa, Arya nói:

- Cám ơn anh. Hai loài chúng ta đều có tục lệ tặng hoa. Đó là biểu hiện cho những điều tốt lành: đời sống, vẻ đẹp, tình bạn và nhiều thứ nữa. Giải thích vậy để anh hiểu cử chỉ này có ý nghĩa với tôi đến ngàn nào. Anh không biết, nhưng...

- Tôi biết.

Arya nhìn Eragon, nghiêm nghị nói:

- Tôi xin lỗi. Đây là lần thứ hai tôi quên là học vấn của anh đã được mở rộng. Tôi sẽ không phạm sai lầm này nữa.

Cô lặp lại lời cảm ơn bằng cổ ngữ, và Eragon cũng trả lời bằng ngôn ngữ của cô: việc làm này là 1 niềm vui và nó rất hạnh phúc vì cô đã thích món quà của nó.

Eragon rùng mình vì đói, dù 2 người cùng vừa mới ăn xong.

Arya bảo:

- Anh đã tiêu hao quá nhiều sức lực. Nếu còn chút năng lượng nào trong Aren, hãy sử dụng đi.

Mất 1 lúc, Eragon mới nhớ Aren là tên cái nhẫn của ông Brom. Trước đây, nó chỉ nghe nữ hoàng Islanzadí nói đến 1 lần, trong ngày nó tới Ellesméra. Nó tự nhủ: “Bây giờ là nhẫn của mình rồi, đừng nghĩ nó thuộc về ông Brom nữa.” Nhìn mặt nhẫn ngọc tỏa sáng trên ngón tay, nó nói:

- Không biết còn năng lượng không. Tôi chưa tự nạp bao giờ, và cũng chưa kiểm tra xem ông Brom đã nạp chưa.

Tuy nói vậy, nó cũng phóng ý thức vào mặt nhẫn. Ngay khi tư tưởng giao tiếp với viên ngọc, nó cảm thấy 1 luồng năng lượng cuộn cuộn réo lên. Nó tự hỏi, liệu mặt nhẫn có bị vỡ tung vì số lượng động lực chứa đựng bên trong thành nhẫn hay không. Sau khi sử dụng năng lượng để tẩy sạch những đau nhức và hồi phục sức lực cho chân tay, năng lượng tích trữ trong nhẫn giảm sút mạnh.

Da rần rần, Eragon cắt liên lạc với mặt ngọc. Mừng rỡ vì những gì vừa phát hiện, và tinh thần bất chợt trở lại sáng khoái, nó cười ha hả, nói với Arya:

- Ông Brom chắc phải tích trữ từng chút năng lượng có được trong suốt thời gian ẩn cư tại Carvahall.

Nó lại cười lớn, kinh ngạc nói:

- Suốt những năm đó... Với những gì có trong Aren, tôi có thể xé tan 1 tòa lâu đài với chỉ 1 câu thần chú.

Arya nhận xét:

- Brom biết là ông ta sẽ cần chuyện đó, để giữ cho kỹ sĩ mới được an toàn khi Saphira nở ra. Ngoài ra, tôi tin Aren là cách để ông ta tự bảo vệ

nếu phải chiến đấu với 1 tà thần, hay 1 đối thủ đầy quyền lực tương tự. Không phải ngẫu nhiên mà ông đã được những kẻ thù để làm cho 1 phần thể kỷ tốt đẹp hơn... Nếu tôi là anh, tôi sẽ để dành nguồn năng lượng ông đã để lại cho những giờ phút cần thiết nhất, và sẽ nạp thêm bất cứ khi nào có thể. Đó là 1 nguồn vốn quý giá, đừng lãng phí.

“Không. Tôi sẽ không bao giờ lãng phí.” Vừa nghĩ, Eragon vừa xoay cái nhẫn trên ngón tay, thích thú ngắm nhìn mặt ngọc ngời sáng trong ánh lửa. “Từ khi Murtagh tước đoạt thanh Zaroc, thì vật này, bộ yên cương của Saphira và con ngựa Hỏa Tuyết là những gì còn lại của ông Brom để lại cho mình. Dù người lùn đã đưa Hỏa Tuyết từ Farthen Dur tới, nhưng lúc này mình hiếm khi được cưỡi nó. Aren thật sự là tất cả những gì mình có, để nhớ về ông... Di vật duy nhất của ông. Tài sản thừa kế duy nhất của mình. Ước gì ông còn sống! Chẳng bao giờ mình có cơ hội kể với ông về sự phụ Oromis, Murtagh, cha mình... Ôi, 1 danh sách dài vô tận. Ông sẽ nói gì về tình cảm của mình đối với Arya? Mình biết ông sẽ nói gì: ông sẽ mắng mình là vướng bận vào 1 chuyện tình ngốc nghếch, phí hoài năng lực vào 1 duyên cớ tuyệt vọng... Mình nghĩ, ông có lý. Nhưng làm sao được chứ? Nàng là cô gái duy nhất mình ao ước được sống cùng.”

Lửa reo lách tách. Những đốm sáng bay vụt lên. Eragon khép hờ đôi mắt nhìn ngọn lửa và ngắm nghĩ về những lời nói của Arya. Rồi tâm trí nó lại trở về với câu hỏi làm nó bận tâm từ sau trận đánh trên Cánh Đồi Cháy.

- Arya, rồng đực có lớn nhanh hơn rồng cái không?

- Không. Sao anh hỏi thế?

- Vì Thorn. Nó mới mấy tháng tuổi, mà đã lớn gần bằng Saphira rồi. Tôi không hiểu vì sao.

Nhặt 1 cọng cỏ khô, Arya phác họa lên mặt đất mềm, vẽ lại những hình dạng trong bản khắc Liduen Kvaedhi, 1 kiểu chữ cổ của thần tiên:

- Rất có thể Galbatorix đã làm tăng sức của Thorn, để nó đủ lớn để chống chọi với Saphira.

- À... Nhưng như vậy không nguy hiểm sao? Sự phụ Oromis nói với tôi, nếu ông sử dụng phép thuật để ban cho tôi sức lực, tốc độ, sức chịu đựng và những khả năng khác, tôi sẽ không thông hiểu các năng lực mới của mình như tôi có được bằng cách thức thông thường: bằng cách tập

luyện vất vả. Ông rất có lý. Vì cho đến tận bây giờ, những thay đổi cơ thể do rồng tạo ra trong Hội Huyết Thệ, đôi khi vẫn còn làm tôi ngỡ ngàng.

Arya gật đầu, tiếp tục phác họa những chữ cổ trên đất:

- Có thể làm giảm sự khó chịu của những phản ứng phụ gây ra bởi 1 số câu thần chú đó là 1 quá trình lâu dài và khó khăn. Nếu anh muốn thật sự làm chủ thân thể mình, tốt nhất là hãy thông qua những phương pháp bình thường. Sự thay đổi hình dạng mà Galbatorix thúc ép Thorn sẽ làm nó khó chịu kinh khủng. Thorn mang cơ thể của một con rồng sắp trưởng thành nhưng tâm hồn nó vẫn chỉ là 1 nhóc rồng con.

Chỉ những vết sần mới trên khớp ngón tay nó, Eragon hỏi:

- Cô có biết vì sao Murtagh quá mạnh... mạnh hơn tôi nhiều không?

- Nếu biết, thì tôi đã biết bằng cách nào Galbatorix tự làm tăng sức mạnh của lão đến mức phi thường như vậy. Rất tiếc, tôi không biết.

Sư phụ Oromis, Eragon thầm nhủ. Hay ít ra, ông đã nói bóng gió như vậy. Tuy nhiên, ông chưa chia sẻ điều này với Eragon và Saphira. Ngay khi có thể trở lại Du Weldenvarde, Eragon sẽ hỏi vị kỳ sĩ tiên bói về sự thật của vấn đề này. Đáng lẽ sư phụ phải cho mình biết. Chính vì quá mù mờ, nên Murtagh đã hạ mình và Saphira. Và hẳn ta đã có thể dễ dàng nạp hai đứa mình cho Galbatorix. Eragon suýt buộc miệng kể cho Arya nghe những lời của sư phụ, nhưng nó kịp nhận ra, ông đã không giấu giếm 1 chuyện quan trọng như thế hơn 100 năm, trừ khi bí mật đó là 1 điều tối quan trọng.

Arya ký dưới hàng chữ cô vừa viết xong, Eragon cúi xuống đọc: Phiêu bạt trên biển thời gian, thần cô đơn lang thang từ bờ này đến bến bờ xa xôi khác, xác định luật điều của những vì tinh tú trên cao.

- Nghĩa là sao?

- Tôi không biết.

Vừa trả lời Arya vừa xóa bỏ dòng chữ.

Eragon xếp đặt tư tưởng, chậm rãi nói:

- Vì sao vậy? Vì sao chưa một ai nhắc đến tên những con rồng của các phản đồ? Chúng ta chỉ nói: rồng của Morzan hay rồng của Kialandí. Nhưng không bao giờ thật sự gọi tên rồng. Mà rõ ràng chúng quan trọng

như những kỵ sĩ của chúng. Tôi nhớ là chưa bao giờ thấy tên chúng trong sách vở mà sư phụ đã đưa cho tôi đọc... tuy nhiên chúng phải có tên trong đó chứ. Có. Tôi chắc chắn là có. Nhưng với một nguyên nhân nào đó, chúng không lưu lại trong đầu tôi. Lạ lùng không?

Arya vừa định trả lời, nhưng cô chưa kịp mở miệng, Eragon đã tiếp:

- Lần thứ nhất tôi mừng là Saphira không có ở đây. Tôi xấu hổ vì trước đây không nhận ra điều này. Kể cả cô, Arya, sư phụ Oromis, và tất cả thần tiên khác mà tôi đã gặp, đều từ chối gọi chúng bằng tên, cứ như chúng là những con vật ngu xuẩn, không đáng được tôn vinh. Cô làm thế vì có chủ ý? Vì chúng là kẻ thù của cô?

- Không bài học nào của anh nói về chuyện này sao?

Cô có vẻ ngạc nhiên thật tình. Eragon nói:

- Tôi nghĩ là Glaedr có nói đôi điều về chuyện này với Saphira, nhưng không chắc lắm. Tôi bị đau lưng trong buổi tập Xà Hạc quyền, nên không thật sự chú ý đến những gì Saphira làm.

Nó cười một tiếng ngắn, bối rối vì thiếu trách nhiệm và cảm thấy như đang tự bào chữa:

Lúc đó tôi bối rối, vì sư phụ đang nói với tôi, trong khi tôi lại phải lắng nghe tư tưởng của Saphira và Glaedr đang liên lạc với nhau. Rắc rối hơn nữa, Glaedr chỉ sử dụng ngôn ngữ đã được chấp nhận với Saphira: dùng hình ảnh, khứu giác và xúc giác hơn lời nói. Thay vì gọi tên, nó truyền cảm tưởng về người và sự vật nó muốn nói tới.

- Anh không nhớ chút gì nó nói, dù là bằng lời sao?

Eragon ngập ngừng:

- Chỉ nghe loáng thoáng. Tôi không biết đầu đuôi gì cả.

- Nó nói gì về Du Namar Aurboda – Những-cái-tên-bị-trục-xuất.

- Tên bị trục xuất?

Cô lại cảm cò khô, viết lên đất:

- Đó là một trong những sự kiện quan trọng nhất đã xảy ra trong cuộc chiến giữa các kỵ sĩ và phản đồ. Khi rồng nhận ra 13 đồng loại phản bội giống nòi – tiếp tay Galbatorix tiêu diệt toàn bộ loài rồng – thì không ai còn có thể ngăn chặn được sự phá hoại như điên rồ của chúng. Quá phần nộ, những con rồng không thuộc về phản đồ hiệp lực lại,

luyện 1 trong số phép thuật đầy bí hiểm của chúng. Cùng nhau, chúng lột bỏ tên 13 con rồng kia.

Eragon kinh hoàng hỏi:

- Bằng cách nào có thể làm thế được chứ?

- Tôi chẳng vừa nói là bí hiểm sao? Chúng tôi chỉ biết, sau khi rồng niệm thần chú, không còn ai nói tới tên 13 con rồng kia nữa; kẻ nào còn nhớ cũng sẽ mau chóng quên ngay. Anh có thể đọc thấy những tên đó trên văn thư hay những cuốn sách, thậm chí chép lại, nhưng lúc đó, chỉ nhìn 1 dấu khắc cổ, những tên đó trở thành vô nghĩa ngay. Chúng tha cho Jarnunvorsk, con rồng đầu tiên của Galbatorix, vì không có lỗi khi bị Urgal giết chết, và cũng tha cho Shruikan, vì nó không chọn Galbatorix để phục vụ, mà bị lão và Morzan ép buộc.

Eragon rùng mình ngẫm nghĩ: “Số phận thật khắc nghiệt, mất tên của chính mình. Nếu 1 điều học được từ khi trở thành kỵ sĩ, thì đó đúng là: đừng bao giờ muốn có kẻ thù là 1 con rồng.”

Nó hỏi:

- Còn tên thật? Chúng xóa luôn cả tên thật của 13 con rồng kia sao?

Arya gật đầu:

- Tên thật, tên mới sinh, bí danh, họ và tước hiệu. Tất cả. Kết quả là 13 con rồng đó bị hạ xuống thấp hơn cả loài vật. Chúng không còn có thể nói: “Tôi thích cái này” hay “Tôi không thích cái kia” hoặc “Tôi có vảy màu xanh ngọc”; vì như vậy chỉ là tự nhục mạ. Thậm chí chúng không thể tự gọi mình là rồng. Từng câu thần chú, lần lượt xóa hết những gì xác định chúng là 1 sinh vật biết suy nghĩ, và đám phản đồ chỉ còn biết câm lặng, đau khổ nhìn những con rồng của chúng hoàn toàn chìm vào ngu si, tăm tối. Sự chịu đựng đó quá đau đớn, ít nhất, 3 con rồng của các phản đồ hóa điên rồ.

Ngừng nói, Arya ngẫm nghĩ đường nét mấy chữ cổ, xóa đi, rồi viết lại.

- Những-cái-tên-bị-trục-xuất là nguyên nhân chính để bây giờ làm quá nhiều người tin rằng, rồng chẳng là gì, chỉ là loài vật để cười từ nơi này tới nơi khác.

- Nếu gặp Saphira họ sẽ không tin như thế.

Arya mỉm cười:

- Đúng vậy.

Với nét viết bay bướm, cô hoàn tất dòng chữ cuối cùng. Eragon nghiêng đầu, e dè cúi gằm hơn, cố đoán những đường nét cô vừa viết: “Kẻ xảo quyệt, kẻ bí hiểm, kẻ bảo quản thế quân bình, hẳn mang nhiều khuôn mặt của kẻ tìm sự sống trong cái chết, kẻ không e dè tội ác, cửa nào cũng vượt qua.”

- Điều gì gợi ý cho cô viết những dòng này?

- Nhiều chuyện trên đời không giống như những gì chúng ta nhìn thấy.

Vừa nói, cô vừa xóa những chữ trên mặt đất. Eragon hỏi:

- Có ai đã thử đoán tên thật của Galbatorix chưa? Hình như đó là cách nhanh nhất để kết thúc trận chiến này. Theo tôi, đây là hy vọng độc nhất chúng ta có thể đánh bại lão. Tôi nói thật đó.

Mắt long lanh, Arya hỏi:

- Trước đây, anh chưa từng nói thật với tôi sao?

Câu hỏi làm Eragon phì cười:

- Ồ không đâu. Chỉ là 1 cách nói thôi mà.

- 1 cách nói không hay. Trừ khi anh có thói quen nói dối.

Lúng túng 1 lúc Eragon mới nói:

- Tôi biết khám phá được tên thật của Galbatorix là điều rất khó, nhưng nếu thần tiên và những ai biết cổ ngữ trong thành viên Varden đều tìm kiếm, chắc chắn chúng ta sẽ thành công.

Như 1 lá cờ đuôi nheo treo bạc màu vì mặt trời, lá cờ khô giữa những ngón trở và ngón cái của Arya rung động theo nhịp máu dồn dập trong huyết quản. Tay kia cầm đầu lá cờ, xé dọc làm 2, rồi xé 2 phần thành 4, cô bắt đầu bện lại thành 1 bím dây.

- Tên thật của Galbatorix không là 1 bí mật lớn. 3 thần tiên – 1 kỵ sĩ và 2 pháp sư – đã khám phá ra từ nhiều năm trước.

Eragon kêu lên:

- Thật sao?

Arya trầm tĩnh nhặt lá cỏ khác, xé sợi, lùa vào bím cỏ cô đã bện, và tiếp tục đan;

- Điều chúng ta cần suy tính là: chính Galbatorix có biết tên thật của lão không? Theo ý tôi, lão không biết. Vì dù cái tên đó như thế nào, chắc phải là rất khủng khiếp, lão sẽ không thể tiếp tục sống, nếu nghe được tên lão.

- Trừ khi lão quá độc ác, quá điên loạn, sự thật về những hành động của lão không đủ sức mạnh làm lão áy náy.

- Có thể.

Mấy ngón tay cô thoăn thoắt đan, bện, rồi nhặt 2 lá cỏ nữa:

- Dù sao, cũng như mọi sinh vật và sự vật khác, Galbatorix ý thức được là lão có 1 tên thật, và đó là 1 điểm yếu tiềm tàng. Bằng chứng là, trước khi bắt tay vào 1 chiến dịch chống lại kỵ sĩ, lão niệm chú giết bất cứ ai sử dụng tên thật của lão. Vì không biết chính xác câu thần chú giết người ấy, nên chúng tôi không thể bảo vệ được mình. Bây giờ anh đã biết vì sao chúng tôi bỏ qua cuộc điều tra này. Oromis là 1 trong vài người đủ can đảm tiếp tục tìm kiếm tên thật của Galbatorix, tuy nhiên với 1 thái độ mập mờ.

Về hơn hở, cô xòe ngửa bàn tay. 1 con tàu tuyệt đẹp đan bằng cỏ xanh và trắng, dài không tới 10 phân nhưng rất chi tiết. Eragon thấy rõ từng băng ghế cho các tay chèo, lan can tí xíu trên thành tàu và những cửa sổ chỉ bằng hạt phúc bồn tử. Mũi tàu uốn cong như hình đầu và cổ của 1 con rồng đang rướn lên. Có cả 1 cột buồm nữa.

Nó nói:

- Đẹp quá!

Arya cúi xuống lẩm bẩm:

- Flauga.

Cô thổi nhẹ. Con tàu cất mình khỏi bàn tay cô, dong buồm quanh ngọn lửa, rồi bay thẳng lên bầu trời thăm thẳm lấp lánh ánh sao.

- Nó bay được bao xa?

- Bay mãi mãi. Nó thu năng lượng từ cây cối bên dưới. Nơi nào còn cây, nó còn bay.

Ý nghĩ con tàu bay mãi làm nó thích thú, nhưng lại buồn khi nghĩ

đến con tàu cỏ xinh đẹp sẽ mãi mãi lang thang cùng mây, chẳng có gì ngoài mấy con chim làm bạn đồng hành.

- Tưởng tượng những chuyện sẽ được kể lại về con tàu này trong nhiều năm tới.

Arya đan những ngón tay dài vào nhau, như để giữ chúng không làm thêm ra thứ gì nữa.

- Có nhiều sự lạ thường như thế này tồn tại trong thế giới. Càng sống lâu, càng đi nhiều, anh sẽ càng thấy nhiều hơn.

Lom lom nhìn ngọn lửa chập chờn 1 lúc, Eragon nói:

- Nếu bảo vệ tên thật quá quan trọng như thế, tôi có nên niệm chú ngăn chặn Galbatorix sử dụng tên thật của tôi để chống lại tôi không?

- Nếu muốn thì cứ làm. Nhưng tôi nghĩ là không cần thiết. Tên thật không dễ bị khám phá ra như anh tưởng đâu. Galbatorix không biết nhiều về anh, đủ để đoán ra tên thật. Còn nếu lão đã xâm nhập được vào tư tưởng anh, và có khả năng kiểm tra từng ý nghĩ và ký ức của anh, thì anh đã thua lão rồi, dù lão biết tên thật hay không. Tôi tin, nếu có sự đồng ý, thậm chí tôi cũng có thể bói ra được tên thật của anh.

Vừa vui vừa buồn, vì cô đã tin Eragon có phần mật đối với cô. Eragon hỏi:

- Cô đã không làm thế sao?

Arya nhìn nó, rồi cúi xuống:

- Không. Tôi nghĩ là không thể. Anh đã thử đoán tên thật tôi chưa?

- Chưa.

Yên lặng. Từ trên cao, những ngôi sao tỏa ánh sáng trắng lạnh lẽo. Gió lướt thướt từ hướng đông qua cánh đồng, xô dạt cỏ cây, rên rỉ như tiếng khóc than người tình đã mất. Gió thổi ngọn lửa cháy bùng lên, cuốn những đóm sang kéo dài về phía tây. Eragon so vai, kéo cổ áo sát quanh cổ. Luồng gió có vẻ gì đó không thân thiện, nó dội vào Eragon 1 cách hung dữ khác thường, dường như muốn biệt lập nó và cả Arya khỏi toàn thế giới. Cả 2 bất động, bị vây trên hòn đảo nhỏ xíu của lửa và hơi nóng, trong khi dòng sông không khí khổng lồ kéo qua, tru tréo tiếng tiếc thương giận dữ trên cánh đồng trống trơn vô tận.

Khi những cơn gió mạnh trở nên dữ dội hơn, và cuốn những đóm

lửa khỏi chỗ 2 người, Arya rải 1 nắm đất lên đồng củi. Quỳ gối, nhô người tới trước, Eragon cũng bốc đất bằng hai tay để mau dập tắt lửa, lửa tắt, Eragon thấy chung quanh như 1 bóng ma, đầy bóng đen quần quai, những hình dạng mơ hồ, những chiếc lá long lanh như bạc.

Arya làm như định đứng lên, rồi ngừng lại, lom khom dang rộng 2 cánh tay, giữ thẳng bằng. Cô tỏ ra cảnh giác. Eragon cũng có cảm giác như cô: không khí bứt rứt và bức bối, như sấm sét sắp nổ tung. Lông trên lưng bàn tay nó dựng lên, phát phơ trong gió.

Nó vội hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Chúng ta đã bị nhìn thấy. Dù chuyện gì xảy ra, đừng dùng phép thuật, nếu không anh sẽ bị giết ngay.

-Ai...

- Suyt.

Nhìn quanh, thấy 1 cục đá bằng nắm tay, nó nhật lên tung hứng thử sức nặng.

Xa xa, 1 nhóm ánh sáng đủ màu xuất hiện. Chúng phóng tới, bay là là trên cỏ. Khi chúng lại gần, Eragon thấy những đốm sáng luôn đổi thay hình dạng – từ 1 quả cầu nhỏ xíu hơn viên ngọc trai thành đường kính lớn tới cả mét – màu sắc chúng cũng thay đổi, xoay vòng đủ màu trong 1 cầu vồng. 1 vầng hào quang lách tách quanh mỗi quả cầu 1 quầng sáng của những cái tua chắt lỏng quắt, đập dữ dội như đói khát nắm bắt 1 vật gì. Những đốm sáng di chuyển nhanh đến nỗi Eragon không thể biết chính xác chúng là bao nhiêu, nhưng nó đoán khoảng 20.

Những đốm sáng xông tới, xoay tít thành 1 bức tường, vây quanh Eragon và Arya. Tốc độ xoay tròn và màu sắc tấp tới thay đổi của chúng làm Eragon chóng mặt. Nó chống 1 tay lên mặt đất giữ vững người. Tiếng vo vo quá lớn, làm răng nó va chạm vào nhau, tóc dựng ngược. Mái tóc dài của Arya cũng tua tủa dựng ngược lên. Nhìn hình ảnh quá kỳ quái của cô, Eragon phải cố lắm mới khỏi phì cười.

Eragon la lớn:

- Chúng muốn gì vậy?

Arya không trả lời.

1 quả cầu tách bầy, lơ lửng ngang tầm mắt Arya. Nó xẹp xuống phồng lên như 1 quả tim thoi thóp, chuyển từ xanh dương sang xanh ngọc, thỉnh thoảng lóe ra màu đỏ. 1 cái tua của nó nắm lấy 1 lọn tóc của Arya. 1 tiếng “bốp” giòn tan, lọn tóc sáng rực như 1 mảnh mặt trời, rồi biến mất. Mùi tóc cháy lan tới Eragon.

Arya không hề nao núng. Mặt trầm tĩnh, cô đưa 1 tay lên, và trước khi Eragon kịp nhảy tới cản ngăn; cô đã đặt tay lên quả cầu lửa. Quả cầu chuyển thành trắng và vàng kim, phồng lên tới hơn 1 mét đường kính. Arya nhắm mắt, ngửa cổ, mặt rực rỡ niềm vui. Mọi cô mấp máy, nhưng Eragon không nghe được gì. Khi cô kết thúc, quả cầu đỏ rực màu máu, rồi màu đỏ chuyển ngay qua màu xanh lục, màu tía, màu cam, màu xanh dương chói lọi làm Eragon phải nhìn sang hướng khác, rồi thành màu đen tuyền với những cái tua trắng sáng uốn éo như mặt trời trong buổi nhật thực. Rồi hình dạng đó giảm dần chỉ còn chập chờn, như sự thiếu màu sắc không đủ chuyển tải tâm trạng nó.

Trôi bồng bênh khỏi Arya, nó tiến gần Eragon – 1 lỗ hồng trong sự cấu tạo thế giới, bao quanh bằng 1 vương miện lửa – bay lượn trước mặt nó với tiếng vo vo đến nhức tai. Lưỡi nó như bị bọc đồng, da sần gai ốc, ngón tay như điện giật. Hơi sợ sợ, nó có nên chạm vào quả cầu như Arya không. Eragon nhìn sang Arya. Cô gật đầu, ra hiệu cho nó tiến hành.

Nó đưa tay phải về khoảng trống rỗng có quả cầu và ngạc nhiên thấy có sự kháng cự. Quả cầu là vật vô hình, nhưng đã đẩy bàn tay nó lại như 1 dòng suối chảy. Càng gần hơn, càng bị đẩy mạnh hơn. Nó cố sức tiến thêm vài phân, cho đến khi giao tiếp với trung tâm tạo vật đó. Từ giữa bàn tay Eragon và bề mặt quả cầu bắn ra những tia sáng xanh nhạt, xòe ra như cánh quạt, áp đảo lên ánh sáng của những quả cầu khác, và phủ 1 lớp ánh sáng trắng xanh lên mọi vật. Eragon thét lên đau đớn khi những tia sáng dội vào mắt. Rồi 1 vật gì đó nhúc nhích trong quả cầu, giống như 1 con rồng đang cuộn mình ngủ, và 1 vóc dáng tiến vào tâm trí nó, chạm nhẹ vào những lớp bảo vệ, như chúng là những chiếc lá khô. Nó giật mình kinh ngạc. Niềm vui siêu phàm tràn ngập trong lòng; dù quả cầu là gì, hình như đã được cấu thành bằng những tinh hoa của hạnh phúc. Nó hân hoan được sống, và mọi vật chung quanh đều làm nó vui dù ít hay nhiều. Eragon muốn khóc vì niềm vui đơn thuần đó, không còn kiểm soát được cơ thể nữa. Tạo vật đó giữ Eragon bất động, những tia sáng vẫn lung linh tỏa ra từ dưới bàn tay, trong khi quả cầu nhẹ nhàng luồn qua xương thịt nó, nắn nã lại những điểm nó từng bị

thương, rồi trở về tâm trí nó. Hình dạng của tạo vật này quá lạ lùng, quá siêu phàm, làm Eragon muốn bỏ chạy. Nhưng trong tiềm thức, không có chỗ để ẩn náu. Nó phải ở lại trong sự giao tiếp thân mật với sức truyền cảm nóng bỏng của tạo vật đang lúng lúng ký ức nó, nhảy từ kỷ niệm này sang kỷ niệm khác với tốc độ như mũi tên của thần tiên. Eragon tự hỏi, sao tạo vật đó có thể thông hiểu quá nhiều thông tin 1 cách nhanh nhạy đến thế. Trong khi bị thăm dò, Eragon cố thử thăm dò lại tư tưởng của quả cầu, để biết bản chất và nguồn gốc của vật đó là gì. Nhưng quả cầu chống cự. Vài ý tưởng mơ hồ Eragon cóp nhặt được rất khác với những gì nó đã phát hiện trong tâm trí của những sinh vật khác. Không thể nào hiểu nổi.

Gần như 1 dòng điện vụt xuyên suốt thân thể Eragon lần cuối, quả cầu rút lui. Mỗi giao tiếp đứt phụt như 1 sợi dây bị kéo quá căng. Những hình ảnh biến khỏi trường thị giác, những tia sáng quanh bàn tay Eragon mờ dần rồi tắt hẳn, để lại 1 màu hồng nhợt nhạt.

Quả cầu trước mặt Eragon lại thay đổi màu sắc, co lại bằng quả táo, hợp cùng những quả cầu kia thành 1 cơn lốc ánh sáng bao quanh Eragon và Arya. Những tiếng vo vo nổi lên chói lói, và rồi cơn lốc bung ra bên ngoài, những quả cầu rục rở tản mát về mọi hướng. Chúng tụ tập lại, cách xa nơi cắm trại tối tăm của Eragon và Arya vài chục mét, nhào lộn lên nhau, như bầy mèo con đấu vật, rồi phóng về hướng nam, và biến mất như chưa bao giờ thực sự tồn tại trên đời. Gió dịu xuống thành những cơn thoang thoảng nhẹ nhàng.

Eragon quy gối, dang 2 tay về phía những quả cầu đã biến đi, cảm thấy trống rỗng vì không còn niềm vui do chúng mang lại.

Cổ họng khô khốc, bật lên tiếng ho, nó ngờ ngác hỏi:

- Chúng... chúng là gì vậy?

- m hồn.

- Trông chúng không giống những hồn ma thoát ra khỏi Durza khi tôi giết nó.

- m hồn có thể đội nhiều lớp khác nhau, tùy theo tính thất trường của chúng.

- Sao có những kẻ nữ bắt họ làm nô lệ được? Thật là tàn nhẫn. Tôi sẽ cảm thấy xấu hổ nếu là 1 phù thủy. A! Vậy mà Trianna luôn huênh hoang kiêu hãnh vì là 1 phù thủy. Tôi sẽ bắt cô ta ngừng ngay chuyện sử

dụng âm binh, nếu không tôi sẽ tống cô ta ra khỏi Con Đường Lãng Du, và yêu cầu Nasuada trực xuất ra khỏi Varden.

- Tôi sẽ không quá hấp tấp như thế.

- Chắc cô không nghĩ việc các pháp sư ép buộc hồn ma phục tùng họ là đúng, phải không? Họ quá đẹp...

Nó lắc đầu vì quá xúc động:

- Bất cứ kẻ nào làm hại họ đều đáng đánh chết.

Arya thoáng cười:

- Tôi thấy, hình như Oromis chưa đề cập đến vấn đề này, khi anh và Saphira rời khỏi Ellesméra?

- Nếu ý cô là vấn đề linh hồn thì sư phụ đã nói đến rất nhiều lần rồi.

- Nhưng tôi tin là ông không đi sâu vào những chi tiết quan trọng.

- Có lẽ vậy.

- m hồn luôn gây ra 1 cảm giác mê mẩn khi giao tiếp với chúng ta, những người được tạo nên bằng vật chất, nhưng đừng để chúng phỉnh phờ. Chúng không nhân từ, hòa hợp, vui vẻ như anh tưởng đâu. Làm vui lòng những người chúng tiếp xúc là cách tự vệ của chúng. Chúng rất ghét bị gò bó trong 1 chỗ, và từ lâu chúng đã nhận ra: nếu kẻ chúng giao dịch được vui vẻ, thì rất có thể kẻ đó sẽ không giam hãm và bắt chúng làm nô lệ.

- Họ làm chúng ta cảm thấy thoải mái, nên tôi hiểu vì sao có người muốn giữ họ ở gần, thay vì thả họ đi.

Arya nhún vai:

- m hồn cũng rất khó đoán được thái độ chúng ta, như chúng ta khó đoán biết về chúng. Chúng quá khác thường với những loài ở Alagaesia, trò chuyện với chúng về những việc đơn giản nhất cũng là 1 thách thức, gặp gỡ chúng là 1 điều đầy nguy hiểm, vì người ta không biết phản ứng của chúng sẽ như thế nào.

- Tất cả những chuyện đó cũng không giải thích được vì sao tôi không nên ra lệnh cho Trianna phải từ bỏ trò phù thủy.

- Anh đã thấy Trianna chiêu hồn để làm theo mệnh lệnh của cô ta bao giờ chưa?

- Chưa.

- Tôi cũng nghĩ thế. Trianna đã ở cùng Varden gần 6 năm. Trong thời gian đó, cô ta chỉ biểu lộ quyền năng phù thủy đúng 1 lần, sau khi được Ajjihad đổ dành thuyết phục và sau rất nhiều lo lắng, chuẩn bị của Trianna. Cô ta có những tài năng cần thiết – không là kẻ bịp bợm – nhưng chiêu gọi âm binh là 1 điều quá mức nguy hiểm, không thể coi thường.

Eragon chùi bàn tay phát sáng bằng ngón tay trái, nhưng dù cố gắng, cũng không làm giảm được nguồn sáng tỏa ra từ bàn tay. Vừa gãi lên dấu hiệu ngôi sao, nó vừa nghĩ: "Không thể đi lung tung với ánh sáng như ngọn đèn thế này được. Nó sẽ làm mình bị giết. Mà còn kì cục nữa. Có ai nghe nói đến một kĩ sĩ phát sáng bao giờ đâu?".

Cân nhắc những lời ông Brom đã nói, nó hỏi:

- Họ không là linh hồn của con người, thần tiên hay người lùn, hay bất cứ sinh vật nào khác, đúng không? Như vậy, nghĩa là họ không phải là ma. Sau khi chết, chúng ta sẽ không trở thành họ.

- Đúng. Nhưng làm ơn đừng hỏi tôi, vì tôi biết anh sắp hỏi: thật sự chúng là gì? Câu trả lời đó là của Oromis, không phải tôi. Nghiên cứu về phù thủy, phải được hướng dẫn bài bản, lâu dài, gian khó, và rất thận trọng. Tôi không nói bất cứ điều gì có thể làm cản trở những bài học của Oromis đã lên kế hoạch dạy anh, và chắc chắn tôi không muốn anh tự gây tổn thương, nếu cố gắng thử những gì tôi nhắc tới, khi anh còn thiếu sự hướng dẫn đầy đủ.

- Đó là giả sử tôi trở lại Ellesméra? Bao giờ? Tôi không thể đi khỏi Varden trong tình thế này, khi Thorn và Murtagh còn sống. Cho đến khi nào chúng ta lật đổ triều đình, hay triều đình đánh bại chúng ta, thì tôi và Saphira vẫn phải phục vụ Nasuada. Nếu thật sự muốn hoàn tất bài học cho tôi, sư phụ và Glaedr phải đến với chúng ta, và ... Galbatorix sẽ bị cho nổ tung.

- Thôi nào, Eragon. Cuộc chiến này không kết thúc quá mau như anh nghĩ đâu. Đế quốc mênh mông, mà chúng ta mới chỉ mon men tới lớp da của nó thôi. Chừng nào Galbatorix chưa biết về Oromis và Glaedr, chúng ta vẫn còn lợi thế.

- Nếu sư phụ và Glaedr không tận dụng hết khả năng thì lợi thế nổi gì?

Arya không trả lời. Ngẫm nghĩ một lúc, Eragon thấy mình trẻ con khi phàn nàn sự phụ. Vì lão tiên Oromis và Glaedr, hơn bất cứ ai, rất mong muốn tiêu diệt Glabtorix, và nếu họ chọn cách ẩn cư trong Ellesméra để chờ thời cơ là vì họ có những lí do chính đáng. Nếu suy nghĩ kỹ, Eragon có thể thấy rõ nhiều nguyên nhân, và nguyên nhân chủ yếu nhất là: sự phụ còn quá yếu để có thể tung ra những câu thần chú đòi hỏi rất nhiều nội lực.

Cảm thấy lạnh, nó kéo tay áo xuống, khoanh tay, hỏi:

- Cô đã nói gì với những âm hồn?

- Chúng chú ý đến chúng ta vì tò mò muốn biết vì sao chúng ta có thể sử dụng phép thuật. Tôi giải thích và cũng nói với chúng là anh đã giải phóng cho những âm hồn bị giam hãm trong tà thần Durzan. Điều này dường như làm chúng rất vui.

Im lặng một lúc, cô lại vuốt ve bông hoa, nói:

- Ôi, thật ra mình phải cảm ơn chúng. Naina!

Theo lệnh cô, một màn ánh sáng dịu dàng phủ khắp chung quanh. Nhờ vậy, Eragon có thể thấy lá và cành hoa bằng vàng, những cánh hoa là một thứ kim loại trắng mà nó không nhận ra là kim loại gì. Trong lòng bông hoa được chạm bằng hồng ngọc và kim cương. Sững sốt, Eragon vuốt ngón tay lên chiếc lá cong cong, những sợi lông tơ cứng, nhỏ li ti làm nó cảm thấy nhồn nhột. Cúi xuống, Eragon nhận rõ toàn bộ máu, gân, nốt sần, và từng chi tiết nhỏ giống hệt như cái cây nó đã tạo ra bằng tiếng hát, chỉ một điều khác biệt là: bây giờ cây hoa làm bằng vàng.

Nó bật nói:

- 1 bản sao hoàn hảo.

- Mà vẫn sống.

- Không!

Nó cố tập trung, tìm kiếm những dấu hiệu âm áp và chuyển động, chứng tỏ cây huệ không phải là vật vô tri. Nó phát hiện những dấu hiệu đó mạnh hơn bất kỳ 1 cây nào vào ban đêm.

Vừa vuốt ve cái lá, Eragon vừa nói:

- Chuyện này vượt quá những hiểu biết của tôi về phép thuật. Đúng ra, cây này phải chết. Trái lại, nó vẫn phát triển. Tôi không thể nào hiểu

nổi, điều gì làm cái cây thành 1 thứ kim loại sống. Có thể Saphira làm được, nhưng nó sẽ chẳng bao giờ chỉ dẫn cho ai câu thần chú này đâu.

- Vấn đề thật sự cần hỏi là: hoa có cho hạt, và hạt có nảy mầm không?

- Nó có thể nhân giống được sao?

- Chẳng có gì ngạc nhiên nếu có thể. Khắp đất nước Alagaesia có vô số điển hình của sự trường tồn do phép thuật. Chẳng hạn như pha lê trôi nổi trên đảo Eoam và giếng mơ mộng trong động Mani. Việc này cũng chẳng có gì khó tin hơn những hiện tượng phi thường khác.

- Nếu chẳng may, có kẻ phát hiện ra bông hoa này, hay những cây con, chúng sẽ đào lên hết. Tất cả đám săn kho tàng trên đất này sẽ đổ xô tới để hái những bông huệ bằng vàng.

- Tôi nghĩ, không dễ phá hủy những cây này đâu. Tuy nhiên, phải chờ thời gian mới biết chắc được.

Lòng rộn ràng phấn khởi, Eragon vui vẻ nói:

- Trước kia tôi có nghe câu: “Hoa mạ vàng”. Không ngờ các âm hồn đã thật sự làm điều đó.

Nó cảm thấy muốn cất tiếng cười vang vọng khắp cánh đồng trống trải.

Arya nói:

- Ý định của chúng thật cao quý. Chúng ta không thể phê phán chúng vì những câu nói ngu ngốc của người đời.

- Không, nhưng... ha ha ha!

Arya búng tay, ánh sáng mờ dần rồi tắt hẳn.

- Chúng ta nói chuyện gần suốt đêm rồi. Tới giờ nghỉ ngơi. Trời sắp sáng, chúng ta phải lên đường.

Duỗi chân lên 1 tầng đá, Eragon vẫn khúc khích cười khi chập chờn chìm vào cơn mơ tỉnh.

Chương 14

Đám đông huyền ảo

*K*hi doanh trại Varden hiện ra trước mặt, trời đã giữa trưa.

Eragon và Arya đứng trên một sườn đồi thấp, nhìn xuống khu vực trải dài những lều vải, với hàng mấy ngàn người, ngựa và những bếp lửa đang bốc khói. Phía tây doanh trại, hàng cây uốn quanh con sông Jiet. Cách nửa dặm về phía đông là doanh trại thứ hai, nhỏ hơn – như hòn đảo nổi gần bờ lục địa mẹ - nơi Urgal thuộc quyền lãnh đạo của Nar Garzhvog. Mấy dặm quanh vành đai doanh trại tập nập những toán kỵ binh, có những người đang cưỡi ngựa tuần tra, có nhóm giương cao cờ của lính đưa tin, nhiều nhóm sửa soạn lên đường, nhiều nhóm trở về sau nhiệm vụ. Nhìn thấy Eragon và Arya, hai lính tuần tra thối một tiếng tù và, rồi phóng hết tốc lực về phía hai người.

Eragon hớn hờ cười vang:

- Chúng ta thành công rồi! Murtagh, Thorn, mấy trăm lính, đám pháp sư của Galbatorix và Ra'zac... không kẻ nào trong đám đó bắt được chúng ta. Ha ha! Nghe tin này, lão vua già tha hồ nhục nhã, chẳng khác nào bị nắm râu mà kéo.

Arya cảnh giác:

- Và lão sẽ trở nên nguy hiểm gấp đôi.

Eragon toác miệng cười:

- Biết. Nhưng cũng có thể, lão tức điên lên, quên cả trả lương cho lính, và họ sẽ lột bỏ binh phục mà theo Varden.

- Hôm nay anh sáng khoái quá nhỉ.

- Sao không sáng khoái được chứ?

Nó nhón người, đứng trên đầu ngón chân, mở rộng tư tưởng, gồng hết sức, phóng ý nghĩ bay qua vùng quê như một mũi giáo, gào lên:

- Saphira!

Không phải chờ lâu, tiếng trả lời đáp lại:

- Eragon!

Tư tưởng hai đứa quấn quýt lấy nhau đến nghẹt thở với những làn sóng âm áp của thương yêu, hôn hờ, lo âu. Hai đứa trao đổi chuyện thời gian xa cách. Saphira an ủi Eragon về việc những người lính bị nó giết, những đau đớn, giận hờn tích lũy trong nó từ khi vụ việc đó xảy ra.

Eragon nói: "Anh nhớ em quá"

"Em cũng nhớ anh, Tiểu huynh"

Rồi nó gửi hình ảnh những người lính đã đụng độ với Eragon và Arya, nói:

"Rõ ràng mỗi lần xa em, anh luôn tự rước họa vào thân. Lần nào cũng vậy! Em rất ghét phải quay đuôi lại anh, vì sợ em vừa quay đi là anh lại kẹt ngay vào một cuộc đụng độ chết người".

"Công bằng tí đi, cô em. Ở gần em anh cũng gặp cả đồng tai họa đấy thôi. Đâu chỉ xảy ra khi anh ở một mình như thói nam châm thu hút những sự kiện không ngờ."

"Không đâu. Anh là nam châm thu hút những sự kiện đó. Không phải em. Chẳng có gì là bất thường xảy ra khi em một mình cả. Chính anh thu hút những cuộc thách đấu, phục kích, kẻ thù nguy hiểm, những sinh vật hắc ám như Ra'zac, những kẻ thất lạc gia đình từ lâu, những hành xử phép thuật kì bí, cứ như chúng là những con chồn tinh đói khát, còn anh là con thỏ lang thang vào hang ổ của chúng vậy."

"Còn khi em bị bắt làm vật sở hữu của Galbatorix thì sao? Một sự kiện bình thường hả?"

"Xì. Lúc đó em chưa nở ra. Anh đừng tính tới vụ đó chứ. Sự khác biệt giữa em và anh là: sự việc xảy ra cho anh, trong khi em chỉ là nguyên nhân của sự việc xảy ra."

"Có thể nhưng nên nhớ là anh đang học tập. Mấy năm nữa coi, anh sẽ giỏi như ông Brom, làm việc gì ra việc đó. Nhưng em không thể nói là, anh đã không nắm thế chủ động trong việc lão Sloan."

"Hừ. Chuyện đó chưa kết thú đâu. Lần sau, anh còn làm em bất ngờ kiểu đó nữa. Em sẽ dí anh xuống đất, liếm từ đầu tới ngón chân."

Eragon rùng mình. Lưỡi cô ả phủ đầy ngạnh như lưỡi câu, chỉ loáng

một cái là lột sạch lông, da, thịt một con nai.

"Anh biết em bị bắt ngờ, nhưng vì anh không chắc là sẽ giết hay thả tự do cho Sloan, cho đến khi đứng trước mặt lão. Ngoài ra, nếu cho em biết là anh ở lại, chắc chắn em sẽ ngăn cản."

Eragon cảm thấy tiếng gầm gừ trong ngực Saphira khi ả nói:

"Anh nên tin tưởng em khi làm điều phải. Nếu chúng ta không thẳng thắn nói với nhau, thì làm sao chu toàn nhiệm vụ của một con rồng và một kỵ sĩ được?"

"Làm điều phải là bắt anh rời khỏi Helgrind mà không thêm quan tâm tới ý muốn của anh sao?"

"Có thể không như thế đâu."

Saphira yếu ớt biện hộ.

Eragon tủm tỉm cười: "Tuy nhiên em có lý. Đáng lẽ anh nên bàn với em. Xin lỗi, anh hứa lần sau sẽ bàn với em trước khi làm bất cứ điều gì em không muốn. Chấp nhận chứ?"

"Chỉ những gì liên quan tới vũ khí, phép thuật, các ông vua, và những thành viên trong gia đình."

"Hay những đoá hoa ."

"Hay những đoá hoa. Đồng ý. Em không cần biết chuyện, nếu nửa đêm anh ăn chút bánh mì phô-ma đâu."

"Trừ khi lúc đó có một thằng cha cầm kiếm dài thòng chờ anh bên ngoài lều."

"Nếu không hạ nổi thằng cha một mình với thanh kiếm dài thòng, thì thật sự anh không xứng danh một kỵ sĩ rồng."

"Bất kể là chết"

"Ừ..."

"Theo kiểu nói của em, em sẽ thoải mái vì anh là kẻ thu hút nhiều rắc rối hơn người khác, anh hoàn toàn có khả năng thoát khỏi những hoàn cảnh có thể sẽ giết chết nhiều người khác."

"Ngay cả những chiến binh vĩ đại nhất cũng có thể sa vào một cái mồi của bất hạnh. Nhớ vua Kaga không? Ông đã bị giết bởi một tay kiếm mới tập sự, khi vấp chân vào cục đá. Anh phải luôn thận trọng, vì

dù tài giỏi đến đâu, anh không thể đoán trước và tránh tất cả bất hạnh nhắm vào anh."

"Đồng ý. Bây giờ bỏ qua những chuyện nặng nề này đi. Anh sắp ngộp thở vì những ý nghĩ về số phận, công lý, và những vấn đề u ám suốt mấy ngày qua rồi. Càng lo lắng, vấn đề triết học chỉ càng làm người ta bối rối và chán nản, thay vì làm người ta phấn khởi hơn."

Eragon quan sát cánh đồng và bầu trời, tìm những cái vảy xanh lóng lánh nổi bật của Saphira:

"Em ở đâu? Anh cảm thấy em đã tới gần, nhưng không thấy."

"Ngay phía trên anh này"

Với một tiếng rống như hồi kèn hoan hỉ, Saphira nhào khỏi đám mây mấy ngàn mét trên cao, hai cánh khép sát thân mình, lượn vòng xuống đất. Cái hàm khiếm đám của ả mở rộng, lửa cuộn cuộn phun ra, tràn ngược lên đầu và lưng như một cái bõm đang phát cháy. Eragon cười ha hả, dang rộng hai tay về phía cô em rồng. Hình ảnh và âm thanh của Saphira làm mấy con ngựa của nhóm tuần tra đang phóng tới Eragon và Arya, lồng lên, quay đầu chạy ngược lại, trong khi chủ nhân chúng cồ ghìm cương.

Arya nói:

- Tôi đã hy vọng không gây chú ý cho ai khi vào trại, nhưng quên là không thể kín đáo nếu có Saphira ở gần. Một con rồng khó mà không gây chú ý.

"Tôi nghe rồi đấy"

Saphira nói rồi xòe cánh, hạ xuống với một tiếng rền vang như tiếng sấm. Cặp đùi và vai đồ sộ của ả dợn sóng lung linh vì sức va chạm. Một luồng gió mạnh quất vào mặt Eragon, dưới chân nó đất rung bần bật. Xếp gọn hai cánh lên lưng, Saphira bảo Arya: "Nếu muốn, tôi vẫn có thể âm thầm hạ cánh, có sao đâu?"

Đầu gật gù, mắt nháy lia lịa, ngoáy tí chớp đuôi, ả tiếp: "Nhưng hôm nay thì không. Hôm nay tôi là một con rồng, không là con bò câu sợ sệt, cố lẩn tránh khỏi bị con chim ưng săn mỗi nhìn thấy."

Eragon chạy tới, hỏi: "Có khi nào em không là một con rồng đâu?"

Nhẹ nhàng như lông vũ, nó nhảy lên chân trước, leo lên vai, rồi lên

chỗ ngồi quen thuộc sau cổ Saphira, cảm nhận những cơ bắp nhấp nhô khi cô ả thờ. Nó lại tùm tùm cười tinh thần hoàn toàn thoải mái.

"Ở bên em thế này mới đúng là chỗ của anh"

Chân nó rung động, khi Saphira ư ử hài lòng.

Arya xoắn bàn tay trước ngực theo cung cách nể trọng của thần tiên:

- Chào Saphira.

Saphira vươn cổ xuống thấp, chạm đầu mồm trên lông mày Arya, giống như khi nó chúc phúc cho Elva trong Farther Dur.

- Xin chào, alfa-kona. Cầu xin gió nâng cánh công nương.

Nó nói với Arya với một giọng trù mến mà lâu nay nó chỉ dành cho Eragon, như bây giờ nó đã coi Arya là một phần trong gia đình bé nhỏ của nó và cô xứng đáng được quan tâm và thân thiết giống như người nhà. Thái độ của con rồng làm Eragon ngạc nhiên, nhưng sau một thoáng ghen tị ban đầu, nó chấp nhận. Saphira nói tiếp: "Tôi rất biết ơn công nương đã giúp Eragon bình yên trở về. Nếu anh ấy bị bắt, tôi không biết sẽ phải làm gì."

Arya cúi đầu nói:

- Lòng biết ơn của mi rất có ý nghĩa với ta. Vì nếu chẳng may Galbatorix bắt được Eragon, ta biết mi sẽ làm gì. Ôi, mi sẽ bay đi giải cứu anh ta, và ta sẽ phải đi cùng, cho dù vào tận Uru'baen.

Saphira quay nhìn Eragon: " Đúng vậy. Em rất muốn đi cứu anh, nhưng em sợ là mình sẽ phải đầu hàng triều đình để anh được an toàn, bất chấp hậu quả xảy ra cho Alagaesia."

Ả cào móng xuống mặt đất: "Ôi ,toàn chuyện vớ vẩn. Anh đang ở đây và được an toàn, đó là điều thật nhất trên đời. Nhắc mãi những chuyện khó chịu chỉ làm hỏng niềm vui chúng ta đang có."

Vì mấy con ngựa hốt hoảng, toán tuần tra ngừng lại cách xa hơn mười mét, xin hộ tống cả ba tới gặp Nasuada. Một kỵ binh nhảy xuống, trao ngựa cho Arya, rồi tất cả tiến về phía tây nam, để vào doanh trại. Saphira đứng đĩnh chậm chạp bước theo, để kéo dài niềm vui hai đứa được ở gần nhau, trước khi tiến vào sự ồn ào huyền ảo chắc chắn sẽ xảy ra khi nó và Eragon xuất hiện.

Sau khi hỏi thăm về Roran và Katrina, Eragon nói: "Em vẫn ăn đây

đủ cỏ lửa đầy chứ? Hơi thở của em có vẻ nặng mùi hơn trước."

"Tất nhiên là vẫn ăn đầy đủ. Anh thấy vậy là vì anh đã đi xa nhiều ngày. May mà anh không chê bai, nếu không em quăng anh lộn cổ xuống đất ngay. Loài người các anh thì có gì để mà khoác lác chứ? Toàn mồ hôi, nhớp nháp, hôi rình rích. Những sinh vật hoang dã có mùi giống như loài người là lũ dê và tụi gấu ngủ đông. So sánh với anh, mùi của rồng như mùi nước hoa, thơm lừng như hoa núi."

"Ê, chảnh vừa thôi chứ." Eragon chun mũi đánh hơi, rồi nói: "Tuy nhiên, từ sau hội Huyết Thệ, anh thấy hình như con người có vẻ nặng mùi hơn. Nhưng em không thể gom anh vào những người khác được, vì anh đâu còn hoàn toàn là người nữa."

"Có thể. Nhưng anh vẫn cần phải đi tắm đấy."

Trong khi tiếng qua cánh đồng, những đoàn người vây quanh Eragon và Saphira càng lúc càng đông. Sau thời gian quá dài sống trong vùng hoang dã của Alagaesia, Eragon cảm thấy như bị chìm ngập giữa những con người chen chúc nhau, những âm thanh chát chúa của tiếng reo hò, những tư tưởng và tình cảm không được phòng thủ, những tiếng vũ khí va chạm và tiếng vó ngựa nhảy dựng lên.

Eragon rút sâu vào tâm trí, để bản hợp xướng chói tai chỉ còn như tiếng sấm vang vọng từ xa. Tuy nhiên qua những lớp phép thuật bảo vệ, nó vẫn cảm thấy: từ bên kia doanh trại, mười hai thần tiên đang tiếng tới, thon gọn và nhanh nhẹn như những con mèo núi mắt đỏ. Muốn gây ấn tượng thích hợp, Eragon vuốt tóc, ngồi ngay ngắn, khép chặt vòng bảo vệ tư tưởng, chỉ đủ để Saphira nghe được ý nghĩ của nó. Vì thần tiên tới đây là để bảo vệ nó, nhưng nhiệm vụ của họ là trung thành tuyệt đối với nữ hoàng Islanzadí. Trong khi biết ơn sự có mặt của họ, thì đồng thời Eragon cũng nghi ngờ về thanh nhã càng dễ cho phép họ lén lút nghe trộm. Eragon không muốn nữ hoàng biết những bí mật của Varden, cũng không muốn bà kiểm soát nó. Nó biết, nếu có thể kéo nó ra khỏi Nasuada, bà sẽ làm ngay. Tóm lại, từ sau vụ phản bội của Galbatorix, thần tiên không tin tưởng con người. Vì lý do đó, và những lý do khác, nữ hoàng Islanzadí muốn nó và Saphira phải trực tiếp dưới quyền bà. Với những điều chuyên chế mà nó đã thấy, Eragon đặt tối thiểu niềm tin vào nữ hoàng. Bà quá kiêu hãnh và quá thất thường.

Mười hai thần tiên tới trước Saphira, cúi đầu, vịn hai tay trước ngực giống như Arya đã làm, rồi lần lượt tự giới thiệu với Eragon đứng theo

cung cách chào hỏi của thần tiên. Eragon đáp lễ. Rồi vị tiên trưởng đoàn - một nam nhân hấp dẫn, cao lớn với lớp lông xanh đen phủ khắp người - tuyên bố mục đích nhiệm vụ của họ và trịnh trọng hỏi Eragon và Saphira có cho phép họ thi hành nhiệm vụ không.

Eragon và Saphira lần lượt nói:

- Các vị được phép.

Sau đó, Eragon hỏi:

- Blodhbarm-vodhr, tôi đã hân hạnh gặp đại nhân trong lễ hội Huyết thê rồi, phải không?

Vì nó nhớ đã thấy một thần tiên với lớp lông tương tự, nhảy múa giữa những hàng cây trong lễ hội. Blodhbarm cười, khoe ra những cái nanh của một con thú.

- Tôi tin là ngài đã gặp cô em họ Liotha của tôi. Họ hàng nhà tôi rất giống nhau. Nhưng bộ lông của cô ấy nâu và có đốm, còn tôi thì xanh đen.

- Tôi dám thề đó chính là đại nhân.

- Chẳng may là thời gian đó tôi bận việc khác, không được dự lễ. Hy vọng tôi có cơ hội dự lễ kỳ tới, sẽ tổ chức vào một trăm năm sau.

Saphira hỏi Eragon: "Anh đồng ý là ông ta có mùi thơm dễ thương không?"

Eragon đánh hơi trong không khí: "Anh chẳng nghĩ thấy mùi gì cả"

"Kỳ vậy?"

Saphira truyền mùi hương nó phát hiện được sang Eragon. Lập tức, Eragon nhận ra ý ả nói gì. Mùi xạ hương bao quanh Blodhgarm giống như một lớp mây dày, ấm áp thoang thoang mùi khói chứa trong trái bồ công anh được nghiền nát, làm mũi Saphira nhồn nhột. Nó bảo Eragon: "Tất cả phụ nữ trong Varden hình như đều si mê ông ta. Ông ta đi đâu họ cũng bám theo, muốn nói với ông ta kinh khủng luôn, nhưng thốt không nên lời vì quá e thẹn khi ông ta nhìn họ."

"Có thể chỉ giống cái mới nghĩ thấy mùi đó"

Lo lắng liếc sang Arya, Eragon bảo: "Hình như cô ta đâu bị ảnh hưởng gì."

"Cô ấy có phép thuật bảo vệ rồi."

"Anh hy vọng thế ... Em nghĩ chúng ta có nên tìm cách ngăn chặn mùi hương đó của Blodhbarm không? Cách đó chẳng khác nào lén lút chiếm đoạt trái tim của một người đàn bà một cách bất chính."

"Có bất chính hơn cách chải chuốt áo quần để bắt mắt người anh yêu không? Blodhbarm không lợi dụng những phụ nữ mê mọt ông ta, và hình như ông ta không tạo ra mùi hương với ý định quyến rũ phụ nữ của loài người. Hơn nữa, em đoán đó là kết quả ngoài dự tính, và ông ta tạo mùi hương đó để phục vụ cho một mục đích khác. Cho đến khi nào ông ta còn tỏ ra đứng đắn, em nghĩ chúng ta đừng cố can thiệp vào."

"Còn Nasuada ? Cô ấy không bị ông ta hấp dẫn sao?"

"Nasuada khôn ngoan và biết lo xa. Cô ta để Trianna đặt một lớp bảo vệ chống lại ảnh hưởng của Blodhbarm."

"Tốt"

Khi tiến vào khu dựng lều, đám đông lên tới phân nửa lực lượng Varden, tụ tập quanh Saphira. Eragon đưa cao tay chào những người đang hô vang: Bàn tay bạc Khắc-tinh-của-Tà-thần. Có những người hỏi:"Ngài đã đi những nơi nào, Khắc-tinh-của-Tà-thần? Hãy kể cho chúng tôi về chuyến phiêu lưu của ngài đi." Một số người lại gọi nó là "Độc dược của Ra'zac". Thích thú sâu sắc cái tên mới này, nó thậm lập lại tới bốn lần. Mọi người còn gào lên chúc sức khỏe nó và cả Saphira, mời cả hai dự tiệc, đề nghị được biếu vàng bạc, ngọc ngà. Có cả những lời cầu xin giúp đỡ: chữa trị cho một đứa trẻ bị mù bẩm sinh, hay lấy một khối u đang giết dần mòn một người vợ, hoặc nối cái chân gãy cho một con ngựa. Có người khẩn khoản nhờ chữa giùm một thanh kiếm bị cong, vì "Đó là di vật của cha tôi!" Hai lần có tiếng đàn bà la lớn:"Khắc-tinh-của-Tà-thần, ngài đồng ý cưới tôi không?" Nhưng khi nhìn, Eragon không thể biết tiếng la đó phát ra từ đâu.

Suốt thời gian ở giữa đám đông huyền ảo đó, mười hai thần tiên luôn đi gần, và Eragon biết họ đang nhìn và nghe những thứ mà nó không nghe và thấy được. Vì vậy nó tiếp xúc đám đông với một sự yên tâm mà trước đây chưa hề có.

Thế rồi, từ những dãy lều, dân làng Carvahall bắt đầu xuất hiện. Nhảy xuống khỏi lưng Saphira, Eragon đi giữa bạn bè, người quen từ thuở nhỏ. Những cái vỗ vai, bắt tay, những tiếng cười vang lên với

những câu đùa cợt mà nếu không lớn lên quanh vùng Carvahall sẽ không thể nào hiểu nổi. Eragon nắm cánh tay nâu sạm của chú Horst. Ông chủ lò rèn hớn hờ:

- Mừng cháu trở lại, Eragon. Giỏi lắm. Chúng ta mắc nợ cháu vì đã phục thù được mấy con quái vật đẩy chúng ta ra khỏi mái nhà. Chú mừng là cháu còn nguyên vẹn.

- Nếu chỉ nhanh hơn cháu một thoáng thôi, Ra'zac đã chẻ cháu thành từng mảnh rồi.

Nói xong, nó quay qua chào hỏi hai con trai của chú, Albriech và Blador; rồi tới anh thợ giày Loring và ba con trai; vợ chồng chủ quán rượu, Fisk và Felda; Calitha; Delwin và Lena; khi tới Birgit-mắt-hung-dữ, chị ta nói:

- Cám ơn, Eragon không là con của ai. Cám ơn vì giết được hai quái vật đã ăn thịt chồng tôi. Lò sưởi nhà tôi luôn ấm áp dành cho cậu, bây giờ và mãi mãi.

Eragon chưa kịp trả lời, đám đông đã tách hai người khỏi nhau. Nó ngẫm nghĩ: " Không là con của ai! Ha! Mình có một người cha đấy chứ, và tất cả mọi người đều căm ghét ông ta."

Roran rạng rỡ chen qua đám đông. Katrina theo sát bên anh. Khi hai anh em ôm nhau, Roran lau bầu:

- Đáng lẽ anh phải nện cho em một trận vì đã bỏ anh và Saphira, để ở lại đó một mình. Một việc làm quá ư là ngu ngốc. Lần sau phải báo trước. Phải chi em thấy Saphira đã lo lắng thế nào trên đường bay về.

Eragon đặt tay lên chân trước Saphira, nói:

- Xin lỗi đã không nói trước với anh về quyết định ở lại của em, nhưng vì tới phút chót em mới nhận ra việc em ở lại là điều cần thiết.

- Chính xác thì lý do gì làm em ở lại trong mấy cái hang động ghê tởm đó?

- Vì có vài thứ em phải tìm hiểu.

Câu trả lời không rõ ràng làm mặt Roran rần rại. Eragon lo ngại anh ta sẽ bắt nó giải thích rõ ràng hơn, nhưng anh ta chỉ nói:

- Được thôi, một người tầm thường như tôi làm gì có hy vọng hiểu được những lý do của một kỵ sĩ rồng, dù ngài đó là em của mình, đúng

không? điều quan trọng là ngài đã giúp giải thoát Katrina, và ngài cũng đã trở về an toàn.

Anh ta vươn cổ như đang cố tìm một thứ gì đó trên lưng Saphira, rồi quay nhìn Arya đang đứng cách mấy mét phía sau:

- Ngài làm mất cây gậy của tôi rồi. Tôi đã đi khắp nơi trên nước Alagaesia với cây gậy đó, ngài không giữ thêm được mấy ngày sao?

- Em đã đưa nó cho một người cần nó hơn em.

Katrina kêu lên với Roran:

- Ôi, thôi đi, đừng làm khổ chú ấy nữa.

Ngập ngừng một lúc, cô ôm Eragon, nói:

- Biết không, anh ấy quá mừng gặp lại em, nhưng không tìm ra lời để nói đó thôi.

Ngượng nghịu cười cười, Roran nhún vai:

- Chị ấy chỉ được cái luôn nói đúng về anh.

Hai anh chị tình tứ liếc nhau.

Eragon quan sát Katrina. Mái tóc màu đồng đã lấy lại vẻ mượt mà trơn bóng, nhưng điều quan trọng nhất là: những dấu vết đau đớn khủng khiếp đã phai mờ, dù cô vẫn còn gầy và xanh hơn trước.

Ghé gần nó hơn, để không người Varden nào nghe được, cô nói:

- Chưa bao giờ chị nghĩ là sẽ phải mang ơn em nhiều đến thế, Eragon, Anh chị nợ em quá nhiều. Từ khi Saphira đưa anh chị tới đây, chị mới tìm hiểu là em đã mạo hiểm đến thế nào để cứu chị, Chị rất biết ơn em, Nếu phải ở lại thêm một tuần nữa trong Helgrind, chị sẽ chết mất. Cám ơn em vô cùng vì đã cứu chị và đã chữa lành vết thương trên vai anh Roran, hơn thế nữa, em còn đem lại sự đoàn tụ cho hai anh chị. Nếu không nhờ em, anh chị sẽ không bao giờ có thể gặp lại nhau.

Eragon nói:

- Bằng cách nào đó, em nghĩ, anh Roran cũng sẽ tìm ra cách đưa chị ra khỏi Helgrind, dù không có em, Anh ấy có tài ăn nói, chắc chắn sẽ thuyết phục được một pháp sư giúp đỡ- có thể là bà lang Angela- và anh cũng sẽ thành công.

Roran mĩa mai:

- Bà lang Angela hả? Cái mụ huyền thuyên đó làm sao có thể là đối thủ của Ra'zac được.

- Lầm to rồi. đừng đánh giá về bề ngoài của bà ta.

Rồi, Eragon liếc mình làm một chuyện mà chưa bao giờ nó dám khi còn sống trong thung lũng Palancar, nhưng bây giờ, trên cương vị một kỵ sĩ rồng, nó ... hôn lên trán Katrina. Sau đó, cũng hôn lên trán Roran, nó nói:

- Roran, anh như anh ruột của em, Katrina, chị cũng như chị ruột của em. Nếu gặp khó khăn gì, hãy cho em biết. Dù cần một Eragon kỵ sĩ rồng hay một thằng Eragon nông dân, em sẽ làm tất cả theo ý anh chị:

Roran nói:

- Ngược lại, khi gặp khó khăn gì, em cũng phải cho anh chị biết, anh chị sẽ chạy đến giúp đỡ em.

Eragon gật đầu. Nhưng khó khăn của nó, cả hai người đều không thể giúp. Nó xiết vai Roran và Katrina, nói:

- Chúc anh chị sống lâu, mãi mãi hạnh phúc bên nhau và có nhiều con cháu.

Eragon thắc mắc vì thấy Katrina cười cười lúng túng. Nhưng Saphira thúc dục tất cả tiếp tục tiến tới lều bạt màu đỏ của Nasuada ngay trung tâm doanh trại.

Nasuada đang đứng đợi, bên trái cô là vua Orrin và những nhà quý tộc, phía sau là hai hàng bảo vệ đứng hai bên.

Bộ áo Nasuada mặc bằng lụa màu xanh ngọc, ngời sáng dưới ánh mặt trời, như lông vũ trên ngực của một con chim ruồi, tương phản với màu da đen như lông chồn của cô. Tay áo kéo dài tới khuỷu với những nếp xếp. Băng vải trắng phủ kín phần còn lại tới cổ tay. Đối với tất cả đàn ông và phụ nữ đang tụ tập trước mặt, cô nổi bật như viên ngọc bích đặt trên nền lá thu vàng sẫm. Chỉ một mình Saphira là có thể ganh đua nổi với vẻ rực rỡ của cô.

Eragon và Arya trình diện Nasuada rồi tới vua Orrin. Nasuada nhân danh Varden trân trọng chào mừng và ca tụng sự dũng cảm của hai người. để kết thúc, cô nói:

- Ôi! Có thể Galbatorix có một kỵ sĩ và một con rồng chiến đấu cho

lão, như Eragon và Saphira chiến đấu cho chúng ta. Lão có thể có một lực lượng đông đúc làm rợp bóng đất nước. Và lão có thể tinh thông những phép thuật quái dị và khủng khiếp. Nhưng với tất cả sức mạnh xấu xa đó, lão đã không thể ngăn nổi Eragon và Saphira xâm nhập vào vương quốc của lão, giết bốn tên đầy tớ trung thành nhất của lão, và Eragon đã vượt qua đế quốc mà không hề hấn gì. Thật sự, cánh tay của kẻ nguy quân tử đã yếu rồi, không còn có thể bảo vệ nổi biên cương, không che chở nổi những tên gián điệp ghê tởm của lão ngay trong lòng hang ổ của chúng.

Giữa tiếng hoan hô sôi nổi của những người Varden, Eragon cười thầm vì màn trình diễn tuyệt vời của Nasuada, để thu hút lòng trung thành, niềm tin và nâng cao tinh thần của họ, mặc dù sự thật không quá lạc quan như cô diễn tả. Cô không nói dối họ- theo như nó biết, thì cô không nói dối, kể cả trong cư xử với Hội đồng Tiên Bối hay những đối thủ chính trị khác. Những gì cô đã làm là: báo cáo những sự thật, những điều tốt nhất cho sự ủng hộ địa vị và những lý lẽ của cô. Trên phương diện này, Eragon nghĩ, cô ta giống hệt thần tiên.

Khi sự sôi nổi của Varden dịu bớt, vua Orrin chào đón Arya và Saphira cùng cung cách như Nasuada. Lời phát biểu của ông trầm tĩnh hơn. Đám đông lịch sự lắng nghe rồi vỗ tay tán thành, tuy nhiên Eragon thấy rõ, dù rất tôn trọng ông, nhưng ông không được họ yêu quý như Nasuada. ông không thể thấp sáng những ảo tưởng của họ như Nasuada đã làm, ông vua mặt mày nhẵn nhụi này là một người tài trí, nhưng quá lập dị, kiêu kỳ và tách biệt để có thể làm chỗ dựa cho niềm hy vọng cháy bỏng của những người chống đối Galbatorix.

Eragon nói với Saphira: "Nếu chúng ta lật đổ được Galbatorix, Orrin không nên thay thế lão tại Uru'baen. ông ta không có khả năng liên kết đất nước như Nasuada đã liên kết Varden."

"Đồng ý"

Khi vua Orrin sắp kết thúc, Nasuada thì thầm với Eragon:

- Bây giờ tới lượt anh nói vài lời với những người đã tụ tập tại đây, để được nhìn thấy kỳ sĩ rồng danh tiếng.

- Tôi?

- Đây là điều mọi người chờ đợi.

Eragon quay lại, đối diện đám đông. Lưỡi nó khô như ngói, đầu óc

trống rỗng. Trong mấy giây hoảng hốt, nó nghĩ chắc không tìm ra được lời nào để nói và sẽ chỉ làm trò cười cho toàn thể Varden. Ngoài tiếng vó ngựa lộp cộp đầu đó, toàn doanh trại im lặng như tờ. Chính Saphira làm nó tỉnh táo lại. ả dụi mõm vào khuỷu tay nó: " Nói với họ anh vinh hạnh được phục vụ Varden và hạnh phúc được trở về với họ như thế nào."

Với sự khích lệ của cô em rồng, nó lấp bắp mấy câu, rồi ngay khi được mọi người tán thưởng, nó cúi đầu lùi lại một bước.

Cổ nở nụ cười trước những tràng pháo tay, những lời hoan hô, những tiếng gươm đập chan chát vào khiên, nó kêu lên với Saphira: "Kinh khủng thật! Thà đánh nhau với tà thần còn hơn phải lặp lại chuyện này lần nữa."

" Không căng đến thế đâu"

" Cũng quá đi chứ"

Ả thích thú khi một cái, một làn khói dập dờn tuôn ra từ hai lỗ mũi: "Một kỵ sĩ rồng tài năng như anh mà lại sợ nói chuyện trước đám đông! Nếu Galbatorix biết chuyện này há? Tóm được anh, lão sẽ bắt anh đọc diễn văn trước đoàn quân của lão. Hì hì!"

"Không phải chuyện đùa"

Eragon càu nhàu, nhưng ả rồng vẫn tỉnh bơ khúc khích cười.

Chương 15

Trả lời chất vấn của vua

Sau tuyên bố của Eragon với Varden, Nasuada ngoắt Jormundur lại gần, ra lệnh:

- Bảo tất cả trở lại vị trí. Nếu chúng tấn công lúc này, chúng ta không kịp trở tay đâu.

- Tuân lệnh, công nương.

Đặt tay trái lên cánh tay vua Orrin, Nasuada ra hiệu cho Arya và Eragon cùng theo vào nhà bạt.

“Còn em làm sao?”

Eragon hỏi Saphira. Nhưng khi vào trong, nó thấy vách cuối lều đã được cuốn lên và buộc vào một khung gỗ bên trên, để Saphira có thể thò đầu vào trong tham dự. Chờ một lát, nó thấy cái đầu và cổ lông lánh xuất hiện, làm tối sầm bên trong khi cô ả yên vị nơi khoảng trống. Những chiếc vảy màu xanh rọi lên vải lều đỏ thành những đốm sáng màu tía.

Eragon nhìn quanh lều. So với lần nó đã nhìn thấy trước đây, trong lều xơ xác vì kết quả Saphira đã gây ra, khi cô ả bò vào nhà bạt để nhìn Eragon trong tấm gương của Nasuada. Với chỉ bốn món đồ bạc, căn lều còn khắc khổ hơn cả tiêu chuẩn nhà binh. Một cái ghế dựa bóng lộn Nasuada đang ngồi và vua Orrin đứng kế bên, một tấm gương đặt ngang tầm mắt, trên một trụ đồng chạm trổ, một ghế xếp; và một cái bàn thấp, trải đầy bản đồ và hồ sơ quan trọng. Một tấm thảm trang trí cầu kỳ của người lùn phủ trên mặt đất. Ngoài Eragon và Arya, nhiều người đã tụ tập trước mặt Nasuada. Tất cả bọn họ đều hướng mắt vào Eragon. Trong số đó, nó nhận ra Narheim- chỉ huy hiện thời của quân đội người lùn; Trianna và các thành viên trong Con Đường Lãng Du; Sabrae, Ume'rth, và toàn thể Hội Đồng Tiền Bối, trừ Jormundur; nhiều thành phần quý tộc và các quan trong triều của vua Orrin. Có những người lạ mặt mà Eragon đoán họ cũng nắm những địa vị trong các đảng phái khác nhau đã tạo dựng nên lực lượng Varden. Sáu vệ sĩ của Nasuada đều có mặt: hai đứng ngay lối vào, bốn đứng sau cô. Nó cũng phát hiện ra tư tưởng

phức tạp và âm đạm của con bé phù thủy Elva từ chỗ ẩn núp cuối nhà bạt.

Nasuada lên tiếng:

- Eragon, để tôi giới thiệu những người anh chưa gặp trước đây. Sagabato-no Inapashunna Fadawar là tộc trưởng bộ tộc Inapashunna....

Suốt một tiếng sau đó, Eragon phải chịu đựng hàng loạt những lời giới thiệu, chúc mừng và những câu hỏi mà nó không thể trả lời thẳng thắn vì không thể tiết lộ những bí mật không nên nói ra. Khi tất cả quan khách đều đã đàm đạo với Eragon, Nasuada mời họ rút lui khỏi nhà bạt. Sau đó, cô vỗ tay, toán bảo vệ bên ngoài hướng dẫn một đoàn khách thứ hai tiến vào. Rồi sau khi họ thoả mái với những câu trả lời mơ hồ của nó, lại tiếp đến nhóm thứ ba. Eragon phải luôn miệng tươi cười. Nó trao đổi những câu khôi hài vô vị và cố ghi nhớ những cái tên và chức vị dài dằng dặc, với một vẻ lịch thiệp hoàn hảo đúng như vai trò của nó đòi hỏi. Nó biết họ tỏ lòng tôn trọng nó, không vì nó là bạn của họ. Nhưng vì cơ hội chiến thắng nó sẽ mang về cho người dân Alagaesia, vì quyền uy của nó, và vì họ hy vọng nhờ nó họ sẽ chiến thắng. Tràn trề thất vọng, Eragon chỉ muốn bứt tung khỏi sự bức bối đến ngộp thở của những cử chỉ lịch sự màu mè, để nhảy lên lưng Saphira, bay đến một nơi yên tĩnh.

Trong buổi gặp gỡ này, chỉ một điều làm nó thích thú: ngắm nhìn phản ứng của họ đối với hai Urgal xuất hiện mờ nhạt sau ghế của Nasuada. Có người giả bộ như không chú ý tới hai chiến binh có sừng này – tuy nhiên một vài cử chỉ thoáng qua, một chút lạc giọng trong tiếng nó i- đủ làm Eragon biết, những sinh vật này làm họ nhụt nhuệ khí. Có những người chòng chọc nhìn Urgal, tay thì nắm chặt chuôi kiếm hoặc cán dao găm. Lại có những người làm ra vẻ bạo dạn, coi thường tiếng tăm sức mạnh của Urgal và huyênh hoang với những câu chuyện về sức lực của mình. Chỉ một số ít người tỏ ra bình thản trước sự hiện diện của Urgal. Nhất là Nasuada. Trong số này có vua Orrin, Trianna và một bá tước đã kể là ngày còn nhỏ, ông ta đã thấy Morzan và con rồng của hắn tàn phá toàn thể một thành phố.

Khi Eragon không còn chịu đựng hơn nổi nữa, Saphira ưỡn ngực gừ một tiếng. Tiếng gừ của ả làm rung rinh tấm gương trong khung. Nhà bạt bỗng im lặng như nắm mồ. Tiếng gừ không có vẻ hăm dọa, nhưng làm mọi người phải chú ý và biết là cô ả quá sốt ruột rồi. Không quý

khách nào khờ tới nổi dám thử thách sức chịu đựng của nó. Khi Saphira đứng đĩnh gờ nhịp đầu móng lên nền đất, các vị rói rít xin lỗi, vội vàng thu gom đồ vật, rồi hấp tấp rút lui.

Hai vạt cửa lều khép lại. Nasuada thở dài nói:

- Cảm ơn Saphira. Eragon, tôi xin lỗi vì đã để anh phải chịu cảnh khốn khổ trước đám đông. Nhưng tôi tin là anh biết, anh đã chiếm được một địa vị cao quý hơn trong Varden. Tôi không thể giữ anh cho riêng mình được nữa. Bây giờ anh đã thuộc về nhân dân. Họ đòi hỏi anh phải nhận ra họ, họ nghĩ họ có quyền được biết những gì anh đã làm. Cả anh, cả tôi, cả vua Orrin đều không thể từ chối ước nguyện của đám đông. Thậm chí cả Galbatorix trong cái gai tâm tối của lão ở Uru'baen cũng sợ đám đông thất thường, dù lão có thể không thú nhận với ai, kể cả chính lão.

- Không còn khách khứa, vua Orrin cũng lột bỏ cái vẻ vương giả. Về nghiêm trang đã biến mất, trông ông có vẻ thoải mái hơn. Hai vai nhún lên trong lớp áo choàng cứng nhắc, ông nhìn Nasuada, nói:

Trầm nghĩ, chúng ta không cần Ó Đêm tức tức nữa.

Nasuada vỗ tay, ra lệnh cho sáu vệ sĩ ra khỏi lều.

Kéo ghế tới gần Nasuada, vua Orrin ngồi xuống giữa đồng vải áo phồng lên. Ông nhìn từ Eragon tới Arya:

- Nào, Eragon Khắc-tinh-của-Tà-thần, hãy cho chúng ta biết tất cả những việc làm của nhà ngươi. Ta mới chỉ nghe loáng thoáng chuyện ngươi quyết định nấn ná lại Helgrind. Vì ta chỉ được nghe qua những câu trả lời né tránh, che giấu sự thật. Bây giờ ta muốn biết toàn bộ sự thật của vấn đề. Vì vậy, ta cảnh cáo trước, đừng giấu diếm những gì thật sự đã xảy ra trong thời gian ngươi ở trong đế quốc. Cho đến khi nào ta chưa hài lòng với những gì ngươi nói, thì không một ai được ra khỏi nơi này.

Nasuada lạnh lùng nói:

- Tâu bệ hạ, bệ hạ đòi hỏi quá nhiều. Bệ hạ không có quyền ép buộc tôi; kể cả Eragon, thuộc hạ của tôi; cũng không ép buộc được Saphira hay Arya. Họ không phải chịu trách nhiệm với một vị chúa tể của một loài có sinh có tử, mà với một vị đầy quyền năng hơn cả tôi và bệ hạ hợp lại. Năm chúng ta bình đẳng như mọi người ở Alagaesia. Xin bệ hạ nhớ cho điều đó.

Giọng nhà vua chột cứng rắn không kém:

- Trẫm đã vượt qua vương quyền của mình sao? Cũng có thể. Tiểu thư nói đúng: trẫm không có quyền với các người. Tuy nhiên, nếu là bình đẳng, trẫm chưa thấy một bằng chứng nào tiểu thư đối xử bình đẳng với trẫm. Eragon trả lời cho tiểu thư, chỉ một mình tiểu thư thôi. Trong cuộc thách đấu trường đao, tiểu thư đã chiếm được quyền lực thực sự với những bộ tộc du mục, mà trong số đó, có nhiều bộ tộc từ lâu đã là thần dân của trẫm. Vậy là tiểu thư chỉ huy cả Varden và người dân Surda, những con người đã từng dũng cảm phục vụ hoàng gia từ lâu đời.

- Chính bệ hạ đã yêu cầu tôi điều hành chiến dịch này. Tôi chưa hề lấn quyền bệ hạ.

- A.... Trẫm yêu cầu tiểu thư chỉ huy những lực lượng lẻ tẻ thôi. Trẫm không ngại thú thật là tiểu thư nhiều kinh nghiệm và thành công hơn ta khi đấu khẩu. Nhưng trẫm, tiểu thư hay bất kỳ ai quá sa đà vào hư danh thì mọi triển vọng của chúng ta sẽ rất bấp bênh. Tuy nhiên, từ khi được trao quyền, dường như tiểu thư quên trẫm vẫn còn là vua Surda, và gia tộc Langfeld chúng ta có thể truy tìm lại dấu vết về Thanebrand Người Trao Nhẫn, người đã kế vị Palancar già nua, điên khùng để trở thành người đầu tiên trong dòng dõi chúng ta ngồi lên ngai vàng trong cái nơi bây giờ gọi là Uru'baen. Xét cho cùng, nhờ tài sản thừa kế và sự giúp đỡ của hoàng gia Langfeld đã đưa tiểu thư đến địa vị này, thật đáng trách khi tiểu thư làm ngơ quyền lợi của hoàng gia. Tiểu thư hành động như lời nói của tiểu thư là quyết định độc nhất, để theo đuổi mục đích giải phóng con người, còn ý kiến của người khác đều không đáng kể, và như vậy là đã đủ thuận lợi để cho tiểu thư trở thành cấp lãnh đạo của họ rồi. Những đàm phán về hiệp ước, liên minh, chẳng hạn như với Blodhgarm-vodhr, không hề báo cho trẫm biết khi ông ta tới, không hề chờ trẫm cùng đi đón chào sứ giả. Khi trẫm hỏi Eragon một con người nắm vận mạng đất nước của trẫm trong cuộc mạo hiểm này, trẫm hỏi vì sao con người rất quan trọng này lại chọn cách gây nguy hiểm cho mạng sống của người dân Surdan và tất cả sinh vật chống đối Galbatorix, bằng cách ở lì lại giữa lòng kẻ thù, thì tiểu thư đã trả lời sao? Tiểu thư đã trả lời ta như coi ta là một kẻ quá ganh tị, một thủ hạ quá tò mò đã có những thắc mắc trẻ con làm tiểu thư mất tập trung vào những vấn đề nghiêm trọng. A, ta không chấp nhận thái độ đó. Cho tiểu thư biết, nếu không tôn trọng địa vị của trẫm, và chấp nhận phân chia nhiệm vụ đảng hoàng như hai đồng minh với nhau, thì theo ý trẫm: tiểu

thư không thích hợp để điều hành liên minh tạm thời của chúng ta. Chính trẫm sẽ đứng lên chống lại tiểu thư.

Saphira nhận xét: Cha nội này dài dòng quá!

Lo ngại những gì cuộc đàm thoại này sẽ dẫn tới, Eragon hỏi ý Saphira: “Làm sao đây? Ngoài Nasuada, anh không định cho ai khác biết về chuyện lão Sloan. Càng ít người biết lão còn sống càng tốt”.

“Eragon, em không thể cho anh biết làm sao là tốt nhất. Anh phải nghe theo sự phán xét của chính mình.”

Trả lời những lời nói sắc sảo của nhà vua, Nasuada chấp hai tay lên đùi, màu trắng của giải băng buộc vết thương nổi bật trên màu áo xanh, cô bình tĩnh nói:

- Nếu như tôi có sơ xuất với bộ hạ do tính hấp tấp bất cẩn, tôi không hề muốn làm giảm uy tín của bộ hạ hay triều đình. Xin bộ hạ lượng thứ. Tôi xin hứa, sẽ không bao giờ tái phạm. Nhưng như bộ hạ đã chỉ ra: tôi mới nhận nhiệm vụ này, nên chưa am tường mọi chuyện.

Nhà vua cúi đầu, có vẻ chấp nhận những lời nói của cô. Nasuada tiếp:

- Còn Eragon và những hoạt động của anh ta trong đế quốc, tôi không thể cung cấp từng chi tiết đặc biệt cho bộ hạ, vì chính tôi cũng chưa biết gì hơn. Tôi tin bộ hạ biết rõ: đó không phải là tình huống tôi muốn lợi dụng để quảng bá cho mình.

- Tất nhiên trẫm hiểu.

- Vậy thì, theo tôi, dường như cách điều trị tức thì cho sự tranh luận làm chúng ta buồn bực, là để cho Eragon trình bày toàn bộ sự thật trong chuyến đi, chúng ta mới có thể nhận thức rõ ràng được những sự kiện đó để phán xét.

- Chỉ riêng chuyện này chưa đủ để sửa chữa những bất đồng đâu. Nhưng cũng là sự khởi đầu. Trẫm sẵn lòng nghe đây.

- Vậy thì chúng ta không nên dài dòng thêm nữa. Hãy bắt đầu từ vụ căng thẳng giữa chúng ta. Eragon, tới lúc anh trình bày sự việc của anh rồi đó.

Trước những con mắt đang nhìn nó chờ đợi, Eragon ngẩng cao đầu, nói:

- Những gì sắp nói, tôi nói bằng sự tin tưởng. Tôi biết không thể mong các vị - cả vua Orrin, cả công nương Nasuada - thề giữ bí mật chuyện này cho tới chết. Nhưng tôi van xin các vị hãy làm như đã thề. Nếu vụ này lọt vào tai một người không đáng tin cậy, sẽ là nguyên nhân gây ra một điều ân hận lớn.

Vua Orrin nói:

- Một ông vua sẽ không trị vì được lâu dài, nếu không biết giá trị của sự im lặng.

Eragon kể lại tất cả những gì xảy ra trong Helgrind và những ngày sau đó. Tiếp theo, Arya giải thích vì sao đã đi tìm Eragon và rồi cô chứng thực lời tường thuật của Eragon, bằng cách cung cấp nhiều sự kiện và những nhận xét của chính cô. Khi Arya dứt lời, căn lều hoàn toàn yên lặng. Nhà vua và Nasuada ngồi bất động trên ghế. Eragon cảm thấy lại như hồi bé, đứng chờ cậu Garrow cho biết hình phạt sẽ là phải làm một việc gì đó chán ngắt trên ruộng đồng.

Nhà vua và Nasuada trầm ngâm trong mấy phút. Sau cùng, Nasuada vuốt áo, nói với Eragon:

- Có thể vua Orrin có ý kiến khác, tôi chờ nghe. Còn phần mình, tôi tin anh đã làm đúng, Eragon.

- Trẫm cũng nghĩ thế.

Ông làm tất cả đều bất ngờ. Eragon kêu lên:

- Bệ hạ nghĩ thần làm đúng?

Nó ngập ngừng tiếp:

- Thần không có ý tỏ ra vô lễ, thần rất mừng vì bệ hạ đã chấp thuận, nhưng..... thần không ngờ bệ hạ đã độ lượng với quyết định tha mạng lão Sloan của thần. Xin được hỏi vì sao....

- Vì sao chúng ta chấp thuận hành động của nhà người ư? Eragon, nếu người tự cho phép mình xử tử Sloan, là người đã lấn quyền hành xử của ta và Nasuada. Kẻ có gan quyết định ai được sống ai phải chết, không phải là phục vụ luật pháp nữa, mà là bất luật pháp phải theo mình. Có thể là người đã nhân từ, nhưng đó không là điều tốt cho loài người chúng ta. Ít nhất, Nasuada và trẫm còn phải chịu trách nhiệm với một vị chúa, mà thậm chí các ông vua cũng phải quỳ gối trước ngài. Chúng ta phải chịu trách nhiệm với Angvard trong cõi vĩnh hằng sáng

láng của ngài. Chúng ta phải chịu trách nhiệm với Hắc Nhân trên con ngựa xám. Đó là Tử Thần. Chúng ta có thể là những bạo chúa ghê sợ nhất trong một thời gian được ban cho, Angvard rồi cũng đem chúng ta đi... Nhưng người thì không. Con người là loài có đời sống ngắn ngủi, chúng ta không cần có thêm một Galbatorix nữa.

Ông bật ra một tiếng cười kỳ lạ, rồi vành môi chuyển thành nụ cười hài hước:

- Hiểu chứ, Eragon? Người quá nguy hiểm, chúng ta bắt buộc phải thừa nhận sự nguy hiểm đó, và hy vọng người là một trong vài kẻ có thể kìm hãm được sức cám dỗ của uy quyền.

Ông chấp tay dưới cằm, nhìn lom lom một nếp áo:

- Trẫm đã nói nhiều hơn ý định. Tóm lại, với những lý do đó, và các nguyên nhân khác, trẫm đồng ý với Nasuada. Người đã hành động đúng khi phát hiện ra Sloan trong Helgrind. Trong hoàn cảnh thuận tiện đó, nếu người giết hắn để thỏa mãn chính mình, không vì tự vệ hoặc vì phải phục vụ người khác, thì mọi chuyện sẽ còn tệ hại hơn nữa.

Nasuada gật đầu:

- Bệ hạ nói rất chính xác.

Suốt thời gian đó, Nasuada lắng nghe với một vẻ khó dò xét. Dù có ý nghĩ riêng trong vấn đề này, cô cũng không để lộ ra.

Vua Orrin và Nasuada ép Eragon trả lời thêm hàng loạt câu hỏi về lời thề nó đã áp đặt lên lão Sloan, cũng như phần còn lại trong chuyến đi của nó. Cuộc chất vấn kéo dài quá lâu. Nasuada ra lệnh đem vào nhà bạt một khay rượu táo, trái cây và bánh nướng nhân thịt, cùng với một đùi bò cho Saphira. Nhà vua và Nasuada có thêm thời gian vừa ăn vừa đặt câu hỏi, làm Eragon luôn miệng phải trả lời, chỉ ăn được vài miếng trái cây và nhấp vài hớp rượu táo cho đỡ khô cổ.

Sau cùng vua Orrin chào tạm biệt, để đi duyệt đội kỵ binh. Một phút sau, Arya cũng xin rút lui, vì cô giải thích: "Nấu bồn nước nóng để tẩy uế da toàn đất cát, và lấy lại dáng vẻ bình thường. Mất hai chóp tai nhọn và đôi mắt tròn xoe, không xéch thế này làm tôi thấy như không phải là mình nữa."

Còn lại một mình với Eragon, Nasuada thở dài ngả đầu lên lưng ghế. Eragon giật mình vì thấy cô quá mệt mỏi. Về sinh động và sức lực mới

đây không còn chút nào nữa. Nó nhận ra là cô đã giả bộ mạnh mẽ hơn sức lực thật có, để tránh làm kẻ thù dụ hoặc làm nhục nhuệ khí Varden với hình ảnh yếu đuối của cô.

Eragon hỏi:

- Công nương bị bệnh?

Gật đầu, nhìn cánh tay, cô nói:

- Không hẳn thế. Nó lâu phục hồi hơn tôi tưởng... Mỗi ngày càng tệ hơn.

- Nếu công nương muốn, tôi có thể...

- Không. Cám ơn, nhưng đừng. Một quy luật trong Thách đấu trường đao là phải để vết thương tự lành. Nếu không, người thi đấu đâu phải chịu đau đớn làm gì.

- Dĩ man.

- Có thể, nhưng phải chấp nhận. Tôi sẽ không chịu thất bại một cách muộn màng chỉ vì không chống chọi nổi với một chút đau.

- Nhưng nếu vết thương nhiễm độc?

- Thì để nó nhiễm độc. Nhưng tôi không tin là bị nhiễm độc đâu, vì đã có Angela săn sóc. Bà ta là một cái kho kiến thức về cây thuốc. Tôi ngờ là Angela chỉ cần sờ vào lá, là có thể nói vanh vách tên thật của các loài cây cỏ trên cánh đồng miền đông này.

Đang im lìm như say ngủ, Saphira há hốc mồm ngáp. Hai hàm cô ả gần đụng mặt đất và mái lều, rồi cổ và đầu lắc lia lịa, những đốm sáng phản chiếu từ những cái vảy quay vòng vòng quanh lều với tốc độ chóng mặt.

Ngồi thẳng dậy, Nasuada nói:

- Ô, xin lỗi. Tôi biết vụ này buồn nản quá. Cả hai đã rất kiên nhẫn. Cám ơn nhiều.

Eragon quì xuống, đặt tay lên tay cô:

- Đừng ngại về tôi, Nasuada. Tôi biết bổn phận mình. Chưa bao giờ tôi có tham vọng lãnh đạo. Đó không là số phận của tôi. Nếu được mời ngồi lên ngai vàng, tôi sẽ từ chối vì thấy rằng: ngai vàng dành cho những người thích hợp hơn tôi, để dẫn dắt nòi giống chúng ta.

Nắm chặt tay nó, cô lẩm bẩm:

- Anh là một người tốt, Eragon.

Rồi cô cười hỏi:

- Anh, Roran và Murtagh là sao? Tôi mất quá nhiều thời gian để suy nghĩ về những thành viên trong gia đình anh.

Eragon hást mặt:

- Murtagh không phải là người trong gia đình tôi.

- Tất nhiên. Tôi xin lỗi. Nhưng anh phải công nhận là cả ba đã gây ra bao điều đáng sợ cho cả triều đình lẫn Varden.

Eragon khôì hài:

- Đó là tài năng của chúng tôi.

Ả rồng tỉnh bơ: "Cái tài đó nằm trong máu họ rồi. Tới đâu, họ cũng tự vương vúi vào toàn những điều nguy hiểm nhất."

Nó dụi mồm vào Eragon: "Nhất là anh chàng này. Hy vọng gì hơn nữa ở những con người trong thung lũng Palancar. Toàn là con cháu của một lão vua khùng."

Nasuada nói ngay:

- Nhưng họ đâu có khùng. Hay ít ra là tôi nghĩ vậy đó.

Cô cười lớn:

- Thật khó đoán: nếu anh, Roran và Murtagh bị giam trong một phòng, ai sẽ sống sót.

Eragon cũng ha hả cười:

- Roran. Anh ấy sẽ không để một chuyện nhỏ như cái chết chen vào giữa anh ta và Katrina đâu.

Nụ cười của Nasuada thoáng chút căng thẳng:

- Đúng, tôi cũng nghĩ vậy. Trời đất! Tôi ích kỷ quá. Gần hết ngày rồi mà còn giữ anh lại đây chỉ để nói chuyện tầm phào.

- Tôi rất vui.

- Nhưng còn có những nơi vui hơn là tán gẫu giữa bạn bè như thế này. Sau những gì trải qua, tôi biết là anh cần tắm rửa, thay quần áo và

một bữa ăn ngon lành, đúng không? Chắc đói lắm rồi.

Eragon nhìn quả táo vẫn cầm trong tay, tiếc là nếu tiếp tục ăn thì có vẻ bất lịch sự trong khi buổi gặp Nasuada đã gần kết thúc. Bắt gặp ánh mắt Eragon, cô nói:

- Mặt anh đã trả lời thay rồi, Khắc-tinh-của-Tà-thần. Trông anh như con sói đói lá vào mùa đông kìa. Được, tôi không hành hạ anh lâu thêm nữa. Đi tắm và diện bộ đồ bảnh bao nhất vào. Khi anh đã sẵn sàng, tôi rất hân hạnh nếu có anh cùng dự bữa ăn tối. Nhớ là, anh không phải là người khách duy nhất của tôi đâu, vì công việc của Varden đòi hỏi tôi phải liên tục tỏ ra lịch sự, nhưng anh sẽ làm tươi sáng buổi họp mặt lên rất nhiều, nếu anh đồng ý tham dự.

Eragon cố không nhăm mặt khi nghĩ tới chuyện lại phải hàng giờ lẩn tránh những câu hỏi của những kẻ cố dùng nó để đạt được những lợi ích cho họ, hoặc để thỏa mãn tò mò về Kỳ sĩ và rồng. Tuy nhiên không thể từ chối Nasuada, vì vậy nó cúi đầu đồng ý lời đề nghị của cô.

Chương 16

Tiệc tùng cùng bằng hữu

Ra khỏi nhà bạt đỏ của Nasuada, Eragon và Saphira - với đoàn thần tiên bao quanh - đi tới căn lều nhỏ đã được cấp khi nó gia nhập Varden tại Cánh Đồng Cháy. Một thùng nước sôi đang chờ sẵn, những cuộn hơi nước lóng lánh sắc màu trong nắng quái mặt trời chiều.

Vào trong lều, và sau khi kiểm tra để biết chắc không ai lục lọi đồ đạc trong thời gian nó vắng mặt, Eragon thận trọng lấy áo giáp ra khỏi ba lô, cất dưới giường. Bộ giáp cần được lau chùi và tra dầu, nhưng việc đó chưa làm được ngay lúc này. Nó thò tay sâu vào gầm giường sờ soạn trong tối cho tới khi gặp một vật dài và cứng rắn. Lấy ra, nó đặt gói đó lên đầu gói. Cởi dây buộc rồi nó lần lượt mở từng lớp vải.

Từng phân một, cán kiếm bọc da của Murtagh hiện ra trước mắt. Eragon ngừng lại. Một đoạn dài trên lưỡi kiếm sáng loáng lờm chờm như răng cưa. Dấu vết lần Murtagh chống đỡ những cú chém của Eragon bằng thanh Zar'roc.

Đầu óc phân vân, Eragon ngồi nhìn lom lom thanh kiếm. Hôm sau trận đánh, không biết điều gì đã thúc giục nó trở lại chiến trường, nhặt thanh kiếm Murtagh đã ném lên đám đất bị dày xéo ngổn ngang. Mười qua một đêm, mặt thép đã lốm đốm rỉ sét. Với một câu thần chú, nó xóa sạch vết bị hoen mòn. Có lẽ vì Murtagh đã lấy kiếm của nó, nên nó cảm thấy phải lấy kiếm của Murtagh, như một sự hoán đổi không chủ ý và không tương xứng. Có lẽ vì nó muốn giữ như một vật ghi nhớ về mối bất hòa lưu huyết đó. Cũng có lẽ vì, nó vẫn ngấm ngấm thương yêu Murtagh bất chấp hoàn cảnh nghiệt ngã đã làm nó và Murtagh thành hai kẻ đối đầu. Dù căm ghét những gì Murtagh đã trở thành, và cũng thương hẳn vì điều đó, Eragon không thể chối bỏ mối quan hệ tồn tại giữa hai người. Đó là một định mệnh chung. Nếu không vì một sự ngẫu nhiên khi được sinh ra, thì nó đã lớn lên trong Uru'baen, và Murtagh thì trong thung lũng Palancar, lúc đó vị trí hai anh em đã đảo lộn. Hai cuộc đời cuốn vào nhau một cách tàn nhẫn.

Eragon niệm chú cho mặt kiếm phẳng lại, và nối liền những khoảng

cách lờm chờm trên lưỡi kiếm. Nhưng rồi nó tự hỏi, có nên giữ lại không. Nó đã giữ nhưng vết sẹo do tà thần Durza gây ra như một sự nhắc nhở cuộc đối đầu với hắn, cho đến khi được những con rồng tẩy xóa trong hội huyết thệ. Nó sẽ giữ lại vết sẹo này sao? Liệu nó có đủ sức giữ lại vết sẹo tinh thần đau đớn này không? Toàn thể Varden sẽ nghĩ gì, khi nó vung lên thanh kiếm của một tên phản bội? Zar'roc là một món quà của ông Brom, nó không thể từ chối và cũng không ân hận khi đón nhận. Nhưng nó cũng không bị bắt buộc phải đeo thanh kiếm vô danh này bên người.

Eragon nghĩ: "Mình cần một thanh kiếm. Nhưng không phải thanh này."

Gói thanh kiếm, nó nhét lại xuống gầm giường. Rồi vắt sơ mi, áo trần thủ sạch lên tay, nó ra khỏi lều, đi tắm. Sau khi tắm rửa sạch sẽ, mặc lên người bộ đồ làm bằng vải lámarae, nó tới gặp Nasuada gần mấy lều của các thầy thuốc, theo lời cô đề nghị. Saphira bay trên cao, vì theo lời cô rồng: "Dưới đất em bị gò bó lắm; cứ luôn va chạm vào mấy cái lều. Hơn nữa, nếu đi bộ cùng anh, đám đông lại vây quanh, em không nhúc nhích nổi."

Nasuada đang đứng chờ bên ba cột cờ với những lá cờ đuôi nheo rực rỡ, im lìm trong làn không khí mát mẻ. Cô đã thay đổi trang phục: Bộ váy dài, nhẹ nhàng của mùa hè, màu rơm nhạt. Mái tóc dày, ngھu ngھn trên đầu, được thắt gọn bằng một giải băng trắng.

Cô mỉm cười với Eragon. Nó cười lại và vội vàng rảo bước. Khi tới gần, các vệ sĩ của nó hòa nhập với các vệ sĩ của Nasuada. Về nghi ngờ nổi rõ trên mặt đám Ó Đêm và các thần tiên.

Nasuada nắm cánh tay Eragon, vừa bước qua biển lều vải, vừa thoả mái chuyện trò. Bên trên, Saphira lượn vòng vòng, sẵn sàng chờ hạ cánh. Eragon và Nasuada nói đủ thứ chuyện, tuy nhiên cô không hề hé môi đề cập tới một điều quan trọng nào. Nhưng sự thông minh, nét tươi tắn, và những nhận xét sắc sảo của cô đã mê hoặc Eragon. Nó cảm thấy nói với cô thật dễ chịu và lắng nghe cô nói càng dễ chịu hơn, và điều đó làm nó nhận ra là đã quý mến cô biết ngần nào. Đây là một cảm xúc mới trong mối quan hệ giữa hai người. Ngoài vợ Marian với những kỷ niệm mơ hồ, thế giới nó lớn lên chỉ toàn đàn ông con trai, chưa bao giờ nó có cơ hội kết bạn với một phụ nữ. Sự thiếu kinh nghiệm đó làm nó thiếu tự tin, nên hơi vụng về lúng túng, nhưng hình như Nasuada không quan

tâm.

Cô ngừng trước một cái lều với ánh sáng từ nhiều ngọn nến hắt ra, và tiếng rì rào của nhiều tiếng nói không phân biệt nổi.

- Bây giờ chúng ta lại phải nhào vào đầm lầy chính trị đây. Chuẩn bị đi.

Cô vén cửa lều, và Eragon giật nảy người khi một đám người la lớn:

- Ngạc nhiên chưa!

Một bàn lớn, ê hề thức ăn, kê giữa lều. Ngồi bên bàn, ngoài Roran và Katrina còn khoảng hai mươi dân làng Carvahall - trong đó có cả chú Horst và gia đình, chuyên gia cây thuốc Angela, Jeod và cô vợ Helen, có nhiều người Eragon không quen, trông như thủy thủ. Năm sáu đứa trẻ con, đang chơi đùa dưới đất, ngừng chơi há hốc miệng, lom lom nhìn Eragon và Nasuada, như phân vân không biết nên chú ý vào ai trong hai khuôn mặt lạ lùng này.

Trong khi Eragon ngỡ ngàng cười cười, chưa tìm ra được một lời để nói, thì Nasuada nâng cao bình rượu:

- Nào, đừng đứng há hốc ra thế chứ. Ngồi xuống đi, tôi đói quá rồi.

Mọi người ha hả cười. Nasuada kéo Eragon tới hai ghế trống kế bên Roran. Eragon dìu cô ngồi xuống. Nó hỏi:

- Cô đã chuẩn bị chuyện này?

- Roran đề nghị danh sách những ai có thể là người anh muốn gặp. Nhưng đúng, ý kiến ban đầu là do tôi. Tuy nhiên, như anh thấy đó, tôi có tự ý mời thêm vài người khách.

- Cám ơn. Cám ơn công nường nhiều lắm.

Nó thấy Elva đang ngồi khoanh chân nơi góc lều, một khay đồ ăn đặt trên đùi. Đám trẻ lảng xa con bé, và không người lớn nào, trừ bà Angela, có vẻ thoải mái trước sự hiện diện của Elva. Đứa con gái nhỏ bé, vai hẹp, ngược đôi mắt màu tím ẩn sau lớp tóc đen cắt ngắn tới trán, nhìn Eragon và uốn éo môi một khẩu ngữ - Eragon đoán là: "Xin chào Khắc-tinh-của-Tà-thần." Nó cũng đáp lại bằng cách đó: "Chào nhà tiên tri." Cặp môi hồng nhỏ xíu nở nụ cười sẽ rất dễ thương nếu không có những vết phỏng tròn trên mép.

Eragon giật mình, nắm chặt tay ghế khi chiếc bàn rung bần bật, chén

dĩa lách tách chạm nhau, và những vách lều phồng lên. Cuối lều, vách căng phồng rồi tách ra và Saphira thò đầu vào hí hờn: "Thịt! Mình đánh hơi thấy mùi thịt!"

Suốt mấy giờ sau, Eragon chìm trong trạng thái lơ mơ ngây ngất vì món ăn, rượu và niềm vui được gần gũi những người thân. Cứ như được trở về nhà. Rượu tràn trề như nước, và sau vài chầu cạn ly, dân làng hết khách sáo, quên thái độ tôn trọng nó, mà đối xử với nó như tình làng xóm với nhau. Họ cũng hòa đồng với Nasuada, nhưng cố tránh đùa giỡn như với Eragon. Khói nện cuộn cuộn trong lều. Ngồi bên Eragon, tiếng cười của Roran luôn vang lên. Bên kia bàn, tiếng cười của chú Horst còn giòn giã hơn. Mọi người thích thú khi bà Angela niệm thần chú cho một người tí hon - do bà làm bằng bột bánh mì - nhảy múa. Mấy đứa trẻ còn dần dần bớt sợ Saphira, mon men lại gần, vuốt ve mõm cô rồng, rồi từ từ leo lên cổ, đánh đu trên mấy cái gai rồng giật mấy cái mào trên mắt cô ả. Vừa nhìn cảnh đó, Eragon vừa cười ha hả. Jeod chiêu đãi thực khách một bài ca đã học được trong sách từ lâu. Tara biểu diễn một điệu nhảy vui nhộn. Răng Nasuada lóe sáng khi cô ngửa đầu cười ngặt nghẽo. Thế theo lời yêu cầu, Eragon kể lại những chuyến phiêu lưu, cả chi tiết lần nó cùng ông Brom bay ra khỏi làng Carvahall. Chuyện này làm người nghe quan tâm nhất.

Bà thầy thuốc mặt tròn Gertrude giật mạnh khăn choàng hậm hực:

- Cứ nghĩ đến chuyện có một con rồng trong thung lũng Palancar mà chúng ta không hề biết...

Rút đôi kim đan từ tay áo ra, bà chỉ mặt Eragon:

- Cứ nghĩ đến chuyện ta săn sóc hai chân cháu bị trầy vì bay trên lưng Saphira mà ta không hề biết nguyên nhân... Thật bực mình.

Bà chặc lưỡi, lấy cuộn len nâu ra đan nhoay nhoáy.

Thím Elain là người đầu tiên rời bữa tiệc, vì quá mệt trong tình trạng có bầu. Con trai thím, Baldor, dìu mẹ về. Nửa tiếng sau, Nasuada cáo lui vì những nhiệm vụ không cho cô ở lại lâu hơn, dù cô rất muốn. Cô chúc mọi người sức khỏe, hạnh phúc và hy vọng tất cả sẽ tiếp tục ủng hộ cô trong cuộc chiến chống lại triều đình.

Khi rời bàn tiệc, cô ra hiệu cho Eragon theo ra cửa lều, rồi nói:

- Eragon, tôi biết anh cần có thời gian hồi phục sau chuyến đi vừa qua và có những việc riêng phải làm. Vì vậy ngày mai và ngày mốt hoàn

toàn thuộc về anh. Nhưng buổi sáng ngày thứ ba, hãy trình diện tại nhà bạt của tôi. Chúng ta sẽ bàn về công việc sắp tới của anh. Tôi có một công tác tối quan trọng dành cho anh.

- Rõ, thưa công nương.

Rồi Eragon nói thêm:

- Đi đâu công nương cũng giữ Elva gần bên mình, đúng không?

- Phải. Nó là biện pháp an ninh của tôi, phòng ngừa mọi hiểm nguy có thể lách qua nhóm Ó Đêm. Hơn nữa, khả năng tiên đoán của nó, về những gì mà những người bị đau đớn phát hiện ra được rất có ích. Điều này giúp ta dễ dàng đạt được sự cộng tác của những người mà ta âm thầm biết tất cả những nỗi đau bí mật của họ.

- Công nương có sẵn lòng từ bỏ biện pháp Elva không?

Nasuada soi mói nhìn Eragon:

- Anh có ý định giải lời nguyên cho Elva?

- Tôi dự định thử cố gắng. Hãy nhớ là tôi đã hứa với Elva.

- Nhớ. Lúc đó có mặt tôi... Lời hứa của anh sẽ làm tiêu tan hy vọng của chúng ta. Elva không thể thay thế được. Không một ai có khả năng của nó. Tôi phải xác nhận: những gì nó cung cấp quý giá hơn cả một núi vàng. Thậm chí tôi còn nghĩ rằng, trong tất cả chúng ta, một mình nó có khả năng đánh bại Galbatorix. Nó có khả năng tiên đoán tất cả những cuộc tấn công của lão, và câu thần chú của anh cho nó biết phải chống đối lại bằng cách nào. Cho đến khi nào, sự chống đối đó không đòi hỏi nó phải hy sinh mạng sống, nó vẫn có thể chiến thắng... Eragon, vì lợi ích của Varden, vì lợi ích của toàn dân Alagaesia, anh có thể giả bộ bỏ qua chuyện cố gắng điều trị cho Elva được không?

- Không. Nếu có thể được mà không làm thì là một sai lầm. Nếu chúng ta ép buộc Elva giữ nguyên tình trạng này, nó sẽ quay lại mà chống chúng ta. Tôi không muốn nó thành một kẻ thù.

Ngừng lại, nhìn về mặt Nasuada, nó nói thêm:

- Ngoài ra, rất có thể tôi sẽ không thành công. Giải một lời nguyên rất khó có triển vọng tốt nhất. Tôi... xin đưa ra một đề nghị, được chứ?

- Đề nghị gì?

- Hãy thành thật với Elva. Giải thích cho nó hiểu: nó có ý nghĩa gì

với Varden. Hỏi nó có muốn tiếp tục với gánh nặng vì tự do của tất cả mọi người không. Có thể nó từ chối, nó có quyền đó, nhưng nếu nó từ chối, chúng ta sẽ không dựa vào vai trò của nó nữa. Còn nó chấp nhận, thì đó là một sự hoàn toàn tự nguyện.

Nasuada thoáng nhíu mày:

- Được. Mai tôi sẽ nói chuyện với nó. Anh cũng nên có mặt, để cùng tôi thuyết phục nó, và nếu chúng ta thất bại, anh sẽ giải lời nguyện cho nó.

Nói xong, cô quay đi, tiến vào trời đêm sáng rực ánh đuốc.

Khi những ngọn nến tàn lụi dần, dân làng bắt đầu giải tán, Roran nắm tay Eragon ra sau lều, đứng bên Saphira, để không ai nghe được chuyện của hai anh em. Roran hỏi:- Những gì em mới kể về Helgrind, tất cả chỉ có thể thôi sao?

Nắm tay anh ta như gọng kìm xiết chặt cánh tay Eragon. Mắt anh long sòng sọc đầy nghi vấn.

Eragon không tránh ánh mắt người anh họ:

- Roran, nếu anh tin em, em khuyên anh đừng bao giờ hỏi câu đó nữa. Đó không phải là điều anh muốn biết đâu.

Tuy nói vậy, Eragon vẫn cảm thấy áy náy vì đã giấu Roran và Katrina chuyện lão Sloan còn sống. Nó biết đây là điều cần phải nói dối, nhưng vẫn làm nó không thoải mái vì phải dối gạt người trong nhà. Trong một thoáng giây, Eragon suy tính nói hết sự thật với Roran, nhưng nhớ lại tất cả những lý do, nó im lặng.

Roran ngập ngừng, bối rối nghiêng chặt hàm, rồi buông tay Eragon ra:

- Anh tin em. Dù sau người một nhà phải tin nhau chứ.

- Tin nhau và giết lẫn nhau.

Roran cười lớn, chùi mũi bằng ngón cái:

- Chính xác.

Anh đưa tay lên xoa xoa vai phải tròn lẳn, một thói quen từ khi bị Ra'zac cắn.

- Anh có một câu hỏi khác.

- Hà?

- Một đặc ân anh muốn... xin em...

Với nụ cười ngượng ngùng, Roran nhún vai nói tiếp:

- Chẳng bao giờ anh nghĩ sẽ nói với em điều này. Vì em nhỏ hơn anh, chỉ mới trưởng thành, và là em họ anh...

- Nói gì vậy? Đừng rào đón nữa được không.

- Chuyện đám cưới ấy mà. Em làm chủ hôn cho anh và Katrina được không? Anh rất vui nếu em nhận lời. Dù chưa nói gì với Katrina vì chưa nhận được câu trả lời của em, nhưng anh biết cô ấy sẽ rất mừng và lấy làm vinh dự nếu em đứng lên tác thành cho anh chị.

Kinh ngạc đến không thốt được một lời, một lúc sau Eragon mới lắp bắp:

- Em? Tất... tất nhiên... em rất vui lòng, tất nhiên rồi... nhưng... em hả? Anh thật sự muốn vậy sao? Em tin chắc Nasuada sẽ đồng ý tổ chức cho anh chị... Hoặc vua Orrin. Ông ta sẽ nhảy ngay ra nắm cơ hội chủ trì lễ để lấy lòng em.

Roran nắm vai Eragon nói:

- Anh chỉ muốn em thôi, Eragon. Em là một kỵ sĩ rỗng, và em là người duy nhất cùng máu mủ với anh còn sống sót; không tính tới Murtagh. Anh không thể nghĩ đến ai khác hơn em, trong việc buộc mỗi dây ràng buộc lên cổ tay anh chị.

- Vậy thì... em sẽ làm.

Roran ôm nó, xiết mạnh bằng tất cả sức lực, làm nó muốn nghẹt thở. Khi được Roran buông ra, Eragon vừa thở vừa hỏi:

- Khi nào? Nasuada có một kế hoạch trao cho em. Em chưa biết là gì, nhưng em đoán sẽ bận rộn một thời gian. Vì vậy... có thể tổ chức vào đầu tháng tới, nếu mọi chuyện cho phép.

Roran so vai, lắc đầu như một con bò đấm đầu phải bụi gai:

- Ngày mốt được không?

- Sớm thế? Có hơi vội vàng không? Làm sao chuẩn bị kịp. Mọi người sẽ nghĩ là không được đàng hoàng.

Bàn tay Roran xòe ra, nắm lại, gân tay nổi phồng:

- Không chờ được. Nếu không làm đám cưới ngay, đám gái già sẽ có đồng chuyện để buồn. Em hiểu không?

Mất một lúc, Eragon mới hiểu ý Roran định nói gì. Nhưng khi hiểu, nó không ngăn được nụ cười rộng toác mang tai: "Roran sắp làm cha rồi!".

- Hiểu rồi. Ngày một.

Roran lại ôm chầm lấy nó, vỗ thùm thụp lên lưng. Eragon phải vùng vẫy mới thoát khỏi vòng tay của ông anh họ.

Cười sung sướng, Roran nói:

- Cám ơn em nhiều lắm. Bây giờ anh phải đi báo tin cho Katrina, và phải làm những gì có thể để chuẩn bị cho tiệc cưới. Sau đó anh sẽ báo giờ chính xác cho em.

- Được rồi.

Roran quay đi, nhưng đang bước bỗng đứng khựng, quay lại, dang rộng hai tay như muốn ôm cả thế giới vào lòng, hét toáng lên:

- Eragon! Anh sắp lấy vợ rồi!

Eragon cười lớn, vỗ tay bảo:

- Đi đi, ông hâm. Chị ấy đang chờ đó.

Khi hai vạt cửa lều khép lại sau Roran, Eragon leo lên lưng Saphira, gọi:

- Blodhgarm.

Lặng lẽ như một cái bóng, vị thần tiên tiến vào vùng sáng, hai mắt màu vàng rực lên như lửa than.

- Tôi và Saphira bay một chút. Sẽ gặp lại ông trong lều của tôi.

Saphira nâng cao đôi cánh đồ sộ, chạy tới ba bước, phóng lên khỏi những dây lều, rồi vỗ mạnh đôi cánh làm gió thổi vù vù. Những cơ bắp ở chuyển động, làm Eragon phải nắm chắc vào cái gai trước mặt. Saphira lượn theo vòng xoắn ốc, bay lên khỏi doanh trại lấp lánh ánh sáng, cho đến khi nơi đó chỉ còn là một mảng sáng mờ mờ giữa khung cảnh tăm tối chung quanh. Rồi nó thả mình bồng bềnh giữa đất và trời... hoàn toàn tĩnh lặng.

Eragon gói đầu lên cổ Saphira nhìn lên dải bụi vũ trụ rực rỡ long

lạnh vắt qua bầu trời.

Saphira nói: "Nếu muốn, cứ nghỉ ngơi đi, tiểu huynh. Em không để anh ngã đâu."

Eragon lơ mơ ngủ. Những ảo ảnh chập chờn vây quanh nó: hình ảnh một thành phố hình tròn bằng đá, hình ảnh một cô gái lang thang trong con đường nhỏ quanh co, cất tiếng hát một bài ca êm ái du dương.

Và đêm trôi dần về sáng.

Chương 17

Giữa đường nghe chuyện ngày xưa

Mới chạng vạng sáng, Eragon đang ngồi trên giường lau chùi áo giáp dệt bằng sợi sắt, một cung thủ Varden tới năn nỉ nó chữa trị cho vợ anh ta đang rất đau đớn vì một khối u ác tính. Dù gần một tiếng nữa Eragon phải có mặt trong nhà bạt đỏ của Nasuada, nhưng nó đồng ý đi theo anh ta. Thấy người vợ đã quá yếu vì khối u, Eragon sử dụng hết khả năng lấy những rễ di căn ra khỏi thịt chị ta. Sự ráng sức làm Eragon mệt lả, nhưng nó vui vì đã có thể cứu người đàn bà thoát khỏi một cái chết kéo dài trong đau đớn.

Ra ngoài, Eragon đứng bên Saphira, vuốt ve cổ cô em rồng. Saphira gừ gừ trong họng, khoai chí ve vẩy đuôi, ngo ngoạy đầu và cổ, để Eragon gãi tới lớp da trong cứng như thép, rồi nói: "Lúc anh đang ở trong đó, có mấy người tới xin gặp, nhưng Blodhgarm xua đi hết, vì những thỉnh cầu của họ không cấp bách."

"Thế hả? Có lẽ anh sẽ làm như Nasuada."

"Là sao?"

"Ngày thứ sáu trong tuần, cô ta tiếp tất cả những ai có những thỉnh cầu hay góp ý."

"Hay đấy. Nhưng anh phải thận trọng đừng quá phí sức vì nhu cầu người khác. Chúng ta phải luôn sẵn sàng chiến đấu với triều đình bất cứ lúc nào."

À gừ lớn hơn, dụi mạnh cổ vào tay Eragon.

Eragon nói: "Anh cần một thanh kiếm."

"Thì tìm một thanh đi."

"Ừ..."

Eragon gãi cho tới khi Saphira lụi lại, nói: "Lẹ lên, nếu không sẽ bị trễ hẹn với Nasuada."

Vì chỉ còn khoảng một phần tư dặm là tới nhà bạt nằm giữa trung

tâm doanh trại, nên thay vì bay, Saphira đi bộ cùng Eragon.

Cách nhà bạt chừng ba mươi mét, hai đứa tình cờ trông thấy bà lang phù thủy. Angela đang quỳ gối giữa hai lều vải, tay chỉ lên một tấm da thuộc vuông phủ trên một tảng đá phẳng phiu. Trên tấm da là một đồng mẫu xương dài bằng ngón tay, ngoài mặt có khắc những ký hiệu khác nhau: tại thành Teirm, bà ta đã từng dùng những lóng xương chân rồng này để đoán hậu vận cho Eragon.

Ngồi đối diện Angela là một người đàn bà vai rộng, làn da dãi dầu nắng gió, mái tóc đen dài thắt bím thả xuống sau lưng, dù những vết nhăn hằn sâu quanh miệng, nhưng khuôn mặt vẫn còn nét hấp dẫn. Bà ta mặc cái áo màu hung đỏ, chắc là may cho một người thấp nhỏ hơn, vì tay áo cách cổ tay nhiều phân. Hai cổ tay được buộc vải đen, nhưng dải vải bên tay trái lỏng lẻo, tụt xuống khuỷu tay. Eragon thấy những vết thẹo sâu hoắm chằng chịt. Những vết thẹo chỉ có thể gây ra vì bị cùm kẹp lâu ngày. Nó đoán bà ta đã bị kẻ thù bắt, và bà đã liên tục tranh đấu, tranh đấu cho đến khi da rách toạc thấu tới xương. Nó tự hỏi, không biết bà ta là một tội phạm hay là một nô lệ. Nó cảm thấy bất mãn kẻ nào đã quá tàn bạo hành hạ một tù nhân đến thế.

Kế bên người đàn bà là một cô gái trẻ vừa chớm bước vào tuổi nhan sắc viên mãn của một người bắt đầu trưởng thành. Bắp tay cô ta lớn khác thường, như cô từng là một thợ rèn hay một thợ cưa tập sự. Cả hai nghề đều khó tin đối với một cô gái, dù cô khỏe mạnh thế nào.

Khi Eragon và Saphira ngừng lại sau lưng bà phù thủy tóc quăn, cũng vừa đúng lúc bà kết thúc mấy câu với hai người lạ kia.

Đứng dậy, bà Angela nhìn Eragon và Saphira, tươi tỉnh cười nói:

- Giác quan hai cháu thật nhạy bén. Luôn xuất hiện đúng lúc số phận bắt đầu xoay chuyển.

Eragon ngỡ ngác:

- Số phận xoay chuyển?

Bà Angela nhún vai:

- Sao? Thì ra không phải lúc nào cháu cũng thông minh.

Chỉ hai người lạ vừa đứng dậy, bà nói:

- Eragon, cháu có sẵn lòng chúc phúc cho hai người này không? Họ

đã trải qua quá nhiều nguy khốn, mà con đường đầy khắc nghiệt vẫn còn trước mắt họ. Ta tin chắc, họ sẽ rất cảm kích được che chở bằng lời ban phúc của một kỵ sĩ rồng.

Eragon lưỡng lự, vì nó biết bà Angela chỉ gieo quẻ xương rồng để bói cho những ai cần đến sự giúp đỡ của bà - thường là những người được ma mèo Solembum chiếu cố chuyện trò - không bằng những hành động ma thuật bịp bợm, mà là lời tiên đoán thật sự tiết lộ những bí ẩn của tương lai. Việc bà Angela quyết định bói cho người đàn bà có những vết sẹo trên cổ tay và cô gái trẻ có bắp tay như một kiếm sĩ, đủ cho nó biết: họ là những người đáng quan tâm, những người đã, và sẽ, có những vai trò quan trọng trong việc tạo ra một đất nước Alagaesia của tương lai. Như để xác định cho những nghi ngờ của nó, Eragon phát hiện Solembum - trong lốt một con mèo với hai chùm lông tai rậm rì - đang nằm im lìm sau một góc lều gần đó, quan sát sự việc bằng đôi mắt vàng bí ẩn. Tuy nhiên Eragon vẫn còn do dự, chưa hết bị kỷ niệm về lần chúc phúc đầu tiên và cũng là sau cùng của nó ám ảnh. Sự thiếu hiểu biết ngôn ngữ cổ của nó đã gây tác hại đời sống một đứa trẻ.

Nó hỏi: "Sao, Saphira?"

"Đừng lưỡng lự nữa. Anh đã học hỏi từ sai lầm, lần này sẽ không bị sai lầm nữa đâu. Hãy chúc phúc cho họ, đừng chần chừ nữa. Làm đi và lần này hãy làm cho đàng hoàng, chính xác."

Eragon hỏi:

- Tên hai người là gì?

Người đàn bà tóc đen cao lớn, nói với một giọng nhấn mạnh mà nó không nhớ đã nghe ở đâu:

- Nếu Khắc-tinh-của-Tà-thần vui lòng với câu trả lời này, tôi xin thưa: những cái tên đều có quyền lực. Vì vậy chúng tôi muốn được coi như vô danh.

Mắt hơi nhìn xuống, nhưng giọng người đàn bà rần rỏi, quả quyết. Cô gái có vẻ bàng hoàng vì câu nói xác xược của bà.

Eragon gật đầu, không bực tức cũng không bất ngờ, dù vẻ lạnh lùng bí ẩn của người đàn bà càng làm nó thêm tò mò. Nó muốn biết tên của họ, nhưng điều đó không cần thiết cho việc nó sắp làm. Tháo găng tay phải, nó đặt bàn tay lên giữa trán người đàn bà. Bà ta nao núng nhưng không lùi lại. Cánh mũi mở rộng, một vết hằn sâu giữa hai lông mày,

khỏe miệng mím chặt. Nó cảm thấy bà ta run rẩy, hình như sự tiếp xúc của nó làm bà ta đau đớn, và cố nén không gạt tay nó ra. Trong tiềm thức, Eragon lơ mơ nhận biết Blodhgarm lại gần, sẵn sàng nhảy vào nếu người đàn bà có thái độ thù địch.

Không mất bình tĩnh vì phản ứng của bà ta, Eragon khoét hàng rào tư tưởng, chìm mình vào dòng sóng phép thuật bằng tất cả sức mạnh của cổ ngữ. Nó nói:

- *Atra gulia un ilian tauthr ono un atra ono waise skoliro fra rauthr.*

Khi niệm chú, nó dồn nội lực vào câu nói, để bảo đảm là sẽ nắn lại dòng chảy của những sự kiện và đồng thời làm tăng sự tốt đẹp trong số mệnh của bà ta. Nó thận trọng giới hạn lượng nội lực chuyển vào câu chúc phúc, nếu không, cơ thể nó sẽ bị rút cạn sức cho đến khi chỉ còn là một cái vỏ khô. Nhưng dù đã đề phòng, Eragon vẫn bị kiệt sức hơn nó tưởng. Thị giác giảm, hai chân loạng choạng như sắp quỵ xuống.

Một lúc sau, nó hồi phục:

Khi thu tay về, nó có một cảm giác thật nhẹ lòng, một cảm giác như từ người đàn bà đó sẽ chia, vì bà lùi lại phủ hai cánh tay, như đang cố rũ bỏ đồ ứ tập.

Tiếp tục, Eragon lặp lại qui trình với cô gái trẻ. Mặt cô thư thái khi Eragon phóng thích thần chú, như cô đang cảm thấy thần chú trở thành một phần của cơ thể. Cô gái nghiêng mình trước Eragon:

- Đa tạ, Khắc-tinh-của-Tà-thần. Chúng tôi mang ơn ngài quá nhiều. Cầu xin ngài thành công trong nhiệm vụ đánh bại Galbatorix và triều đình.

Cô ta vừa quay đi, nhưng phải ngừng lại, vì Saphira khịt mũi rồi vươn cổ qua Eragon và bà Angela, hà hơi lên mặt người đàn bà, rồi tới cô gái trẻ. Nó phóng tư tưởng với một sức mạnh có thể bao trùm tất cả, trừ những rào cản dày nhất - vì nó và Eragon đã nhận ra người đàn bà tóc đen có một vỏ bảo vệ tư tưởng khá vững chắc - nó nói: "Ôi Thợ Săn Hoang Dã tài năng. Cầu xin mặt trời luôn ở phía sau người, và cầu xin người bắt được mồi đang say ngủ. Còn Mất Sói, ta hy vọng khi người tìm được kẻ để lại chân người trong bẫy của nó, người sẽ không giết nó ngay."

Cả hai đều sống sờ ngay khi Saphira bắt đầu nói. Sau đó, người đàn bà chấp hai tay trước ngực, nói với Saphira:

- Ôi Nữ thợ săn diễm lệ, tôi sẽ không làm thế đâu.

Rồi quay qua bà Angela:

- Rèn luyện hết sức, tấn công trước, thừa tiên tri.

Người đàn bà và cô gái quay đi, chạy khuất ngay vào sau những lều vải màu xám.

Eragon hỏi Saphira: "Không đánh dấu lên trán họ sao?"

"Elva là độc nhất. Em sẽ không đóng dấu ai như thế nữa. Những gì xảy ra trong Farthen Dur... cũng đã xảy ra rồi. Bản năng điều khiển em. Em không thể cắt nghĩa vì sao."

Đang tiến tới nhà bạt của Nasuada, Eragon hỏi bà Angela:

- Họ là ai?

- Những kẻ hành hương tự nguyện.

- Trả lời kiểu đó cũng như không.

- Ta không có thói quen tiết lộ bí mật như phát kẹo. Nhất là bí mật của người khác. Lảng lạng thêm mấy bước, Eragon nói:

- Khi ai từ chối cho cháu biết một thông tin gì, cháu càng quyết định phải tìm ra sự thật hơn. Cháu không muốn là một thằng ngốc. Với cháu, một câu hỏi không được trả lời, chẳng khác nào cái gai nhức nhối nằm bên sườn, cho đến khi được nhổ ra.

- Tội nghiệp quá.

- Vì sao?

- Nếu vậy cháu sẽ nhức nhối suốt đời, vì đời sống đầy rẫy những câu hỏi không được trả lời.

Một nhóm lính vắc giáo mác tiến qua doanh trại, chặn ngang đường đi. Trong khi chờ bọn họ đi qua, Eragon rùng mình, hà hơi vào bàn tay:

- Ước gì có thì giờ ăn một chút.

Bà Angela nói ngay:

- Vì phép thuật, phải không? Nó làm cháu kiệt sức rồi.

Eragon gật đầu. Bà Angela lấy từ một trong mấy cái bao nhỏ đeo trên khăn choàng, đưa cho Eragon một tảng màu nâu, lốm đốm hạt gai.

- Đây, cái này sẽ giúp cháu cầm cự tới bữa ăn trưa.

- Cái gì thế này?

Bà dúi vào tay Eragon:

- Ăn đi. Hãy tin ta. Cứ ăn thử là thích liền.

Một tay cầm khối nâu dính dầu, tay kia nắm cổ tay Eragon, bà đưa lên quan sát những nốt chai sần cao cả phân trên lóng khớp ngón tay nó, nói:

- Cháu khôn thật đấy. Trông chúng xấu xí như những cái mụn cóc, nhưng chẳng ai quan tâm đâu. Ta rất thích. Người lùn Ascudgamln làm cho cháu phải không?

- Không gì qua khỏi mắt bà, đúng không?

- Ta chỉ quan tâm tới những gì có thật.

Eragon chớp mắt, phát ói như mỗi lần phải nghe bà ta nói dối. Angela gõ gõ móng tay ngắn ngắn lên một vết chai, nói:

- Ta cũng muốn làm, nhưng chỉ ngại bị vương len khi ta đan hay xe chỉ.

Ngạc nhiên vì bà ta có thể bận rộn vào chuyện quá tầm thường, Eragon hỏi:

- Bà đan bằng loại sợi riêng của mình?

- Tất nhiên. Đó là cách thư giãn tuyệt vời nhất. Ngoài ra, nếu ta không tự làm thì lấy đâu ra một lưới tóc nhuộm vàng, xanh và hồng; lấy đâu ra áo để chống lại những con thỏ điên.

- Thỏ điên?

- Cháu sẽ khiếp vía nếu biết đã có bao nhiêu pháp sư chết vì bị thỏ điên cắn rồi. Nhiều hơn cháu có thể tưởng tượng đấy.

Eragon lom lom nhìn bà ta, hỏi Saphira: "Em có nghĩ là bà ấy nói đùa không?"

"Muốn biết thì hỏi thẳng bà ta"

"Bà ta sẽ lại chỉ trả lời như ra câu đố."

Toán lính qua hết, Eragon, Saphira và bà Angela tiếp tục tiến tới nhà bạt. Eragon không biết ma mèo Solembum cũng đi theo. Bước tránh một

đồng phân ngựa, bà Angela nói:

- Cho ta biết, ngoài chuyện đánh nhau với Ra'zac, có gì thú vị nhất trong chuyến đi của cháu không? Cháu biết là ta rất khoái nghe những điều thú vị.

Túm tùm cười, Eragon nhớ lại những âm hồn đã thăm viếng nó và Arya, nhưng nó không muốn bàn cãi về vấn đề này, nên chỉ nói:

- Cũng có vài chuyện hay hay, chẳng hạn như cháu đã gặp một nhà ẩn tu tên là Tenga, sống trong một cái tháp hoang tàn của thần tiên. Ông ta sở hữu một thư viện kì lạ nhất. Trong đó có bảy...

Angela đứng phắt lại. Eragon bước thêm mấy bước mới ngoái lại nhìn. Bà phù thủy chết sững như vừa bị đánh trúng đầu. Đứng đĩnh lại gần, Solembum dựa vào chân bà, ngược mắt nhìn. Angela liếm môi, hỏi:

- Cháu... cháu chắc chắn tên lão là Tenga chứ?

- Bà gặp ông ta rồi sao?

Lông dựng ngược, Solembum rít lên giận dữ. Eragon vội né khỏi tầm móng vuốt của con ma mèo.

Với một tiếng cười chua chát, bà Angela chống tay lên sườn:

- Gặp à? Ta đã gặp lão chưa à? Còn hơn vậy nữa. Ta đã là đệ tử của lão trong suốt... những năm trường bất hạnh.

Không bao giờ Eragon hy vọng bà ta sẵn lòng tiết lộ về quá khứ. Nó vội vàng hỏi:

- Bà gặp ông ta bao giờ? Ở đâu?

- Lâu lắm rồi. Ở một nơi xa lắm. Tuy nhiên chúng ta đã thực sự chia tay và nhiều năm, quá nhiều năm rồi không gặp lại - Bà nhíu mày tiếp - Thật ra, ta tưởng lão đã chết rồi.

Saphira hỏi: "Khi bà là đệ tử của Tenga, bà có biết câu hỏi gì mà ông ấy cứ cố gắng để trả lời không?"

- Không thể nào biết nổi. Lúc nào Tenga cũng có một câu hỏi để cố gắng trả lời. Nếu thành công, ngay lập tức lão lại đặt ra một câu hỏi khác và cứ thế tiếp tục... Lần cuối cùng ta thấy lão, có lẽ lão đã trả lời cả trăm câu hỏi rồi. Có thể từ khi ta bỏ đi, lão vẫn còn nghiền răng trèo trẹo với cùng một câu đố hóc búa mà chưa giải được.

- Câu đó đó là gì?

- Tuần trăng có ảnh hưởng đến số lượng và phẩm chất của mã não tạo ra trong gốc rặng núi Beor như người lùn tin tưởng không?

Eragon phản đối:

- Làm sao chứng minh được chứ?

Bà Angela nhún vai:

Nếu kẻ nào có thể chứng minh, hẳn đó phải là Tenga. Có thể lão loạn trí, nhưng lão rất sáng suốt về những chuyện này.

Như để tổng kết toàn bộ tính cách của Tenga, Solembum hậm hực: "Lão là một người khoái đá mèo!"

Angela vỗ tay, nói:

- Không nói nữa. Ăn kẹo đi, Eragon. Chúng ta vào gặp Nasuada

Chương 18

Sửa sai

Các người đến muộn rồi đấy.

Nasuada lên tiếng trong khi Eragon và bà Angela tìm chỗ ngồi hàng ghế xếp theo hình bán nguyệt trước ngai của cô. Cùng ngồi trong nửa vòng tròn đó còn có Elva và Greta - bảo mẫu của nó. Chính bà già này đã năn nỉ Eragon chúc phúc cho con bé tại Farthen Dur. Như những lần trước, Saphira nằm ngoài, thò đầu vào tham dự buổi họp. Solembum nằm khoanh tròn kế bên đầu nó. Con ma mèo im lìm như ngủ, chỉ thỉnh thoảng ve vẩy cái đuôi. Bà Angela và Eragon xin lỗi vì đã chậm trễ, rồi cùng lắng nghe Nasuada giải thích cho Elva về những khả năng quý giá của nó đối với Varden - Eragon bình luận với Saphira: "Cứ làm như con bé không biết". - và van xin nó giải ước cho lời hứa xóa bỏ hiệu quả trong câu chúc phúc của Eragon. Nasuada nói, tuy hiểu những gì cô đang yêu cầu Elva là rất khó khăn, nhưng số phận của toàn đất nước đang trong cơn dầu sôi lửa bỏng, và hy sinh sự thoải mái của một cá nhân để cứu Alagaesia thoát khỏi bàn tay độc ác của Galbatorix chẳng đáng sao?

Bài diễn văn rất tuyệt: lời cuốn, sôi nổi và đầy lý lẽ nhằm kêu gọi những cảm xúc cao quý của Elva.

Đang ngồi chống cái cằm nhọn nhỏ xíu lên tay, Elva ngừng lên, nói:

- Không.

Trong nhà bạt bàng hoàng lặng lẽ. Không hề chớp mắt, con bé nhìn khắp lượt từng người:

- Eragon, Angela, cả hai vị đều biết chia sẻ tư tưởng và cảm xúc của những người khi họ chết là như thế nào rồi. Các vị đều biết sự khủng khiếp, nỗi đau đớn ra sao, cảm giác như một phần của mình đã biến đi vĩnh viễn. Mà đó chỉ là từ cái chết của một người. Không ai trong hai vị phải chịu đựng chuyện đó, nếu các vị không muốn...còn tôi...tôi không được chọn lựa mà bắt buộc phải chia sẻ đau khổ cùng họ. Tôi cảm thấy từng cái chết quanh mình. Ngay lúc này đây, Nasuada, tôi đang cảm

thấy sự sống đang rời bỏ Sefton, người chiến binh của công nương đã bị thương trong Cánh Đồng Cháy, và tôi biết phải nói gì để làm giảm sự khiếp đảm của anh ta trong giây phút lìa trần này. Ôi, nỗi hãi hùng của anh ta quá lớn, làm tôi run rẩy lên đây.

Bật lên một tiếng kêu vô nghĩa, nó vươn hai tay ra trước, như để chống lại một cú đánh:

- Aaa! Anh ta đi rồi. Nhưng còn người khác nữa. Luôn luôn có những người khác. Làn ranh chết chóc không hề có giới hạn.

Càng nói, giọng Elva càng có vẻ mỉa mai chua chát hơn. Giả bộ như tiếng nói của một đứa trẻ bình thường, nó hỏi:

- Nasuada, Công -nương-thợ -săn-đêm, cô có thật sự hiểu không? Người Sẻ Là Nữ Hoàng Thế Giới, cô có thật sự hiểu không? Tôi âm thầm hứng chịu tất cả khổ đau chung quanh, dù là thể chất hay tinh thần. Tôi cảm thấy như khổ đau của chính mình, và phép thuật của Eragon điều khiển tôi phải xoa dịu sự khốn khổ đó của những kẻ khác, bất chấp cái giá tôi phải trả. Nếu tôi cố chống lại sự thôi thúc đó, như lúc này đây, thì cơ thể tôi nổi loạn, chống lại tôi: bụng đau thắt, đầu choáng váng như bị một người lùn đang nện búa lên. Di chuyển khó khăn, không suy nghĩ gì được nữa. Đây là điều công nương mong muốn tôi chịu đựng, phải không Nasuada? Đêm cũng như ngày, không lúc nào tôi được nghỉ ngơi, được thoát khỏi nỗi đờn đau của thế giới chung quanh. Từ khi Eragon chúc phúc cho tôi, tôi không biết gì ngoài đau khổ và sợ hãi, chưa bao giờ có được hạnh phúc và niềm vui. Phần tươi sáng của cuộc đời - những điều có thể làm người ta chịu đựng nỗi sự tồn tại này - đều đã phủ nhận tôi. Chưa bao giờ tôi được chia sẻ những điều đó. Chỉ toàn là bóng tối. Chỉ toàn là nỗi bất hạnh của đàn ông, đàn bà, trẻ con trong vòng một dặm, vùi dập tôi như một cơn giông tố nửa đêm. Lời chúc phúc này đã tước đoạt cơ hội của tôi được sống như những đứa trẻ khác. Nó ép buộc cơ thể tôi trưởng thành nhanh hơn bình thường, tư tưởng tôi còn trưởng thành mau hơn nữa. Eragon có thể tổng khứ khả năng ma quái khỏi tôi, nhưng Eragon không thể trả lại con người thật của tôi trong quá khứ, con người tôi trong tương lai, mà không tránh khỏi phá hủy con người tôi sẽ phải trở thành. Tôi là một quái nhân, không là trẻ con, chẳng là người lớn, mãi mãi bị đọa đày trong sự tách biệt. Các vị biết đó, tôi không mù. Tôi thấy các vị giật mình khi nghe tôi nói.

Nó lắc đầu:

- Không. Công nương đòi hỏi ở tôi quá nhiều. Tôi sẽ không tiếp tục như thế này vì quyền lợi của công nương, của Varden, của toàn thể Alagaesia, thậm chí cả của mẹ yêu quý của tôi, nếu bà còn sống đến hôm nay. Dù vì bất cứ điều gì cũng không đáng để tôi tiếp tục nữa. Tôi sẽ sống cho chính mình, như vậy tôi sẽ không bị giam hãm vào nỗi buồn khổ của kẻ khác. Không. Giải pháp duy nhất là để Eragon cố gắng sửa lại lỗi lầm.

Môi nó cong lên thành nụ cười tinh quái:

- Và...nếu công nương không đồng ý với tôi, nếu công nương vẫn cứ nghĩ tôi ngu ngốc và ích kỷ, thì xin công nương ráng nhớ rằng: tôi chỉ là đứa bé còn cuốn tã, chưa mừng sinh nhật năm thứ hai. Chỉ những người khờ dại mới mong một đứa trẻ con tự nguyện tử đạo cho những điều cao cả. Nhưng trẻ con hay không, tôi đã quyết định rồi, và công nương có nói gì cũng không làm tôi thay đổi. Về việc này, tôi cứng rắn như sắt vậy.

Nasuada cố thuyết phục, nhưng như Elva thề là cô không lay chuyển nổi nó. Sau cùng cô yêu cầu bà Angela, Eragon và Saphira cùng tham gia. Bà Angela từ chối, vì không thể nói gì hơn những gì Nasuada đã nói, và theo bà, quyết định của Elva là chuyện riêng của nó. Nó có quyền làm theo ý thích, đừng làm phiền nó như một bầy chim cà cưỡng quấy rầy con phượng hoàng nữa. Eragon cũng cùng quan niệm như bà Angela, nhưng nó đồng ý lên tiếng:

- Elva, anh không thể bảo em nên làm điều gì - chỉ em mới có thể quyết định - nhưng đừng bác bỏ yêu cầu của Nasuada tức khắc như vậy. Nasuada đang cố gắng cứu tất cả chúng ta khỏi sự tàn bạo của Galbatorix. Cô ấy cần sự hỗ trợ của chúng ta, nếu chúng ta có bất kỳ khả năng nào để đạt được thành công. Anh không thể biết được tương lai, nhưng anh tin tài năng của em là thứ vũ khí hoàn hảo nhất để chống lại Galbatorix. Vì em có thể đoán trước mọi cuộc tấn công của lão. Em có thể cho chúng ta biết phải phản công bằng cách nào. Và trên hết, em có khả năng cảm nhận nơi nào Galbatorix dễ bị tổn thương, điểm nào yếu nhất của lão, và chúng ta có thể làm gì để gây tổn hại cho lão.

- Ngài phải nói hay hơn nữa, kị sĩ, nếu muốn làm tôi thay đổi tư tưởng.

- Anh không muốn thay đổi ý kiến của em. Anh chỉ muốn tin chắc là em suy nghĩ kỹ trước khi quyết định, chứ không quá hấp tấp.

Con bé đổi thế ngồi nhưng không trả lời.

Saphira hỏi: "Thật lòng em nghĩ gì, cô bé Trán Sáng?".

Giọng Elva nhẹ nhàng, không chút ác ý:

- Em nói thật lòng đó, Saphira. Ai nói gì thêm cũng vô ích.

Dù có phần nộ vì sự ngoan cố của Elva, Nasuada cũng không để lộ ra mặt. Cô nghiêm nghị nói:

- Elva, ta không đồng ý với sự chọn lựa của em, nhưng chúng ta sẽ làm theo lời đã hứa, vì rõ ràng là chúng ta đã không lay chuyển được em. Ta không thể trách em, vì ta không phải trải qua những gì em chịu đựng hàng ngày. Nếu ta ở vào địa vị của em, chắc ta cũng sẽ không làm khác được. Eragon, nếu anh có thể...

Tuân lệnh, Eragon quì xuống trước mặt Elva. Đôi mắt tím như tráng men của con bé nhìn như gắn vào mắt Eragon khi Eragon đặt bàn tay bé nhỏ vào lòng bàn tay to lớn của mình. Da con bé nóng hổi như đang lên cơn sốt.

Giọng run run, bà lão Greta hỏi:

- Có bị đau không, Khắc-tinh-của-Tà-thần?

- Có thể không đau. Nhưng tôi không biết chắc. Hóa giải thần chú là một kỹ xảo rất khó chính xác. Các pháp sư hiếm khi cố gắng thử làm chuyện này, vì e dè những thách thức nó gây ra.

Mặt rúm ró vì lo lắng, bà lão vỗ nhẹ đầu Elva, nói:

- Ôi! Can đảm lên, can đảm lên, quả mận của bà.

Dường như bà không quan tâm tới ánh mắt khó chịu của Elva đang chiếu thẳng vào mình.

Eragon nói:

Elva, nghe anh đây. Có hai phương pháp giải bùa. Một dành cho pháp sư nào chỉ thuần túy niệm chú để đón nhận năng lực cung cấp cho phép thuật...

Bà Angela xen vào nói:

- Đó là phần ta luôn gặp khó khăn. Vì vậy ta chỉ dựa vào dược liệu, cây cối hay đồ vật đã chứa sẵn phép thuật hơn là các câu thần chú...

- Bà vui lòng...

- Xin lỗi. Tiếp tục đi.

Eragon lặp lại:

- Một là dành cho pháp sư tự mở tư tưởng của ông ta...

Angela lại xen vào:

- Hoặc bà ta...

- Bà vui lòng để tôi nói hết chứ?

- Xin lỗi.

- Ông ta mở tâm trí tới dòng năng lượng trong thân, đọc cổ ngữ, loại bỏ không chỉ những câu thần chú đã niệm, mà cả ý định ẩn sau những câu thần chú đó. Đây là phương pháp rất khó. Trừ khi pháp sư có ý định chính đáng, ông ta sẽ phải kết thúc thay đổi câu thần chú gốc. Rồi ông ta phải rút lại hai câu thần chú đã đan kết nhau. Phương pháp thứ hai là niệm chú làm mất tác dụng một cách trực tiếp vào những ảnh hưởng của câu thần chú gốc. Nó không loại bỏ hẳn câu thần chú gốc, nhưng làm cho nó trở thành vô hại. Nếu em cho phép, thì đây là phương pháp anh sẽ sử dụng.

Bà Angela lại lên tiếng:

- Giải pháp hay nhất. Nhưng ai có thể cung cấp liên tục một nguồn năng lượng cần thiết, để giữ câu thần chú hóa giải này? Và cũng phải đặt vấn đề: Phương pháp đặc biệt này có xảy ra chuyện gì nguy hiểm không?

Không rời mắt khỏi Elva, Eragon nắm chặt tay nó nói:

- Năng lượng sẽ lấy từ em. Không nhiều lắm đâu, tuy nhiên nó sẽ làm giảm sức chịu đựng của em. Em sẽ không bao giờ có thể chạy xa, hay vác một bó củi nhiều như những người không bị câu thần chú như thế đeo bám.

Elva nhướn mày hỏi:

- Sao ngài không thể cung cấp năng lượng cho tôi? Dù sao, ngài là người chịu trách nhiệm tình trạng khốn khổ này của tôi mà.

- Anh có thể, nhưng càng ở xa em, anh càng khó gửi năng lượng tới em. Nếu anh đi quá xa, thí dụ là một dặm, hay có thể hơn một chút, sự nỗ lực sẽ giết chết anh. Còn vấn đề có gì nguy hiểm xảy ra không? Sự nguy hiểm duy nhất là anh niệm thần chú không đúng cách và nó sẽ không ngăn chặn được tất cả câu chúc phúc của anh. Nếu chuyện đó xảy ra, anh sẽ chỉ đơn giản đọc một câu thần chú hóa giải khác.

- Nếu vẫn thất bại?

Eragon ngập ngừng:

- Lúc đó anh sẽ nhờ vào phương pháp thứ nhất, Tuy nhiên, anh sẽ cố tránh sử dụng phương pháp đó. Chỉ còn cách này mới hoàn toàn thoát khỏi một câu thần chú, nhưng nếu nỗ lực đó bị sai hỏng - mà điều này rất có thể xảy ra - em sẽ còn khốn khổ hơn bây giờ.

Elva gật đầu:

- Tôi hiểu.

- Em cho phép anh tiến hành chứ?

Khi Elva cúi xuống lại, Eragon khép hờ đôi mắt, tập trung nội lực, bắt đầu đọc cổ ngữ. Mỗi câu thoát ra từ miệng nó đều nặng như búa đập. Nó thận trọng phát âm rõ ràng từng vần, từng âm thanh xa lạ với tiếng mẹ đẻ của nó, cố tránh thảm kịch rủi ro có thể xảy ra. Câu thần chú hóa giải hùng hực trong ký ức nó. Suốt nhiều giờ trên chặng đường trở lại từ Helrind, nó đã sáng tạo ra câu thần chú này, đã phải vật vã đau đớn, đấu tranh với bản thân để tìm tòi, chọn lựa, tất cả chỉ để có ngày chuộc lỗi đã gây đau khổ cho Elva. Trong khi Eragon đọc thần chú, Saphira chuyển nội lực sang ông anh kỵ sĩ để hỗ trợ, và sẵn sàng can thiệp nếu phát hiện tâm trí Eragon bị phân tán vì câu chú. Thần chú hóa giải rất dài và phức tạp, vì Eragon phải tìm kiếm mọi diễn giải hợp lý cho câu chúc phúc. Đúng năm phút sau, Eragon mới lẩm bẩm niệm những câu cuối cùng.

Trong yên lặng, mặt Elva đầy vẻ thất vọng. Nó nói:

- Tôi vẫn cảm nhận thấy họ. Nasuada cúi xuống hỏi:

- Ai?

Công nương, anh ta, bà ấy, tất cả mọi người đang đau đớn. Sự thôi thúc bắt tôi giúp họ không còn nữa, nhưng những khổ đau của họ vẫn còn xuyên suốt qua tôi.

Nasuada quay nhìn Eragon:

- Eragon?

Nó nhúu mày trầm ngâm:

- Có thể tôi đã thiếu sót một điều gì. Cho tôi suy nghĩ một lúc, để sắp đặt một câu thần chú khác. Tôi thấy có vài khả năng có thể...

Eragon lo lắng vì câu thần chú hóa giải không đem lại kết quả như mong muốn. Hơn nữa, triển khai một câu thần chú đặc biệt, để ngăn chặn sự đau đớn mà Elva cảm thấy, khó hơn xóa bỏ toàn bộ lời chúc phúc nhiều. Chỉ một từ sai, một cấu trúc không đúng là nó có thể hủy hoại tinh thần đồng cảm của Elva, hoặc có thể ngăn chặn con bé mãi mãi không còn biết cách truyền đạt tư tưởng của chính mình nữa, và như vậy nếu bị thương nó cũng sẽ không nhận ra ngay.

Khi Eragon đang trao đổi và hỏi ý kiến Saphira, Elva bỗng bật nói:

- Không!

Eragon bối rối nhìn con bé. Một vẻ ngất ngây kì lạ toát ra từ Elva. Nó mỉm cười, những chiếc răng tròn như ngọc trai rạn ngời; mắt nó long lanh với niềm vui chiến thắng:

- Không, đừng cố thử nữa.

- Nhưng Elva, vì sao...

- Vì tôi không muốn bất cứ câu thần chú nào vào cơ thể nữa. Và vì tôi mới nhận ra là có thể làm ngơ những khổ đau của họ.

Nắm chặt tay ghế, nó run rẩy vì phấn khích:

- Không có sự thôi thúc bắt tôi phải giúp những kẻ đau đớn, tôi có thể làm ngơ những bất hạnh của họ, và như vậy tôi sẽ không bị bệnh hoạn, đau đớn nữa. Tôi có thể làm ngơ gã đàn ông bị cắt cụt chân, thầy kệ mù đàn bà bị bỏng tay. Tôi có thể làm ngơ tuốt tuột mà chẳng cảm thấy ân hận gì. Đúng là tôi không thể, hay chưa thể, ngăn chặn tất cả những khổ đau của chúng xâm nhập vào mình, nhưng... Ôi, thoải mái làm sao. Không còn những vết thương vì dao cắt, sưng tấy, trầy trụa, xương gãy nữa. Không còn phải lo lắng cho đám thanh niên đàn độn. Không còn những thống khổ của những người vợ bị bỏ rơi, những gã chồng bị cấm sừng. Không còn ngàn ngàn vết thương nhức nhối của một cuộc chiến toàn diện. Không còn nỗi khiếp sợ xé lòng trước khi đi

vào bóng tối vĩnh hằng.

Nước mắt rùng rùng trên má, nó bật lên một tràng cười lạnh lạnh làm da đầu Eragon rần rần như kiến bò.

Saphira hỏi: "Chuyện điên rồ gì thế này? Sao lại chịu giam hãm trong cái đau của người khác, trong khi Eragon có thể giải thoát cho em?"

Mắt Elva sáng rực vẻ hân hoan đầy ám muội:

- Em sẽ không bao giờ trở thành một người bình thường được. Nếu phải là một người khác thường, hãy để cho sự khác thường đó tách riêng em ra. Chẳng nào còn kiểm soát được quyền năng này, như bây giờ đây, Eragon, tôi không phản đối phải vác gánh nặng này, vì đó là do tôi quyết định, không vì sự thúc ép bởi phép thuật của ngài. Ha ha! Kể từ nay, tôi sẽ không còn phải chịu trách nhiệm với bất cứ ai, với bất cứ điều gì. Nếu giúp ai, đó là vì tôi muốn giúp. Nếu phục vụ Varden, đó là do lương tâm tôi mách bảo, chứ không vì do công nương yêu cầu đâu, Nasuada. Tôi sẽ làm điều tôi thích, và sẽ là nỗi bất hạnh cho kẻ nào chống đối tôi, vì tôi biết rõ mọi khổ đau của chúng, nên tôi sẽ không ngần ngại lợi dụng những khổ đau đó để thỏa mãn nguyện vọng của mình.

Bà vú Greta kêu lên:

- Elva! Đừng nói những điều ghê sợ đó. Con không hiểu mình đang nói gì đâu.

Con bé quay phắt lại, tóc nó bay ngược ra sau:

- A, phải rồi, tôi đã quên bà, bảo mẫu của tôi. Luôn luôn tận tụy, luôn luôn lo lắng cho tôi. Tôi rất biết ơn bà đã nhận nuôi sau khi mẹ tôi qua đời, và đã săn sóc tôi từ khi ở trong Farthen Dur, nhưng tôi không cần đến sự giúp đỡ của bà nữa. Tôi sẽ sống một mình, tự lo cho thân tôi, và sẽ không phải chịu ơn người nào nữa.

Bả lão khiếp đảm, đưa tay áo lên che miệng, đổ sụp xuống ghế.

Những gì Elva nói làm Eragon kinh hoàng. Nó nhất quyết sẽ không để cho con bé giữ lại khả năng đó, nếu Elva định lạm dụng chuyện này. Saphira cũng đồng ý, và với sự hiệp lực của cô rùng, Eragon phối hợp câu thần chú hóa giải mới với mấy câu trước, và mở miệng niệm.

Nhanh nhạy như một con rắn, Elva đưa tay bịt miệng Eragon. Nhà bạt rung bần bật khi Saphira gầm lên một tiếng. Với thính giác sắc bén,

Eragon suýt bị điếc tai. Mọi người co rúm lại. Trừ Elva vẫn ép tay trên mặt Eragon. Saphira gầm gừ: "Buông tay ra, nhóc con."

Tiếng gầm của Saphira làm sáu vệ sĩ của Nasuada xông vào, tay lăm lăm vũ khí. Blodhgarm và các thần tiên chạy tới đứng hai bên vai Saphira, tấm bạt sau lều được cuộn lên, để họ có thể quan sát những gì đang xảy ra. Nasuada ngoắt tay. Toán Ó Đêm hạ thấp vũ khí, nhưng các thần tiên vẫn giữ nguyên tư thế, vũ khí của họ lấp lánh như nước đá.

Tuy nhiên cả sự huyền ảo do nó gây ra và gươm đao tua tủa cũng không đủ làm Elva xao xuyến. Nó nhè nhẹ gõ tay lên đầu, lom lom nhìn Eragon như một con bọ hung khác thường nó vừa bắt gặp bò trên ghế. Rồi nó nhoẻn cười. Nụ cười ngoan ngoãn ngây thơ làm Eragon phải tự nhủ vì sao vẫn không thể tin nổi tính khí của con bé này.

Elva nhỏ nhẹ nói:

- Ngừng lại đi, Eragon. Nếu ngài niệm câu thần chú đó, ngài sẽ làm tôi đau đớn như lần trước ngài đã từng làm. Ngài đâu muốn điều đó. Vì mỗi đêm, khi nằm xuống ngủ, ngài sẽ lại nghĩ đến tôi, và ký ức sai lầm ngài đã phạm phải lại sẽ hành hạ ngài. Điều ngài định làm là tội ác đó, Eragon. Ngài là phán quan của thế giới sao? Ngài sẽ kết tội tôi phạm pháp, chỉ vì ngài không chấp thuận hành vi của tôi? Đó là cách cảm thấy vui thích được kiểm soát người khác để toại ý mình. Galbatorix sẽ chấp nhận cách đó.

Nó buông tay khỏi Eragon. Nhưng Eragon bối rối tời không nhúc nhích nổi. Elva đã đánh động tới tâm can nó. Nó không thốt được một lời phản đối, vì những câu hỏi và nhận xét của con bé cũng chính là những điều Eragon đã từng đặt ra với chính mình. Sự thấu hiểu nó của Elva làm nó lạnh buốt xương sống.

Elva nói tiếp:

- Dù sao tôi cũng rất biết ơn ngài hôm nay đã tới đây để sửa chữa sai lầm của mình, Eragon. Không phải ai cũng hiểu và dám đối đầu với khuyết điểm của mình. Tuy nhiên hôm nay ngài không ban cho tôi đặc ân nào hết. Ngài đã cố làm một việc thích hợp có thể, nhưng đó chỉ là hành động của một người đàng hoàng phải làm. Ngài không thể bồi thường những gì tôi đã phải chịu đựng. Vì vậy, lần tới gặp nhau, Eragon Khắc-tinh-của-Tà-thần, hãy coi tôi không là bạn, cũng chẳng là thù. Đối với ngài, tôi luôn ở giữa cảm xúc: ghét và thương. Tôi luôn sẵn sàng

ghét, cũng như sẵn sàng thương. Hậu quả thế nào là do chính ngài quyết định... Saphira, chị đã cho tôi ngôi sao trên trán, và luôn luôn tử tế với tôi, tôi sẽ mãi mãi là bề tôi trung thành của chị.

Ngẩng cằm tới chiều cao tối đa một mét của nó, Elva nhìn khắp lượt, nói:

- Eragon, Saphira, Nasuada, Angela. Xin chúc một ngày tốt đẹp.

Nói xong, nó tiến ra cửa lều. Toán Ó Đêm tách hàng khi nó đi giữa họ để ra ngoài.

- Tôi đã tạo ra một quái vật gì thế này?

Hai Urgal trong đội Ó Đêm chạm tay lên đầu sừng. Eragon hiểu đó là cách chùng trừ tà. Quay lại Nasuada, nó nói:

- Xin lỗi. Hình như tôi chỉ làm mọi việc tồi tệ hơn cho công nương... cho chúng ta.

Lặng lẽ như nước hồ thu, Nasuada vuốt ngay ngắn vạt áo, rồi trả lời:

- Không sao, Cuộc chơi chỉ hơi phức tạp hơn một chút thôi. Điều đó dường như càng làm chúng ta tiến gần Uru'baen và Galbatorix hơn.

Một lát sau, Eragon nghe một vật vút qua không khí tiến đến nó. Nhanh nhẹn như nó mà cũng không kịp tránh, một cái tát làm đầu nó xoay sang một bên, và đảo người trên ghế. Xoay người, ngồi thẳng dậy, nó đưa tay trái đỡ cái tát thứ hai, tay phải sẵn sàng rút con dao sẵn dắt bên mình. Nhưng nó kinh ngạc thấy kẻ đánh nó là... Angela. Các thần tiên xúm quanh bà thấy bối, sẵn sàng ra tay. Mèo ma đứng dưới chân bà, răng vuốt đều nhe ra, lông dựng đứng.

Eragon nhăn mặt, liềm môi dưới bị rách, máu ấm và tanh trôi xuống cổ họng. Nó bực tức hỏi:

- Bà làm gì vậy?

Bà Angela giận dữ hất đầu:

- Bây giờ ta lại phải bỏ ra cả mười năm trời để dạy dỗ cho Elva biết cư xử sao cho phải phép! Đó không phải điều ta định làm trong một thập kỷ tới.

Eragon kêu lên:

- Dạy nó? Nó không để cho bà dạy đâu. Nó sẽ chặn đứng bà như đã

ngăn cản cháu vậy.

- Hừ! Khác chứ. Nó không biết điều gì quấy nhiễu ta, cũng không biết điều gì có thể làm ta đau đớn. Ngay lần gặp gỡ đầu tiên giữa ta và nó, ta đã phát hiện ra chuyện này.

Nasuada vội hỏi:

- Bà có thể cho chúng tôi biết câu thần chú đó không? Sau vụ ày, chúng tôi cần có một phương pháp bảo vệ khỏi Elva.

- Ta không thể.

Nói xong, bà ta cũng ra khỏi nhà bạt. Solembum ve vẩy đuôi, đi theo.

Các thần tiên tra kiếm, rút lui ra ngoài. Nasuada xoa xoa thái dương, lẩm bẩm:

- Phép thuật.

- Phép thuật.

Eragon đồng ý, rồi cả hai nhìn bà lão Greta quǎng mình lên mặt đất vừa giật tóc, tát mặt, xé áo vừa than khóc.

- Ôi, cục cưng tội nghiệp của tôi! Tôi mất con cừu bé nhỏ dịu hiền rồi. Mất thật rồi! Một thân một mình, rồi chuyện gì sẽ xảy ra với nó đây. Ôi khốn khổ thân tôi! Bông hoa nhỏ dại của tôi xua đuổi tôi. Thật là một phần thưởng ê chề cho công lao tôi đã vất vả như một con nô lệ. Thế giới này sao tàn nhẫn thế, luôn lấy đi hạnh phúc của người ta. Quả mận của tôi. Bông hồng của tôi. Hạt đậu ngọt ngào xinh đẹp của tôi. Nó đi rồi. Mà chẳng có ai săn sóc nó... Khắc-tinh-của-Tà-thần ơi, ngài làm ơn trông chừng nó giúp tôi, được không?

Eragon nắm cánh tay bà lão, giúp bà đứng dậy, an ủi bà là nó và Saphira sẽ luôn trông chừng Elva. Saphira nói với Eragon: "Tất nhiên là phải trông chừng vì... nó mà lách con dao vào giữa sườn chúng ta là toi mạng."

Chương 19

Quà tặng bằng vàng

Eragon đứng bên Saphira, cách nhà bạt đỏ của Nasuada chừng năm mươi mét, vui mừng thoát khỏi tất cả huyên não quanh Elva. Một mẻ vì những sự kiện trong ngày, nó vươn vai, ngược nhìn bầu trời trong xanh. Saphira định bay tới sông Jiet, đắm mình dưới dòng nước êm đềm, nhưng Eragon lưỡng lự. Nó còn phải đánh bóng áo giáp, chuẩn bị cho đám cưới của Roran và Katrina, tới thăm ông Jeod, tìm một thanh kiếm, và còn... Gãi cằm, nó hỏi Saphira: “Em đi bao lâu?”

“Chừng vài giờ. Em đói rồi. Tắm rửa sạch sẽ xong em sẽ đi bắt vài con nai mập ú mà em đã thấy chúng gặm cỏ bên bờ tây. Tuy nhiên vì Varden săn bắn nhiều quá, chắc em phải bay năm sáu dặm về phía núi Spine mới kiếm được con mồi đáng giá.”

“Đừng đi quá xa, nếu không, em sẽ đụng độ quân triều đình đó”

“Không đâu. Nhưng nếu gặp một nhóm lính lẻ tẻ... ” Ả liếm mép: “... em bụp luôn. Thịt người cũng ngon như thịt nai chứ bộ.”

“Saphira! Không nên làm thế”

“Có lẽ không nên, có lẽ thôi, vì còn tùy vào chuyện chúng có mặc áo giáp hay không. Em rất ghét phải cấn qua lớp kim khí. Nhặt ra từng mảnh thịt, bực mình lắm.”

“Hiểu rồi.”

Nhìn một tiên nữ tóc trắng, cao lớn, Eragon bảo: “Thần tiên sẽ không muốn em đi một mình đâu. Cho một vài vị bay cùng em được không? Nếu không họ sẽ không theo kịp.”

“Hôm nay thì không được. Hôm nay em đi săn một mình.”

Nói xong, nó vỗ cánh bay vút lên. Khi hướng về phía tây, giọng nói vang trong tâm trí Eragon yếu hơn vì khoảng cách: “Khi em trở lại, hai anh em mình sẽ cùng bay, nghe không Eragon”

“Được, chỉ hai anh em mình thôi.”

Sự hờn hờ của ả rồng làm Eragon tủm tủm cười. Nó nhìn theo Saphira vun vút phóng về hướng tây.

Eragon cúi xuống, nhìn Blodhgarm đang chạy tới, mềm dẻo như một con mèo rừng. Ông ta hỏi Saphira đi đâu, và có vẻ không vui khi Eragon giải thích, tuy nhiên không nói ra lời phản đối.

Khi Blodhgarm trở lại cùng các thần tiên kia, Eragon tự nhủ: “Bây giờ là việc đầu tiên cần phải làm.”

Nó chạy qua doanh trại, gặp một nhóm Varden chừng ba mươi người đang tập luyện vũ khí, nhưng vì quá chuyên chú vào buổi tập nên không ai chú ý tới Eragon. Ngồi khom mình, nó đặt ngửa hai bàn tay lên mặt đất, lẩm bẩm mấy câu cổ ngữ cần thiết:

- Kuldr, risa lam iet un malthinae unin bollr.

Mặt đất bên ngoài hai bàn tay không thay đổi, nhưng Eragon cảm thấy câu thần chú của nó đang khảo sát lòng đất hàng trăm mét chung quanh. Không tới năm giây, mặt đất bắt đầu sôi sùng sục – như ấm nước để quá lâu trên lửa lớn – và gom thành một màu vàng rực rỡ. Sư phụ Oromis đã dạy: bất kỳ nơi nào chúng ta đi qua, trong đất cũng có những thành phần cực nhỏ của hầu hết các nguyên tố. Vì chúng quá nhỏ và rải rác, nên không thể khai thác bằng những phương pháp cổ truyền, nhưng một pháp sư tài giỏi – với một nỗ lực lớn – có thể thu được chúng.

Từ giữa đồng đất vàng đó, một nguồn bụi lóng lánh phồng lên, tràn vào lòng bàn tay Eragon, hòa nhập vào nhau cho đến khi tạo thành ba quả cầu vàng bằng trái phỉ lớn.

- Letta.

Eragon nói, rồi thu hồi phép thuật. Ngồi lại lên gót chân, cố giữ vững thân hình trên mặt đất, vì một cơn sóng mệ mởi tràn ngập cơ thể, Eragon cúi đầu, mắt khép hờ, thị giác nhấp nháy lờ mờ. Hít sâu một hơi dài, nó ngắm nghía ba quả cầu bóng láng như gương trên lòng bàn tay, chờ sức khỏe phục hồi. Nó thầm nhủ: “Quá dễ thương. Phải chi mình làm chuyện này trước khi đi khỏi thung lũng Palancar... Lúc đó chuyện khai thác vàng dễ dàng hơn nhiều, vì mình chỉ bị sa sút sức khỏe từ sau khi công lão Sloan từ đỉnh Helgrind xuống.”

Bỏ vàng vào túi, Eragon tiếp tục đi qua doanh trại. Tạt vào một lều nhà bếp, nó ăn một bữa no nê, một điều cần thiết sau khi niệm quá nhiều câu thần chú gay go. Sau đó, nó thẳng tiến tới khu dành cho dân

làng Carvahall. Đang đi, Eragon nghe tiếng kim khí chan chát va chạm. Tò mò, nó quay sang hướng đó.

Eragon vòng qua ba chiếc xe ngựa đậu ngay đầu một con đường nhỏ, và thấy chú Horst đang đứng trên khoảng trống chừng mười mét giữa hai cái lều. Tay ông cầm một thanh sắt dài chừng mét rưỡi, đầu thanh sắt đỏ rực được đặt trên cái đe đồ sộ, nặng đến gần trăm kí, đóng chặt trên một thân cây rộng và thấp. Đứng hai bên đe là hai người con trai lực lưỡng của ông, Albriech và Baldor, đang vung búa khỏi đầu, thay phiên nhau nện mạnh xuống đầu thanh sắt. Cách mấy mét phía sau là một cái lò rèn đã chiến đang rực lửa.

Tiếng búa đập quá lớn, Eragon phải lùi xa, chờ Albriech và Baldor đập dẹp thanh sắt và ông Horst đặt lại lên lò. Ông vẫy tay gọi Eragon:

- Ê, Eragon.

Ông đưa ngón tay, chặn câu trả lời của nó, rồi rút nút len khỏi tai, nói:

- A, bây giờ thì nghe được rồi. Cháu đến đây làm gì?

Trong khi đó hai con ông đổ thêm than vào lò, thu dọn búa, kẹp, khuôn và những dụng cụ linh tinh khác. Cả ba cha con đều nhể nhại mồ hôi.

- Cháu tới xem chuyện gì mà rầm rầm thế. Đáng lẽ cháu phải đoán ra là chú. Không người dân làng Carvahall nào có thể gây tiếng động khủng khiếp như gia đình chú.

Ông Horst ngửa bộ râu rậm lên trời ha hả cười khoái trá:

- A, điều đó làm ta rất hãnh diện, thật mà. Cháu không cho đó là niềm hãnh diện nữa hả, Eragon?

- Tất cả chúng ta đều hãnh diện. Chú, cháu, anh Roran, tất cả dân làng Carvahall. Alagaesia sẽ không bao giờ như thế này một khi chúng ta cùng làm việc.

Nó chỉ lò rèn và những dụng cụ khác, hỏi:

- Sao lại là ở đây? Cháu tưởng tất cả lò rèn đều phải...

- Đúng vậy đó, Eragon. Đúng vậy. Tuy nhiên, ta đã thuyết phục viên chỉ huy khu vực này cho ta làm việc gần lều của gia đình. Đó là vì thím Elain, cháu biết rồi đó. Đứa bé này làm bà ấy đuối sức quá. Không hiểu

sao mà chúng ta có thể đến nổi đây, bây giờ chú e là... Thôi...

Ông lắc người như con gấu rừ đuổi ruồi:

- Có lẽ, nếu có dịp, cháu nên vào thăm và thử an ủi cho bà ấy khuây khỏa phần nào.

- Cháu sẽ đến mà.

Làu bàu mấy tiếng với vẻ hài lòng, ông Horst nâng thanh sắt khỏi than hồng, quan sát màu sắc. Đặt lại thanh sắt chìm trong lửa, ông hất chòm râu về phía Albrich:

- Này, lại đây. Thêm chút hơi đi. Gần được rồi.

Khi Albrech bắt đầu đập cái bươm bằng da, ông cười với Eragon:

- Khi bảo với Varden chú là thợ rèn, họ mừng như với được một kỹ sĩ rồng nữa. Họ không đủ thợ kim khí. Cháu thấy đó, họ cho những dụng cụ này, cả cái bễ nữa. Ngày đi khỏi Carvahall, chú đã khóc vì tưởng chẳng bao giờ được trở lại với nghề nữa. Không là một thợ đúc kiếm, nhưng ở đây, hà hà, đủ việc cho chú và hai thằng Albrich, Baldor làm tới năm mươi năm. Lương lậu chẳng là bao, nhưng ít ra không phải căng người trên cái giá treo trong lao tù của Galbatorix...

Baldor tiếp ngay:

- Hay bị Ra'zac nhai rau rầu cả xương.

- Chính thế.

Ra hiệu cho hai con trở lại với hai cây búa tạ, cầm nắm bông gòn nhét tai, ông hỏi:

- Cháu muốn hỏi gì nữa không, Eragon?

- Chú biết Gedric ở đâu không?

Ông nhíu đôi mày rậm, chỉ tay nói:

- Gedric hả? Chắc hẳn tập gươm, giáo với mọi người, cách đây chừng một phần tư dặm.

Eragon cảm ơn, rồi đi theo hướng ông đã chỉ. Tiếng kim khí va chạm vừa trong như tiếng chuông ngân, vừa chói lói nhức tai. Eragon bịt tai, mồm mím cười. Thanh sắt làm nó thoải mái, vì chú Horst vẫn còn sức làm việc, và dù tài sản của nhà bị mất, chú vẫn y hệt như con người của chú ở Carvahall. Không hiểu sao, tính kiên định và mau chóng thích

nghe với hoàn cảnh của ông thợ rèn làm Eragon thêm tin tưởng rằng: chỉ cần lật đổ Galbatorix xong, mọi thứ sẽ đều ổn định, rồi đời sống của nó, của dân làng Carvahall sẽ lấy lại dáng vẻ bình thường như xưa.

Eragon tới bãi tập vũ khí mới của dân làng. Đúng như chút Horst nói, Gedric có mặt tại đó, đang tập đấu với Darnen và Morn. Eragon chỉ nói một tiếng, người cựu chiến binh một tay, đang hướng dẫn buổi tập, cho Gedric tạm nghỉ.

Anh thợ thuộc da hấp tấp chạy lại, đứng trước Eragon, mắt nhìn xuống. Khổ người thấp, da ngăm đen, cầm bệnh ra, lông mày rậm rì và hai cánh tay lực lưỡng, vì từng trợn những thùng sậy da. Dù anh ta hơi bị... xí trai, nhưng Eragon biết đây là một con người tốt bụng, thật thà.

Gedric lí nhí nói:

- Tôi giúp gì được đây, thưa Khắc-tinh-của-Tà-thần?
- Anh đã giúp rồi. Tôi tới đây để cảm ơn và để trả nợ anh.
- Tôi? Tôi đã giúp Khắc-tinh-của-Tà-thần như thế nào?

Anh ta chậm rãi nói, như sợ bị Eragon gài bẫy.

- Sau khi tôi chạy khỏi làng, anh đã phát hiện có kẻ lấy trộm mấy tấm da bò đang phơi bên thùng sậy, đúng không?

Gedric bối rối, xê dịch hai chân:

- À... Tôi đã quên khóa cửa lều, nên có kẻ lẻn vào lấy mấy tấm da. Biết bao chuyện xảy ra sau đó, tôi thấy chuyện ấy chẳng còn gì quan trọng nữa. Tôi đã phá hủy hết kho, trước khi cùng nhau vào núi Spine, vì không muốn lính triều đình và mấy quái vật Ra'zac ghé thăm đó đụng móng vuốt vào những thứ hữu dụng. Ai lấy mấy tấm da đó là giúp tôi đỡ mất công hủy thêm ba tấm nữa. Thôi, chuyện gì qua rồi cho qua luôn đi.

- Có thể. Nhưng tôi vẫn cảm thấy phải cho anh biết ai đã lấy trộm da của anh.

Gedric thấy ánh mắt Eragon nhìn anh ta thật lạ lùng - không e dè, không sợ hãi và đáng nể trọng.

- Tôi đã lấy trộm mấy tấm da đó. Chẳng hãnh diện gì, nhưng tôi cần chúng. Không có chúng, chắc tôi đã không sống nổi để đến tận xứ sở của thần tiên trong Du Weldenvarden. Tôi luôn luôn muốn tưởng là mình chỉ mượn thôi, nhưng sự thật là đã lấy trộm, vì lúc đó tôi không có

ý định sẽ trả lại. Vì vậy xin anh nhận lời xin lỗi của tôi. Và vì tôi vẫn còn giữ chúng, hay một phần của chúng, nên trả nợ anh là một sự công bằng.

Eragon lấy từ thắt lưng ra một quả cầu vàng - tròn, rắn và còn ấm hơi da thịt mình - trao cho Gedric.

Gedric trừng trừng nhìn viên ngọc kim loại sáng ngời, cái hàm to đùng của anh ta nghiêng chặt, mấy vết nhăn quanh cặp môi mỏng hằn sâu. Không trách Eragon nâng tay đo lường hay thử cắn quả cầu vàng; nhưng khi mở miệng, anh ta nói:

- Tôi không thể nhận vật này, Eragon. Dù là một thợ thuộc da có tài, nhưng mấy tấm da đó không đáng nhiều thế này. Cậu rất hào phóng, nhưng tôi sẽ áy náy khi nhận số vàng này. Tôi sẽ cảm thấy như đây không phải những gì do mình tạo ra.

Không hề ngạc nhiên, Eragon nói:

- Anh sẽ không từ chối nếu có người trả giá cao chứ, phải không?

- Phải.

- Tốt. Vậy thì đừng từ chối tôi. Đa số người khi mặc cả đều trả giá thấp. Trường hợp này tôi lại trả cao hơn, nhưng tôi vẫn riết ráo như cổ hà tiện một năm tiền. Theo tôi, mấy tấm da này trị giá bằng số vàng đó, và tôi sẽ không trả anh kém một đồng nào đâu, dù anh có dí dao vào cổ tôi.

Mấy ngón tay trùng trục của Gedric nắm lấy quả cầu vàng.

- Vì cậu nài ép, tôi không nỡ từ chối. Chẳng ai có thể trách Gedric Ostvensson để mất một tài sản quý, chỉ vì cố chứng minh là món hàng của hắn vô giá trị. Đa tạ Khắc-tinh-của-Tà-thần.

Gói quả cầu vàng trong một miếng vải len để tránh trầy xước, anh ta bỏ vào một cái túi đeo bên hông, rồi nói:

- Ông Garrow đã hành động đúng vì cậu. Cả hai anh em, cậu và Roran. Có thể ông gay gắt, cứng rắn; nhưng ông đã nuôi dưỡng anh em cậu rất tốt. Tôi nghĩ, ông rất hãnh diện vì cậu.

Một niềm cảm xúc bất ngờ thắt chặt lồng ngực Eragon.

Trước khi trở lại với dân làng, Gedric nói:

- Tôi xin phép hỏi, Eragon, vì sao mấy tấm da đó đối với cậu lại quý giá thế? Cậu đã dùng làm gì?

- Dùng làm gì? Ông Brom đã giúp tôi làm bộ yên cho Saphira. Nó không thường sử dụng - nhất là từ khi thần tiên cho chúng tôi bộ yên rồng đang hoang - nhưng bộ yên bằng mấy tấm da của anh đã giúp chúng tôi qua nhiều cuộc đánh, kể cả trong trận Farthen Dur.

Gedric kinh ngạc nướng mày. Như một vết nứt trên mặt đá hoa cương, cái miệng nở một nụ cười toang hoác làm thay đổi diện mạo anh ta:

- Bộ yên! Tôi? Tôi thuộc da cho bộ yên của một kỵ sĩ rồng! Không. Không là một Kỵ sĩ mà là Kỵ-sĩ. Người sẽ hạ bệ bạo chúa độc tài. Ôi, phải chi cha tôi thấy tôi lúc này.

Đá gót vào nhau, Gedric nháy một điệu vui nhộn ngẫu hứng, vắn toe toét cười, anh ta cúi chào Eragon, rồi chạy vội về với dân làng, kể lại câu chuyện về mấy tấm da thuộc của anh.

Eragon lảng lạng chuồn trước khi đám người đó tràn ngập quanh nó. Vừa đi qua giữa những căn lều, Eragon vừa nghĩ: "Dù mất một thời gian, nhưng mình đã trả xong món nợ"

Một lúc lâu sau, nó tới căn lều nằm gần bờ đông doanh trại, gõ lên cây cọc giữa hai vạt cửa lều.

Với một tiếng soạt mạnh, cửa lều mở ra. Helen, vợ ông Jeod, lạnh lùng nhìn nó hỏi:

- Cậu đến nói chuyện với ông ấy hả?

- Dạ. Nếu ông có nhà.

Tuy hỏi vậy, nhưng nó biết chắc Jeod đang ở trong lều, vì nhận thức được tư tưởng của ông ta rõ ràng như của Helen.

Trong một lúc, Eragon tưởng Helen sẽ bảo chồng bà ta đi vắng, nhưng bà ta chỉ nhún vai, rồi đứng tránh sang một bên, nói:

- Vậy thì vào đi.

Ông Jeod đang ngồi trên một cái ghế đầu, nghiền ngẫm mấy cuốn da thuộc, những cuốn sách và những tờ giấy rời chất đống trên một cái giường nhỏ không trải nệm. Mái tóc thưa thớt phát phơ trên cái theo chạy dài từ đầu xuống thái dương.

Thấy Eragon, ông kêu lên, những vết nhăn tập trung thoải mái dãn ra:

- Eragon! Mừng cháu! Mừng gặp cháu!

Ông bắt tay nó rồi mời ngồi lên cái ghế đầu:

- Đây, ta ngồi ghé lên giường được rồi. Không, ngồi đi, cháu là khách mà. Ăn uống một chút gì nhé? Nasuada cho chúng ta khẩu phần phụ trội. Đừng sợ chúng ta đói vì có thêm cháu. Kham khổ hơn những gì chúng ta đãi cháu ở thành Teirm, nhưng ra trận có ai lại mong được ăn ngon, thậm chí kể cả một ông vua cũng thế thôi, đúng không?

- Một tách trà là được rồi ạ.

Ông nhìn Helen nói:

Trà và mấy cái bánh qui.

Helen chộp một cái ấm từ dưới đất, rồi giữ bên hông, đặt núm túi đựng nước bằng da vào vòi ấm, và bóp túi nước. Tiếng nước vang lên trong lòng ấm. Helen xiết cổ túi nước, để nước chỉ còn chảy nhỏ giọt. Bà ta vừa giữ tay như thế, vừa lạnh nhạt nhìn kẻ đã gây ra những khó khăn này.

Ông Jeod thoáng cười ngại ngùng, lom lom nhìn chồng giấy bên đùi, chờ Helen xong việc. Eragon chăm chú nhìn nếp nhăn trên một vách lều.

Tiếng nước tí tách kéo dài hơn ba phút.

Sau cùng ấm nước cũng đầy. Helen treo túi nước lên cây cột giữa lều, hằm hằm bước ra ngoài. Eragon nhướng một bên mày, nhìn ông Jeod.

Ông xòe hai bàn tay:

- Địa vị ta trong Varden không quan trọng như Helen hy vọng. Helen đồng ý chạy khỏi thành Teirm với ta, là vì hy vọng, đúng ra là tin rằng: Nasuada sẽ đặt ta vào địa vị một trong những cố vấn của cô ta, hoặc ban cho ta đất đai tiền bạc như một trang chủ, hoặc một phần thưởng hậu hĩ cho công lao ta đã giúp lấy trộm trứng Saphira từ nhiều năm trước. Điều Helen không ngờ tới là một cuộc sống nhạt nhẽo của một kiếm sĩ tầm thường: ngủ trong lều, tự nấu nướng, tự giặt quần áo, và... vân vân... Bà ấy hình như chỉ quan tâm tới địa vị và giàu sang, nhưng cháu nên hiểu rằng, Helen sinh ra trong một gia đình chuyên vận chuyển hàng hóa bằng tàu thuyền, giàu có nhất tại thành Teirm, và gần như suốt thời gian sống chung, ta đã không thành công trong việc kinh doanh. Bà ấy không quen với những sự túng thiếu như thế này, nên

chưa thể thích nghi được. Hy vọng duy nhất của ta trong chuyến phiêu lưu này là, thu hẹp những rạn nứt, bắt hòa giữa hai chúng ta những năm gần đây. Nhưng điều đó dường như không đơn giản.

- Ông có cảm thấy là Varden phải quan tâm tới ông nhiều hơn không?

- Riêng ta, ta không nghĩ đến điều đó. Còn Helen...

Ông ngập ngừng rồi tiếp:

- Ta muốn bà ấy hạnh phúc. Còn ta, phần thưởng là khi ta và Brom bị Morzan, con rồng của nó và đám bộ hạ tấn công, nhưng đã sống sót đào thoát khỏi Gil'ead; là khi hài lòng vì đã giúp một cuộc tấn công bất ngờ chống lại Galbatorix; là đã có thể trở lại với đời sống trước kia mà vẫn giúp được Varden, và cưới Helen. Đó là những phần thưởng của ta, ta không đòi hỏi gì hơn nữa. Bao nghi ngờ đều tan biến khi ta thấy Saphira bay khỏi làn khói trên Cánh Đồng Cháy. Tuy nhiên, ta không biết phải làm sao với Helen. Ôi, ta lắm cảm rồi, đây không là những vấn đề rắc rối bắt cháu phải nghe.

Gõ ngón tay lên một cuộn giấy, Eragon hỏi:

- Sao quá nhiều giấy tờ thế này? Ông trở thành người ghi chép sao?

Câu hỏi làm ông Jeod phấn khởi hẳn lên:

- Không đâu. Nhưng cũng mệt mỏi lắm. Vì ta là người đã phát hiện ra đường tắt bí mật vào lâu đài của Galbatorix ở Uru'bean, và ta đã mang theo mấy cuốn sách hiếm hoi từ Teirm tới đây, nên Nasuada yêu cầu ta tìm kiếm những điểm yếu tương tự trong những thành phố khác của đế quốc. Nếu tìm ra vài địa đạo dẫn qua dưới chân tường Dras Leona chẳng hạn, chúng ta sẽ bớt phải đổ máu rất nhiều.

- Ông đang tìm kiếm từ đâu?

- Từ tất cả những gì có thể. Lịch sử, truyền thuyết, thần thoại, thơ ca, những hệ thống tổ chức tín ngưỡng, những trang viết về kỹ sĩ, pháp sư, du mục, người điên, những kẻ thống trị, những tướng quân, bất cứ ai có thể biết về một cánh cửa bí mật, hay một hệ thống bí mật, hoặc bất kỳ điều gì có lợi cho chúng ta. Số tài liệu ta phải nghiên cứu thật bao la, vì tất cả những thành phố này đã tồn tại hàng mấy trăm năm, một số đã hiện diện từ trước khi con người tới Alagäesia.

- Dường như ông sẽ thật sự tìm ra một điều gì đó.

- Không có chuyện đường như. Không bao giờ đường như đem lại thành công trong việc truy tìm ra những bí ẩn của quá khứ. Nhưng nếu có đủ thời gian, rất có thể ta sẽ vượt qua. Ta tin rằng, những gì tồn tại trong mỗi thành phố mà ta đang tìm kiếm sẽ không còn giữ mãi được bí mật những lối ra vào, vì chúng đã quá lâu đời. Tuy nhiên vấn đề hoàn toàn đặt trên cơ sở là: không biết hồ sơ của những con đường đó còn tồn tại không và không biết chúng ta có sở hữu những hồ sơ đó không. Những người biết các cửa sập bí mật đó đều muốn giữ riêng thông tin cho họ.

Jeod cầm một nắm giấy trên giường đưa sát mặt rồi khịt khịt mũi, quăng đi:

- Ta đang cố giải mã những câu bí hiểm do những người không muốn bí mật này được khám phá ra sáng tác.

Ông và Eragon tiếp tục chuyện trò về những vấn đề kém quan trọng hơn, cho tới khi bà Helen xuất hiện lại với ba cốc trà cỏ ba lá đỏ, nghi ngút khói. Eragon đón cốc trà, nhận thấy bà ta đã có vẻ bớt giận dữ, nó tự hỏi, chẳng biết bà ta có đứng ngoài nghe những gì ông Jeod đã nói về bà ta không. Bà ta trao cốc trà cho ông Jeod, rồi từ sau Eragon, bà ta đem ra một khay bánh qui và một bình nhỏ mật ong. Sau đó, Helen lùi lại, đứng dựa cây cột giữa lều, thổi cốc trà của mình.

Chờ Eragon cầm lên cái bánh và cắn một miếng, ông Jeod mới lên tiếng:

- Chuyện gì làm ta ngồi với cháu được vui vẻ thế này, Eragon? Nếu ta không làm, thì đây không phải là cuộc thăm viếng rảnh rỗi.

Eragon nhấp ngụm trà:

- Sau trận chiến trên Cánh Đồng Cháy, cháu đã hứa sẽ kể với ông về cái chết của ông Brom. Đó là lý do cháu tới đây.

Hai má tái mét, Jeod kêu lên:

- Ô!

Eragon vội nói:

- Nếu ông không muốn, cháu sẽ không kể.

- Ta rất muốn nghe. Chỉ là hơi bất ngờ thôi.

Thấy ông không yêu cầu Helen ra ngoài, Eragon ngáp ngừng không

biết có nên tiếp tục hay không, nhưng rồi nó quyết định, Helen hay bất kì ai nghe chuyện này cũng không là vấn đề quan trọng nữa. Nó bắt đầu kể lại những chuyện xảy ra từ khi nó và ông Brom ra khỏi nhà Jeod. Từ vụ đụng độ một nhóm Urgal, việc truy lùng Ra'zac trong Dras-Leona, chuyện bị Ra'zac phục kích bên ngoài thành phố như thế nào, và khi chúng bị Murtagh tấn công, trước khi bỏ chạy, chúng đã chém ông Brom ra sao.

Cổ họng Eragon thắt lại, khi nó nói về những giờ cuối cùng của ông Brom, về hang động sa thạch lạnh lẽo, là nơi ông nằm; cảm giác tuyệt vọng khủng khiếp khi nó nhìn ông lịm dần; về cái mùi tử thần tràn ngập trong không khí; về lời trối trăn của ông; về ngôi mộ sa thạch nó đã tạo ra bằng phép thuật, và về chuyện Saphira đã biến ngôi mộ thành kim cương như thế nào.

Sau cùng nó nói:

- Phải chi cháu biết được những gì bây giờ được biết, thì lúc đó cháu đã cứu được ông. Thay vì...

Không thể thốt nổi nên lời, nó dụi mắt, uống ực hết tách trà, ước sao là một ly rượu nặng.

Ông Jeod thở dài:

- Vậy là Brom đã ra đi. Hỡi ôi! Không có anh ấy, tất cả chúng ta đều khốn khổ. Tuy nhiên ta nghĩ, nếu có thể chọn một cách chết, anh ấy sẽ chọn chết như thế. Phục vụ Varden và bảo vệ cho Kỵ-sĩ Rồng tự do cuối cùng.

- Ông có biết chính ông Brom cũng là một kỵ sĩ không?

- Varden đã cho ta biết trước khi ta gặp anh ấy.

Helen lên tiếng:

- Ông ta là người rất ít tiết lộ về bản thân.

Jeod và Eragon phì cười. Ông nói:

- Anh ấy là vậy. Ta vẫn chưa hết bàng hoàng khi nhìn thấy cháu và Brom đứng trước cửa nhà. Brom luôn là người bảo thủ, nhưng chúng ta đã trở thành bạn thân khi cùng nhau du hành, vì vậy ta không thể hiểu nổi vì sao anh ta lại để ta tin là anh ta đã chết trong suốt mười sáu, mười bảy năm trời. Một thời gian dài đằng đằng. Còn nữa, vì chính Brom đã

chuyển trứng của Saphira cho Varden, sau khi giết Morzan trong Gil'ead, Varden càng không thể cho ta biết là họ có cái trứng đó, mà không tiết lộ chuyện Brom còn sống. Vì vậy gần hai thập kỷ, ta đã tin rằng cuộc phiêu lưu vĩ đại nhất đời ta đã kết thúc, do đó, chúng ta cũng mất luôn hy vọng có được một kỵ sĩ rồng, để giúp lật đổ Galbatorix. Đó là gánh nặng phiền muộn không dễ dàng gì...

Đưa bàn tay lên dụi trán, Jeod tiếp:

- Khi mở cửa và nhận ra ai đang đứng đó nhìn ta, ta tưởng đó là những bóng ma hiện về từ quá khứ ám ảnh. Brom bảo, phải ẩn mình là để giữ mạng sống, để còn huấn luyện cho kỵ sĩ mới, khi anh ta hay cô ta xuất hiện. Nhưng lời giải thích của Brom không hoàn toàn làm ta thỏa mãn. Vì sao phải cắt đứt liên lạc với hầu hết mọi người thân thiết chứ? Sợ gì? Bảo vệ điều gì?

Vuốt ve cốc trà, Jeod nói:

- Không thể chứng minh, nhưng ta đoán Brom đã khám phá ra điều gì đó trong Gil'ead, khi chiến đấu với Morzan và con rồng của hắn, một điều tối ư quan trọng đã làm Brom từ bỏ tất cả những gì anh ấy ấp ủ trong đời cho đến lúc đó. Thú thật, đó là một phỏng đoán mơ hồ, nhưng ta không thể giải thích được hành động của Brom, trừ phi phải thừa nhận là có một thông tin mà Brom không bao giờ chia sẻ với bất kỳ ai.

Jeod lại thờ dài, vuốt mặt:

- Sau quá nhiều năm xa cách, ta đã hy vọng sẽ cùng nhau rong ruổi trên mình ngựa một lần nữa với Brom, nhưng hình như định mệnh không đồng ý với ta. Thế rồi chỉ sau vài tuần biết Brom còn sống, ta lại mất anh ấy lần thứ hai. Thật là một trò đùa tàn nhẫn của cuộc đời.

Bước qua Eragon, Helen đến bên ông Jeod, vuốt vai ông. Ông nở nụ cười yếu ớt, rồi choàng tay ôm vòng eo thanh mảnh của bà, nói với Eragon:

- Ta vui mừng là cháu và Saphira đã cho Brom một nắm mồi mà thậm chí một ông vua lùn cũng phải ganh tỵ. Với tất cả những gì anh ấy đã làm cho Alageasia, Brom xứng đáng được như vậy. Tuy nhiên điều đó làm ta lo ngại nhất, là khi có người phát hiện ra ngôi mộ đó, chúng sẽ không ngần ngại đập phá để lấy kim cương.

- Nếu làm thế, chúng sẽ phải ân hận.

Eragon lẩm bẩm. Nó quyết định trở lại đó ngay khi có cơ hội sớm nhất, để phủ một lớp phép thuật bảo vệ ngôi mộ ông Brom khỏi những tên trộm cắp.

- Ngoài ra, chúng sẽ quá bận rộn săn lùng những bông huệ bằng vàng, không còn thì giờ quấy rầy ông Brom đâu.

- Cái gì?

- Không có gì. Chuyện đó không quan trọng đâu ạ.

Ba người lặng lẽ uống trà. Khi bà Helen đang cắn miếng bánh, Eragon hỏi Jeod:

- Ông đã gặp Morzan, phải không?

- Trong những trường hợp chẳng thân thiện gì, nhưng đúng, ta đã gặp hắn.

- Tính khí... ông ta như thế nào?

- Như nói về một con người hả? Thật sự ta chẳng biết nói sao, dù đã rất quen với những chuyện tàn ác của hắn. Mỗi lần ta và Brom có chuyện bất đồng với hắn, hắn đều cố giết bằng được chúng ta. Trò hắn thích hơn, là bắt được chúng ta, tra khảo rồi mới giết. Chẳng trò nào của hắn tỏ ra thân thiện cả. Còn với địa vị một chiến binh, hắn khủng khiếp lắm. Chúng ta luôn phải né tránh hắn. Ta không thể nào quên Morzan và con rồng của hắn. Không gì ghê sợ bằng bị một con rồng điên cuồng rượt đuổi.

- Trông ông ta ra sao?

- Cháu có vẻ quan tâm khác thường tới hắn đấy.

Eragon chớp mắt:

- Cháu chỉ tò mò. Vì Morzan là phản đồ chết sau cùng, và bị chính ông Brom giết. Bây giờ con trai của Morzan lại là kẻ thù không đội trời chung của cháu.

- Để ta nhớ coi. Hắn cao lớn, vai rộng, tóc đen như lông quạ, hai mắt khác màu - một bên xanh lơ, một bên đen, cầm nhẫn nhụi, mất một móng tay nhưng ta không nhớ là ngón nào. Hắn đẹp trai, thái độ kiêu căng, và khi hắn nói, hắn có một sức quyến rũ đến lạ kỳ. Áo giáp luôn luôn sáng bóng, dường như hắn không sợ kẻ thù phát hiện. Khi hắn cười, nghe như hắn đang bị đau đớn vậy.

- Còn... người đàn bà tên là Selena, sống với ông ta? Ông gặp không?

Jeod cười lớn:

- Nếu gặp thì hôm nay ta đã không ngồi đây. Morzan có thể là một kiếm khách đáng sợ, một pháp sư ghê gớm, một tên phản bội giết người, nhưng chính mẹ đàn bà đó mới là kẻ gây kinh hoàng nhất cho mọi người. Morzan chỉ sử dụng ả trong những công tác vụng trộm, ghê tởm, khó khăn mà không kẻ nào khác đồng ý nhận làm. ả làm Bàn Tay Đen của hắn. ả có mặt ở đâu là tín hiệu sắp có chết chóc, tra khảo, lọc lừa hay những chuyện kinh khủng khác.

Eragon muốn phát bệnh khi nghe tả về mẹ nó.

- ả vô cùng tàn nhẫn, không hề biết thương xót, từ tâm là gì. Nghe nói, khi ả xin phục vụ Morzan, hắn đã thử bằng cách dạy ả câu thần chú hóa giải, rồi tung ả vào đấu với mười hai cao thủ tài năng nhất của hắn.

- Làm sao... bà ta hạ chúng được?

- ả hóa giải hết những lo sợ, căm hờn và tất cả những gì thúc đẩy một con người chém giết khỏi chúng. Thế rồi, trong khi chúng ngỡ ngàng đứng nhìn nhau cười cười như bầy cừu đàn độn, ả tiến lên, cắt họng chúng... Cháu khỏe không, Eragon? Trông cháu nhợt nhạt như một xác chết vậy.

- Cháu khỏe. Ông còn nhớ điều gì khác nữa không?

Jeod gõ thành cốc:

- Một điều đáng chú ý về Selena, ả là một ẩn số. Thậm chí những kẻ thân cận quanh Morzan chỉ mới biết tên ả trước khi Morzan chết vài tháng. Đối với bên ngoài, ả chỉ được biết đến với cái tên Bàn Tay Đen - thu thập những tên gián điệp, sát nhân, pháp sư sẵn sàng thi hành những mưu ma chước quỷ thấp hèn của lão - để phục vụ lão, như Selena đã từng làm cho Morzan. Ngay trong lực lượng Varden, chỉ một số ít người biết tên ả, nhưng hầu hết những người đó đã tan rã dưới đáy mộ rồi. Ta nhớ lại, chính Brom là người khám phá ra nhân thân thật của Selena. Trước khi ta tới Varden để báo cho họ thông tin liên quan đến đường tắt bí mật vào lâu đài Ilirea - lâu đài do thần tiên dựng lên từ cả ngàn năm trước - Brom đã bỏ ra một thời gian dài để do thám khu vực của Morzan, với hy vọng khám phá những điểm yếu bí mật của hắn... Ta tin là Brom đã nguyện trang thành một nhân viên trong bộ chỉ huy của Morzan để xâm nhập vào nơi làm việc của hắn, nên mới phát hiện

những gì Morzan đã làm với Selena. Tuy nhiên, chúng ta vẫn không hiểu vì sao ả quá gắn bó với hắn như vậy. Có thể ả yêu hắn. Trong bất cứ hoàn cảnh nào, ả luôn tỏ ra trung thành, dù có phải chết vì Morzan, tin đồn tới Varden là ả đã chết vì bệnh tật. Cứ như một con ó thuần dưỡng quá thương yêu chủ, không còn hắn ả không sống nổi.

Eragon thầm nhủ: "Bà không tuyệt đối trung thành đâu. Bà đã bất tuân lệnh Morzan khi có thai mình. Phải chi bà cũng giải thoát được Murtagh". Dù Jeod kết tội những việc làm sai trái của bà, Eragon vẫn muốn tin, chính Morzan đã đưa đẩy Selena khỏi bản chất tốt lành của bà. Nó không thể chấp nhận cả cha lẫn mẹ đều là những kẻ độc ác.

Lom lom nhìn cận trà trong đáy cốc, Eragon nói:

- Bà ấy yêu hắn. Có thể sau này không tha thiết lắm, nhưng lúc đầu bà ấy đã yêu thật. Vì Murtagh là con trai của bà.

Jeod nhướng mày hỏi:

- Thật vậy sao? Chính miệng Murtagh nói với cháu?

Eragon gật. Ông nói tiếp:

- A, điều đó giải thích một số điều ta vẫn thắc mắc... Mẹ của Murtagh... Ta lấy làm lạ, vì sao Brom không tiết lộ chi tiết bí mật đặc biệt này.

- Morzan làm mọi cách để che giấu sự tồn tại của Murtagh, kể cả với những thành viên trong nhóm phản đồ.

Cả ba lại yên lặng. Eragon lại chăm chú nhìn cốc trà. Hàng loạt thắc mắc hành hạ nó, nhưng nó biết ông Jeod - và hình như bất cứ ai - cũng không thể trả lời: Vì sao ông Brom trốn tránh trong làng Carvahall? Trông chừng Eragon, con trai của kẻ ông thâm thù nhất? Việc cho nó thanh Zar'roc, thanh kiếm của cha nó, có là một trò đùa tàn nhẫn không? Vì sao ông Brom không cho nó biết về nguồn gốc thật của nó?

Không cố ý, Eragon xiết chặt nắm tay làm cái cốc sành vỡ tan tành.

Cả ba người đều giật mình vì tiếng động bất ngờ.

- Để ta giúp.

Vừa nói bà Helen vừa thấm nước trên áo Eragon bằng miếng giẻ. Nó rói rít luôn miệng xin lỗi. Hai ông bà bảo không sao, chuyện nhỏ thôi, đừng ngại.

Trong khi Helen thu nhặt những mảnh sành, Jeod bắt đầu lục lọi đồng sách và giấy tờ trên giường, nói:

- A... ta suýt quên. Eragon, có một thứ ta nghĩ rất có ích cho cháu. Nhưng không biết để đâu rồi...

Mừng rỡ reo lên một tiếng, ông rút một quyển sách, đưa cho Eragon.

Đó là cuốn Domia abr Wyrda - Điều quan trọng nhất của định mệnh, một cuốn sử ký toàn thư của Alagaesia, do Heslant Tu-sĩ viết. Eragon đã thấy cuốn sách này trong thư viện của ông Jeod tại thành Teirm. Nó không ngờ lại được nghiên cứu quyển sách này lần nữa. Tận hưởng cảm giác thích thú, nó vượt ve bìa da bóng láng vì thời gian, rồi mở sách say mê ngắm nghía những hàng chữ cổ được viết bằng mực đỏ sáng bóng. Bàn hoàng vì kho kiến thức đang cầm trong tay, Eragon hỏi:

- Ông muốn cháu giữ quyển sách này?

- Đúng vậy.

Tránh chỗ cho bà Helen nhặt một mảnh sành dưới gầm giường, ông nói tiếp:

- Ta nghĩ quyển sách đó sẽ giúp ích cho cháu. Eragon, cháu đang quan tâm tới những sự kiện lịch sử, mà nguồn gốc những khó khăn cháu gặp đều nằm trong những gì xảy ra từ nhiều thập kỷ, nhiều thế kỷ, thậm chí nhiều thiên niên kỷ trước. Nếu là cháu, mỗi khi có cơ hội, ta sẽ nghiên cứu những bài học trong lịch sử, vì nó sẽ giúp cháu giải quyết những vấn đề của hôm nay. Đời ta, nhờ đọc hồ sơ của quá khứ mà ta có can đảm và sáng suốt chọn ra con đường đúng cho mình.

Dù mê tí, nhưng Eragon vẫn còn lưỡng lự:

- Ông Brom bảo, Domia abr Wyrda là thứ quý giá nhất trong nhà ông. Và nó lại rất hiếm nữa... Ngoài ra, còn công việc của ông? Ông không cần giữ để nghiên cứu sao?

- Domia abr Wyrda hiếm và quý thật, nhưng chỉ là trong đế quốc thôi, vì Galbatorix tìm được quyển nào là đem đốt và treo cổ ngay chủ nhân của chúng. Còn tại doanh trại này, các quan trong triều vua Orrin ép ta giữ đến sáu bản rồi, vả lại nơi này khó có thể gọi là một trung tâm nghiên cứu được. Và vì quyển sách này hữu ích cho cháu hơn ta. Sách nên đến nơi người ta cần đến nó, không phải để bụi bám, lãng quên trên

kệ. Cháu đồng ý chứ?

- Cháu đồng ý.

Gấp sách, Eragon vuốt ve những hoa văn khắc trên lớp bìa da:

- Cám ơn ông. Cháu sẽ trân trọng giữ gìn nó cho đến khi nào nó còn thuộc về cháu.

Về hài lòng, ông Jeod ngả người lên vách lều. Eragon chăm chú nhìn những chữ trên gáy sách, hỏi:

- Tu sĩ Heslant thuộc đạo gì?

- Một giáo phái nhỏ, tên là Arcaena, bắt nguồn từ vùng Kuasta. Dòng tu của họ đã tồn tại ít nhất là năm trăm năm. Họ tin rằng tất cả kiến thức đều linh thiêng.

Mặt ông thoáng nụ cười bí ẩn:

- Họ tự nguyện thu thập từng mẩu thông tin trên thế giới, gìn giữ khỏi một thời đại mà họ tin là một thảm họa sẽ hủy hoại toàn bộ nền văn minh của Alageäsia.

- Đạo này có vẻ kỳ lạ quá.

- Có đạo nào không kỳ lạ đối với những người không ở trong đạo đó đâu?

- À, cháu cũng có một món quà tặng ông, chính xác hơn là ông và bà Helen.

Helen ngửa đầu, nhăn mặt khô hài. Eragon hỏi:

- Gia đình bà là một nhà buôn phải không ạ?

Helen hất cằm xác nhận. Eragon hỏi tiếp:

- Bà có thông thạo việc buôn bán không?

Hai mắt long lanh sáng, Helen bảo:

- Nếu không lấy ông ấy, thì khi cha ta chết, ta đã cai quản việc làm ăn của gia đình rồi. Vì là con một, nên ta được cha truyền nghề từ nhỏ.

Đó chính là điều Eragon hy vọng. Quay qua Jeod, nó hỏi:

- Ông khẳng định hài lòng hoàn cảnh hiện nay với Varden?

- Đúng thế. Gần như hoàn toàn hài lòng.

- Cháu hiểu. Tuy nhiên, ông đã hy sinh quá nhiều để giúp ông Brom và cháu, thậm chí ông còn mạo hiểm hơn nữa để giúp anh Roran và dân làng...

- Đám hải tặc Palancar.

Eragon phì cười, tiếp:

- Không có sự giúp đỡ của ông, chắc chắn họ đã bị quân triều đình bắt. Và vì hành động phản loạn đó, ông bà đã mất tất cả những gì quý giá tại Teirm.

- Dù sao chúng ta cũng sẽ mất tất cả. Ta bị phá sản và cặp sinh đôi sẽ trao cho ta triều đình. Chuyện tổng trấn Risthart bắt ta chỉ còn là vấn đề thời gian thôi.

- Có thể là như vậy, nhưng trong hoàn cảnh đó ông vẫn giúp Roran. Nếu lúc đó ông chỉ lo bảo vệ cho cái đầu của mình, ai có thể trách ông được chứ? Sự thật là ông đã bỏ cuộc sống ở Teirm, để cùng Roran và dân làng cướp tàu Cánh Rồng. Vì sự hy sinh đó, cháu luôn nhớ ơn ông. Và đây là một phần tỏ lòng biết ơn của cháu...

Luồn tay vào thắt lưng, Eragon lấy ra một trong hai quả cầu vàng còn lại, trao cho bà Helen. Bà nhẹ nhàng đưa bàn tay, như quả cầu là một con họa mi non. Ông Jeod vươn cổ sang nhìn, trong khi Helen ngắm quả cầu với vẻ đầy kinh ngạc. Eragon lên tiếng:

- Số vàng này chẳng là bao, nhưng với sự khôn ngoan, ông bà có thể làm cho nó sinh sôi. Những gì Nasuada đã làm với những dải đai áo dạy cháu một điều: Trong chiến tranh, người ta vẫn có cơ hội làm giàu.

Helen thở phào:

- Đúng vậy. Chiến tranh là niềm vui cho nhà buôn.

- Trong bữa ăn tối qua, Nasuada có cho cháu biết, người lùn đang thiếu hụt rượu mật ong. Ông bà tin nổi không? Họ có khả năng mua bao nhiêu thùng cũng được, với giá gấp ngàn lần trước chiến tranh. Nhưng đó chỉ là một lời đề nghị thôi. Ông bà có thể tìm những người khác trả giá cao hơn.

Eragon loạng choạng lùi lại, vì bị bà Helen nhào tới ôm lấy nó. Tóc bà làm cảm nó ngọt nhạt. Helen ngượng ngùng buông nó ra, nhưng rồi bà lại hí hớn đưa quả cầu lên trước mũi, nói:

- Cảm ơn Eragon. Ôi! Cảm ơn nhiều lắm. Ta biết phải làm gì với số vàng này. Ta biết là mình có thể. Ta sẽ xây dựng một tập đoàn thương mại lớn hơn cả của cha ta. Các người có tin là tham vọng của tôi còn vượt xa hơn khả năng mình không? Ta sẽ làm như đã nói. Không bao giờ thất bại nổi đâu.

Eragon cúi đầu nói:

- Cháu rất hy vọng ông bà thành công và sự thành công của ông bà là lợi ích của tất cả chúng ta.

Gân cổ phồng lên, khi Helen nghiêng mình nói:

- Khắc-tinh-của-Tà-thần hào phóng quá. Một lần nữa xin đa tạ.

Ông Jeod đứng dậy:

- Cảm ơn cháu. Ta nghĩ là chúng ta không xứng đáng...

Làm lơ cái nhìn giận dữ của Helen, ông tiếp:

-... nhưng dù sao ta vẫn vui lòng nhận.

Không định trước, Eragon bật nói:

- Không chỉ có quà của cháu. Saphira đã đồng ý mời ông bà bay vài giờ khi nào ông bà rảnh rỗi.

Nó biết Saphira sẽ rất bực tức vì không được hỏi ý trước vụ này. Nhưng sau khi tặng quà cho Helen, Eragon cảm thấy áy náy vì không có gì tương xứng để tặng ông Jeod.

Mất nhòa lệ, ông Jeod nắm tay nó, vừa lắc mạnh vừa nói:

- Ta không thể tưởng tượng được vinh dự to lớn thế. Cháu không biết là đã làm chúng ta sung sướng ngần nào đâu.

Gỡ khỏi nắm tay của ông, Eragon lùi dần tới cửa lều, nói lời xin lỗi phải chia tay. Cuối cùng, sau hàng loạt câu cảm ơn và "không có chi", nó mới bước được ra ngoài.

Nó hớn hờ nhủ thầm: "Mình sở hữu riêng một quyển sách."

Ôm sách sát ngực, nó bắt đầu chạy. Blodhgarm và các thần tiên theo sát phía sau.

Chương 20

Tôi cần một thanh gươm!

Ngay sau khi Domia abr Wyrda được cất an toàn trong lều, Eragon tới kho vũ khí của Varden, một nhà bạt rộng lớn với những giá treo giáo, kiếm, cọc sắt, cung tên. Những thùng chứa đầy khiên, áo giáp da chồng lên nhau. Áo giáp, áo trần thủ, xà cạp xa hoa hơn được treo trên những giá gỗ. Mấy trăm mũ sắt hình trụ bóng lộn như bạc. Những bó tên - có cả những tên bị hư hỏng trong trận Cánh Đồng Cháy đang được gắn lại lông vũ-xếp thành hàng. Những đoàn người nhộn nhịp ra vào: có nhóm khâu vá áo giáp và vũ khí ra tu sửa, đám lính mới tuyển thì vào nhận quân trang quân phục, lại có nhóm chuyển dụng cụ tới những nơi khác nhau trong doanh trại. Tất cả đều la hét rầm rầm. Và trong đám ồn ào đó, Eragon thấy người nó đang muốn gặp: Frederic, trưởng kho vũ khí của Varden.

Blodhgarm đi sát Eragon khi nó tiến vào nhà bạt để gặp Frederic. Ngay khi hai người đặt chân vào dưới mái lều vải, mọi người chợt im lặng hết, tất cả những con mắt đều đổ dồn vào Eragon và Blodhgarm. Khi trở lại với công việc, họ bước mau hơn và hạ giọng thấp hơn.

Vừa đưa cao tay chào, Frederic vừa vội vã bước lại. Như mọi khi, ông ta vẫn mặc bộ giáp da bò tốt còn nguyên lông - bốc mùi gần như con vật vẫn còn sống - thanh kiếm hai đầu bắt chéo sau lưng, chuôi kiếm lộ lên trên vai phải. Ông ta oang oang hỏi:

- Khắc-tinh-của-tà-thần, tôi giúp gì được trong buổi chiều đẹp trời này đây?

- Tôi cần một thanh kiếm.

Dưới hàm râu, miệng Frederic cười rộng ngoác:

- Tôi tự hỏi có đúng ngài đến thăm vì chuyện đó không. Vì ngài đã tới Helgrind với hai bàn tay không, có lẽ ngài đã vượt khỏi việc sử dụng vũ khí rồi. Chỉ chiến đấu bằng phép thuật thôi.

- Không, chưa đâu.

- Tốt. Ai cũng cần một thanh kiếm tốt, cho dù có tài ảo thuật tinh xảo tới đâu. Cuối cùng thì cũng phải trở lại với sắt thép chống lại sắt thép. Thử nghĩ coi, cuộc chiến với triều đình này sẽ được giải quyết cách nào? Một mũi kiếm đâm qua quả tim đáng nguyên rủa của Galbatorix. Tôi đặt cược một năm tiền lương: lão cũng có một thanh kiếm, cho dù lão có khả năng chỉ với một cái búng tay là có thể moi ruột người ta như moi một con cá. Không có gì có thể so sánh được với sự yên tâm khi cầm một thanh kiếm trong tay.

Trong khi nói, Frederic hướng dẫn hai người tới một giá treo kiếm đứng riêng biệt, rồi hỏi:

- Ngài muốn tìm loại kiếm nào? Nếu tôi nhớ không lầm, thanh Zar'roc của ngài là kiếm một đầu. Bản kiếm rộng chừng hai ngón tay cái của tôi, và lưỡi kiếm có thể vừa chém vừa đâm, đúng vậy không?

Eragon xác nhận, Frederic vừa lăm bắm vừa rút từng thanh kiếm khỏi giá, múa tít trên không, rồi lại treo lên, vẻ không hài lòng:

- Kiếm của thần tiên mỏng và nhẹ hơn kiếm của chúng tôi và người lùn, nhờ vào những bùa chú họ luyện vào trong thép. Nếu chúng tôi rèn những thanh kiếm mảnh như của họ, thì khi đụng trận, chỉ hơn một phút là bị cong, gãy, sứt mẻ ngay, đến không còn có thể cắt được một miếng phô-mai nữa.

Liếc nhìn Blodhgram, Frederic hỏi:

- Phải vậy không, thần tiên?

Blodhgram gật, quan sát lưỡi một thanh kiếm khác, rồi khịt mũi, bỏ lại lên giá.

Frederic nói:

- Như vậy, dù chọn thanh nào cũng sẽ nặng hơn kiếm ngài vẫn quen sử dụng. Đối với Khắc-tinh-của-tà-thần, điều đó không khó khăn gì lắm, nhưng trọng lượng thêm đó có thể làm những đường kiếm hơi bị chậm.

- Cảm ơn đã cảnh báo trước.

- Không có chi. Vì đó là lý do tôi có mặt tại đây: làm sao cho phe Varden ít người bị giết và càng giết nhiều quân khốn kiếp của Galbatorix càng tốt. Một công việc rất thú vị.

Tiến qua giá vũ khí khác, Frederic đi khuất sau một đồng khiên hình tam giác, nói:

- Tìm được thanh kiếm thích hợp cho một người là cả một nghệ thuật. Thanh kiếm phải gây cảm giác như một cánh tay nối dài, như mọc ra từ chính thịt da mình; nó phải di động thoải mái theo bản năng, không cần suy tính, cứ như con cò lắc mỏ, con rồng xòe móng vậy. Thanh kiếm hoàn hảo phải là hiện thân của con người: người muốn gì, kiếm thi hành ngay.

- Ông có vẻ thi sĩ quá.

Về khiên tón, Frederic nhẹ nhún vai:

- Tôi chọn vũ khí cho những người sắp bước vào chiến trận đã được hai mươi sáu năm rồi. Công việc đã ngấm vào máu thịt, nó bắt mình phải suy tính đến thân phận con người, phải tính toán nên đưa cho chàng trẻ tuổi đó một cây kích sắt hay một cây chùy.

Bàn tay phe phẩy trên một thanh kiếm, Frederic hỏi Eragon:

- Ngài thích tác chiến có khiên hay không ?

- Có khiên. Nhưng tôi không thể lúc nào cũng đem theo, và dường như chưa bao giờ có cái khiên nào hữu hiệu khi tôi bị tấn công.

Vỗ vỗ chuôi cây kiếm, Frederic trầm ngâm:

- Hừ... Vậy là ngài cần một thanh kiếm không quá dài để đối chọi với từ một tấm mộc, tới một hàng rào khiên. Nghĩa là chiều dài kiếm trung bình, để có thể tung chiêu bằng một cánh tay dễ dàng. Một thanh kiếm có thể đeo trong mọi hoàn cảnh, đủ lịch sự trong các buổi lễ, đủ sức mạnh để đẩy lui một đám Kull.

- Ông ta nhăn mặt khi nhắc tới Kull.

- Việc Nasuada làm thật trái tự nhiên. Kết hợp chúng tôi với những quái vật đó. Tính chất của chúng ta và chúng không bao giờ có thể hòa đồng được....

Ông ta lắc đầu:

- Đáng tiếc là ngài chỉ muốn có một thanh kiếm. Hay tôi nghe lầm?

- Không đâu. Tôi và Saphira phải đi rất xa, không thể mang theo cả chục cây kiếm được.

- Ngài có lý. Một chiến sĩ như ngài không cần hơn một vũ khí. Tôi gọi điều đó là: lời nguyện của một thanh kiếm được đặt tên.

- Là sao?

- Mỗi cao thủ đều sở hữu một thanh kiếm có tên. Cái tên do chính anh ta đặt, hoặc do một thi nhân cảm tác sau khi anh ta có một chiến thắng lẫy lừng. Vì vậy, anh ta phải sử dụng thanh kiếm đó. Nếu khi xuất trận mà thiếu thanh kiếm đã có tên, chiến hữu sẽ thắc mắc, nào là thanh kiếm đó đâu rồi, hay anh ta cảm thấy hổ thẹn vì chiến công của mình, hoặc anh ta làm nhục họ bằng cách cự tuyệt những lời ca ngợi họ đã dành cho anh ta. Thậm chí, kẻ thù cũng có thể nhất định chờ cho tới khi thanh kiếm danh tiếng đó được rút ra, mới bắt đầu ra tay. Ngài sẽ thấy: ngay sau khi chiến đấu với Murtagh, hay trong bất kỳ trận đánh đê đờn nào, Varden nhất quyết sẽ đặt cho thanh kiếm mới của ngài một tước hiệu. Và từ đó, họ sẽ mong ngài luôn đeo thanh kiếm đó bên mình.

Vừa đi qua kệ thứ ba, ông ta vừa nói:

- Không thể tưởng tượng được tôi có may mắn được chọn vũ khí cho một kỵ sĩ rồng. Thật là một cơ hội hãn hữu. Cứ như đây là cực điểm trong công việc của tôi với Varden.

Lấy một thanh kiếm trên giá, Frederic trao cho Eragon. Xỉa mũi kiếm lên cao, xuống thấp, rồi Eragon lắc đầu. Hình dạng chuôi kiếm không hợp với tay nó. Viên trường kho vũ khí không tỏ ra thất vọng. Trái lại, hình như sự từ chối của Eragon càng làm ông ta thêm hứng thú. Thanh kiếm thứ hai, Eragon lại lắc đầu.

Frederic nói:

- Tôi e là, kiếm đưa cho ngài phải là một thanh sẽ không bị hề hấn gì khi đập tan một thanh kiếm bình thường. Điều ngài cần là sản phẩm của người lùn. Ngoài thần tiên, họ là những nhà rèn kiếm tài năng nhất, đôi khi còn vượt trội hơn cả thần tiên. Xin lỗi, tôi mạn phép hỏi: ngài đã được dạy công và thủ theo cách nào? Cạnh chống cạnh? Nếu tôi nhớ không lầm, trong lần ngài đấu với Arya trong Farthen Dur, công và thủ đều bằng cạnh kiếm.

Eragon nhú mày:

- Thì sao?

- Thì sao? Đừng coi thường chuyện đó, Khắc-tinh-của-tà-thần. Nếu

cạnh kiếm của ngài chạm cạnh kiếm của đối phương, cả hai sẽ bị sứt mẻ. Với một thanh kiếm đã được yểm thần chú như Zar'roc thì có thể không sao, nhưng với bất kỳ thanh nào tôi đang có tại đây, ngài không thể đấu theo đấu pháp đó được. Trừ khi...ngài muốn thay kiếm sau mỗi trận đấu.

Hình ảnh thanh kiếm của Murtagh bị sứt mẻ thoáng qua đầu Eragon. Nó tự trách mình vì đã quên một điều quá hiển nhiên như thế. Quen với thanh Zar'roc-không hề bị cùn, không hề có một dấu hiệu trầy xước, và cho đến bây giờ, đó là thanh kiếm độc nhất nó biết không bị hầu hết thần chú gây ảnh hưởng. Thậm chí, nó vẫn không biết chắc, kiếm của kỵ sĩ rồng có thể bị hủy hoại hay không.

- Ông không phải lo chuyện đó. Tôi sẽ bảo vệ kiếm bằng phép thuật. Nhưng tôi sẽ phải chờ cả ngày để có một vũ khí hay sao?

- Một câu hỏi nữa thôi: phép thuật của ngài tồn tại trong kiếm mãi mãi không?

Eragon càng cau có hơn:

- Để trả lời câu hỏi của ông, tôi nói ngay. Không. Duy nhất một thần tiên biết cách tạo ra kiếm của kỵ sĩ rồng. Nhưng cô ta không chia sẻ bí mật đó với tôi. Tôi chỉ có thể truyền một phần nội lực vào kiếm, để giữ cho kiếm không bị hư hại, nhưng nếu trận đánh quá dài, năng lượng dự trữ trong kiếm cạn kiệt, nó sẽ trở lại là một thanh kiếm bình thường, và điều lạ lùng là, nó sẽ tan ra từng mảnh khi tôi chạm kiếm lại với đối thủ.

Frederic gãi râu, trầm ngâm:

- Tôi hiểu rồi. Khi chiến đấu lâu, phép thuật sẽ hết, và càng đấu quyết liệt, phép thuật càng mau hết hơn. Đúng thế không?

- Chính xác.

- Vậy thì càng nên tránh đấu bằng cạnh kiếm, vì nó sẽ làm cạn năng lượng nhanh hơn các thế đánh khác.

- Tôi không có thời gian. Không còn thời gian để luyện lại các chiêu thức hoàn toàn khác. Triều đình tấn công bất cứ lúc nào. Tôi phải tập trung luyện những gì mình đã biết, không thể cố gắng chuyển qua các thế đánh mới được.

Lục lọi một thùng đầy vũ khí, Frederic lăm bắm một mình:

- Mình biết phải kiếm gì rồi. Trước hết là cái này, rồi tới cái này....

Lấy từ đáy thùng lên một cây chùy lớn màu đen, Frederic gõ gõ lên cây chùy, nói:

- Với cái này, ngài có thể đập tan kiếm, áo giáp, mũ sắt mà không hề hấn gì.

Eragon phản đối:

- Nhưng đó chỉ là một cây gậy. Một cây gậy bằng sắt.

- Thì sao nào? Với sức lực của ngài, ngài có thể vung vẩy cây chùy này nhẹ nhàng như một cành cỏ lau. Với nó, ngài sẽ là nỗi khiếp đảm ngoài mặt trận.

Eragon lắc đầu:

- Tôi không thích những thứ dùng để đập phá. Hơn thế nữa, tôi sẽ không thể đâm qua tim tà thần Durza để giết chết hắn bằng một cây chùy.

- Vậy thì tôi có một đề nghị nữa, trừ khi ngài khăng khăng đòi một cây kiếm truyền thống.

Tới một góc khác trong nhà bạt, Frederic lấy một vũ khí, đem lại cho Eragon. Nó thấy vũ khí này giống như một cái liềm. Loại kiếm này không giống loại kiếm Eragon quen thuộc, mặc dù trước đây nó đã từng thấy trong lực lượng Varden. Chuôi thanh kiếm cong đó tròn xoe, bóng lộn, tay cầm ngắn bằng gỗ bọc da đen, trạm trổ những chữ cổ ngoằn ngoèo của người lùn. Lưỡi kiếm có một cạnh sắc dài bằng một cánh tay, hai bên sống kiếm có một lớp da mỏng. Từ chuôi, thân kiếm thẳng chừng hai mươi phân, rồi nhẹ nhàng cong lên như một cái mỏ, chóp mũi khoằm xuống, nhọn hoắt như đầu kim. Lối thiết kế này làm giảm độ cong hay gãy khi đâm qua áo giáp và củng cố cho đầu kiếm có dáng vẻ như một cái nanh. Không như kiếm hai cạnh sắc, loại kiếm cong này phải cầm cho thân kiếm thẳng đứng với mặt đất. Điều kì lạ nhất là, dọc suốt lưỡi kiếm, cao chừng nửa phân là màu ngọc xám, rồi đen dần lên phía trên thành màu thép đen bóng như gương. Giữa hai vùng đó, như một dải khăn lụa trong gió, gợn sóng lăn tăn. Eragon chỉ sọc màu xám nói:

- Tôi chưa từng thấy cái này bao giờ. Là gì vậy?

- Thriknzdal. Phát minh của người lùn. Họ trui luyện sống và lưỡi

kiếm tách biệt. Lưỡi kiếm trui cứng, cứng hơn toàn thể kiếm của chúng tôi. Thân và sống kiếm mềm hơn lưỡi, mềm đủ để uốn cong và không bị gãy.

- Tất cả kiếm của người lùn đều giống thế này sao?

- Không. Chỉ những kiếm một cạnh sắc thôi....

Frederic ngập ngừng hỏi:

- Ngài hiểu vì sao tôi chọn kiếm này cho ngài chứ?

Eragon hiểu. Với cây kiếm này, trừ khi nó cố ý xoay cổ tay nếu không mọi cú đánh đều sẽ chạm vào mặt kiếm, tránh lưỡi kiếm va chạm khi tấn công. Sử dụng thanh kiếm này, nó chỉ phải điều chỉnh một chút các chiêu thức.

Ra khỏi nhà bạt, Eragon giữ tư thế cho thanh kiếm cong thẳng góc với mặt đất, vung lên khỏi đầu, rồi bỏ xuống đầu kẻ thù tưởng tượng; quay người, xông tới, gạt một ngọn giáo vô hình, rồi xoay kiếm ra sau lưng, và chuyển từ tay này sang tay kia. Khi trở lại chỗ Frederic và Blodhgarm đang đứng đợi, hơi thở và nhịp tim của nó rất êm ả.

Tốc độ và sự cân xứng của thanh kiếm gây ấn tượng mạnh với Eragon. Không thể sánh bằng Zar'roc, nhưng cũng thuộc loại siêu hạng rồi. Nó nói với Frederic:

- Ông chọn tài thật.

- Tuy nhiên ngài vẫn chưa hoàn toàn hài lòng?

Eragon quay tí thanh kiếm cong, nhìn mặt:

- Tôi chỉ mong nó đừng quá giống một con dao đồ tể to đùng. Tôi sẽ có cảm giác lố bịch khi cầm thanh kiếm như thế.

- A... Đừng quan tâm nếu bị kẻ thù chế giễu. Chúng chưa kịp cười đã bị ngài chẻ đầu ra rồi.

Eragon vui vẻ gạt đầu:

- Tôi lấy thanh này.

- Xin chờ một lát.

Nói xong, Frederic biến vào trong nhà bạt, rồi trở lại với một bao da trang trí hoa văn bạc, trao cho Eragon:

- Khắc-tinh-của-tà-thần, đã bao giờ ngài học mài kiếm chưa? Với thanh Zar'roc, ngài không cần phải mài, đúng không?

Eragon thú nhận:

- Đúng. Nhưng tôi rất khéo tay với đá mài. Tôi có thể mài dao sắc tới nổi, một sợi chỉ rơi trúng lưỡi dao là bị đứt ra ngay. Ngoài ra, nếu cần, tôi còn có thể sử dụng phép thuật làm tăng độ sắc bén của lưỡi kiếm.

Frederic rên lên, đập bồm bộp hai bên hông, làm cái áo da bò rụng lông lá tả.

- Không, không được làm lưỡi kiếm mỏng như dao cạo. Mép kiếm phải dày, và cứng rắn. Một chiến binh phải biết giữ gìn quân dụng đáng hoàng, phải biết cách mài gươm.

Frederic khăng khăng cố tìm cho được một viên đá mài, rồi cùng ngồi trên đất, hướng dẫn cho Eragon cách mài thanh kiếm cong sao cho chính xác, để có thể sẵn sàng lâm trận.

- Ngài có thể chiến đấu với một bộ giáp rì sét, một nón sắt sứt mẻ. Nhưng nếu còn muốn nhìn thấy mặt trời lên, đừng bao giờ chiến đấu với một thanh kiếm cùn. Nếu sống sót sau trận đánh, mệt lử như người vừa trèo qua ngọn núi Beor, bất kể cảm giác thế nào, nhưng khi có cơ hội, việc đầu tiên là phải lấy ngay đá mài ra mà mài kiếm. Cũng như ngài săn sóc ngựa, hay Saphira, trước khi chăm lo cho bản thân. Vì không có kiếm, ngài chỉ là một con mồi bất lực trước kẻ thù.

- Hơn một giờ trôi qua, cả ba người ngồi trong nắng chiều, để Frederic chỉ dẫn cho Eragon. Khi ông ta kết thúc, một bóng râm mát lướt qua đầu họ, và Saphira hạ cánh xuống ngay bên cạnh.

Eragon hậm hực: “Em đã chờ. Rõ ràng là em đã chờ tới lúc này mới xuống, thay vì tới sớm giải cứu anh khỏi phải nghe những lời lái nhãi: nào là đá nước, đá dầu, nào là dầu hạt lanh bảo vệ thép tốt hơn mỡ.”

“Nhưng có đúng vậy không?”

“Không đúng. Nhưng chuyện đó không liên quan đến câu hỏi của anh: sao em bỏ anh lại cái địa ngục này lâu thế”

Một bên mí nặng chịch sụp xuống, Saphira uể oải nháy mắt “Đừng quá cường điệu chứ. Địa ngục? Anh và em không chuẩn bị đáng hoàn thì địa ngục sắp tới mới là thảm hại. Những gì con người quần áo hôi rình rích kia vừa nói, đều là những điều quan trọng anh cần phải biết cả

đấy.”

Eragon chịu thua: “Có thể”.

À rỗng khoái chí vươn cổ nhâm nhi móng chân.

Sau khi cảm ơn, chào Frederic và hẹn gặp lại Blodhgarm, Eragon buộc thanh kiếm cong vào thắt lưng Beloth Khôn-ngoan, rồi leo lên lưng Saphira. Nó vui mừng reo lớn. Saphira xòe cánh, bay vút lên trời.

Choáng váng, Eragon nắm chặt gai rồng trước mặt, rồi nhìn xuống những con người và lều trại cứ nhỏ dần, nhỏ dần. Từ trên cao, toàn vùng như một bàn cờ. Đồn lũy quanh doanh trại tua tủa như một con nhím, những cây cọc trắng xa xa sáng rực trong nắng chiều. Một phần tư chu vi doanh trại, về phía tây bắc, đội kỵ binh của vua Orrin trong như những chấm li ti. Phía đông, trại của Urgal thấp và tăm tối trên cánh đồng thoi thoải.

Hai đứa vút lên cao hơn.

Không khí lạnh ngắt làm má Eragon ngứa ngáy và phổi bỏng rát. Nó không dám thở sâu. Hai bên, những cụm mây dày đặc bồng bênh trôi, trông như cà rem sủi bọt. Saphira lượn quanh những đám mây, những mảng bóng của nó xuyên qua đám mây trắng nõn như lông vũ. Một mảnh hơi nước tạt vào Eragon làm nó mờ cả mắt và những giọt nước giá lạnh tràn ngập vào mũi, miệng.

Saphira bay cao khỏi đám mây.

Một con đại bàng đỏ vừa bay qua vừa kêu choe chóc.

Saphira đã bắt đầu phải ráng sức. Còn Eragon cảm thấy chóng mặt. Giữ cánh bất động, Saphira lượn từ luồng hơi nóng này qua luồng hơi nóng khác, giữ nguyên độ cao, không xuống thấp hơn.

Eragon nhìn xuống. Chúng đang ở quá cao, mọi vật dưới đất hình như không còn là thật nữa. Doanh trại Varden là một miếng bìa sắp hình lộn xộn, với những mấu tam giác đen, xám nhỏ li ti. Dòng sông jiet là một sợi dây bạc dính những cái tua màu xanh lá. Phía nam, những cụm mây lưu huỳnh dâng lên từ Cánh đồng cháy, tạo thành một dải núi màu cam, mái nhà của những quái vật lờ mờ ẩn hiện. Eragon vội quay nhìn hướng khác.

Cả tiếng, nó và Saphira bồng bênh trong gió, thư giãn trong sự thoải mái được gần bên nhau. Một câu thần chú niệm thầm tách cái buốt lạnh

khỏi Eragon. Cuối cùng, hai anh em cũng được một mình bên nhau, như những ngày còn ở trong thung lũng Palancar, trước khi triều đình xâm phạm vào cuộc đời hai đứa.

Saphira lên tiếng: “Anh em mình là chúa tể bầu trời”

“Mái trần của thế giới là đây”

Eragon vươn hai tay, như có thể chạm tới các vì sao.

Nghiêng sang trái, Saphira đón nhận làn không khí ấm áp từ bên dưới, rồi thẳng băng lại: “ Ngày mai anh làm chủ hôn cho Roran và Katrina rồi”

“Một cảm giác thật lạ lùng. Lạ lùng vì anh Roran lấy được chị Katrina. Lạ lùng vì anh là người đứng ra tổ chức đám cưới cho họ.... Roran lấy vợ. Cứ nghĩ đến chuyện đó, anh lại cảm thấy mình già rồi. Mới ngày nào còn là hai thằng nhóc. Đúng là không thể nào ngăn được thời gian vô tình. Vì vậy, những thế hệ qua đi, chẳng bao lâu nữa sẽ đến lượt chúng ta đưa những đứa con vào đời, để chúng làm những việc cần phải làm.”

“Nhưng là nếu còn sống sót vài tháng nữa”

“Ừ ... Vậy đó”

Saphira lão đảo, như bồn chồn lo lắng về một điều bất hạnh. Rồi nó quay lại hỏi: “Sẵn sàng?”

“Tiến lên !”

Nghiêng tới trước, Saphira khép hai cánh sát sườn, phóng xuống, nhanh hơn cả tên bắn. Eragon cười ha hả với cảm giác không trọng lượng. Nó ép chặt hai chân vào Saphira để không bị bay khỏi lưng cô em rồng, rồi quá cao hứng, nó buông hai tay, đưa cao khỏi đầu. Mặt đất xoay tròn như cái đĩa khi Saphira lượn vòng trên không. Giảm tốc, ngừng lượn vòng, cô ả lăn tròn sang phải cho đến khi đâm ngược đầu lao xuống.

Eragon đắm vai ả rồng hét toáng lên : “Saphira”

Một làn khói tuôn ra từ mũi, Saphira sửa lại động tác, nhắm mắt đất, vù vù phóng xuống. Hai tai Eragon lùng bùng khi áp lực tăng lên. Còn cách doanh trại gần ngàn mét, và chỉ vài giây nữa là lều bạt tan tành, Saphira để sức gió đưa đẩy cánh. Cú nảy tiếp theo làm Eragon bật ra

trước, suýt bị cái gai rồng nó đang nắm đâm trúng mắt.

Vỗ mạnh cánh thêm ba lần nữa, Saphira mới ngừng hẳn lại, xòe rộng cánh, nó bắt đầu nhẹ nhàng lượn tròn xuống.

Eragon kêu lên: “Đã quá!”

“Không trò thể thao nào hồi hộp hơn bay. Vì thất bại là chết.”

“Ha ha, nhưng anh hoàn toàn tin tưởng vào tài năng của em. Không bao giờ em để chúng ta bỏ nhào xuống đất được”.

Cô ả tươi rói vì được ông anh khen ngợi.

Rẽ trái về hướng lều của Eragon, Saphira lắc đầu : “Từ bây giờ, em phải quen dần với lời khen tặng đó. Nhưng mỗi lần em phóng xuống như thế này, sáng hôm sau ngực và cánh nhức mỏi không chịu nổi. “Yên tâm đi, mai em đâu phải bay. Nhiệm vụ của chúng ta là dự đám cưới, và em có thể đi bộ tới được mà.”

À ậm ừ, hạ xuống một đám bụi mịn mù, đuôi quạt đồ một cái lều bỏ trống.

Nhảy xuống đất, Eragon để cô ả đứng chải chuốt giữa sáu thần tiên, còn sáu thần tiên chạy theo nó qua doanh trại, tìm bà thầy thuốc Gertrude. Bà hướng dẫn nó những nghi thức trong buổi lễ cưới ngày mai.

Sau đó Eragon trở lại lều rửa mặt thay quần áo, trước khi cùng Saphira đến dự bữa ăn với vua Orrin và quần thần của ông như đã hứa.

Khuya hôm đó, sau bữa tiệc, Eragon và Saphira vừa đi bộ về lều, vừa ngắm sao và bàn về những chuyện đã và sẽ xảy ra. Trong lòng tràn ngập tình thương yêu, đến nỗi Eragon tưởng như tim sắp ngừng đập.

“Ngủ ngon nhé, Saphira”.

“Chúc ngủ ngon, tiểu huynh”.

Chương 21

Những người khách bất ngờ

Sáng hôm sau, Eragon ra sau lều, cởi bỏ lớp áo ngoài nặng nề, dợt qua những thế võ cấp hai trong bài quyền Rimgar của thần tiên. Cảm giác ớn lạnh mau chóng biến hết, nó bắt đầu thở gấp, mồ hôi ướt đầm chân tay, thịt như bứt rời khỏi xương mỗi khi uốn người trong một tư thế.

Một giờ sau, bài Rimgar hoàn tất. Eragon lau tay vào vải lều, rút thanh kiếm cong, tập thêm ba mươi phút nữa. Nó muốn làm quen với thanh kiếm mới suốt ngày hôm nay - vì đời nó có thể tùy vào sự khéo léo khi sử dụng thanh kiếm này - nhưng đám cưới của Roran đã cận kề và dân làng đang gấp rút chuẩn bị cho buổi lễ kịp giờ.

Tắm nước lạnh và thay quần áo xong, Eragon tươi tỉnh cùng Saphira đi bộ tới nơi thím Elain đang điều khiển nấu nướng tiệc cưới. Blodhgarm và các thần tiên theo sau chừng mười mét.

Thím Elain reo lên:

- A, tốt rồi, thím đang mong cháu tới, Eragon.

Hai tay ép sát sau lưng cho nhẹ bớt trọng lượng cái bụng bầu, thím hát mặt về phía một dãy nồi, vỉ nướng và một nhóm người đang mổ lợn. Tiếp đó là ba bếp lò đắp bằng bùn và đá, một chõng thùng nhỏ, rồi tới một dãy ván dài kê trên những thân cây đang được sáu phụ nữ sử dụng như một cái kệ, thím nói:

- Còn nhiều bột phải đánh lấm, cháu làm giúp nhé?

Sáu người - trong đó có cả Felda và Birgit - bõng im bật khi Eragon làm việc cùng họ. Eragon thất bại khi cố gắng gợi chuyện lại, nhưng một lúc sau, khi nó tập trung đánh bột, họ tiếp tục rôm rả với nhau đủ thứ chuyện: nào là Roran và Katrina thật may mắn, nào là chuyện đời sống của dân làng trong trại, và chuyện về chuyến đi của họ, rồi thành linh Felda nhìn Eragon nói:

- Nhão quá rồi, cho thêm bột vào đi.

Eragon thử độ dẻo, nói:

- Đúng vậy. Cám ơn.

Felda cười, và sau đó mấy người đàn bà kéo luôn nó vào cuộc chuyện trò.

Trong khi Eragon nhào bột, Saphira nằm tắm nắng trên một bãi cỏ gần đó. Đám trẻ con đùa giỡn leo lên lưng và chạy quanh nó; tiếng cười lanh lảnh át cả tiếng nói của người lớn. Hai con chó lăm lem đất cát, xù lông sủa Saphira, nó ngóc đầu gừ lên một tiếng. Hai con nhép ăng ăng cúp đuôi chạy thẳng.

Eragon nhận ra mấy người nó biết từ ngày mới lớn. Chú Horst và Fisk đang đóng bàn. Kiselt đang lau máu heo trên cánh tay. Albreiech, Baldor, Mandel và mấy thanh niên khác đang vác những cây cọc có buộc những dải ruy-băng lên đồi, nơi Roran và Katrina tổ chức hôn lễ. Ông chủ quán rượu Morn đang pha chế rượu cho tiệc cưới. Tara, vợ ông ta, hì hục khuân ba thùng rượu nho lại cho ông. Cách đó mấy chục mét, Roran đang la hét anh chàng đánh xe lừa định băng qua bãi đất trống. Loring, Delwin và thằng nhóc Nolfavrel đứng nhìn. Bật lên một tiếng rủa, Roran nắm cương con lừa, cố kéo vòng trở lại. Hình ảnh đó làm Eragon phì cười; chưa bao giờ nó thấy Roran cuống quýt và nóng nảy đến thế.

Isold, một trong sáu phụ nữ đứng bên Eragon, nhận xét:

- Chàng dũng sĩ lo lắng trước cuộc tỉ thí đấy.

Vừa quấy bột, Birgit vừa nói:

- Có lẽ anh chàng sợ kiếm gãy trước khi lâm trận.

Đám đàn bà phá lên cười. Hai má Eragon đỏ rực lên. Nó lom lom nhìn cục bột trước mắt, tăng tốc độ nhào. Những câu đùa giỡn nhằm nhí là chuyện bình thường trong những đám cưới, và trước đây nó cũng vẫn thích thú tham gia, nhưng nghe họ nhắm thẳng vào Roran làm nó lúng túng.

Những người không còn có thể dự đám cưới này, hiển hiện trong trí nó cũng rõ ràng như những người đang sẽ có mặt. Nó nghĩ tới Byrd, Quimby, Parr, Hida, những người trẻ tuổi như Elmund, Kelby và nhiều người khác đã chết vì quân triều đình. Nhưng nhất là cậu Garrow. Nó ước sao cậu nó còn sống để được thấy đứa con trai duy nhất của ông được dân làng - và cả Varden - tôn vinh như một vị anh hùng, được thấy

anh ấy cầm tay Katrina, và trở thành người đàn ông thật sự.

Khép mắt, Eragon ngược lên mặt trời buổi trưa, mỉm cười thỏa mãn với bầu trời. Thời tiết dễ thương. Hương men bia, mùi bột, mùi thịt nướng và rượu nho tươi nồng nàn trong không khí. Chung quanh nó là gia đình và bạn bè quần tụ để mừng vui, chứ không để khóc than. Và trong lúc này, nó được an toàn và Saphira cũng đang được an toàn. Đây mới là cuộc đời đáng sống.

Một tiếng kèn lớn khác thường bỗng vang lên.

Rồi tiếng nữa.

Thêm một tiếng nữa.

Tất cả bàng hoàng, không hiểu chuyện gì xảy ra.

Trong một thoáng, toàn doanh trại im lặng như tờ, ngoại trừ tiếng gia súc, rồi tiếng trống của Varden bắt đầu dồn dập. Cảnh hỗn loạn xảy ra. Các bà mẹ chạy tìm con, nhà bếp vội vàng dập tắt lửa, trong khi toàn thể đàn ông đàn bà còn lại chen lấn nhau chạy đi lấy vũ khí.

Eragon phóng tới Saphira, mặc dù Saphira cũng đang lao về phía nó. Nói tư tưởng với Blodhgarm, Eragon nói: "Gặp tôi và Saphira tại cổng bắc."

"Nghe rõ. Tuân lệnh, Khắc-tinh-của-Tà-thần."

Eragon nhảy lên Saphira. Chân nó vừa vắt qua cổ cô rồng, Saphira nhảy ngay qua bốn dây lều, nhảy thêm cú thứ hai cánh nó mới hơi xòe ra, không bay mà nhảy lò cò như một con mèo núi vượt qua dòng sông đang chảy xiết. Mỗi cú chạm răng vào đất của nó làm răng và cột sống Eragon rung lên, thân hình như sắp văng xuống đất. Trên đường hai đứa vượt qua, các chiến binh hốt hoảng né tránh, Eragon liên lạc với Katrina và các thành viên trong Con Đường Lãng Du, để xác định vị trí của mỗi pháp sư và tổ chức cho họ chuẩn bị lâm trận.

Ai đó không thuộc Con Đường Lãng Du tiếp xúc với tư tưởng nó. Eragon giật mình, bế môn tư tưởng, trước khi nhận ra đó chính là bà Angela. Nó tiếp nhận thông tin: "Ta đang ở bên Nasuada và Elva. Nasuada muốn cháu và Saphira gặp cô ấy tại cổng bắc."

"Chúng cháu cô đến ngay. Dạ, dạ, chúng cháu đang trên đường đi. Elva sao rồi? Nó có cảm nhận được điều gì không?"

"Đau đớn. Của cháu. Của Varden. Của những người khác. Rất tiếc, ngay lúc này nó không tỉnh táo lắm. Ta sẽ cho nó ngủ cho đến khi sự dữ dội này kết thúc."

Bà Angela cắt liên lạc.

Như thợ mộc kiểm tra đồ nghề trước khi bắt đầu công việc mới, Eragon ôn lại những câu thần chú bảo vệ chính nó, Saphira, Nasuada, Arya và Roran. Tất cả hình như đều chính xác.

Saphira trượt cho đến khi ngừng hẳn lại trước lều. Móng nó cày nát mặt đất. Eragon nhảy vọt xuống, ngã lăn trên đất. Đứng bật dậy, vừa chạy vào lều, nó vừa tháo đai kiếm, bỏ xuống sàn, rồi lục dưới gầm giường lấy ra bộ giáp. Tròng bộ giáp với những khoen sắt lạnh ngắt qua đầu xuống vai, loảng xoảng như những khoen tiền đang rơi xuống. Eragon thắt chặt giáp đầu, đội lên cái mũ trùm tóc, rồi cố ấn thêm cái mũ sắt lên trên. Nhặt lại đai kiếm, nó buộc lại quanh thắt lưng. Tay trái cầm xà cạp, giáp tay, rồi móc ngón út vào đai khiên; tay phải nắm cái yên nặng trĩu của Saphira, nó chạy ra khỏi lều.

Bỏ áo giáp kêu rổn rảng xuống đất. Eragon quăng bộ yên lên vai Saphira, rồi leo lên. Hồi hộp, lo lắng làm nó lúng túng khi buộc mấy sợi đai yên.

Saphira nhấp nhò: "Lẹ lên. Anh rề rà quá."

"Rề rà! Tôi cố nhanh hết sức rồi. Không phải la toáng lên như thế."

Hoạt động trong doanh trại rầm rầm huyền ảo, người và người lùn la hét om xòm chen lấn như những dòng sông đổ tới hướng bắc, theo tiếng trống trận đang thúc dục.

Eragon xuống nhặt áo giáp rồi leo lại lên yên. Với đôi cánh quét mặt đất, một cú nẩy người để tăng tốc, một tiếng càu nhàu vì đai giáp thắt chặt khiên, Saphira bay vút lên không, tiến về hướng bắc. Trong khi đó, Eragon giữ thăng bằng chỉ bằng sức mạnh của đôi chân quắp chặt, hai tay cuốn xà cạp vào ống chân. Nó chêm giáp tay vào giữa bụng và yên, treo cái khiên lên một cái gai trên cổ Saphira. Buộc xà cạp xong, nó lùa hai chân vào những khoen da hai bên yên.

Vuốt tay lên thắt lưng Beloth Khôn-ngoan, Eragon rên lên, chợt nhớ là đã sử dụng hết năng lượng khi chữa thương cho Saphira trong Helgrind.

"Chà! Đáng lẽ mình phải nạp lại năng lượng."

"Không sao đâu. Chúng ta sẽ ổn mà."

Eragon vừa buộc xong giáp tay, Saphira vươn cánh, đón gió với những cái màng trong suốt, đậu xuống một bờ bao quanh doanh trại. Nasuada đang ngồi trên con chiến mã Báo-chiến-trường đồ sộ.

Jormundur cũng cưỡi ngựa, đứng bên cô. Arya đứng dưới đất cùng toán vệ sĩ Ó Đêm dưới quyền Khagra, một Urgal Eragon từng gặp trên Cánh Đồng Cháy. Từ bạt ngàn lều vải, Blodhgarm và các thần tiên xuất hiện, chạy tới đứng gần Eragon và Saphira. Vua Orrin và quần thần của ông phóng ngựa tới bên Nasuada. Theo sát sau họ là Narheim, chủ sói của người lùn, và ba chiến binh của ông ta, cưỡi trên những con ngựa nhỏ, mặc áo da và giáp sắt. Từ cánh đồng, Nar Garzhvog chạy ngược lại, tiếng chân thình thịch báo trước cả mấy giây. Nasuada la lớn, ra lệnh cho các bảo vệ mặt bắc, kéo then cổng để Garzhvog vào trại.

Leo lên bờ bao với những bước sải dài - mấy con ngựa hốt hoảng nhảy tránh Urgal khổng lồ - Garzhvog gầm gừ hỏi:

- Kẻ nào gây hấn thế?

Nasuada chỉ tay:

- Nhìn kia.

Eragon đang quan sát quân địch. Cách xa chừng hai dặm, năm chiếc thuyền đen như hắc ín bóng lộn neo gần bờ. Từ trên thuyền, hàng đoàn người mặc quân phục của Galbartorix tràn ra. Dưới mặt trời mùa hè, gươm, giáo, khiên, mũ sắt nhấp nhô như sóng.

Một tay che nắng chói mắt, Arya nhìn đám lính, nói:

- Theo tôi, chúng khoảng từ hai trăm bảy tới ba trăm tên.

Jormundur thắc mắc:

- Sao ít thế?

Vua Orrin trầm ngâm:

- Galbartorix không khùng tới nỗi có thể tin là tiêu diệt nổi chúng ta với một lực lượng tầm thường như thế này.

Lột nón sắt hình dạng như một vương miện, ông lau trán bằng vạt áo:

- Chúng ta có thể quét sạch đám này, không chừa một móng.

Nasuada lẩm bẩm:

- Có thể. Cũng có thể không.

Garzhvog lấp bắp:

- Vua Rong là một tên phản bội giả dối, một con đực bất lương, nhưng lão không là kẻ khờ dại đâu. Lão tinh quái như một con chồn quỳ quái.

Đám lính tập hợp thành hàng ngũ chỉnh tề, rồi bắt đầu tiến về doanh trại Varden.

Một thông tin viên chạy tới Nasuada. Từ trên ngựa, cô nghiêng mình xuống nghe, rồi cho hấn lui.

- Nar Garzhvog, những con đực của mi đang an toàn trong doanh trại. Chúng đang tụ tập gần cổng đông, hãy chuẩn bị chỉ huy chúng.

Garzhvog ụt ịt trong họng nhưng vẫn đứng yên.

Nhìn đám lính đang tiến tới, Nasuada nói:

- Theo tôi, chúng ta không nên đụng độ với chúng ngoài khoảng trống. Chờ chúng đến vừa tầm, chúng ta sẽ tĩa bằng cung tên. Khi tới sát công sự của chúng ta, chúng sẽ phải phân tán trước giao thông hào và rào chắn. Không tên nào có thể thoát chết được.

Vua Orrin đề nghị:

- Khi chúng đã tự dẫn thân vào đường cùng, trăm và kỵ binh sẽ tấn công từ phía sau. Chúng sẽ bị bất ngờ, không kịp trở tay tự vệ.

- Cục diện trận đánh có thể...

Nasuada chưa dứt lời, hồi tù và báo hiệu sự xuất hiện của đám lính vang lên một lần nữa, chát chúa đến nỗi làm cả Arya, Eragon và các thần tiên đều phải bịt tai.

Eragon nhăn nhó hỏi Saphira: "Tiếng kèn đó từ đâu tới vậy?"

"Em nghĩ, câu hỏi quan trọng hơn phải là: vì sao tụi lính báo cho chúng ta cuộc tấn công của chúng, nếu thật sự tiếng kèn huyền ảo đó là do chúng gây ra."

"Có thể để đánh lạc hướng chúng ta, hay là..."

Không còn nhớ mình định nói gì nữa, vì nó vừa thấy bên bờ kia sông Jiet, sau rặng liễu u sầu, một sự xáo động. Đỏ như hồng ngọc ngâm trong máu, như sắt nung trong lò, như than hồng đang rực sáng căn thù và phẫn nộ, Thorn xuất hiện trên hàng cây tiêu tụy. Trên lưng nó là Murtagh trong lớp áo giáp thép sáng rực, tay đưa cao thanh Zar'roc khỏi đầu.

Saphira thì thầm: "Chúng đến tìm anh em mình."

Ruột Eragon thắt lại, và nó cảm thấy nỗi khiếp đảm của Saphira như con sóng rồi loạn xuyên suốt tư tưởng nó.

Chương 22

Lửa trên trời

Khi Eragon đang nhìn Thorn và Murtagh lên cao trên bầu trời, nó nghe tiếng Narheim thì thầm:

"Barzul" và nguyên rủa Murtagh vì tội đã giết vua lùn Hrothgar.

Arya quay mặt khỏi hình ảnh đó:

- Nasuada và bệ hạ phải ngăn chặn trước khi tụi lính tới sát doanh trại. Không thể để chúng tấn công hệ thống phòng thủ của chúng ta. Nếu chúng tấn công, sẽ tràn qua lũy phòng thủ, gây thiệt hại vô cùng ngay giữa doanh trại, giữa những dãy lều, nơi chúng ta không thể xoay trở được.

Vua Orrin mỉa mai:

- Vô cùng thiệt hại? Công nương không có tí tin tưởng nào vào dũng khí của chúng tôi sao. Sứ giả? Có thể con người và người lùn không tài năng như thần tiên, nhưng chúng tôi sẽ trừ khử đám đáng khinh kia không mấy khó khăn. Trăm đảm bảo như vậy.

Mặt Arya đanh lại:

- Dũng khí của các vị không gì so sánh được, tâu bệ hạ. Tôi không dám nghi ngờ điều đó. Nhưng xin hiểu rằng: đây là một cái bẫy giăng ra cho Eragon và Saphira. Chúng...

Cô vung tay lên phía hình ảnh Thorn và Murtagh đang lên cao, nói tiếp:

- Chúng tôi đây để bắt Eragon và Saphira, đem về Uru'baen. Galbatorix sẽ không đưa đến đây một nhóm người, trừ khi lão tin là có thể cầm chân Varden đủ lâu, để Murtagh áp đảo Eragon. Chắc chắn Galbatorix đã yểm bùa những con người kia bằng bùa chú hỗ trợ cho chúng làm nhiệm vụ. Bùa chú đó như thế nào, tôi không biết, nhưng tôi tin chắc: những tên lính kia đáng ngại hơn về ngoài của chúng, và chúng ta phải ngăn chúng xâm nhập vào doanh trại này.

Qua giây phút bàng hoàng, Eragon nói:

- Để Thorn bay qua chỉ một lần, nó cũng đã có thể thiêu rụi nửa doanh trại rồi.

Nắm chặt yên ngựa, Nasuada dường như quên Murtagh và Thorn chỉ còn cách không tới một dặm, nàng trầm ngâm hỏi:

- Nhưng vì sao không tấn công bất ngờ, mà lại báo cho chúng ta biết sự hiện diện của chúng chứ?

Narheim trả lời cô:

- Vì chúng không muốn Eragon và Saphira can dự vào trận đánh dưới đất. Nếu tôi không lầm thì kế hoạch của chúng là: Eragon và Saphira phải đụng độ với Thorn và Murtagh trên không, trong khi tụi lính tấn công chúng ta dưới này.

Nasuada nhướng mày hỏi:

- Vậy thì, nếu đáp ứng nguyện vọng của chúng, tự nguyện đưa Saphira và Eragon vào cái bẫy này, có là sự khôn ngoan không?

Arya quả quyết:

- Có. Vì chúng ta lợi thế hơn chúng tưởng.

Chỉ Blodgharm, cô nói tiếp:

- Lần này Eragon sẽ không gặp Murtagh một mình, mà có sự hợp lực của mười ba thần tiên hỗ trợ. Murtagh sẽ không ngờ tới điều đó. Ngăn chặn đám lính trước khi chúng tới gần chúng ta, là phá hỏng một phần ý đồ của Galbatorix. Đưa Eragon và Saphira lên không với sự hỗ trợ của những pháp sư cao thủ nhất là chặn đứng kế hoạch còn lại của lão.

- Công nương đã thuyết phục được tôi rồi. Tuy nhiên, đám lính đã tới quá gần, bộ binh không thể ngăn lại với một khoảng cách như thế. Vua Orrin...

Cô chưa dứt lời, nhà vua đã quay đầu ngựa, phóng ra hướng công bắc. Một tùy tùng của ông nổi hồi còi, kêu gọi toàn thể kỵ binh tập hợp để tấn công.

Quay sang Garzhvog, Nasuada nói:

- Vua Orrin sẽ cần yểm trợ. Mi đưa những con đực tới giúp ông.

- Tuân lệnh.

Ngựa cái đầu đồ sộ với chiếc sừng, Garzhvog rên rỉ rống lên. Nghe tiếng rú man rợ của Urgal, tóc gáy, lông tay Eragon dựng ngược. Garzhvog khép hàm, rồi lâu lâu nói:

- Chúng sẽ tới ngay.

Nói xong, nó huỳnh huých chạy ra cổng bắc với những bước chân làm rung rinh mặt đất.

Bốn người Varden mở cổng. Vua Orrin đưa cao thanh kiếm, hét lên, phóng ngựa ra khỏi trại, dẫn đầu người của ông tiến tới đám lính mặc áo trần thủ thêu chỉ vàng. Đội hình hình mũi tên khuất sau đám bụi mịt mờ cuộn cuộn bốc lên từ vó ngựa.

Nasuada lên tiếng gọi:

- Jormundur.

- Có tôi, thưa công nương.

- Ra lệnh cho hai trăm tay kiếm và một trăm tay giáo đi theo họ. Cho hai trăm cung thủ vào vị trí cách chỗ giao tranh chừng bảy, tám chục mét. Jormundur, tôi muốn đập tan, tiêu diệt hết đám lính này.

Chúng phải hiểu rằng không doanh trại nào cho không, hay chấp nhận thua trận.

Jormundur cúi đầu.

- Hãy nói với binh sĩ của chúng ta, dù tôi không thể trực tiếp tham gia, nhưng tinh thần tôi luôn đang tiến sát bên họ.

- Rõ, thưa công nương.

Jormundur vừa hấp tấp ra đi, Narheim thúc con ngựa nhỏ xíu lại gần Nasuada, hỏi:

- Người chúng tôi thì sao, Nasuada? Chúng tôi làm trò gì đây?

Nasuada nhăn mặt vì đám bụi thốc qua:

- Các vị giúp bảo vệ vành đai. Nếu có tên lính nào thoát ra...

Cô ngừng lại, khi bốn trăm Urgal - từ sau trận Cánh Đồng Cháy, chúng gia nhập Varden đông hơn - đang rầm rập tiến ra từ trung tâm doanh trại, qua cổng, tiến ra cánh đồng bên ngoài, miệng không ngừng hò hét. Khi chúng khuất sau đám bụi, Nasuada mới quay lại nói:

- Nếu tụi lính thoát ra khỏi binh sĩ của ta, cây rìu của các vị sẽ rất hữu hiệu trong vành đai.

Gió lồng lộng cuốn theo tiếng gào thét của người ngựa sắp chết, âm thanh rợn người của sắt thép va chạm nhau, tiếng lèng xèng của kiếm đập lên mũ sắt, tiếng trầm trầm của ngọn giáo đâm trúng khiên và lẫn trong tất cả những âm thanh đó là tiếng cười ghê rợn thoát ra từ nhiều cuống họng, không ngưng nghỉ trong suốt cuộc chiến tiêu diệt lẫn nhau. Đó là Eragon nghĩ, tiếng cười điên loạn.

Narhein đấm tay lên hông, la lớn:

- Nhân danh Morgothal, chúng tôi không là những kẻ vô tích sự, trong khi có một trận chiến đang diễn ra. Hãy để chúng tôi đi, Nasuada. Hãy để chúng tôi chặt mấy cái đầu cho cô.

Nasuada kêu lên:

- Không, không và không. Tôi ra lệnh rồi và tôi mong các vị hãy tuân theo. Đây là một trận chiến của ngựa, người và Urgal, và thậm chí có thể cả rồng cũng tham gia. Đây không là nơi thích hợp với các vị. Các vị sẽ bị dẫm đạp như trẻ con.

Với tiếng rủa giận dữ của Narheim, Nasuada đưa cao tay, nói:

- Tôi quá biết các vị là những chiến binh đáng nể. Từng chiến đấu bên nhau trong Farthen Dur, không ai biết rõ điều đó hơn tôi. Tuy nhiên, không thể mạo hiểm đưa chiến binh của các vị vào trận này. Vóc dáng nhỏ bé sẽ có thể gây bất lợi cho chính các vị. Tốt hơn, hãy chờ trên nền đất cao, nơi các vị đứng cao hơn bất cứ tên lính nào cố gắng leo lên bờ bao này. Tôi muốn ông và người của ông có mặt tại đây, để đẩy lùi chúng. Vì kẻ nào nhỏ bật được một quả núi mới có thể đánh bại được một người lùn.

Chưa hết hậm hực, nhưng câu lầu bầu của Narheim bị ngắt ngang khi đoàn Varden do Nasuada triển khai đã nối nhau đi qua chỗ nứt của bờ bao. Tiếng chân bước và tiếng dụng cụ va chạm nhỏ dần khi họ xa dần doanh trại. Từ hướng chiến trường thi thoảng vọng lại tiếng cười ghê rợn.

Một lát sau, có tiếng kêu khiếp đảm, vô cùng mạnh mẽ xuyên suốt tâm trí Eragon, tràn ngập một nỗi khổ đau: "Aaaa! Không! Cứu tôi! Chúng không chết! Angvard chiếm đoạt chúng, chúng không chết!" Rồi mỗi liên kết tư tưởng biến mất, Eragon nuốt nước bọt ừng ực khi nhận

ra người đó đã bị giết chết.

Nhấp nhồm trên yên, mặt căng thẳng, Nasuada hỏi:

- Ai vậy?

- Công nương cũng nghe thấy sao?

Arya nói:

- Hình như tất cả chúng ta đều nghe được.

- Tôi nghĩ, đó là Barden, một trong những pháp sư đi cùng vua Orrin. Nhưng...

- Eragon!

Trong khi vua Orrin và người của ông đang chiến đấu với đám lính, Thorn đã lượn vòng lên cao, nhưng lúc này con rồng đỏ bất động trên nền trời, giữa đám lính và doanh trại. Giọng Murtagh - tăng cường bằng phép thuật - vang vọng khắp mặt đất:

- Eragon! Ta thấy người tại đó, đang núp sau váy Nasuada. Tới đây đấu với ta, Eragon. Đó mới là vận mạng của mi. Hay mi là một thằng hèn, Khắc-tinh-của-Tà-thần?

Trả lời thay cho Eragon, Saphira ngóc đầu rống lên, thậm chí còn lớn hơn cả tiếng nói như sấm rền của Murtagh, rồi phun một luồng lửa xanh lè dài cả mấy mét. Mấy con ngựa, cả ngựa của Nasuada - lồng lên chạy, bỏ lại Eragon và Saphira trên bờ bao với mấy thần tiên.

Arya lại gần Saphira, đặt tay lên chân trái Eragon, ngược đôi mắt xéch xanh biếc lên nhìn nó:

- Kỵ sĩ rồng, hãy nhận lấy phần này từ tôi.

Eragon cảm thấy một nguồn năng lực tràn sang nó khi Arya lăm bắm:

- Eka elrun ono.

Rồi cũng bằng cổ ngữ, cô nói tiếp:

- Eragon, hãy bảo trọng. Ta không muốn thấy chàng thất bại vì Murtagh. Ta...

Cô ngáp ngừng rồi rời tay khỏi Eragon, lùi về đứng bên Blodhgarm.

Khi Saphira phóng khỏi bờ bao, các thần tiên đồng thanh lên tiếng:

- Bay khỏe mạnh, Bjartskula!

Trong khi Saphira lượn tới Thorn, Eragon kết nối tư tưởng nó với cô rồng, rồi tới Arya, Blodhgarm và các thần tiên. Arya có bốn phận làm trọng tâm cho các thần tiên, Eragon chỉ phải tập trung tư tưởng vào Arya và Saphira. Nó biết với tài năng của Saphira và Arya, nó không bị làm rối trí giữa cuộc đấu.

Tay trái cầm tấm khiên, Eragon rút thanh kiếm hình cong, đưa cao để không vô ý làm Saphira bị thương khi vỗ cánh, hay cửa phải cổ và vai cô ả. Nó nói với Arya và Saphira: "Mình mừng là đêm qua đã tăng lực cho thanh kiếm bằng phép thuật."

Saphira trả lời: "Hy vọng phép thuật của anh vẫn còn hiệu nghiệm."

Arya nói: "Nhớ là luôn cố gắng gần chúng tôi. Càng xa, càng khó giữ được mối liên kết giữa chàng và chúng tôi."

Thorn không phóng xuống Saphira, hay tấn công khi Saphira đã tới gần, mà lách ra xa, để Saphira lên ngang tầm với nó. Hai con rồng giữ thăng bằng trên không, đôi diện nhau giữa khoảng cách năm mươi mét. Hai chóp đuôi tua tủa gai ve vẩy, cả hai cái mõm đều nhắm lại với những tiếng gầm gừ dữ tợn.

Saphira nhận xét: "Nó đã lớn hơn. Trận đấu cuối cùng mới cách nay hai tuần, vậy mà nó đã lớn hơn đến một mét, nếu không muốn nói là hơn nữa."

Đúng vậy. Từ đầu tới đuôi, Thorn đã dài hơn, ngực nở hơn lần đựng độ đầu tiên trên Cánh Đồng Cháy. Chỉ già dặn hơn một con rồng mới nở, nhưng nó lớn gần bằng Saphira.

Eragon ngấp ngừng đưa ánh mắt từ con rồng lên ký sĩ của nó.

Murtagh để đầu trần, mái tóc dày cuộn cuộn sau gáy như một cái bờm bóng nhẫy. Mặt hắc khắc nghiệt, khắc nghiệt hơn cả những lần Eragon từng thấy trước đây, và nó biết lần này Murtagh sẽ không, không thể, tỏ ra nhân từ với nó nữa. Giọng Murtagh đã giảm bớt âm thanh, nhưng vẫn lớn hơn bình thường:

- Eragon, mi và Saphira đã gây cho ta quá nhiều đau đớn. Galbatorix tức giận vì chúng ta đã để người đi. Sau vụ hai người giết Ra'zac, lão phần nộ tới nỗi đã giết chết năm kẻ bề tôi, rồi trút sự phần nộ lên ta và Thorn. Chúng ta đã phải chịu đựng bao khốn khổ vì các người. Chuyện

đó sẽ không tái diễn nữa đâu.

Hắn đưa tay ra sau, như Thorn sắp phóng tới và hắn sắp chém Eragon và Saphira.

Eragon vội kêu lên:

- Khoan! Tôi biết một cách cả anh và Thorn có thể tự giải thoát khỏi lời nguyền của Galbatorix.

Về tuyệt vọng làm biến đổi nét mặt Murtagh, hắn ạ thanh Zar'roc xuống vài phân. Rồi nhổ bãi nước bọt, hắn bật tiếng rủa, gào lên:

- Ta không tin mi. Điều đó là không thể.

- Có thể. Hãy để tôi giải thích.

Dường như Murtagh đang phấn đấu với bản thân, và trong một thoáng Eragon đã nghĩ là hắn sẽ từ chối. Quay đầu lại, Thorn nhìn Murtagh. Cả hai trao đổi một điều gì đó.

Đặt thanh kiếm ngang yên, Murtagh nói:

- Khốn kiếp, Eragon. Khốn kiếp vì mi lôi kéo ta vào chuyện này. Chúng ta đã an phận với số kiếp của mình, bây giờ mi hành hạ ta bằng bóng ma hy vọng mà ta đã không dám tưởng tới nữa. Nếu chứng tỏ đây là một hy vọng hảo huyền, thì em trai ời, ta thề là sẽ chặt tay phải mi, trước khi trao cho Galbatorix... Vì chú em sẽ không cần đến tay làm gì trong Uru'baen.

Lời hăm dọa làm Eragon nao núng, nhưng nó vẫn hạ thấp thanh kiếm, nói:

- Galbatorix đã không nói với anh, nhưng khi sống với thần tiên, tôi...

Arya kêu lên: "Eragon, đừng tiết lộ thêm điều gì về chúng tôi nữa."

- Tôi đã được biết, nếu anh thay đổi nhân cách, thì cũng sẽ thay đổi được tên thật bằng cổ ngữ. Murtagh, anh không phải được đúc bằng khuôn sắt. Nếu anh và Thorn tự thay đổi, sẽ không còn bị lời nguyền ràng buộc nữa, và Galbatorix sẽ không còn quản thúc được anh và Thorn.

Thorn nhích lại gần Saphira mấy mét. Murtagh hỏi:

- Sao trước đây mi không đề cập đến vấn đề này?

- Lúc đó tôi quá bối rối.

Khoảng cách giữa Thorn và Saphira chỉ còn hơn mười mét. Tiếng gầm gừ đe dọa của Thorn giảm dần, môi trên chỉ hơi cong lên cảnh giác, và đôi mắt đỏ long lanh của nó thấp thoáng vẻ buồn, dường như hy vọng Eragon và Saphira có thể biết vì sao nó phải sinh ra đời chỉ để cho Galbatorix bắt làm nô lệ, hành hạ và ép buộc nó hủy diệt những sinh vật khác. Đầu mũi nó đưa đẩy khi đánh hơi Saphira. Saphira đánh hơi lại, lưỡi thè ra nếm mùi của Thorn trong không khí. Tình cảm thương xót Thorn dâng lên trong Eragon và Saphira, cả hai đứa đều muốn nói chuyện trực tiếp với con rồng đó, nhưng không dám mở tâm trí ra với nó.

Khoảng cách quá gần, Eragon nhận thấy gân cổ và mạch máu trên trán Murtagh căng phồng.

Murtagh lên tiếng:

- Tôi không độc ác. Tôi đã cố hết sức có thể trong mọi trường hợp. Cậu cũng sẽ như tôi, nếu mẹ chúng ta để cậu lại Uru'baen và giấu tôi tại làng Carvahall.

- Có thể tôi sẽ không giống như anh đâu.

Murtagh đâm mạnh vào giáp che ngực:

- A ha! Vậy thì ta sẽ nghe theo lời khuyên của mi như thế nào đây? Nếu ta đang là người tốt rồi, nếu ta đã hoàn tất những gì như mong đợi, thì vì sao ta phải thay đổi? Ta phải trở thành một kẻ xấu hơn ta lúc này sao? Ta phải chấp nhận bóng tối của Galbatorix để giải thoát mình sao? Nếu ta thành công trong việc thay đổi địa vị như thế, mi sẽ không ưa con người mà ta trở thành, mi sẽ nguyện rửa ta như đang nguyện rửa Galbatorix.

- Đúng, nhưng anh không cần phải trở nên tốt hơn hay xấu hơn anh bây giờ. Trên đời có nhiều loại người và nhiều cách để cư xử một cách đáng tôn trọng. Hãy nhìn những người mà anh khâm phục, nhưng là người đã chọn con đường khác với anh, và hành động như họ. Có thể sẽ mất một thời gian, nhưng nếu anh có thể thay đổi cá tính một chút, và... anh và Thorn có thể tham gia cùng chúng tôi trong lực lượng Varden, nơi anh sẽ tự do làm theo ý muốn.

Saphira hỏi: "Còn lời thề phục thù cho cái chết của vua lùn Hrothgar tính sao đây?"

Eragon làm như không nghe thấy gì.

Giọng giễu cợt, Murtagh nói:

- Nghĩa là mi đòi hỏi ta trở thành những gì không phải là ta. Nếu Thorn và ta muốn tự cứu mình, chúng ta sẽ phải hủy diệt hết lý lịch hiện nay. Cách điều trị của mi còn tệ hại hơn nỗi khổ của chúng ta.

- Tôi chỉ mong anh tự thay đổi để trở thành khác với anh hiện nay. Đó là một điều khó khăn, tôi biết, nhưng con người luôn làm lại mình. Thí dụ, hãy quên thù hận, quay lưng lại Galbatorix một lần, anh có thể bỏ được lão mãi mãi.

- Bỏ qua thù hận? Ta sẽ bỏ qua thù hận khi nào mi quên mối thù triều đình đã gây ra cái chết của cậu mi và phá hủy bình địa trang trại nhà mi. Eragon, thù hận là đặc tính của chúng ta. Không có nó, ta và mi sẽ trở thành bữa tiệc cho loài giòi bọ. Tuy nhiên...

Mắt khép hờ, Murtagh gõ nhẹ lên thanh Zar'roc. Gân cổ bớt căng, nhưng nếp nhăn trên trán vẫn hằn sâu:

- Tuy nhiên, thú thật là ý kiến của mi cũng làm ta tò mò. Có thể chúng ta sẽ thử trong Uru'baen. Nghĩa là nếu nhà vua cho phép ta và mi được một mình với nhau. Tất nhiên, ông ta có thể quyết định thường trực tách rời chúng ta. Vì nếu vào địa vị nhà vua, ta cũng sẽ làm như thế.

Eragon xiết chặt chuôi kiếm:

- Có vẻ anh tin là chúng tôi sẽ theo anh tới lâu đài?

- Ồ, em trai, chú sẽ đi cùng anh mà.

Miệng cười gian xảo, Murtagh nói tiếp:

- Và lại, dù có muốn, ta và Thorn không thể thay đổi tức thì được. Cho đến khi có được cơ may đó, thì chúng ta vẫn là những kẻ chịu ơn Galbatorix. Ông đã ra lệnh - bằng mọi giá - chúng ta phải đưa hai người về triều. Chúng ta không đủ can đảm làm nhà vua bực mình lần nữa. Đánh bại các người một lần rồi, lặp lại thành tích đó, đối với chúng ta là... chuyện nhỏ.

Những tia lửa phun ra từ kẽ răng Saphira. Eragon phải cố nén đáp trả Murtagh, tương tự như ả rỗng, bằng lời. Lúc này không tự kiềm chế được, chắc chắn sẽ xảy ra đổ máu:

- Tôi xin anh, Murtagh. Chẳng lẽ anh và Thorn không cố thử, dù chỉ

là một chút, những gì tôi đề nghị sao? Anh sẽ không bao giờ thoát khỏi vòng kiềm tỏa, nếu không chống lại lão.

Murtagh gầm lên:

- Mi đánh giá Galbatorix quá thấp rồi đó, Eragon. Lão đã tạo ra những cái tên buộc người ta thành nô lệ hơn một trăm năm rồi, từ khi lão tuyển mộ cha chúng ta. Mi tưởng lão không biết tên thật của một con người có thể thay đổi qua những giai đoạn trong đời sao? Chắc chắn lão đã đề phòng những trường hợp đó xảy ra. Nếu tên thật của ta, hay của Thorn, được đổi ngay lúc này, chẳng khác nào sẽ khơi mào câu thần chú báo động cho Galbatorix, và chúng ta sẽ bắt buộc phải trở về, để lão lại có thể trói buộc chúng ta.

- Nhưng lão chỉ có thể làm thế, nếu bói ra được tên mới của anh.

Nâng thanh Zar'roc khỏi yên, Murtagh nói:

- Lão là người tinh thông nhất trong việc bói toán này. Có thể chúng ta sẽ áp dụng đề nghị của mi trong tương lai, nhưng chỉ sau khi nghiên cứu và chuẩn bị cẩn thận, như vậy ta và Thorn sẽ không lấy lại tự do chỉ để Galbatorix chiếm đoạt lại ngay sau đó.

Murtagh nâng thanh Zar'roc, lưỡi kiếm lóng lánh nhiều màu tỏa sáng.

- Vì vậy, chúng ta sẽ chỉ còn cách là đưa hai người cùng về Uru'baen. Sẽ theo chúng ta một cách... hòa bình chứ?

Không thể nhịn hơn được nữa, Eragon sảng giọng:

- Thà tôi tự moi tim mình ra.

- Tốt hơn là moi tim ta và Thorn.

Vung thanh Zar'roc khỏi đầu, Murtagh hét lên một tiếng bạo tàn lâm trận.

Thorn rống theo, vỗ cánh hai lần, vượt lên trên Saphira. Vừa bay, nó vừa quay nửa vòng, để đầu sẽ đứng tầm cổ Saphira, hông ngoạm một phát ngay sau gáy, làm cho cô rống bất động đứ đừ.

Không chờ con rồng đỏ kịp hành động, Saphira lộn nhào tới trước, xoay tròn cánh, phóng thẳng xuống, rồi khép cánh phải, quay đầu sang trái, đuôi quất sang phải, quay mình ngược chiều kim đồng hồ. Ngay khi Thorn phóng xuống, nó quất cái đuôi lực lưỡng trúng sườn con rồng đỏ,

làm cánh Thorn bị rách làm năm mảnh. Đầu xương cánh của Thorn lòi khỏi lớp da và những cái vảy lóe sáng. Những giọt máu rùng rợn lên Eragon và Saphira. Máu tóe lên mũ trùm đầu của Eragon, thấm qua giáp, vào tận da nó. Rát như dầu nóng. Nó vuốt gáy, cố chùi sạch máu. Tiếng gầm chuyển thành tiếng rên đau đớn, Thorn lộn qua Saphira, không thể ở trên cao được nữa.

Trong khi Saphira giữ thăng bằng lại, Eragon kêu lên: "Khá lắm!"

Nó nhìn xuống: Murtagh đang rút ra một vật hình tròn từ thắt lưng, áp lên vai Thorn. Eragon không cảm nhận một nguồn phép thuật nào từ Murtagh, nhưng vật tròn trong tay hắn sáng lên, và cánh Thorn co giật như xương đang kêu răng rắc ổn định lại, bắp thịt và gân nhẹ nhàng chuyển động, và những vết rách biến mất.

Eragon kêu lên: "Sao hắn làm được như thế?"

Arya trả lời: "Chắc hắn đã yểm bùa điều trị vào vật đó từ trước."

"Đáng lẽ chúng ta cũng phải nghĩ đến chuyện này."

Vết thương đã lành, Thorn ngừng độ rơi, bắt đầu bay lên hướng Saphira với tốc độ phi thường, xé không gian trước mặt bằng ngọn giáo lửa rực đỏ. Saphira phóng xuống, lượn vòng quanh cột lửa. Nó tấp cổ Thorn - làm con rồng đỏ phải né tránh - rồi xòe móng cào từ ngực tới vai, tới tấp đập đối thủ bằng đôi cánh khổng lồ.

Vừa rít lên giận dữ, Saphira vừa đá Thorn văng ra, vừa phun lửa. Lửa lướt qua hai bên sườn Thorn nhưng con rồng đó không hề hấn gì.

Xuyên qua Saphira, Eragon cảm thấy vết thương của cô em rùng rưng lên từng hồi, nhìn trừng trừng vết thương đẫm máu, nó tính toán thật nhanh. Nếu chiến đấu với những pháp sư khác ngoài mặt trận, nó sẽ không dám sử dụng phép thuật, vì họ sẽ tin là sắp bị chết, và trong cơn tuyệt vọng, họ sẽ tung tất cả phép thuật có được để tấn công lại.

Nhưng với Murtagh lại khác. Eragon biết Galbatorix đã ra lệnh cho Murtagh phải bắt sống nó và Saphira. Dù mình làm gì, Eragon tự nhủ, hắn cũng không dám giết chết mình. Vậy là an toàn. Eragon quyết định trị thương cho Saphira. Và nó chợt nhận ra, dù hơi muộn, nó có thể tấn công với bất kì câu thần chú nào, và Murtagh sẽ không đáp trả với một sức mạnh gây chết người được. Nhưng nó vẫn còn thắc mắc, vì sao Murtagh sử dụng một vật yểm bùa để chữa lành vết thương cho Thorn, thay vì niệm thần chú.

Saphira nói: "Có thể hẳn muốn để dành nội lực. Hoặc có thể hẳn tránh làm anh sợ. Galbatorix sẽ không hài lòng, nếu Murtagh sử dụng phép thuật có thể làm anh quá hoảng sợ mà tự tử, hay giết Thorn, hoặc Murtagh. Nên nhớ tham vọng của Galbatorix là có cả bốn đứa mình dưới trướng. Mà chỉ em và anh là ngoài tầm tay lão."

"Chắc chắn là như vậy."

Nó vừa chuẩn bị chữa thương cho Saphira, Arya lên tiếng: "Khoan. Đừng làm."

"Sao? Cái gì? Cô không thấy Saphira đang đau đớn sao?"

"Hãy để tôi và các huynh đệ của tôi chữa trị cho Saphira. Vừa để Murtagh bồi rỗi, vừa không làm chàng mất sức."

"Có quá xa không?"

"Không, nếu tất cả chúng tôi đều chung sức. Eragon, cố tránh đấu phép với Murtagh, cho đến khi chính hẳn tấn công bằng tư tưởng hay phép thuật trước. Chưa chắc hẳn mạnh hơn chàng, thậm chí còn mười ba chúng tôi hỗ trợ. Tuy nhiên chúng ta chưa biết được. Vì vậy tốt nhất là, đừng thử một mình chống với hẳn, trừ khi không còn cách nào khác nữa."

"Nếu tôi thất bại?"

"Thì toàn thể đất nước Alagaesia rơi vào tay Galbatorix."

Eragon cảm nhận sự tập trung của Arya rồi vết thương trên cánh Saphira bắt chảy máu và một lớp màng mỏng mới màu xanh da trời mọc ra, nối với nhau, không để lại vết sẹo nào. Saphira thoải mái ra mặt. Với một thoáng mệt mỏi, Arya nói với ả rồng: "Cố tự bảo vệ. Chuyện này không dễ đâu."

Sau khi bị Saphira đá, Thorn dấy dựa và mất độ cao. Chắc hẳn cho rằng Saphira cố tình dồn nó xuống để khó bề chống trả hơn, nên Thorn bay vòng lên, cho tới khi lên cao hơn Saphira mấy trăm mét.

Khép cánh, Thorn lao thẳng xuống Saphira, há mồm phun ra những tia lửa, móng vuốt trắng như ngà vươn ra. Thanh Zar'roc trong tay Murtagh vung lên.

- Thanh kiếm cong suýt tuột khỏi tay Eragon khi Saphira cúp một cánh, uốn mình, nhào lên lộn xuống với một tốc độ chóng mặt, rồi dang

lại cánh, từ từ hạ xuống. Nếu quay đầu lại, Eragon có thể thấy mặt đất bên dưới. Hay bên trên? Nghiến răng, nó tập trung vào bàn tay nắm thành yên.

Thorn và Saphira đâm sầm vào nhau. Eragon cảm thấy như Saphira va chạm vào sườn núi. Nó dội ra trước, mũ sắt đập vào cái gai rỗng trước mắt, lớp thép dày bị lõm vào. Choáng váng, nó buông lỏng tay trên yên, nhìn đất trời đảo lộn. Eragon cảm thấy Saphira hoảng sợ khi bị Thorn đánh tới tấp vào bụng. Nó tiếc là đã không có thời gian để mặc cho Saphira áo giáp của người lùn cho.

Bàn chân đỏ chói liên tục cào xé quanh Saphira với những cái móng đâm máu. Không đắn đo, Eragon chặt mạnh vào chân Thorn, làm 1 hàng vảy vỡ nát và 1 chùm gân đứt rời. 3 ngón chân con rồng đỏ rũ xuống, Eragon chặt tiếp. Gầm lên, Thorn tách khỏi Saphira, vươn cổ hít không khí đầy buồng phổi. Eragon vội cúi xuống, che mặt bằng khuỷu tay. Một ngọn lửa dữ dội nhận chìm Saphira. Hơi nóng ko gây được tác hại cho 2 đứa - nhờ vành đai phép thuật của Eragon- nhưng dòng lửa vẫn xối xả bao quanh làm chúng loá mắt.

Saphira đổi hướng sang trái, tránh ngọn lửa. Cũng lúc đó, Murtagh đã chữa thương xong cho Thorn, và con rồng lại lao tới cố ghì lấy Saphira, khi cả 2 vun vút rơi thẳng đứng xuống những cái lều xám bên dưới. Saphira cắn chặt cái sừng sau gáy con rồng đỏ, bất chấp những chóp xương nhọn châm chích vào lưỡi. Thorn rống lên, vùng vẫy như con cá mắc câu, cố thoát ra, nhưng nó ko thể đối chọi lại cái hàm cứng như thép của Saphira. 2 con rồng bồng bênh trôi xuống như 2 chiếc lá cuốn chặt vào nhau. Eragon nhào tới trước, chém lên vai phải Murtagh, không cố tình giết người, chỉ làm hắn bị thương đủ nghiêm trọng để kết thúc cuộc chiến. Không như cuộc xung đột trên Cánh Đồng Cháy, lần này Eragon đã được nghỉ ngơi, với cánh tay nhanh nhạy như thần tiên, nó tin chắc Murtagh hết phương chống đỡ.

Murtagh đưa khiên lên đón thanh kiếm cong.

Phản ứng của hắn quá bất ngờ, làm Eragon khựng lại, chỉ kịp né tránh khi Murtagh vung thanh Zar'roc phản công. Lưỡi kiếm vù vù lướt qua không khí với 1 tốc độ lạ thường. Cú va chạm rung động lên tận vai Eragon. Tới tấp tấn công, Murtagh thúc kiếm lên cổ tay Eragon, Eragon vừa kịp gạt thanh Zar'roc, Murtagh đâm đầu kiếm xuyên qua lớp giáp, gấu áo trấn thủ, xuyên qua lưng quần, ngấp thấu xương.

Sự đau đớn làm Eragon bàng hoàng như bị tạt nước lạnh, nhưng cũng làm tư tưởng nó sáng suốt lạ kỳ, 1 nguồn sinh lực tràn ngập tứ chi nó.

Ngay khi Murtagh rút thanh Zar'roc về, Eragon thét lên 1 tiếng, nhào tới Murtagh. Chỉ lắc nhẹ cổ tay, Murtagh khóa thanh kiếm cong xuống dưới. Hắn nhe răng cười nham hiểm. Lập tức, Eragon giật lại kiếm, đánh nhứ lên đầu gối trái Murtagh, rồi đổi hướng, vừa chém ngang má Murtagh, vừa nói:

- Anh nên đội mũ sắt thì hơn.

Quá gần mặt đất - chỉ còn khoảng gần trăm mét - nên Saphira phải nhả Thorn ra. 2 con rồng tách rời nhau trước khi Eragon Murtagh kịp giao chiến tiếp.

Trong khi Thorn Saphira bay lên theo hình xoắn ốc, đua nhau vượt lên đám mây trắng nõn như ngọc trai phía trên doanh trại, Eragon vén áo quan sát bên hông. 1 vết nhọt nhạt bằng nắm tay trên da, chính giữa có 1 đường đỏ dài chừng 5 phân, rỉ rỉ máu, làm ướt đẫm lưng quần.

Bị thương vì Zar'roc - thanh kiếm chưa từng bao giờ làm nó thất vọng trong những giờ phút hiểm nguy, vẫn được coi như thuộc quyền sở hữu của nó - làm nó bứt rứt. Để vũ khí của mình chống lại mình là 1 sai lầm, ko thể nào chấp nhận được.

Saphira lao đảo khi bay qua 1 vùng gió xoáy. Eragon nhăn mặt vì vết thương đau nhói, nhưng nó cho rằng vẫn còn may, vì nếu phải đứng để chiến đấu, chắc nó sẽ ko thể nào đứng nổi.

Eragon phóng tư tưởng xuống Arya: "Arya, chữa thương cho tôi, hay để tôi tự chữa, để Murtagh làm thịt tôi luôn?"

"Chúng tôi sẽ giải quyết chuyện này cho chàng. Như vậy chàng có thể hạ Murtagh 1 cách bất ngờ, nếu hắn nghĩ là chàng vẫn còn đang bị thương."

"Ôi! Khoan."

"Sao vậy?"

"Chờ tôi cho phép, nếu ko vòng đai phép thuật của tôi sẽ ngăn chặn thần chú." Từ từ nhớ lại cấu trúc câu thần chú tự bảo vệ, Eragon đọc bằng cổ ngữ: "Ta đồng ý để Arya, con gái của Islanzadi, niệm chú trị thương."

"Khi nào ko quá bận rộn, chúng ta phải bàn về vành đai bảo vệ của chàng. Lỡ chàng bị ngắt thành linh, lúc đó chúng tôi làm sao cứu kịp?"

"Sau trận Cánh Đồng Cháy, tôi phải tự bảo vệ. Vì Murtagh đã làm tôi Saphira tê liệt bằng ma thuật. Tôi ko muốn bị hấn hay bắt kì ai có thể niệm chú xâm nhập vào chúng tôi mà chưa được phép."

"Đúng thế. Nhưng có nhiều giải pháp lịch sự hơn cách của chàng nhiều."

Eragon vắn người trên yên khi phép thuật của các thần tiên đạt hiệu quả bên hông nó rần rần, ngứa ngứa như rận cắn. Khi giảm ngứa ngứa, nó lần tay vào trong áo, mừng rỡ vì cảm thấy làn da đã nhẵn nhụi lại.

Nhún vai, Eragon hơn hờ nói: " Tốt rồi. Để tôi bắt chúng phải nể mặt chúng mình."

Đám mây trắng mênh mông phía trước, Saphira bẻ sang trái trong khi Thorn đang cố gắng rẽ theo, nó phóng thẳng vào giữa đám mây. Tất cả trở nên lạnh lẽo, ẩm ướt trắng xóa. Saphira lách sang 1 bên, hồi hộp bám theo bay cao trên Thorn chỉ 1 mét.

Gầm lên đặc thẳng, Saphira nhào xuống tóm 2 bên hông, cắm phập những cái móng vào đùi sống lưng của con rồng đỏ. Nó vươn đầu tới trước, ngoạm cánh trái của Thorn, ghì xuống, cắn bằng những cái răng sắc như dao cạo, thấu sâu tới thịt.

Thorn quằn quại rống lên. Một âm thanh khủng khiếp mà Eragon ko bao giờ ngờ rồng có khả năng phát ra được.

Saphira nói: "Em tóm được rồi. có thể xé cánh nó ra, nhưng tốt hơn là em ko làm, anh muốn làm gì thì làm lệ lên, trước khi chúng ta rơi xuống quá xa."

Mặt tái nhợt, Murtagh chỉ thanh Zar'roc vào Eragon - thanh kiếm run rẩy trong không khí - và 1 tia sáng tinh thần tràn ngập quyền uy xâm nhập vào tư tưởng Eragon. Hiện tượng xa lạ đó lần mò, nắm bắt những ý nghĩ nó, để khuất phục điều khiển chúng theo ý muốn của Murtagh. Như trên Cánh Đồng Cháy, Eragon nhận thấy, tâm trí Murtagh dường như ẩn chứa quá nhiều điều, cứ như 1 dàn đồng ca nhiều giọng bối rối, thì thào bên dưới tâm trạng đầy lo lắng của Murtagh.

Eragon tự hỏi liệu Murtagh có 1 nhóm pháp sư hỗ trợ, như các thần

tiên đang hỗ trợ nó ko. Eragon cố gắng để tâm trống rỗng, ko nghĩ tới bất kì điều gì, ngoài hình ảnh thanh Zar'roc. Nó tập trung tư tưởng vào thanh kiếm. Buông xả ý thức vào sự thư thái của thiên, để Murtagh ko có điểm tựa tìm kiếm tiềm thức nó. Khi Thorn đang dấy dựa trong 1 thoáng Murtagh hơi mất tập trung, Eragon phóng 1 luồng tư tưởng phản công dữ dội, kiểm soát lại ý thức Murtagh.

Cả 2 âm thầm căng thẳng cố xuyên thủng vào tư tưởng nhau trong suốt thời gian rơi xuống. Có khi là Eragon, có lúc là Murtagh chiếm thế thượng phong. Nhìn xuống mặt đất đang vùn vụt dâng lên, Eragon thấy cuộc đấu này sẽ phải kết thúc bằng cách khác.

Nâng kiếm lên ngan tầm Murtagh, Eragon thét lên:

-Letta!

Câu thần chú giống như Murtagh đã sử dụng trong lần giao tranh trước. Đó là 1 câu đơn giản - chỉ để giữ cánh tay thân trên của Murtagh bất động - nhưng nó cũng sẽ là sự thử thách quyết định kẻ nào dồi dào nội lực hơn.

Murtagh lảm nhảm câu thần chú phản công, nhưng âm thanh chìm trong tiếng gầm gừ của Thorn tiếng gió gào rít. Nhịp thở Eragon rộn ràng khi nội lực tứ chi suy giảm. Đúng lúc gần như sắp ngất đi vì kiệt sức, nó được Saphira các thần tiên tiếp năng lượng vào cơ thể. Murtagh vẫn tỏ ra tự tin ngạo nghễ, nhưng khi Eragon tiếp tục kiểm chế hắn, Murtagh rửa thầm, nhếch môi, nhe hàm răng trắng nhợt. Suốt thời gian đó, cả 2 vẫn bao vây tâm trí nhau.

Eragon cảm thấy năng lượng từ Arya đang tuôn vào nó giảm 1 lần, rồi 2 lần, và nó đoán 2 thần tiên dưới quyền Blodhgarm đã bị ngất đi. Nó thầm nghĩ: "Murtagh ko thể chịu đựng lâu hơn nữa."

Eragon cố kiểm soát tư tưởng, vì chỉ 1 thoáng thiếu tập trung, là sẽ bị Murtagh xâm nhập ngay. Sức mạnh từ Arya các thần tiên giảm 1 nửa. Cả Saphira cũng đã bắt đầu run lên vì kiệt sức. Đúng lúc Eragon tin là Murtagh sẽ thắng thế, Murtagh bật lên 1 tiếng kêu thống khổ 1 trọng lực lớn như rút khỏi Eragon, khi sự kiểm chế của Murtagh biến mất. Hắn bàng hoàng vì sự thành công của Eragon.

Eragon hỏi Arya Saphira: " Sao? Bắt chúng làm con tin được ko?"

"Bây giờ em phải bay."

Nó buông Thorn, lùi lại, nặng nề vỗ cánh, ráng sức bay lên. Eragon ngoái lại nhìn, thấp thoáng những con ngựa, những vạch cỏ dưới mặt trời, rồi như bị 1 người khổng lồ đánh từ bên trong, thị giác nó tối sầm lại.

Sau đó, điều Eragon nhìn thấy là 1 vạch cỏ của Saphira cách mũi nó chừng một hai phân. Những cái vẩy sáng như nước đá màu xanh ngọc. Eragon lơ mơ nhận thấy có ai đó từ rất xa đang vươn tới tâm trí nó, ý thức họ biểu lộ 1 cảm giác căng thẳng khẩn cấp. Khi lý trí trở lại, nó nhận ra đó chính là Arya. Cô bảo nó: "Kết thúc thần chú đi, Eragon! Cứ giữ như thế, chúng tôi sẽ bị giết chết hết. Kết thúc ngay đi."

Murtagh đi xa rồi! Tỉnh dậy đi, Eragon, nếu ko chúng ta sẽ bị chìm vào hư ko mãi mãi."

Giật mình, Eragon ngồi thẳng lại trên yên, để thấy Saphira đang phủ phục giữa 1 vòng kỵ binh của vua Orrin. Không thấy Arya đâu. Bây giờ Eragon lại lo lắng, vì cảm thấy những câu thần chú vẫn đang vắt cạn sinh lực nó. Nếu ko có sự hỗ trợ của Arya các thần tiên, nó đã chết rồi.

Eragon phóng xả phép thuật, rồi nhìn xuống đất, tìm Thorn Murtagh.

Saphira chỉ bằng mồm, nói: "Kìa."

Dưới bầu trời tây bắc, hình dạng Thorn lóng lánh bay ngược dòng sông Jiet, chạy trốn về hướng quân đội của Galbatorix, cách xa mấy dặm.

"Chuyện gì vậy?"

"Murtagh lại chữa lành cho Thorn, Thorn may mắn đáp xuống sườn dốc của 1 ngọn đồi. Nó chạy xuống, rồi cất cánh trước khi anh hồi tỉnh."

Giọng khuyếch âm của Murtagh vang vang vọng lại:

-Eragon, Saphira...Đừng nghĩ là đã thắng chúng ta. Ta thề là sẽ gặp lại. Thorn ta sẽ hạ 2 người, vì lúc đó chúng ta sẽ mạnh hơn 2 người lúc này nhiều.

Những móng tay toé máu khi Eragon xiết chặt khiên và kiếm, nó hỏi Saphira: "Em có thể đuổi kịp chúng ko?"

"Được, nhưng thần tiên sẽ ko thể giúp với khoảng cách quá xa như thế. Em tin, ko có họ hỗ trợ, chúng ta sẽ thất bại."

"Chúng ta có thể..."

Ngừng nói, Eragon giận dữ đấm mạnh lên đùi:

"Khôn kiếp! Anh ngu thật! Quên khuấy Aren. Đáng lẽ chúng ta đã có thể sử dụng năng lực nhân của ông Brom để hạ chúng."

"Bạn tâm đủ thứ chuyện, ai mà tránh khỏi sai lầm."

"Có thể, nhưng anh vẫn ước sao đã nghĩ tới Aren sớm hơn. Chúng ta đã có thể bắt được Murtagh Thorn."

"Rồi sao? Giữ chúng làm tù nhân bằng cách nào? Anh sẽ đầu độc chúng như tà thần Durza đã đầu độc chúng ta trong Gil'ead? Hay giết chúng?"

"Anh ko biết. Chúng ta có thể giúp chúng thay đổi tên thật, giải lời nguyền của Galbatorix. Để chúng đi thoải mái thế này, quá nguy hiểm."

Arya góp ý: "Eragon, theo lý thuyết thì chàng đúng. Nhưng cả chàng Saphira đều đã mệt rồi, thà để chúng thoát thân còn hơn mất cả 2, vì chàng Saphira lúc này đều ko đủ sức khỏe."

"Nhưng...."

"Nhưng vì chúng tôi ko đủ khả năng kéo dài sự an toàn cho 1 con rồng 1 kỳ sĩ tôi nghĩ việc giết Thorn Murtagh ko dễ như chàng tưởng đâu, Eragon. Hãy mừng vì chúng ta đã đuổi được chúng đi, hãy nhớ rằng, lần tới nếu chúng còn dám đối đầu với chúng ta, chúng tôi lại sẽ làm như thế."

Dứt lời, Arya rút khỏi tâm trí nó.

Eragon nhìn cho tới khi Thorn Murtagh khuất bóng, rồi thở dài, xoa cổ Saphira: "Anh có thể ngủ suốt 2 tuần"

"Em cũng thế"

"Em nên hãnh diện vì đã bay tuyệt hơn Thorn nhiều."

Cô à ông eo: "Tuyệt thật sao? Đâu phải đối thủ xứng tầm, Thorn ko có kinh nghiệm như em..."

"Cả tài năng nữa chứ."

Quay lại, à liếm cánh tay ông anh làm bộ giáp kêu leng keng, rồi cúi nhìn Eragon với 2 con mắt long lanh.

Eragon gượng cười: "Dù đoán trước, nhưng anh vẫn bị bất ngờ vì Murtagh nhanh nhẹn như anh. Chắc chắn có thêm phần phép thuật của

Galbatorix."

"Sao thần chú của anh ko hoá giải được Zar'roc? Khi đấu với Ra'zac vành đai phép thuật đã cứu chúng ta khỏi những chiêu thức nguy hiểm hơn nhiều"

"Anh ko biết. Có thể Murtagh hoặc Galbatorix đã luyện được 1 câu chú mà anh chưa nghĩ ra. Cũng có thể, Zar'roc là kiếm của kỵ sĩ rồng như Glaedr đã nói..."

"...những kiếm do Rhunon tôi luyện..."

"...cắt đứt hết mọi thứ đã đc yểm bùa..."

"...hiểm khi bị..."

"...ảnh hưởng vì phép thuật."

Eragon nhìn những vết máu rồng trên lưỡi kiếm cong, mệt mỏi: "Bao giờ chúng ta mới tự mình hạ được kẻ thù? Anh đã ko thể giết tà thần Durza, nếu ko có Arya phá vỡ ngôi sao ngọc. Và chúng ta chỉ chiếm thế thượng phong với Murtagh và Thorn vì được Arya và các thần tiên tiếp sức."

"Chúng ta cần phải mạnh hơn"

"Đúng. Nhưng bằng cách nào? Galbatorix đã tích lũy nội lực bằng cách nào? Lão đã tìm ra cách ăn thịt nô lệ của lão, dù cách xa hàng trăm dặm sao? Thật ko hiểu nổi."

Mồ hôi chảy dài từ trán xuống khoé mắt phải, Eragon đưa lưng bàn tay lên chùi, và nó lại chú ý tới những kỵ binh tụ tập quanh nó Saphira. Họ làm gì tại đây? Nhìn qua đầu họ, Eragon nhận ra Saphira đã hạ cánh xuống gần nơi vua Orrin vừa chặn bắt đám lính từ các thuyền lên bờ. Bên trái, ko xa Saphira bao nhiêu, hàng trăm người, Urgan, và ngựa đi lại, đầy vẻ hoang mang, lo sợ. Thỉnh thoảng trong tiếng huyền não lại vang lên tiếng kiếm chạm nhau, hay tiếng kêu gào của người bị thương, cùng với những tràng cười điên loạn.

Saphira nói: "Em nghĩ họ có mặt tại đây để bảo vệ chúng ta."

"Chúng ta? Bảo vệ vì chuyện gì? Sao họ chưa giết đám lính? Còn..."

Eragon ngừng lại khi thấy Arya, Blodhgarm, 4 thần tiên mặt mày phờ phạc đang phóng ra từ doanh trại. Đưa tay lên chào, Eragon gọi:

-Arya, chuyện gì vậy? Hình như ko có ai chỉ huy cả.

Arya thở gấp 1 hồi mới nói được:

-Tụi lính tỏ ra nguy hiểm hơn chúng ta dự kiến. Không hiểu sao Con Đường Lãng Du ko nghe được gì ngoài những lời nói tầm phào của những pháp sư dưới trướng Orrin.

Thở đều lại, Arya bắt đầu quan sát những vết cắt bị bầm tím của Saphira.

Chưa kịp hỏi gì thêm, Eragon nghe những tiếng kêu thất thanh từ đám chiến binh tiếng vua Orrin kêu lên:

-Trở lại! Tất cả trở lại! Cung thủ giữ hàng ngũ. Khôn kiếp, ko tên nào được di động. Chúng ta bắt được nó rồi.

Cùng ý nghĩ với Eragon, Saphira chụm chân, nhảy qua những con ngựa - chúng hốt hoảng bỏ chạy tán loạn - phóng qua những xác chết rải rác trên chiến trường, tiến tới phía có tiếng kêu của vua Orrin. Người Urgal bị gạt sang 2 bên như đồng cỏ. Các thần tiên vội vã đuổi theo, tay lăm lăm kiếm cung tên.

Vua Orrin đang ngồi trên chiến mã, dẫn đầu 1 đám chiến binh chen chúc sát nhau, trừng trừng nhìn 1 người đứng lẻ loi, cách xa chừng hơn 10 mét. Nhà vua mặt đỏ bừng, mắt long sòng sọc, giáp bào lấm lem bụi đất chiến trường. Ông bị thương dưới cánh tay trái 1 khúc giáo dài mấy phân lòi ra từ bắp vế. Mặt ông dịu xuống khi thấy Saphira tiến lại gần. Khi Saphira song hàng với con chiến mã, ông lẩm bẩm:

- Tốt, tốt rồi. Chúng ta cần mi, Saphira, cả người nữa, Khắc-tinh-của-tà-thần.

1 cung thủ mon men nhích lên vài phân, nhà vua chỉ mũi kiếm vào hắn, hét lên:

- Lùi lại ngay. Thề trên vương miện của Angvard, ta chặt đầu ngay kẻ nào ko giữ yên vị trí.

Ông lại hướng mắt về con người đang đứng 1 mình.

Eragon nhìn theo. Đó là 1 người lính vóc dáng trung bình, trên cổ có 1 vết chàm màu đỏ, mái tóc nâu xẹp lép vì từng đội nón sắt. Tấm khiên rách tả tơi. Thanh kiếm vừa mẻ, vừa cong, mũi kiếm đã bị gãy. Áo giáp phủ toàn bùn. Máu rùng rùng chảy từ vết rách sâu bên sườn. 1 mũi tên gấn lông thiên nga cắm ngập bàn chân phải, ghim hẳn xuống mặt đất, tới 3 phần 4 thân tên. Từ trong cuống họng người đó, òng ọc bật ra tiếng

cười quái dị. Tiếng cười lên cao dần như sắp òa thành 1 tiếng thét khiếp đảm.

Vua Orrin la lớn:

- Mi là gì?

Người lính ko đáp trả ngay. Nhà vua rửa rồi nói:

- Trả lời ta, nếu ko ta sẽ cho các pháp sư ra tay. Là người, hay quái vật, hay do ma quỷ sinh ra? Từ cái hố hôi hám nào mà Galbatorix đã tìm ra mi anh em của mi? Mi có cùng dòng dõi với Ra'zac ko?

Câu hỏi cuối cùng của ông như mũi kim xuyên vào Eragon, nó ngồi thẳng dậy, mọi giác quan đều rần rần ngứa ngáy.

Tiếng cười ngừng lại:

- Người. Ta là người.

- Mi ko giống loài người mà ta biết.

- Ta muốn bảo đảm tương lai cho gia đình. Điều đó lạ lùng với mi lắm sao, hả tên Surda kia?

- Tên khốn kiếp xảo ngôn, đừng giở giọng đánh đố ta. Hãy thành thật cho ta biết, vì sao mi trở thành mi thế này, đừng để ta phải ra lệnh đổ chì nấu sôi qua họng mi.

Tiếng cười điên loạn càng cao hơn, rồi người lính nói:

- Mi ko làm ta đau đớn được đâu, gã Surda. Ko kẻ nào có thể làm được điều đó. Địch thân đức vua đã làm chúng ta miễn nhiễm với sự đau đớn. Đáp lại, gia đình chúng ta sẽ được sống thoải mái suốt đời. Các người có thể lẩn trốn chúng ta, nhưng chúng ta sẽ ko bao giờ ngừng truy lùng các người. Các người có thể chống lại chúng ta, nhưng chúng ta vẫn sẽ tiếp tục giết các người khi nào còn 1 tay để sử dụng vũ khí. Thậm chí các người ko thể đầu hàng, vì chúng ta ko giữ tù binh. Các người ko thể làm gì, chỉ có cách chết trả lại hoà bình cho đất nước này.

Nhăn rúm mặt, người lính nắm mũi tên, và cùng tiếng thét rách, nhổ bật thân tên khỏi bàn chân. Những mảnh thịt đỏ lôm còn lảng nhảng dính trên đầu mũi tên. Người lính rung rung mũi tên, rồi phóng trúng tay 1 cung thủ. Tiếng cười lớn hơn bao giờ hết, người lính loạn choạng tiến tới, kéo lê cái chân bị thương. Hắn nâng kiếm như sắp tàn công. Vua Orrin thét lên:

- Bắn nó!

Tiếng căng dây cung như tiếng sáo ảm đạm, hàng loạt mũi tên vun vút bay tới người lính. 2 mũi tên bật khỏi bật khỏi áo giáp, những mũi tên còn lại xuyên thấu tới xương sườn. Tiếng cười giảm dần thành tiếng khò khè khi máu trào vào phổi, người lính vẫn tiếp tục tiến bước, vạch 1 đường đỏ lôm trên cổ dưới chân. Các cung thủ lại bắn, tên ghim tua tua trên ngực vai người lính, nhưng hắn vẫn ko ngừng lại. 1 loạt tên vun vút bắn tiếp ngay. Người lính lão đảo, đổ xuống khi bị trúng tên vào đầu gối, 2 đùi 1 mũi tên xuyên qua cổ, ngay vết chàm. Hắn cố lặn lội qua khỏi bãi cỏ, máu fun thành 1 đường dài. Vậy mà người lính vẫn chưa chịu chết. Hắn bắt đầu bò, lết tời bằng 2 cánh tay, cười hì hì cứ như cả thế giới là 1 trò đùa bắn thủ, chỉ có hắn mới nhận ra.

1 cái rùng mình ớn lạnh chạy suốt cột sống Eragon.

Nó phát hiện trong tiếng rủa của vua Orrin có chút hoảng loạn. Nhảy khỏi lưng chiến mã, nhà vua quăng kiếm khiên xuống đất, chỉ 1 Urgal đứng gần nhất, nói:

- Đưa rìu của mi cho ta.

Giật mình, Urgal da xám bối rối, nhưng rồi cũng trao vũ khí cho ông.

Khập khiễng tiến gần người lính, nhà vua nâng cao cây rìu nặng nề bằng cả 2 tay, chặt đầu người lính.

Tiếng cười im bật.

Mắt đảo ngược, miệng mấp máy, rồi người lính bất động.

Orrin nắm tóc, đưa cao thủ cấp người lính để tất cả cùng thấy, rồi tuyên bố:

- Có thể giết chúng được. Hãy loan tin cho mọi người bằng cách duy nhất để kết thúc sự ghê tởm của chúng là chặt đầu, hoặc đập vỡ sọ bằng 1 cây chùy, hay bắn tên xuyên qua mắt chúng....Răng Xám, mi đâu rồi.

1 kỵ binh trung niên, phục phịch, thúc ngựa tiến lại. Nhà vua ném cái đầu cho anh ta, ra lệnh:

- Treo lên cột bên cổng bắc doanh trại. Treo tất cả đầu của chúng lên. Đây sẽ là 1 thông điệp gửi Galbatorix. Cho lão biết, chúng ta ko sợ những trò quỷ quyệt lén lút của lão chúng ta sẽ chiến thắng, bất chấp

những trò đó.

Bước nhanh trở lại bên con chiến mã, nhà vua trả cây rìu cho Urgal, rồi nhặt lại vũ khí của ông lên.

Cách đó mấy mét, Eragon thấy Nar Garzhvog đang đứng cùng 1 nhóm Kull. Nó nói mấy câu với Saphira. Saphira tiến lại gần đám Urgal. Sau khi 2 bên gật đầu chào nhau. Eragon chỉ tay về những cái xác, hỏi Garzhvog:

- Tất cả lính triều đình đều giống thế sao?

Garzhvog cau mày:

- Tất cả đều là những kẻ ko biết đau đớn là gì. Mình đâm chúng, tưởng chúng đã chết, vừa quay đi là bị chúng cắt gân chân liền. Hôm qua tôi mất rất nhiều con đực. Thừa Hoả Kiếm, chúng tôi từng chiến đấu để xua đuổi con người, nhưng chưa bao giờ gặp lũ ma cà rồng cười sằng sặc như thế này. Thật trái tự nhiên. Chuyện này làm chúng tôi nghĩ, chúng bị những hồn ma không sừng nhập vào. Có lẽ thần linh đã chống lại chúng ta.

- Vớ vẩn. Chỉ là thần chú của Galbatorix thôi. Chúng ta sẽ sớm có cách chống lại, để tự bảo vệ.

Với vẻ ngoài tự tin, nhưng ý nghĩ phải chiến đấu với những kẻ thù ko cảm thấy đau đớn, làm Eragon lo lắng còn nhiều hơn trước kia chiến đấu với Urgal. Hơn nữa, theo những gì Garzhvog nói, Eragon đoán tinh thần trong Varden sẽ trở nên khó khăn cho Nasuada, nếu mọi người biết về chuyện đám lính của Galbatorix.

Trong khi Varden Urgal thu dọn chiến trường gồm: thi thể đồng đội, quân dụng còn dùng được kéo những xác ko đầu của tụi lính, chất thành đống để thiêu, thì Eragon, Saphira vua Orrin trở lại doanh trại cùng Arya các thần tiên.

Dọc đường, Eragon đề nghị trị vết thương chân cho vua Orrin, nhưng ông từ chối, nói:

- Trẫm có thầy thuốc riêng rồi, Khắc-tinh-của-tà-thân.

Nasuada Jormundur đang đứng chờ tại cổng bắc. Tới gần vua Orrin, cô hỏi:

- Chuyện gì vậy? Eragon nhắm mắt khi nhà vua kể lại, lúc đầu việc

tấn công tụi lính có vẻ thuận lợi. Kỵ binh tràn vào hàng ngũ chúng, tả xung hữu đột, mà chỉ bị thương 1 người. Tuy nhiên khi đang tiếp tục đánh với những tên còn lại thì những tên bị giết chết trước đó đứng dậy, tham gia lại trận đánh.

Ông rùng mình:

- Lúc đó, bên ta bị mất tinh thần. Bất cứ ai trong trường hợp đó cũng bị vậy thôi. Ko thể biết chúng là những kẻ bất khả chiến bại, hay chúng có phải là người không. Khi thấy kẻ thù xông tới, với xương lòi ra khỏi bắp chân, bụng còn ghim cây giáo, mặt chỉ còn một nửa, cười sằng sặc thì ko ai có thể đứng vững nổi. Chiến binh của trăm khiếp đảm. Hàng ngũ tan rã. Vô cùng hỗn loạn. Khi Urgal chiến binh của tiểu thư tới, họ cũng lại bị cuốn vào cơn điên khùng đó.

Nhà vua lắc đầu, tiếp:

- Chưa bao giờ trăm thấy cảnh đó, kể cả trên Cánh Đồng Cháy.

Dù với nước da đen, mặt Nasuada tái nhợt. Cô nhìn Eragon Arya:

- Làm sao Galbatorix làm được chuyện này?

Arya trả lời:

- Phong toả hầu hết - nhưng ko phải là tất cả - khả năng cảm nhận sự đau đớn của con người. Chỉ để lại cảm tưởng để biết đang ở đâu, đang làm gì, nhưng ko cảm nhận được quá nhiều. Câu thần chú chỉ cần 1 lượng nội lực nhỏ. Liếm môi, Nasuada hỏi vua Orrin:

- Bệ hạ biết bên ta tổn thất bao nhiêu ko?

Nhà vua rùng mình, gập người, chống tay lên gối, lẩm bẩm:

- 300 chống lại...Tiểu thư đã gửi lực lượng bao nhiêu?

- 200 tay kiếm, 100 tay giáo 50 cung thủ.

- Cộng thêm với Urgal kỵ binh của trăm...Cứ cho là khoảng một ngàn chống lại 300 lính bộ binh. Chúng ta đã giết sạch chúng. Tuy nhiên cái giá chúng ta phải trả là...

Ông lắc đầu nói:

- Chưa biết chắc, cho đến khi chúng ta tổng kết là bao nhiêu xác, nhưng theo ý trăm thì khoảng 3 phần 4 tay kiếm của tiểu thư đã mất rồi. Các tay giáo còn mất nhiều hơn. Và 1 vài cung thủ. Đoàn kỵ binh của

trăm còn lại chừng 50, 70. Nhiều người là bạn trăm. Urgal có lẽ chết độ 100, 1 trăm rưỡi. Tổng cộng? Năm, sáu trăm người phải chôn cất, người bị thương nhiều hơn. Trăm ko biết....ko biết...ko biết....

Hàm xệ xuống, vua Orrin ngã người sang 1 bên, nếu Arya ko kịp nhào lên, níu lại, nhà vua đã bị ngã khỏi ngựa rồi.

Nasuada búng tay, gọi 2 người của Varden, ra lệnh đưa ông về lều, mời thầy thuốc.

Cô lẩm bẩm:

- Chúng ta đã gánh chịu 1 thất bại quá nặng nề, cho dù đã tiêu diệt lính triều đình.

Môi mím chặt, vừa buồn rầu vừa thất vọng, cô nhìn Eragon Saphira:

- Còn 2 người có khá hơn ko?

Cô lẳng lặng nghe Eragon kể lại cuộc đụng độ với Thorn Murtagh. Sau đó, cô gật đầu nói:

- Chúng tôi chỉ mong anh Saphira trốn thoát khỏi móng vuốt chúng. Tuy nhiên cả 2 đã hoàn thành công việc tốt hơn mong đợi. Cả 2 đã chứng tỏ: Galbatorix đã ko thể làm cho Murtagh quá mạnh, đến nỗi chúng ta ko còn hy vọng hạ hắn. Với 1 vài pháp sư nữa hỗ trợ, Murtagh sẽ khó thoát khỏi tay anh Saphira. Vì lý do đó, theo tôi, hắn sẽ ko dám đối đầu với quân lực của nữ hoàng Islanzadí. Eragon, nếu chúng ta có thể qui tụ đủ pháp sư quanh anh, tôi tin, lần tới chúng đến bắt anh Saphira, chúng ta sẽ giết được Murtagh Thorn.

- Công nương ko muốn bắt chúng sống sao?

- Tôi muốn rất nhiều thứ, nhưng tôi ko tin là sẽ nhận được nhiều. Có thể Murtagh Thorn ko được phép giết anh, nhưng nếu có cơ hội, chúng ta phải giết chúng, ko chút do dự. Hay...anh có ý kiến khác?

-....Không.

Quay qua Arya, Nasuada hỏi:

- Có pháp sư nào của công nương bị chết trong cuộc đấu này ko?

- Đa tạ, chỉ vài người bị ngắt, nhưng đã hồi tỉnh rồi.

Hít sâu 1 hơi, Nasuada nhìn mông lung về phương bắc.

- Eragon, làm ơn báo cho Trianna, tôi muốn Con Đường Lãng Du

tính toán cách nào mô phỏng thần chú của Galbatorix. Dù là 1 việc làm hèn hạ, chúng ta vẫn phải bắt chước Galbatorix. Chúng ta ko thể dừng được. Tất cả chúng ta đều sẽ ko cảm thấy đau đớn là điều ko thực tế, nhưng cần phải có mấy trăm kiếm sĩ tình nguyện trở thành miễn nhiễm với những đau đớn thể xác.

- Rõ, thưa công nương.

- Xoắn vặn dây cương trong tay, Nasuada nói tiếp:

- Quá nhiều người chết. Chúng ta đã đóng quân 1 nơi quá lâu. Đã tới lúc chúng ta phải đẩy triều đình vào thế phòng thủ.

Cô quay đầu ngựa khỏi cảnh chém giết trước doanh trại:

- Eragon, anh họ của anh đã xin được tham gia trận chiến hôm nay. Tôi từ chối, vì anh ta sắp làm lễ cưới. Điều này làm anh ta ko vui, tuy nhiên tôi nghĩ, vị hôn thê của anh ta sẽ rất mừng. Làm ơn cho tôi biết, họ có còn ý định tổ chức lễ cưới hôm nay ko? Sau quá nhiều chém giết, giết chóc, Varden sẽ hồ hởi đi dự 1 đám cưới.

- Tôi sẽ báo ngay khi biết rõ.

- Cám ơn. Anh có thể đi bây giờ, Eragon.

Việc đầu tiên sau khi Eragon Saphira làm sau đó, là tới thăm các thần tiên bị ngắt trong trận đánh với Murtagh Thorn, để cám ơn sự hỗ trợ của họ. Rồi Eragon, Arya và Blodhgarm săn sóc những vết cắt, trầy và bầm dập do Thorn gây ra cho Saphira. Cuối cùng, Eragon liên lạc bằng tư tưởng với Trianna, chuyển chỉ thị của Nasuada tới cô ta.

Xong xuôi, Eragon và Saphira mới đi tìm Roran. Blodhgarm và các thần tiên của ông tháp tùng theo. Arya trở lại để tự săn sóc những vết thâm tím trên người.

Eragon thấy Roran và Katrina đang đứng bàn cãi sôi nổi và căng thẳng bên góc lều của chú Horst. Họ im lặng khi nhận ra Eragon và Saphira đang lại gần. Katrina khoanh tay quay mặt khỏi trán Roran. Roran cầm chuôi búa nhét vào thắt lưng, gót ủng di di trên một tảng đá.

Đứng trước hai người, Eragon chờ họ phân trần lý do cãi nhau, nhưng trái lại, Katrina hết nhìn Eragon lại nhìn Saphira hỏi:

- Có ai bị thương không?

- Chúng em đều bị, nhưng hết rồi.

- Thật quá kì lạ. Khi còn ở trong làng, vẫn nghe kể về phép thuật, nhưng chưa bao giờ chị tin. Có vẻ vô lý quá. Nhưng ở đây, chỗ nào cũng có pháp sư... Hai em làm Thorn và Murtagh bị thương nặng lắm hả? Chắc vì vậy chúng mới bỏ chạy?

- Chúng em trộm hơn, nhưng không làm chúng bị thương tật suốt đời được.

Ngừng lại, nhưng cả Roran và Katrina đều không nói gì nữa, Eragon hỏi hai người vẫn muốn làm đám cưới hôm nay chứ, rồi nói thêm:

- Nasuada đề nghị cứ tiến hành, nhưng có lẽ tốt hơn là nên hoãn lại. Người chết chưa kịp chôn, và còn quá nhiều việc phải làm. Ngày mai sẽ tiện và... hợp lý hơn.

Ấn mũi ửng lên tảng đá, Roran bật nói:

- Không. Quân triều đình có thể tấn công lại bất cứ lúc nào. Ngày mai có thể là quá muộn nếu... Nếu chẳng may anh chết trước khi cưới, Katrina sẽ ra sao, và con...

Bỏ lửng câu nói, hai má anh ửng đỏ.

Mặt dịu lại, Katrina quay sang Roran, nắm tay anh, nói:

- Ngoài ra món ăn đã nấu nướng rồi, trang trí đã treo lên, và bạn bè đã tụ tập chờ đám cưới chúng mình. Nếu tất cả những chuẩn bị đó đều bỏ hết thì... tội quá.

Cô đưa tay lên, vò râu Roran, và anh chàng mồm mím cười, vòng một tay quanh cô.

Eragon cảm râm với Saphira: "Hiểu được phân nửa chuyện gì xảy ra giữa hai người này, anh chết liền."

Roran tuyên bố:

- Một tiếng nữa đám cưới.

Chương 23

Lễ thành hôn

Bốn tiếng sau, Eragon đứng trên đỉnh ngọn đồi thấp điểm hoa dại vàng.

Chung quanh đồi là đồng cỏ xanh tươi bên bờ sông Jiet, đồng cỏ chạy dài gần trăm mét bên phải Eragon. Bầu trời sáng sủa, trong veo, ánh sáng dịu dàng phủ trên mặt đất. Không khí êm đềm dịu mát, như vừa qua một cơn mưa.

Tụ tập trước đồi là dân làng Carvahall – không ai bị thương trong cuộc chiến vừa qua – và khoảng phân nửa lực lượng Varden. Nhiều chiến binh cầm những ngọn giáo dài, với những lá cờ đuôi nheo thêu màu sắc khác nhau. Những con ngựa – cả con Hỏa Tuyết – được cột cuối bãi cỏ. Dù Nasuada rất nỗ lực, việc tổ chức đã kéo dài lâu hơn dự tính.

Gió thổi rối bù mái tóc mới gội của Eragon. Saphira nhẹ nhàng vỗ cánh, lướt qua đám đông, đậu xuống bên nó. Được ông anh vuốt vai, cô ả thỏ thẻ chào: “Tiểu huynh”.

Bình thường, Eragon sẽ bối rối khi phải nói trước quá nhiều người và chủ trì một buổi lễ nghiêm trang và quan trọng như thế này, nhưng sau cuộc chiến vừa qua, mọi sự đều có vẻ như không thực, chẳng khác gì một giấc mơ đặc biệt sống động.

Đứng dưới chân đồi là Nasuada, Arya, Narheim, Jormundur, Angela, Elva và những nhân vật quan trọng khác. Vua Orrin vắng mặt, vì vết thương của ông nghiêm trọng hơn lúc đầu, và các thầy thuốc vẫn đang cố gắng chữa cho ông. Thay mặt ông là Irwin, tể tướng của nhà vua.

Chỉ có hai Urgal hiện diện trong buổi lễ: hai vệ sĩ riêng của Nasuada. Eragon đã nhẹ lòng, khi Garzhvog từ khước lời mời của Nasuada. Dân làng Carvahall sẽ không chịu nổi sự có mặt của một đám đông Urgal trong tiệc cưới. Vì Nasuada đã gặp khó khăn khi thuyết phục họ để cho hai vệ sĩ của cô ở lại.

Tiếng áo quần sột soạt, khi dân làng và Varden tách ra, tạo thành

một lối đi dài từ ngọn đồi tới đám đông. Rồi dân làng bắt đầu hòa giọng, hát những bài ca đám cưới cổ xưa của thung lũng Palancar. Những vần thơ nói về chu kỳ của các mùa, về hơi ấm của đất giúp cho ngũ cốc nảy nở, bò ngựa sinh sôi, họa mi làm tổ, loài cá đẻ trứng, và về số phận an bài cho trẻ thay già ra sao. Một nữ pháp sư của Blodhgarm, với mái tóc màu bạc, lấy ống sáo vàng từ trong một hộp nhung, rồi hòa cùng giọng dân làng, tô điểm cho âm điệu mộc mạc của họ thành một bài ca tha thiết.

Với những bước chậm rãi, Roran và Katrina từ hai bên đám đông xuất hiện cuối đường, đi cách nhau, cùng tiến về Eragon. Roran mặc một cái áo trấn thủ mới, mượn của một thành viên Varden. Tóc chải, râu tĩa hàng hoàng, đôi ủng đánh bóng. Mặt hớn hở tươi vui. Trông anh ta rất điển trai và khác hẳn Eragon. Tuy nhiên, Katrina làm Eragon chú ý hơn. Áo cô màu xanh da trời nhạt cắt may đơn giản, rất thích hợp cho ngày tân hôn, với vạt đuôi áo dài gần mười mét được hai thiếu nhi nâng phía sau. Tương phản với màu vải áo, những lọn tóc buông thả của cô rục rỏ như màu đồng được đánh bong. Trong hai tay cô là một bó hoa dại. Trông Katrina hãnh diện, điềm tĩnh và tuyệt đẹp.

Eragon nghe tiếng thở hổn hển của một vài cô gái khi ngắm nhìn vạt áo của Katrina. Nó quyết định sẽ cảm ơn Nasuada đã ra lệnh cho Con Đường Lãng Du may áo cho Katrina, vì nó đoán chính cô là người tặng món quà này.

Ba bước phía sau Roran là chú Horst. Với khoảng cách tương tự, Birgit đi sau Katrina, thận trọng không bước phải vạt áo cô dâu.

Khi Roran và Katrina lên tới nửa đồi, một đôi bồ câu trắng bay ra từ hàng liễu bên bờ sông Jiet, quắp theo một vòng trang sức bằng hoa thủy tiên vàng. Katrina chậm bước rồi ngừng lại, khi hai con chim tiến lại gần. Chúng bay quanh trên cô, từ bắc tới đông, ba lần; rồi sà xuống, đặt vòng hoa lên mũ miện trên đầu cô, trước khi bay trở lại bờ sông.

Eragon hỏi nhỏ Arya:

- Nàng đã dàn xếp cảnh này, đúng không?

Cô tiên chỉ mỉm cười.

Tới đỉnh đồi, Roran và Katrina đứng trước Eragon, chờ dân làng chấm dứt bài ca. Khi điệp khúc sau cùng lắng xuống, Eragon đưa cao hai tay nói:

- Xin chào mừng tất cả quý vị. Hôm nay chúng ta cùng có mặt tại đây để mừng cho sự kết hợp giữa hai gia đình. Roran con trai của gia đình Garrow và Katrina con gái của gia đình Ismira. Cả hai đều có tiếng là những con người đức hạnh. Theo tôi biết, sẽ không ai phản đối điều này. Tuy nhiên, nếu không đúng như vậy, hoặc còn lý do nào mà họ không thể trở nên vợ chồng, xin quý vị cứ đưa ra lời phản đối trước các nhân chứng tại đây, chúng ta sẽ cùng đánh giá ý kiến của quý vị.

Ngừng lại một lúc, Eragon tiếp:

- Ai đại diện cho Roran – con trai gia đình Garrow?

Chú Horst tiến lên:

- Roran không còn cha, không có chú, vì vậy, tôi, con trai gia đình Horst Ostrec, đại diện anh ta như một người ruột thịt.

- Ai đại diện cho Katrina Ismira?

Birgit bước tới:

- Katrina không còn mẹ, không có dì, vì vậy tôi đại diện cho cô như một người ruột thịt.

Dù có mối bất hòa dai dẳng với Roran, nhưng theo phong tục, Birgit có quyền và trách nhiệm đại diện cho Katrina, vì chị ta là bạn thân của mẹ Katrina.

Tất cả đều đã đàng hoàng đứng nghi lễ. Bây giờ, hãy cho biết Roran Garrow đem gì tới lễ cưới này:

Chú Horst lên tiếng:

- Anh ta đem tới đây tên tuổi của mình. Đem tới cây búa. Đem tới nghị lực của hai bàn tay. Và đem tới lời hứa một trang trại trong làng Carvahall, nơi hai người sẽ có thể sống bên nhau trong hòa bình.

Đám đông xôn xao kinh ngạc, vì nhận ra Roran đang làm gì: anh đang công khai tuyên bố triều đình không thể ngăn chặn được anh trở về làng cũ cùng Katrina, và sẽ cung cấp cho cô cuộc sống mà đáng lẽ cô đã được hưởng, nếu không có những kẻ sát nhân của Galbatorix cản trở. Roran đã đánh cược danh dự - của một người đàn ông, một người chồng – trên sự sụp đổ của triều đình.

Eragon hỏi:

- Birgit Mardras, chị có chấp thuận đề nghị này không?

- Tôi chấp thuận.

- Còn Katrina Ismira đem gì tới lễ cưới này?

- Cô đem tới đây tình yêu, lòng tận tụy hiến dâng, phục vụ Roran Garrow. Cô đem tới tài năng nội trợ và cô đem tới của hồi môn.

Eragon ngạc nhiên nhìn Birgit ra hiệu cho hai người đang đứng kế Nasuada, khiêng một thùng sắt, tiến lên. Birgit mở nắp thùng, để Eragon thấy những gì bên trong. Nó há hốc miệng khi thấy một đồng đồ trang sức.

- Cô đem tới một dây chuyền vàng gắn kim cương, một bộ trâm cài đầu bằng san hô đỏ từ Nam Hải, một lược tóc bằng ngọc trai, năm nhẫn vàng và hổ phách. Nhẫn đầu tiên là...

Birgit vừa diễn tả vừa đưa lên từng món để tất cả cùng thấy là chị nói thật.

Eragon ngờ ngác nhìn Nasuada và thấy cô đang vui vẻ cười.

Sau khi Birgit khóa lại nắp thùng nữ trang. Eragon hỏi:

- Horst Ostrec, ông chấp thuận đề nghị này không?

- Tôi chấp thuận.

- Như vậy, hai gia đình bây giờ là đúng theo luật pháp của quê hương.

Rồi, lần đầu tiên, Eragon nói trực tiếp với Roran và Katrina:

- Roran, Hai người đại diện đã đồng ý những điều kiện trong đám cưới anh chị, anh có hài lòng với sự thương lượng của ông Horst Ostrec không?

- Tôi hài lòng.

- Katrina, chị có hài lòng với sự thương lượng của bà Birgit Mardras không?

- Tôi hài lòng.

- Roran Cây-búa-dũng-mãnh, con của Garrow, nhân danh tên anh và dòng họ, anh có thể sẽ bảo vệ và chăm sóc Katrina Ismira suốt đời không?

- Tôi, Roran Cây- búa-dũng-mãnh, con trai của Garrow, nhân danh

tên tôi và dòng họ, xin thề: sẽ bảo vệ và chăm sóc Katrina con gái của Ismira suốt đời.

- Anh có thể giữ gìn thanh danh chị ấy; trung thành, tôn trọng và hòa nhã trong cư xử không?

- Tôi xin thề giữ gìn thanh danh cô ấy, trung thành và cư xử tôn trọng và hòa nhã suốt đời.

- Anh có thề, vào chiều mai, sẽ trao chìa khóa tài sản, tử tiền nếu có, để chị ấy chăm nom công việc của anh như một người vợ không?

Roran thề. Eragon hỏi Katrina:

- Katrina, con gái của Ismira, có nhân danh tên mình và dòng họ, thề sẽ phục vụ và chăm sóc Roran Garrow suốt đời.

- Chị có thể giữ gìn thanh danh anh ấy; trung thành, tôn trọng và hòa nhã trong đối xử, sinh con cho anh ấy và là người mẹ yêu thương con cái không?

Katrina thề.

- Chị có thể sẽ đảm nhiệm tiền bạc và tài sản của anh ấy, và sắp xếp một cách có trách nhiệm, để anh ấy có thể tập trung vào nhiệm vụ không?

Katrina thề.

Eragon mỉm cười, rút từ túi ra một dải băng màu đỏ:

- Hãy đặt cổ tay lên nhau.

Roran đặt cổ tay trái lên tay phải của Katrina. Đặt dải băng đỏ lên tay hai người, Eragon buộc ba lần, rồi kết thành một cái nơ.

- Nhân danh quyền của một kỵ sĩ rồng, tôi tuyên bố hai người là vợ chồng.

Tiếng hoan hô vui vẻ òa lên trong đám đông. Tiếng hoan hô tăng gấp đôi khi Roran và Katrina trao nhau nụ hôn.

Saphira vươn đầu tới hai con người đang tươi rói vì hạnh phúc, chờ Roran và Katrina tách rời nhau, nó chạm nhẹ mõm lên trán từng người nói: "Chúc sống lâu, và tình yêu của hai người theo năm tháng càng thêm thắm thiết.:"

Roran và Katrina quay sang đám đông, hai tay buộc vào nhau đưa

lên cao. Roran tuyên bố:

- Khai tiệc!

Eragon theo hai người xuống đồi giữa sức ép và tiếng hò reo của mọi người, rồi tiến tới cái ghế đặt ngay hàng đầu trong một dãy bàn. Roran và Katrina ngồi như quân vương và hoàng hậu trong tiệc cưới của họ.

Quan khách nối hàng để chúc mừng và tặng quà. Eragon là người đầu tiên. Nó cười hơn hở, bắt tay Roran, và nghiêng đầu sang Katrina. Cô nói:

- Cảm ơn Eragon.

Roran cũng nói:

- Cảm ơn em, Eragon.

- Em rất vinh dự.

Nó lom lom nhìn hai người, rồi bật lên cười ha hả. Roran nói:

- Chuyện gì vậy?

- Anh, Cả hai anh chị trông hạnh phúc đến....ngô không chịu nổi.

Mắt long lanh, Katrina cũng cười theo, ôm Roran, nói:

- Ngô! Chính xác!

Trấn tĩnh lại, Eragon nói:

- Anh chị phải biết là đã may mắn đến ngàn nào mới có mặt tại đây ngày hôm nay. Roran, nếu anh không đủ khả năng liên kết mọi người, để tới Cánh Đồng Cháy, và nếu chị Katrina bị Ra'zac bắt tới Uru'baen, cả hai sẽ không.....

Roran cắt ngang:

- Đúng. Nhưng anh đã làm được chuyện đó và chúng đã không bắt được chị Katrina tới Uru'baen. Đừng làm u ám ngày hôm nay, với những ý nghĩ kém vui, về những gì có thể xảy ra.

Nhìn hàng người đang chờ đợi phía sau, để biết chắc không ai nghe được, Eragon nói:

- Lý do em nhắc tới chuyện đó không phải vậy. Cả ba anh em ta đều là kẻ thù của triều đình. Vụ hôm nay là một chứng minh: chúng ta không được an toàn. Nếu có thể, Galbatorix sẽ tấn công bất kỳ ai trong

chúng ta, kể cả anh, chị Katrina, để làm người kia đau khổ. Vì vậy em làm mấy cái này cho anh chị. Eragon lấy từ túi nhỏ đeo trên thắt lưng ra hai cái nhẫn vàng, rồi chùi cho tới khi bóng lộn. Đêm qua nó đã làm ra từ quả cầu vàng còn lại. Eragon đưa cái nhẫn lớn cho Roran, cái nhỏ hơn cho Katrina.

Roran quan sát, rồi đưa lên trời, nheo mắt ngắm nghía những nét khắc cổ ngữ trên thành trong của nhẫn.

- Đẹp quá, nhưng mấy cái nhẫn này có thể bảo vệ anh chị cách nào?

- Em đã yểm bùa để chúng có thể thi hành ba việc. Nếu khi nào cần em hay Saphira giúp, hay quay nhẫn quanh ngón tay một lần và nói: “Giúp anh, khắc – tinh- của – Tà- thần, giúp anh, Vảy Sáng”, chúng em sẽ nghe thấy, và tới ngay. Nếu một trong hai anh chị kề cận cái chết, nhẫn sẽ báo động cho chúng em, hay cho anh, hoặc cho chị. Tùy theo ai đang gặp nguy hiểm. Khi nào cái nhẫn còn chạm vào da, thì người này sẽ vẫn biết cách tìm ra người kia, dù ở xa nhau tới đâu.

Nó ngật ngừng rồi nói tiếp:

- Hy vọng anh chị đồng ý đeo chúng.

Katrina nói ngay:

- Tất nhiên chị sẽ đeo mà.

Ngực Roran phồng lên, giọng trở lên mạnh mẽ.

- Cám ơn. Cám ơn em. Phải chi có hai cái nhẫn này trước khi anh chị bị chia cách ở Carvahall.

Vì mỗi người chỉ còn một tay tự do, Katrina đeo nhẫn lên ngón thứ ba của bàn tay phải Roran, và anh cũng đeo lên ngón thứ ba của bàn tay trái cô.

Eragon nói:

- Em còn món quà nữa tặng anh chị.

Quay lại, nó vừa huýt sáo, vừa ngoắt tay. Một quân hầu lách qua đám đông, cầm cương con Hỏa Tuyết tiến đến. Hắn trao dây cương cho Eragon, rồi cúi đầu, lùi ra.

Eragon nói:

- Anh cần một con ngựa tốt. Đây là Hỏa Tuyết. Nó thuộc về ông

Brom, rồi tới em, bây giờ em tặng nó cho anh.

- Đẹp lộng lẫy.
- Chiến nhất đấy. Anh nhận chứ?
- Rất vui lòng.

Gọi quân hầu, Eragon trao lại Hỏa Tuyệt để hấn sẵn sóc, và cho biết chủ mới là Roran. Sau đó, nhìn hàng người chờ tặng quà, Eragon cười nói:

- Sáng nay anh chị còn nghèo, nhưng tối nay đã giàu có rồi. Nếu em và Saphira có cơ hội nghỉ ngơi, chúng em sẽ tới sống trong căn phòng khổng lồ anh chị xây dựng cho các con.

Roran nói:

- Khổng lồ đến thế nào, chắc không đủ rộng cho Saphira.

Katrina tiếp lời chồng:

- Nhưng hai em sẽ luôn được anh chị tiếp đón.

Chúc mừng họ thêm lần nữa, Eragon rút về cuối bàn, tự giải trí bằng cách ném những mảnh gà quay cho Saphira và ngắm cô ả tấp ngon lành từ trên không. Nó ngồi lại cho đến khi Nasuada nói vài lời với Roran và Katrina và trao cho họ một vật nho nhỏ. Rồi nó chặn đầu Nasuada khi cô sửa soạn rời bàn tiệc.

Cô vội hỏi:

- Chi vậy, Eragon? Tôi không ở lại được.
- Công nương cho Katrina áo cưới và của hồi môn, đúng không?
- Anh không tán thành sao?
- Tôi rất biết ơn cô đã quá tốt với gia đình tôi, nhưng tôi tự hỏi....
- Chuyện gì?
- Có phải Varden rất cần vàng?

- Đúng vậy. Nhưng không quá cần như trước đây. Vì từ khi có kế hoạch sản xuất đai áo của tôi, và từ khi tôi thắng trong cuộc thử thách trường đao, những bộ tộc du mục đã thề tuyệt đối trung thành với tôi, và đón mừng tôi tới những nhà giàu của họ, thì chúng ta ít phải lo đến chuyện chết vì đói, mà chỉ lo chết vì không có khiên và giáo thôi.

Cô mỉm cười:

- Những gì tôi cho Katrina chẳng đáng gì nếu so với số tiền mà lực lượng này cần có để hoạt động. Và Tôi không tin là mình đã hoang phí vàng bạc của mình. Tôi đã mua được uy tín và sự nể trọng của Katrina, nói rộng hơn, tôi đã mua thiện chí của Roran. Có thể tôi đã quá lạc quan, nhưng tôi tin lòng trung thành của anh ta giá trị hơn hàng trăm thanh gươm, hàng trăm ngọn giáo.

- Công nương vẫn luôn kiếm tìm cách để phát triển Varden trong tương lai?

- Luôn luôn. Như anh vậy.

Quay lưng bước đi, nhưng rồi dừng lại Nasuada nói:

- Trước khi mặt trời lặn, hãy tới gặp tôi, chúng ta cùng đi thăm những người bị thương hôm nay. Anh biết đó, có nhiều người chúng ta không điều trị được. Hãy làm họ vui khi thấy chúng ta quan tâm tới tình trạng của họ, và sự biết ơn của chúng ta đối với sự hy sinh của họ.

- Tôi sẽ tới.

- Tốt

Trong suốt mấy tiếng Eragon đã vui cười, ăn uống, buôn chuyện với bạn bè cũ. Rượu tràn trề như nước, và tiệc cưới càng lúc càng thêm náo nhiệt. Dọn dẹp một khoảng trống giữa các bàn, cánh đàn ông cùng nhau thử tài đấu vật, bắn cung, đấu côn quyền. Hai thần tiên- một nam một nữ- biểu diễn kiếm thuật làm mọi người ngẩn ngơ kinh ngạc vì những chiêu thức như phượng múa rồng bay của họ. Cả Arya cũng đồng ý góp vui một bài ca. Bài hát làm Eragon xúc động tới lạnh cột sống.

Suốt thời gian đó, Roran và Katrina hầu như quên hết chung quanh. Họ chỉ ngồi nhìn nhau say đắm.

Khi mặt trời màu cam chạm chân trời, Eragon miễn cưỡng cáo lui. Bỏ lại tiếng cười nói vui vẻ phía sau, nó và Saphira vừa đi bộ tới nhà bạt của Nasuada, vừa hít thở không khí mát rượi của buổi chiều, cho đầu óc tỉnh táo. Nasuada đang đứng đợi trước lều chỉ huy màu đỏ. Đội Ó Đêm túc trực gần cô. Không nói một lời, cô cùng Eragon và Saphira tiến qua doanh trại, tới những căn lều của các thầy thuốc, nơi các thương binh đang nằm điều trị.

Trong hơn một tiếng, Nasuada và Eragon thăm hỏi những chiến

binh mất chân tay, mất mắt, bị co rút vì nhiễm độc trong cuộc chiến với triều đình. Có những người mới bị thương sáng nay. Những người khác, như Eragon nhận ra, bị thương từ Cánh Đồi Cháy vẫn chưa bình phục, dù đã được điều trị bằng đủ thứ dược thảo và thần chú. Trước khi bước qua hàng loạt thương binh trùm mền kín mít, Nasuada đã cảnh giác Eragon không được cố điều trị cho ai, nhưng không thể kiềm lòng, nó lẩm nhảm thần chú cho người này, rồi người khác, để làm họ bớt đau, hay làm xẹp một cái nốt đầy mủ, hoặc chỉnh lại một cái xương gãy.

Một người – râu xám, mắt bị một mảnh vải đen – bị cụt chân trái tới gối, mất hai ngón tay phải, khi được Eragon thăm hỏi, đã nắm lấy khuỷu tay nó bằng ba ngón tay còn lại, giọng khàn đặc:

- A, Khắc-tinh – của- Tà –thần, tôi biết ngài sẽ tới. Tôi chờ đợi ngài từ khi có ánh sáng.

- Anh nói gì vậy?

- Ánh sáng chiếu rọi thịt da của thế giới. Trong một thoáng, tôi đã thấy mọi sinh vật chung quanh, từ lớn nhất tới nhỏ nhất. Tôi đã thấy xương mình rọi sáng qua cánh tay. Tôi đã thấy những con giun trong lòng đất và những bầy quạ trên bầu trời, cả những con bọ trong cánh chúng. Khắc-tinh-của- Tà-thần ơi, thần linh đã chạm tới tôi. Các vị đã cho tôi thấy hình ảnh này với một lý do. Tôi thấy ngài như mặt trời cháy rực giữa một rừng những ngọn nến lơ mờ. Và tôi thấy anh trai ngài và con rồng của hắn. Họ cũng giống như mặt trời.

Tóc gáy Eragon dựng ngược khi nó nghe chính giọng mình:

- Tôi không có anh trai.

Người thương binh cười sằng sặc:

- Không gạt được tôi đâu, Khắc-tinh-của- Tà- thần. Tôi biết rõ mà. Thế giới bùng cháy quanh tôi, từ ngọn lửa tôi đã nghe tiếng thì thầm, và từ tiếng thì thầm đó tôi hiểu ra nhiều chuyện. Lúc này ngài đang che giấu mình với tôi, nhưng tôi vẫn thấy ngài, một con người của ánh lửa vàng, với mười hai ngôi sao bồng bềnh quanh thắt lưng, và một ngôi sao sáng hơn ngay trên lòng bàn tay phải.

Eragon ép bàn tay lên thắt lưng Beloth Khôn- ngoan, để thấy mười hai viên kim cương vẫn nằm kín sau lớp da.

Kéo Eragon sát mặt, gã thương binh thì thầm:

- Nghe này, Khắc- tinh- của- Tà- thần. Tôi thấy anh trai ngài bốc cháy. Nhưng hắn không cháy như ngài. Ôi, không. Ánh sáng từ linh hồn hắn phát ra như từ nơi khác tới. Là hình dạng người, nhưng hắn là ...một cõi trống không. Từ hình dạng đó ánh sáng chói lòa bốc cháy. Ngài hiểu không? Có....những kẻ khác đã thấp sáng hắn.

- Những kẻ đó ở đâu? Anh có thấy không?

Người thương binh ngập ngừng:

- Tôi cảm thấy như chúng kẻ bên, phần nộ với thế giới, như chúng căm ghét tất cả những gì trên cõi đời này. Nhưng cơ thể chúng trốn tránh khỏi tầm nhìn của tôi. Chúng ở đó mà như không có đó. Tôi không thể giải thích rõ hơn.... Tôi không muốn tiến gần những sinh vật đó thêm chút nào nữa. Chúng không là người, tôi tin chắc như vậy, và lòng căm ghét của chúng, như cuồng phong trong cơn giông bão khủng khiếp nhất, nhồi nhét vào một cái chai thủy tinh quá nhỏ

Eragon lẩm bẩm:

- Bao giờ thì cái chai nhỏ xíu đó bị vỡ....

- Đôi khi tôi tự hỏi: phải chăng Galbatorix đã có thể thu bắt thần linh và làm các vị đó thành nô lệ của lão. Nhưng rồi tôi lại cười, tự cho mình là một thằng khùng.

- Nhưng thần linh của ai? Của người lùn hay của những bộ lạc du mục?

- Điều đó có quan trọng không, Khắc-tinh-Tà- thần? Thần linh là thần linh, từ đâu tới không đáng kể.

- Có lẽ anh nói đúng.

- Khi Eragon rời khỏi cái nệm rơm của anh ta, một thầy thuốc kéo nó ra một nơi, nói:

- Tha lỗi cho hắn, thưa tướng quân. Bị sốc vì những vết thương, hắn điên thật rồi. Lúc nào hắn cũng la hét về những ngôi sao, mặt trời, ánh sáng mà hắn quả quyết là đã nhìn thấy. Đôi khi, dường như hắn biết những điều mà đáng lẽ hắn không biết, nhưng ngài đừng để bị lừa. Hắn cóp nhặt những chuyện đó từ những bệnh nhân khác thôi. Họ tán nhảm cả ngày, vì còn biết làm gì nữa đâu. Tội nghiệp.

- Tôi không là tướng quân và anh ta không điên. Tôi không biết chắc

anh ta là gì, nhưng anh ta có một khả năng khác thường. Nếu tình trạng của anh ta khá hơn hay xấu đi, xin cũng báo cho một người trong Con Đường Lãng Du biết.

- Tuân lệnh, Khắc-tinh-của-Tà-thần. Xin lỗi về sai lầm của tôi.

- Anh ta bị thương ra sao?

- Bị một tên lính cắt đứt mấy ngón tay khi cố đỡ một đường kiếm. Sau đó, bị máy bắn đá của quân triều đình bắn trúng, chân gãy nát không thể chữa lành được nữa. Chúng tôi phải cắt bỏ. Những người chiến đấu gần anh ta kể lại: khi bị bắn trúng, ngay lập tức anh ta bắt đầu gào thét về ánh sáng, và khi họ nâng anh ta dậy, họ nhận ra mắt anh ta trắng dã, con người hoàn toàn biến mất.

- Cảm ơn vì đã giúp tôi biết được rất nhiều điều.

Khi Eragon và Nasuada rời khỏi lều bệnh xá thì trời đã tối. Nasuada thở dài, nói:

- Bây giờ tôi có thể uống một cốc rượu mật ong.

Eragon gật, rồi cả hai cùng bước trở lại nhà bạt của cô. Một lúc sau Nasuada hỏi:

- Đang nghĩ gì thế, Eragon?

- Nghĩ về cái thế giới lạ lùng mà chúng ta đang sống. Phải chi hiểu được một phần rất nhỏ của thế giới này, tôi cũng cảm thấy là may mắn rồi.

Eragon kể lại cuộc chuyện trò với người thương binh. Nasuada cũng tỏ ra quan tâm, cô bảo:

- Anh nên nói với Arya chuyện này. Có thể cô ta biết những “kẻ kia” là ai.

Chia tay trước nhà bạt, Nasuada vào trong để đọc báo cáo, còn Eragon và Saphira trở lại lều. Tới nơi, Saphira khoan tròn trên đất, chuẩn bị ngủ. Ngồi kế bên, Eragon ngược nhìn những vì sao, một đoàn thương binh diễu hành trước mắt nó.

Điều họ nói liên tục vang vang trong tâm trí Eragon: Khắc-tinh-của-Tà-thần, chúng tôi chiến đấu vì ngài.

Chương 24

Lời thì thầm trong đêm

Roran mở mắt, trừng trừng nhìn vạt vải bông thông trên đầu.

Ánh sáng xám xuyên qua lều, làm đồ vật nhuốm màu nhợt nhạt. Roran rùng mình. Tấm chăn đã rơi xuống ngang hông làm thân trên anh phơi trong gió đêm lạnh lẽo. Khi kéo chăn lên, anh mới nhận ra Katrina không còn bên cạnh.

Nhìn cô đang ngồi bên cửa lều, khoác tấm áo choàng, tóc xõa ngang lưng, mắt ngược lên trời; cổ họng Roran như nghẹn lại.

Kéo theo tấm chăn, anh đến ngồi bên Katrina, choàng tay quanh vai cô. Katrina dựa vào anh. Đầu và vai cô làm ngực anh ấm áp. Anh hôn lên trán cô, rồi cùng cô lắng lắng ngắm sao, lắng nghe nhịp thở của cô đều đều, âm thanh duy nhất gần gũi anh trong cái thế giới đang say ngủ.

Một lúc sau, Katrina thì thầm:

- Hình dạng những chòm sao ở đây cũng khác, anh thấy không?

Anh nhắc tay, ôm eo cô và cảm thấy bụng cô đã hơi lớn.

- Ờ, nhưng sao em tỉnh giấc vậy?

Mắt long lanh nhìn anh, cô nói:

- Em suy nghĩ. Nghĩ về anh, nghĩ về chúng ta... Nghĩ đến tương lai của chúng mình. Bây giờ chúng mình đã cưới nhau, anh định làm gì để lo cho em và con?

Anh mỉm cười:

- Đó là chuyện làm em lo nghĩ? Chúng ta có đủ vàng để không phải lo đói nữa. Ngoài ra, Varden sẽ luôn lo cái ăn chỗ ở cho anh em của Eragon. Thậm chí, nếu có chuyện gì xảy ra cho anh, họ cũng sẽ chăm sóc em và con chúng ta.

- Dạ, nhưng... anh định làm gì?

Bối rối, Roran tìm trên mặt cô nguyên nhân làm cô lo lắng:

- Anh sẽ giúp Eragon kết thúc cuộc chiến tranh này, để chúng ta có thể trở lại thung lũng Palancar, ổn định cuộc sống, không còn phải lo sợ tụi lính kéo lê chúng ta tới Uru'baen nữa. Anh có thể làm gì khác được?

- Vậy là anh sẽ chiến đấu bên Varden?

- Em biết rồi mà.

- Nếu hôm nay Nasuada cho phép, anh đã cùng họ chiến đấu rồi?

- Phải.

- Còn con chúng ta thì sao? Một đoàn quân lâm trận không là nơi để nuôi dạy một đứa trẻ.

- Katrina, chúng ta không thể chạy trốn triều đình. Nếu Varden thất bại, Galbatorix sẽ lùng sục để giết chúng ta, giết con của chúng ta. Và anh nghĩ, Varden không thể chiến thắng nếu mọi người không dốc hết tâm can giúp họ.

Cô đặt một ngón tay lên môi anh:

- Anh là tình yêu duy nhất của em. Không người đàn ông nào khác chiếm được tim em. Em sẽ làm tất cả những gì có thể để anh nhẹ gánh. Em nấu nướng, may vá áo quần, lau chùi bộ giáp cho anh... Nhưng ngay sau khi sinh, em sẽ đi khỏi đoàn quân này.

- Đi! Em mất trí rồi! Đi đâu?

- Tới Dauth chẳng hạn. Còn nhớ phu nhân Alarice đã dành cho chúng ta một nơi ẩn trú không? Vẫn còn mấy người làng chúng ta sống tại đó, em không một mình đâu.

- Nếu em nghĩ anh sẽ để em và đứa con sơ sinh của chúng ta lang thang qua Alagaesia thì...

- Anh đừng la lớn thế.

- Anh không...

- Có. Anh mới la đó.

Nắm chặt hai bàn tay Roran đặt lên ngực mình, Katrina nói:

- Ở đây không an toàn. Nếu chỉ hai chúng ta, em có thể chấp nhận hiểm nguy, nhưng không thể để con chúng ta chết được. Em yêu anh, yêu anh vô cùng, Roran. Nhưng phải đặt con chúng ta trước tất cả những gì chúng ta muốn cho bản thân mình. Nếu không, chúng ta

không xứng đáng được gọi là cha mẹ.

Mắt cô nhòa lệ, và Roran cảm thấy mắt mình ươn ướt.

- Dù sao, chính anh là người đã khuyên em đi khỏi làng, vào ẩn trốn trong núi Spine khi quân triều đình tấn công Carvahall. Chuyện này có khác gì đâu.

Thị giác mờ đi, những ngôi sao như bơi lội trước mặt Roran:

- Thà anh mất một cánh tay còn hơn phải xa em lần nữa.

Katrina lặng lẽ khóc làm toàn thân Roran run rẩy:

- Em cũng đâu muốn xa anh.

Vòng tay xiết chặt hơn, vừa đu đưa cô, Roran vừa ghé sát tai cô thì thầm:

- Thà anh mất một cánh tay còn hơn phải xa em, nhưng thà anh chết còn hơn để kẻ nào làm em và con đau khổ. Nếu em định đi, thì hãy đi lúc này, vì vẫn còn dễ dàng cho em.

Không. Em muốn Gertrude làm bà đỡ cho em. Em chỉ tin tưởng mình bà ấy. Ngoài ra, nếu có gì khó khăn, ở đây còn có những pháp sư giàu kinh nghiệm để chữa trị.

- Không có gì nguy hiểm đâu. Ngay sau khi con chúng ta ra đời, em sẽ tới Aberon, dừng đến Dauth, rất có thể Aberon ít bị tấn công hơn. Nhưng nếu Aberon trở nên quá nguy hiểm, em tới núi Beor, sống với người lùn. Và nếu Galbatorix tấn công người lùn, em có thể đến sống với thần tiên trong Du Weldenvarden...

- Và nếu Galbatorix tấn công Du Weldenvarden, em sẽ lên mặt trăng và nuôi dạy con giữa những linh hồn trên thiên đàng...

- Và họ sẽ cúi đầu, tôn em làm nữ hoàng, vì em xứng đáng như vậy.

Cô ép sát người vào Roran hơn.

Hai người ngồi ngắm cho đến khi từng ngôi sao lần lượt biến khỏi bầu trời, nhạt nhòa dần trong nguồn ánh sáng tỏa ra từ hướng đông. Khi chỉ còn lại ngôi sao mai, Roran lên tiếng hỏi:

- Em biết gì không?

- Chuyện gì?

- Anh vừa chột tin chắc rằng, chúng ta sẽ tiêu diệt tới tên lính cuối cùng của Galbatorix, chiếm tất cả những thành phố của triều đình, đánh bại Murtagh và Thorn, chặt đầu Galbatorix và con rồng phản bội của lão trước khi em sinh con. Vậy là, em sẽ không cần phải đi đâu nữa.

Im lặng một lúc, Katrina khẽ nói:

- Nếu anh làm được như thế, em sẽ vô cùng hạnh phúc.

Hai người vừa định quay vào giường, từ bầu trời mờ sáng, một con thuyền nhỏ xíu đan bằng cỏ khô xuất hiện. Con thuyền lướt trước lều, dập dềnh trên làn sóng không khí vô hình, và rõ ràng như đang nhìn hai người bằng mũi thuyền hình đầu rồng.

Roran và Katrina đều sửng sờ.

Như một sinh vật sống, con thuyền lao qua đường trước căn lều, rồi vút lên, lướt vòng, đuổi theo một con bướm đêm. Khi con bướm chạy thoát, con thuyền lướt lại căn lều, chập chờn trước mặt Katrina chỉ vài phân.

Trước khi Roran kịp quyết định chộp bắt, con thuyền quay mũi, bay thẳng về hướng ngôi sao mai, biến vào đại dương vô tận của bầu trời, để lại hai người ngỡ ngác nhìn theo.

Chương 25

Nhận lệnh

Đêm hôm đó, hình ảnh bạo lực chết chóc lờn vờn trong những cơn mơ của Eragon, rình rập tràn ngập vào tâm trí nó với những chuyện hãi hùng. Nó lăn lộn muốn trốn thoát nhưng không. Những hình ảnh không mạch lạc của những thanh gươm đâm chém, của những người kêu la, của vẻ mặt Murtagh giận dữ thấp thoáng trước mắt nó. Rồi nó cảm thấy Saphira đang len vào tâm trí. Như một cơn gió lớn, Saphira quyết sạch ác mộng kinh hoàng khỏi giấc mơ. Trong yên lặng, ả thì thầm: “Tiểu huynh tất cả đều ổn, Thoải mái nghỉ ngơi đi; anh an toàn mà. Có em đây nghỉ ngơi đi.” Một cảm giác làm xuyên suốt Eragon. Nó lăn người, chập chờn vào những kỉ niệm vui vẻ hơn, yên tâm vì có Saphira bên mình. Khoảng một tiếng trước bình minh, Eragon mở mắt và thấy mình đang nằm dưới cánh Saphira. Cô em rùng cuộn đuôi quanh nó, ấm sừng ấm áp đầu nó. Eragon mỉm cười, bò ra khỏi cánh. Saphira vươn đầu ngáp.

Eragon nói: -Chúc buổi sáng tốt lành. Saphira lại ngáp buổi bình minh như một con mèo. Tắm rửa, cạo râu bằng phép thuật, lau máu khô đọng trên thanh kiếm cong từ hôm qua xong. Eragon mặc cái áo trấn thủ của thần tiên. Sau khi Eragon hài lòng với giáng vẻ tươi tắn và Saphira đã liếm sạch sẽ thân mình. Hai anh em đi bộ tới nhà bạt của Nasuada. Nhóm sáu Ó đêm đang đứng bên ngoài, những khuôn mặt đầy theo vẫn luôn luôn nghiêm khắc. Chờ một người lùn thân hình chắc nịch vào thông báo trước, rồi Eragon tiến vào lều, còn Saphira bò quanh ra sau tấm bạt mở sẵn, để nó có thể thò đầu vào tham dự. Nasuada đang ngồi trên cái ghế chạm trổ những đóa hoa thảo nhĩ.

Eragon cúi đầu nói:

- Thừa công nương, cô đã yêu cầu tôi tới để trao một nhiệm vụ quan trọng.

- Đúng thế . Mời ngồi Cô chỉ xếp ghế kế bên Eragon.

Đặt ngang thanh kiếm, Eragon ngồi xuống ghế. Nasuada nói:

- Như anh đã biết, Galbatorix đã đưa mấy tiểu đoàn tới những thành phố Arough, Feinster và Belatona với nỗ lực Tránh bị chúng ta bao vây, và làm chậm bước tiến của chúng ta, ép chúng ta phải, phân tán quân, lực lượng bị suy giảm trong việc đánh phá quân của lão đang đóng tại phía bắc. Sau trận đánh hôm qua, thám sát đã báo cáo: tên lính cuối cùng của Galbatorix đã núp vào một nơi hoàn toàn không ai biết. Nhiều ngày trước tôi đã dự định tấn công chúng, nhưng phải đành hoãn lại, vì anh vắng mặt. Không có anh và Saphira, Murtagh và Thorn sẽ tàn sát quân ta mà không bị trừng trị lại, và chúng tôi cũng không có cách nào để phát hiện là chúng có trong hàng ngũ quân triều đình hay không. Bây giờ anh đã trở lại, vị trí chúng ta đã được cải tiến hơn, dù không hoàn toàn như mong muốn, vì bây giờ chúng ta phải chiến đấu với thủ đoạn mới của Galbatorix: những con người không hề biết đến đau đớn. Niềm khích lệ duy nhất của chúng tôi là anh và Saphira, cùng với những pháp sư của nữ hoàng Islanzadí, đã chứng tỏ là có thể đẩy lui Murtagh và Thorn. Hy vọng đó sẽ quyết định kế hoạch chiến thắng của chúng ta.

Saphira nói: “Con rồng đỏ yếu ớt đó làm sao bì với tôi được. Không có Murtagh bảo vệ, Tôi đã dí cổ nó xuống đất, vặn cổ cho đến khi nói phải tâm phục khẩu phục tôi rồi.”

Nasuada cười:

- Ta cũng tin như vậy.

Eragon hỏi:

- Công nương quyết định hành động theo hướng nào.

- Tôi quyết định nhiều hướng, và chúng ta phải tiến hành tấn cả cùng một lúc, nếu chúng đem lại thành công. Trước hết, chúng ta không thể tiến xa hơn nữa vào đế quốc, mà bỏ lại những thành phố Galbatorix đang kiểm soát. Vì như vậy, chúng ta sẽ bị tấn công cả trước mặt lẫn sau lưng, mời gọi Galbatorix xâm nhập và chiếm Surda trong khi chúng ta vắng mặt. Vì vậy tôi đã ra lệnh cho Varden tiến quân về hướng bắc, tới nơi gần nhất để có thể vượt sông Jiet. Ngay khi họ qua bên kia sông, tôi sẽ gửi quân tới miền Nam, chiếm Aroughs, trong khi đó vua Orrin và tôi cùng lực lượng còn lại, tiếp tục tiến tới Feinster. Với sự hỗ trợ của anh và Saphira, Feinster sẽ thất thủ không quá khó khăn.

Cô nghiêng mình tới trước:

- Eragon, trong khi chúng tôi vướng vào cái công việc chán ngắt là

lang thang qua các vùng quê, tôi có những nhiệm vụ khác nhờ anh. Thần tiên đang chiến đấu cho chúng ta tại Alagaesia, người Surda đã sát cánh cùng chúng ta rất nhiệt tình, thậm chí Urgal đã tự liên kết cùng chúng ta. Nhưng chúng ta cần người lùn. Không có họ, chúng ta không thể thành công nhất là bây giờ, nhất là chúng ta phải chiến đấu với những tên lính không hề cảm thấy đau đớn.

- Người lùn đã chọn được vua hay nữ hoàng mới chưa?

Nasuada nhíu mày:

- Narheim bảo đảm với tôi là sẽ tiến hành rất nhanh, nhưng giống thần tiên, khái niệm về thời gian của người lùn kéo dài hơn rất nhiều so với chúng ta.

Nhanh chóng với họ cũng phải là mấy tháng.

- Họ không thấy là tình hình đang rất khẩn trương sao?

- Một số thấy, nhưng nhiều người phản đối việc giúp chúng ta trong chiến tranh này, họ tìm cách trì hoãn mọi hành động càng lâu càng tốt, để tìm người nhồi lên cái gai cảm thạch trong Trojnheim. Sống ẩn dật quá lâu người lùn nghi ngờ tất cả những người ngoài. Nếu người lùn phản đối mục tiêu của chúng ta, chúng ta sẽ mất người lùn. Không thể điều đó xảy ra. Cũng không thể chờ người lùn giải quyết những khác biệt bằng phong cách bình thường của họ được. Nhưng.....

Cô đưa cao một ngón tay:

- Nhưng cho đến bây giờ tôi không thể can thiệp vào nội bộ chính trị của họ một cách hiệu quả được. Thậm chí nếu tôi ở trong Tronjheim, tôi cũng không thể bảo đảm một kết quả thuận lợi. Người lùn không muốn bất cứ ai ngoài bộ tộc xen vào guồng máy cai trị của họ. Vì vậy, Eragon tôi muốn anh, đại diện tôi tới Tronjheim. Hãy làm những gì có thể để bảo đảm người lùn chọn một quân vương mới thật khẩn trương, và làm sao để họ chọn một ông vua có tình cảm với lí tưởng của chúng ta.

- Tôi ư ? Nhưng...

- Vua Hrothar đã phê chuẩn anh là người trong bộ tộc Ingeitum. Theo luật pháp và phong tục của họ, anh là một người lùn, Eragon. Anh có quyền hợp pháp tham dự những buổi họp của Ingeitum. Và vì Orik được bầu là lãnh đạo của họ, anh ta là nghĩa huynh của anh, là một thân hữu của Varden, tôi tin chắc Orik sẽ để anh cùng tham dự vào những

buổi họp cơ mật của mười ba bộ tộc bầu chọn vua mới.

Eragon cảm thấy lời đề nghị của Nasuada có điều vô lý:

- Còn Murtagh và Thorn? Khi chúng trở lại mà chuyện này là chắc chắn rồi

- Chỉ có tôi, Saphira cộng thêm mấy người hỗ trợ, mới có thể chống chọi lại. Nếu vắng mặt chúng tôi, không ai có thể ngăn chúng giết công nương, Arya, vua Orrin, hoặc có thể toàn thể Varden.

Đôi lông mày của Nasuada nhíu sát nhau:

- Hôm qua anh đã cho Murtagh ném mìn thất bại thảm hại. Hắc và Thorn đã phải bay về Uru'baen, chắc chắn đã bị Galbatorix cật vấn về trận đánh và nghiêm khắc trừng trị vì đã thất bại. Lão sẽ không đưa chúng trở lại tấn công chúng ta, cho đến khi nào lão tin chúng có thể thắng được anh. Rõ ràng lúc này Murtagh chưa thể xác định mức giới hạn sức lực của anh, vì vậy sự kiện xấu chưa thể xảy ra. Từ bây giờ đến lúc đó tôi tin anh có đủ thời gian để đi và về giữa Farthen Dur.

- Công nương có thể làm. Ngoài ra làm sao có thể giấu được Galbatorix chuyện này? Lão sẽ tấn công trong khi chúng tôi vắng mặt. Tôi không tin là cô đã phát hiện tất cả gián điệp lão đã cài trong hàng ngũ của chúng ta.

Gõ tay ghế, Nasuada nói:

- Eragon, Tôi muốn anh đi tới Farthen Dur chứ không nói là Saphira cùng đi

- Đường nào? Thử nói xem.

- Tôi sẽ suy nghĩ, nhưng tôi tin là có.

- Tôi đã nghĩ và nghĩ rất nhiều rồi, Eragon. Hãy hành động như một sứ thần ngoại giao của tôi, một niềm hy vọng duy nhất có thể ảnh hưởng tới thành công đối với người lùn. Nên nhớ tôi đã được nuôi dạy từ thế giới của người lùn, Tôi hiểu họ hơn hầu hết người khác.

Eragon làu bàu:

- Tôi vẫn tin đây vẫn là một sai lầm. Hãy để Jormundur hay một cấp chỉ huy của công nương thay thế tôi. Tôi sẽ không đi trong khi...

Nasuada cao giọng:

- Anh không đi? Cấp dưới cãi lệnh trên chẳng khác nào một chiến binh không chấp nhận mệnh lệnh chỉ huy ngoài chiến trường, và hình phạt sẽ là như nhau. Eragon, là chỉ huy của anh tôi ra lệnh, dù muốn hay không anh phải chạy tới Farthen Dur, để giám sát cuộc bầu chọn vị vua mới của người lùn.

Phấn nộ, tay nắm lại chuôi kiếm, Eragon thở hổn hển.

Nasuada dịu giọng hơn:

- Thế nào, Eragon? Anh sẽ làm theo yêu cầu của tôi, hay sẽ truất quyền tôi và tự lãnh đạo Varden? Tùy anh lựa chọn.

Bàng hoàng, Eragon vội nói:

- Không, tôi có thể can gián công nương. Tôi có thể thuyết phục công nương đổi ý.

- Anh không thể vì anh không đưa ra được sự thay đổi nào có vẻ dẫn tới thành công.

Nhìn thẳng vào mắt Nasuada, Eragon nói:

- Tôi có thể từ chối lệnh và chịu hình phạt.

Đề nghị của Eragon làm cô giật mình:

- Thấy anh bị quát roi sẽ là 1 tổn hại không gì bù được đối với Varden. Và chuyện đó sẽ hủy hoại quyền uy của tôi, vì mọi người sẽ biết là, anh có thể bất tuân lệnh tôi khi nào muốn, với hậu quả là những vết lằn mà anh có thể chữa lành ngay sau đó, vì chúng tôi không thể xử tử anh như những chiến binh khác cãi lệnh cấp trên. Thà là tôi từ bỏ chức vị trao quyền chỉ huy Varden cho anh, còn hơn để chuyện như thế xảy ra. Nếu tin là anh thích hợp với công việc hơn tôi, hãy thay tôi, ngồi vào ghế của tôi và tuyên bố anh là chỉ huy của lực lượng này. Nhưng cho đến khi nào tôi còn là đại diện cho Varden, tôi có quyền ra quyết định. Nếu những quyết định đó sai lầm tôi hoàn toàn chịu trách nhiệm.

Eragon băn khoăn hỏi:

- Công nương sẽ không nghe theo lời khuyên nào sao? Công nương chèo lái Varden bất chấp ý kiến của những người chung quanh sao?

- Tôi có nghe lời khuyên. Tôi nghe liên tục mỗi giờ thức giấc trong đời. Nhưng đôi khi những kết luận sau cùng không hợp với ý kiến thuộc hạ, bây giờ anh phải quyết định giữ lời thề và tuân lệnh tôi hay không,

cho dù anh có thể không đồng ý.

Ngược nhìn Nasuada, Eragon nói:

- Được tôi sẽ đi.

Nasuada có vẻ bất căng thẳng:

- Cám ơn, Eragon. Còn Saphira ở lại hay đi?

Điều chỉnh tư tưởng để Eragon và Nasuada có thể nghe, Saphira trả lời: “Thợ săn đêm, tôi ở lại”

Nasuada cúi đầu:

- Cám ơn, Saphira tôi rất biết ơn vì sự ủng hộ của em.

Eragon hỏi:

- Công nương đã nói với Blodhgarm chuyện này chưa? Ông ta có đồng ý không?

- Chưa. Anh nên báo chi tiết cho ông ta biết. Eragon không nghĩ Blodharm sẽ vui lòng với viễn ảnh nó tới Farthen Dur cùng một Urgal. Nó hỏi: Tôi có thể đưa ra một lời đề nghị chứ? Anh biết tôi sẵn lòng nghe lời đề nghị của anh mà. Câu trả lời làm nó ngập ngừng một lúc, rồi nó nói:

- Một đề nghị và một yêu cầu. Nasuada đưa ngón tay ra hiệu cho nó tiếp tục.

- Khi người lùn chọn xong vua hay nữ hoàng, Saphira sẽ tới Farthen dur với tôi để cùng tôn kính đáng trị vì mới, và hoàn tất lời Saphira đã hứa với vua Hrothgar sau chiến tranh trong Tronjheim.

Nét mặt Nasuada sắc sảo như một con mèo rừng đánh sẵn mỗi khi hỏi:

- Lời hứa gì? Trước đây anh chưa hề cho tôi biết.

- Saphira sẽ sửa chữa Isidar Mithrim, ngôi sao bằng ngọc, như một đèn bù vì Arya đã làm vỡ nó.

Mắt mở to kinh ngạc, Nasuada nhìn saphira hỏi:

- Em có khả năng làm được đại sự đó sao?

“Được chứ. Nhưng không biết đứng trước Isidar Mithrim, có thể tập trung được phép thuật không. Khả năng niệm thần chú của em không

tuân theo ý mình. Đôi khi, hình như em có một giác quan nhạy bén mới, có thể cảm nhận được nhịp đập và năng lượng chuyển vận trong từng thớ thịt, vậy là em có thể điều khiển được ý chí, thay đổi thế giới theo ý mình. Tuy nhiên, ngoài những lúc đó, cả đời em chỉ có thể niệm chú cho một con cá biết bay thôi. Nhưng nếu có thể sửa chữa được Isidar Mithrim, chúng ta sẽ dành được cảm tình của cả thế giới lùn, không chỉ một số ít có chút hiểu biết về mối liên kết quan trọng với chúng ta.”

Nasuada nói:

- Việc này mang lại nhiều hiệu quả hơn là em tưởng. Ngôi sao ngọc nữ một vị trí quan trọng trong tim những người lùn. Người lùn nào cũng say mê đá quý, nhưng họ yêu thương và triu mến Isidar Mithrim hơn bất cứ loài đá quý nào khác, vì vẻ đẹp, và hơn hết, vì kích thước khổng lồ của nó. Hồi phục vẻ lộng lẫy của nó, là em cũng sẽ hồi phục niềm tự hào của nòi giống họ.

Eragon nói:

- Kể cả thất bại trong việc sửa chữa Isidar Mithrim, Saphira cũng nên dự lễ đăng quang của nhà vua mới. Công nương cũng có thể dự lễ đăng quang của nhà Vua mới. Công nương có thể che dấu sự vắng mặt của Saphira mấy ngày, bằng cách nói chúng tôi có một chuyến đi ngắn tới Aberon chẳng hạn. Khi gián điệp của Galbatorix phát hiện bị công nương đánh lừa, thì đã quá muộn để triều đình tổ chức tấn công trước khi chúng tôi trở lại.

Nasuada gật đầu:

- Cũng là một ý kiến hay. Báo cho tôi biết ngay khi người lùn quyết định ngày đăng quang.

- Tuân lệnh.

- Anh đã đưa ra lời đề nghị và giờ anh muốn yêu cầu tôi điều gì?

- Vì công nương nhất quyết tôi phải đi chuyến này, nhưng sau lễ đăng quang xin cho phép tôi bay với Saphira Từ Trojheim đến Elesméra.

- Với mục đích gì?

- Để xin ý kiến những người dạy chúng tôi trong lần cuối cùng tới Du Weldenvarden. Chúng tôi đã hứa, sẽ trở lại Elesméra để hoàn tất học

tập ngay khi hoàn cảnh cho phép.

- Không có thời gian cho anh và Saphira tiếp tục học tập mấy tuần hay mấy tháng đâu.

- Không, nhưng có lẽ đủ thời gian để chúng tôi thăm viếng.

Ngả đầu lên lưng ghế, Nasuada nhìn xuống Eragon:

- Chính xác thì ai là những người thầy của anh? Tôi thấy anh luôn né tránh những câu hỏi về họ. Eragon ai đã dạy cho anh và Saphira?

Chạm nhẹ lên ngón tay trên nhẫn Aren, Eragon nói:

- Chúng tôi đã thề với nữ hoàng Islanzadi là không được tiết lộ nếu chưa được sự cho phép của bà, hay Arya, hoặc người kế vị bà.

- Nhân danh quỷ thần, anh và Saphira đã thề bao nhiêu lần rồi? Đường như hai người tự phong tước mình với bất cứ người nào gặp gỡ. Eragon ngượng ngùng nhún vai trong khi Saphira nói với Nasuada:

“Chúng tôi không muốn thề, nhưng làm sao tránh khỏi những lời cam kết, trong khi chúng tôi không thể lật đổ Galbatorix, nếu không có sự hỗ trợ của các loài trong đất nước Alagaesia? Lời thề là cái giá chúng tôi phải trả, để có được sự giúp đỡ của những ai có thể lực.”

- Hừ. Như vậy muốn biết sự thật, chắc tôi phải hỏi Arya?

Eragon lên tiếng

- Nhưng tôi tin Arya sẽ không nói. Thần tiên coi lý lịch của thầy mình như một trong những bí mật quý giá nhất của họ. Họ không cho ai biết, trừ khi thật sự cần thiết, để tránh loan truyền tới tai Galbatorix. Nhìn viên màu xanh hoàng gia kiên nhẫn, Eragon phân vân, còn bao nhiêu thông tin nữa trong những lời thề, mà danh dự cho phép nó được tiết lộ:

- Dù sao, chúng tôi không quá đơn độc sau khi phát nguyện lời thề.

- Tôi hiểu chỉ mong sao thần tiên nhiệt tình giúp đỡ tôi hơn. Vì sao đến tận Ellesméra? Anh không có cách lên lạc trực tiếp với các sư phụ mình sao?

- Phải chi có thể. Ôi, chưa có câu thần chú nào xuyên qua được hàng rào phép thuật bao quanh Du Weldenvarden.

- Thần tiên không để một khoảng trống nào để chính họ sử dụng

sao?

- Nếu có, thì ngay sau khi hồi tỉnh trong Farthen Dur, Arya đã liên lạc với nữ hoàng Inlanzadí, chứ đâu phải đích thân trở lại Du Weldenvarden.

- Coi như anh có lý, vậy sao anh có thể xin ý kiến của nữ hoàng về số phận của Sloan? Anh đã từng bóng gió là khi nói với bà, quân đội của thần tiên vẫn còn đóng trong Du Weldenvarden?

- Đúng vậy. Nhưng chỉ trong bìa rừng, bên ngoài vòng đai phép thuật bảo vệ. Im lặng kéo dài trong khi Nasuada cân nhắc tới thỉnh cầu của Eragon. Ngoài lều, Eragon nghe tiếng đội Ó đêm đang bàn cãi về cây kích mũi khoằm hay kích thẳng hiệu quả hơn khi đánh bộ binh, tiếng kẽo kẹt xe bò đi qua, tiếng áo giáp leng keng của những người đang chạy, và hàng trăm âm thanh mơ hồ vang trong doanh trại.

Sau cùng, Nasuada lên tiếng hỏi:

- Chính xác thì anh hi vọng được gì trong cuộc thăm viếng này?

- Tôi không biết. Cốt lõi của vấn đề là chúng tôi chưa biết chắc. Có thể chẳng được gì, hay trái lại, có thể học hỏi được họ những điều giúp tôi tận diệt Murtagh và Galbatorix một lần cuối. Nasuada, hôm qua chúng ta chỉ đủ vừa sức thắng. Tôi sợ rằng, khi đụng độ lại với Murtagh và Thron, Murtagh sẽ mạnh hơn. Tôi lạnh cả xương khi phải công nhận một sự thật: tài năng của Galbatorix vượt trội hơn Murtagh rất nhiều, chưa kể tới một lượng lớn năng lượng đã truyền vào ... anh tôi. Vị thần tiên dạy dỗ tôi đã... Nó ngập ngừng, rồi quyết định nói tiếp:

- Đã... Nói bóng gió là: ông biết vì sao nội lực Galbatorix mỗi năm mỗi tăng hơn, nhưng ông từ chối tiết lộ thêm, vì thời gian đó chúng tôi chưa đủ để tiến bộ trong tập luyện. Bây giờ, sau những lần đụng độ với Thron và Murtagh, tôi nghĩ ông sẽ chia sẻ kinh nghiệm với chúng tôi. Hơn nữa, còn quá nhiều phương pháp phép thuật mà chúng tôi chưa được biết, một trong những phương pháp đó có thể đánh bại Galbatorix. Nasuada, nếu đánh bạc trên chuyến đi này, đừng để tôi đánh bạc bằng sự tiến bộ, nhờ vậy sẽ thắng trong trò chơi số mệnh này.

Ngồi im lìm hơn một phút, Nasuada mới nói:

-Tôi chưa thể quyết định cho tới lúc người lùn tổ chức lễ đăng quang. Việc anh tới Du Weldenvarden sẽ tùy thuộc vào việc di chuyển quân của triều đình lúc đó, và vào những gì gián điệp của chúng ta báo

cáo về những hành động của Thron và Murtagh.

- Suốt hai tiếng sau đó, Nasuada hướng dẫn cho Eragon về mười ba bộ tộc người lùn. Cô chỉ dạy cho nó về lịch sử, chính trị của họ; những sản phẩm đặt thù buôn bán của mỗi bộ tộc; tên, gia đình, cá tính của các tộc trưởng; những cách mà cô cảm thấy tốt nhất để thuyết phục người lùn bầu chọn một vị vua hay một nữ hoàng có cảm tình với những mục tiêu của Varden.

Cô nói:

- Nếu Orik ngồi lên chiếc ngai đó thì lí tưởng nhất. Vua Hrothgar được bầu hết quần thần tôn trọng Durgrims Ingeitum là một trong những bộ tộc giàu nhất và có uy tín nhất. Tất cả những điều đó đều thuận lợi cho Orik. Orik rất nhiệt tình với lý tưởng của chúng ta. Anh phục vụ nhưng một thành viên Varden. Cả anh và tôi đều coi and ta là bạn. Hơn nữa Orik còn là nghĩa huynh của anh. Tôi tin, anh ta có tài năng để trở thành một vị vua tuyệt vời của người lùn. Tuy nhiên, có một vấn đề nhỏ: theo tiêu chuẩn của người lùn, Orik còn quá trẻ, và tình bạn của chúng ta có thể là một rào cản khó vượt qua với một dân tộc khác. Còn một trở ngại nữa: sau hơn một trăm năm Ingeitum trị vì, những dân tộc lớn – Durgrimst Feldunost và Durgrimst Knurlcarathn – rất muốn thất vương miện trao sang tay bộ tộc khác. Bằng mọi cách, hãy ủng hộ Orik, nếu có thể giúc and ta lên ngôi; nhưng nếu thấy hi vọng của anh ta chắc chắn thất bại, hãy chuyển sang bộ tộc nào có cảm tình với Varden, dù có phải làm Orik không vui. Đây không phải là lúc để tình bạn can thiệp vào chính trị. Sau khi kết thúc bài thuyết trình về các bộ tộc người lùn, Nasuada và Saphira tính toán sao để Eragon có thể lên ra khỏi doanh trại mà không làm ai chú ý. Mọi chi tiết được quyết định xong. Eragon và Saphira trở lại lều, nói với Blodhgarm những gì đã xảy ra. Eragon ngạc nhiên thấy vị thần tiên lông lá không phản đối.

Nó tò mò hỏi:

- Đại nhân chấp nhận?

Giọng Blodhgarm trầm âm, dịu dàng:

- Nhiệm vụ tôi không thể nói thuận hay không. Nhưng vì mưu lược của Nasuada dường như không đặt ngai và Saphira vào sự nguy hiểm quá đáng, và cả hai có được cơ hội tiến xa hơn trong học tập tại Ellesméra. Tôi và các huynh đệ của tôi sẽ không phản đối.

Ông cúi đầu nói tiếp:

- Bjartkular, Agretlam, tôi xin phép cáo lui. Vị thần tiên vòng qua Saphira, vén cửa lều, một luồng ánh sáng tràn vào khi ông bước ra ngoài.

Eragon và Saphira nói: “Anh sẽ nhớ em nhiều lắm”

“Em cũng nhớ anh, tiểu huynh”

Eragon thở dài: “Chúng ta mới được gần nhau mấy ngày, lại phải xa. Anh thấy khó tha thứ được cho Nasuada chuyện này”

“Đừng trách cô ta về những gì cô ta buộc phải làm”

“Không, nhưng anh vẫn cảm thấy hơn bực bội .”

“Vậy thì hãy đi ngay, Để chúng ta sớm gặp lại trong Farthen Dur”

“Nếu vẫn có thể liên lạc bằng tư tưởng với em, anh sẽ không ngại phải ở quá xa em nhưng vậy. Điều kinh khủng nhất là cảm giác trống vắng. Thậm chí anh em mình còn không dám nói chuyện với nhau qua tấm gương trong lều của Nasuada, sợ mọi người thắc mắc vì sao em tới đó mà lại không có anh”.

Saphira chớp mắt thè lưỡi, và Eragon cảm thấy trong nỗi xúc động của cô em rùng có vẻ khác thường. Nó hỏi: “chuyện gì vậy” “Em... em đồng ý. Ước gì anh em mình có thể giữ liên lạc tinh thần trong thời gian xa nhau. Được vậy, chúng ta sẽ bớt lo lắng và dễ khuấy đảo triều đình hơn.”

Cô ả ư ử hài lòng khi Eragon ngồi xuống bên bắt đầu gãi lên những cái vảy nho nhỏ dưới hàm.

Chương 26

Dấu chân mờ ảo

Sau một loạt chuỗi biến cố choáng váng, Saphira đưa Eragon tới khu trại, nơi cắm lều của Roran và Katrina. Bên ngoài lều, Katrina đang giặt quần áo bên chậu xà phòng, và đồng vải trắng bên máng gỗ.

Cô đưa tay che mắt khi đám bụi bốc lên sau cú hạ cánh của Saphira ngay cạnh cô.

Roran bước ra khỏi lều, thất lại dây đai quần. Anh ho sù sụ và liếc nhìn đám bụi: "Cái gì đã mang em tới đây?". Anh hỏi trong khi Eragon nhảy xuống.

Eragon kể nhanh với họ về chuyến đi sắp tới và cắt nghĩa cho họ tầm quan trọng việc giữ bí mật sự vắng mặt của nó với toàn thể dân làng. "Không vấn đề gì với những thứ họ cảm thấy bởi vì em đã từ chối gặp họ, anh chị đừng nói ra sự thật kể cả với chú Host và thím Elain. Cứ để họ nghĩ em đã trở nên lạnh lùng vô cảm, và thô lỗ trước khi tiết lộ về kế hoạch của Nasuada. Đây là lời đề nghị của em, vì lợi ích của mọi người đang chống lại đế quốc. Anh chị sẽ làm thế chứ?"

"Chúng tôi sẽ không bao giờ phụ lòng chú, Eragon." Katrina nói: "Vì thế đừng lo lắng gì cả."

Rồi Roran nói rằng anh cũng sắp phải ra đi.

"Đi đâu?" Eragon la toáng lên.

"Anh vừa mới nhận nhiệm vụ cách đây vài phút. Bọn anh sẽ đột kích đoàn viện binh của đế quốc – đâu đó phía bắc chúng ta, sau phòng tuyến của chúng."

Eragon nhìn chằm chằm vào sự thay đổi của cả ba. Đầu tiên là Roran, rắn rỏi quyết tâm, vốn đã căng thẳng trước trận chiến, rồi Katrina, lo lắng và cố che giấu điều đó, và Saphira- lỗ mũi bập bùng những tia lửa nhá lên mỗi khi ả thở. "Vậy chúng ta đều sẽ đi những ngã đường riêng"

Dù không ai nói gì nhưng tất cả đều thấy sợ hãi, như thể sẽ không

gặp lại nhau lần nữa.

Giữ lấy Eragon trước mặt, Roran kéo nó lại gần, ôm chặt trong một lúc. Anh buông Eragon ra và nhìn thẳng vào sâu đôi mắt nó: "Hãy tự bảo vệ, em trai. Galbatorix không phải kẻ duy nhất muốn đâm sau gáy em khi em sơ suất."

"Anh cũng vậy. Và nếu anh đương đầu với một pháp sư, hãy chạy xa khỏi tầm kiểm soát của hắn. Sự bảo trợ của em đặt cạnh anh sẽ không tồn tại mãi mãi."

Katrina ôm Eragon và thì thầm: "Hãy sớm trở về."

"Chắc chắn rồi"

Cùng nhau, Roran và Katrina tiến lại gần Saphira và chạm trán vào giữa đầu mũi ả rồng. Thân thể ả rung động khi một giọng trầm sâu phát ra từ cuống họng: "Hãy nhớ ,Roran!" Ả nói: "Đừng phạm sai lầm khi tha cho kẻ thù của anh. Và Katrina. Đừng làm quá sức để thay đổi điều gì. Nó sẽ làm nỗi buồn của cô tồi tệ hơn" . Với tiếng kêu xào xạc của da và vảy, Saphira giang cánh ôm lấy Roran, Katrina và Eragon trong tình cảm ấm áp của nó, tách họ rời khỏi thế giới này.

Khi Saphira nâng đôi cánh lên, Roran và Katrina lùi lại trong khi Eragon leo lên chỗ ngồi. Nó vẫy tay chào đôi vợ chồng trẻ, tiếng nói tắc nghẹn trong cổ họng và vẫn tiếp tục vẫy tay ngay cả khi Saphira đã phóng lên bầu trời. Chớp mắt để có tầm nhìn tốt hơn, Eragon bỏ lại đằng sau nỗi đau chia cách, nhìn thẳng lên bầu trời trước mắt.

"Tới khu lương thực ?" Saphira hỏi.

"Ừ"

Saphira lượn trên cao vài trăm mét trước khi ả rồng hạ cánh xuống góc tây nam của doanh trại nơi cột khói bốc lên cao từ những chiếc lò lửa. Một cơn gió nhẹ thoảng qua Saphira và Eragon khi ả rồng lướt xuống bãi đất trống giữa hai ngôi lều, cao chừng 50 mét. Bữa sáng đã sẵn sàng vì thể quanh lều trống trơn không có ai khi Saphira hạ cánh với một tiếng động lớn.

Eragon nhanh chóng tiến lại chiếc bếp bên kia bàn. Saphira ngay sau nó. Hàng trăm người đang bận rộn giữ lửa, cắt thịt, bóc trứng , nhào bột, khuấy đều gia vị, cọ rửa nùi bát đĩa khổng lồ và những người khác cũng bận rộn không kém trong việc duy trì nguồn lương thực tới cho cả

Varden, họ không hề dừng lại ngó Eragon và Saphira. Điều gì quan trọng làm một con rồng và một kỹ sĩ thu hút họ, ai mà chẳng cần thực phẩm để duy trì sự sống.

Một người đàn ông rắn rỏi với bộ râu dài màu trắng và đen, và đặc biệt lùn tới nỗi có thể so sánh với người lùn. Ông ta chạy lại cúi chào Eragon và Saphira: "Tôi là Quoth Merrinsson. Tôi có thể giúp gì ngài? Nếu ngài muốn, Khắc-tinh-của-tà-thần, chúng tôi có một ít bánh nướng". Ông ta chỉ về một hàng bánh mì nằm trên đĩa gần bàn.

"Tôi muốn nửa chiếc, nếu ông có thể cắt nó ra" Eragon nói: "Dù sao cơn đói của tôi cũng không phải lí do chúng tôi tới đây. Saphira muốn một chút gì đó để ăn và chúng tôi không có thời gian để có thể đi săn như mọi khi."

Quoth quay lại đằng sau và nhìn cơ thể Saphira, mặt ông ta tái nhợt "Nó cần khoảng bao nhiêu. À , tôi quên, người thường ăn khoảng bao nhiêu Saphira? Ta có khoảng sáu miếng thịt sườn bò ngay lập tức và sáu miếng khác sẽ sẵn sàng sau 15 phút. Như vậy đã đủ chưa , hay ...?" Ông ta nuốt nước miếng. Saphira phát ra một tiếng gầm nhẹ làm Quoth rên lên và nhảy lùi lại. "Nó muốn thịt tươi, nếu vậy tiện hơn." Eragon nói.

Với giọng cao khác thường, Quoth nói: "Tiện hơn ? Vâng quả thật là tiện". Ông ta lắc đầu, chùi lên tạp dề với bàn tay dính đầy dầu mỡ. "Quả là tiện Khắc-tinh-của-tà-thần, rồng Saphira. Bàn của vua Orrin sẽ vắng trong trưa nay, nên, ồ không ..."

"Và một thùng rượu mật ong". Saphira nói với Eragon.

Quoth trợn mắt khi nghe Eragon lặp lại lời của Saphira: "Tôi, tôi e là người lùn đã mua lại hầu hết số rượu của chúng tôi. Chúng tôi chỉ còn vài thùng và chúng chỉ dành cho Vua". Quoth e ngại khi một ngọn lửa từ mũi Saphira bùng ra, thiêu rụi cỏ dưới chân ông ta. Một đường khói dài giạn dữ bốc lên đen kịt. "Tôi – tôi – tôi sẽ có một thùng mang tới ngay. Nếu ngài đi theo tôi, tôi sẽ đưa ngài tới kho, nơi có mọi thứ ngài muốn."

Đi vòng qua những đống lửa, những cái bàn và những đám người khó chịu, ông đầu bếp dẫn họ đến một khu gồm nhiều bãi rào lớn bên trong nhốt lợn, gia súc, ngỗng, dê, cừu, thỏ, và vài con hươu mà những người đi kiếm thức ăn cho Varden đã bắt được khi khai phá vùng hoang dã xung quanh. Gần mấy bãi rào là những cái chuồng đầy gà, vịt, bồ câu,

chim cú, gà gô, và nhiều loại chim khác. Những tiếng quang quác, chiêm chiếp, những tiếng gù tiếng gáy lập nên một bản hợp xướng chói tai khiến Eragon phải nghiêng răng vì khó chịu. Để tránh bị áp đảo bởi những suy nghĩ và cảm xúc của quá nhiều sinh vật, nó cẩn thận khép kín tâm trí lại với tất cả, chỉ trừ Saphira.

Họ dừng lại cách mấy bãi rào hơn ba chục thước để sự hiện diện của Saphira không làm bọn thú hoảng sợ. “Có con nào ở đây hấp dẫn mi không?” Quoth hỏi, ngẩng nhìn Saphira và xoa xoa tay với một vẻ khéo léo bồn chồn.

Quan sát khu rào, Saphira đánh hơi và nói với Eragon, Những con mồi đáng thương.... Em không thật sự đói đến thế, anh biết mà. Em mới đi săn hôm kia, và em vẫn đang tiêu hóa mớ xương của con hươu em đã chén.

Em vẫn đang lớn nhanh lắm. Thức ăn sẽ tốt cho em.

Sẽ không nếu em không tiêu hóa được.

Thì chọn con nào nhỏ thôi. Một con lợn chẳng hạn.

Thế gần như chả có ích gì cho anh. Không... em chọn con kia. Từ Saphira, Eragon nhận hình ảnh một con bò cỡ trung bình với những vết trắng lốm đốm bên sườn trái.

Sau khi Eragon chỉ con bò, Quoth hét gọi mấy người đang rảnh rỗi bên cạnh khu rào. Hai người trong số họ tách con bò ra khỏi đàn thú còn lại, tròng một dây thừng qua đầu nó, rồi kéo con vật vùng vằng tới chỗ Saphira. Còn cách Saphira khoảng mười thước, con bò chùn lại rồi rống lên khiếp sợ, cố gắng vùng thoát khỏi cái dây thừng để chạy trốn. Trước khi con vật có thể chạy thoát, Saphira xông tới, vọt qua khoảng trống giữa họ. Hai người đang kéo cái dây nằm bẹp xuống đất khi Saphira lao vào họ, hai hàm ngoác rộng.

Saphira áp vào mạn sườn con bò khi nó vừa quay đầu chạy, quật ngã con thú và kìm chặt nó một chỗ bằng hai bàn chân xòe rộng. Con vật bật ra một tiếng be kinh hãi trước khi hàm răng của Saphira đớp vào cổ nó. Với một cú lắc đầu tàn khốc, nó bẻ gãy xương sống con thú. Rồi nó dừng lại, hạ thấp con mồi xuống và nhìn Eragon trông đợi.

Nhắm mắt, Eragon mở rộng tâm trí của mình về phía con bò. Ý thức của con vật đã mờ nhạt vào bóng tối, nhưng cơ thể nó vẫn còn sống, cơ thịt nó vẫn còn khê giật vì động năng từ sự sợ hãi cực độ vừa chạy suốt

cơ thể nó trước đó. Lòng ngập tràn ghê sợ vì những gì mình sắp làm, nhưng Eragon phớt lờ và đặt một bàn tay lên chiếc đai lưng Beloth Khôn ngoan, nó chuyển năng lượng từ cơ thể con bò vào mười hai viên kim cương xung quanh hông. Quá trình chỉ kéo dài vài giây.

Nó gật đầu với Saphira. Xong rồi.

Eragon cảm ơn sự giúp đỡ của hai người kia, rồi họ để Eragon với Saphira ở lại.

Trong lúc Saphira đánh chén, Eragon ngồi tựa vào thùng rượu mật ong và nhìn đám đầu bếp làm việc. Mỗi lần họ hoặc một người giúp việc chặt đầu một con gà hoặc cắt họng một con lợn hay một con dê hay bất cứ con vật nào khác, nó lại chuyển nguồn năng lượng của con vật sắp tàn đời vào đai lưng Beloth Khôn ngoan. Một việc làm tàn nhẫn, vì hầu hết những con vật vẫn nhận thức được sự tiếp xúc của nó và cơn bão táp của sợ hãi và rối loạn và đau đớn quật đập vào nó cho đến khi tim nó nện thành thịch và mồ hôi lấm tấm trên trán và nó chỉ ước sao được chữa trị cho những con vật đau đớn đó. Nhưng nó biết số kiếp của chúng là phải chết, hoặc là Varden phải chết đố. Nó đã rút cạn năng lượng dự trữ của mình trong mấy trận chiến gần đây, và Eragon muốn bổ sung lại trước khi lại lao vào một chuyến đi dài và ẩn tàng hiểm nguy. Nếu Nasuada cho nó ở lại với Varden thêm một tuần nữa, nó có thể nạp vào những viên kim cương năng lượng từ chính cơ thể nó và vẫn có thời gian hồi phục lại trước khi chạy đến Farthen Dûr, nhưng nó không thể làm được thế chỉ với vài giờ. Và kể cả nếu nó không làm gì hết mà chỉ nằm trên giường và rót sinh lực từ tứ chi mình vào những viên ngọc, nó cũng không thể thu được nhiều công lực như nó vừa làm với một đám đông thú vật.

Những viên kim cương trong đai lưng của Beloth Khôn ngoan dường như có khả năng hấp thụ một khối năng lượng gần như vô tận, nên nó ngừng lại khi nó không thể chịu đựng được cảnh nhân chìm mình vào nỗi đau đớn khi giãy chết của một con vật nào khác. Run rẩy và đầm mồ hôi từ đầu đến chân, nó cúi về trước, tay chống lên gối, nhìn chằm chằm mặt đất giữa hai chân và cố không phát bệnh. Những ký ức không phải của nó xâm nhập vào tâm tưởng, ký ức về Saphira bay trên Hồ Leona với nó trên lưng, về cảnh hai đứa lao xuống mặt nước trong mát, một đám bong bóng trắng tung lên quanh chúng, rồi về niềm hoan mà hai đứa san sẻ khi bay và bơi và chơi đùa cùng nhau.

Hơi thở điều hòa lại, nó nhìn Saphira đang ngồi giữa mớ tàn dư của con mồi, nhai nhai cái sọ con bò. Nó mỉm cười và gửi cho ả rồng sự biết ơn vì đã giúp đỡ. Đi được rồi đấy, nó nói.

Nuốt xuống, ả rồng đáp, Lấy cả sức mạnh của em này. Anh cần đấy.

Không.

Anh không thắng vụ tranh cãi này đâu. Em nhất quyết.

Còn anh nhất quyết ngược lại. Anh sẽ không để em suy yếu và thiếu sức chiến đấu đâu. Nhờ Murtagh và Thorn tấn công ngay hôm nay thì sao? Cả hai ta đều cần sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào. Em sẽ bị nguy hiểm hơn anh bởi vì Galbatorix và toàn thể Đế quốc vẫn tin anh ở cùng em.

Đúng, nhưng anh sẽ đơn độc với một tên Kull giữa chốn hoang vu.

Anh quen với chốn hoang vu cũng như em vậy. Bị tách khỏi nơi văn minh không làm anh sợ đâu. Còn về tên Kull, ừ thì, anh không biết liệu anh có thể ăn được một tên trong một trận đấu vật không, nhưng vòng phép của anh sẽ bảo vệ anh khỏi sự bội phản.... Anh có đủ sức mạnh mà Saphira. Em không phải cho anh thêm đâu.

Ả rồng quan sát nó, cân nhắc từng lời của nó, rồi nhấc một chân lên và bắt đầu liếm sạch máu. Được rồi, thế em giữ thân... cho em nhé? Góc miệng nó hình như nhấc lên vì thích thú. Hạ chân xuống, nó nói, Liệu anh có tử tế đến mức lăn cái thùng kia ra cho em không? Cầu nhau, Eragon đứng thẳng dậy và làm theo lời ả rồng. Nó đưa một vuốt ra và đục hai lỗ trên nắp thùng, làm tỏa ra một mùi thơm ngọt ngào của rượu mật ong táo. Uốn cong cái cổ để đầu mình thẳng phía trên cái thùng, ả rồng ngoạm lấy cái thùng bằng cặp hàm đồ sộ rồi nhấc thẳng nó lên và rót ồng ộc xuống cổ họng. Cái thùng gỗ rơi xuống đất vỡ tan khi nó nhả ra, và một cái vành sắt lăn ra xa vài thước. Mồi trên cong lại, Saphira lúc lắc đầu, rồi hơi thở nó kéo lên và nó hắt hơi mạnh đến nỗi mũi nó nện xuống đất và một bùm lửa phun ra từ cả miệng lẫn hai lỗ mũi.

Eragon ré lên ăng ẳng vì bất ngờ và nhảy sang một bên, đập đập cái vành áo bốc khói. Bên má phải nó khô rát vì sức nóng của ngọn lửa. Saphira, cẩn thận chứ! nó kêu lên.

Ui tiếc. Nó cúi đầu và giụi cái mũi bám bụi vào cạnh một chân trước, gãi gãi lỗ mũi. Rượu làm em nhột.

Thiệt tình, giờ cô biết rõ hơn rồi đấy, nó cần nhàn khi trèo lên lưng ả rồng.

Giụi mũi vào chân trước một lần nữa, Saphira vọt lên không và lướt qua khu cắm trại của Varden, đưa Eragon về lại lều. Nó trượt xuống, rồi đứng nhìn Saphira. Trong một lát cả hai không nói gì, để cho những xúc cảm chung của hai đứa nói thay cho mình.

Saphira nháy mắt, và Eragon nghĩ mắt ả rồng long lanh hơn bình thường. Đây là một thử thách, nó nói. Nếu chúng ta vượt qua, chúng ta sẽ mạnh hơn, với tư cách rồng và Kỵ sĩ.

Chúng ta phải có khả năng hoạt động đơn lẻ khi cần thiết, nếu không chúng ta sẽ mãi mãi bị bất lợi so với những kẻ khác.

Vâng. Ả rồng đục khoét mặt đất bằng những cái móng siết lại. Nhưng biết vậy cũng chẳng làm dịu được nỗi đau. Một cơn rùng mình chạy dọc cơ thể uốn khúc của nó. Nó ngo nguậy đôi cánh. Cầu mong gió nâng đỡ đôi cánh của anh và mặt trời luôn luôn soi chiếu cho anh. Đi an lành và đi nhanh, anh nhóc.

Tạm biệt, Eragon nói.

Eragon cảm thấy nếu nó còn tiếp tục ở đây, nó sẽ không bao giờ rời đi được, vì thế nó quay người và, không hề nhìn lại, bước vào khoảng tối trong lều của mình. Nó ngắt hoàn toàn mối liên hệ giữa hai đứa – mối liên hệ đã trở nên thiết yếu với nó như chính xương thịt nó vậy. Đẳng nào thì chúng cũng sẽ nhanh chóng cách xa nhau đến mức không thể cảm nhận được tâm trí của nhau nữa, và nó không hề ham muốn kéo dài nỗi đau chia cắt. Nó đứng tại chỗ một lát, nắm chặt chuôi thanh kiếm cong và lắc lư như bị chóng mặt. Nỗi đau ảm đạm vì cô độc đã tràn ngập trong nó, giờ đây nó cảm thấy thật nhỏ bé và đơn côi vì không có sự hiện hữu an ủi từ ý thức của Saphira. Mình đã làm việc này rồi, và mình có thể làm lại, nó nghĩ, và tự bắt mình giữ thẳng vai, ngẩng cao đầu.

Từ bên dưới cái giường, nó lấy ra cái túi nó đã làm trong chuyến đi từ Helgrind. Nó đặt vào đó cái ống gỗ chạm khắc bọc vải chứa cuộn giấy có bài thơ nó đã viết trong hội Agaetí Blödhren, Oromis đã sao ra cho nó bằng thuật thư pháp tuyệt mỹ của ông; chai đựng faelnirv được làm phép và một hộp nhỏ bằng hoạt thạch đựng nalgask – cũng là quà của sư phụ Oromis; cuốn sách dày, Domia abr Wyrda, tặng vật của Jeod; viên đá mài và cái dây da mài dao cạo của nó; và, sau một lát lưỡng lự, nó cho

vào luôn những mảnh giáp của nó, vì nó lập luận, Nhờ mà có dịp mình cần đến, mình sẽ mừng vì có nó hơn là khốn khổ vì mang theo nó suốt chặng đường đến Farthen Dûr. Hoặc là thế, nó hy vọng. Nó mang theo cuốn sách và cuộn giấy là vì – sau bao nhiêu chuyến đi – nó đã kết luận rằng cách hay nhất để tránh làm mất những vật nó quý là giữ chúng ở bên mình dù đi bất cứ đâu.

Trang phục mà nó mang theo chỉ là một đôi găng – nó nhét vào trong mũ sắt, và cái áo choàng len nặng nề của nó, trong trường hợp trời trở lạnh khi nó ngừng lại ban đêm. Tất cả mớ còn lại, nó bọc hết vào trong túi yên của Saphira. Nếu mình thật sự là một tộc viên của Dûrgrimst Ingeitum, nó nghĩ, họ sẽ cho mình ăn mặc tử tế khi mình đến Hang Bregan.

Thắt chặt cái túi, nó đặt cái cung đã tháo dây và ông tên lên trên và buộc chúng vào cái túi. Nó định làm thế với thanh kiếm cong nhưng nó nhận ra nếu nó nghiêng sang bên, thanh kiếm có thể trôi ra khỏi bao. Vì thế nó buộc thanh kiếm áp vào sau túi, nghiêng nó đi để cho chuôi kiếm nằm giữa cổ và vai phải nó, do đó nó vẫn có thể rút ra khi cần.

Eragon khoác cái túi lên và rồi đâm xuyên qua rào chắn trong tâm trí mình, cảm nhận năng lượng dâng tràn trong cơ thể và trong mười hai viên kim cương gắn ở đai lưng của Beloth Khôn ngoan. Nhấn vào dòng chảy sức mạnh đó, nó lẩm nhẩm câu thần chú nó chỉ mới niệm một lần trước đây: câu thần chú bẻ cong tia sáng xung quanh nó và làm cho nó vô hình. Một thoáng mệt mỏi làm chân tay nó yếu đi khi nó phóng thích thần chú.

Nó liếc xuống và cảm thấy bối rối khi nhìn xuyên qua chỗ mà nó biết là thân mình và chân của nó và thấy dấu giày của nó hằn trên nền đất bên dưới. Giờ đến đoạn khó đây, nó nghĩ.

Đi đến cuối lều, nó rạch lớp vải căng bằng con dao sẵn và lách qua khe hở. Béo tốt như một con mèo no đủ, Blödhgarm đang đợi nó bên ngoài. Ông ta cúi đầu về hướng có vẻ là Eragon và lẩm bầm, “Khắc-tinh-của-Tà-thần,” rồi tập trung vá lại lỗ thủng bằng vài từ cổ ngữ ngắn ngủn.

Eragon đi xuống con đường giữa hai dãy lều, sử dụng kiến thức đi rừng để gây ít tiếng ồn nhất có thể. Bất cứ khi nào có ai đến gần, Eragon nhảy ra khỏi lối đi và đứng bất động, hy vọng họ không nhận thấy những dấu chân của bóng tối trên đất hay trên cỏ. Nó nguyên rủa vì đất

quá khô; giày của nó cứ làm cuộn lên những đám bụi nhỏ bất kể nó có đặt chân nhẹ nhàng đến thế nào. Nó ngạc nhiên nhận thấy vô hình làm giảm sút cảm giác thăng bằng của nó; không thể thấy được tay hay chân mình chỗ nào, nó liên tục tính nhẩm khoảng cách và va đụng vào các thứ, cứ y như tại nó đã nốc quá nhiều bia.

Dù tiến trình có trục trặc, nó vẫn đến được rìa khu trại khá nhanh chóng và không làm nảy sinh ngờ vực gì. Nó dừng lại sau một thùng chứa nước mưa, dùng bóng tối dày đặc che giấu vết giày của nó, và quan sát thành lũy đắp đất cùng những đường hào đầy cọc vót nhọn bảo vệ sườn đông của Varden. Nếu nó cố xâm nhập khu trại, sẽ vô cùng khó khăn để không bị phát hiện bởi một trong rất nhiều lính gác tuần tra quanh lũy, kể cả khi vô hình. Nhưng vì những con hào và lũy được thiết kế để đẩy lùi phe tấn công mà không cầm tù phe phòng thủ, do đó vượt qua chúng theo hướng ngược lại là một công tác dễ hơn nhiều.

Eragon đợi cho đến khi hai lính gác gần nhất đã quay lưng lại nó, rồi nó phi như bay về phía trước, vung tay thật lực. Trong vài giây, nó đã vượt qua quăng chục thước ngăn cách cái thùng nước mưa với đoạn dốc lũy rồi lao lên đường đê, nhanh đến mức nó cảm thấy mình như một viên đá nhảy trên mặt nước. Tới mặt đường đê, nó đập chân xuống đất, tay vùng vẫy, tung mình qua các tuyến phòng thủ của Varden. Trong ba nhịp tim, nó bay, rồi tiếp đất với một pha chấn động đến nhức xương.

Ngay khi lấy lại được thăng bằng, Eragon dán mình xuống đất nín thở. Một lính gác dừng lại, nhưng anh ta hình như không nhận thấy có gì bất thường, và sau một lát anh ta lại tiếp tục bước đi. Eragon thở ra và thầm thì, “Du deloi lunaea,” và cảm giác câu thần chú san phẳng những dấu giày nó để lại trên đường đê.

Vẫn vô hình, nó đứng dậy và từ từ chạy ra khỏi khu trại, cẩn thận chỉ giẫm lên những đám cỏ để không làm tung bụi lên. Càng đi xa khỏi đám lính gác, nó chạy càng nhanh, cho đến khi nó lao còn nhanh hơn cả một con ngựa đang phi nước đại.

Gần một giờ sau, nó nhảy xuống bờ dốc của một con lạch hẹp mà gió và mưa đã ăn xuống bề mặt bãi cỏ. Dưới đáy là một dòng nước nhỏ với đầy những cây cối và cỏ nển. Nó tiếp tục xuôi dòng chảy, tránh thật xa phần đất mềm bên cạnh dòng nước – cố không để lại dấu vết nó đã đi qua – cho đến khi con lạch mở rộng thành một cái hồ nhỏ, và ở đó bên cạnh bờ, nó thấy vóc dáng một gã Kull ngực trần ngồi trên một tảng đá.

Khi Eragon chen lẩn qua một hàng cây cỏ nển, tiếng lá và thân cây sột soạt cảnh báo cho gã Kull về sự xuất hiện của nó. Hắn quay cái đầu sừng đồ sộ về phía Eragon, đánh hơi không khí. Chính là Nar Garzhvog, lãnh đạo của nhóm Urgals đồng minh với Varden.

“Người!” Eragon kêu lên, hiện hình trở lại.

“Chào mừng, Hỏa Kiếm,” Garzhvog gầm gừ trong họng. Nâng chân tay to đùng và thân hình khổng lồ lên, gã Urgal vươn thẳng người đến chiều cao hai thước rưỡi của gã, cơ bắp bọc da xám của gã cuộn lên trong ánh mặt trời ban trưa.

“Chào mừng, Nar Garzhvog,” Eragon nói. Bối rối, nó hỏi, “Thế bây đàn của người thì sao? Ai sẽ lãnh đạo chúng nếu người đi với ta?”

“Em ruột của tôi, Skgahgrezh, sẽ lãnh đạo. Hắn không phải Kull, nhưng hắn có sừng dài và cổ to. Hắn là một chiến tướng giỏi.”

“Ta hiểu.... Nhưng tại sao người muốn đi với ta?”

Gã Urgal ngẩng cái cằm vuông, để lộ cổ họng. “Cậu là Hỏa Kiếm. Cậu không thể chết, nếu không chủng tộc Urgralgra – hay Urgals, như các người gọi – sẽ không trả thù được Galbatorix, và chủng tộc chúng tôi sẽ chết trên mảnh đất này. Vì thế tôi sẽ chạy với cậu. Tôi là người mạnh nhất trong các chiến binh phe tôi. Tôi đã đánh bại bốn mươi hai con đực trong đấu tay đôi.”

Eragon gật đầu, không thấy khó chịu vì sự việc xoay ra thế này. Trong tất cả đám Urgals, nó tin tưởng Garzhvog nhất, vì nó đã thăm dò ý thức của gã Kull trước Trận chiến Cánh Đồng Cháy và đã khám phá ra rằng, dựa trên tiêu chuẩn về chủng tộc của gã, Garzhvog trung thực và đáng tin. Miễn là hắn đừng quyết định rằng danh dự của hắn yêu cầu hắn phải thách đấu với mình, ta và hắn không có lý do gì để xung đột cả.

“Rất tốt, Nar Garzhvog,” nó nói, thắt chặt lại dây túi quanh hông, “Chúng ta cùng chạy, người và ta, việc chưa từng có trong toàn bộ lịch sử được ghi chép.”

Garzhvog khẽ cười sâu trong lồng ngực. “Chúng ta cùng chạy, Hỏa Kiếm.”

Họ cùng nhau hướng về phía đông, và cùng nhau lên đường đến rặng núi Beor, Eragon chạy nhẹ và nhanh, còn Garzhvog nhảy đằng sau nó, cứ hai bước của Eragon thì một sải chân của Garzhvog, mặt đất rung

lên dưới sức nặng của gã. Bên trên họ, những đám mây dông nở lớn dồn tụ dọc theo đường chân trời, báo hiệu một cơn bão dữ dội, và những con diều hâu lượn vòng phát ra những tiếng kêu cô độc trong lúc săn tìm con mồi của mình.

Chương 27

Băng qua đồi núi

Eragon và Nar Garzhvog chạy không ngừng nghỉ, ngày cũng như đêm, chỉ dừng lại để uống nước và cho bớt căng thẳng.

Cuối ngày thứ hai, Nar Garzhvog nói:

- “Hỏa Kiếm, tôi phải ăn và ngủ một chút!”

Eragon tựa người vào một thân cây bên cạnh, thở hổn hển. Nó không muốn nói ra trước, nhưng nó cũng cảm thấy đói và kiệt sức như Kull. Chẳng mấy chốc sau khi rời khỏi Varden, nó nhận ra rằng trong khi nó có thể chạy nhanh vượt xa Garzhvog những năm dặm, thì sức bền của Garzhvog cũng ngang ngửa hoặc thậm chí hơn cả nó.

- “Tôi sẽ giúp ông săn bắn” – Nó nói.

- “Không cần thiết. Xin hãy đốt một đồng lửa lớn, và tôi sẽ lấy thức ăn cho chúng ta.”

- “Được thôi.”

Trong khi Garzhvog sải dài đến một đám cây sồi phía Nam, Eragon tháo cái khóa thắt lưng, và với một tiếng thở dài khoan khoái, nó ném cái túi vào gốc cây bên cạnh. – “Một bộ giáp kinh khủng!” – Nó càu nhàu.

Trong khi ở Đế quốc, nó còn chưa phải đi xa khi chỉ mang một ổ bánh mì. Nó không thể biết được là có lúc như thế này. Bàn chân nhức nhối, hai cẳng chân mỏi nhừ, đến cái lưng cũng không cựa quậy nổi. Nó cố cúi xuống, tất cả những cái xương trên người nó như phản kháng kịch liệt hành động này ngay lập tức.

Cố quên đi sự khó chịu này, nó thu cổ và những gốc cây khô để nhóm vào ngọn lửa mà nó đã tạo ra trên nền đá.

Nó và Garzhvog đang ở đâu đó phía đông nam của hồ Tudosten, đất dưới chân ẩm ướt và đầy sức sống, với những đồng cỏ cao những 6 feet, xa xa là những bầy hươu, linh dương và những con bò hoang dã khoác

một bộ da đen và dày cùng những cặp sừng mọc ngược về sau. Eragon biết, sự giàu có mà vùng đất này được hưởng, chứng minh rằng chúng đã đến rặng Beor, được bao phủ bởi những đám mây khổng lồ dài hàng dặm che phủ mặt đất, mang mưa đến cho vùng đất này mà nếu không có nó thì sẽ chẳng khác gì sa mạc Hadarac.

Mặc dù cả hai đã chạy được một quãng đường dài nhưng Eragon vẫn thất vọng vì tiến độ của họ. Chúng đã mất một vài giờ vì phải đi đường vòng và ẩn mình để tránh bị nhìn thấy khi băng từ song Riet đến hồ Tudosten. Giờ thì hồ Tudosten đã ngay bên cạnh chúng, nó hi vọng tốc độ chạy sẽ tăng. “Nasuada không thể đoán trước được sự chậm trễ này ít nhất cho đến lúc này. Ô không! Cô ta hẳn nghĩ mình sẽ phóng một mạch đến Farthen Dur trong chớp mắt! Ha!” Đá vào một khúc cây chắn ngang đường đi, nó tiếp tục thu nhặt gỗ, càu nhàu mất một hồi lâu.

Một tiếng sau Garzhvog quay về, Eragon đã nhóm được một đồng lửa lớn dài một yard và rộng gần hai feet và đang ngồi đối diện đó, chăm chăm vào ngọn lửa, cố chống lại cơn buồn ngủ ủa đến. Cổ nó kêu răng rắc khi phải ngược nhìn lên.

Garzhvog đứng trước nó, kẹp xác một con nai bụ bẫm dưới nách trái. Nhẹ nhàng như ôm một bao giẻ, hắn cắm đầu con nai vào cái chạc ba trên một cái cây cao hai mươi yard xa đồng lửa. Sau đó rút ra một con dao để làm sạch xác con nai. Eragon đứng dậy, cảm giác như những cái xương của nó cọ vào tảng đá, ngăn ngại nó tiến về phía Garzhvog.

- “Ông đã giết nó như thế nào vậy?” – Nó hỏi.

- “Bằng cái ná của tôi” – Giọng Garzhvog ùng ục.

- “Ông sẽ nướng nó lên chứ? Hay các Urgal thường ăn thịt sống?”

Garzhvog quay đầu lại, nhìn chăm chăm Eragon qua cuộn sừng cong bên trái nó, con mắt vàng khè và hàm răng trắng nhờn với một biểu lộ khó hiểu. “Chúng tôi không phải là thú, Hỏa Kiếm ạ.”

- “Tôi không có ý thế đâu.”

Với một tiếng ùng ục phát ra trong cuống họng (có lẽ là tiếng cười của Urgal), Garzhvog làm tiếp công việc của nó.

- “Sẽ mất nhiều thời gian để nướng đây” – Eragon nói.

- “Tôi nghĩ một món hầm, hay ta có thể rán nó trên một tảng đá”

- “Hầm? Như thế nào? Chúng ta không có một cái nồi.”

Với tay xuống, Garzhvog chà sạch tay phải trên mặt đất, sau đó lấy đồ nghề trong cái túi treo bên thắt lưng của nó, ném cho Eragon.

Eragon cố gắng bắt lấy nó nhưng vì quá mệt, nó bắt hụt, và cái vật đó đập xuống đất. Cái vật đó trông như một miếng da lớn khác thường. Khi nó bật lên, cái khối vuông đó mở ra, và nó thấy thứ đó có hình dạng của một cái túi, rộng một hay nửa feet và sâu ba feet.

Vành túi được củng cố bằng 1 miếng da dày, ở trên được may lại bằng những cái vòng kim loại. nó lật túi ra, tưởng tượng bên trong rất mềm và sự thật là không có đường chỉ khâu bên trong.

“cái gì vậy” nó hỏi.

“Dạ dày của 1 con gấu tôi đã giết cách đây 1 năm, từ khi tôi có sừng. treo nó trên ngọn lửa hoặc bỏ nó vào 1 cái lỗ, đổ đầy nước rồi bỏ đá nóng vào, đá làm nóng nước và món hầm sẽ rất ngon.”

“Nhưng mấy viên đá nóng đó không làm thủng cái dạ dày đó được à?”

“Không đâu”

“Nó được yếm bùa rồi hả?”

“Không có phép thuật đâu, chẳng qua là do cái dạ dày rất chắc chắn.” Garzhvog thở hổn hển vì đang túm chặt hông của con nai, bằng 1 động tác ngắn gọn, hắn đã bẻ khung chậu của nó ra làm 2. hắn xẻ bộ ức bằng con dao nhỏ.

“Chắc con gấu đó to phải biết,” Eragon nói.

Cổ họng Garzhvog kêu rột – roạt: nó chỉ lớn hơn tôi 1 chút thôi, thưa Khắc Tinh Của Tà Thần.”

“Anh chỉ giết nó bằng ná bắn đá thôi hả?”

“Tôi bóp cổ nó bằng tay cho đến khi nó chết thì thôi. Không có vũ khí nào được chấp nhận khi bạn sinh ra trong thời đại này và phải chứng tỏ sự dũng cảm của chính mình.” Garzhvog dùng lại 1 tẹo, con dao của hắn cắm ngập sâu trong cái xác con thú. “Hầu hết mọi người không ai cố gắng giết gấu núi, mà bọn họ thường giết chó sói và dê núi. đó là lí do tại sao tôi trở thành thủ lĩnh còn những người khác thì không.”

Eragon rời khỏi chỗ hắn đang chuẩn bị bữa ăn, nó đi về phía đồng lửa. Sau đó, nó đào 1 cái lỗ, chỗ để cái dạ dày gấu, rồi gắn cọc nhọn vào mấy cái vòng kim loại để cố định cái dạ dày. xong xuôi nó gom khoảng 1 tá những viên đá cỡ quả táo ở xung quanh đó rồi bỏ vào giữa ngọn lửa. trong lúc chờ cho đá nóng lên, nó dùng phép thuật đổ đầy nước vào cái dạ dày, nó còn làm 2 cái kẹp bằng cây liễu nhỏ cùng với 1 mảnh da sống được thắt nút.

Khi đá đã nóng đỏ, nó kêu lên “ sẵn sàng rồi!”

“Bỏ vào đi” Garzhvog đáp lại.

Sử dụng cái kẹp, Eragon nhấc viên đá gần mình nhất lên rồi bỏ nó vào cái “túi” 1 cách chuẩn xác. Mặt nước xối bọt khi viên đá chạm vào. nó bỏ thêm 2 viên đá nữa vào cái dạ dày gấu, làm cho nước sôi cuộn cuộn.

Garzhvog xẻ 1 miếng thịt dùng cho 2 người và bỏ vào nước, rồi thêm muối, 1 ít cành hương thảo, cỏ xạ hương lấy từ túi đeo trên thắt lưng, và vài loại cây màu xanh mà hắn tình cờ lượm được trong khi đi săn. Xong xuôi hắn đặt 1 tảng “đá phiến sét” rộng, bằng phẳng ngang qua ngọn lửa. khi tảng đá đã nóng, hắn rán 1 lát thịt trên đó.

Trong khi chờ đợi thức ăn được nấu xong, Eragon và Garzhvog tự làm cho mình muông từ cái gốc cây mà eragon để đồ đạc. cái đói làm Eragon cảm thấy thời gian trôi chậm rì, nhưng lát sau, cái “túi” đã chín, và nó cùng Garzhvog ăn ngấu nghiến như chó sói vậy. Eragon ăn nhiều gấp 2 lần bình thường, nó tưởng như không thể tiêu thụ được lượng thức ăn như vậy. Garzhvog cũng vậy, hắn ăn thức ăn đủ cho 6 người đàn ông lực lưỡng.

Sau đó, Eragon nằm xuống, dựa người vào khuỷu tay, và nhìn chăm chập vào ánh sáng lóe lên cạnh đỉnh cây sồi, nghĩ vẩn vơ về ai đó mà bọn nó đang theo đuổi. đâu đó vang lên tiếng cú kêu, mượt mà nhưng hơi khàn khàn. 1 vài ngôi sao đầu tiên xuất hiện làm lốm đốm bầu trời màu tía.

Eragon nhón chòch không nghĩ đến Saphira và Arya, và rồi nó nhắm mắt lại, 1 cảm giác uể oải trĩu nặng trong đầu nó. Nó nghe tiếng kêu răng rắc, mở mắt ra nó thấy Garzhvog đang chà răng bằng 1 cái xương đùi bị gãy bên cạnh cái dạ dày gấu. Eragon đưa mắt xuống đôi chân của Urgal- Garzhvog đã bỏ dép ra trước bữa ăn- và nó ngạc nhiên nhận ra

rằng mỗi bàn chân của Urgal có 7 ngón.

“Người lùn cũng có số ngón chân như anh vậy,” nó nói.

Garzhvog nhổ 1 mảnh thịt vào đồng lửa.” tôi không biết điều đó. Tôi chưa bao giờ muốn nhìn chân của người lùn”.

“Anh không tò mò là vì sao Urgal và người lùn có 14 ngón chân trong khi thần tiên và con người chỉ có 10 ngón ư?”

Môi của Garzhvog nhếch lên, gầm gừ:” chúng tôi không đổ máu với những con chuột núi không có sừng ấy, Hỏa Kiếm. bọn chúng có 14 ngón chân, chúng tôi cũng có 14 ngón chân. Hãy hài lòng với những gì ông trời ban cho chúng ta từ khi tạo lập trời đất. không có sự giải thích nào khác đâu”.

Eragon cầu về câu trả lời và nó quay lại nhìn vệt sáng lúc nãy. Rồi:” kể cho tôi câu chuyện của anh đi, Nar Garzhvog.”

Tên Kull cân nhắc 1 lát, rồi bỏ xương ra khỏi miệng, hấn nói:” rất lâu trước đây, có 1 Urgalgra, tên cô ấy là Maghara. Sừng sáng bóng như đá vậy, tóc ngang lưng, và nụ cười thì quyến rũ cả chim trên cây. Nhưng cô ấy không xinh đẹp, mà lại còn xấu xí nữa. bây giờ, trong làng có 1 con đực rất khỏe mạnh.hấn đã giết 4 con đực khác trong 1 trận đấu vật và đã đánh bại 23 con đực khác. Cho dù trận chiến đã làm cho danh tiếng hấn vang dội, hấn vẫn chưa chọn được người bạn đời ưng ý. Maghara ước mình được làm người bạn đời của hấn nhưng hấn không để ý gì đến cô cả, bởi vì cô xấu xí. Vì sự xấu xí đó mà hấn thấy được cặp sừng bóng lộn, mái tóc dài và giọng nói thánh thót đó của cô. Đau khổ trong lòng, cô trèo lên đỉnh cao nhất của ngọn Spine, và kêu to tên của Rahna để giúp cô. Rahna là mẹ của tất cả chúng tôi, và bà ấy chính là người đã dựng nên ngọn núi Beor khi bà ấy đang bị 1 con rồng truy đuổi. Rahna, người đàn bà có Gilded Horns, bà ấy trả lời Maghara, và hỏi tại sao lại gọi bà ấy đến.”hãy làm cho tôi đẹp hơn, Horned Mother, để con có thể thu hút người đó đến với con.” Maghara nói. Và Rahna trả lời rằng:” Con không cần xinh đẹp nữa, Maghara à. Con có cặp sừng đẹp, 1 mái tóc dài và tiếng nói rất hay rồi. Với những thứ đó, con có thể lấy người mà không ngu ngốc đến độ chỉ biết nhìn vào mặt con gái để đoán sự xinh đẹp.”và Maghara, quăng mình xuống đất và nói:” con sẽ không hạnh phúc trừ khi con có được người đó, Horned Mother. Làm ơn, hãy làm cho con đẹp hơn”Rahna, bà cười và nói” nếu ta làm như vậy, cô bé, con sẽ trả ơn ta như thế nào?”và Maghara trả lời:” con sẽ đưa cho bà bất cứ thứ gì.”

Rahna hài lòng với lời đề nghị của cô ấy và bà đã làm cho Maghara xinh đẹp. Maghara trở về làng và mọi người đều ngạc nhiên trước vẻ đẹp của cô ấy. với 1 khuôn mặt mới, Maghara trở thành người bạn bạn đời của chàng trai cô ấy muốn, và cô ấy có rất nhiều đứa con, bon họ sống hạnh phúc trong 7 năm sau đó. Rồi Rahna đến và nói: “Con đã có 7 năm hạnh phúc bên người con yêu, con có vui không?” và Maghara đáp: “thưa bà, con rất hạnh phúc.” Và Rahna nói: “Bây giờ hãy trả nợ cho ta nào.” bà ta nhìn xung quanh căn nhà bằng đá, dừng lại trên người con trai cả của cô ấy và nói: “Ta sẽ lấy hẳn”. Maghara nài nỉ Người Đàn Bà Có Gilded Horns đừng mang con của cô ấy đi, nhưng Rahna không hề động lòng. Cuối cùng, Maghara lấy cây gậy của chồng mình, và đập vào người Rahna, nhưng cây gậy gãy tan trong tay cô ấy. Để trừng phạt, Rahna đã lấy đi sắc đẹp của Maghara, và mang con của Maghara đi về chỗ ở của mình, nơi 4 ngọn gió cư ngụ. bà ta đặt tên đứa con của Maghara là Hegraz. Bà ta đã huấn luyện hẳn thành 1 trong những chiến binh mạnh nhất từng đi trên mảnh đất này. Có thể rút ra được bài học từ Maghara rằng đừng bao giờ chống lại số phận, vì bạn sẽ mất đi những gì thân yêu nhất.

Eragon ngắm nhìn ánh sáng rực rỡ của mặt trăng lưỡi liềm đang xuất hiện trên đường chân trời phía đông. “Kể cho tôi cái gì đó về làng của anh đi”

“Kể cái gì?”

“Cái gì cũng được. tôi đã nhìn thấy hàng trăm ký ức khi tôi đi vào tư tưởng của anh, của Khagra, và của Otvek, nhưng I chỉ gọi lại được 1 ít , nó không hoàn hảo. tôi đang cố gắng phán đoán những gì tôi nhìn thấy được.”

“Có rất nhiều thứ tôi có thể nói với ngài” Garzhvog đáp. Đôi mắt hẳn thoáng buồn, hẳn xoay xở xỉa răng bằng tăm và nói tiếp: “chúng tôi lấy gỗ mới xẻ, khắc lên chúng mặt những con thú trên núi, rồi chúng tôi chôn chúng thẳng đứng trước cửa nhà để trừ tà ma, cô hồn. Thịnh thoảng những cái hình đó dường như có sự sống. Khi ngài đi vào làng của chúng tôi, ngài có thể cảm nhận được những đôi mắt của bon chúng nhìn ngài...” khúc xương dừng lại trên tay của Urgal, rồi lại chuyển động tiếp tục. “Trước lối ra vào của mỗi lều, chúng tôi đều treo namna – 1 mảnh vải được căng rộng ra bằng bàn tay. Namna có màu sắc rực rỡ, và trên nền của mảnh vải người ta miêu tả lại lịch sử của gia đình sống trong túp lều đó. Chỉ có người dệt vải lớn tuổi nhất và lành nghề nhất

mới được dệt thêm hay thay cái mới nếu mảnh vải bị hư hại...”

Khúc xương biển mất khỏi bàn tay Garzhvog” trong suốt những tháng mùa đông, những dệt thảm bắt đầu công việc của mình. Cần ít nhất 5 năm để hoàn thành 1 cái thảm, vì vậy khi chiếc thảm được hoàn thành, người ta sẽ biết được trình độ của người dệt.”

“Tôi chưa từng nhìn thấy 1 ngôi làng nào của các anh cả.” Eragon nói “chắc là chúng được che giấu rất kĩ.” “Che giấu kĩ và phòng thủ chắc chắn. chỉ 1 vài người nhìn thấy làng của chúng tôi còn sống để kể về nó.”

“Tập trung vào lời nói của Garzhvog, Eragon hỏi” anh học tiếng của chúng tôi như thế nào, Garzhvog?”

“Hay là có 1 người nào đó sống giữa các anh? Các anh có bắt giữ ai làm nô lệ không?”

Garzhvog đáp lại cái nhìn của Eragon không hề nao núng. “Chúng tôi không có nô lệ, Hỏa Kiếm. Tôi học được chúng trong tư tưởng của 1 người đàn ông tôi từng chiến đấu, và tôi chia sẻ vốn hiểu biết với mọi người trong bộ lạc.”

“Anh đã giết rất nhiều con người, phải không?”

“Ngài cũng đã giết nhiều Urgals, Hỏa Kiếm. đó là lí do tại sao chúng ta vẫn sống đến ngày hôm nay, hoặc bộ lạc của tôi sẽ không sống sót.”

Eragon khoanh hai tay lại.

- Khi Brom và tôi theo dõi Ra'zac, chúng tôi đã băng qua Yazuac, ngôi làng kế sông Ninor. Chúng tôi đã tìm thấy tất cả dân làng chất đống ngay giữa làng, đã chết, với xác một em bé nằm ngay trên đỉnh của đống xác đó. Cảnh tượng đó là cảnh kinh khủng nhất mà tôi từng chứng kiến. Và đó là do Urgals đã giết họ.

- Trước khi tôi mọc sừng.

Garzhvog kể.

- Cha tôi đã cho tôi đến thăm một trong những ngôi làng của chúng tôi dọc theo rìa phía tây của núi Spine. Chúng tôi đã tìm thấy người dân tôi bị tra tấn, bị đốt cháy, và bị giết. Những con đực của Narda nhận thấy sự có mặt của chúng tôi, và họ đã đột kích ngôi làng với nhiều chiến sĩ. Không ai trong làng chạy thoát được... Đúng là chúng tôi thích chiến tranh nhiều hơn các chủng tộc khác, Hỏa Kiếm, và điều đó làm

chúng tôi suy sụp nhiều lần trước đây. Những con cái sẽ không thừa nhận một con đực chùng nào nó chứng minh được trong trận chiến và giết được ít nhất ba đối thủ. Và đó là niềm vui trong trận chiến hơn bất cứ niềm vui nào khác. Mặc dù chúng tôi thích sức mạnh của tay chúng tôi, nhưng không có nghĩa là chúng tôi không nhận thức được lỗi của mình. Nếu chủng tộc tôi không thể thay đổi, Galbatorix sẽ giết hết chúng tôi khi ông ta đánh bại phe Varden, và ngài và Nasuada sẽ giết chúng tôi nếu chúng tôi phản bội. Không phải sao, Hoả Kiếm?

Eragon giật giật cảm trong lúc gật đầu.

- Đúng thế.

- Cả hai phía đều không ổn, vậy thì, nhìn lại những lỗi lầm trong quá khứ. Nếu chúng tôi không thể nhận ra điều gì trong chủng tộc tôi đã làm, thì sẽ không bao giờ có được hoà bình giữa tộc người và Urgralgra.

- Chúng tôi sẽ phải đối xử với anh như thế nào, khi mà, nếu như chúng tôi đánh bại được Galbatorix và Nasuada cho chủng tộc anh đất riêng như anh đã đề nghị, và hai mươi năm tới, các thế hệ sau bắt đầu giết và cướp bóc để tìm bạn đời? Nếu anh biết lịch sử chúng tôi, Garzhvog, và anh biết điều đó sẽ luôn trong sử sách ngay cả khi Urgals ký hiệp ước hoà bình.

Với một tiếng thở dài, Garzhvog nói:

- Vậy thì chúng tôi sẽ hy vọng rằng vẫn còn Urgralgra bên kia biển và rằng chúng thông minh hơn chúng tôi, cho dù chúng tôi sẽ không còn ở mảnh đất này nữa.

Không ai nói thêm gì nữa trong đêm đó. Garzhvog cuộn mình lại và ngủ với cái đầu to nằm trên mặt đất, trong khi Eragon trùm kín chính nó trong cái áo khoác và ngồi tựa vào gốc cây, ngắm các ngôi sao chuyển động chậm chậm, trôi vào và ra khỏi giấc mơ của nó.

Vào cuối ngày hôm sau, họ đã tới điểm có thể nhìn thấy núi Beor. Lúc đầu, ngọn núi không có gì nhiều hơn sương mù bao phủ chân núi, nhưng tới xế chiều, đã bắt đầu có thể thấy được hình dáng ngọn núi, và Eragon đã có thể trông thấy dải tối quanh những cái cây che khuất căn cứ, và trên đó, từng dải rộng của tuyết và băng và cao hơn nữa, ngay đỉnh núi, màu xám, lộ ra đá, quá cao, không cây nào có thể mọc trên đó và bị tuyết phủ kín. Giống như lần đầu nó nhìn thấy, kích cỡ của núi Beor hoàn toàn áp đảo Eragon. Theo như bản năng của nó thì không có

gì to lớn có thể tồn tại, và bây giờ nó biết mất nó không lừa nó. Ngọn núi cao khoảng mười dặm, và có thể cao hơn.

Eragon và Garzhvog không dừng đêm đó mà tiếp tục chạy qua đêm đến tận sáng ngày hôm sau. Eragon dừng lại, dọc bờ suối, và ngắm cảnh trong vài phút im lặng đến kinh ngạc. Như phạm vi rộng lớn của núi Beor tương tự như hành trình gian khổ của Eragon từ Gil'ead đến Farthen Dûr với Murtagh, Saphira, và Arya. Nó nghĩ ngay cả khi tính luôn tất cả các nơi mà họ dừng lại sau khi vượt qua sa mạc Hadarac.

Ngày dài và đêm còn dài hơn trôi đi với sự chậm chạp khốn khổ cũng như một tốc độ đáng ngạc nhiên, vì từng giờ đồng hồ đều giống hệt như giờ cuối cùng, khiến cho Eragon thấy không chỉ cuộc thử thách này có vẻ không bao giờ chấm dứt, mà một phần lớn của nó hình như vẫn chưa hề trôi qua.

Khi nó với Garzhvog đến miệng khe nứt khổng lồ chia cắt dãy núi suốt nhiều dặm từ bắc tới nam, họ ngoặt sang phải và băng qua cái lạnh cùng những đỉnh núi lạnh nhạt. Đến Sông Răng Gấu - chảy ra từ thung lũng hẹp dẫn đến Farthen Dûr - họ lội qua dòng nước giá lạnh và tiếp tục hướng về phương bắc.

Đêm đó, trước khi phiêu lưu về phương đông để vào trong những ngọn núi, họ dựng trại bên một cái hồ nhỏ và thư giãn chân tay. Garzhvog giết một con hươu nửa bằng cái ná của gã, lần này là một con hươu đực, và cả hai ăn no nê.

Thỏa mãn được cơn đói, Eragon đang khom lưng vá lại một lỗ thủng trong chiếc giày của nó thì chợt nghe thấy một tiếng hú kỳ quái khiến huyết mạch nó đập dồn. Liếc nhìn khung cảnh tối thui xung quanh, nó kinh hoàng nhận ra bóng của một con thú khổng lồ đang nhảy quanh bờ rai đá cuội của cái hồ.

“Garzhvog,” Eragon thấp giọng, với tới chỗ cái túi của nó và rút kiếm.

Nhặt một hòn đá to cỡ nắm đấm từ mặt đất, gã Kull đặt nó vào cái túi da trên cái ná, rồi vươn thẳng người, gã há họng rống to vào trong đêm cho tới khi cả vùng đất vang dội lời thách thức của gã.

Con thú ngừng lại, rồi bước chậm rãi, đánh hơi mặt đất xung quanh. Khi nó bước vào vòng tròn sáng của ánh lửa, hơi thở Eragon nghẹn lại trong họng. Đứng trước mặt họ là một con sói lưng xám to ngang một

con ngựa, với những cái răng nanh như những lưỡi kiếm cong và đôi mắt vàng rực theo sát từng cử động của họ. Bàn chân con sói có kích cỡ như những cái khiên.

Một con Shrrg! Eragon nghĩ.

Khi con sói khổng lồ đi vòng quanh trại, chuyển động gần như vô thanh bất chấp vóc dáng đồ sộ, Eragon nghĩ tới thần tiên và cách họ đương đầu với một con thú hoang, và bằng cổ ngữ, nó nói, “Người anh em Sói, chúng ta không có ý làm hại mi. Đêm nay đàn chúng ta chỉ nghỉ ngơi và không đi săn. Mi được chào mừng đến chia sẻ thức ăn và sự ấm áp trong hang ổ chúng ta cho tới sáng.” Con Shrrg ngừng lại, tai nó xoay ra trước trong lúc Eragon nói bằng cổ ngữ.

“Hỏa Kiếm, cậu làm cái gì thế?” Garzhvog gầm gừ.

“Đừng tấn công trừ khi nó tấn công.”

Con thú với đôi vai nặng nề từ từ bước vào chỗ cắm trại, chóp mũi ướt át khổng lồ không ngừng giật giật. Con sói đưa cái đầu bồm xồm của nó về phía đám lửa, dường như tò mò về ngọn lửa đang nhảy múa, rồi lại gần những mẩu thịt thừa và nội tạng vương vãi trên mặt đất chỗ Garzhvog đã làm thịt con hươu. Cúi xuống, con sói đớp lấy những miếng thịt lớn, rồi ngẩng lên và, không hề nhìn lại, bước vào bóng đêm sâu thẳm.

Eragon thả lỏng và tra kiếm vào bao. Garzhvog, ngược lại, vẫn đứng nguyên chỗ cũ, đôi môi co lại gầm gừ, quan sát và lắng nghe bất cứ điều gì bất thường từ bóng tối xung quanh.

Bình minh vừa ló dạng, Eragon và Garzhvog rời điểm cắm trại và chạy về phía đông, tiến vào thung lũng dẫn họ đến Núi Thardûr.

Khi họ đi dưới những cành cây của khu rừng rậm rạp canh gác vùng đất bên trong dãy núi, không khí trở nên mát hơn một cách đáng chú ý và đệm lá kim mềm mại trên mặt đất ôm lấy những bước chân của họ. Những cái cây cao lớn, tối tăm, hung dữ hiện ra lơ mơ bên trên họ dường như đang quan sát khi họ mở lối giữa những thân cây to và vòng qua những đám rễ xoắn vặn gồ lên từ mặt đất ẩm ướt, cao đến nửa thước, một thước, và thường là thước rưỡi. Những con sóc lớn màu đen vụt qua các cành cây, ríu rít một cách ồn ào. Một lớp rêu dày bao phủ những xác cây đổ. Những cây dương xỉ, những bụi mâm xôi và các loại cây xanh rậm rạp khác phát triển sum suê kể bên những cây nấm với mọi loại

hình dạng, kích thước, và màu sắc.

Thế giới thu hẹp lại khi Eragon và Garzhvog đã hoàn toàn ở trong cái thung lũng dài. Những ngọn núi khổng lồ ép vào từ cả hai bên với tầm vóc nghệt thờ, và bầu trời là một dải màu thiên thanh xa xôi không thể với tới, bầu trời cao nhất mà Eragon từng thấy. Một vài đám mây mỏng lướt qua vai những ngọn núi.

Một giờ hay cỡ đó sau giữa trưa, Eragon và Garzhvog đi chậm lại khi một chuỗi những tiếng gầm khủng khiếp vang vọng giữa rừng cây. Eragon rút kiếm ra khỏi bao, và Garzhvog chộp lấy một hòn đá cuội nhẵn nhụi trên mặt đất và gắn vào cái túi trên cái ná của gã.

“Một con gấu hang,” Garzhvog nói. Một tiếng eng éc the the giận dữ, nghe như tiếng kim loại nghiêng lên kim loại, ngắt lời gã. “Hỏa Kiếm, chúng ta phải cẩn thận.”

Họ bước từng bước chậm rãi và nhanh chóng phát hiện ra những con thú cách đó khoảng trăm thước trên một sườn núi. Một bầy lợn lòi hung đỏ với những cái răng nanh dày khua nặng xị, nháo nhác trong tiếng kêu hỗn loạn trước một khối khổng lồ có lông nâu bạc, móng vuốt cong như những cái móc, và những cái răng đớp tấp chuyển động với tốc độ chết người. Ban đầu khoảng cách đánh lừa Eragon, nhưng rồi nó so sánh những con thú với những cái cây bên cạnh chúng và nhận ra mỗi con lợn lòi đều làm cho con Shrrg nhỏ đi còn con gấu thì to gần bằng cái nhà của nó ở Thung lũng Palancar. Bầy lợn lòi đã làm hai bên sườn con gấu nhuốm máu, nhưng điều đó hình như chỉ làm con thú thêm điên tiết. Đứng lên trên hai chân sau, con gấu rống lên và đập một con lợn lòi bằng một bàn chân khổng lồ, đánh văng con lợn sang một bên và xé toạc da nó. Con lợn lòi cố sức vùng dậy ba lần, và ba lần con gấu đều tung đòn vào nó, cho đến cuối cùng con lợn lòi đầu hàng và nằm im re. Khi con gấu cúi xuống ăn, đám lợn đang rống rít còn lại rút lui vào bên dưới những cái cây, hướng lên núi và tránh xa khỏi con gấu.

Kinh sợ vì sức mạnh của con gấu, Eragon đi theo Garzhvog khi gã Urgal từ từ băng ngang qua tầm nhìn của con gấu. Ngẩng cái mõm đỏ lòm của nó lên khỏi dạ dày con môi, con gấu quan sát họ với đôi mắt nhỏ, tròn và sáng, rồi hình như quyết định họ không phải mối đe dọa với nó và tiếp tục bữa ăn.

“Ta nghĩ cả Saphira cũng không chắc hạ được một con quái như thế,” Eragon lầm bầm.

Garzhvog khẽ càu nhàu. “Nó biết phun lửa. Gấu thì không.”

Không ai trong bọn họ rời mắt khỏi con gấu cho đến khi những thân cây che khuất nó khỏi tầm nhìn, và kể cả khi đó họ vẫn sẵn sàng vũ khí, không biết liệu mình còn có thể đụng phải những hiểm nguy gì nữa.

Ngày hôm đó đã về chiều muộn khi họ nhận ra thêm một loại âm thanh khác: tiếng cười. Eragon và Garzhvog dừng lại, rồi Garzhvog giơ lên một ngón tay và, với vẻ lén lút đáng ngạc nhiên, bò xuyên qua một hàng cây, về phía tiếng cười. Đặt chân một cách thận trọng, Eragon đi cùng gã Kull, nín thở vì sợ hơi thở tiết lộ sự hiện diện của họ.

Nhìn qua một đám lá sơn thù du, Eragon thấy một con đường mòn ở dưới thung lũng, và cạnh con đường, ba đứa trẻ người lùn đang nô đùa, ném gậy vào nhau, vừa la hét vừa cười. Không thấy người lớn nào. Eragon lui lại một khoảng cách an toàn, thở ra, và quan sát bầu trời, phát hiện vài đám khói trắng, có lẽ ở xa thêm một dặm ngược lên thung lũng.

Một cành cây gãy khi Garzhvog ngồi xuống bên cạnh nó, để hai người ngang bằng nhau. Garzhvog nói, “Hỏa Kiếm, chúng ta chia tay tại đây.”

“Người không đến Hang Bregan với ta?”

“Không. Nhiệm vụ của tôi là giữ an toàn cho cậu. Nếu tôi đi cùng, người lùn sẽ không tin tưởng cậu nữa. Núi Thardûr ở rất gần rồi, và tôi tin chắc sẽ không kẻ nào dám làm cậu bị thương trong khoảng từ đây đến đó đâu.”

Eragon xoa xoa gáy, nhìn tới lui giữa Garzhvog và làn khói ở phía đông. “Người sẽ chạy thẳng về Varden à?”

Cười khẽ, Garzhvog nói, “Đúng, nhưng chắc không nhanh được như khi ta tới đây đâu.”

Không chắc phải nói sao, Eragon lấy mũi giày đẩy một đầu khúc cây đã mục, để lộ ra một cái tổ ấu trùng trắng đang ngo ngoậy trong cái đường hầm mà chúng mới đào. “Đừng để một con Shrrg hay gấu nào ăn thịt, được chứ? Nếu không ta sẽ phải truy lùng con thú và giết nó, mà ta thì không có thời gian cho vụ đó.”

Garzhvog ấn hai nắm đấm lên cái trán xương xẩu của gã. “Mong cho kẻ thù run sợ trước cậu, Hỏa Kiếm.” Đứng và quay người, Garzhvog bước đi xa khỏi Eragon. Khu rừng nhanh chóng che khuất hình thù to

lớn của gã Kull.

Eragon hít đầy phổi khí núi trong lành, rồi mở đường xuyên qua lùm cây. Khi nó hiện ra từ những bụi dương xỉ và sơn thù du, đám trẻ lùn bất động, vẻ cảnh giác lộ ra trên những khuôn mặt tròn trĩnh. Giữ hai tay hai bên, Eragon nói, “Ta là Eragon Khắc-tinh-của-Tà-thần, Con trai của Không Ai Cả. Ta đang tìm Orík, con trai của Thrífk, ở Hang Bregan. Các bạn có thể đưa ta tới chỗ ông ấy chứ?”

Đám trẻ không đáp, và Eragon nhận ra chúng không hiểu tiếng của nó. “Ta là một Kỵ sĩ Rồng,” nó nói, chậm rãi và nhấn mạnh từng từ. “Eka eddyr aí Shur’tugal... Shur’tugal... Argetlam.”

Tới đó, mắt đám trẻ bừng sáng, và miệng chúng vẽ ra hình tròn kinh ngạc. “Argetlam!” chúng kêu lên. “Argetlam!” Và chúng chạy tới, nhào vào Eragon, quàng những cánh tay ngắn ngắn vào chân nó và túm quần áo nó, không ngừng hò hét hơn hởi. Eragon nhìn xuống đám trẻ, cảm thấy một nụ cười ngốc nghếch đang nở rộng trên mặt mình. Lũ trẻ túm tay nó, và nó để cho chúng kéo mình đi xuống con đường mòn. Mặc dù nó chẳng hiểu gì, đám trẻ cứ nói liên hồi bằng tiếng Người lùn, kể cho nó những điều nó không biết, nhưng nó vui vẻ lắng nghe cuộc chuyện trò của chúng.

Khi một đứa trong đám trẻ – một đứa con gái, nó nghĩ – đưa tay về phía nó, nó nhắc cô bé lên và đặt lên vai mình, nhăn nhó khi cô bé túm lấy một nắm tóc nó. Cô bé cười, giọng cao và du dương, khiến Eragon lại cười theo. Vậy là, được hộ tống và tháp tùng, Eragon tìm đường đến Núi Thardûr và từ đó đến Hang Bregan, đến chỗ nghĩa huynh của nó, Orík.

Chương 28

Vì tình yêu

Roran nhìn chăm chăm xuống đất, viên sỏi nằm gọn trong tay. Đôi lông mày của anh nhíu lại thành một đường thẳng giậm dứ.

"Stern risa!" anh gầm gừ trong hơi thở.

Viên sỏi vẫn không chịu nhúc nhích.

"Cậu đang làm gì thế, Cây-búa-dũng-mãnh?" Carn hỏi và ngồi phịch xuống khúc gỗ Roran đang ngồi.

Nhét viên sỏi vào thắt lưng, Roran cầm lấy miếng bánh mì và mẩu phô mai Carn đem đến và nói: "Không có gì. Chỉ mơ màng thôi."

Carn gật đầu. "Chuyện thường thấy trước khi làm nhiệm vụ."

Vừa ăn, Roran vừa đưa mắt quan sát những người cùng đi với anh. Nhóm gồm 30 người đàn ông khỏe mạnh, kể cả Roran. Họ đều là những chiến binh dũng mãnh. Người nào cũng mang cung, và hầu hết đều mang gươm, nhưng cũng có một số người chọn giáo, chùy, hoặc búa. Anh đoán trong số đó có khoảng 7, 8 người cùng độ tuổi với mình, còn lại thì đều lớn tuổi hơn nhiều. Người lớn tuổi nhất trong bọn là viên chỉ huy, Martland Redbeard, vị bá tước đã bị truất phế của Thun, người đã trải qua nhiều mùa đông đến nỗi hàm ria nổi tiếng của ông trở nên bạc trắng như băng tuyết.

Khi Roran mới gia nhập đội quân của Martland, anh đã đến trình diện trong lều của ông ta. Bá tước là một người thấp bé, cơ bắp lực lưỡng do cả đời ngồi trên lưng ngựa và vung kiếm. Bộ ria nổi tiếng của ông dày, được chải chuốt cẩn thận, dài đến giữa ngực. Sau khi nhìn ngắm Roran cẩn thận, bá tước nói: "Công nương Nasuada đã kể cho ta nghe những chuyện tuyệt vời về cậu, con trai của ta, và ta còn nghe được nhiều hơn thế từ lính của ta, từ những tin đồn, đại loại thế. Cậu biết chúng thế nào rồi đấy. Không nghi ngờ gì nữa, cậu đã đạt được những chiến công cao quý; ví dụ như đương đầu với bọn Ra'zac ngay trong hang ổ của chúng, đó quả thật không phải là việc dễ dàng. Tất nhiên,

cậu được em mình giúp đỡ, đúng không, hmm?... Cậu có thể đã quen làm việc theo cách riêng của mình với dân làng của cậu, nhưng giờ cậu đã là một phần của Varden, con trai của ta ạ. Hơn nữa, cậu còn là chiến binh của ta. Chúng ta không phải gia đình cậu. Chúng ta không phải láng giềng của cậu. Thậm chí, bọn ta còn không cần phải là bạn cậu. Nhiệm vụ của chúng ta là thực hiện mệnh lệnh của Nasuada, bất kể bản thân cảm thấy thế nào. Khi cậu chiến đấu dưới quyền của ta, cậu phải làm những gì ta bảo, khi ta bảo, và theo cách của ta, hoặc là ta thề trên nắm mồ của mẹ ta rằng – mong bà được yên nghỉ - đích thân ta sẽ lột da cậu ra, mặc kệ cậu là bà con của ai đi nữa. Cậu hiểu chứ?"

"Vâng, thưa ngài!"

"Rất tốt. Nếu cậu cư xử tốt và thể hiện rằng mình có chút đầu óc, và nếu cậu sống sót, thì việc thăng tiến trong Varden đối với một người có quyết tâm không phải là không thể. Và điều đó hoàn toàn phụ thuộc vào chuyện ta có cho rằng cậu thích hợp để chỉ huy một đội quân riêng không. Nhưng cậu đừng bao giờ cho rằng, đừng bao giờ, rằng cậu có thể nịnh bợ ta để ta đánh giá tốt về cậu. Ta không quan tâm cậu thích hay không thích ta. Ta chỉ quan tâm đến việc cậu có thể làm được chuyện cần làm hay không."

"Tôi hoàn toàn hiểu, thưa ngài"

"Ừm, được, có lẽ cậu sẽ làm được, Cây-búa-dũng-mãnh ạ. Chúng ta sẽ biết ngay thôi. Giờ thì đi báo cáo với Ulhart, cánh tay phải của ta."

Roran nuốt chửng mẩu bánh mì cuối cùng và tọng nó xuống bằng một ngụm rượu từ chiếc túi da luôn mang theo mình. Tối qua anh đã mong có được một bữa ăn nóng sốt, nhưng bọn họ đang ở sâu trong Đế quốc, và đám lính có thể phát hiện ra ngọn lửa. Anh thở dài, duỗi hai chân ra. Hai đầu gối anh đau như vì cười Hỏa tuyết suốt từ bình minh tới hoàng hôn trong ba ngày liền.

Sâu trong lòng, Roran cảm thấy một áp lực mơ hồ nhưng liên tục, một nỗi bất cứ không yên mà đêm ngày đều hướng anh về một phía: Katrina. Nguyên nhân của cảm giác này là chiếc nhẫn Eragon tặng anh, nó là một niềm an ủi lớn cho Roran khi biết rằng, nhờ có nó, anh và Katrina có thể tìm ra nhau ở bất cứ nơi nào trên Alagaesia, ngay khi cả hai đều điếc và mù.

Nghe Carn đang thì thầm những từ ngữ cổ bên cạnh, anh mỉm cười.

Carn là pháp sư của họ, anh ta được điều đến để đảm bảo rằng các pháp sư đối phương không thể giết hết mọi người chỉ bằng một cái phẩy tay. Từ một số người lính, Roran biết được rằng Carn không phải là một pháp sư cao tay – anh ta khá vất vả để thực hiện được một câu thần chú – nhưng anh ta bù đắp vào khiếm khuyết đó bằng cách sáng tác ra nhiều câu thần chú rất hay và đặc biệt nổi trội trong việc lèn vào tâm trí đối phương. Carn khá gầy ốm, có đôi mắt luôn lo lắng ủ rũ, kiểu người dễ bị kích động. Roran thích anh ta ngay lập tức.

Phía trước Roran là hai người đàn ông, Halmar và Ferth, đang ngồi trước lều của họ. Halmar bảo Ferth, "... vì thế khi bọn lính tới tìm ông ta, ông ta rút hết quân vào điền trang của mình và cho đốt những bể dầu sôi mà người hầu đã chuẩn bị trước, bẫy bọn lính và làm cho bọn đến sau tin rằng tất cả đã bị thiêu sống. Cậu tin nổi không? Ông ta giết một lúc 500 tên lính mà thậm chí không cần vung gươm!"

"Làm sao ông ấy thoát được?" Ferth hỏi.

"Ông của Redbeard là một thằng cha xảo quyệt, thật vậy. Ông ta cho đào một đường hầm suốt từ đại sảnh gia đình đến tận dòng sông gần nhất. Nhờ đó, Redbeard đã cứu thoát cả gia đình mình, và cả những người hầu nữa. Ông đưa họ đến Surda, và vua Larkin thu nhận tất cả. Nhiều năm sau, Galbatorix mới phát hiện ra rằng họ vẫn còn sống. Chúng ta rất may mắn được dưới quyền Redbeard. Ông ta chỉ mới thua có hai trận, và đó là vì phép thuật."

Halmar im lặng khi Ulhart bước vào giữa 16 căn lều. Tay chiến binh kì cựu với khuôn mặt khắc nghiệt đứng với hai chân dang rộng, vững chãi như một cây sồi đâm rễ sâu, quan sát những căn lều để chắc rằng mọi người đều có mặt. Ông ta nói: "Mặt trời lặn rồi, mau đi ngủ đi. Chúng ta sẽ khởi hành hai tiếng trước bình minh. Đoàn xe cách chúng ta khoảng 7 dặm về phía tây bắc. Nếu tận dụng được thời gian, ta sẽ tấn công ngay khi chúng bắt đầu di chuyển. Giết hết tất cả, đốt sạch mọi thứ, và chúng ta sẽ được về nhà. Các người biết rồi đấy. Cây-búa-dũng-mãnh, người đi với ta. Nếu người gây sự, ta sẽ moi ruột người ra bằng một lưỡi câu cùn." Đám lính cười thầm. "Được rồi, đi ngủ ngay đi."

Gió quất vào mặt Roran. Tiếng tim đập thình thình trong tai anh át đi mọi tiếng động khác. Hỏa Tuyết lồng lên, phi nước đại. Tầm nhìn của Roran thu hẹp lại, anh không thấy gì khác ngoài hai tên lính cười hai con lừa cái màu nâu cạnh cỗ xe áp cuối trong đoàn xe tải lương.

Nâng cao cây búa, Roran gào to hết sức có thể.

Hai tên lính giật mình dò dẫm với vũ khí và khiên của mình. Một tên làm rơi ngọn giáo và phải cúi xuống để nhặt nó lên.

Kéo cương để Hỏa Tuyết chạy chậm lại, Roran đứng hẳn lên bàn đạp ngựa, và, khi vừa ngang tầm tên lính đầu tiên, anh đánh vào vai hắn, xé đôi áo giáp của hắn. Tên lính thét lên, cánh tay hắn mềm nhũn ra. Roran giải quyết hắn bằng một cú đâm.

Tên lính kia đã nhặt được ngọn giáo, hắn cố đâm vào cổ Roran. Roran né ra sau tám khiên tròn, ngọn giáo thép đâm mạnh vào gỗ gây nên một tiếng động chói tai. Roran thúc chân vào sườn Hỏa Tuyết làm nó lồng lên, hí vang, chồm hai chân trước lên trời. Một chiếc móng sắt của nó đập vào ngực tên lính, xé nát chiếc áo trấn thủ màu đỏ của hắn. Hỏa Tuyết vừa hạ chân xuống, Roran liền vung búa lên, chặt nát cổ họng tên lính.

Để mặc tên lính nằm thoi thóp trên mặt đất, Roran thúc Hỏa Tuyết chạy về phía cỗ xe kế tiếp trong đoàn xe, nơi Ulhart đang một mình đấu lại ba tên lính. Mỗi xe được bốn con bò kéo, và khi Hỏa Tuyết chạy qua chiếc xe Roran vừa chiếm được, con bò dẫn đầu hất đầu lên, chóp sừng trái của nó đâm vào chân phải Roran. Roran thờ hỏn hển. Anh cảm thấy như vừa bị ai đó đặt một cái bàn ủi nóng đỏ lên ống quyển. Anh nhìn xuống và thấy một mảnh ủng rách ra đang lủng lẳng cùng với một mẩu da và cơ.

Thét lên một tiếng xông trận, Roran chạy đến tên lính gần nhất trong số ba tên đang đấu với Ulhart và hạ hắn chỉ với một nhát búa. Tên kế tiếp thoát được cú đánh của Roran và xoay ngựa chạy trốn.

"Chặn hắn lại!" Ulhart hét lên, nhưng Roran đã đang đuổi theo hắn rồi.

Tên lính chạy trốn thúc ngựa mạnh đến mức con vật đổ máu, nhưng dù hắn đã cố gắng tuyệt vọng đến mức tàn nhẫn, con chiến mã của hắn vẫn không thể vượt nổi Hỏa Tuyết. Roran nằm rạp xuống cổ Hỏa Tuyết khi nó phi như bay trên mặt đất với tốc độ phi thường. Nhận thấy chạy trốn là không thể, tên lính ghìm cương, xoay ngựa lại và chém Roran bằng một thanh kiếm lưỡi cong. Roran nâng búa lên và suýt nữa đã không đỡ được lưỡi kiếm sắc như dao lam. Anh lập tức trả đũa bằng một cú đánh móc phía trên đầu nhưng hắn ta đỡ được và lại chém vào tay

chân Roran thêm hai lần nữa. Roran thầm chửi thề trong đầu. Rõ ràng tên lính kia dùng kiếm giỏi hơn anh; nếu anh không thắng nổi trong vài giây tới, anh sẽ bị giết.

Tên lính hấn đã cảm thấy lợi thế của mình, hấn tấn công dồn dập hơn, buộc Hỏa Tuyết phải lùi lại. Ba lần Roran đã chắc rằng tên lính sẽ làm anh bị thương, nhưng rồi cuối cùng lưỡi kiếm của hấn bị chệch hướng và trượt khỏi Roran như bị tác động bởi một lực vô hình. Lúc đó, Roran cảm thấy rất biết ơn sự bảo trợ của Eragon.

Không còn biết trông cậy vào gì khác nữa, Roran đành phải viện đến yếu tố bất ngờ: anh thò đầu và cổ ra ngoài tấm khiên và la lên: "Bah!" như thể đang dọa người nào đó trong một hành lang tối tăm. Tên lính chùn bước, và ngay lúc đó, Roran nhào người tới trước, đập búa vào đầu gối trái hấn ta. Mặt hấn trắng bệch ra vì đau. Trước khi hấn kịp hồi phục lại, Roran đánh mạnh vào thắt lưng hấn ta và tên lính thét lên, cột sống hấn cong vồng. Roran kết thúc sự đau đớn của hấn bằng một cú đập vào đầu.

Roran ngồi xuống, thở hổn hển một lúc, sau đó anh kéo cương Hỏa Tuyết và thúc nó chạy nước kiệu về lại đoàn xe. Mắt đảo quanh bắt lấy từng chuyển động nhỏ nhất, Roran thầm đánh giá kết quả trận chiến. Bọn lính chết gần hết, cả những người đánh xe cũng vậy. Carn đứng cạnh cỗ xe dẫn đầu, đối diện với một người mặc áo choàng, cả hai hoàn toàn bất động, ngoại trừ vài cơn co giật nhỏ, dấu hiệu duy nhất của cuộc chiến vô hình của họ. Khi Roran còn đang quan sát, đối thủ của Carn bỗng ngã vật ra, nằm bất động trên đất.

Ở khoảng giữa đoàn xe, năm tên lính dũng cảm đã thả lữ bò ra và kéo mấy cỗ xe lại tạo thành một hình tam giác, bảy Martland Redbeard và mười chiến binh Varden khác. Bốn tên lính thọc giáo vào các cỗ xe, trong khi tên thứ năm bắn cung vào các chiến binh Varden, buộc họ phải rút về nấp sau cỗ xe gần nhất. Tay cung thủ đã làm thương khá nhiều chiến binh Varden, vài người ngã khỏi ngựa, những người còn lại cố thủ trên yên, tìm chỗ nấp.

Roran nhíu mày nghĩ ngợi. Họ không thể nấn ná quá lâu trên một trong những trục đường chính của Đế quốc, trong khi bọn lính lại đang giết dần từng người lính đang ẩn nấp. Thời gian đang chống lại họ.

Bọn lính quay mặt về hướng tây, phía các chiến binh Varden tấn công. Ngoài Roran ra, không chiến binh Varden nào đi về phía kia của

đoàn xe. Do đó, bọn lính không hề ngờ rằng chúng bị anh phục kích từ phía đông.

Một kế hoạch nảy ra trong đầu Roran. Trong bất cứ tình huống nào khác, anh cũng sẽ gạt nó sang một bên ngay vì nó quá lộ bịch và phi thực tế, nhưng cũng chính vì vậy mà anh chọn nó, vì hiện giờ đó là cách duy nhất để giải quyết tình hình. Anh không màng đến việc bản thân gặp nguy hiểm, anh đã gạt nỗi sợ chết sang một bên khi họ bắt đầu nhiệm vụ.

Roran thúc Hỏa Tuyết phi nước đại. Anh đặt tay trái lên trước yên, chân đặt sát phía ngoài bàn đạp ngựa, sẵn sàng hành động. Khi Hỏa Tuyết cách tam giác xe khoảng 50 feet, anh chống tay, nâng người lên, đặt hẳn chân lên yên, thu mình lấy đà ngay trên lưng Hỏa Tuyết. Anh phải tập trung hết mức và vận dụng hết sự khéo léo để giữ thăng bằng. Như Roran mong đợi, Hỏa Tuyết giảm tốc độ và chuyển hướng sang bên khi đám xe bắt đầu hiện ra lù lù.

Roran thả dần dây cương khi Hỏa Tuyết rẽ, rồi anh nhảy khỏi lưng ngựa, phóng thẳng lên chiếc xe ngựa đang xoay về phía đông. Bao tử của anh quặn lên. Anh bắt gặp ánh mắt của một cung thủ đang ngược lên, mắt hắn ta tròn, tròn trắng phân rõ, rồi anh lao thẳng vào hắn, và cả hai cùng ngã xuống. Roran đè lên tên lính, cơ thể hắn làm đệm cho anh. Roran quỳ dậy trên hai gối, nâng khiên lên và đập mạnh vào khe hở giữa chiếc nón sắt và cái áo trần thủ của tên lính, làm hắn gãy cổ. Rồi anh đứng hẳn dậy.

Bốn tên lính còn lại phản ứng khá chậm. Tên bên trái Roran mắc sai lầm, hắn cố đâm giáo vào giữa tam giác xe nhưng quá vội vàng nên làm cho ngọn giáo kẹt giữa hông một chiếc xe và bánh trước của một chiếc khác. Roran lao tới tấn công hắn. Tên lính cố rút lui, nhưng mấy chiếc xe chặn đường hắn. Vung búa lên, anh chặt vào ngay dưới cằm hắn.

Tên lính thứ hai khôn hơn. Hắn bỏ giáo và rút gươm từ thắt lưng ra nhưng chỉ mới được nửa chừng thì đã bị Roran đánh vỡ ngực.

Tên lính thứ ba và thứ tư thì đã sẵn sàng đối đầu với Roran. Chúng kéo về phía anh, gươm tuốt trần, gầm gừ. Roran định bước tránh chúng, nhưng cái chân bị thương phản bội anh, anh vấp và ngã quỵ gối. Tên lính gần nhất chém thẳng xuống. Roran giơ khiên chặn cú đánh, rồi trườn tới và nghiền nát chân của hắn bằng búa. Tên lính buột ra một tiếng rủa, ngã ra đất. Roran lập tức đập nát mặt hắn, sau đó nhảy lên

lưng hắn, và nhận ra rằng tên lính cuối cùng đang ở ngay sau lưng mình.

Roran cứng người, tay chân dang rộng.

Tên lính đứng trước anh, kiếm giương lên, mũi kiếm sáng loáng cách họng Roran có một inch.

Vậy là xong, Roran nghĩ.

Nhưng rồi một cánh tay khỏe mạnh vòng quanh cổ tên lính, kéo giật hắn về phía sau, tên lính bật ra một tiếng nấc nghẹn khi một lưỡi kiếm nhú ra từ ngực hắn cùng với một tia máu. Tên lính ngã xuống như một đồng thịt, và ngay chỗ hắn vừa đứng là Martland Redbeard. Bá tước thờ gập, râu và ngực ông toàn máu khô.

Martland cắm gươm xuống đất, tựa vào chuôi kiếm và xem xét cảnh tàn sát trong lòng tam giác xe. Ông gật đầu : "Ta biết là cậu làm được mà."

Roran ngồi cuối cỗ xe, cần lưỡi trong khi Carn cắt nốt chiếc ủng của anh ra. Cổ găng phớt lờ cơn đau kinh khủng ở chân, Roran liếc nhìn bọn kền kền đang đảo quanh trên đầu và tập trung vào những kỉ niệm về mái nhà ở thung lũng Palancar.

Anh khẽ lau bầu khi Carn chọc sâu vào vết cắt.

"Xin lỗi," Carn nói. "Tôi phải kiểm tra vết thương."

Roran không trả lời, tiếp tục nhìn chăm chăm vào bọn kền kền. Một phút sau, Carn lẩm bầm một tràng cổ ngữ, và vài giây sau, cơn đau ở chân Roran dịu hẳn lại. Nhìn xuống, Roran thấy chân mình đã lành lại.

Nỗ lực chữa thương cho Roran và hai người khác khiến Carn tái mặt và run lấy bầy. Tay pháp sư ngồi sụp xuống, vòng tay ôm lấy bụng, trông như sắp nôn mửa tới nơi.

"Anh không sao chứ?" Roran hỏi.

Carn khẽ nhún vai. "Tôi cần một lúc để hồi phục... Con bò đã làm xước xương chân anh. Tôi đã chữa vết xước, nhưng tôi không đủ sức để chữa toàn bộ vết thương cho anh. Tôi đã khâu sơ lại da và cơ bắp của anh, nên anh sẽ không bị chảy máu hay quá đau đớn. Tuy nhiên, phần cơ đó chỉ có thể đỡ nổi trọng lượng của chính anh, không hơn, cho đến khi nó tự lành hẳn."

"Phải mất bao lâu?"

"Một hoặc hai tuần."

Roran xô chân vào phần còn lại của chiếc ủng. "Eragon đã niệm thần chú bảo vệ tôi khỏi bị thương. Mấy câu thần chú đó đã nhiều lần cứu mạng tôi hôm nay. Nhưng sao chúng không bảo vệ tôi khỏi sừng của con bò?"

"Tôi không biết, Roran à," Carn nói, thờ dãi. "Không ai có thể lường trước được hết mọi chuyện. Đó là một trong những lý do khiến cho phép thuật trở nên nguy hiểm. Nếu anh bỏ sót một khía cạnh của một câu thần chú, nó sẽ làm anh yếu đi hoặc tệ hơn nữa, nó sẽ gây ra những điều tệ hại mà anh không mong muốn. Chuyện đó xảy ra ngay cả với những pháp sư cừ khôi nhất. Hẳn là đã có một lỗ hổng trong câu thần chú của em anh – một từ ngữ bị đặt nhầm chỗ, hoặc một câu không rõ nghĩa – và nó đã để cho con bò húc anh."

Thấy thoải mái hơn, Roran khập khiễng đi về phía chiếc xe đầu đoàn, đánh giá kết quả trận đánh. Năm chiến binh Varden bị thương, kể cả anh, và hai người nữa chết: một người Roran ít khi gặp, còn người kia là Ferth, người mà anh thường hay trò chuyện. Còn bọn lính và người đánh xe thì không ai sống sót.

Roran dừng lại bên tên lính đầu tiên trong hai tên anh đã giết và xem xét cái xác. Miệng anh đắng nghét, còn ruột anh thì quặn lại vì kinh sợ. Giờ đây, mình đã giết người... Mình cũng chẳng biết bao nhiêu người nữa. Anh nhận ra rằng trong cơn điên cuồng trong trận Cánh Đòng Cháy, anh đã không thể đếm nổi số người mình giết. Việc anh đã giết nhiều người đến nỗi không nhớ hết làm anh bối rối. Liệu mình có phải giết cả một rừng người để đòi lại những gì Đế quốc đã cướp của mình không? Một ý nghĩ nữa xuất hiện, làm anh càng mất bình tĩnh hơn: Và nếu có, thì làm cách nào mình có thể trở lại thung lũng Palancar để sống một cách bình yên khi tâm hồn mình đã vấy bẩn bởi máu của hàng trăm người?

Nhắm mắt lại, Roran thả lỏng cơ bắp, cố gắng bình tĩnh lại. Mình giết chóc vì tình yêu. Mình giết người vì tình yêu dành cho Katrina, cho Eragon, cho dân làng Carvahall, cho Varden, và cho mảnh đất này. Vì tình yêu, mình sẽ bơi vào biển máu, dù nó có hủy hoại mình đi nữa.

"Chưa bao giờ thấy chuyện nào như vậy, Cây-búa-dũng-mãnh ạ," Ulhart nói. Roran mở mắt ra và thấy người chiến binh tóc hoa râm đang đứng trước mặt mình, tay nắm cương Hỏa Tuyết. "Chưa từng có ai điên

khùng đến mức thực hiện một kế hoạch như vậy, nhảy lên những cỗ xe, chưa có ai còn sống mà nghe chuyện này, tuyệt đối chưa. Làm tốt lắm! Nhưng hãy cẩn thận. Người không thể cứ đi lòng vòng, nhảy khỏi ngựa rồi giết một lúc năm tên mà vẫn còn mong được thấy mùa hè sau, đúng không? Hãy cẩn thận hơn nếu người có đầu óc."

"Tôi sẽ ghi nhớ điều đó," Roran nói và cầm lấy cương Hỏa Tuyết.

Vài phút sau khi Roran hạ tên lính cuối cùng, những chiến binh không bị thương đã đến từng cỗ xe trong đoàn, mở tung những kiện hàng, và báo cáo lại cho Martland, người ghi chép lại những gì họ tìm thấy để Nasuada xem xét và có thể đoán ra phần nào kế hoạch của Galbatorix. Roran xem họ kiểm tra mấy cỗ xe cuối cùng, chúng chứa toàn bột mì và quân phục. Khi mọi việc đã xong, họ cắt cổ mấy con bò khiến máu đổ đầy đường. Giết lũ bò khiến Roran khó chịu, nhưng anh hiểu tầm quan trọng của việc không được để cho Đế quốc có chúng, và anh sẵn sàng làm điều đó nếu được bảo. Đúng ra họ nên đưa chúng về với Varden, nhưng chúng quá chậm và sẽ trở nên vương vãi. Ngựa của bọn lính thì có thể theo kịp khi họ chạy ra khỏi lãnh thổ kẻ thù, nên họ bắt lại càng nhiều càng tốt và cột chúng sau ngựa của mình.

Sau đó, một người rút từ trong túi yên ngựa của mình ra một cây đuốc tẩm nhựa thông, và đốt nó lên bằng đá lửa. Chạy tới lui giữa đoàn xe, anh ta dí ngọn đuốc vào từng cỗ xe cho đến khi nó bắt lửa, rồi ném ngọn đuốc vào cỗ xe cuối cùng.

"Đi thôi!" Martland nói to.

Chân Roran run lên khi anh nhảy lên Hỏa Tuyết. Anh thúc con chiến mã đến kế bên Carn khi những người sống sót tụ lại thành hai hàng phía sau Martland. Lũ ngựa khịt mũi và gõ móng xuống đất, nôn nóng đi xa khỏi đám cháy.

Martland phi nước kiệu nhanh đi trước, mọi người theo sau, để lại một dãy những cỗ xe cháy rừng rục, như một chuỗi hạt lấp lánh giữa con đường cô độc.

Chương 29

Rừng đá

Tiếng reo hò vang lên từ đám đông.

Eragon đang ngồi trên một khán đài gỗ mà người lùn đã xây men theo đường chân lủy ở mặt ngoài Hang Bregan. Pháo đài nằm trên một bờ núi tròn của ngọn Thardûr, cao hơn một dặm bên trên thung lũng đặc sương mù, và từ trên đó có thể nhìn được nhiều dặm theo cả hai hướng, hoặc cho đến khi những đỉnh núi che khuất tầm nhìn. Giống như Tronjheim và những thành phố người lùn khác mà Eragon đã viếng thăm, Hang Bregan hoàn toàn được dựng lên bằng đá mỏ – trong trường hợp này, một loại đá hoa cương màu hung đỏ khoác lên vẻ âm áp cho những căn phòng và hành lang bên trong. Cái hang là một công trình dày, vững chắc mọc cao năm tầng lên đến một tháp chuông mở, có đỉnh là một khối thủy tinh to ngang hai người lùn và được giữ bởi bốn gong đá hoa cương kết nối với nhau tạo thành một chòm đá nhọn. Khối thủy tinh, theo như Orik nói với Eragon, là một mẫu lớn hơn của những ngọn đèn không lửa của người lùn, và trong những dịp quan trọng hoặc khẩn cấp, có thể dùng nó để soi sáng toàn bộ thung lũng bằng ánh sáng màu vàng. Những người lùn gọi nó là Az Sindriznarrvel, hay Viên ngọc Sindri. Rất nhiều ngôi nhà phụ tụ tập quanh sườn cái hang, là nơi cư trú của những người phục vụ và chiến binh của Dûrgrimst Ingeitum, cùng với những công trình khác, như chuồng ngựa, xưởng rèn, và một nhà thờ dựng lên dành cho Morgothal, vị thần lửa của người lùn và là thần hộ mệnh của các thợ rèn. Bên dưới những bức tường cao, nhẵn nhụi của Hang Bregan là hàng tá những trang trại rải rác đó đây trong những khoảng rừng trống, những cuộn khói lững lờ trôi bên trên những ngôi nhà đá.

Và còn nhiều điều khác nữa, Orik đều đã chỉ và giải thích cho Eragon sau khi ba đứa trẻ lùn hộ tống nó vào đến sân trong của Hang Bregan, la hét “Argetlam!” với bất cứ ai trong tầm nghe. Orik đã đón mừng Eragon như một người anh em, rồi đưa nó đến nhà tắm và, khi nó đã sạch sẽ, ông lo liệu cho nó một cái áo choàng màu tía sẫm, với một vòng xuyên vàng để đeo vào lông mày.

Sau đó, Orik đã làm Eragon ngạc nhiên khi giới thiệu nó với Hvedra, một nữ người lùn có đôi mắt sáng, khuôn mặt tròn với bộ tóc dài, và hãnh diện tuyên bố rằng họ vừa mới làm đám cưới hai ngày trước. Trong khi Eragon bày tỏ sự ngạc nhiên và chúc mừng, Orik đứng đối chân liên tục trước khi đáp lại, “Tôi đã rất đau lòng vì cậu không có ở đây để dự lễ, Eragon ạ. Tôi đã nhờ một pháp sư liên lạc với Nasuada, và tôi hỏi cô ta liệu có thể chuyển lời mời của tôi đến cậu và Saphira không, nhưng cô ta từ chối nói lại với cậu; cô ta sợ lời mời có thể khiến cậu xao nhãng nhiệm vụ sắp tới. Tôi không thể trách cô ta, nhưng tôi ước gì cuộc chiến này cho phép cậu dự đám cưới của chúng tôi, và chúng tôi dự đám cưới anh họ cậu, vì tất cả chúng ta giờ đều đã là họ hàng, theo luật pháp nếu không phải theo huyết thống.”

Bằng giọng nặng nề, Hvedra nói, “Xin hãy coi tôi là họ hàng của cậu, thừa Khắc-tinh-của-Tà-thần. Miễn là khả năng của tôi cho phép, cậu sẽ luôn được đối đãi như người nhà ở Hang Bregan, và cậu có thể thỉnh cầu sự che chở của chúng tôi bất cứ khi nào cậu cần, cho dù kẻ săn lùng cậu là Galbatorix đi nữa.”

Eragon cúi đầu, biết ơn vì đề nghị giúp đỡ của bà. “Bà thật tử tế.” Rồi nó hỏi, “Nếu bà không phiền vì sự tò mò của tôi, tại sao bà và Orik lại chọn làm đám cưới vào thời điểm này?”

“Chúng tôi đã dự định sẽ thành thân mùa xuân này, nhưng...”

“Nhưng,” Orik tiếp lời với vẻ cộc cằn, “đám Urgals tấn công Farthen Dûr, rồi Vua Hrothgar phái tôi đi dạo mát với cậu ở Ellesméra. Khi tôi trở lại đây và các gia đình trong tộc đã chấp thuận tôi làm grimstborith mới, chúng tôi nghĩ đã đến lúc làm trọn lời hứa hôn của chúng tôi và trở thành vợ chồng. Có khi chẳng ai trong chúng tôi sống được đến hết năm, vậy thì lần nữa mà làm gì?”

“Vậy là ông đã thực sự trở thành tộc trưởng,” Eragon nói.

“Đúng. Chọn ra người lãnh đạo mới cho Dûrgrimst Ingeitum là một vụ gây nhiều tranh cãi – chúng tôi gặp phải nhiều khó khăn trong hơn một tuần – nhưng đến cuối cùng, hầu hết các gia tộc đều tán thành rằng tôi nên tiếp bước Vua Hrothgar mà kế vị ngài vì tôi là người thừa tự duy nhất mang tên ngài.”

Lúc này Eragon đang ngồi cạnh Orik và Hvedra, ăn ngẫu nhiên bánh mì và thịt cừu mà những người lùn đã mang tới và quan sát cuộc

thi đấu diễn ra trước các khán đài. Đã là thông lệ, Orik nói, nếu một gia tộc người lùn có vàng thì họ sẽ tổ chức các cuộc chơi để giúp vui cho khách dự đám cưới. Gia tộc của Vua Horthgar rất giàu có, các cuộc chơi hiện giờ đều đã kéo dài được ba ngày và đã được lên lịch để tiếp tục thêm bốn ngày nữa. Cuộc chơi gồm nhiều nội dung: đấu vật, bắn cung, đấu kiếm, đọ sức, và nội dung đang diễn ra, là Ghastgar.

Từ hai đầu đối diện của một sân cỏ, hai người lùn trên lưng hai con Feldûnost trắng đang tiến về phía nhau. Hai con dê núi có sừng nhảy băng qua bãi cỏ, mỗi con bật xa hơn hai mươi thước. Người lùn ở bên phải có một cái mộc nhỏ cột bên tay trái nhưng không có vũ khí. Còn người lùn bên trái không có khiên, nhưng trong tay phải, ông ta giữ một ngọn giáo trong tư thế sẵn sàng để ném.

Eragon nín thở khi khoảng cách giữa hai con Feldûnost thu hẹp. Khi chúng còn cách nhau không tới chín thước, người lùn có cây giáo vung tay trong không trung và phóng ngọn giáo vào đối thủ. Người lùn kia không hề lấy khiên che chắn mà vươn tay ra và, với một sự khéo léo đáng kinh ngạc, chộp lấy cán giáo. Ông ta vung nó lên quá đầu. Đám đông tụ tập quanh trường đấu hò reo vang dội, cả Eragon cũng góp vào, vỗ tay nhiệt liệt.

“Quả đó khéo thật!” Orik kêu lên. Ông cười và nốc cạn vại rượu mật ong của mình, bộ giáp khoác ngoài bóng loáng của ông lấp lánh trong ánh sáng chiều tối. Ông đội một mũ sắt có gắn vàng, bạc, hồng ngọc, và trên ngón tay ông là năm chiếc nhẫn thiết lớn. Trên hông ông là cây rìu vẫn luôn luôn hiện hữu. Hvedra còn được tô điểm lộng lẫy hơn, với những mảnh vải được thêu thùa trên bộ áo váy xa hoa của mình, những dây ngọc trai và vàng xoắn xuýt quanh cổ, và trong mái tóc bà là một chiếc lược ngà gắn một viên lục bảo to như ngón cái của Eragon.

Một hàng người lùn đứng và thổi một bộ tù và chạm trở, âm thanh lạnh lạnh vang vọng trong dãy núi. Rồi một người lùn to như một thùng rượu bước tới trước và, bằng tiếng Người lùn, tuyên bố người chiến thắng trong cuộc thi cuối cùng, cũng như đọc tên cặp đấu tiếp theo sẽ tranh tài trong môn Ghastgar.

Khi người điều khiển buổi lễ nói xong, Eragon cúi xuống và hỏi, “Bà có đi cùng chúng tôi đến Farthen Dûr không, Hvedra?”

Bà ta lắc đầu và cười rạng rỡ. “Tôi không thể. Tôi phải ở lại đây và lo công việc của Ingeitum trong lúc Orik đi vắng, như vậy lúc quay lại anh

ấy sẽ không phải thấy chiến binh của mình chết đói còn vàng thì bị tiêu sạch.”

Túm tùm cười, Orik đưa cái vại của mình ra cho một người phục vụ cách đó vài thước. Khi người lùn vội vã đi tới và rót thêm rượu vào vại từ một cái bình, Orik nói với Eragon với một vẻ hãnh diện rõ rệt, “Hvedra không nói khoác đâu. Cô ấy không chỉ là vợ tôi, cô ấy là... Chà, các cậu không có từ này. Cô ấy là grimstcarvloss của Dûrgrimst Ingeitum. Grimstcarvloss nghĩa là... “người giữ nhà”, “người quản lý nhà”. Nhiệm vụ của cô ấy là đảm bảo rằng các gia đình trong tộc trả mức thuế đã thỏa thuận cho Hang Bregan, rằng các đàn thú của chúng tôi được đưa đến đúng cánh đồng và đúng thời điểm, kho thức ăn và ngũ cốc của chúng tôi không vơi đi quá mức, phụ nữ Ingeitum dệt đủ vải, chiến binh của chúng tôi được trang bị đầy đủ, thợ rèn luôn luôn có quặng để luyện thành sắt, và nói chung, đảm bảo rằng bộ tộc của chúng ta được trông nom tốt và sẽ thịnh vượng và phát đạt. Chúng tôi có một câu nói: một grimstcarvloss tốt có thể tạo dựng cả một bộ tộc.”

“Và một grimstcarvloss tồi có thể hủy diệt cả một bộ tộc,” Hvedra nói.

Orik cười và siết tay bà. “Và Hvedra là người giỏi nhất trong các grimstcarlossn. Đây không phải là một danh hiệu thừa kế. Cậu phải chứng minh cậu xứng đáng với nhiệm vụ nếu cậu muốn giữ nó. Cũng hiếm khi vợ của một grimstborith lại là một grimstcarvloss. Tôi thật may mắn nếu xét theo mặt này.” Cúi đầu, ông ta và Hvedra cọ mũi vào nhau. Eragon liếc đi chỗ khác, cảm thấy cô đơn và lạc lõng. Ngẩng đầu ra, Orik làm một hơi rượu mật ong, rồi nói, “Có rất nhiều grimstcarvlossn nổi tiếng trong lịch sử chúng tôi. Người ta thường nói là đám tộc trưởng chúng tôi chỉ giỏi tuyên chiến với nhau và các grimstcarvlossn lại thích chúng tôi cứ đi mà cãi vã nhau để khỏi có thời gian can thiệp vào công việc của bộ tộc.”

“Nào nào, Skilfz Delva,” Hvedra quờ. “Anh biết điều đó không đúng mà. Hay ít nhất là không đúng đối với chúng ta.”

“Ừm,” Orik nói, và chạm trán mình vào trán Hvedra. Họ cọ mũi với nhau lần nữa.

Eragon lại chú ý đến đám đông bên dưới khi họ bùng ra la ó và huýt sáo điên cuồng. Nó thấy một người lùn tham gia trong cuộc thi Ghastgar đã mất chiến ý và, vào phút cuối, ông ta giật con Feldûnost của mình

sang một bên để rồi cố gắng chạy trốn khỏi đối phương. Người lùn có cây giáo truy đuổi liền hai vòng quanh trường đấu. Khi họ đã đủ gần nhau, ông ta đứng lên trên hai bàn đạp và phóng cây giáo ra, đâm trúng vào sau vai trái của ông lùn nhất gan. Người lùn đó hú lên, rơi khỏi lưng chiến mã và nằm nghiêng sang bên, ghì chặt lấy lưới giáo và cái cán đang găm vào thịt. Một người chữa trị nhào tới chỗ ông ta. Sau một lát, mọi người đều quay lưng lại quang cảnh đó.

Môi trên Orik cong lên phần nộ. “Ha! Gia đình hấn sẽ tồn nhiều năm mới tẩy sạch được vết nhơ hổ nhục của đứa con trai. Tôi rất tiếc vì cậu phải chứng kiến hành động đáng khinh này, Eragon ạ.”

“Nhìn ai đó tự làm xấu mặt mình chẳng bao giờ là thú vị.”

Ba người họ ngồi yên lặng suốt hai cuộc đấu tiếp theo, rồi Orik làm Eragon giật mình khi nắm lấy vai nó và hỏi, “Cậu có muốn thấy một khu rừng bằng đá không, Eragon?”

“Một thứ như thế không tồn tại, trừ khi là chạm khắc.”

Orik lắc đầu, mắt lấp láy. “Không phải chạm khắc, và nó có tồn tại. Vậy tôi hỏi lại, cậu có muốn thấy một khu rừng bằng đá không?”

“Nếu ông không giỡn... có, tôi muốn.”

“A, tôi mừng là cậu chấp thuận. Tôi không giỡn, và tôi hứa với cậu là ngày mai cậu và tôi sẽ tản bộ giữa rừng cây bằng đá hoa cương. Đó là một trong những kỳ quan của rặng núi Beor. Mọi vị khách của Dûrgrimst Ingeitum đều nên có dịp đến thăm nơi đó.”

Sáng hôm sau, Eragon ngồi dậy trên cái giường nhỏ quá khổ trong căn phòng đá trần thấp, cùng những đồ đạc có kích cỡ chỉ bằng nửa bình thường. Nó rửa mặt trong một chậu nước lạnh, và, trái lệ thường, nó nổi rộng tâm ý thức về phía Saphira. Nó chỉ cảm nhận được tâm tưởng của những người lùn cùng những con thú bên trong và xung quanh cái hang. Nản chí, Eragon cúi ra trước, nắm lấy vành cái chậu, kiệt quệ vì cảm giác bị cách ly. Nó giữ nguyên tư thế đó, không thể cử động hay suy nghĩ, cho đến khi tầm nhìn của nó hóa thành đỏ thẫm với những đốm sáng nhấp nháy trôi nổi trước mắt. Hồn hển, nó thở ra và lại hít vào thật sâu.

Mình nhớ ả suốt hành trình từ Helgrind, nó nghĩ, nhưng ít nhất mình biết là mình đang trở lại với ả nhanh nhất có thể. Còn giờ đây mình đang rời xa khỏi ả, và mình không biết khi nào mới lại được đoàn

tụ.

Giữ mình, nó mặc quần áo rồi tìm đường xuyên qua những hành lang xoắn ốc của Hang Bregan, cúi đầu với những người lùn mà nó đi ngang, và họ chào nó bằng cách lặp lại “Argelam!” một cách hồ hởi.

Nó thấy Orik và mười hai người lùn khác ở sâu trong của cái hang, đang đóng yên cho một hàng ngựa nhỏ, hơi thở của chúng sinh ra những cụm khói trắng trong không khí lạnh. Eragon thấy mình như một ông khổng lồ khi những người đàn ông thấp lùn vạm vỡ di chuyển quanh nó.

Orik đón chào nó. “Chúng tôi có một con lừa trong chuồng ngựa, nếu cậu muốn cưỡi.”

“Không, tôi sẽ đi bộ, nếu các ông không thấy vấn đề gì.”

Orik nhún vai. “Tùy ý cậu.”

Khi họ đã sẵn sàng khởi hành, Hvedra bước xuống những bậc thang rộng bằng đá dẫn từ cổng vào đến đại sảnh của Hang Bregan, váy của bà ta lê dài phía sau, và đưa cho Orik một cái tù và bằng ngà phủ vàng kim bao quanh hai đầu. Bà nói, “Cái này của cha em khi ông đi cùng Grimstborith Aldhrim. Em đưa nó cho anh để anh có thể nhớ đến em trong những ngày sắp tới.” Bà nói nhiều điều nữa bằng tiếng Người lùn, nhỏ nhẹ đến mức Eragon không thể nghe thấy, rồi bà ta và Orik chạm trán vào nhau. Ngồi thẳng lại trên yên, Orik đưa tù và lên môi và thổi. Một âm thanh trầm và mạnh mẽ vang lên, âm lượng tăng dần cho đến khi không khí bên trong khoảng sân dường như rung động như một chiếc dây thừng bị gió đưa đẩy. Một đôi quạ đen bay ra từ ngọn tháp bên trên, kêu vang. Tiếng tù và làm máu Eragon rộn lên. Nó cựa quậy, hăm hở muốn rời đi.

Nâng cái tù và lên quá đầu và với một cái nhìn cuối cùng dành cho Hvedra, Orik thúc con ngựa tiến tới, đi nước kiệu ra khỏi cổng chính của Hang Bregan, rồi ngoặt sang hướng đông, về phía đầu thung lũng. Eragon và mười hai người lùn kia theo sát phía sau.

Trong ba giờ, họ đi theo một lối mòn kéo dài ngang qua sườn núi Thardûr, trèo lên cao hơn bao giờ hết bên trên lòng thung lũng. Những người lùn cố điều khiển những con ngựa nhanh nhất có thể mà không làm chúng bị đau, nhưng tốc độ của chúng vẫn là rất nhỏ so với Eragon nếu nó được chạy thoải mái. Dù phát nản, Eragon vẫn không phàn nàn

gì, vì nó nhận ra ngoài thần tiên và Kull, nó không thể tránh được việc phải đi chậm lại với tất cả các sinh vật khác.

Nó rùng mình và kéo cái áo khoác vào sát hơn. Mặt trời vẫn chưa xuất hiện trên rặng Beor, và một cái lạnh ẩm ướt lan tỏa khắp thung lũng, cho dù chỉ còn vài giờ nữa là đến giữa trưa.

Rồi họ lên đến một dải đá hoa cương bằng phẳng rộng hơn ba trăm thước, viền bên phải tiếp giáp với một vách nghiêng của những cái cột đá thiên tạo hình bát giác. Màn sương mù lay động che khuất đầu kia của dải đá.

Orik đưa một tay lên nói, “Nhìn đi, Az Knurldráthn đó.”

Eragon cau mày. Chăm chú hết sức, nhưng nó không nhìn ra cái gì đáng chú ý ở nơi cần cỗi đó. “Tôi không thấy rặng đá nào cả.”

Trèo xuống ngựa, Orik đưa dây cương cho một người lính đằng sau và nói, “Đi bộ với tôi nếu cậu không phiền, Eragon.”

Cùng nhau họ bước về phía đám sương mù xoáy cuộn, Eragon thu ngắn bước chân cho ngang với Orik. Sương mù lướt qua mặt Eragon, mát lạnh và ẩm ướt. Hơi nước trở nên dày đặc đến mức che khuất toàn bộ phần thung lũng còn lại, bao bọc chúng trong một khung cảnh màu xám buồn tẻ, ở đó mọi chỗ đều y hệt nhau chẳng có gì phân biệt. Không e dè, Orik bước tới với dáng đi tự tin. Eragon, tuy vậy, cảm thấy mát phượng hương và hơi lão đảo, và nó đi với một tay đưa ra trước mặt, đề phòng trường hợp húc phải bất cứ thứ gì ẩn nấp sau làn sương mù.

Orik dừng lại ở rìa một vết nứt mảnh làm hư hại bề mặt đá hoa cương mà họ đang đứng ở trên và nói, “Giờ cậu thấy gì?”

Nheo mắt, Eragon đảo nhìn tới lui, nhưng sương mù vẫn có vẻ đơn điệu như trước. Nó mở miệng định nói nhưng rồi để ý thấy một điểm hơi khác biệt trong màn sương về phía bên phải, một khuôn mẫu mờ nhạt của ánh sáng và bóng tối vẫn giữ nguyên dạng ngay cả khi sương mù trôi qua. Nó chợt nhận ra những vùng khác nữa cũng tính tại: những mảng tương phản lạ thường và trừu tượng, không tạo thành thứ gì có thể nhận ra được cả. “Tôi không...,” nó bắt đầu nói khi một cơn gió nhẹ làm lay động tóc nó. Dưới sự khích lệ nhẹ nhàng của làn gió, sương mù mỏng đi và những kết cấu rời rạc của bóng tối tan ra tạo thành thân của những cái cây lớn màu tro với những cành nhánh trần trụi và nứt vỡ. Hàng tá những cái cây như thế vây bọc nó và Orik, những bộ xương

nhọt nhạt của một khu rừng cổ xưa. Eragon ấn lòng bàn tay lên một thân cây. Vỏ cây lạnh và cứng như đá cuội. Những mảng địa y xanh xao bám lấy bề mặt cái cây. Eragon thấy gai gai phía sau gáy. Dù nó không cho là mình mê tín quá mức, nhưng màn sương ma quái và thứ ánh sáng chập chờn kỳ dị và bề ngoài của chính những cái cây – dữ dằn, xúi quẩy và huyền bí – kích phát một tia sợ hãi trong nó.

Nó liếm môi và hỏi, “Làm sao lại thành ra thế này?”

Orik nhún vai. “Vài người cho rằng Gûntera đã đặt chúng ở đây khi người sáng tạo ra Alagaësia từ cõi hư không. Một số khác lại cho là Helzvog đã tạo ra chúng, vì đá là nguyên tố ưa thích của ngài, và chẳng lẽ vị thần của đá lại không có những cái cây bằng đá trong vườn của mình? Vẫn có những người khác nói không phải, rằng những cái cây này đã từng giống như bao cây cối khác, nhưng một thảm họa ghê gớm từ xa xưa đã chôn vùi chúng vào lòng đất, và trải qua thời gian, gỗ biến thành đất, và đất biến thành đá.”

“Lẽ nào lại như thế?”

“Chỉ có chúa mới biết chắc. Còn ai khác ngoài họ có thể hy vọng hiểu được những điều tại sao hay thế nào của vạn vật?” Orik dờn chỗ. “Tổ tiên của chúng tôi đã tìm ra những cái cây đầu tiên trong khi đang khai thác đá hoa cương ở đây, hơn ngàn năm trước rồi. Hvalmar Lackhand, sau này trở thành grimstborith của Dûrgrimst Ingeitum, đã ngừng việc khai thác và bảo những thợ xây của mình đục những cái cây ra khỏi đá bao xung quanh. Khi họ đã tách ra được gần năm chục cây, Hvalmar nhận ra có thể có hàng trăm, hoặc hàng ngàn những cái cây đá bị chôn vùi trong sườn Núi Thardûr, cho nên ông ta ra lệnh cho người của mình ngừng công việc lại. Nơi này, tuy vậy, đã thu hút trí tưởng tượng của chủng tộc chúng tôi và kể từ đó, knurlan từ mọi tộc đã tới đây và lao động để tách thêm nhiều cây khác ra khỏi lớp đá hoa cương. Thậm chí có những knurlan đã cống hiến cả đời cho công tác này. Việc gửi mấy đứa con cháu quậy phá xuống đây đục ra một hay hai cái cây dưới sự giám sát của một thợ cả cũng đã trở thành truyền thống rồi.”

“Nghe tẻ nhạt quá.”

“Việc đó cho chúng thời gian để ăn năn về lẽ thói của mình.” Dùng một tay, Orik vuốt ve bộ râu bện của mình. “Chính tôi đã phải tiêu vài tháng ở đây hồi tôi còn là một thằng cứng đầu cứng cổ ở tuổi bốn mươi ba.”

“Thế ông có ăn năn về lẽ thói của mình không?”

“Eta. Không. Nó quá là... tẻ nhạt. Sau tất cả những tuần đó, tôi chỉ lôi ra được một cái cành từ phần đá hoa cương, cho nên tôi bỏ trốn và tình cờ gặp một nhóm Vrenshrrgn –”

“Những người lùn của tộc Vrenshrrgn?”

“Đúng, knurlagn của tộc Vreshrrgn, Sói Chiến, Sói Chiến tranh, hay bất cứ từ gì cậu có thể dùng trong ngôn ngữ này. Tôi tình cờ gặp họ, rồi say sưa bia rượu, và khi họ đi săn Nagran, tôi quyết định mình cũng nên giết một con lợn rừng và mang đến cho Vua Hrothgar để làm nguôi cơn giận của ngài đối với tôi. Đó không phải điều khôn ngoan nhất tôi đã làm. Kể cả những chiến binh lão luyện nhất cũng ngại săn Nagran, mà tôi vẫn còn giống thiếu niên hơn là đàn ông. Khi đã thấu hiểu, tôi nguyện rửa sự ngu ngốc của bản thân, nhưng tôi đã thề là tôi sẽ làm, nên tôi không còn lựa chọn nào khác hơn là thực hiện lời thề.”

Khi Orik ngừng, Eragon hỏi, “Chuyện gì đã xảy ra?”

“À, tôi giết một con Nagra, với giúp đỡ từ Vrenshrrgn, nhưng con lợn rừng đã húc vào vai tôi và tung tôi lên cành một cây gần đó. Nhóm Vrenshrrgn đã phải vác cả hai, con Nagra và tôi, về lại Hang Bregan. Nhà vua hài lòng vì con lợn rừng, và tôi... tôi, cho dù được những người trị thương giỏi nhất chăm sóc, vẫn phải mất nguyên tháng tiếp theo nằm trên giường, và Vua Hrothgar nói như thế là đủ để trừng phạt tôi vì tội trái lệnh ngài.”

Eragon quan sát ông lùn một lát. “Ông rất nhớ ngài.”

Orik đứng yên một thoáng, cầm tựa lên bộ ngực chắc nịch. Nâng cây búa của mình lên, ông đập cái cán vào mặt đá hoa cương, tạo ra một tiếng cách sắc nét vang vọng giữa rừng cây. “Đã gần hai thế kỷ kể từ khi dūgrimstvren cuối cùng – cuộc chiến thị tộc cuối cùng – tàn phá đất nước chúng tôi, Eragon à. Nhưng trước bộ râu đen của Morgothal, chúng ta đang phải đối mặt với một cuộc chiến mới.”

“Ngay lúc này ư?” Eragon kêu lên, thất kinh. “Tệ đến thế thật sao?”

Orik cau có. “Tệ hơn rồi. Tình trạng căng thẳng giữa các bộ tộc đang mạnh hơn lúc nào hết trong ký ức của bất cứ ai. Cái chết của Vua Hrothgar và sự xâm lấn Đế quốc của Nasuada đã làm khuấy động sự phẫn nộ, làm trầm trọng hơn những đối nghịch cũ, và càng thúc đẩy mạnh những kẻ vẫn tin rằng chia sẻ số mệnh với Varden là điên rồ.”

“Làm sao họ lại tin như thế khi mà Galbatorix đã tấn công Tronjheim bằng đám Urgals?”

“Bởi rằng,” Orik nói, “họ đã tin là không thể đánh bại được Galbatorix, và những vụ tranh cãi của họ gây ảnh hưởng nhiều đến người của chúng tôi. Thành thật với tôi nào, Eragon, nếu Galbatorix đương đầu với cậu và Saphira ngay lúc này, hai vị có thể thắng được hẳn không?”

Eragon nghẹn họng. “Không.”

“Tôi nghĩ là không. Những người phản đối Varden đã mù quáng trước sự đe dọa của Galbatorix. Họ nói rằng nếu chúng tôi từ chối che chở cho Varden, nếu chúng tôi không chấp nhận cậu và Saphira vào Tronjheim, thì Galbatorix đã không có lý do gì để gây chiến với chúng tôi. Họ nói rằng nếu chúng tôi cứ lo cho bản thân và cứ ẩn trốn trong những hang động và đường hầm, chúng tôi sẽ không phải sợ Galbatorix nữa. Họ không nhận ra rằng cơn khát quyền lực của Galbatorix là không đáy và rằng hẳn sẽ không ngừng lại cho đến khi nào toàn thể Alagaësia nằm dưới chân hắn.” Orik lắc đầu, cơ bắp trên cằm tay ông cuộn lên và rần lại khi ông nắm chặt cây rìu. “Tôi sẽ không cho phép chủng tộc tôi co rúm trong hang như những con thỏ để cho đến khi con sói bên ngoài đào đường vào và xơi tái tất cả. Chúng ta phải tiếp tục tranh đấu với hy vọng rằng bằng cách nào đó chúng ta tìm ra được một cách để giết Galbatorix. Và tôi sẽ không để cho đất nước bị tan rã vì chiến tranh thị tộc. Với hoàn cảnh như hiện giờ, một dũgrimstvren khác sẽ hủy diệt nền văn minh của chúng ta và có lẽ sẽ nhấn chìm Varden luôn.” Hàm rần lại, Orik quay sang Eragon. “Vì sự tốt đẹp cho người của chúng ta, tôi dự định sẽ giành lấy ngôi vua. Dũgrimstn Gedthrall, Ledwonnû, và Nagra đã cam kết sẽ ủng hộ tôi. Tuy nhiên có quá nhiều người đứng giữa tôi và vương miện; sẽ không dễ gì gom đủ phiếu để trở thành vua. Tôi cần phải biết, Eragon à, cậu sẽ ủng hộ tôi trong chuyện này chứ?”

Khoanh tay lại, Eragon bước từ cây này đến cây kế tiếp rồi lại quay lại. “Nếu tôi làm vậy, sự ủng hộ của tôi có thể sẽ làm các tộc khác chống lại ông. Không chỉ bởi ông sẽ phải yêu cầu mọi người trở thành đồng minh với Varden, mà ông còn phải yêu cầu họ chấp nhận một Kỵ sĩ Rồng như một thành viên trong số họ, họ chưa bao giờ làm điều này trước đây và tôi không tin bây giờ họ lại muốn làm thế.”

“Đúng, điều đó có thể khiến một số chống lại tôi,” Orik nói, “nhưng

cũng có thể giúp tôi thu được phiếu bầu của số khác. Điều đó cứ để cho tôi phân xử. Tất cả những gì tôi muốn biết chỉ là, cậu sẽ ủng hộ tôi chứ? ...Eragon, sao cậu do dự?”

Eragon nhìn chăm chăm một cái mấu rễ cây nhô ra từ mặt đá hoa cương dưới chân nó, tránh ánh mắt Orík. “Ông lo lắng về những gì tốt đẹp cho người của ông, đúng là phải như vậy. Nhưng mối lo của tôi rộng hơn thế; chúng chứa đựng những gì tốt đẹp cho cả Varden và thần tiên và bất cứ ai chống lại Galbatorix. Nếu... nếu ông không chắc giành được vương miện, và có một tộc trưởng khác có khả năng, và người đó không có ác cảm với Varden.”

“Không tộc trưởng nào có thiện cảm với Varden hơn tôi được nữa!”

“Tôi không chất vấn tình bằng hữu của ông,” Eragon phản kháng. “Nhưng nếu những gì tôi nói xảy ra và vì những gì tốt đẹp cho toàn phần còn lại của Alagaësia, chẳng lẽ tôi không nên ủng hộ người lùn nào có cơ hội thành công lớn nhất sao?”

Bằng giọng trầm chết người, Orík nói, “Cậu đã thề lời huyết-thệ trước Tim của Đá, Eragon à. Xét theo mọi điều luật trong vương quốc, cậu là một tộc viên của Dûrgrimst Ingeitum, cho dù những kẻ khác có phản đối dữ dội đến đâu. Việc Vua Hrothgar nhận cậu vào tộc là chưa từng có tiền lệ trong toàn bộ sử sách, và điều đó không thể bị tháo bỏ trừ khi, với tư cách grimstborith, tôi khai trừ cậu khỏi tộc. Nếu cậu quay lưng lại tôi, Eragon à, cậu sẽ làm ô danh tôi trước toàn thể giống loài tôi và không ai có thể tin vào sự lãnh đạo của tôi được nữa. Hơn thế, cậu sẽ chứng tỏ cho những kẻ gièm pha cậu rằng chúng tôi không thể tin tưởng một Kỵ sĩ Rồng. Các tộc viên không phản bội lẫn nhau vì ngoại tộc, Eragon à. Sẽ không xong đâu, không xong, trừ khi cậu muốn tỉnh dậy trong đêm với một con dao găm cắm vào tim cậu.”

“Ông đang đe dọa tôi?” Eragon hỏi, cũng bằng giọng lặng lẽ tương tự.

Orík chửi thề và đập cái rìu vào đá hoa cương lần nữa. “Không! Tôi sẽ không bao giờ giơ tay chống lại cậu, Eragon! Cậu là nghĩa đệ của tôi, cậu là Kỵ sĩ duy nhất tự do ngoài vòng kiểm tỏa của Galbatorix, và quý tha ma bắt tôi nếu tôi không thấy quý mến cậu sau những chuyến ta đi cùng nhau. Nhưng kể cả tôi không làm hại cậu, như thế không có nghĩa là toàn thể tộc Ingeitum cũng sẽ nhẫn nại như thế. Tôi nói vậy không phải như một lời hăm dọa mà như một phát biểu chân thật. Cậu phải

hiểu điều này, Eragon à. Nếu bộ tộc nghe được cậu ủng hộ tộc khác, chắc tôi sẽ không thể kiềm chế họ được đâu. Cho dù cậu là khách của chúng tôi và luật hiếu khách bảo vệ cậu, nhưng nếu cậu tuyên bố chống lại Ingeitum, cả tộc sẽ coi cậu như một kẻ phản bội, và tục lệ của chúng tôi sẽ không cho phép kẻ phản bội đứng trong hàng ngũ mình. Cậu hiểu tôi không, Eragon?”

“Ông trông đợi gì ở tôi?” Eragon hét lên. Nó vung tay ra và bước tới lui trước mặt Orik. “Tôi cũng đã thề với Nasuada, và đó là lệnh cô ta đưa ra cho tôi.”

“Và cậu cũng đã nguyện trung thành với Dûrgrimst Ingeitum!” Orik rống lên.

Eragon ngừng lại, nhìn chằm chằm ông lùn. “Ông sẽ buộc tôi đày đọa toàn bộ Alagaësia chỉ để ông có thể duy trì chỗ đứng của mình giữa các tộc?”

“Đừng lãng mạ tôi!”

“Vậy thì đừng yêu cầu điều không thể ở tôi! Tôi sẽ hậu thuẫn ông nếu ông có khả năng bước lên ngôi báu, còn nếu không, thì tôi sẽ không. Ông lo lắng cho Dûrgrimst Ingeitum và cả chủng tộc của ông nói chung, trong khi trách nhiệm của tôi là lo lắng cho họ và cả toàn thể Alagaësia.” Eragon ngồi sụp xuống, tựa vào một thân cây lạnh lẽo. “Và tôi lại không thể làm méch lòng ông và tộc của ông – ý tôi là, của chúng ta – cũng như cả vương quốc người lùn.”

Bằng giọng hòa nhã hơn, Orik nói, “Có một cách khác, Eragon ạ. Sẽ khó khăn hơn cho cậu, nhưng sẽ giải quyết được tình thế khó xử của cậu.”

“Sao? Giải pháp xuất sắc nào thế?”

Đẩy cái rìu vào đai lưng, Orik bước tới chỗ Eragon, nắm lấy cẳng tay nó, và ngược nhìn nó qua đôi lông mày rậm. “Hãy tin tưởng tôi đang làm điều đúng đắn, Eragon Khắc-tinh-của-Tà-thần. Hãy cho tôi lòng trung thành như là cậu thực sự được sinh ra trong Dûrgrimst Ingeitum. Những người dưới tôi không bao giờ dám liều tuyên bố chống lại chính tộc trưởng của mình để ủng hộ ngoại tộc. Nếu một grimstborith đánh nhằm tảng đá, đó sẽ là trách nhiệm của một mình ông ta, nhưng như thế không có nghĩa là tôi không thấy được những bản khoản của cậu.” Ông nhìn xuống một lát, rồi nói, “Nếu tôi không thể làm vua, hãy tin rằng tôi

không quá mù quáng vì quyền lực trước mắt đến nỗi không nhận ra được nỗ lực của mình đã thất bại. Nếu điều đó xảy ra – không phải tôi tin nó sẽ xảy ra – thì tôi sẽ tự nguyện ủng hộ cho một ứng viên khác, vì tôi cũng như cậu, không hề muốn thấy một grimstnzborith thù địch với Varden lên ngôi. Và nếu tôi phải giúp tiền cử một ai khác lên ngôi, thì địa vị và uy tín mà tôi giao cho tộc trưởng đó sẽ tự nhiên bao hàm cả của cậu, vì cậu thuộc Ingeitum. Cậu có tin tưởng tôi không, Eragon? Cậu sẽ chấp nhận tôi như grimstborith của cậu chứ, như mọi thần dân đã tuyên thệ của tôi?”

Eragon rên rỉ và tựa đầu vào cái cây thô ráp, ngược nhìn những cành cây vạm vẹo trắng như xương bị sương mù bao bọc. Tin tưởng. Trong tất cả mọi thứ, Orik đã yêu cầu ở nó thứ khó đưa ra nhất. Eragon thích Orik, nhưng tự đặt mình xuống dưới uy thế của ông lùn trong khi quá nhiều điều đang lâm nguy như vậy sẽ càng làm giảm tự do của nó, và nó rất miễn cưỡng với viễn cảnh đó. Và cùng với tự do của nó, nó cũng sẽ làm giảm phần trách nhiệm của nó đối với số mệnh của Alagaësia. Eragon cảm thấy như thể nó đang bị treo trên mép một vách đá và Orik đang cố thuyết phục nó rằng có một gờ đá ở dưới chỉ cách chân nó có một thước, nhưng Eragon không thể bắt mình buông tay được, vì sợ rằng mình sẽ ngã vào sự diệt vong.

Nó nói, “Tôi sẽ không làm một bầy tôi thiếu suy nghĩ cho ông sai bảo này nọ đâu. Nếu là vấn đề Dûrgrimst Ingeitum, tôi sẽ theo ý ông, nhưng trong mọi vấn đề khác, ông sẽ không thể tác động gì lên tôi đâu.”

Orik gật đầu, mặt nghiêm nghị. “Tôi không lo lắng về nhiệm vụ mà Nasuada giao cho cậu, cũng như cậu sẽ giết những ai trong khi đánh lại Đế quốc. Không, điều làm tôi mất ngủ, trong khi lẽ ra tôi phải ngáy như Arghen trong hang của mình, chính là tưởng tượng ra cậu cố gắng tác động lên việc bầu chọn của hội đồng thị tộc. Ý định của cậu là cao thượng, tôi biết, nhưng dù cao thượng hay không, cậu cũng không quen với chính trị của chúng tôi, cho dù Nasuada đã giảng giải cho cậu kỹ đến đâu. Đây là lãnh vực chuyên môn của tôi, Eragon ạ. Cứ để tôi kiểm soát theo cách mà tôi cho là thích đáng. Đó là điều mà Vua Hrothgar đã chuẩn bị cho tôi trong suốt cuộc đời tôi.”

Eragon thở dài, và với cảm giác đang bị rơi, nó nói, “Được rồi. Tôi sẽ làm theo cách mà ông cho là tốt nhất trong việc nối ngôi, Grimstborith Orik.”

Một nụ cười nở rộng trên mặt Orík. Ông siết chặt tay Eragon hơn, rồi buông ra và nói, “À, cảm ơn cậu, Eragon. Cậu không biết điều đó có ý nghĩa thế nào đối với tôi đâu. Cậu thật là tốt, rất tốt, và tôi sẽ không quên điều đó, cho dù tôi có sống đến hai trăm tuổi và râu mọc dài đến mức kéo lê trên đất.”

Phớt lờ chính mình, Eragon tủm tỉm cười. “Ừ, tôi hy vọng nó không mọc dài đến thế. Ông sẽ quàng chân vào đó liên tục mất!”

“Điều đó thì có lẽ,” Orík vừa nói vừa cười. “Với lại, tôi thì nghĩ là Hvedra sẽ cắt ngắn nó đi một khi nó dài đến đầu gối tôi. Cô ấy có lập trường rõ ràng về độ dài thích hợp của một bộ râu.”

Orík dẫn đường khi hai người rời khỏi khu rừng đá, bước xuyên qua màn sương không màu xoáy cuộn giữa những thân cây bị vôi hóa. Họ nhập bọn với mười hai người lính của Orík, rồi bắt đầu đi xuống sườn núi Thardûr. Dưới lòng thung lũng, họ tiếp tục đi thẳng sang sườn phía bên kia, và tại đó những người lùn đưa Eragon đến một đường hầm được che giấu rất khéo léo dưới bề mặt đá, nó sẽ chẳng bao giờ tự mình tìm ra được lối vào.

Eragon có phần tiếc rẻ vì bỏ lại sau lưng ánh mặt trời nhợt nhạt và khí núi trong lành để đổi lấy bóng tối của đường hầm. Hành lang rộng hai thước rưỡi và cao gần hai thước – hơi thấp so với Eragon – và giống như những đường hầm khác của người lùn mà nó đã vào, đường hầm này thẳng như một mũi tên theo như nó có thể thấy. Nó ngoái lại nhìn qua vai vừa đúng lúc thấy ông lùn Farr đóng lại phiến đá hoa cương có bản lề, có chức năng như cánh cửa đường hầm, nhấn chìm cả đám vào bóng tối. Một lát sau, mười bốn quả cầu rục rở đủ màu xuất hiện khi những người lùn lấy những cái đèn lồng không lửa ra khỏi túi yên của họ. Orík trao một cái cho Eragon.

Rồi họ bắt đầu tiến về phía trước, bên dưới chân những ngọn núi, và móng ngựa làm vang vọng trong đường hầm những tiếng lách cách, nghe như những hồn ma giận dữ đang quát vào họ. Eragon nhăn nhó, biết rằng họ sẽ phải nghe những tiếng âm ĩ này suốt cả chặng đường đến Farthen Dûr, vì đó là nơi mà đường hầm kết thúc, cách đó rất nhiều dặm. Nó khom hai vai và siết chặt quai túi và ước rằng nó đang ở cùng Saphira, bay bổng thật cao bên trên mặt đất.

Chương 30

Roran ngồi xổm trên mặt đất, nhìn chăm chăm qua tấm lưới đan bởi những cành liễu.

Gần 200 mét phía xa, 53 người lính lái bò ngồi quanh 3 bếp lửa, ăn bữa tối của họ khi màn đêm vội vã buông xuống mặt đất. Những người giải quyết xong bữa tối, đang nghỉ ngơi bên bờ 1 con sông vô danh, rộng phủ đầy cỏ. Mấy con bò đứng thành 1 hình nửa vòng tròn lờm chờm quanh mấy bếp lửa. Rất nhiều con bò tập tễnh ăn cỏ sau trại, thi thoảng lại rống lên với nhau. Gần 20 mét phía dưới dòng, 1 gò đất mềm nhô lên cao khỏi mặt đất, cản bước bất kì kẻ nào tấn công hay rút chạy khỏi cái góc chết đó.

“Họ đang nghĩ gì vậy?” Roran lấy làm lạ. Chỉ cần cẩn thận khi đang trong vùng địch, dựng trại phòng thủ (trong khi họ đang trong lòng Đế quốc). Nghĩa là tìm 1 địa thế có thể bảo vệ phía sau. Nhưng dù vậy cũng phải cẩn thận chọn nơi nghỉ chân nào có thể rút lui khi bị mai phục. Như thế này, thiệt dễ như ăn kẹo cho Roran những chiến binh khác dưới quyền của Martland, lướt qua những bụi cây họ đang nấp đôn những người lính của Đế chế vào ô đất hình chữ V tạo bởi dòng sông mô đất, nơi họ có thể thông thả mà tiêu diệt từng người. Những người lính đã được huấn luyện lại có thể mắc lỗi rành rành như vậy khiến Roran bối rối. Có lẽ họ từ 1 thành phố, anh nghĩ Hoặc là ít kinh nghiệm, Roran cau mày. Vậy tại sao họ lại được giao nhiệm vụ cho 1 chiến dịch quan trọng như thế này?”

“Anh có phát hiện ra cái bẫy nào ko?”, Roran hỏi. Anh không cần quay đầu lại cũng biết Carn ngay bên cạnh mình, cùng với Halmar 2 người khác. Trừ 4 tay kiếm gia nhập đội của Martland thế chỗ những người đã hi sinh hoặc bị thương quá nặng trong trận đánh trước, Roran đã kề vai chiến đấu với tất cả mọi người trong đội.

Không muốn đơn độc, Roran tin tưởng họ bằng cả mạng sống của mình, khi anh biết sự tin tưởng của họ dành cho anh. Như thế có 1 sợi dây ràng buộc họ với nhau vượt qua tuổi tác, thân phận. Sau trận đánh đầu tiên, Roran cảm thấy bất ngờ khi anh, cũng như bọn họ, có thể cảm thấy thân thiết với đồng đội như vậy.

“Không có gì để nói cả” Carn thì thầm “Nhưng mà...”

“Họ có thể nghĩ ra những câu thần chú mà anh ko thể dò ra được, phải, phải. Nhưng có pháp sư nào đi với họ không?”

“Không chắc lắm, nhưng không, tôi nghĩ vậy”

Roran vạt sang 1 bên đám lá liễu để nhìn rõ hơn cách bố trí đàn bò.”Tôi không thích điều này”, anh lầm bầm “1 pháp sư hộ tống đoàn khác. Sao không fải đoàn này?”

“Họ ít người hơn anh tưởng”

“Mmh.” Roran gãi râu, vẫn lo lắng trước sự bất cẩn của đám lính. “Liệu họ có dụ ta tấn công? Họ không có vẻ sẵn sàng cho điều đó, nhưng lộ diện bây giờ cũng nguy hiểm đủ đường. Cái bầy nào họ đang dành cho chúng ta? Không còn ai khác trong vòng 90 dặm quanh đây, Murtagh Thorn thì đc nhìn thấy lần cuối đang bay về phương bắc từ Feinster. “Gửi tín hiệu đi”, Roran nói. “Nhưng bảo với Martland rằng tôi lo lắng về việc họ dựng trại như thế này. Có thể họ là những thằng khờ hoặc là họ có được sự bảo vệ vô hình bởi phép thuật hay những trò ma quỷ của tên vua.”

Im lặng, và rồi “Tôi đã nhắn. Martland có nói ông ấy cũng có cùng mối bận tâm như anh, nhưng trừ phi anh muốn cong đuôi chạy về với Nasuada, còn không, chúng ta sẽ thử vận may của chính mình.”

Roran càu nhàu, quay về phía những người lính. Anh ra hiệu bằng cầm, rồi cùng với những người lính khác, bò nhanh tới nơi họ để ngựa lại.

Tới nơi, Roran leo lên lưng Hoả Tuyết.

“Họ! Đứng yên, chàng trai” anh thì thầm, vuốt ve Hoả tuyết khi con ngựa hất đầu lên. Trong ánh sáng mờ, bờm lông Hoả tuyết lấp lánh ánh bạc. Không phải lần đầu, Roran ước con ngựa ít bị nhận ra hơn, màu hồng hoặc hạt dẻ chẳng hạn.

Lấy tấm khiên đc treo trên yên ngựa, Roran luồn tay qua dây đai kéo chiếc búa ra khỏi thắt lưng.

Roran nuốt khan, nắm chặt chiếc búa, 1 sự căng thẳng quen thuộc chạy qua vai.

Khi 5 người đã sẵn sàng, Carn giơ 1 ngón tay, mí mắt khép hờ, đôi môi khẽ giật giật như thể đang nói chuyện với chính mình. 1 con đé gáy gần đó.

Mí mắt Carn chột mở ra. “Hãy nhớ, nhìn thẳng xuống đất cho đến khi các anh quen được với ánh sáng, và ngay cả khi đó, cũng đừng nhìn lên bầu trời.” Sau đó tay pháp sư bắt đầu niệm cổ ngữ, những từ ngữ khó hiểu đầy phép thuật.

Roran che người lại bằng chiếc khiên, ngồi lệch một bên trên yên ngựa khi tia sáng trắng, sáng như ánh mắt trời giữa trưa chiếu xuống khoảng đất. Ánh sáng phát ra từ đâu đó phía trên căn lều và Roran phải cố ngăn mình tìm chính xác xuất phát điểm của nó.

Hét lớn, anh thúc vào sườn con Hoả tuyết và khom người lại khi con chiến mã lướt đi. Phía bên kia, Carn những người lính khác hành động tương tự, vung vũ khí của họ lên. Cành cây đập mạnh vào đầu và vai của Roran, trước khi Hoả tuyết phóng khỏi bụi cây và phi nước đại hết tốc lực về phía doanh trại.

Hai nhóm kỵ binh khác, một của Martland, một của Ulhart cũng lao ầm ầm về phía doanh trại,

Lính và lái bò thét lên báo động, nhắm mắt lại. Lão đảo như người mù, chúng sờ soạn tìm vũ khí vừa cố xếp đội hình đẩy lùi cuộc tấn công.

Roran không cố gắng làm Hoả tuyết chậm lại. Thúc con ngựa nhanh hơn, Roran đứng hẳn lên, giữ chặt bằng tất cả sức mạnh khi Hoả tuyết nhảy qua khoảng trống hẹp giữa hai con bò. Hàm răng của anh va vào nhau lập cập khi chạm đất. Hoả tuyết đá đất tơi vào một trong những ngọn lửa trại làm tàn lửa bắn tung toé.

Những người còn lại trong đội của Roran cũng nhảy qua những con bò. Họ sẽ chăm sóc những tên lính ở sau, Roran chỉ phải lo những tên phía trước. Hướng Hoả tuyết về phía một tên lính, Roran đập vỡ mũi tên lính bằng cán búa, máu đỏ bay vọt qua mặt anh. Roran kết liễu tên lính với một cú đập nữa vào đầu trước khi gạt thanh kiếm từ tên khác. Bên phía kia, Martland, Ulhart những người lính của họ cũng nhảy vào trại, tiếp đất trong tiếng lách cách của móng ngựa và tiếng kêu chói tai của áo giáp, vũ khí. Một con ngựa rống lên gục xuống khi 1 tên lính xiên nó bằng giáo.

Roran lại chặn thanh kiếm, đập gãy xương tay tên lính, buộc hẳn dải buông kiếm. Không dừng lại, Roran đập vào giữa chiếc áo trấn thủ đỏ của tên lính, khiến hẳn gãy xương ức, vết thương đau đớn khiến hẳn thờ

hồn hển, gục xuống.

Roran ngồi lại yên ngựa, tìm kiếm đôi thủ tiếp theo. Bắp thịt của Roran rung lên với niềm hứng khởi điên rồ. Mọi thứ xung quanh anh rõ ràng sắc xảo như được khắc trên kính. Roran cảm thấy mình ko thể bị thương, cảm thấy mình vô địch. Thời gian dường như bị kéo dài trôi 1 cách chậm chạp đến nỗi nghe tiếng bướm đêm đập cánh như thể nó đang bay qua hũ mật chứ ko phải ko khí.

1 đôi bàn tay kẹp chặt lưng áo giáp của Roran kéo mạnh anh khỏi lưng Hoả tuyết, ném anh xuống nền đất cứng, hơi thở thoát ra hết khỏi lồng ngực Roran. Đôi mắt anh lập loè tối sầm trong giây lát . Khi đủ sức nhìn lại, anh thấy tên lính đầu tiên anh tấn công đang ngồi trên ngực , bóp cổ mình. Tên lính che kín nguồn sáng Carn đã tạo ra trên bầu trời. 1 quầng sáng trắng bao quanh đầu vai hắn, khuôn mặt hắn ngập trong bóng tối. Roran ko thể nhìn rõ khuôn mặt của hắn trừ những chiếc răng hở loé sáng.

Tên lính siết chặt những ngón tay của hắn quanh cổ Roran, khiến Roran phải thở hồn hển. Roran mò tìm cây búa đánh rơi nhưng nó ngoài tầm với. Gông cứng cổ ngăn ko cho tên lính bóp nát sự sống của mình, anh móc con dao găm từ chiếc thắt lưng, đâm xuyên qua áo giáp, qua lớp áo trấn thủ xuyên qua xương sườn bên trái.

Tên lính ko chút ngần ngại cũng chẳng rời tay.

1 tràng cười điên dại tuôn ra từ tên lính. Đầu óc quay cuồng, tim ngừng đập cùng nỗi ghê tởm khiến cho dạ dày Roran lạnh toát vì khiếp sợ. Anh nhớ lại những âm thanh anh đã nghe thấy khi nom Varden đánh nhau với những người ko biết đau đớn trên cánh đồng cỏ cạnh sông Jiet. Trong thoáng chốc, anh đã hiểu tại sao những tên lính lại chọn địa điểm cắm trại bất lợi như vậy. Chúng ko quan tâm có dính bẫy hay ko, khi chúng ta ko thể làm đau chúng.

Sao đỏ, sao vàng nhảy múa trong mắt Roran . Lão đảo trong trạng thái vô thức, Roran rút mạnh con dao ra, đâm vào nách tên lính, xoắn mạnh . Máu nóng bắn ra nhưng tên lính dường như ko để ý. Vụn vật vỡ ra thành muôn vệt sáng khi tên lính lại đập đầu Roran xuống đất .1 lần . 2 lần. 3 lần. Roran cố gắng nâng hông lên, đẩy tên lính ra nhưng ko thành. Mắt ko nhìn thấy gì nữa, tuyệt vọng , anh đâm vào nơi đoán là mặt tên lính cảm thấy con dao chạm vào 1 miếng thịt mềm. Roran rút dao về 1 cách yếu ớt đâm lại về hướng đó, cảm thấy như đâm vào đầu 1

khúc xương.

Sức ép quanh cổ Roran tan biến.

Roran nằm trên đất, ngực nặng trĩch, rồi lăn tròn, nôn mửa, cổ họng khô cháy, Vừa thở hổn hển vừa ho, Roran lao đảo đứng lên , trông thấy tên lính nằm sõng soài bất động ngay bên cạnh, con dao găm nhô ra từ mũi hấn.

“Đánh vào đầu”, Roran hét lên, dù cổ họng khô cháy “Vào đầu !”. Anh để con dao lại trên mũi tên lính, vớ cây búa trên nền đất bị giày xéo, tranh thủ nhặt 1 cây giáo bị bỏ rơi cùng với cái khiên. Nhảy qua tên lính, Roran chạy về phía Halmar, đang đứng đọ kiếm với 3 tên lính cùng 1 lúc. Trước khi mấy tên lính kịp nhận ra, Roran nện mạnh vào đầu 2 tên gần nhất, mũi sắt vỡ thành từng mảnh. Tên thứ 3 để lại cho Halmar, còn anh chạy đi kiếm tên lính đã bị anh đập vỡ mũi (???)- Roran đánh ai đầu tiên vậy T.T) coi như đã chết. Roran trông thấy tên lính đang ngồi trên 1 bánh xe bò, phun ra từng cục máu khô cố căng dây cung.

Roran xuyên thủng 1 mắt hấn bằng cây giáo. Những miếng thịt xám ngoét bám vào đầu mũi thương khi anh buông nó ra. (T.T)

1 ý nghĩ loé lên trong đầu Roran. Anh phóng ngọn giáo về phía 1 tên lính mặc áo trần thủ đồ bên kia đồng lửa gần anh nhất – cây giáo xuyên qua người hấn - rồi đẩy nhẹ cán búa vào dưới thắt lưng, Roran căng cây cung của tên lính. Tựa lưng vào bánh xe, Roran bắt đầu bắn những tên lính lao ra từ khu trại, cô gắng kết liễu chúng với 1 mũi tên may mắn trúng mặt , cổ hay tim bằng ko cũng có thể làm chúng bị thương, giúp cho đồng đội của anh có thể hạ chúng 1 cách dễ dàng hơn. Nếu ko có gì khác thì Roran đoán rằng những tên lính sẽ chảy máu đến chết trước khi trận đánh kết thúc.

Sự tự tin trước khi bắt đầu trận đánh đã chuyển thành sự thất vọng. Quân Varden tán loạn, mất hết tinh thần, có người vẫn ngồi trên lưng ngựa, có người ko , và đa số đều đã phải đổ máu. Ít nhất 5 người lính mà Roran có thể chỉ ra, đã chết khi những tên lính họ nghĩ là đã giết được quay lại tấn công họ. Không thể nói bao nhiêu lính đã ngã xuống giữa cái mớ hỗn độn này nhưng Roran có thể nhìn ra Varden còn hơn 25 người hay đại loại vậy. Roran nhận ra “Chúng có thể xé chúng ta ra từng mảnh chỉ với 2 tay không trong khi chúng ta đang cố bám vằm chúng ra”. Đưa mắt tìm Hoả tuyết giữa đám hỗn loạn, Roran tìm thấy con bạch mã xa hơn phía dưới dòng sông, đang đứng cạnh 1 cây dương liễu, lỗ

mũi mở to, 2 tai bịt tịt đầu.

Với cây cung trong tay, Roran giết thêm 4 tên lính nữa làm bị thương hơn 1 tên. Khi chỉ còn 2 mũi tên, Roran phát hiện ra Carn đang đứng bên kia khu trại, đầu tay bo với 1 tên lính bằng 1 góc lều bị cháy. Kéo dây cung cho đến khi mấy sợi lông vũ trên mũi tên chạm vào tai, Roran bắn vào ngực tên lính. Tên lính ngừng lại Carn chặt đầu hắn. Roran vứt cây cung sang 1 bên, búa trong tay, chạy về phía Carn, la lớn “Anh ko thể giết bọn chúng bằng phép thuật sao?”

Trong 1 thoáng, Carn chỉ có thể thở hổn hển, rồi lắc đầu, trả lời “Câu thần chú nào tôi thốt ra cũng bị vô hiệu”. Ánh sáng từ chiếc lều cháy mạ vàng khuôn mặt anh ta.

Roran nguyền rủa. “Đi cùng tôi” anh hét to, nâng chiếc khiên lên.

Vai kề vai, 2 người tiến về phía bọn lính gần nhất: 1 đám 8 tên lính đang bao vây 3 người của Varden. Vài phút sau, ánh vũ khí loé lên loang loáng, Roran nhận những vết thương bất ngờ, da thịt rách bươm. Bọn lính dai sức hơn người thường, chúng không bao giờ né khi bị tấn công cũng chẳng mảy may gì ngay cả khi nhận những vết thương khủng khiếp nhất. Cố sức quá nhiều, Roran lại buồn nôn, 8 tên lính vừa ngã xuống, Roran cúi người, nôn ị. Anh quệt miệng lau đám bọt sót lại.

1 trong 3 người lính họ định cứu đã chết, dao cắm vào cột, 2 người còn trụ lại được tiếp tục nhập bọn với Roran Carn, tiếp tục tấn công nhóm lính tiếp theo.

“Dồn chúng về phía dòng sông”, Roran hét lớn. Nước bùn sẽ làm những tên lính khó cử động và có lẽ sẽ giúp Varden thắng thế hơn.

Cách đó ko xa, Martland sốc lại 1 đội 12 người lính Varden còn đang ngồi trên lưng ngựa, đang làm đúng những gì Roran đã nói: dồn bọn lính xuống dòng nước lấp lánh ánh sáng.

Bọn lính và mấy tên lái bò còn sống vẫn cố kháng cự. Chúng tống khiên vào mấy người lính bộ. Chúng thọc khiên vào ngựa. Nhưng dù chúng chống trả rất vất vả Varden vẫn buộc chúng lùi từng bước 1 cho đến khi lũ người trong lớp áo trần thủ đở đó đứng ngập quá gối dưới dòng nước chảy xiết, 1 nửa bị loá mắt bởi ánh sáng kì lạ chiếu vào.

“Dàn hàng”, Martland hô lớn, xuống ngựa, đứng dạng 2 chân trên bờ sông “Đừng để chúng lên bờ.”

Roran hạ thấp nửa người, ấn mạnh gót chân xuống nền đất mềm cho đến khi thoải mái với tư thế của mình, chờ đợi tên lính to con, đang đứng trước anh vài feet trong dòng nước lạnh, tấn công. Gầm lên 1 tiếng, nước bắn tung toé khỏi vũng nước nông, hấn vung kiếm. Roran đưa khiên lên đỡ, nện trả 1 cú nhưng hấn lấy khiên chặn lại chém rách chân anh. Sau vài giây giao đấu, ko ai có thể làm bị thương kẻ kia. Bất ngờ, Roran đánh gãy cẳng tay trái tên lính, dồn hấn lùi lại vài bước. Tên lính chỉ cười, thốt ra những tiếng rầu rĩ, lạnh lẽo.

Roran lo sợ liệu anh đồng đội có sống sót qua đêm nay. Chúng khó giết hơn cả loài rắn. Chúng ta có thể chém chúng tới tấp, chúng vẫn bỏ tới trừ khi có đòn gì đó kết liễu chúng. Suy nghĩ của Roran bị cắt ngang khi tên lính lại lao vào anh, thanh kiếm hình chữ V của hấn lung linh như 1 lưỡi lửa dưới ánh sáng mờ.

Trận đấu bỗng trở thành 1 cơn ác mộng với Roran. Luồng sáng kì lạ trở thành tai hoạ khi ban cho dòng nước lũ lính 1 diện mạo kì dị, tẩy trắng chúng, đẩy những cái bóng của chúng thành những vệt dài, mỏng, sắc như dao cạo xuyên qua làn nước, trong khi khắp nơi xung quanh đó, bong tối dày đặc vẫn đang bao phủ. Hết lần này đến lần khác Roran đẩy lùi những tên lính lao lên giết anh, nện búa vào chúng cho đến khi không còn nhận ra hình người, nhưng chúng vẫn không chết. Sau mỗi cú đòn, từng giọt máu đen như mực phủ lên dòng sông, chảy theo dòng nước. Những tiếng loảng xoảng chết người đều đều tiếp diễn khiến cho Roran khó chịu tê dại. Cho dù anh có cố gắng thế nào đi nữa, luôn luôn có lớp lính khác lao lên hết đám rồi lại chém. Và những tiếng cười điên dại vẫn ko ngừng vang lên từ những kẻ biết mình đã chết, chỉ còn duy trì hình hài của sự sống khi Varden đang tàn phá cơ thể chúng.

Và rồi im lặng.

Roran vẫn nấp sau chiếc khiên, cây búa giơ lên, thờ hồn hển, nhẽ nhãi mồ hôi máu. 1 phút trôi qua, Roran dần nhận ra rằng ko còn ai đứng dưới nước trước anh nữa. Roran nhìn qua trái, qua phải 3 lần, không hiểu nổi sao những tên lính quý quái đó cuối cùng cũng chết. 1 cái xác trôi ngang qua anh giữa dòng nước lấp lánh.

Roran gầm lên 1 tiếng không rõ ràng, khi 1 bàn tay nắm chặt cánh tay phải của anh, xoay người lại, anh chỉ thấy Carn đang đứng bên cạnh. Người pháp sư nhợt nhạt, lấm tẩm vết máu khô, nói” Chúng ta thắng rồi, Roran! Ê? Chúng ta đuổi được chúng rồi.”

Roran buông thõng 2 tay, ngã đầu ra phía sau, quá mệt để ngồi nghỉ. Anh cảm thấy...cảm thấy các giác quan sắc bén dị thường và mọi xúc cảm được nhồi sâu trong lòng. Anh hài lòng về điều đó, bằng ko, anh nghĩ mình sẽ phát điên.

“Tập trung lại kiểm tra mấy cái xe bò!”, Martland la lớn. “Càng nhanh chúng ta càng sớm ra khỏi cái nơi đáng nguyên rủa này! Carn, chăm sóc cho Welmar, tôi ko thích trông thấy vết rạch đó.”

Bằng 1 nỗ lực phi thường, Roran quay người lại lê bước qua bờ sông, tiến lại chiếc xe gần nhất. Chớp chớp mắt khi giọt mồ hôi chảy qua lông mày, Roran nhận ra trong đội chỉ còn 9 người trụ lại. Anh dẹp mọi thứ ra khỏi đầu “Không phải lúc để than khóc.”

Khi Martland Redbeard bước ngang qua khu trại giờ chỉ còn là bãi xác chết, 1 tên lính Roran cho là đã chết bật dậy chặt đứt tay phải bá tước. Bằng 1 động tác thuần thục duyên dáng, ông đá thanh kiếm văng khỏi tay tên lính, quỳ lên hòng hấn, và dùng tay trái, rút dao ra khỏi thắt lưng đâm xuyên qua tai trái tên lính, giết chết hấn. Khuôn mặt ông ấy đỏ bừng đầy căng thẳng, Martland kẹp phần còn lại của cổ tay phải xuống dưới nách trái, xua những người đang chạy tới “Để tôi yên!Không nặng lắm đâu. Đến mấy cỗ xe kia! Trừ phi mấy thằng lười các anh nhanh lên còn ko chúng ta sẽ ở lại đây cho đến khi râu tôi bạc như tuyết. Nhanh lên!” Carn từ chối nhúc nhích, dù Martland quắc mắt, quát lớn “Xéo đi, hoặc là tôi sẽ quất roi lên người anh tội trái lệnh”.

Carn đỡ cánh tay vụng về của Martland “Tôi có thể gắn nó lại nhưng có lẽ sẽ cần vài phút.”

“Ah, đồ chết tiệt, tha cho ta” Martland la lên, rút cánh tay lại, giấu vào trong áo trần thủ. “Đừng làm ta cáu nữa, hãy cứu Welmar Lindel nếu anh có thể. Hãy tính chuyện này sau khi chúng ta bỏ lại những con quái vật này vài dặm.”

“Có thể quá muộn.” Carn nói.

“Đó là lệnh, thưa ngài pháp sư, ko phải lời yêu cầu.” Martland lớn tiếng.

Khi Carn lui xuống, Martland dùng 2 hàm răng thắt lại ống tay áo phía trên cánh tay phải trước khi kẹp lại dưới nách trái. Khuôn mặt vị bá tước lấm tấm mồ hôi “Được rồi! Có đồ gì jấu sau mấy cỗ xe chết tiệt đó?”

“Dây thừng!” ai đó la to.

“Rượu!”

Martland cần nhân. “Ulhart, ghi lại cho tôi.”

Roran giúp những người khác xem xét mấy cái xe, thông báo cho Ulhart. Sau cùng, họ giết hết những con bò đốt những cỗ xe như thường lệ. Mấy người lính bắt lại ngựa, leo lên chúng buộc những người bị thương vào yên ngựa.

Khi mọi thứ đã sẵn sàng, Carn hướng về phía ngọn lửa sáng trên bầu trời, lẩm nhẩm 1 tràng cổ ngữ dài, lộn xộn. Màn đêm lại bao phủ thế giới. Liếc sang, Roran trông thấy khuôn mặt Carn rợn rợn khi nhìn ngắm những ngôi sao nhợt nhạt trước khi chìm vào bóng tối quen thuộc, anh trông thấy những con bướm đêm màu xám nhạt bay vô hướng trên bầu trời như linh hồn người đã chết.

Tim nặng trĩu, Roran đặt gót chân lên sườn Hoả tuyết, rời khỏi bãi chiến trường.

Chương 31

Màu trên đá

Nấn chí, Eragon lao ra khỏi phòng hội nghị tròn được giấu sâu dưới trung tâm của Tronjheim. Cánh cửa bằng gỗ cây sồi đóng lại đằng sau nó với một tiếng vang âm.

Eragon đứng chống tay lên hông ngay giữa hành lang vòng cung bên ngoài phòng họp và nhìn chăm chăm xuống sàn đá, nơi được khắc đá mã não và ngọc bích hình chữ nhật. Từ khi nó và Orick đến Tronjheim, cách đây ba ngày, thì những việc mà mười ba tộc trưởng của các bộ tộc người lùn đã làm không có gì khác ngoài việc tranh cãi về vấn đề mà Eragon nghĩ là không cần thiết, chẳng hạn như có nhiều bộ tộc đòi quyền lợi cho người bị thương của họ ngay giữa cuộc tranh cãi. Khi nghe những cuộc tranh luận tối nghĩa của các tộc trưởng đưa ra những quan điểm pháp lý của họ, Eragon cảm thấy như muốn la to lên rằng họ đang bị mù bởi cho rằng số phận bất hạnh của toàn Alagaësia là do chính sách cai trị của Galbatorix trừ khi họ đặt mỗi quan tâm nhỏ nhen ít kỷ của họ qua một bên và chọn người đứng đầu mà không trì hoãn nữa.

Vấn đang chìm đắm trong suy nghĩ, Eragon chậm bước xuống hành lang, để bốn vệ sĩ theo sau nó - như họ đã làm dù cho nó có ở bất cứ đâu - cũng như trong tộc người lùn, nhiều người chào nó với nhiều cách dành cho "Bàn-tay-bạc". Người mà nó không mong muốn nhất là Íorunn, Eragon nghĩ vậy. Một phụ nữ người lùn là tộc trưởng của Dûrgrimst Vrenshrrgn, một thị tộc hùng mạnh, hiếu chiến, và bà ta đã làm rõ, từ khi cuộc họp bắt đầu, rằng bà ta dự tính chiếm lấy ngai vàng cho riêng mình. Chỉ có một thị tộc khác, Urzhad, đã cởi mở thừa nhận họ theo phe bà ta, nhưng như những gì bà ta đã có dịp thể hiện trong cuộc họp giữa các tộc trưởng thì bà ta quá thông minh, xảo trá, và có thể giải quyết hầu hết các tình huống. Bà ta có thể là một nữ hoàng xuất sắc, Eragon thừa nhận, nhưng bà ta quá xảo quyệt, không thể biết được bà ta có hỗ trợ Varden hay không một khi bà ta lên ngôi. Nó tự thường cho mình một nụ cười nhăn nhó. Khi nói chuyện với Íorunn, bà ta luôn cảnh giác nó. Người lùn coi bà ta là một biểu tượng sắc đẹp, và ngay cả

nếu theo các tiêu chuẩn của con người, thì bà ta gây một ấn tượng rất mạnh. Bên cạnh đó, bà ta dường như làm mê hoặc Eragon khiến nó không thể không để ý. Trong tất cả các cuộc tranh luận, bà ta cứ luôn đưa ra lời ám chỉ về lịch sử và thần thoại của bộ tộc người lùn, điều mà Eragon không hiểu lắm nhưng dường như để Orík và các người lùn khác phân tâm không dừng lại được.

Thêm vào với Íorunn, hai tộc trưởng khác đã nổi lên như là địch thủ của nhau cho ngôi vua. Gannel, tộc trưởng của Quan Dûrgrimst, và Nado, tộc trưởng của Dûrgrimst Knurlcarathn. Như người quản lý của các tôn giáo người lùn, các Quan có ảnh hưởng rất lớn giữa các thị tộc của họ, nhưng cho đến nay, Gannel đã đạt được sự hỗ trợ của hai thị tộc khác, Dûrgrimst Ragni Hefthyn và Dûrgrimst Ebardac – thị tộc chỉ chủ yếu dành riêng cho các học giả nghiên cứu. Ngược lại, Nado đã giả tạo một liên minh lớn hơn, bao gồm các thị tộc Feldûnost, Fanghur, và Az Sweldn rak Anhûin.

Ngược lại với Íorunn dường như muốn cái ngai chỉ dành cho cái quyền lực mà bà ta có ý định đạt được sau đó, Gannel, vốn đã không có vẻ thù nghịch với Varden - mặc dù không phải là ông ta thân thiện với họ - Nado thì thẳng thắn và kịch liệt chống lại bất kỳ những dính dáng có sự hiện diện của Eragon, Nasuada, Đế Quốc, Galbatorix, Nữ Hoàng Islanzadí, hoặc, cho đến nay Eragon có thể nói, bất kỳ sinh vật nào bên ngoài Núi Beor. Knurlcarathn là thị tộc xây dựng và ở nam giới cũng như về nhu cầu vật chất, họ không có sự cân bằng, vì mỗi thị tộc khác đều phụ thuộc vào chuyên môn của họ cho việc đào hang hay xây dựng nơi ở, và thậm chí ngay cả Ingeitum cũng cần họ khai thác các mỏ quặng cho lò rèn của mình. Và nếu Nado giành được ngôi vua thì sẽ có biến động, Eragon biết rằng nhiều người trong số ít tộc trưởng sẽ chịu chia sẻ quan điểm của ông ta, sẽ nhảy lên và chiếm lấy ngôi của ông ta. Az Sweldn rak Anhûin, là một ví dụ điển hình như là Galbatorix và Forsworn, đã gần như xoá sổ trong thời gian của cuộc nổi dậy - đã công khai rằng sẽ lấy máu của kẻ địch là Eragon trong thời gian nó ghé thăm thành phố Tarnag và trong mỗi hành động của họ tại cuộc họp của các thị tộc, đã chứng tỏ lòng căm thù vẫn không nguôi đối với Eragon, Saphira, và mọi thứ cần làm với con rồng và người cưỡi chúng. Họ đã tỏ ra khó chịu khi để Eragon tham dự tại cuộc họp của các tộc trưởng, mặc dù nó đã được pháp luật của người lùn hoàn toàn cho phép, và được phép tham dự cuộc họp này, do đó không cần phải trì hoãn các nghi thức những sáu giờ.

Một trong những ngày này, Eragon nghĩ, mình sẽ phải tìm cách để tạo hoà bình với họ. Nếu không mình sẽ phải hoàn thành những gì Galbatorix gây ra. Mình từ chối tiếp tục sống trong sự sợ hãi về Az Sweldn rak Anhûin. Một lần nữa, như nó đã thường xuyên làm vậy trong quá khứ cách đây vài giờ, nó chờ hồi âm của Saphira, và khi không nhận được, một cảm giác đau nhói quen thuộc như đâm vào tim nó.

Liên minh giữa các thị tộc vững chắc đến đâu, tuy nhiên, đó là câu hỏi không chắc chắn. Orík, Íorunn, Gannel cũng như Nado, tất cả đều không có đủ ủng hộ để thắng cuộc bình chọn người được bầu chọn lên ngôi, vì thế tất cả họ đều tích cực tham gia vào việc giữ lại lòng ủng hộ của các thị tộc, những người mà đã hứa sẽ giúp họ trong khi đó, họ lại đang đâm lén sau lưng kẻ địch. Mặc cho tầm quan trọng của vấn đề, Eragon cho rằng việc đó cực kỳ chán ngắt và bức bối.

Dựa trên những lời giải thích của Orík và theo như Eragon hiểu thì trước khi các tộc trưởng muốn đưa ra một điều lệ, họ phải thông qua bỏ phiếu, cho dù muốn hay không thì họ phải chuẩn bị sẵn sàng để chọn ra một vị vua hay nữ hoàng và việc bầu cử sơ bộ phải được bỏ vào ít nhất chín phiếu bằng chính năng lực của họ để được thông qua. Đến bây giờ, không một tộc trưởng nào, kể cả Orík, cảm thấy đủ an toàn ở vị trí của họ để đưa ra vấn đề vào đầu và tiếp tục đến cuối cuộc bầu cử. Đó là, như Orík đã nói, trong vài trường hợp, được biết như là kéo theo một khoảng thời gian dài bức bối.

Khi đã cân nhắc về tình trạng đó xong, Eragon đi thơ thẩn qua nhiều ngõ ngách dưới Tronjheim cho tới khi nó tìm lại được chính nó trong cái phòng khô và đầy bụi bặm, với năm cung vòm đen trên một mặt và một bức phù điêu được khắc với một con gấu cao hai mươi feet đang gầm gừ ở mặt còn lại. Con gấu có răng vàng và tròn, mắt được khảm màu hồng ngọc.

- Chúng ta đang ở đâu vậy, Kvistor?

Eragon hỏi, nhìn qua những vệ sĩ. Tiếng nói của nó vang khắp phòng. Eragon có thể cảm thấy được tâm trí của nhiều người lùn với cấp độ trên họ, nhưng nó không biết làm sao để tiếp cận.

Người vệ sĩ dẫn đầu, một người lùn khá trẻ không hơn sáu mươi, bước lên.

- Các phòng này đã được dọn cách đây nhiều thiên niên kỷ bởi Tộc

trưởng Korgan, khi Tronjheim đang xây dựng. Chúng tôi đã không sử dụng chúng nhiều từ đó, ngoại trừ khi toàn bộ tập hợp ở Farthen Dûr.

Eragon gật đầu:

- Có thể đưa tôi quay trở lên phía trên?
- Tất nhiên, thưa Bàn-Tay-Bạc.

Một vài phút đi bộ đưa họ lên một cầu thang rộng không sâu lắm, với kích cỡ bước chân của người lùn, lên khỏi mặt đất đến một hành lang nào đó nằm ở phía tây nam của thành Tronjheim. Từ đó, Kvistor hướng dẫn Eragon vào hành lang phía nam khoảng chừng bốn dặm dài, chia Tronjheim dọc theo xung quanh điểm chính giữa.

Đó cũng là cái hành lang mà qua đó Eragon và Saphira đã lần đầu tiên bước vào Tronjheim cách đây vài tháng trước, và Eragon đi xuống, hướng về trung tâm của thành phố núi, với một cảm giác lạ của lòng hoài cổ. Nó cảm thấy như đã già đi nhiều năm tuổi.

Đại lộ số bốn mươi, một đám đông người lùn trong nhiều bộ tộc khác nhau. Hầu hết trong số họ nhận ra Eragon, nó chắc chắn thế, nhưng không ai chào nó, điều mà nó rất cảm ơn, vì điều đó cứu nó khỏi các nỗ lực phải trả lại nhiều hơn là các lời chào.

Eragon gần như hoá đá khi trông thấy một nhóm người của tộc Az Sweldn rak Anhûin băng qua hành lang. Một trong số họ quay lại nhìn nó, mặt của họ bị che khuất sau mạng che màu tím, cái mà họ luôn đeo khi đi ra ngoài. Người lùn đi cuối cùng trong đó phỉ nhổ ngay trước mặt Eragon trước khi đi nhập vào dòng người và ra khỏi hành lang cùng với anh em của hắn.

"Nếu Saphira ở đây, chúng sẽ không dám xác láo như thế", Eragon nghĩ.

Nửa giờ sau, nó đến khúc cuối hành lang tráng lệ, và mặc dù nó đã đi nhiều lần trước đây nhưng một cảm giác của sự sợ hãi và thắc mắc bao trùm lấy nó như khi nó đi giữa các cột mã não đen có ngọn màu vàng đá zircon với kích thước gấp ba lần của một người. Nó đi vào phòng họp tròn ngay giữa Tronjheim.

Phòng họp rộng khoảng một ngàn feet, với một tầng khắc đá carnelian bóng loáng với một cái búa, bao quanh là mười hai biểu tượng, là gia huy của thị tộc Dûrgrimst Ingeitum và của vị vua người lùn đầu

tiên, Korgan, người đã phát hiện ra Farthen Dûr trong khi đào mỏ vàng. Đối diện với Eragon và cũng như phía bên kia là ngõ ra vào của ba đại sảnh dẫn xuyên qua thành phố núi. Phòng hội nghị không có nóc nhưng dẫn lên phía trên cùng của Tronjheim, khoảng một dặm. Đó là nơi dành cho rồng khi Eragon và Saphira đã từng ở cho đến khi Arya làm vỡ ngôi sao Sapphire, và rồi bầu trời: một màu xanh sáng xa xăm có vẻ không thể tưởng tượng được, bao lấy miệng thành phố núi Farthen Dûr cao trên mười dặm, để che khuất Tronjheim khỏi tầm nhìn của thế giới bên ngoài.

Chỉ có một số lượng ánh sáng vừa đủ chiếu vào Tronjheim. Thành phố Chạng Vạng Vĩnh Cửu, các thần tiên gọi như vậy. Bởi chỉ một vài tia nắng mặt trời có thể lọt vô được thành-phố-núi, ngoại trừ một chút tia nắng chói loá mắt nửa giờ trước và sau buổi trưa khi nắng hè lên cao. Người lùn thấp sáng bằng nhiều các lồng đèn không có lửa. Hàng ngàn trong số đó soi sáng phòng hội nghị. Một cái lồng đèn treo ở ngoài trên từng cây cột của mái vòm cong mà mỗi tầng của thành-phố-núi đều có, và thậm chí nhiều đèn hơn được gắn vào nhiều mái vòm, tạo thành lối vào cho các phòng xa lạ, cũng như con đường của Vol Turin, Cầu Thang Vô Tận, cái mà xoắn quanh phòng hội nghị từ đỉnh tới đáy. Hiệu quả cực kỳ cách điệu lẫn đẹp mắt. Các lồng đèn có nhiều màu sắc khác nhau, làm cho sự xuất hiện của nó như là bên trong phòng hội nghị như được điểm thêm với nhiều viên đá quý rực rỡ.

Về lộng lẫy của nó, tuy nhiên, lu mờ bên cạnh vẻ đẹp lộng lẫy của một viên đá quý thật sự, viên đá quý lớn nhất trong tất cả: Isidar Mithrim. Trên sàn nhà của phòng họp, các người lùn đã xây dựng một cái giàn giáo gỗ có đường kính khoảng sáu mươi mét, và phía bên trong của hàng rào gỗ sồi tươi, chúng là, từng mảnh quý giá kề nhau, ráp lại các mảnh vỡ của Khối Ngọc Sao Hoa với một cách cực kỳ cẩn thận và tinh vi. Các mảnh chưa tìm ra chỗ để ráp lại thì được lưu giữ trong các hộp đang mở với miếng lót bằng len phía trong, mỗi hộp được dán nhãn với một dòng chữ cổ khảng khiu. Cái hộp được mở đầy ra ở mặt phía Tây của phòng họp rộng lớn. Có lẽ ba trăm người lùn ngồi quanh, chăm chú vào công việc của họ trong lúc họ tìm chỗ để gắn các mảnh vỡ phù hợp vào nhau để thành một khối. Nhóm khác hồi hả chung quanh giàn giáo, giữ cho các mảnh đá quý trong vòng, như cũng như xây dựng thêm các cấu trúc.

Eragon quan sát chúng trong vài phút, rồi thả bộ qua khu lầu nơi mà

Durza đã tàn phá khi hấn và lũ chiến binh Urgal của hấn xâm nhập vào Tronjheim từ đường hầm phía dưới. Dùng mũi giày, Eragon đá cục đá phía trước. Không còn một vết tích hư hại mà Durza gây ra. Người lùn đã xoá sạch các vết tích còn lại của trận chiến Farthen Dûr, mặc dù Eragon hy vọng rằng họ sẽ để lại làm kỷ niệm, cho thế hệ sau không bao giờ quên là máu của nhiều người lùn và Varden đã đổ xuống trong quá trình đấu tranh chống lại Galbatorix.

Khi Eragon đi lại giàn giáo, nó gật đầu chào Skeg, người đang đứng trên nền đá nhìn Khối Ngọc Sao Hoa. Eragon đã gặp người lùn gầy, nhanh nhẹn này trước đây. Skeg là thành viên của Dûrgrimst Gedthrall, và đã được Vua Hrothgar tin tưởng giao cho nhiệm vụ phục hồi kho báu quý giá nhất của người lùn.

Skeg ra hiệu cho Eragon leo lên trên nền đá. Một khung cảnh đầy đá quý, hình chóp nhọn, lấp lánh, cạnh mỏng như giấy, bề mặt gợn sóng làm cho Eragon thấy giống như nó kéo chính nó lên trên tấm ván thô sơ. Phía trên của Khối Ngọc Sao Hoa nhắc nó nhớ đến băng trên sông Anora ở thung lũng Palancar vào cuối mùa đông, khi mà băng vừa tan vừa đông lại nhiều lần và rất nguy hiểm khi đi qua, có nhiều cú va mạnh và băng nhấp nhô qua lại khi nhiệt độ lên cao. Thay vì chỉ có màu xanh biển, trắng, hay là trong suốt thì những mảnh còn lại của Khối Ngọc Sao Hoa lại mềm, hồng hồng, nhìn được thông qua các vết nâu cam.

- Việc như thế nào rồi?

Eragon hỏi.

Skeg nhún vai và khua tay trong không khí như hai cánh bướm.

- Nó vẫn như thế, thưa Bàn Tay Bạc. Ngài không thể vội vàng để hoàn thành.

- Đối với tôi thì ông đang tiến hành nhanh tiến trình.

Với một ngón trở xương xẩu, Skeg giơ tay lên, chùi chùi cái mũi rộng và tẹt.

- Phần trên của Isidar Mithrim – Khối Ngọc Sao Hoa, những gì bây giờ ở phía dưới, Arya đã làm vỡ nó ra thành nhiều mảnh lớn, nên dễ gắn lại với nhau. Phần dưới của Khối Ngọc Sao Hoa, tuy nhiên, những gì hiện ở phía trên ...

Skeg lắc đầu, nhăn mặt đau buồn.

- Do ảnh hưởng của vụ vỡ, tất cả các phần ngược lại với bề mặt của khối ngọc, bị đẩy ra do Arya và rồng Saphira, hướng xuống phía ngài và Tim Đen... nó đã vỡ hoa hồng phía trong thành từng miếng nhỏ hơn bao giờ hết. Và hoa hồng, Bàn-Tay-Bạc à, hoa hồng là biểu tượng của viên đá. Nó là phần phức tạp nhất, phần đẹp nhất của Khối Ngọc Sao Hoa. Và giờ nó nằm ở hầu hết các phần. Trừ khi chúng tôi có thể ráp lại hết, ở mọi nơi nó lẩn vào, chúng tôi có thể đưa viên đá cho các thợ kim hoàn và họ mài nhẵn thành vòng tròn cho mẹ của chúng tôi.

Các từ Skeg nói ra như nước tràn bờ. Ông ta la bằng ngôn ngữ người lùn vào người đang mang cái hộp qua hành lang, sau đó giật giật râu trắng của ông và hỏi:

- Ngài đã bao giờ nghe kể lại chưa, Bàn-Tay-Bạc, câu chuyện kể về Khối Ngọc Sao Hoa được khắc ra, trong thời đại của Herran?

Eragon ngậm ngừng, nhớ lại bài học lịch sử ở Ellesméra.

- Tôi biết nó được khắc bởi Dûrok.

- Đúng thế.

Skeg nói:

- Đó là Dûrok Ornthron - Mắt Sáng, như ngài nói theo ngôn ngữ chúng tôi. Không phải chính ông ta là người phát hiện ra Khối Ngọc Sao Hoa, nhưng nó được ông ta phát hiện ra từ những hòn đá xung quanh, ông ta là người khắc ra nó, và cũng là người làm đẹp cho nó. Năm mươi năm, ông ta dùng hết thời gian để làm ra Ngôi Sao Hoa. Viên đá mê hoặc ông hơn bất cứ thứ gì khác. Mỗi đêm, ông ta cúi gối nhìn Khối Ngọc Sao Hoa đến khi trời sắp sáng, như ông ta đã xác định rằng Khối Ngọc Sao Hoa không chỉ là một tác phẩm nghệ thuật, mà còn liên kết tâm hồn của tất cả những ai cầu nguyện với nó và nó sẽ cho người đó tìm được một chỗ trong bàn của các vị thần. Lòng tận tâm của ông ta là như vậy, trong ba mươi năm thứ hai của ông, khi bà vợ nói với ông ta rằng ông phải chia sẻ gánh nặng với người học việc hoặc bà ta sẽ rời khỏi nhà, Dûrok không nói lời nào nhưng xoay vai lại và típ tục làm cánh hoa như ông ta đang làm một năm trước. Dûrok típ tục làm Khối Ngọc Sao Hoa cho tới khi ông ta hài lòng với tất cả các đường thẳng và cong. Sau đó ông mặc một bộ đồ trang nhã, bước lại Khối Ngọc Sao Hoa và nói: "Gûntera, hãy bảo vệ tôi; tất cả đã xong", và rồi ngã chết trên sàn.

Skeg đập lên ngực mình, tạo ra một tiếng đập mạnh.

- Trái tim của ông ta đã ra, cho cái gì nữa mà ông ấy phải sống? ... Đó là những gì chúng tôi đang khôi phục lại, Bàn Tay Bạc: năm mươi bảy năm của việc không ngừng cố gắng bởi một trong những nghệ sĩ của tộc chúng tôi đã được biết. Trừ khi chúng tôi có thể đặt Khối Ngọc Sao Hoa trở lại chính xác ban đầu, chúng tôi sẽ phải hoàn thành những gì Dûrok đã làm, cho tất cả những ai chưa từng nhìn thấy Khối Ngọc Sao Hoa.

Nắm chặt bàn tay phải của mình, Skeg thỉnh linh đập xuống đùi để nhấn mạnh từng từ của mình.

Eragon tựa lên lan can cao tới hông ở phía trước nó và theo dõi năm người lùn phía đối diện của viên đá đang treo thấp người lùn thứ sáu, người đang buộc chặt trong sợi dây, cho tới khi anh ta treo người từng tý một lên phía trên cạnh nhọn của viên đá vỡ Sapphire. Thò tay vào trong, người lùn đang treo lơ lửng tháo từng mảnh nhỏ của Khối Ngọc Sao Hoa từ cái ví da và túm lấy cái miếng vỡ với cái kiếm nhỏ, vừa đủ để đặt vào phía trong của khối ngọc.

- Nếu như lễ đăng quang được tổ chức sau hôm này ba ngày, ông có thể khôi phục Khối Ngọc Sao Hoa trước lúc đó không?

Eragon hỏi.

Skeg gõ gõ cái lan can với mười ngón tay của ông ta, tạo ra một nhịp điệu mà Eragon không thể nhận ra là điệu gì, ông lùn nói:

- Chúng tôi sẽ không vội vàng khôi phục Khối Ngọc Sao Hoa nếu như không phải con rồng của ngài đề nghị giúp đỡ. Việc hấp tấp vội vàng xa lạ với chúng tôi, Bàn-Tay-Bạc à. Nó không phải là bản chất của tộc chúng tôi, đó là của tộc người, vội vàng như vậy thì giống loài kiến kích động. Tuy nhiên, chúng tôi sẽ làm hết mình để Khối Ngọc Sao Hoa sẵn sàng vào thời điểm lễ đăng quang. Nếu như ngài cần trong ba ngày kể từ bây giờ... cũng được, tôi không nên quá hy vọng về tiến trình chúng tôi đang làm. Nhưng nếu như được thì trong tuần sau, tôi nghĩ là chúng tôi sẽ hoàn tất.

Eragon cảm ơn Skeg vì dự đoán của ông ta, sau đó nó đi khỏi. Với những người bảo vệ theo sau nó, Eragon đi tới một trong những phòng ăn ở thành-phố-núi, một phòng dài, thấp với nhiều bàn đá sắp xếp theo hàng dài một bên, và nhiều người lùn đang bận về cái lò đá phía bên kia.

Ở đây Eragon ăn bánh mì, cá có thịt trắng mà người lùn bắt ở dưới hồ, nấm, và một số loại khoai nghiền như mà nó đã ăn trước đây ở

Tronjheim nhưng chưa biết nguồn gốc mà nó giờ mới biết. Trước khi nó bắt đầu ăn, thế nhưng, nó cẩn thận kiểm tra thức ăn coi có độc hay không, bằng cách sử dụng phép mà Oromis đã dạy nó.

Khi Eragon ăn nốt mẩu bánh mì cuối cùng với, uống một chút bia vào buổi sáng, Orík và khoảng mười chiến binh cùng bộ tộc đi vào phòng ăn. Các chiến binh ngồi tại bàn của họ, nơi mà họ có thể quan sát cả hai cổng ra vào, trong khi Orík tham gia với Eragon, đặt mình ngồi vào bàn phía đối diện. Anh ta đặt khuỷu tay lên bàn và để mặt lên tay.

Eragon thi triển một vài phép để ngăn ai đó nghe lén, rồi hỏi:

- Có phải chúng ta vừa trải qua một cuộc thất bại khác?

- Không, không có cuộc thất bại nào hết. Chỉ có những cuộc bàn cãi trong bực bội.

- Tôi đã nhận thấy.

- Và mọi người thì nhận thấy tâm trạng thất vọng của cậu.

Orík nói.

- Cậu phải kiểm soát mình tốt hơn về sau, Eragon à. Để lộ ra điểm yếu cho đối thủ của cậu không có gì hơn là giúp cho họ. Tôi –

Orík đột nhiên im lặng khi một người lùn bệ vệ đi lạch bạch và đặt đĩa đồ nóng hổi trước mặt anh ta.

Eragon cau mày nhìn góc bàn.

- Nhưng chẳng phải anh là ứng cử viên tốt nhất cho ngôi vua? Chúng ta có tiến thêm được bước nào với tất cả những chuyện tầm phào lê thê này không?

Orík giơ một ngón tay lên trong khi nhai cái miếng đầy bánh mì.

- Chúng ta đã đạt được rất nhiều. Đừng có ủ rũ thế! Sau khi cậu đi, Havard đã đồng ý giảm thuế đánh vào giá muối của Dûrgrimst Fanghur bán cho Ingeitum, đổi lại trong mùa hè, họ có thể vào đường hầm của chúng ta tới Nalsvrid-mérna, để họ có thể săn hươu đỏ tụ tập quanh hồ trong những tháng ẩm áp của năm. Cậu nên thấy Nado nghiên răng thế nào khi Havard chấp nhận lời đề nghị của tôi.

- Chết tiệt!

Eragon nhỏ nước bọt.

- Thuế, hươu - việc đó có ảnh hưởng gì tới người lãnh đạo thành công như Hrothgar? Thành thật với tôi đi, Orik. Vị trí của anh như thế nào so với những tộc trưởng khác? Và việc này còn kéo dài tới chừng nào nữa? Với mỗi ngày qua đi, nó càng khiến cho Đế Quốc sẽ phát hiện ra trò lừa này và Galbatorix sẽ tấn công Varden khi tôi không có đó để bảo vệ khỏi Murtagh và Thorn.

Orik chùi miệng của mình vào một góc khăn trải bàn.

- Vị trí của tôi ảnh hưởng vừa đủ. Không có các tộc trưởng nào có đủ hỗ trợ để kêu gọi biểu quyết, nhưng Nado và tôi có nhóm người ủng hộ tốt nhất. Nếu một trong hai giành được ủng hộ của hai hoặc ba bộ tộc khác, thế cân bằng sẽ nhanh chóng thuộc về người đó. Havard đang dao động rồi. Cho nên việc này sẽ không mất quá nhiều công kích lẹ, tôi nghĩ, để thuyết phục ông ta vào chung phe với ta. Tối nay chúng ta sẽ ăn bánh mì với ông ta, và tôi sẽ làm những gì tôi có thể để thu xếp việc đó.

Orik nhai ngấu nghiến miếng nấm khô, rồi nói:

- Khi cuộc họp giữa các thị tộc kết thúc, có thể sau đó một tuần nếu chúng ta may mắn, và có lẽ hai nếu không.

Eragon lầm bầm chửi rủa. Nó quá căng thẳng, bụng của nó sôi âm âm và đe dọa sẽ loại bỏ miếng thịt nó vừa ăn. Chồm qua bàn, Orik nắm lấy cổ tay Eragon.

- Không có gì mà cậu và tôi có thể làm hơn nữa để đẩy nhanh quyết định của cuộc họp các thị tộc, do đó đừng để việc đó làm cậu lo nữa. Lo lắng về những gì cậu có thể thay đổi, và để phần còn lại theo cách của nó, hiểu chứ?

Anh ta thả tay Eragon ra.

Eragon thở nhẹ ra và chống cánh tay lên bàn.

- Tôi biết. Nó chỉ là chúng ta có quá ít thời gian, và nếu thất bại thì...

- Việc gì tới sẽ tới.

Orik nói. Anh ta cười nhưng mắt anh ta buồn và trống rỗng.

- Không ai có thể thoát được sự sắp đặt của số phận.

- Anh không thể chiếm cái ngai bằng vũ lực ư? Tôi biết anh không có nhiều quân ở Tronjheim, nhưng với sự hộ thuẫn của tôi, ai có thể chống lại anh?

Orik dùng con dao ở giữa cái đĩa và miệng mình, rồi lắc đầu, tiếp tục ăn. Vừa nhai nhồm nhoàm, anh ta vừa nói:

- Như thế sẽ chỉ tai hại thêm.

- Tại sao?

- Cần tôi phải giải thích ư? Toàn bộ chủng tộc tôi sẽ chống lại chúng ta, và thay vì kiểm soát được quốc gia, tôi sẽ thừa kế chỉ có hư danh. Nếu họ chống lại, tôi sẽ không đặt cược dù chỉ một thanh kiếm gãy là chúng ta sẽ không sống nổi trong một năm.

- À!

Orik không nói thêm gì nữa đến khi thức ăn trên đĩa anh ta sạch bách. Sau đó, anh ta uống một ngụm bia, và tiếp tục cuộc trò chuyện:

- Chúng ta đang ở thế cân bằng trên một đường núi lồi lõng gió với dốc đứng cao một dặm ở cả hai đầu. Nhiều bộ tộc trong chúng tôi ghét và sợ Kỵ Sĩ Rồng bởi những tội ác mà Galbatorix, và Lũ Phản đồ gây ra, và giờ là Murtagh đã cam kết chống lại chúng tôi. Và nhiều người trong số họ lo sợ thế giới bên ngoài các ngọn núi, đường hầm và hang mà chúng tôi ẩn nấp.

Orik nhìn xung quanh bàn và nói tiếp:

- Nado và Az Sweldn rak Anhûin chỉ làm tình hình thêm xấu đi. Họ lợi dụng nỗi lo sợ của mọi người để chống lại cậu, Varden, và Vua Orrin... Az Sweldn rak Anhûin chỉ là bản sao thu nhỏ của những gì chúng ta phải vượt qua nếu tôi lên làm vua. Bằng cách nào đó, chúng ta phải tìm ra cách xoa dịu mối quan tâm của họ, và của những người như họ, thậm chí nếu cho tôi làm vua, tôi sẽ phải cung cấp cho họ nghe những điều đúng sự thật nếu tôi muốn duy trì được sự hỗ trợ của các bộ tộc. Vua hay Nữ hoàng người lùn luôn phải khoan nhượng giữa các thị tộc, cho dù họ là người cầm quyền mạnh đến thế nào đi nữa, cũng như khi các tộc trưởng có ủng hộ của các gia đình trong thị tộc của họ.

Nghiêng đầu, Orik uống cạn cốc bia của mình, rồi đặt xuống với một tiếng cạch.

- Có gì tôi có thể làm không, bất cứ tập quán hay nghi lễ nào của tộc anh mà tôi có thể thực hiện, điều gì đó sẽ làm Vermûnd và những người của ông ta nguôi giận?

Eragon hỏi, tên của người lãnh đạo hiện thời của Az Sweldn rak

Anhûin.

- Phải có cái gì để tôi có thể làm dịu lại sự nghi ngờ và đem đến một kết thúc cho mối thù này.

Orik bật cười và đứng dậy khỏi bàn:

- Cậu có thể đi chết.

Sáng sớm hôm sau, Eragon ngồi tựa lưng lại bức tường cong trong một phòng tròn, sâu dưới trung tâm của Tronjheim, cùng với một số nhóm chiến binh, cố vấn, phục vụ, và thành viên các gia đình của các tộc trưởng, những người đủ tư cách để tham dự cuộc họp các thị tộc. Các lãnh đạo thị tộc thì ngồi trên ghế lớn, được khắc, bố trí xung quanh các cạnh của bàn tròn, mà hầu hết đều giống lời chú giải ở tầng cuối cùng của thành-phố-núi đào qua đỉnh của Korgan và Ingeitum.

Vào lúc này, Gáldhiem, lãnh đạo bộ tộc Dûrgrimst Feldûnost, đang nói. Ông ta lùn, ngay cả với một người lùn - không hơn hai feet chiều cao - và mang mẫu áo choàng vàng, nâu đỏ nhạt, và xanh đậm. Không giống như nhiều người lùn trong Ingeitum, ông ta không gọn gàng hoặc tét râu lại, để nó lòng thòng trước ngực như là bụi cây gai. Đứng trên ghế, ông đập mạnh cái bàn bóng loáng bằng tay nắm lại trong găng của ông ta và gầm lên, ". . . Eta! Narho ûdim etal os isû vond! Narho ûdim etal os formvn mendûnost brakn, az Varden, hrestvog dûr grimstnzhadn! Az Jurgenvren qathrid né dômar oen etal-"" . . . Không," Eragon dịch lại, một người lùn tên Hûndfast, thì thào. "Ta sẽ không cho phép điều đó xảy ra. Ta sẽ không để các lũ đàn độn không râu này, lũ Varden, phá huỷ quốc gia của chúng ta. Cuộc Chiến Rỗng làm chúng ta yếu đi và không -"

Eragon cố kiềm chế ngáp, chán chường. Nó tự cho phép chính nó thả hồn nhìn xung quanh bàn đá granit, từ Gáldhiem đến Nado, một người lùn mặt tròn với tóc màu vàng nhạt, người đang gặt đầu lia lia với bài diễn thuyết như sấm của Gáldhiem; Đến Havard, người đang dùng dao găm để làm sạch móng tay dưới của hai ngón tay còn lại trên tay phải của ông; Đến Vermûnd, lông mày rậm nhưng mặt khác, khó dò sau mạng che tím của ông; Đến Gannel và Ûndin, người ngồi hướng gần nhau, đang thì thào, trong khi Hadfala, một phụ nữ người lùn cao tuổi là tộc trưởng Dûrgrimst Ebardac và là thành viên thứ ba trong liên minh với Gannel, cau mặt nhìn mở giấy da đầy phép thuật mà bà ta mang đến mọi cuộc họp; Và rồi tới tộc trưởng của Dûrgrimst Ledwonnû,

Mannrâth, người ngồi nghiêng về phía Eragon, lộ ra cái mũi dài, khoằm xuống để ẩn tượng tốt; Đến Thordris, tộc trưởng của Dûrgrimst Nagra, người mà nó có thể thấy một chút trừ mái tóc gọn sóng màu nâu vàng của bà, mà nó thì xoắn ra sau vai bà xuống sàn, bằng hai lần chiều cao của bà; Đến phía sau đầu của Orik mà nó có thể thấy sau lưng ghé anh ta là Freowin, tộc trưởng Dûrgrimst Gedthrall, một người lùn cực kỳ béo, người luôn giữ mắt ông cố định lên khúc gỗ mà ông đang bện khắc vào chân dung một con quạ to tướng; Đến Hreidamar, tộc trưởng của Dûrgrimst Urzhad, người mà trái ngược với Freowin, tướng người vừa vặn, với cẳng tay nhỏ, người mặc áo giáp dài và chỉ huy việc thu thập thông tin; Và cuối cùng đến Íorûnn, da của bà ta nâu sẫm bị một vết thương mỏng, hình lưỡi liềm ngay trên xương gò má bên trái, một mái tóc bóng mượt buộc dưới mũ bạc hình đầu sói, mặc một cái váy màu đỏ son và đeo vòng cổ bằng vàng nạm ngọc lục bảo lấp lánh.

Íorûnn để ý Eragon đang nhìn bà ta. Một cái cười mỉm hiện ra trên môi bà. Với vẻ khêu gợi, bà ta nháy mắt về phía Eragon, che khuất một trong hai cặp mắt hình quả hạnh của bà từng làm lổ nhịp nhiều trái tim.

Má của Eragon đỏ lên như máu bị dồn lên, tai nó đỏ bừng như bị ong đốt. Nó thay đổi cái nhìn về phía Gáldhiem, ông ta vẫn còn đang bện cố chấp với ý kiến của ông, đưa ngực ra trước như con gà trống oai vệ.

Vì Orik đã nói trước, Eragon vẫn bình thản suốt cuộc họp, giấu phản ứng lại những người nhìn nó. Khi cuộc họp tạm dừng để ăn trưa, nó vội đi lại Orik và giả bộ về hướng khác để không ai có thể nghe thấy, nói:

- Đừng tìm tôi từ bàn của anh. Tôi chịu đủ việc ngồi và nói rồi. Tôi sẽ đi khám phá các đường hầm một tý.

Orik gật đầu, giả vờ lãng đi, và thì thầm trả lời:

- Cứ làm gì mà cậu muốn, nhưng chắc chắn là cậu sẽ về trước khi cuộc họp tiếp tục; Sẽ không tốt nếu cậu trốn, cho dù cuộc họp chán như thế nào đi nữa.

- Theo ý anh vậy.

Eragon ra khỏi phòng họp, qua khỏi một nhóm người lùn đang hăm hở ăn bữa trưa của họ, và quay trở lại với bốn vệ sĩ đang chờ ở ngoài hành lang, nơi họ đang chơi trò may rủi với nhiều chiến binh nhàn rỗi

của các thị tộc khác. Với những vệ sĩ theo sau, Eragon đi vào một hường ngẫu nhiên, cho phép đôi chân mang nó đi nơi nào muốn trong khi nó suy nghĩ về cách hàn gắn lại việc chia bè phái bất đồng của người lùn thành một khối đoàn kết chống lại Galbatorix. Theo như nó nghĩ thì cách duy nhất nó có thể hình dung ra thì thật là quá cường điệu, thật quá ngớ ngẩn để tưởng tượng ra cách đó có thể thành công.

Eragon để ý đến nhóm người lùn mà nó gặp trong đường hầm—ngoại trừ làm bầm vài câu chào mà đôi khi phép xã giao lịch sự đòi hỏi—thậm chí rào cản xung quanh của nó cũng không chính xác, tin tưởng rằng Kvîstor có thể dẫn nó trở về phòng họp. Mặc dù Eragon không học lập rào cản xung quanh, nó vẫn giữ dấu tư tưởng của hầu hết các sinh vật mà nó có thể cảm nhận được trong bán kính vài chục thước, thậm chí đến cả con nhện nhỏ nhất đang trốn sau cái mạng nhện trong góc một căn phòng, vì Eragon không muốn bị bất ngờ vì ai đó tìm ra nó.

Cuối cùng khi nó dừng lại, nó ngạc nhiên khi thấy chính nó ở trong cùng căn phòng bụi bặm mà nó đã phát hiện trong lần đi lang thang ngày hôm trước. Phía bên trái nó vẫn là năm khung vòm đen dẫn tới cái hang bí ẩn này, trong khi phía bên phải nó cũng là bức phù điêu khắc đầu và vai một con gấu đang gầm gừ. Vẫn còn ngạc nhiên bởi sự trùng hợp ngẫu nhiên, Eragon đi chậm rãi về phía bức phù điêu bằng đồng và nhìn lên rặng nanh trắng bóng của con gấu, tự hỏi cái gì đã kéo nó quay trở lại.

Một lúc sau, nó đi vào giữa năm khung vòm và nhìn qua đó. Hành lang chật hẹp phía dưới không có đèn lồng và sớm chìm vào bóng tối. Phóng tư tưởng của nó ra, Eragon thăm dò xem độ dài của đường hầm và một số các phòng mở ngõ bị bỏ. Một nửa tá nhện và một đồng gồm bướm đêm, động vật nhiều chân, và để là những loài duy nhất cư trú ở dưới.

- Xin chào.

Eragon kêu, và nghe như là giọng nói của chính nó quay lại còn một nửa âm lượng.

- Kvîstor.

Eragon nói, nhìn vào anh ta.

- Không lẽ chẳng có ai sống ở nơi cổ xưa này?

Một người lùn mặt trẻ măng trả lời:

- Có một số. Một số ít người lùn kỳ quặc, những người mà không có bạn bè là niềm vui hơn so với cái chạm của tay vợ hoặc âm thanh tiếng nói của bè bạn. Một trong những người lùn trong số đó đã báo cho chúng ta cách tiếp cận đội quân của Urgal, nếu ngài còn nhớ, Bàn-Tay-Bạc. Ngoài ra, mặc dù chúng tôi không nói tới họ thường xuyên, nhưng họ là những người đã vi phạm pháp luật của vùng đất chúng tôi và những tộc trưởng của họ đã đày họ đi với thời hạn nhiều năm, hoặc, nếu có vi phạm nghiêm trọng, thì sẽ hết phần đời còn lại của họ. Tất cả họ như là những xác chết biết đi đối với chúng tôi; chúng tôi tránh xa họ nếu gặp họ ở bên ngoài vùng đất của chúng tôi và treo họ nếu chúng tôi bắt được họ trong biên giới chúng tôi.

Khi Kvîstor đã nói xong, Eragon cho biết là nó đã sẵn sàng rời khỏi nơi này. Kvîstor chỉ đường, và Eragon theo anh ta ra cửa mà qua đó họ đã đi vào, ba người lùn khác theo sau. Họ đi chưa tới hai mươi mét thì Eragon nghe một tiếng gió lướt nhẹ từ phía sau, mà Kvîstor thì không có vẻ để ý.

Eragon nhìn trở lại. Với ánh sáng màu hộ phách chiếu bởi các đèn lồng không có lửa treo ở hai đầu hành lang, nó thấy bảy người lùn mặc toàn một màu đen, mặt chúng thì che bằng mảnh vải đen và chân chúng được quấn bằng vải rách, đang chạy về phía nhóm của nó với một tốc độ mà Eragon cho rằng chỉ duy nhất tộc thần tiên, các Kỵ sĩ, và các sinh vật khác mang dòng máu ma thuật trong người đạt được. Trên tay phải của chúng cầm một cây dao găm dài, sắc bén với lưỡi dao phản chiếu lấp loè nhiều màu sắc rực rỡ, còn tay trái chúng, cầm một cái khiên bằng kim loại với nhiều đinh sắt nhọn nhô ra phía trước. Tâm trí của chúng như là Ra'zac, giấu kín khỏi Eragon.

Saphira! Là ý nghĩ đầu tiên trong đầu Eragon. Sau đó nó mới nhớ ra nó chỉ có một mình.

Xoay người đối mặt với các người lùn quấn vải đen, Eragon rút kiếm ra trong khi la lên cảnh báo.

Nhưng đã quá trễ.

Tiếng la đầu tiên vừa thoát ra khỏi cổ họng nó, ba trong số các người lùn lạ mặt chộp được vệ sĩ ở xa nhất của Eragon và nâng dao găm của chúng để đâm anh ta. Nhanh hơn lời nói hoặc suy nghĩ, Eragon hoà mình vào trong dòng chảy của phép thuật và, không dựa vào ngôn ngữ cổ để tạo ra kết cấu câu thần chú, mà kết lại cấu trúc trên thế giới thành

một mô hình dễ chịu hơn đối với nó.. Ba người bảo vệ đứng giữa nó và những kẻ ám sát thì bay về phía nó như bị giạt mạnh bởi sợi dây vô hình nào đó, và đặt chân chúng bên cạnh nó, không bị tổn hại gì nhưng bị mất phương hướng.

Eragon nhăn mặt vì bị giảm sức bất ngờ.

Hai trong số người lùn quần vải đen tấn công ào ạt vào nó, đâm vào bụng nó bằng những con dao găm khát máu. Kiếm trong tay, Eragon gạt được cả hai cú, sững sờ vì tốc độ và sự tàn bạo của họ. Một trong số những vệ sĩ của nó nhảy tới trước, hét lên và vung cây rìu của vào những kẻ ám sát. Trước khi Eragon có thể túm lấy áo giáp của ông lùn và kéo ông ta lại an toàn, một lưỡi kiếm trắng, cong queo như có những ngọn lửa ma quái, chọc thủng cái cổ quần dây thừng của ông ta. Khi ông ta ngã xuống, Eragon nhìn thoáng qua gương mặt méo mó của ông ta và bị sốc khi nhận ra Kvîstor – và cổ họng anh ta chảy ra đỏ rực như thể nó đang bị phân hủy xung quanh con dao găm.

Mình không thể để chúng làm trầy da mình, Eragon nghĩ.

Nổi khùng vì cái chết của Kvîstor, Eragon đâm thật nhanh vào tên sát nhân, người lùn áo đen không có cơ hội để tránh cú ra đòn và gục xuống chết dưới chân Eragon.

Với tất cả sức mạnh, Eragon hét lên, “Đứng phía sau tôi!”

Nhiều vết nứt hẹp chia cắt các sàn và bức tường, và những viên đá rơi từ trần xuống khi giọng nó vang dội xuyên suốt hành lang. Những tên lùn đang tấn công chùn trước uy lực giọng nói không kiềm chế của nó, rồi lại tiếp tục tấn công.

Eragon lùi vài mét để tạo khoảng trống cho nó di chuyển để không bị vướng các xác chết và cúi người xuống thấp, vung lưỡi kiếm cong qua lại, như một con rắn sẵn sàng tấn công. Tim nó đập nhanh gấp hai lần bình thường, và mặc dù cuộc chiến chỉ mới bắt đầu, nó đã phải thở hổn hển.

Hành lang rộng tám feet, vừa đủ rộng cho ba trong số sáu kẻ địch còn lại tấn công nó cùng một lúc. Chúng tản ra, hai tên cố tấn công hai bên hông trái và phải của nó, trong khi tên thứ ba đánh thẳng vào nó, chém với một tốc độ điên cuồng vào chân và tay Eragon.

Ngại phải đấu với những tên lùn theo cách mà lẽ ra nó đã sử dụng nếu chúng dùng những thanh kiếm thường, Eragon dồn lực chân xuống

sàn và nhảy tới trước. Nó quay người nửa vòng và đạp chân trước lên trần. Bật người ra sau và quay nửa vòng lần nữa, và tiếp đất bằng cả chân và tay khoảng một mét đằng sau ba tên lùn. Ngay khi chúng xoay về phía nó, nó bước tới trước và chém đầu cả bọn với một cú ra đòn trái tay.

Dao găm của chúng rơi loảng xoảng xuống đất ngay tức khắc trước cái đầu của chúng.

Tung người nhảy qua những cái xác cụt đầu, Eragon lượn người trong không trung và tiếp đất tại đúng chỗ mà nó đã bắt đầu.

Nó chẳng hề sớm một tí nào.

Một làn gió cù vào cổ nó khi mũi một con dao găm sượt qua cổ họng nó. Một lưỡi kiếm nữa giạt mạnh vào cổ chân đeo xà cạp của nó, cắt chúng mở ra. Nó do dự và vung thanh kiếm cong, cố gắng tạo khoảng trống để chiến đấu. Lẽ ra vòng phép bảo vệ của mình đã bẻ hướng kiếm của chúng đi chứ! Nó nghĩ, lúng túng.

Một tiếng thét vô tình thoát ra khỏi cổ họng nó khi nó đâm phải một mảng máu trơn khiến nó mất thăng bằng và ngã ra đằng sau. Với một tiếng răng rắc nghe phát khiếp, đầu nó đụng với nền đá. Ánh sáng xanh loé lên trước mắt nó. Nó thờ hồn hén.

Ba vệ sĩ còn lại của nó nhảy qua nó và vung rìu của họ lên cùng một lúc, dọn dẹp khoảng trống bên trên Eragon và cứu nó khỏi cú đâm của những con dao găm loé sáng.

Đó là tất cả thời gian Eragon cần để hồi phục. Nó bật người dậy và, tự trách mình vì đã không thử điều này sớm hơn, hét một câu thần chú trói buộc thứ chín trong số mười hai từ chết người mà Oromis đã dạy nó. Tuy nhiên ngay lúc nó giải phóng phép thuật, nó bỏ ngay câu thần chú, vì những tên lùn áo đen này được bảo vệ bằng rất nhiều vòng phép. Nếu được gia hạn thêm mấy phút, nó đã có thể tránh được hoặc là phá hủy những vòng phép đó, nhưng vài phút này có lẽ cũng tương tự như nhiều ngày trong một trận chiến thế này, khi mà từng giây đều dài như một giờ. Phép thuật bị thất bại, Eragon gồng cứng suy nghĩ của nó thành một ngọn giáo cứng như sắt và phóng đến chỗ mà nó đoán là tư tưởng của một trong những tên lùn áo đen. Ngọn giáo trượt khỏi áo giáp tâm trí mà Eragon chưa từng đụng phải trước đây: trơn mượt và liền một mảnh, có vẻ như không thể phá vỡ bởi những mối quan tâm tự nhiên đối với những sinh vật đang bị vướng vào một cuộc chiến đấu với

cái chết.

Một kẻ nào đó đang bảo vệ chúng, Eragon nhận ra. Có nhiều kẻ đứng sau cuộc tấn công này hơn là chỉ có bảy tên ở đây.

Trụ lên một chân, Eragon nhào tới trước và lưỡi kiếm cong của nó xuyên qua đầu gối tên tấn công ngoài cùng phía bên trái, máu bắn vọt ra. Tên lùn sảy chân, và những vệ sĩ của Eragon đổ về phía hắn, túm chặt tay tên lùn để tên đó không thể vung kiếm được, rồi chém mạnh vào hắn bằng thanh rìu cong.

Tên gần hơn trong hai kẻ ám sát còn lại đưa khiên lên chống lại cú chém mà Eragon định nhắm vào hắn. Dồn toàn bộ giới hạn sức mạnh, Eragon chém vào cái khiên, định chặt nó và cả cánh tay bên dưới ra làm đôi, như nó vẫn thường làm với thanh Zar'roc. Tuy nhiên, trong suốt cuộc chiến, nó đã quên không tính đến tốc độ của tên lùn. Khi lưỡi kiếm đến gần mục tiêu của nó, tên lùn nghiêng cái khiên của hắn, làm chệch hướng cú chém về một phía.

Hai chùm sáng bắn ra từ bề mặt tấm khiên khi thanh kiếm xước qua phía trên, rồi đến mũi đinh thép gắn ở giữa. Xung lực đẩy lưỡi kiếm đi xa hơn Eragon dự đoán, và nó tiếp tục bay xuyên qua không khí cho đến khi đâm vào cạnh một bức tường, làm choáng cả cánh tay Eragon. Với một âm thanh trong như pha lê, lưỡi kiếm vỡ thành nhiều mảnh, để lại một mũi nhọn kim loại lờ mờ chồm dài mười sáu phân nhô ra khỏi chuôi kiếm.

Mất hết tinh thần, Eragon buông thanh kiếm gãy ra và nắm lấy vành khiên của tên lùn, vật lộn với hắn và cố gắng hết sức để giữ cho cái khiên ở giữa nó với con dao găm lóe hào quang với những màu sắc mờ đục. Tên lùn mạnh không thể tin được; hắn chống lại được nỗ lực của Eragon và thậm chí còn thành công trong việc đẩy nó lùi một bước. Thả tay phải ra khỏi cái khiên nhưng vẫn giữ chặt bằng tay trái, Eragon thu tay lại và đâm lên cái khiên mạnh hết mức mà nó có thể, đâm xuyên qua lớp thép đã được tôi luyện một cách dễ dàng như thể làm bằng gỗ mục. Nhờ những cục chai sần trên các khớp đốt ngón tay, nó hoàn toàn không cảm thấy đau bởi cú đâm.

Lực của cú đâm ném tên lùn văng vào bức tường đối diện. Đầu hắn ngoẹo sang một bên trên cái cổ không xương, tên lùn đổ xuống đất, như một con rối bị cắt hết dây.

Eragon rút tay lại qua cái lỗ lờm chờm trên tấm khiên, bị trầy da vì đâm vào kim loại, và rút con dao săn của nó ra.

Rồi tên cuối cùng trong đám người lùn mặc đồ đen tấn công nó. Eragon gạt con dao găm của hắn hai lần... ba lần... và rồi cắt xuyên qua tay áo của tên lùn và rạch tay cầm dao của hắn từ khuỷu tay đến cổ tay. Tên lùn rống lên vì đau, đôi mắt xanh biển trở nên điên tiết dưới miếng vải che mặt. Hắn bắt đầu một loạt những cú đánh, con dao găm rít lên trong không khí nhanh hơn so với mắt có thể theo kịp, buộc Eragon phải nhảy đi để tránh lưỡi dao chết người. Tên lùn thúc đẩy cuộc tấn công. Trong vài mét, Eragon tránh được hắn thành công, cho đến khi gót chân nó va vào một cái xác và, trong nỗ lực bước qua cái xác, nó bị vấp và ngã vào bức tường, làm thâm tím vai mình.

Với một tiếng cười độc địa, tên lùn đâm thẳng vào, đâm xuống lồng ngực đang phơi bày ra của Eragon. Quãng một cánh tay lên trong cố gắng vô ích để bảo vệ bản thân, Eragon lăn xa hơn xuống dưới hành lang, biết rằng lần này may mắn của nó đã hết và nó sẽ không thể thoát được nữa.

Khi nó đã lăn hết một vòng và mặt nó xoay về phía tên lùn, Eragon nhận thấy lưỡi con dao đang đâm xuống da thịt nó, như một tia sét từ trên cao giáng xuống. Rồi, nó ngạc nhiên khi thấy mũi con dao đâm trúng một cái đèn lồng không lửa gắn trên tường. Eragon xoay mình lăn ra ngoài trước khi nó có thể nhìn thấy gì thêm, nhưng một lúc sau đó, một bàn tay nóng cháy hừng hực dường như tấn công nó từ phía sau, ném nó bay ít nhất sáu thước xuyên qua hành lang, cho đến khi nó ngã đập vào cạnh của một cái cổng vòm đang mở, ngay lập tức nhiều vết trầy xước và thâm tím khác hiện ra như một bộ sưu tập. Một tiếng nổ âm làm điếc tai nó. Cảm thấy như có ai đó đang lừa những mảnh vụn vào trong màng nhĩ nó, Eragon chụp tay lên đầu và cuộn người thành một quả bóng, rít lên.

Khi tiếng động và cơn đau đã dịu đi, nó hạ tay xuống và lắc đầu đứng lên, nghiêng chặt răng vì những vết thương trên người. Lắc đầu và loạng choạng, nó nhìn chằm chằm về phía vụ nổ.

Vụ nổ đã phủ đen một khoảng dài hơn mười bước trong hành lang bằng bồ hóng. Những bụi tro tàn mềm mại cuộn lên trong không trung, cũng nóng như không khí từ trong một cái lò rèn đang đốt nóng. Tên lùn vừa nãy định đâm Eragon thì nằm trên mặt đất, thảm bại, cơ thể

phủ đầy vết bỏng. Sau vài cơn co giật, hắn nằm bất động luôn. Ba vệ sĩ còn sống của Eragon nằm ở bờ của đám bồ hóng, nơi mà vụ nổ chắc đã quăng họ ra. Ngay khi nó nhìn, họ lão đảo đứng dậy, máu nhỏ giọt từ tai và những cái miệng mở tang hoác của họ, râu cháy xém và rối tung. Những đường nối chạy dọc vành áo giáp của họ sáng rực màu đỏ, nhưng lớp da lót áo giáp của họ có vẻ đã bảo vệ họ khỏi những việc tồi tệ nhất từ nhiệt.

Eragon bước tới từng bước, rồi dừng lại và rên rỉ khi một cơn đau bùng ra giữa hai xương vai của nó. Nó cố xoay tròn cánh tay để cảm nhận phạm vi của vết thương, nhưng khi da nó giãn ra, cơn đau trở nên quá lớn khiến nó không thể tiếp tục. Gần như mất đi ý thức, nó tựa vào tường để chống. Nó liếc nhìn tên lùn bị cháy lần nữa. Chắc mình cũng bị thương tương tự như vậy trên lưng.

Tự ép buộc chính nó phải tập trung, nó đọc lại hai câu thần chú được tạo ra để chữa những vết bỏng mà ông Brom đã dạy nó trong suốt những chuyến du hành. Khi chúng có hiệu lực, nó cảm thấy như một dòng nước mát êm dịu đang chảy dọc lưng nó. Nó thở dài nhẹ nhõm và đứng thẳng dậy.

- Các anh có bị thương đâu không?

Nó hỏi khi mấy người vệ sĩ khập khiễng bước tới.

Người lùn đi đầu nhăn mặt, đập nhẹ vào tai, và lắc đầu.

Eragon lầm bầm nguyên rủa và chỉ khi đó nó mới nhận thấy nó không thể nghe được giọng nói của nó. Một lần nữa rút năng lượng dự trữ từ bên trong cơ thể, nó đọc thần chú khôi phục lại cơ cấu bên trong tai của nó và của họ. Khi câu thần chú kết thúc, một cơn ngứa đến khó chịu bò ngoằn ngoèo trong tai nó, rồi mất dần cùng với câu thần chú.

- Các anh có bị thương đâu không?

Người lùn phía bên phải, một người vạm vỡ với bộ râu hình chữ chi, ho và phun ra một cục máu đông, rồi càu nhàu

- Không gì mà thời gian không sửa được. Ngài thì sao, Khắc-tinh-của-Tà-thần?

- Tôi sẽ sống.

Kiểm tra sàn trên từng bước, Eragon bước vào khu vực phủ đen bồ hóng và quỳ xuống bên cạnh Kvistor, hy vọng nó vẫn có thể cứu ông ta

khỏi nhanh vượt thên chết. Ngay khi nó trông thấy vết thương của Kvinfos, nó biết điều đó là không thể.

Eragon gục đầu xuống, ký ức về cuộc đổ máu mới đây làm đau xót tâm hồn nó. Nó đứng dậy.

- Tại sao cái đèn lồng lại phát nổ?

- Chúng chứa đầy hơi nóng và ánh sáng, thưa Bàn-Tay-Bạc.

Một vệ sĩ trả lời.

- Nếu chúng bị vỡ, tất cả sẽ thoát ra cùng một lúc và lúc đó tốt hơn là nên đứng xa chúng ra.

Ra dẫu về phía các xác chết nhàu nát của những kẻ ám sát, Eragon hỏi:

- Anh có biết chúng là người của tộc nào không?

Người lùn với bộ râu hình chữ chi lục lợi quần áo của vài tên lùn áo đen từ bên này qua bên kia, rồi nói:

- Barzûl! (Chết tiệt!) Chúng không mang một dấu hiệu nào trên người để ngài có thể nhận ra, Bàn-Tay-Bạc ạ, nhưng chúng có mang cái này.

Anh ta đưa ra một cái vòng đeo tay làm bằng lông ngựa tết lại có gắn những viên thạch anh tím tròn bóng.

- Nó có nghĩa gì?

- Loại thạch anh tím này,

Anh lùn nói, và gõ vào một trong những viên ngọc với một cái móng tay đầy vệt bồ hóng.

- Loại thạch anh tím đặc biệt này, nó chỉ mọc trên bốn phía của dãy núi Beor, và ba trong số đó thuộc về Az Sweldn rak Anhûin.

Eragon nhăn mặt.

- Vậy là Tộc trưởng Vermûnd đã sắp đặt cuộc tấn công này sao?

- Tôi không chắc chắn lắm, thưa Bàn-Tay-Bạc. Có thể một bộ tộc khác đã để cái vòng này lại cho chúng ta tìm thấy. Họ có thể muốn chúng ta nghĩ rằng đó chính là tộc Az Sweldn rak Anhûin, như thế chúng ta sẽ không nhận ra kẻ thù thực sự là ai. Nhưng... nếu tôi phải

đánh cược, Bàn-Tay-Bạc, tôi sẽ cược một xe đầy vàng rằng chính bọn Az Sweldn rak Anhûin chịu trách nhiệm trong vụ này.

- Quý tha ma bắt chúng đi.

Eragon lằm bằm.

- Cho dù là kẻ nào, quý tha ma bắt chúng.

Nó siết chặt hai nắm tay để ngăn chúng run lên. Bằng một bên đôi bốt, nó đá vào những con dao găm hình trụ mà bọn ám sát đã sử dụng.

- Những câu chú trên những vũ khí này và trên những... những tên đàn ông này.

Nó hất cằm ra dấu

- Đàn ông, người lùn, cái gì cũng thế, chúng phải đòi hỏi một lượng nội lực kinh khủng, và tôi không thể tưởng tượng ra được độ phức tạp của những từ ngữ. Thực hiện chúng sẽ rất khó và nguy hiểm...

Eragon nhìn lần lượt những vệ sĩ của mình và nói.

- Các anh là các nhân chứng của tôi, tôi thề sẽ không để cuộc tấn công này, cũng như cái chết của Kvistor, thoát khỏi sự trừng phạt. Dù bất cứ một bộ tộc hay những bộ tộc nào gửi những tên sát thủ thú vật này đến, tôi mà biết được tên chúng, chúng sẽ ước rằng chưa bao giờ nghĩ đến việc tấn công tôi và, bằng việc tấn công tôi, tấn công vào Dûrgrimst Ingeitum. Điều này tôi thề với các anh, nhân danh một Kỵ sĩ Rỗng và như một thành viên của Dûrgrimst Ingeitum, và nếu bất cứ ai hỏi các anh, cứ nhắc lại lời hứa của tôi với họ như tôi đã nói với các anh.

Những người lùn cúi đầu trước nó, và người có râu hình chữ chi đáp lời.

- Như ngài ra lệnh, chúng tôi làm theo, thưa Bàn-Tay-Bạc. Ngài làm tôn vinh ký ức về vua Hrothgar bằng những lời nói của ngài.”

Rồi một người lùn khác nói:

- Dù là bất cứ bộ tộc nào, chúng đã xâm phạm luật về lòng hiếu khách; chúng đã tấn công một vị khách. Chúng còn không sánh bằng lũ chuột, chúng là những menknurlan.

Anh ta nhổ lên sàn, và những người lùn kia nhổ theo anh ta.

Eragon đi lại nơi vẫn còn những tàn tích của thanh kiếm nó. Nó quý

gối xuống đám bồ hóng và, dùng đầu ngón tay, chạm vào một trong những mảnh vỡ bằng kim loại, lần theo hai cạnh tẻ tơi của nó. Chắc mình đã chém vào cái khiên và bức tường rất mạnh, lấn áp cả những thân chú mà mình đã dùng để tăng cường sức mạnh cho lưỡi kiếm, nó nghĩ.

Rồi nó nghĩ, Mình cần một thanh kiếm.

Mình cần một thanh kiếm Kỵ sĩ.

Chương 32

Vấn đề trước mắt

Cơn gió nóng buổi sáng dưới lòng đất phía trên các căn phòng ngầm thật khác biệt với gió buổi sáng trên đồi, chuyển động luân phiên liên tục. Saphira chỉnh góc đôi của cánh cô nàng lấy lại thăng bằng tốc độ và áp lực không khí, nâng những cái chân nặng cả ngàn cân của nó dưới ánh sáng mặt trời đang chiếu xuống dưới lòng đất. Hai mí mắt của nó nhắm lại một lúc, tận hưởng một chút êm ái trong làn gió, cũng như sự ấm áp của những tia sáng đang chiếu xuống bên trên thân hình đồ sộ. Cô rồng tưởng tượng ánh sáng làm cho nó như đang lóng lánh rạng rỡ trong mắt những người đã xem nó lượn vòng trước mặt trong bầu trời một cách kì diệu, và nó bay thật nhanh với niềm vui, rằng từ những điều đã biết từ trước tới giờ thì nó là con rồng đẹp nhất ở Alagaësia, không ai có thể hy vọng sánh bằng với những cái vảy rục rờ, thân hình dài, cái đuôi thon nhọn; và đôi cánh đẹp, rất to lớn, tương xứng với thân hình đồ sộ; những cái vuốt cong, những cái răng nanh dài trắng bóng, có thể làm đứt đôi một cái cổ hoang dã của một con bò chỉ với một nhát cắn? Không phải là rồng vàng Glaedr, anh rồng đực đã mất một chân trong thời kì sụp đổ của các Kị Sĩ. Cũng không phải là Thorn hoặc Shruikan, dù họ đều phải làm nô lệ của Galbatorix, họ đã bị buộc phải quy phục điều trái với lí trí của họ. Một con rồng, mà không được tự do làm những gì mà nó muốn thì không thực sự là một con rồng. Bên cạnh đó, họ là rồng đực, và trong khi những con rồng đực có thể xuất hiện một cách rất hùng vĩ và hoành tráng, thì họ vẫn không thể có một thân hình với những vẻ đẹp tráng lệ như của cô rồng. Không, nó đã được ban tặng những phẩm chất tuyệt vời nhất, tốt nhất ở đất nước Alagaësia này, và nó xứng đáng được như thế.

Saphira vắn vẹo thân mình, hài lòng với tất cả mọi thứ từ những cái gai trên đỉnh đầu cho đến chóp đuôi của nó. Hôm nay là một ngày đẹp trời. Cái nóng của mặt trời làm cho cô rồng cảm thấy như đang được nằm trong một cái tổ ấm áp. Bụng nó được ăn no đủ, bầu trời trong xanh, và chẳng có gì đáng phải bận tâm tham gia vào, ngoài việc canh chừng kẻ địch cho những người chiến đấu, điều nó luôn làm như là một

thói quen vậy.

Niềm hạnh phúc của nó từ trước tới giờ chỉ có một nỗi băn khoăn nhỏ, nhưng bây giờ đã là một vết rạn nứt lớn trong lòng, một vấn đề sâu sắc đáng để cho nó phải suy nghĩ tới, và nó vẫn còn xem xét điều đó, những chi tiết bất thường, nó đã lớn lên, cho đến khi nó đã nhận thức được mình đã thực sự trưởng thành; nó mong có Eragon ở bên cạnh để chia sẻ với mình trong lúc này. Cô rùng khẽ gầm lên một tiếng nhỏ và phun ra một ngọn lửa màu xanh từ giữa hai hàm răng, đốt nóng không khí trước mặt, một lúc sau nó khép miệng lại, cắt đứt dòng nước lửa. Cái lưỡi của nó ngứa ran như vẫn còn những hạt lửa li ti đang chạy trên đó. Khi Eragon, một phần của linh hồn và trong chính trái tim nó, đi liên lạc cho Nasuada từ Tronjheim và hỏi nó liệu có nên tham gia không? Saphira đã từng thúc giục Eragon tuân lệnh Nasuada và đi tới những ngọn-núi-cao-không-thể-bay-tới đó, nhưng bây giờ đã quá nhiều thời gian trôi qua, và Saphira cảm thấy lạnh lẽo và trống rỗng trong lòng.

Có một bóng đen bao phủ trên thế giới, nó nghĩ: "Đó là những gì làm tôi có buồn bã". Có vài thứ làm ảnh hưởng tới Eragon. Anh ấy đang ở trong nguy hiểm, hoặc đã bị nguy hiểm trong thời gian gần đây. Và mình không thể giúp đỡ được gì cho anh ấy. Nó đã không phải là một con rồng hoang dã. Kể từ khi nó nở ra, cô nàng đã chia sẻ tất cả cuộc sống với Eragon, và không có anh ấy, nó chỉ như đang sống với có một nửa mình. Nếu anh ấy chết mà không có nó ở bên để bảo vệ, nó sẽ không còn có lý do gì để tiếp tục sống nữa, chỉ còn sống để theo đuổi sự trả thù mà thôi. Nó biết, nó sẽ lao tới đâm bổ vào bất cứ kẻ nào mà đã giết anh ấy và rồi sau đó, nó sẽ bay trên thành phố đen của tên phản bội, kẻ phá huỷ trứng rồng, người đã cầm tù nó trong rất nhiều thập kỷ qua, và nó sẽ làm tất cả trong khả năng để giết hẳn ta, dù rằng điều đó cũng có nghĩa là sẽ có một cái chết đón chờ nó ở nơi đó.

Saphira lại gầm lên giận giữ và chớp nhanh một con chim sẻ nhỏ đại đột đã bay vào trong phạm vi những cái răng của nó. Nó đã đớp hụt, và con chim đã lao đi và nó tiếp tục bay mà không bị cản trở nữa, tâm trạng nó chỉ hơi bực tức một chút. Để có một chút thời gian, nó đi săn chim sẻ nhưng sau đó thì lại quyết định không đáng phải bận tâm về thứ con con như xương và những cái lông vũ chim sẻ. Nó sẽ không bao giờ là một món ăn ngon và đủ no cả.

Nghiêng cánh trên gió, và nó lắc đuôi về hướng đối diện để dễ xoay trở, nó đảo vòng xung quanh, dõi theo mặt đất và tất cả những con vật

nhỏ ở xa phía dưới đang chạy nhón nháo để tìm chỗ trú ẩn khỏi đôi mắt săn mồi sắc sảo của nó. Ngay cả từ độ cao cả ngàn feet, nó vẫn có thể thấy hết tất cả những cái chấm nhỏ li ti trên lưng của một con gà đang chạy trên cánh đồng trồng lúa mì phía tây của sông Jiet. Nó có thể thấy cả những vết màu nâu như là một con thỏ đang hăm hở chạy đến cái tổ an toàn với đầy những con thỏ khác. Nó có thể nhìn ra một bầy nai nhỏ đang co rúm lại bên dưới các bụi cây nho dọc theo một nhánh nhỏ của sông Jiet. Và nó có thể nghe những tiếng chít chít the thé đầy hoảng sợ, khiếp đảm của những con vật đang cảnh báo cho đồng loại của mình sự hiện diện của nó. Những tiếng kêu la của chúng làm nó hài lòng, một điều thật đúng là: chúng nên biết sợ hãi nó. Nếu mà chúng không bao giờ sợ nó nữa, thì nó biết rằng đó là cái lúc mà nó đã chết.

Cách xa khoảng 3 dặm về phía đầu nguồn của dòng sông, Varden đã cắm trại bên bờ sông Jiet thành một đoàn dài những cái lều nhỏ màu đỏ nằm dựa vào những vách đá nhô ra của dãy núi. Varden đã đến và đang vượt sông từ ngày hôm qua, và từ đó, mới có ba đạo quân loài người, các Urgals đồng minh và những con ngựa-nó-không-được-ăn thịt đã băng qua chỗ cạn của sông. Đạo quân di chuyển chậm như vậy, nó thấy băn khoăn rằng là con người chẳng có nhiều thời gian để làm nhiều việc khác hơn nếu cứ phải đi như thế này, cuộc đời của họ thật quá ngắn ngủi. Sẽ thuận tiện hơn biết bao nếu họ có thể bay, nó nghĩ vậy, và tự hỏi tại sao con người không làm thế. Bay lượn rất dễ dàng, nó không bao giờ nghĩ rằng tạo hoá sinh ra mình mà lại để bó buộc ở dưới mặt đất. Thậm chí Eragon cũng giữ mình dính chặt vào với mặt đất, mà nó cũng biết anh ấy cũng có thể tham gia cùng nó trên bầu trời vào bất kỳ lúc nào chỉ với vài từ Cổ ngữ. Nhưng sau cùng, nó vẫn không thể hiểu những hành động của những kẻ thậm chí cứ phải lao đảo đứng không vững trên hai chân, vì phải mang những thứ linh kinh như vòng tai, chỉ tai, hay sừng hay những thứ bé nhỏ mà nó có thể dẫm nát chúng ngay dưới chân mình.

Một thoáng chuyển động ở phía đông bắc thu hút sự chú ý của ả rồng, nó tò mò nghiêng về phía đó. Nó thấy một đoàn ngựa bốn mươi lăm con đang mết mõi lê bước về phía nhóm Varden. Phần lớn lũ ngựa đều không có người cưỡi, nên nó không nghĩ ngợi gì cho đến khi thêm nửa giờ nữa trôi qua và từ gương mặt của những người đang cưỡi ngựa, nó nhận ra đó có thể là nhóm của Roran đang trở về sau cuộc đột kích. Nó tự hỏi điều gì đã xảy ra làm quân số của họ suy giảm đến thế và cảm thấy một thoáng bất rứt lo lắng. Nó không bị ràng buộc với Roran,

nhưng Eragon quan tâm đến anh ta, và đó đủ là lý do cho nó lo lắng về số phận của anh ta.

Phóng tâm trí xuống phía nhóm Varden nhón nháo, nó lần tìm cho đến khi tìm thấy điệu nhạc trong tâm trí của Arya. Khi nàng tiên đã nhận ra nó và cho nó tiếp xúc với tâm tưởng của cô, Saphira nói, Roran sẽ tới đây trước chiều tối. Tuy nhiên quân số nhóm anh ta bị giảm thiểu trầm trọng. Một thảm họa nào đó đã xảy ra với họ trong chuyến này.

Cảm ơn, Saphira, Arya nói. Ta sẽ báo cho Nasuada.

Khi Saphira rút khỏi tâm trí Arya, nó cảm thấy một sự tiếp xúc lòng soát của Blödhgarm-lông-sói-xanh-đen. Tôi có phải một con chim mới nở đâu, nó cáu kỉnh. Ông không phải kiểm tra sức khỏe tôi mỗi vài phút như thế.

Mi có lời tạ lỗi nhún nhường nhất của ta, Bjartskular, chỉ là mi đã đi được khá lâu rồi, và nếu bất cứ ai đang quan sát, họ sẽ bắt đầu thắc mắc sao mi và –

Rồi, biết rồi, nó cần nhàn. Thu ngắn sải cánh, nó nghiêng xuống dưới, cảm giác về trọng lượng rời khỏi nó, và xoay tròn theo những đường xoắn ốc chậm chạp khi lao xuống phía dòng sông cuộn nước. Tôi sẽ ở đó ngay.

Ba trăm thước bên trên mặt nước, nó giang cánh và cảm thấy sức căng trên màng bay khi gió ép lên chúng một lực khổng lồ. Nó chậm lại gần như đứng yên, để không khí tràn ra khỏi cánh và lại tiếp tục bay nhanh, lướt vào trong phạm vi ba chục thước quanh mặt nước-ướt-không-tốt màu nâu. Đập cánh một cái để duy trì độ cao, nó bay ngược Sông Jiet, cảnh giác về sự thay đổi áp suất đột ngột làm ảnh hưởng đến khí-lạnh-bên-trên-dòng-nước, và có thể đẩy nó vào một hướng ngoài ý muốn, hay tệ hơn, vào những mũi-cây-nhọn hoặc mặt-đất-bẻ-gãy-xương.

Nó lướt cao bên trên nhóm Varden đang tụ tập bên sông, đủ cao để sự xuất hiện của nó không làm hoảng vía mấy con ngựa ngờ ngạc. Rồi, trôi dần xuống với đôi cánh giữ yên, nó đáp xuống một khoảng trống giữa những cái lều – khoảng trống Nasuada đã lệnh đặt riêng ra cho nó – và lê bước qua khu trại đến cái lều trống của Eragon, nơi Blödhgarm và mười một thần tiên mà ông ta chỉ huy đang đợi nó. Nó chào họ bằng một cái nháy mắt và một cái búng lưỡi, rồi cuộn mình lại trước lều của Eragon, cam chịu ngủ gà gật chờ đợi bóng tối như nó sẽ

làm nếu Eragon đang thực sự ở trong lều và anh ta và nó là đoàn bay đêm. Thật chán ngắt và nhạt nhẽo, cứ nằm đó ngày qua ngày, nhưng đó là điều cần thiết để giả bộ rằng Eragon vẫn còn ở cùng Varden, vì vậy Saphira không than phiền, cho dù sau mười hai giờ hoặc hơn thế trên mặt-đất-cứng-lờm-chờm làm bắn những cái vảy, nó thấy chỉ muốn đánh nhau với cả ngàn tên lính, hoặc san bằng một cánh rừng bằng răng móng và lửa, hoặc vọt lên và bay cho đến khi không thể bay được nữa hoặc cho đến khi tới điểm tận cùng của đất, nước, và không khí.

Gầm gừ với chính mình, nó lấy móng nhào nặn làm mềm đất, rồi đặt đầu vắt ngang cẳng chân và đóng mí mắt trong lại, như thể nó có thể nghỉ ngơi mà vẫn quan sát được những ai đi ngang. Một con chuồn chuồn vo ve trên đầu nó, và không phải lần đầu nó thắc mắc là cái gì đã khiến những kẻ đàn độn tầm thường đặt tên thứ côn trùng đó theo tên chủng tộc nó. Trông nó chả giống rồng ngã nào, cô ả càu nhàu, rồi trôi vào một giấc ngủ thư thái.

Vòng-lửa-lớn-trên-trời tiến gần lại chân trời khi Saphira nghe thấy những tiếng kêu la hò hét chào mừng, nghĩa là Roran và các chiến hữu của anh đã đến khu dựng trại. Nó tỉnh dậy. Như những lần trước, Blödhgarm nửa hát nửa thầm thì một câu thần chú tạo ra một chân dung ảo của Eragon, rồi khiến nó bước ra khỏi lều và trèo lên lưng Saphira, ngồi đó và nhìn quanh, mô phỏng hoàn hảo một sự sống độc lập. Nhìn bề ngoài, hình ảnh này không có khiếm khuyết gì, nhưng nó lại không có tâm trí riêng, và nếu bất cứ điệp viên nào của Galbatorix thử lén đọc suy nghĩ của Eragon, chúng sẽ khám phá ra sự lừa đảo ngay lập tức. Bởi vậy, sự thành công của mưu kế phụ thuộc vào Saphira chờ hình ảnh này qua khu trại và biến khỏi tầm nhìn càng nhanh càng tốt, và phụ thuộc vào hy vọng rằng danh tiếng ghê gớm của Eragon sẽ làm chùn bước những tên mật thám trước nỗ lực lượm lặt thông tin về Varden từ tâm trí nó, vì sợ nó trả thù.

Saphira đứng dậy và lao xuyên qua trại, mười hai thần tiên chạy thành đội hình xung quanh nó. Mọi người nhảy tránh khỏi đường của họ, hô to, “Chào, Khắc-tinh-của-Tà-thần!” và “Chào, Saphira!”, làm ngời lên cảm giác ấm áp trong bụng ả rồng.

Khi nó đến chỗ cái lều-nhộng-bướm-đỏ-cánh-gấp của Nasuada, nó cúi xuống và chui đầu vào trong lỗ hổng tối trên một bức vách, ở đó các vệ sĩ của Nasuada đã kéo một ô vải sang một bên cho nó chui vào. Blödhgarm liền tiếp tục bài hát nhẹ nhàng của ông, và bóng ma Eragon

trèo khỏi Saphira, bước vào cái lều đỏ thẫm và, khi đã khuất tầm nhìn của những kẻ đang dòm ngó bên ngoài, tan ra thành hư không.

“Ngài có nghĩ mưu mẹo của chúng ta đã bị khám phá ra không?” Nasuada hỏi từ chiếc ghế tựa cao của cô.

Blödhgarm cúi đầu với một cử chỉ thanh nhã. “Một lần nữa, Tiều thư Nasuada, tôi không thể nói chắc. Chúng ta sẽ phải đợi và xem liệu Đế quốc có lợi dụng sự vắng mặt của Eragon hay không trước khi chúng ta biết câu trả lời cho câu hỏi đó.”

“Cảm ơn ngài, Blödhgarm. Vậy thôi.”

Với một cái cúi chào nữa, vị thần tiên rút khỏi lều và chọn một vị trí khoảng vài thước đằng sau Saphira, canh gác bên sườn nó.

Saphira nằm xuống và bắt đầu liếm sạch những cái vảy quanh cái móng thứ ba của bàn chân trái trước, ở chỗ đó đã đóng những vết đất sét trắng khô xấu xí mà nó nhớ đã giẫm lên trong lúc ăn con mồi cuối cùng.

Không tới một phút sau, Martland Râu đỏ, Roran, và một người-đàn-ông-tai-tròn, ả rồng không nhận ra người này, bước vào cái lều đỏ và cúi chào Nasuada. Saphira ngừng việc làm sạch, dùng lưỡi nếm không khí và nhận ra vị máu khô, mùi mồ hôi chua đắng, mùi ngựa và da hòa lẫn, và, mờ nhạt nhưng không thể nhầm lẫn, mũi gai nhọn của nỗi sợ con người. ả rồng kiểm tra bộ ba lần nữa và thấy người đàn ông râu đỏ dài đã mất cánh tay phải, rồi tiếp tục đào đất sét ra khỏi vảy của mình.

Nó tiếp tục liếm láp bàn chân, hoàn lại vẻ rực rỡ vốn có cho từng cái vảy, trong khi Martland, rồi đến người-đàn-ông-tai-tròn-Ulhart, và rồi Roran, kể lại câu chuyện máu lửa về những kẻ thích cười mà không chịu chết khi đã được phân công là phải chết, và nhất quyết chiến đấu tiếp rất lâu sau khi Angvard đã gọi tên chúng. Như thông lệ, Saphira giữ yên lặng trong khi những người khác – cụ thể là Nasuada và cổ vấn của cô, Jörmundur-hốc-hác-chân-dài – thẩm vấn các chiến binh về chi tiết nhiệm vụ xúi quẩy của họ. Saphira biết đôi khi Eragon thấy khó hiểu tại sao cô ả không tham gia nhiều hơn vào các cuộc đối thoại. Lí do im lặng của nó rất đơn giản: ngoại trừ Arya và Glaedr, nó chỉ cảm thấy thoải mái nhất khi truyền đạt tư tưởng với Eragon, và theo ý nó, hầu hết những cuộc đối thoại chẳng là gì hơn sự do dự vô nghĩa. Cho dù tai tròn, tai nhọn, có sừng, hay lùn, những kẻ hai-chân có vẻ khoái do dự. Brom không do dự, một điều mà Saphira thích ở ông. Với nó, những lựa chọn

rất đơn giản; hoặc là có một hành động nó có thể thực hiện để cải thiện tình hình, và nó sẽ thực hiện trong những trường hợp đó, hoặc là không, và mọi điều khác nói về chủ đề đó đều chỉ rặt là những tiếng ồn vô nghĩa. Trong mọi trường hợp, nó đều không tự khiến mình lo lắng về tương lai, ngoại trừ đối với Eragon. Nó luôn lo lắng, về anh ta.

Khi đã hoàn tất những câu hỏi, Nasuada bày tỏ lời chia buồn của mình về cánh tay bị mất của Martland, rồi cho Martland và Ulhart đi, trừ Roran, cô nói, “Anh đã chứng tỏ được lòng can trường của mình một lần nữa, Cây-búa-dũng-mãnh à. Tôi rất hài lòng về năng lực của anh.” “Cảm ơn Tiểu thư.”

“Những người chữa trị giỏi nhất sẽ chăm sóc Martland, nhưng ông ấy vẫn cần thời gian để hồi phục từ những thương tích của mình. Nhưng kể cả khi đó, ông ấy cũng không thể chỉ đạo những trận đánh như thế này chỉ với một tay. Từ bây giờ, ông ấy sẽ phải phục vụ Varden từ đằng sau chiến tuyến, không phải đằng trước. Tôi nghĩ, có lẽ tôi sẽ thăng cấp và cho ông ấy làm cố vấn quân sự của tôi. Jörmundur, ông nghĩ sao về ý đó?”

“Tôi thấy đó là một ý tưởng xuất sắc, thưa Tiểu thư.”

Nasuada gật đầu, vẻ hài lòng. “Tuy nhiên, điều đó nghĩa là, tôi phải tìm đội trưởng khác cho anh phục vụ, Roran à.”

Roran liền nói, “Thưa Tiểu thư, thế còn đội quân của riêng tôi? Chẳng lẽ tôi chưa chứng tỏ được mình với sự hài lòng của Tiểu thư bằng hai trận đánh này sao, cũng như những thành tích quá khứ của tôi?”

“Nếu anh tiếp tục nổi bật như vậy, Cây-búa-dũng-mãnh, anh sẽ sớm có đội quân của riêng anh. Tuy nhiên, anh phải kiên nhẫn và chờ đợi thêm một thời gian. Chỉ hai nhiệm vụ, dù ấn tượng đến đâu, có thể vẫn chưa cho thấy một cái nhìn toàn diện về tính cách của một người. Tôi là người thận trọng trong việc giao phó người của tôi cho những người khác, Cây-búa-dũng-mãnh ạ. Trong chuyện này, anh phải theo ý tôi.”

Roran nắm chặt đầu cây búa giắt ở thắt lưng, gân và mạch máu nổi phồng trên tay, nhưng giọng nói anh vẫn giữ vẻ lịch sự. “Dĩ nhiên, thưa Tiểu thư Nasuada.”

“Rất tốt. Lát nữa một người phục vụ sẽ mang đến nhiệm vụ mới cho anh. Ồ, và nhớ lo liệu cho mình một bữa ăn ra trò khi anh và Katrina đã xong việc tổ chức mừng đoàn tụ. Đó là lệnh, Cây-búa-dũng-mãnh à.

Nhìn anh như sắp đổ nhào đến nơi rồi.”

“Dạ, Tiểu thư.”

Khi Roran sắp sửa rời đi, Nasuada đưa một tay lên, nói, “Roran này.” Anh ngừng lại. “Vì anh đã đánh với những kẻ không biết đau đớn, anh có tin rằng có một sự bảo vệ khỏi đau đớn tương tự như thế sẽ làm cho việc hạ chúng dễ dàng hơn không?”

Roran lưỡng lự, rồi lắc đầu. “Sức mạnh của chúng chính là điểm yếu của chúng. Chúng không che chắn bản thân giống như khi sợ bị kiếm chém hay tên đâm, do đó chúng bất cẩn với chính mạng sống của mình. Đúng là chúng có thể đánh tiếp sau khi một người bình thường đã phải gục chết từ lâu, và đó không phải một lợi thế nhỏ trên chiến trường, nhưng chúng cũng vong mạng nhiều hơn, bởi vì chúng không bảo vệ thân thể mình như một điều nên làm. Trong sự tự tin tê liệt, chúng sẽ đi vào bẫy và những hiểm họa mà chúng ta phải làm mọi điều để tránh. Miễn là tinh thần của Varden giữ vững, tôi tin với những chiến thuật đúng đắn chúng ta có thể đánh bại những con quái thích cười đó. Nhưng, nếu chúng ta giống chúng, hai bên sẽ chặt chém nhau đến quên lãng luôn, mà chẳng bên nào thêm quan tâm, vì chúng tôi đâu có suy nghĩ giữ gìn thân mình. Đó là suy nghĩ của tôi.”

“Cảm ơn anh, Roran.”

Khi Roran đi rồi, Saphira nói, Vẫn chưa có tin gì của Eragon?

Nasuada lắc đầu. “Chưa, vẫn chưa có gì, và sự im lặng của anh ta bắt đầu làm tôi thấy lo. Nếu trước ngày một anh ta vẫn không liên lạc, tôi sẽ nhờ Arya gửi tin nhắn đến một pháp sư của Orlik yêu cầu phản hồi của anh ta. Nếu Eragon không thể đẩy nhanh kết thúc cuộc họp các bộ tộc người lùn, thì tôi e ta không thể trông cậy vào người lùn như đồng minh trong những trận đánh sắp tới. Điều tốt duy nhất của kết quả tai hại đó là Eragon có thể về với chúng ta mà không phải trì hoãn lâu hơn.”

Khi Saphira chuẩn bị rời khỏi cái lều-nhộng-đỏ, Blödhgarm lại triệu hồi bóng ma Eragon và đặt nó lên lưng Saphira. Saphira rút đầu ra khỏi lều, và như nó đã làm trước đó, lao xuyên qua khu trại, các thần tiên uyển chuyển giữ đều bước với nó trên suốt đoạn đường.

Khi nó đã tới lều của Eragon và cái bóng-màu-của-Eragon biến mất trong đó, Saphira hạ mình xuống đất và cam chịu chờ đợi thời gian còn lại của ngày trôi qua trong sự buồn tẻ đơn điệu. Tuy vậy, trước khi miễn

cưỡng chộp mắt tiếp, nó mở rộng tâm trí về phía lều của Roran và Katrina và nhấn vào tâm trí Roran cho đến khi anh ta hạ hàng rào quanh ý thức của mình xuống.

Saphira à? anh hỏi.

Chứ anh còn biết ai như em nữa à?

Dĩ nhiên là không. Chỉ là em làm anh ngạc nhiên. Anh... à, hơi bận một chút vào lúc này.

Cô ả nghiên cứu màu sắc cảm xúc của anh, cũng như của Katrina, và khoái chí với phát hiện của mình. Em chỉ muốn chào mừng anh quay về. Em mừng vì anh không bị thương.

Suy nghĩ của Roran nháng lên nóng-lạnh-bối-rối, và có vẻ anh gặp khó khăn trong việc tổ chức một câu trả lời mạch lạc. Cuối cùng, anh nói, Em thật tử tế, Saphira.

Nếu anh có thể, hãy ghé chỗ em vào ngày mai, chúng ta có thể nói chuyện thật lâu. Em không thể chịu được cứ phải ngồi đây hết ngày này đến ngày khác. Anh có thể kể em nghe nhiều hơn về Eragon như thế nào trước khi em nở ra cho anh ấy.

Đó... đó là vinh dự của anh.

Hài lòng vì đã thực hiện yêu cầu của phép xā giao tai-tròn-hai-chân bằng việc chào đón Roran, và phần khởi vì biết ngày tiếp theo sẽ không quá nhàm chán nữa – vì không thể nghĩ ra kẻ nào lại dám lờ đi đề nghị yết kiến của nó – Saphira cố cảm thấy thoải mái nhất có thể trên nền đất trần, ao ước – như nó vẫn thường làm – có được cái tổ mềm mại trong ngôi-nhà-cây-đu-đưa-gió của Eragon ở Ellesméra. Một luồng khói thoát ra khi ả thở dài và ngủ thiếp đi, mơ thấy mình bay cao hơn bất cứ lần bay nào trước đây.

Nó vỗ cánh và cứ vỗ cánh cho đến khi vượt lên trên những đỉnh núi không thể với tới của rặng Beor. Nó lượn vòng ở đó một lúc, nhìn xuống toàn thể Alagaësia đang nằm bên dưới nó. Rồi một ham muốn không thể kìm nén được khiến nó muốn leo lên cao hơn nữa để xem nó có thể thấy những gì, và thế là nó lại bắt đầu vỗ cánh, và tưởng chừng như trong một cái chớp mắt, nó bay vút lên vượt qua mặt trăng ngời sáng, cho đến khi chỉ còn lại nó và những ngôi sao bạc treo trên nền trời đen. Nó lững lờ trôi giữa những khoảng trời trong một khoảng thời gian mơ hồ, nữ hoàng của thế giới rạng rỡ như đá quý bên dưới, nhưng rồi lo lắng len

vào tâm hồn nó, và nó gào lên bằng suy nghĩ của mình:

Eragon, anh ở đâu!

Chương 33

Hồn anh ngọt ngào

Sau khi thức dậy, Roran nhắc mình rời khỏi vòng tay tròn tru của Katrina rồi cởi trần ngồi xuống cạnh chiếc giường hai vợ chồng nằm chung. Anh ngáp và dụi mắt, sau đó ngấm nhìn ánh sáng lò sưởi bập bùng le lói bên hai nếp cửa, cảm thấy cả người đờ đẫn mù mịt từ những mệt mỏi tích lũy bao lâu nay. Một cảm giác ớn lạnh len vào người anh, nhưng anh vẫn ở nguyên một chỗ, không nhúc nhích.

"Roran?" Katrina hỏi bằng giọng còn ngái ngủ. Cô chống một tay ngồi dậy và dùng tay kia với tới anh. Anh không phản ứng gì khi cô chạm vào người, tay cô vuốt khắp lưng trên của anh, xoa xoa cần cổ. "Ngủ đi. Anh cần phải nghỉ ngơi. Không bao lâu nữa là anh lại phải ra đi rồi."

Anh lắc đầu, không nhìn lấy cô.

"Chuyện gì vậy?" cô hỏi. Cô ngồi thẳng người, kéo một tấm chăn lên đắp qua vai anh, sau đó tựa vào người anh, gò má ấm áp của cô kề sát tay anh. "Anh vẫn còn lo về người đội trưởng mới hay lo không biết tiểu thư Nasuada sẽ gọi anh đi đâu?"

"Không phải."

Cô im lặng một lúc. "Mỗi lần anh ra đi, em cảm thấy như bản thân anh trở về với em ít đi. Anh đã trở nên nhẩn tâm và trầm lặng hơn... Nếu anh muốn nói cho em biết chuyện gì khiến anh phiền muộn, thì anh có thể mà, không cần biết là dễ sợ đến cỡ nào. Em là con của người hàng thịt, và ngay cả em cũng đã từng thấy bao nhiêu chiến binh tử trận xa trường."

"Muốn!" Roran hét lên, lời nói nghẹn trong cổ. "Anh không bao giờ muốn nghĩ về chuyện này nữa." Anh nắm chặt tay, hơi thở thất thường. "Một chiến sĩ chân chính sẽ không biết tới những thứ anh cảm nhận."

"Một chiến sĩ chân chính," cô nói, "không cần phải chiến đấu vì lý tưởng nhưng chỉ làm thế vì họ phải làm thôi. Một người mà khát khao

chiến tranh, một người mà hưởng thụ cảm giác giết chóc, hẳn ta là một kẻ tàn bạo, một con quái vật. Không cần biết hẳn có được bao nhiêu vinh quang trong chiến trường, điều đó không thể xoá đi sự thật rằng hẳn không khá hơn một con sói dại sẵn sàng quay mình cắn xé bạn bè gia đình cũng như đối với kẻ thù." Cô vuốt tóc đang xoả ngang mắt anh sang một bên và nhip lên đầu anh, nhẹ và chậm. "Anh từng nói với em rằng 'Bài hát của Gerand' là câu chuyện anh thích nhất về Brom, rằng đấy chính là lý do anh chiến đấu với cây búa thay vì lưỡi kiếm. Anh còn nhớ Gerand ghét giết chóc tới cỡ nào hay không và ông ta miễn cưỡng thế nào khi phải cầm lại vũ khí?"

"Ài."

"Vậy mà ông ta vẫn được coi là chiến sĩ dũng mãnh nhất trong lứa của ông ta." Cô ôm lấy hai gò má của anh vào tay và xoay mặt anh khiến anh bị ép phải nhìn thẳng vào cặp mắt nghiêm nghị của cô. "Và anh là người chiến sĩ dũng mãnh nhất mà em được biết, Roran, ở đây hay ở bất kỳ nơi nào."

Anh cảm thấy miệng khô đi, nói: "Còn Eragon hay..."

"Họ không có được nửa phần dũng cảm như anh. Eragon Murtagh, Galbatorix, những người lùn... tất cả bọn họ tham chiến với thần chú trong miệng và năng lực mạnh mẽ hơn anh nhiều. Nhưng anh..." cô hôn lên mũi anh, "anh chỉ là một người tầm thường. Anh đối diện với kẻ thù bằng hai chân. Anh không phải là pháp sư, vậy mà vẫn vắn được cặp anh em sinh đôi. Anh chỉ nhanh và mạnh như một người bình thường, vậy mà vẫn không lẩn trốn lần tấn công đám Ra'zac trong hang ổ bọn chúng và cứu em thoát khỏi ngục tù của bọn họ."

Anh nuốt ực một tiếng: "Lúc đó anh được bùa bảo hộ của Eragon bảo vệ." "Nhưng cái đó cũng không còn nữa. Hơn nữa, anh không có gì bảo hộ lúc ở làng Carvahall, lúc đó anh có trốn né tụi Ra 'zac không?" Khi anh ta không trả lời, cô nói: "Anh không hơn gì một người tầm thường, nhưng anh đã làm những chuyện mà ngay cả Eragon hay Murtagh cũng không làm được. Với em, những điều đó khiến anh trở thành người chiến sĩ dũng mãnh nhất Alagaësia... Em không thể nghĩ ra ai khác ở làng Carvahall có thể tổn bao nhiêu công sức vậy như anh đã làm để cứu em."

"Cha em cũng sẽ làm được như vậy." anh ta nói.

Anh cảm nhận được cô run rẩy bên anh, "Đúng vậy, cha có thể làm được." cô thì thầm, "nhưng cha sẽ không bao giờ có khả năng thuyết phục mọi người đi theo như anh được." Cô ôm chặt lấy anh hơn. "Bất cứ anh đã thấy hoặc đã làm chuyện gì, anh vẫn còn có em."

"Đó là tất cả mà anh muốn có." Anh nói rồi sau đó ôm lấy cô vào lòng một hồi lâu. Qua một chút, anh thở dài: "Mặc dù vậy, anh ước mong là cuộc chiến này đã được kết thúc. Anh ước mong có thể về cày ruộng lại, gieo giống và gặt hái mùa vụ sau khi đã chín bông. Nghề nông tuy cơ cực, nhưng ít nhất cũng là lao động chân thật. Chuyện giết chóc thể này không thể tính là chân thật. Đó chính là trộm cướp... trộm cướp nhân mạng, và không có người tâm tình bình thường nào mong đợi."

"Đúng như em nói."

"Đúng như em nói." Dù có chút khó khăn, anh cũng ráng mỉm cười. "Anh đã đánh mất bản thân. Lại còn đem buồn phiền trút lên người em trong khi em cũng có đủ chuyện phải lo." Rồi anh lấy ta đặt lên bụng bầu tròn trĩnh của cô.

"Buồn phiền của anh cũng đã coi như là buồn phiền của em kể từ khi chúng ta cưới nhau." Cô thì thầm và rúc vào tay anh.

"Chuyện phiền thế này," anh nói, "không ai phải chịu đựng cả, đặc biệt là đối với những người mình thương yêu."

Cô kéo người khỏi anh một chút và anh thấy ánh mắt cô trở nên ảm đạm thờ ơ, giống như mỗi khi cô nghiền ngẫm lại khoảng thời gian tù đầy tại Helgrind. "Không," cô thì thào, "có nhiều chuyện phiền phức không ai cần phải chịu đựng cả."

"À, đừng buồn nữa." Anh kéo cô lại gần hơn, cả hai dung đưa, trong lòng thầm nghĩ ước gì Eragon chưa từng kiếm được viên trướng Saphira kia ở núi Spine. Sau một hồi khi Katrina đã thả lỏng người trong vòng tay anh và anh cũng không còn thấy căng thẳng nữa, anh vuốt ve đường cong ở cổ cô, "Lại đây, hãy cho anh một nụ hôn ngọt ngào, rồi chúng ta trở về giường, anh đã mệt rồi và cũng muốn ngủ một giấc."

Cô phá lên cười rồi trao cho anh một nụ hôn ngọt ngào nhất, rồi họ nằm bên nhau như cũ, ngoài lều vẫn tĩnh lặng ngoại trừ tiếng của dòng sông Jiet chảy qua khu trại, không ngừng nghỉ, tràn ngập vào những giấc mơ của Roran, nơi mà anh tưởng tượng ra cảnh bản thân đứng trước mũi thuyền, Katrina bên cạnh, cùng nhau nhìn vào cuống họng của đại

dương, Mắ Lợn Lòi.

Rồi anh nghĩ, làm sao có thể hy vọng trốn thoát?

Chương 34

Glûmra

Hàng trăm feet dưới Tronjheim, tảng đá mở ra 1 cái hang động sâu hàng nghìn feet dẫn tới 1 hồ màu đen tĩnh lặng 1 bên không biết sâu bao nhiêu, bờ bên kia là đá cẩm thạch. Những nhũ đá màu nâu, hơi ngà ngà nhỏ giọt trên trần hang, trong khi những nhũ đá khác mọc lên từ nền hang, tạo thành cột hình trụ phình to, dày hơn cả những cây lớn nhất ở Du Weldenvarden. Rải rác trên các cột nhũ là những ụ nấm to như những cái lều đá loại thấp cho từ 3 đến 20 người ở. ngọn lửa không bao giờ tắt từ những chiếc đèn chihếu ánh sáng đỏ rực của sắt lên mỗi cánh cửa gần đó. bóng tối phủ kín khoảng đất đằng sau mấy cái đèn.

Bên trong 1 cái lều, Eragon ngồi trên cái ghế dường như quá nhỏ cho nó, bên cạnh cái bàn bằng đá granite cũng không cao hơn đầu của nó. Mùi của phó-mát dê loại mềm, những miếng nấm mỏng, men rượu, thịt hầm, trứng chim bồ câu, bụi than tràn ngập trong không khí. Ngồi đối diện nó, Glûmra, 1 phụ nữ người lùn thuộc Gia Đình Mord, bà ta là mẹ của Kvîstor, cận vệ thân cận của Eragon, đang rên rỉ và lấy nắm tay đấm vào ngực mà than khóc. Nước mắt của bà sáng long lanh trên khuôn mặt tròn trĩnh.

2 người bọn nó ngồi 1 mình trong lều. 4 cận vệ mới của Eragon-được Thrand bổ sung, bao gồm 1 chiến binh từ đoàn tùy tùng của Orik-đang đợi bên ngoài, cùng với Hûndfast, thông dịch viên, người mà Eragon đã cho ra ngoài lều khi nó biết là Glûmra có thể nói tiếng của nó.

Ngay sau vụ mưu hại nó, Eragon đã liên lạc với Orik bằng tinh thần, và rồi Orik nài nỉ nó chạy thật nhanh đến những căn phòng dưới Ingeitum, nơi mà nó thật sự an toàn tránh khỏi bất kì vụ ám sát nào khác. Eragon nghe theo, và hiện giờ nó vẫn đang ở đây, trong khi Orik ra lệnh hoãn cuộc họp bộ tộc lại đến sáng ngày mai, trên mặt đất tình trạng khẩn cấp được ban bố nên sự quyết định nhanh chóng của ông là cần thiết. Sau đó Orik cùng với những chiến binh dũng mãnh nhất và những phù thủy lão luyện nhất, đến địa điểm phục kích, rồi bọn họ xem xét và ghi chép lại bằng cả 2 cách, phép thuật và phi phép thuật. Sau khi

đã hài lòng về những gì tìm hiểu được, Orik nhanh chóng chạy về căn hầm của nó, và nói với Eragon, “Chúng tôi có nhiều việc để làm nhưng có wá ít thời gian để hoàn thành chúng. Trước khi buổi họp bộ tộc bắt đầu lại vào giờ thứ 3 của buổi sáng ngày mai, chúng ta phải tìm ra tất cả sự nghi ngờ về kẻ đã ra lệnh ám sát. Nếu chúng ta làm được, chúng ta sẽ có thể sử dụng chúng để chống lại kẻ thù, Nếu không, chúng ta sẽ bị động trong bóng tối, đối với kẻ địch. Chúng ta chỉ có thể giữ bí mật vụ ám sát đến cuộc họp bộ tộc, không thể lâu hơn. Knurlan đã nghe được tiếng đánh nhau của ngài vang khắp đường hầm dưới Tronjheim, mặc dù thế, tôi biết bọn họ sẽ tìm khiếm nguyên nhân của sự náo loạn, e rằng có thể có sự sụp đổ, hoặc những tai họa tương tự vậy xảy ra, tàn phá thành phố ngay trên đầu chúng ta”. Orik giậm đôi chân và nguyên rửa tổ tiên bất cứ người nào đã gửi tên thích khách đến, rồi ông chống tay lên hông và nói: “Một cuộc chiến tranh giữa các bộ tộc đã đang đe dọa chúng tôi rồi, nó đang đứng trước ngưỡng cửa. chúng ta phải nhanh chóng di chuyển nếu chúng ta muốn ngăn chặn định mệnh nghiệt ngã này. Knurlan đang tìm kiếm chúng ta, câu hỏi cần được trả lời, lời đe dọa phải đáp trả, vật hồi lộ cần cung cấp, và cuộn giấy phải đánh cắp – và tất cả phải làm trước buổi sáng ngày mai!”

“Còn tôi thì sao?” Eragon hỏi.

“Ngài vẫn nên ở đây cho đến khi chúng ta biết Az Sweldn rak Anhûin hay các bộ tộc khác có 1 lực lượng lớn ở đâu đó muốn giết ngài. Hơn nữa, chúng ta giấu kín vụ mưu sát ngài và chuyện ngài còn sống đã chết hay bị thương càng lâu, thì kẻ tấn công càng không chắc chắn lắm về sự an toàn của hắn”.

Ban đầu, Eragon đồng ý với đề xuất của Orik, nhưng sau khi nhìn những người lùn hỏi hả bàn tán, nó cảm thấy sự khó khăn và bất lực tăng dần lên. Cuối cùng, nó chộp lấy Orik và nói : “Nếu tôi phải ngồi đây, nhìn chòng chọc vào bức tường này trong khi các ông tìm kẻ gây ra zụ này, thì tôi sẽ nghiến răng trèo trẹo mắt.”

Phải có cái gì đó để tôi làm giúp các ông chứ... còn Kvîstor thì sao? chúng ta phải làm gì đó cho gia đình của anh ta ở Tronjheim này chứ? Có ai nói cho bọn họ về cái chết của anh ta chưa? Bởi vì nếu chưa, tôi sẽ là người đưa tin tức đó, vì bảo vệ tôi, anh ấy đã chết.”

Orik hỏi cận vệ của ông, và từ bọn họ, ông biết là quả thực ở Tronjheim, Kvîstor có gia đình , và chính xác hơn là ở bên dưới

Tronjheim. Nghe xong, Orík cau mày và lăm bắm 1 từ kì quặc với Dwarvish. “Bọn họ là những người rất khó hiểu”, ông nói, “Knurlan là người đã từ bỏ mặt đất để xuống thế giới dưới lòng đất, ngoại trừ 1 vài lần cướp bóc trên mặt đất. Rất nhiều người trong số bọn họ sống ở đây, dưới Tronjheim và Farthen Dûr hơn bất kì nơi nào khác, bởi vì bọn họ có thể thoát ra khỏi Farthen Dûr và không thể chắc chắn rằng bọn họ có ở bên ngoài hay ko, vì hầu hết bọn họ không thể sinh sản, bọn họ đã làm quen với việc giảm không gian sinh sống. Tôi không biết là Kvistor cũng thuộc số đó.”

“Ông có phiền nếu tôi đi thăm gia đình của anh ta ko?” Eragon hỏi.” trong những phòng này, có những bậc thang dẫn xuống dưới, đúng ko? Chúng ta có thể đi mà không bị ai phát hiện.”

Orík suy nghĩ trong giây lát, rồi gật đầu”. Ngài nói đúng. Con đường đủ an toàn, và không 1 ai sẽ nghĩ rằng sẽ tìm thấy ngài giữa những người kì bí đó. Bọn chúng sẽ đến đây đầu tiên, rồi từ đây chúng sẽ phải tìm cách khác để truy tìm ngài... Hãy đi, và đừng way trở lại cho đến khi tôi gửi thông điệp tới ngài, cho dù Gia Đình Của Mord có xua đuổi ngài đi chẳng nữa, thì ngài cũng phải ngồi trên 1 tảng măng đá cho đến khi trời sáng. Nhưng, Eragon, ngài phải cẩn thận; những người kì bí đó giữ kín lòng họ, và bọn họ rất coi trọng danh dự của bộ tộc, và bọn họ có những phong tục riêng rất kì lạ. Bước đi cẩn thận, bởi vì ngài đang đứng trên những tảng đá phiến sét mục, eh?”

Và vì thế, cùng với cận vệ Thrand bỏ sung, và Hûndfast đi cùng, Eragon- với 1 cây kiếm của người lùn dặt vào thắt lưng- tiến đến cầu thang dẫn xuống dưới gần nó nhất, và đi vào đó, nó tiến xuống sâu hơn vào lòng đất mà trước jờ nó chưa từng đặt chân đến. và đến đúng lúc thích hợp, nó báo tin cho Glûmra về cái chết của Kvistor, và nó ngồi xuống lắng nghe bà than khóc về đứa con xấu số của mình, xen lẫn trong đó là tiếng gào thét đứt đoạn, không rõ tiếng của Dwarvish, âm điệu rất chói tai và rùng rợn.

Lúng túng vì cường độ nỗi đau của bà ta, Eragon liếc mắt ra khỏi khuôn mặt bà. Nó nhìn cái bếp lò bằng đá màu lục đứng dựa vào một bức tường và những vết khắc mòn vẹt mô tả các mẫu hình vẽ trang trí các cạnh. Nó xem xét tấm thảm màu nâu và lục trải trước lò sưởi, thùng đánh kem ở góc, và thực phẩm dự trữ treo thòng xuống từ xà nhà. Nó nhìn chằm chằm một khung dệt vải bằng gỗ nặng đứng dưới một cửa sổ tròn với kính bằng thủy tinh màu hoa oải hương.

Rồi, than khóc đến đỉnh điểm, Glúmra lôi kéo ánh mắt Eragon khi bà đứng dậy khỏi cái bàn, đến chỗ bàn bếp, và đặt bàn tay trái lên cái thớt. Trước khi Eragon kịp ngăn lại, bà ta lấy ra một con dao lạng thịt và cắt đứt một móng ngón tay út của mình. Bà ta rên rỉ và kêu to gấp đôi.

Eragon bật dậy nửa chừng với một tiếng kêu không chủ ý. Nó thắc mắc cơn loạn trí nào đã khiến bà lùn mất tự chủ và liệu nó có nên cố kìm nén bà ta không, sợ rằng bà ta sẽ tự gây thêm thương tích cho bản thân. Nó mở miệng định hỏi liệu bà ta có muốn nó chữa trị vết thương không, nhưng rồi nó đổi ý, nhớ lại những lời cảnh báo của Orík về những tục lệ kỳ quặc của những cư dân dưới lòng đất và ý thức mạnh mẽ về danh dự. Bà ta có thể sẽ coi lời đề nghị là một sự sỉ nhục, nó nhận ra. Ngậm miệng lại, nó lại ngồi xuống cái ghế nhỏ quá cỡ của mình.

Sau một lát, Glúmra ngồi thẳng lại, hít sâu một hơi, rồi lặng lẽ và điềm tĩnh rửa sạch đầu ngón tay chảy máu của mình bằng rượu mạnh, bôi lên đó một thứ thuốc mỡ màu vàng, và băng bó vết thương. Khuôn mặt tròn vành vạnh vẫn còn tái nhợt vì cú sốc, bà ngồi vào cái ghế đối diện Eragon. “Tôi cảm ơn cậu, Khắc-tinh của Tà-thần, vì đã đích thân mang đến cho tôi tin tức về số phận đứa con tôi. Tôi mừng vì biết nó đã chết một cách kiêu hãnh, một chiến binh cần phải vậy.”

“Ông ấy là người can đảm nhất,” Eragon nói. “Ông ấy có thấy rằng kẻ thù nhanh nhẹn như thần tiên, nhưng ông ấy vẫn xông tới để bảo vệ tôi. Sự hi sinh của ông ấy cho tôi thời gian để tránh những lưỡi dao, đồng thời để lộ sự nguy hiểm của bùa phép mà chúng yểm lên vũ khí. Nếu không có hành động của ông, tôi không nghĩ hiện giờ tôi có thể ở đây.”

Glúmra chậm rãi gật đầu, mắt nhìn xuống, vượt phảng mặt trước áo váy. “Cậu có biết ai đứng sau cuộc tấn công này không, Khắc-tinh của Tà-thần?”

“Chúng tôi chỉ nghi ngờ thôi. Grimstborith Orík đang cố xác minh sự thật ngay lúc chúng ta trò chuyện.”

“Có phải là Az Sweldn rak Anhûin?” Glúmra hỏi, phỏng đoán sắc sảo của bà khiến Eragon ngạc nhiên. Nó cố hết sức che đậy phản ứng của mình. Trong lúc nó im lặng, bà nói, “Tất cả chúng tôi đều biết mối huyết thù của chúng đối với cậu, Argetlam; mọi knurla trong dãy núi này đều biết. Vài người trong chúng tôi đã ủng hộ sự chống đối của chúng, nhưng nếu chúng thực sự tính đến chuyện giết cậu, thì chúng đã

tính làm hướng của đá và đã tự kết tội mình vì điều đó.”

Eragon nhướn một bên lông mày, chăm chú. “Kết tội? Như thế nào?”

“Chính là cậu, Khắc-tinh của Tà-thần, đã kết liễu Durza, do đó giúp chúng tôi bảo vệ Tronjheim và sự sống bên dưới thoát khỏi nanh vuốt của Galbatorix. Chúng tộc chúng tôi sẽ không bao giờ quên điều đó khi mà Tronjheim vẫn còn đứng vững. Và có lời đồn từ các đường hầm rỗng rỗng của cậu sẽ khôi phục lại Isidar Mithrim?”

Eragon gật đầu.

“Cậu thật tốt, Khắc-tinh của Tà-thần. Cậu đã làm nhiều điều cho chúng tộc chúng tôi, và dù bất cứ tộc nào đã tấn công cậu, chúng tôi sẽ chống lại chúng và báo thù.”

“Tôi đã thề trước các nhân chứng,” Eragon nói, “và tôi thề với bà nữa, rằng tôi sẽ trừng trị bất cứ kẻ nào đã phái những tên sát nhân đâm sau lưng đó tới và tôi sẽ buộc chúng phải ước chưa bao giờ nghĩ ra một việc làm bẩn thỉu đến vậy. Tuy nhiên –”

“Cảm ơn cậu, Khắc-tinh của Tà-thần.”

Eragon lưỡng lự, rồi cúi đầu. “Tuy nhiên chúng tôi không được phép làm bất cứ điều gì có thể dẫn động chiến tranh thị tộc. Không phải lúc này. Nếu phải dùng đến vũ lực, chính Grimstborith Orik sẽ quyết định khi nào và ở đâu chúng tôi phải rút kiếm, bà đồng ý chứ?”

“Tôi sẽ nghĩ về những điều cậu nói, Khắc-tinh của Tà-thần,” Glúmra đáp. “Orik...” Điều bà ta định nói tiếp nghẹn lại trong miệng bà. Mí mắt dày của bà ta sụp xuống và bà ta nghiêng ra trước một lát, nhấn bàn tay thương tật lên bụng. Khi cơn đau qua đi, bà đứng thẳng dậy và áp mu bàn tay lên má bên kia và lắc lư sang hai bên, than van, “Ôi, con trai tôi... con trai đẹp đẽ của tôi.”

Đứng dậy, bà lão đảo đi vòng qua cái bàn, hướng về phía một bộ sưu tập nhỏ gồm kiếm và rìu gắn trên tường sau lưng Eragon, bên cạnh là một hốc tường phủ một tấm màn lụa đỏ. Sợ bà ta định gây thêm thương tích cho bản thân, Eragon bật dậy, hất đổ nhào cái ghế gỗ sồi trong cơn hấp tấp. Nó với đến chỗ bà ta, rồi nhận ra bà ta đang đi về phía hốc tường phủ vải, chứ không phải đám vũ khí, và nó giật tay mình về trước khi mạo phạm.

Những cái khoen bằng đồng thau khâu ở mép trên mảnh lụa va vào nhau lách cách khi Glúmra dẹp mảnh lụa sang một bên, làm lộ ra một cái kệ sâu, bị che khuất, chạm khắc những dấu hiệu và hình thù chi tiết đến kinh ngạc, Eragon nghĩ nó có thể ngắm nhìn hàng giờ mà vẫn không thể nắm bắt được chúng trọn vẹn. Trên cái kệ thấp là tượng sáu vị thần lớn của người lùn, cùng với chín thực thể khác mà Eragon không nhận ra, tất cả được chạm trổ với những đường nét và tư thế được cường điệu hóa nhằm truyền đạt hiệu quả hơn những đặc tính của hình tượng được miêu tả.

Glúmra lấy ra một cái bùa bằng vàng và bạc từ lớp áo lót, hôn lên nó rồi áp nó vào chỗ hõm ở cổ họng mình khi bà quỳ xuống trước hốc tường. Giọng thăng giáng trong những đoạn nhạc kì lạ của người lùn, bà bắt đầu ngâm nga một khúc ai ca bằng ngôn ngữ của mình. Giai điệu làm mất Eragon nhỏ lệ. Trong vài phút, Glúmra hát, rồi chìm vào im lặng và tiếp tục nhìn chăm chăm những bức tượng nhỏ, và khi bà nhìn chúng, những đường nét trên khuôn mặt bị đau buồn tàn phá của bà dịu đi. Và nếu trước đó trên mặt bà Eragon chỉ thấy có giận dữ, đau khổ, và tuyệt vọng, thì giờ đây lại mang một khí sắc chấp nhận điềm tĩnh, sự thanh thản, cùng một vẻ siêu nghiệm uy nghi. Một ánh sáng êm dịu dường như tỏa ra từ nét mặt bà. Khi sự biến đổi của Glúmra hoàn tất, Eragon gần như không nhận ra bà ta.

Bà nói, “Tôi nay Kvîstor sẽ dùng bữa trong lâu đài của Morgothal. Tôi biết điều đó.” Bà hôn cái bùa một lần nữa. “Tôi ước tôi có thể ăn cùng nó, cùng với chồng tôi, Bauden, nhưng mà vẫn chưa đến lúc tôi được nghỉ ngơi trong hầm mộ của Tronjheim, và Morgothal từ chối cho những ai đẩy nhanh hành trình của mình vào lâu đài của ngài. Nhưng dù sớm hay muộn, gia đình tôi sẽ lại đoàn tụ, cùng với tất cả những tổ tiên của chúng tôi từ khi Gûntera sáng tạo ra thế giới từ bóng tối. Tôi biết điều đó.”

Eragon quỳ xuống cạnh bà, giọng khàn khàn, nó hỏi, “Làm sao bà biết?”

“Tôi biết vì nó là như thế.” Cử động chậm rãi và kính cẩn, Glúmra chạm đầu ngón tay vào những bàn chân chạm trổ của những ông thần. “Làm sao có thể khác được? Bởi vì thế giới, cũng như một lưỡi gươm hay một chiếc mũ giáp, không thể tự tạo ra nó, và bởi những đấng duy nhất đủ năng lực để tạo hình cho cõi trần và thiên đường là những đấng quyền năng siêu phàm, cho nên chúng ta phải tìm kiếm câu trả lời ở

những vị thần. Tôi tin tưởng giao phó cho họ sự công bằng của thế giới, và nhờ niềm tin của tôi, tôi giải phóng con người tôi khỏi gánh nặng của xác thịt tôi.”

Bà nói với một sự tin tưởng đến mức, Eragon đột nhiên cảm thấy muốn được chia sẻ niềm tin với bà ta. Nó ao ước được quẳng sang một bên những ngờ vực và sợ hãi của mình để biết rằng, đôi lúc dù thế giới có thể xấu xa đến đâu, cuộc sống cũng không phải chỉ đơn thuần là hỗn loạn. Nó ao ước được biết chắc rằng cuộc đời nó sẽ không chấm dứt ngay cả khi một thanh kiếm chặt lìa đầu nó và rằng một ngày nó sẽ được gặp lại ông Brom, cậu Garrow, và mọi người khác mà nó đã quan tâm và đã đánh mất. Một khát khao dữ dội được hy vọng và an ủi tràn ngập trong nó, khiến nó rối loạn, để lại nó chấp chới trên bề mặt quả đất.

Còn lúc này.

Một phần trong nó do dự không cho phép nó tự giao mình cho những vị thần người lùn và trói buộc nhân dạng và ý thức về phúc lợi của mình vào một thứ mà nó không hiểu. Nó cũng thấy khó khăn khi phải thừa nhận rằng nếu các vị thần thực sự tồn tại, thì những vị thần người lùn là duy nhất. Eragon chắc chắn là nếu nó hỏi Nar Garzhvog hay một thành viên của những bộ lạc du mục, hay thậm chí là những linh mục áo đen của Helgrind, rằng thần của họ có thật hay không, họ cũng sẽ tán dương uy thế những vị thần của họ một cách sôi nổi y như Glúmra vậy.

Mình phải làm sao để biết tín ngưỡng nào là tín ngưỡng đích thực? nó tự hỏi. Chỉ vì một ai đó theo một đức tin nào đó không nhất thiết có nghĩa đó là con đường đúng.... Có lẽ không một tín ngưỡng nào chứa đựng toàn bộ sự thực về vạn vật. Có lẽ mỗi tín ngưỡng chứa đựng một mảnh rời của sự thực và trách nhiệm của chúng ta là nhận biết những mảnh rời đó và hợp nhất chúng lại. Hoặc có lẽ những thần tiên đã đúng và không hề có thần. Nhưng làm sao mình biết chắc?

Thở dài thật dài, Glúmra lẩm nhẩm mấy từ bằng tiếng Người lùn, rồi đứng dậy và kéo tấm màn lụa phủ lên hốc tường. Eragon cũng đứng dậy, nhăn mặt khi những cơ bắp đau nhức vì trận chiến giãn ra. Nó theo bà đến chỗ cái bàn, rồi ngồi lại vào ghế. Từ một tủ đá đặt trong tường, bà lùn lấy ra hai cái vại thiếc, rồi lấy ra hai túi đầy rượu treo trên trần và rót ra cho cả bà và Eragon. Bà đưa vại của mình lên và phát biểu một lời nâng cốc uống mừng bằng tiếng Người lùn, mà Eragon cố gắng bắt

chước, rồi họ uống.

“Thật là tốt,” Glúmra nói, “khi biết rằng Kvîstor vẫn sống tiếp, khi biết rằng ngay lúc này nó được khoác áo choàng hợp với một ông vua trong khi hưởng thụ bữa tiệc tối trong lâu đài của Morgothal. Cầu mong nó giành được nhiều vinh quang khi phục vụ các vị thần!” và bà lại uống.

Khi nó đã uống cạn, Eragon định chào từ biệt Glúmra, nhưng bà khoát tay ngăn nó. “Cậu có chỗ ở chưa, Khắc-tinh của Tà-thần, an toàn khỏi những kẻ muốn giết cậu?” Eragon liền nói với bà việc nó phải ẩn mình bên dưới Tronjheim cho đến khi Orík gửi người đưa tin đến. Glúmra gật đầu với một cái giật cằm gọn và dứt khoát, nói, “VẬY thì cậu và người của cậu phải đợi ở đây cho đến khi sứ giả đến, Khắc-tinh của Tà-thần à. Tôi nhất quyết như thế.” Eragon bắt đầu phản đối, nhưng bà lắc đầu. “Tôi không thể để những người đã chiến đấu cùng con trai tôi phải chờ mòn mỏi trong mấy cái hang vừa ẩm vừa tối khi mà tôi vẫn còn sự sống trong xương của tôi. Cho gọi người của cậu đi, chúng ta sẽ ăn và vui vẻ trong buổi tối ẩm đạm này.”

Eragon nhận ra nó không thể rời đi mà không làm Glúmra phật ý, nên nó gọi mấy người lính và người phiên dịch của nó. Họ cùng nhau giúp Glúmra chuẩn bị bữa tối gồm bánh mì, thịt, bánh nướng, và khi mọi thứ đã xong, bọn họ cùng ăn uống và nói chuyện đến tối muộn. Glúmra đặc biệt sôi nổi; bà uống nhiều nhất, cười lớn nhất, và luôn luôn là người đầu tiên đưa ra những nhận xét hóm hỉnh. Ban đầu Eragon bị sốc vì cách cư xử của bà, nhưng rồi nó nhận thấy những nụ cười của bà không bao giờ với tới đôi mắt bà, và khi bà nghĩ không có ai nhìn, niềm vui rút khỏi gương mặt bà và biểu hiện của bà lại trở nên u sầu và tĩnh lặng. Làm cho họ vui lòng, nó nghĩ, là cách mà bà tổ chức kỷ niệm cho ký ức về con trai bà, cũng như để chống đỡ nỗi thương tiếc trước cái chết của Kvîstor.

Tôi chưa bao giờ gặp ai giống như bà trước đây, nó nghĩ khi nó quan sát bà ta.

Rất lâu sau nửa đêm, ai đó gõ cửa căn chòi. Húndfast mở ra một người lùn giáp trụ đầy đủ có vẻ cáu kỉnh và không thoải mái; ông ta cứ liếc về phía các cửa chính và cửa sổ và các góc tối. Với một tràng từ bằng cổ ngữ, ông ta thuyết phục Eragon rằng ông ta là người đưa tin của Orík, và ông ta nói, “Tôi là Farn, con trai của Flosi.... Thừa Argetlam, Orík

yêu cầu cậu trở về với tất cả sự khẩn trương có thể. Ông ấy có những thông tin quan trọng nhất liên quan đến những sự kiện ngày hôm nay.”

Ở ngưỡng cửa, Glúmra tóm lấy cẳng tay trái của Eragon với những ngón tay như thép, và khi nó nhìn xuống đôi mắt cứng rắn của bà, bà nói, “Hãy nhớ lời thề của cậu, Khắc-tinh của Tà-thần, và đừng để những tên sát hại con trai tôi thoát khỏi sự trừng phạt!”

“Tôi sẽ không quên,” nó hứa.

Chương 35

Hội đồng thị tộc

Những người lùn canh gác bên ngoài khu phòng của Orik mở toang cánh cửa đôi dẫn vào trong khi Eragon bước về phía họ.

Lối vào trước mặt dài và trang trí lộng lẫy, có ba ghế ngồi hình tròn bọc vải đỏ xếp thành một hàng kéo xuống giữa phòng. Những tấm rèm thêu trang trí các bức tường, cùng những ngọn đèn không lửa ở khắp nơi, trong khi trần nhà được khắc chạm để mô tả một trận chiến lừng danh trong lịch sử người lùn.

Orik đang đứng hội ý với một nhóm lính của mình và vài người lùn râu xám của tộc Ingeitum. Eragon vừa đến gần, Orik quay sang nó, nét mặt dữ tợn. “Tốt, cậu đã không chậm trễ! Hündfast, anh lui về doanh trại của mình được rồi. Chúng tôi cần nói chuyện riêng.”

Phiên dịch viên của Eragon cúi đầu và biến mất qua cái cổng tò vò phía bên trái, bước chân ông ta vang dội trên sàn đá mã não láng bóng. Khi ông ta đã ở ngoài tầm nghe, Eragon nói, “Ông không tin ông ta?”

Orik nhún vai. “Giờ tôi chẳng biết tin ai hết; càng ít người biết chúng ta đã khám phá ra những gì, càng tốt. Chúng ta không thể liều để cho tin tức rò rỉ sang tộc khác trước ngày mai. Nếu bị thế, điều đó chắc chắn đồng nghĩa với một cuộc chiến thị tộc.” Những người lùn đằng sau ông thì thầm với nhau, có vẻ bối rối.

“Thế tin tức của ông là gì?” Eragon lo lắng hỏi.

Orik ra hiệu, những người lính đứng sau lưng ông liền bước sang một bên, để lộ ra trong góc ba người lùn bết máu me bị trói chồng chất lên nhau. Người lùn nằm dưới cùng rên rỉ và đá chân trong không trung nhưng không thể tự thoát ra khỏi bên dưới mấy tên bạn tù.

“Bọn nào đây?” Eragon hỏi.

Orik đáp, “Tôi đã nhờ vài thợ rèn kiểm tra mấy con dao găm của bọn tấn công. Họ xác nhận tay nghề đó là của một gã Kiefna Mũi-dài, một thợ rèn kiếm của tộc ta, có khá nhiều tiếng tăm.”

“Tức là ông ta có thể cho ta biết ai đã mua những con dao đó và do đó kẻ thù của chúng ta là ai?”

Một tiếng cười cộc cằn làm rung bộ ngực của Orik. “Gần như không, nhưng chúng tôi đã truy dấu được những con dao từ Kiefna đến một tay sản xuất vũ khí ở Dalgon, cách đây rất nhiều dặm, hẳn ta đã bán chúng cho một knurlaf với –”

“Một knurlaf?” Eragon hỏi.

Orik cúi kính. “Một phụ nữ. Một phụ nữ với bảy ngón mỗi bàn tay đã mua những con dao cách đây hai tháng.”

“Thế ông tìm thấy bà ta chứ? Không thể có quá nhiều phụ nữ có số ngón tay như vậy được.”

“Thực ra, tình trạng đó là khá phổ biến trong chúng tôi,” Orik nói. “Nhưng mặc xác vụ đó đi, sau khá nhiều vất vả, chúng tôi đã xoay sở định vị được bà ta ở Dalgon. Lính của tôi ở đó đã thẩm vấn bà ta một cách tỉ mỉ nhất. Bà ta thuộc bộ tộc Nagra, nhưng theo như chúng tôi xác định được, bà ta đã hành động theo ý muốn cá nhân, và không theo lệnh nào từ những người đứng đầu tộc của bà ta cả. Từ bà ta, chúng tôi biết được là một người lùn đã thuê bà ta mua những con dao găm rồi giao cho một tay buôn rượu rồi tay đó sẽ mang chúng đi từ Dalgon. Kẻ thuê người phụ nữ không cho bà ta biết những con dao sẽ được đưa đến đâu, nhưng nhờ hỏi những thương gia của thành phố, chúng tôi đã phát hiện ra rằng hẳn đi thẳng từ Dalgon đến một trong những thành phố được quản lý bởi Dûrgrimst Az Sweldn rak Anhûin.”

“Như thế chính là bọn chúng!” Eragon kêu lên.

“Hoặc thế hoặc có thể là kẻ nào đó muốn ta nghĩ đó chính là chúng. Ta cần nhiều chứng cứ hơn trước khi có thể xác minh được chắc chắn tội ác của Az Sweldn rak Anhûin.”

Một tia sáng lóe lên trong mắt Orik, và ông giơ một ngón tay.

“Vậy là, bằng cách dùng một thần chú rất, rất thông minh, chúng tôi đã vạch lại đường đi của bọn sát thủ ngược lại qua các đường hầm và hang động rồi lên đến một khu vực bỏ hoang ở tầng thứ mười hai của Tronjheim, tách khỏi đại sảnh phụ thêm vào ở nhánh phía nam của góc phía tây, dọc theo...thôi, được rồi, cái đó không vấn đề. Nhưng một hôm nào đấy tôi sẽ phải dạy cậu cách các phòng được bố trí trong Tronjheim, để nếu có lúc nào cậu cần tìm một nơi bên trong thành phố một mình,

thì cậu còn tìm được. Dù thế nào thì, con đường dẫn chúng tôi đến một nhà kho bỏ hoang nơi mà ba tên kia –” ông ra dấu về phía những gã lùn bị trói –“đang ở. Chúng không ngờ đến chúng tôi, và do đó chúng tôi có thể bắt sống chúng, dù chúng đã cố tự sát. Chẳng dễ dàng gì, nhưng chúng tôi đã công phá ký ức của hai tên – để lại tên thứ ba cho những grimstborithn khác thẩm vấn tùy ý – và chúng tôi đã khai thác mọi thứ chúng biết về vụ này.” Orik lại chỉ vào mấy tù nhân. “Chính là bọn này đã hỗ trợ cho bọn sát thủ tấn công, cung cấp dao với mớ quần áo đen, và cho chúng ăn và trú ẩn tối hôm qua.”

“Chúng là ai?” Eragon hỏi.

“Ha!” Orik kêu lên, và nhổ xuống sàn. “Chúng là Vargrimstn, những chiến binh đã tự làm nhục mặt mình và giờ không thuộc tộc nào cả. Chả ai giao du với những tên rác rưởi như thế trừ khi phải dính líu vào những hành vi côn đồ mà không muốn có người biết. Về ba tên đó thì là thế. Chúng nhận lệnh trực tiếp từ Grimstborith Vermünd của Az Sweldn rak Anhûin.”

“Không còn nghi ngờ gì sao?”

Orik lắc đầu. “Không nghi ngờ gì cả; chính Az Sweldn rak Anhûin đã cố giết cậu, Eragon ạ. Chúng ta chắc sẽ không bao giờ biết được có tộc nào khác tham gia với chúng trong pha tấn công này hay không, nhưng nếu ta vạch trần sự phản trắc của Az Sweldn rak Anhûin, điều đó sẽ buộc bất cứ kẻ nào khác có liên quan đến âm mưu này phải làm ô danh chính những đồng mưu trước đây của chúng; phải từ bỏ, hoặc ít nhất là trì hoãn, những công kích xa hơn vào Dûrgrimst Ingeitum; và, nếu việc này được xử lý thích đáng, phải đưa tôi lá phiếu của chúng cho ngôi vua.”

Một hình ảnh nhá lên trong tâm trí Eragon về lưỡi kiếm màu sắc lấp lánh lòi ra từ sau cổ của Kvîstor và biểu hiện đau đớn của ông ta khi ngã xuống sàn chết. “Chúng ta sẽ trừng trị Az Sweldn rak Anhûin như thế nào vì tội này? Có nên giết Vermünd không?”

“A, cứ để việc đó cho tôi,” Orik nói, gõ nhẹ lên mũi. “Tôi có một kế hoạch. Nhưng chúng ta phải bước đi thật cẩn thận, vì đây là một tình huống thuộc loại vô cùng tinh vi. Một sự bội phản như thế chưa hề xảy ra trong rất nhiều năm rồi. Là người ngoài, cậu không thể biết chúng tôi thấy ghê tởm thế nào khi phát hiện ra một kẻ trong chính chúng tôi lại tấn công một vị khách. Việc cậu là Ky sĩ tự do duy nhất chống lại

Galbatorix càng làm cho tội lỗi trở nên tồi tệ hơn. Có thể cuộc đổ máu tiếp theo là cần thiết, nhưng vào lúc này, nó sẽ chỉ dẫn đến một cuộc chiến thị tộc khác.”

“Một cuộc chiến thị tộc có thể là cách duy nhất để giải quyết Az Sweldn rak Anhûin,” Eragon chỉ ra.

“Tôi nghĩ là không, nhưng nếu tôi làm và chiến tranh là không thể tránh khỏi, chúng ta phải đảm bảo rằng đó là một cuộc chiến giữa các tộc còn lại với Az Sweldn rak Anhûin. Điều đó sẽ không quá tệ. Hợp sức lại, chúng ta có thể nghiền bẹp chúng trong vòng một tuần. Nhưng một cuộc chiến thị tộc mà chia ra hai hoặc ba phe sẽ hủy diệt đất nước chúng ta. Cho nên, điều then chốt là trước khi ta rút kiếm của mình ra, ta phải làm cho các tộc khác thấy được những gì Az Sweldn rak Anhûinn đã làm. Để được như thế, liệu cậu có cho phép các pháp sư từ các tộc khác kiểm tra ký ức của cậu về cuộc tấn công để họ có thể thấy chuyện đã xảy ra đúng như lời ta nói, và rằng chúng ta không dàn dựng chuyện đó vì lợi ích của chính mình?”

Eragon lưỡng lự, không thật lòng muốn mở trí óc mình cho người lạ, rồi hất đầu về phía ba gã lùn nằm chật đống lên nhau. “Thế chúng thì sao? Ký ức của chúng không đủ thuyết phục các tộc khác về tội lỗi của Az Sweldn rak Anhûin sao?”

Orik nhăn nhó. “Có thể, nhưng để cho thấu đáo, các tộc trưởng sẽ nhất quyết thẩm tra ký ức của chúng ngược lại cậu, và nếu cậu từ chối, Az Sweldn rak Anhûin sẽ quả quyết rằng chúng ta đang che giấu điều gì đó khỏi hội đồng thị tộc và rằng lời cáo buộc của chúng ta không hơn gì những lời bịa đặt vu khống.”

“Được rồi,” Eragon nói. “Nếu phải làm, thì tôi sẽ làm. Nhưng nếu những pháp sư đó xơ rở ở những nơi họ không được phép, dù là vô tình, tôi sẽ không có lựa chọn nào khác hơn là đốt cho những gì họ thấy ra khỏi tâm trí họ. Có vài điều tôi không thể cho phép mọi người biết đến.”

Gật đầu, Orik nói, “Đồng ý, tôi có thể nghĩ ra ít nhất một thông tin ba-chân sẽ khiến chúng tôi khiếp vía nếu nó được loan báo khắp vùng, nhỉ? Tôi chắc chắn các tộc trưởng sẽ chấp nhận điều kiện của cậu – vì tất cả bọn họ đều có những bí mật của riêng mình mà họ sẽ không muốn bị bàn tán đó đây – nhưng tôi cũng tin chắc là họ sẽ ra lệnh cho các pháp sư của họ phải tiến tới, bất chấp nguy hiểm. Cuộc tấn công này có khả năng kích phát một sự náo động trong chủng tộc chúng tôi, nên các

grimstborithn sẽ cảm thấy bất buộc phải xác minh sự thật, mặc dù điều đó có thể khiến họ trả giá bằng những pháp sư cao tay nhất.”

Vươn thẳng người, Orik ra lệnh chuyển đám tù nhân ra khỏi lối vào được trang hoàng và cho giải tán tất cả cấp dưới, trừ Eragon và một lực lượng gồm hai mươi sáu chiến binh giỏi nhất của ông. Vung tay một cách thanh nhã, Orik nắm lấy khuỷu tay trái của Eragon và dẫn lối cho nó vào khu phòng bên trong. “Tối nay cậu phải ở yên đây, với tôi, tại đây Az Sweldn rak Anhûin sẽ không dám tấn công đâu.”

“Nếu ông định ngủ,” Eragon nói, “tôi phải cảnh báo ông, tôi không thể nghỉ ngơi, không phải đêm nay. Máu trong người tôi vẫn còn sôi hết lên vì cuộc chiến hỗn loạn đó, còn ý nghĩ của tôi thì cũng không ổn tương tự thế.”

Orik đáp, “Nghỉ hay không tùy cậu; cậu không được quấy giấc của tôi, vì tôi sẽ kéo một cái mũ len dày trùm qua mắt. Tuy thế tôi khẩn thiết mong cậu hãy cố mà bình tâm lại – có thể với vài kỹ thuật mà thần tiên đã bày cho cậu – và hồi phục sức mạnh của cậu. Ngày mới đã ở trước mặt chúng ta rồi, và chỉ còn lại vài giờ trước khi hội đồng thị tộc được triệu tập. Chúng ta phải tươi tỉnh hết mức có thể cho những gì sắp đến. Những điều chúng ta làm và nói hôm nay sẽ quyết định vận mệnh sau cùng của người của tôi, đất nước của tôi, và toàn phần còn lại của Alagaësia.... A, đừng làm cái miệng khó chịu thế! Thay vì vậy hãy nghĩ đến điều này: cho dù thành công hay thất bại đang chờ chúng ta, mà tôi tất nhiên hy vọng chúng ta thắng, tên tuổi của chúng ta sẽ được nhớ đến cho tới ngày tận thế vì cách chúng ta đã xử sự trong hội nghị này. Ít nhất đó cũng là một thành tích để làm cậu no bụng bằng lòng kiêu hãnh! Chúa hay thay đổi, và cái bất diệt duy nhất mà chúng ta trông chờ được chính là những gì mà chúng ta đạt được qua những việc làm của mình. Danh vọng hay ô nhục, cả hai cái đó đều đáng quên đi khi cậu đã ra đi từ vương quốc này.”

Khuya đêm đó, trong những giờ yên ắng trước buổi sáng, tâm tưởng của Eragon đi lang thang khi nó ngồi chìm trong vòng tay lót đệm của một cái tràng kỷ của người lùn, và trạng thái ý thức của nó tan vào mờ hình ảnh tưởng tượng lộn xộn của những giấc mơ tỉnh. Tuy nhiên nó vẫn nhận thức được những hình khảm ở những tảng đá màu gắn trên bức tường đối diện, và nó cũng trông thấy, y như một miếng vải lót rục rở phủ lên những hình khảm, những khung cảnh về cuộc sống của nó trong Thung lũng Palancar, trước khi định mệnh trọng đại và đẫm máu

xen vào sự tồn tại của nó. Tuy nhiên, những khung cảnh đó xa rời khỏi sự thực đã được thiết lập, và nhấn chìm nó vào những trạng thái tưởng tượng được dựng lên dần từ những mảnh vụn của những gì đã thực sự xảy ra. Trong những khoảnh khắc cuối cùng trước khi nó tỉnh lại từ trạng thái ngẩn ngơ, những hình ảnh đó lung linh và trở nên hiện thực một cách mạnh mẽ.

Nó đang đứng trong xưởng của chú Horst, những cánh cửa ở đó để mở, lỏng lẻo trên bản lề, giống như những tên ngốc ngoác miệng cười nhả nhổ. Ở ngoài là một đêm không sao, và bóng tối bao trùm tất cả dường như áp lên viền ánh sáng đỏ mờ đục tỏa ra từ những viên than đá, cứ như háo hức muốn ngốn hết mọi thứ bên trong phạm vi của khối cầu đỏ hoe đó. Bên cạnh cái lò rèn, chú Horst hiện ra to lớn như một người khổng lồ, những cái bóng nhảy múa trên khuôn mặt và bộ râu của ông trông thật đáng sợ. Cánh tay lực lưỡng của ông giơ lên và hạ xuống, và một tiếng lanh lảnh như tiếng chuông làm rung động không trung khi cái búa của ông giáng xuống đầu một thanh thép sáng rực màu vàng. Một chùm tia lửa tung ra rồi tiêu tan trên mặt đất. Người thợ rèn đập thanh kim loại thêm bốn nhát nữa; rồi ông nhấc thanh thép ra khỏi cái đe và nhúng nó vào một thùng dầu. Những lưỡi lửa như những bóng ma, xanh và mỏng như tơ, bập bùng dọc trên bề mặt lớp dầu rồi biến mất với những tiếng rít khê giận dữ. Lấy thanh thép ra khỏi cái thùng, Horst quay về phía Eragon và cau mày với nó. Ông nói, “Sao mày lại đến đây, Eragon?”

“Cháu cần một thanh gươm của Kỵ sĩ Rồng.”

“Biển đi. Tao không có thời gian để rèn cho mày một thanh gươm Kỵ sĩ đâu. Mày không thấy là tao đang làm việc với cái treo nôi của Elain à? Bà ấy phải có nó trong trận chiến. Mày đi một mình à?”

“Cháu không biết.”

“Cha mày đâu? Mẹ mày đâu?”

“Cháu không biết.”

Rồi một giọng nói mới vang lên, một giọng nói được đánh bóng bởi sức mạnh và quyền lực, và giọng đó nói, “Vị thợ rèn tốt này, nó không đi một mình. Nó đi với ta.”

“Thế ông là ai?” Horst gặng hỏi.

“Ta là cha nó.”

Giữa hai cánh cửa rộng mở, một dáng vẻ to lớn vây bọc bởi ánh sáng nhợt nhạt hiện ra từ bóng tối ngưng đọng và đứng trên ngưỡng cửa của xưởng rèn. Một chiếc áo choàng đỏ tung phần phật trên đôi vai rộng hơn cả của một tên Kull. Trong tay trái người đàn ông lập lòe thanh Zar'roc, sắc bén như sự đau đớn. Qua khe hở của cái mũ sắt sáng loáng, đôi mắt xanh dương của ông ta xoáy vào Eragon, ghim nó xuống đất, như một mũi tên xuyên qua một con thỏ. Ông ta nâng tay kia của mình lên và đưa về phía Eragon. “Con trai ta, đi với ta. Cùng với nhau chúng ta có thể hủy diệt Varden, giết Galbatorix, và chinh phục toàn thể Alagaësia. Nhưng hãy đưa ta trái tim con, và chúng ta sẽ là bất khả chiến bại.”

“Đưa cho ta trái tim con, con trai.”

Kêu lên tắc nghẹn, Eragon bật ra khỏi cái tràng kỷ và đứng nhìn chằm chằm sàn nhà, nắm tay nó siết chặt, ngực phập phồng. Một người lính gác của Orik liếc nó dò hỏi, nhưng nó phớt lờ họ, quá rối loạn để có thể giải thích cơn bộc phát của nó.

Vẫn còn sớm, vì thế sau một lát, Eragon ngồi lại xuống cái tràng kỷ, nhưng sau đó, nó giữ mình tỉnh táo và không cho phép mình chìm vào vùng đất của những giấc mơ, vì sợ những sự hiện hình có thể giày vò nó.

Eragon đứng tựa lưng vào tường, tay đặt trên đốc thanh kiếm của người lùn, nhìn các tộc trưởng đi thành hàng vào phòng hội nghị hình tròn nằm bên dưới Tronjheim. Nó đặc biệt để mắt đến Vermûnd, grimstborith của Az Sweldn rak Anhûin, nhưng nếu người lùn che mạng đỏ tía đó có ngạc nhiên vì thấy Eragon còn sống và khỏe mạnh thì ông ta cũng không thể hiện ra.

Eragon cảm thấy giày của Orik thúc vào giày nó. Không rời mắt khỏi Vermûnd, Eragon cúi về phía Orik nghe ông thì thào, “Nhớ, bên trái và xuống dưới ba ô cửa,” ám chỉ nơi Orik đã chốt một trăm lính của mình mà không cho các tộc trưởng khác biết.

Cũng thì thào, Eragon nói, “Nếu máu phải đổ, tôi có nên chớp cơ hội mà khử con rắn Vermûnd đó không?”

“Trừ khi hấn cố làm thế với tôi hay cậu, không thì làm ơn đừng.” Orik bật cười thâm. “Làm vậy sẽ khó mà khiến cho các grimstborithn khác quý mến cậu.... À, tôi phải đi đây. Cầu nguyện Sindri ban cho may mắn chứ? Chúng ta chuẩn bị mạo hiểm vào một biển dung nham mà chưa ai dám vượt qua trước đây đâu.”

Và Eragon cầu nguyện.

Khi tất cả các tộc trưởng đã yên vị xung quanh cái bàn ở giữa phòng, những người quan sát từ vòng ngoài, gồm cả Eragon, nhận chỗ ngồi của mình trong số những cái ghế xếp vòng tròn đặt tựa vào bức tường uốn cong. Nhưng Eragon không ngồi thoải mái vào ghế như những người lùn khác, mà chỉ ngồi ở mép, sẵn sàng đánh nhau ngay khi thấy dấu hiệu nguy hiểm nhỏ nhất.

Khi Gannel, chiến binh-linh mục mắt-đen của Dûrgrimst Quan, đứng dậy và bắt đầu nói bằng tiếng Người lùn, Hûndfast khép nép lại gần cánh phải của Eragon và lẩm nhẩm dịch không ngừng. Ông lùn nói, “Chào mừng một lần nữa, các tộc trưởng huynh đệ của tôi. Nhưng dù có thích đáng hay không, tôi vẫn phân vân, vì một số tin đồn gây nhiều loạn – tin đồn của tin đồn, nếu đó là sự thật – đã tới tai tôi. Tôi không có thông tin gì ngoài những lời mơ hồ và gây lo lắng này, cũng như bằng chứng để theo đó tìm ra lời kết tội cho những hành động xấu. Tuy vậy, vì hôm nay là ngày của tôi để chủ trì việc này – buổi hội họp của chúng ta – tôi đề nghị chúng ta hãy tạm hoãn cuộc thảo luận hệ trọng nhất của chúng ta lại, và nếu các vị tán thành, cho phép tôi đưa ra một vài câu hỏi cho hội đồng.”

Các tộc trưởng thì thầm với nhau, và rồi Íorûnn, Íorûnn rạng rỡ má lúm đồng tiền, nói, “Tôi không có phản đối, Grimstborith Gannel. Ông đã khơi dậy trí tò mò của tôi bằng những lời bóng gió khó hiểu này. Hãy để chúng tôi nghe những câu hỏi mà ông có.”

“Đúng vậy, cho chúng tôi nghe đi,” Nado nói.

“Cho chúng tôi nghe đi,” Manndrâth và tất cả các tộc trưởng còn lại, kể cả Vermûnd, nhất trí.

Đã nhận được sự tán thành mà mình yêu cầu, Gannel tỳ các khớp ngón tay của ông lên bàn, im lặng một lát để tập trung sự chú ý của mọi người trong phòng. Rồi ông nói. “Ngày hôm qua, trong khi chúng ta đang dùng bữa trưa ở những địa điểm nhất định, các knurlan ở khắp trong các đường hầm bên dưới góc tây của Tronjheim đã nghe thấy tiếng huyền não. Báo cáo về độ ồn là khác nhau, nhưng có nhiều người như vậy nhận thấy nó trên một phạm vi rộng, chứng tỏ nó không phải là một não động nhỏ. Giống như các vị, tôi đã nhận được một cảnh báo thường lệ về một vụ sập hầm có thể đã xảy ra. Tuy nhiên, điều mà các vị có thể không ý thức được, là chỉ hai giờ sau –”

Hündfast ngậm ngừng, và nhanh chóng thì thầm, “Từ này rất khó diễn tả bằng ngôn ngữ này. Những-người-chạy-trong-hầm, tôi nghĩ vậy.” Rồi ông ta tiếp tục dịch:

“– những-người-chạy-trong-hầm đã phát hiện ra vết tích của một trận chiến phi thường bên trong một trong số những đường hầm cổ mà ông tổ danh tiếng của chúng ta, Korgan Râu-dài, đã khai phá. Sàn phủ đầy máu, tường đen thui vì bồ hóng từ một cái lồng đèn mà một chiến binh với lưỡi gươm bất cẩn đã đánh thủng, các vết nứt chia cắt đá xung quanh, và ngổn ngang khắp nơi là bảy thân thể nát như và cháy thành than, cùng những dấu hiệu chứng tỏ có những thân thể khác đã bị mang đi. Đây cũng không phải tàn tích của những cuộc xung đột vụn vặt mở hồ từ Trận chiến Farthen Dûr. Không! Vì máu còn chưa khô, bồ hóng vẫn còn mềm, những vết nứt mới bị vỡ ra là rõ ràng nhất, và, tôi được cho biết, những tàn dư của phép thuật hùng mạnh vẫn có thể được phát hiện ra bên trong khu vực đó. Ngay lúc này, vài pháp sư giỏi nhất của chúng tôi đang nỗ lực tái dựng một hình ảnh bản sao của những gì đã xảy ra, nhưng họ ít có hy vọng thành công, vì những thứ có liên quan được bao bọc bởi bùa phép rất ranh ma. Như vậy câu hỏi đầu tiên của tôi cho hội đồng là: có ai trong các vị có hiểu biết sâu xa hơn về sự việc bí ẩn này không?”

Khi Gannel kết thúc phần nói của mình, Eragon gồng cứng chân sẵn sàng bật dậy nếu những tên lùn che mạng tía của Az Sweldn rak Anhûin với tay đến kiếm của chúng.

Orik hăng giọng nói, “Tôi tin rằng tôi có thể thỏa mãn một chút sự tò mò của ông về điểm đó, Gannel à. Tuy nhiên, vì câu trả lời của tôi nhất thiết phải là một câu trả lời dài, tôi đề nghị ông hỏi luôn những câu hỏi khác của mình trước khi tôi bắt đầu.”

Trán Gannel sa sầm vì một nét cau mày. Gõ gõ các đốt ngón tay lên bàn, ông nói, “Được thôi.... Về những điều có liên quan rõ ràng tới tiếng binh khí trong các đường hầm của ngài Korgan, tôi đã được báo lại rằng rất nhiều knurlan đang đi lại trong Tronjheim và, với ý định ngấm ngấm, đã tập hợp ở nhiều nơi thành những nhóm lớn có vũ trang. Các điệp viên của tôi không thể xác định các chiến binh thuộc tộc nào, nhưng nếu bất cứ ai trong hội đồng này cố lén lút sắp đặt lực lượng của mình trong khi chúng ta đang tham gia vào cuộc họp quyết định ai sẽ kế vị Vua Hrothgar, thì điều đó sẽ ám chỉ những động cơ thuộc loại đen tối nhất. Như vậy câu hỏi thứ hai của tôi cho hội đồng là: ai là người đứng

sau cuộc vận động thiếu suy nghĩ này? Và nếu không ai sẵn lòng thừa nhận hành vi sai trái của mình, tôi đề nghị một cách kiên quyết nhất rằng chúng ta hãy ra lệnh trục xuất tất cả binh lính, không phân biệt thị tộc, ra khỏi Tronjheim trong thời hạn cuộc họp và rằng chúng ta hãy lập tức cử ra một ngôn-luật-viên để điều tra những việc này và xác định ai là người chúng ta phải khiển trách.”

Tiết lộ, câu hỏi, và kiến nghị sau đó của Gannel đã gợi lên một cuộc đàm luận sôi nổi xôn xao giữa các tộc trưởng, trong đó những người lùn tung ra những lời buộc tội, rồi phủ nhận, rồi buộc tội ngược lại nhau với độ cay độc ngày càng tăng, cho đến cuối cùng, khi một Thordris điên tiết quát lác với một Gáldhiem mặt đỏ bừng, Orik lại hắng giọng, khiến mọi người ngừng lại và nhìn ông chăm chăm.

Bằng một giọng ôn hòa, Orik nói, “Điều này tôi cũng tin là có thể giải thích cho ông, Gannel, ít nhất là phần nào. Tôi không thể nói gì về hoạt động của các tộc khác, nhưng vài trăm lính đang hồi hải trong các đại sảnh của người hầu trong Tronjheim chính là của Dûrgrimst Ingeitum. Điều này tôi thoải mái thừa nhận.”

Tất cả yên lặng cho đến khi Íorûnn nói, “Và ông có lời giải thích nào cho hành động mang tính tham chiến này, Orik, con trai của Thrifk?”

“Như tôi vừa nói, thưa Íorûnn xinh đẹp, câu trả lời của tôi phải là một câu trả lời dài, nên nếu ông, Gannel, có bất cứ câu hỏi nào khác, tôi đề nghị ông hãy đưa ra luôn.”

Gannel cau mày sâu hơn cho đến khi đôi lông mày lồi ra của ông ta gần như chạm nhau. Ông nói, “Tôi sẽ giữ lại những câu hỏi khác của tôi vào lúc này, vì tất cả chúng đều liên quan đến những câu tôi vừa đưa ra, và hình như chúng tôi đang phải đợi trên sự thích thú của ông để được biết thêm bất cứ điều gì về những chủ đề đó. Tuy nhiên, vì ông có liên quan chặt chẽ đến những hành động đáng ngờ này, một câu hỏi mới đã nảy ra với tôi mà tôi phải hỏi ông một cách rõ ràng, Grimstborith Orik. Vì lý do nào mà ông đã rời khỏi cuộc họp ngày hôm qua? Và cho tôi cảnh báo ông, tôi sẽ không chấp nhận sự thoái thác. Ông đã cho hay là ông có hiểu biết về những vụ việc này. Vậy được, giờ là lúc cho ông tự mình cung cấp một lời giải thích toàn vẹn, Grimstborith Orik.”

Orik đứng dậy ngay khi Gannel ngồi xuống và nói, “Tôi rất sẵn lòng.”

Hạ thấp cái cằm râu ria của mình đến khi nó chạm vào ngực, Orik dừng lại một thoáng và rồi bắt đầu nói bằng một giọng vang dội, nhưng ông không mở đầu như Eragon đã mong đợi, cũng như Eragon đã phỏng đoán, hay hội đồng đã mong đợi. Thay vì mô tả nỗ lực lấy mạng Eragon, từ đó giải thích tại sao ông đã kết thúc buổi họp trước thời hạn, Orik mở đầu bằng việc thuật lại, vào bình minh của lịch sử, dòng giống người lùn đã di cư như thế nào từ những cánh đồng đã một thời xanh tươi của Sa mạc Hadarac đến rặng núi Beor, nơi họ đã khai quật những đường hầm dài vô số dặm, xây cất những thành phố hoa lệ của mình cả bên trên lẫn bên dưới mặt đất, và tiến hành những cuộc chiến đầy sức sống giữa những phe phái của mình, cũng như với rồng, những sinh vật mà, trong hàng ngàn năm, người lùn vẫn nhìn nhận với một con mắt pha trộn giữa ghét, sợ, và kính nể bất đắc dĩ.

Rồi Orik nói về sự xuất hiện của thần tiên ở Alagaësia và thần tiên đã tranh đấu với rồng như thế nào cho đến khi hai phía gần như diệt tuyệt lẫn nhau và, kết quả, hai loài đã nhất trí ra sao để sáng tạo ra những Kỵ sĩ Rồng để duy trì hòa bình về sau này.

“Và sự đáp lời của chúng ta là sao khi chúng ta biết được ý định của họ?”

Orik gặng hỏi, giọng nói ngân vang trong phòng họp.

“Chúng ta có yêu cầu được dự phần vào hiệp ước của họ không? Chúng ta có mong muốn được chia sẻ quyền năng của Kỵ sĩ Rồng không? Không! Chúng ta trung thành với lẽ lối cũ của chúng ta, lòng căm hờn cũ của chúng ta, và chúng ta bác bỏ ngay cả cái ý nghĩ ràng buộc với loài rồng hay cho phép bất cứ ai bên ngoài vương quốc kiểm soát chúng ta. Để bảo tồn uy quyền, chúng ta đã hy sinh tương lai của mình, vì tôi tin rằng nếu vài người trong số Kỵ sĩ Rồng là knurlan, Galbatorix có khi đã không bao giờ gây dựng được quyền lực. Thậm chí nếu tôi lầm – và tôi không hề có ý coi nhẹ Eragon, người đã chứng tỏ mình là một Kỵ sĩ giỏi – rồng Saphira có thể đã nở ra cho một người trong chủng tộc chúng ta chứ không phải là một con người. Và khi đó những vinh quang nào có thể thuộc về chúng ta?”

“Thay vì thế, tầm quan trọng của chúng ta trong Alagaësia đã bị suy giảm kể từ khi Nữ hoàng Tarmunora và người trùng tên Eragon hòa giải với loài rồng. Ban đầu địa vị bị hạ thấp của chúng ta cũng không quá đáng để nuốt trôi, và thường thì phủ nhận vẫn dễ hơn là chấp nhận.

Nhưng rồi lũ Urgals đến, và rồi là con người, và thần tiên sửa đổi những thần chú của họ để con người cũng có thể làm Kỵ sĩ. Vậy rồi chúng ta có yêu cầu được bao hàm vào hiệp định của họ, như đó là... quyền của chúng ta không?”

Orik lắc đầu. “Lòng kiêu hãnh của chúng ta sẽ không cho phép điều đó. Tại sao chúng ta, chủng tộc lâu đời nhất trên vùng đất này, lại phải cầu xin thần tiên ân huệ từ phép thuật của họ? Chúng ta đâu cần phải trói buộc định mệnh của mình với loài rồng để bảo vệ chủng tộc ta khỏi diệt vong, như là thần tiên với loài người. Chúng ta lờ đi, dĩ nhiên, những trận chiến đã nổ ra giữa chính chúng ta. Những cuộc chiến đó, chúng ta lập luận, là những việc riêng tư và không liên can đến ai khác hết.”

Các tộc trưởng đang lắng nghe chĩa quây. Nhiều người trong số họ có vẻ không hài lòng với sự chỉ trích của Orik, trong khi những người còn lại có vẻ tiếp thu hơn những lời bình luận của ông và có vẻ trầm ngâm.

Orik tiếp tục: “Trong khi những Kỵ sĩ trông nom Alagaësia, chúng ta đã hưởng thụ thời kỳ thịnh vượng tuyệt vời nhất chưa từng được ghi chép trong niên sử của vương quốc. Chúng ta phát triển hưng thịnh hơn bao giờ hết, nhưng chúng ta lại chẳng có góp phần gì vào nguyên nhân của điều đó: Kỵ sĩ Rồng. Khi những Kỵ sĩ suy tàn, cơ đồ của chúng ta cũng chấn động, nhưng một lần nữa, chúng ta không có góp phần gì vào nguyên nhân của điều đó: những Kỵ sĩ. Tôi thấy rằng, cả hai tình trạng trên đều không thích hợp cho một chủng tộc có tầm cỡ như chúng ta. Chúng ta không phải là một đất nước đầy tớ lệ thuộc vào những ý tưởng bất chợt của những ông chủ ngoại quốc. Những kẻ không phải hậu duệ của Odgar và Hlordis cũng không có quyền thao túng vận mệnh của chúng ta”

Lời lập luận này được các tộc trưởng thích hơn; họ gật đầu và mỉm cười, và Havard thậm chí vỗ tay vài cái ở lời cuối cùng.

“Giờ cân nhắc kỷ nguyên hiện tại của chúng ta,”

Orik nói.

“Galbatorix đang nắm thế lực, và mọi giống loài đều chiến đấu để duy trì sự tự do. Hắn đã trở nên rất hùng mạnh, và lý do duy nhất chúng ta vẫn chưa phải nô lệ của hắn, cho đến giờ, chính là hắn vẫn chưa quyết định bay ra trên lưng con rồng đen của hắn và đánh thẳng vào chúng ta.

Hắn mà làm vậy, chúng ta sẽ sụp đổ trước hắn như cây non trước tuyết lở. May mắn là, có vẻ hắn bằng lòng với việc chờ cho chúng ta chém giết và tự mở đường đến tận cổng thành trì của hắn ở Urû'baen. Bây giờ, tôi xin nhắc các vị rằng trước khi Eragon và Saphira xuất hiện ướm nhẹp và lê bước đến ngưỡng cửa trước của chúng ta, với một trăm tên Kull đang la ó ngay sát gót, hy vọng duy nhất của chúng ta đánh bại Galbatorix là một ngày nào đó, ở nơi nào đó, Saphira sẽ nở ra cho Kỵ sĩ mà nó chọn và người bí ẩn này sẽ, có thể, may ra, nếu chúng ta may mắn hơn mọi con bạc đã từng thắng một cú tung súc sắc, có khả năng lật đổ Galbatorix. Hy vọng? Ha! Chúng ta thậm chí còn không có hy vọng; chỉ có hy vọng của hy vọng. Khi Eragon lần đầu trình diện, rất nhiều người trong chúng ta đã mất tinh thần vì bề ngoài của cậu ta, kể cả chính tôi. ‘Nó chỉ là một cậu bé,’ chúng ta đã nói. ‘Sẽ tốt hơn nếu cậu ta là một thần tiên,’ chúng ta đã nói. Nhưng nhìn xem, cậu ta đã chứng tỏ bản thân mình là hiện thân cho mọi hy vọng của chúng ta! Cậu ta kết liễu Durza, từ đó cho phép chúng ta cứu sống thành phố yêu quý nhất của chúng ta, Tronjheim. RỒNG của cậu ta, Saphira, đã hứa sẽ hồi lại cho Ngôi Sao Hoa Hồng vẻ huy hoàng trước đây. Trong Trận chiến Cánh Đồng Cháy, cậu ta đã đánh đuổi Murtagh và Thorn, nhờ vậy giúp chúng ta chiến thắng ngày đó. Và nhìn xem! Cậu ta giờ đây đã khoác vẻ bề ngoài của một thần tiên, và nhờ những ma thuật kỳ lạ của họ, cậu ta đã nhận được tốc độ và sức mạnh của họ.”

Orik giơ một ngón tay nhấn mạnh.

“Hơn thế nữa, Vua Hrothgar, bằng sự thông tuệ của mình, đã làm điều mà không một vị vua hay grimstborith nào khác từng làm; ngài đề nghị nhận Eragon vào Dûrgrimst Ingeitum và để cậu ta trở thành một thành viên của chính gia đình ngài. Eragon không có nghĩa vụ phải chấp nhận đề nghị này. Thực tế, cậu ta nhận thức được rất nhiều gia tộc của Ingeitum phản đối điều đó, và nói chung rất nhiều knurlan sẽ không thích thú gì điều đó. Nhưng bất chấp những ngăn trở đó, và bất chấp thực tế rằng mình đã bị ràng buộc lòng trung thành với Nasuada, Eragon vẫn đón nhận món quà của Vua Hrothgar, biết hoàn toàn rõ ràng điều đó sẽ chỉ làm cho cuộc đời mình khó khăn hơn. Như đã tự mình nói với tôi, Eragon đã tuyên thệ trước Tim của Đá vì ý thức được nghĩa vụ mà mình cảm thấy đối với tất cả giống loài trong Alagaësia, và đặc biệt là đối với chúng ta, bởi vì chúng ta, nhờ việc làm của vua Hrothgar, đã cho cậu ta và Saphira thấy một lòng tốt đến vậy. Nhờ thiên tư của Vua Hrothgar, người Kỵ sĩ tự do cuối cùng của Alagaësia, là hy

vọng duy nhất của chúng ta chống lại Galbatorix, đã thoả mái lựa chọn trở thành một knurla toàn diện chỉ trừ dòng máu. Kể từ đó, Eragon đã tôn trọng luật lệ và truyền thống của chúng ta với tất cả sự hiểu biết của mình, và cậu ta mong muốn học hỏi nhiều hơn về văn hóa của chúng ta để có thể chứng tỏ lòng kính trọng của mình đối với ý nghĩa đích thực của lời thề. Khi Vua Hrothgar gục ngã, bị quật ngã bởi tên phản bội Murtagh, Eragon đã thề với tôi trước mọi hòn đá của Alagaësia, và cũng ở cương vị một tộc viên của Dûrgrimst Ingeitum, rằng cậu ta sẽ đấu tranh để trả thù cho cái chết của Vua Hrothgar. Cậu ta đã cho tôi lòng kính trọng và sự phục tùng mà tôi đáng được nhận với danh hiệu grimstborith, và tôi tự hào coi cậu ta là nghĩa đệ của tôi.”

Eragon liếc nhìn xuống, má và chóp tai nó nóng bừng. Nó ước Orik đừng quá thoả mái tán dương nó như thế; điều đó chỉ làm địa vị của nó khó giữ vững hơn trong tương lai.

Khoát tay bao quát các tộc trưởng khác, Orik kêu lên, “Mọi điều chúng ta có thể ao ước ở một Kỵ sĩ Rồng, chúng ta đều đã nhận được ở Eragon! Cậu ta tồn tại! Cậu ta hùng mạnh! Và cậu ta đã che chở người của chúng ta theo cách mà chưa có Kỵ sĩ nào từng làm!”

Rồi Orik hạ tay xuống, hạ cả giọng nói của mình, cho đến khi Eragon phải ráng sức mới nghe được lời của ông.

“Nhưng chúng ta đã đáp lại tình bằng hữu của cậu ta như thế nào? Chỉ toàn bằng những cái cười nhạo, sự xem thường và sự gắt gỏng oán giận. Tôi nói, chúng ta là một chủng tộc vô ơn, và trí nhớ của chúng ta là quá dai cho chính những tốt đẹp của mình.... Thậm chí có những kẻ đã chất chứa quá nhiều ung nhọt căm hờn, họ đã dùng đến bạo lực để làm nguôi cái khát từ cơn giận của mình. Có lẽ họ vẫn tin là họ đang làm những gì tốt nhất cho người của chúng ta, nhưng nếu vậy, thì tâm trí họ mồm meo như một miếng phó mát lâu năm. Nếu không, tại sao họ lại cố giết Eragon?”

Các tộc trưởng đang lắng nghe im lặng hoàn toàn, mắt họ dính chặt vào gương mặt Orik. Sự tập trung của họ quá căng thẳng, tộc trưởng to béo Freowin, đã dẹp việc chạm khắc hình con quạ và khoanh tay lại trên cái bụng phì nhiêu của mình, mang một cái vẻ không khác gì một bức tượng lùn.

Với những đôi mắt nhìn mình không chớp, Orik thuật lại cho hội đồng về việc bảy tên lùn trang phục đen đã tấn công Eragon và cận vệ

của nó như thế nào trong khi họ đang lang thang trong những đường hầm bên dưới Tronjheim. Rồi Orik cho họ biết về cái vòng đeo tay tết bằng lông ngựa gắn những viên thạch anh tím mài tròn mà lính gác của Eragon đã tìm thấy trong một cái xác.

“Đừng nghĩ đến chuyện buộc tội cuộc tấn công này lên bộ tộc chúng tôi chỉ với một bằng chứng tầm thường như thế!” Vermûnd kêu lớn, bật dậy. “Ai cũng có thể mua những thứ trang sức rẻ tiền như thế ở hầu hết các chợ trong vương quốc này!”

“Đúng thế,” Orik nói, nghiêng đầu về phía Vermûnd. Bằng một giọng bình thản và bước chân nhanh nhẹn, Orik kể cho các thánh giả của mình, như ông đã kể với Eragon tối trước đó, người của ông ở Dalgon đã xác nhận với ông rằng những con dao găm lưng linh kỳ dị mà bọn sát thủ sử dụng được rèn bởi thợ rèn Kiefna, và cả việc người của ông đã khám phá ra rằng gã lùn mua những vũ khí đó đã tính vận chuyển chúng từ Dalgon đến một trong những thành phố do Az Sweldn rak Anhûin giữ.

Thấp giọng gầm gừ nguyên rủa, Vermûnd lại bật dậy. “Những con dao đó có thể chưa bao giờ đến được thành phố chúng tôi, và thậm chí nếu có, ông cũng chẳng thể rút ra kết luận gì từ việc đó! Có nhiều knurlan thuộc rất nhiều tộc sống bên trong những bức tường của chúng tôi, cũng như bên trong những bức tường của Hang Bregan chẳng hạn. Điều đó chẳng cho biết gì cả. Cần trọng những gì ông sắp nói, Grimstborith Orik, vì ông không có lý lẽ nào để chĩa những cáo buộc đó vào tộc của tôi.”

“Tôi cũng có quan điểm như ông vậy, Grimstborith Vermûnd,”

Orik đáp. “Bởi vậy, tối qua, các pháp sư của tôi và tôi đã tái lập lộ trình của bọn sát thủ ngược lên nơi xuất phát của chúng, và trên tầng mười hai của Tronjheim, bọn tôi đã bắt giữ ba knurlan đang ẩn trốn trong một kho chứa bảm bụi. Bọn tôi đã công phá ý thức của hai trong số chúng và, từ chúng, bọn tôi biết chúng đã cung cấp lương thực cho bọn sát thủ trong vụ tấn công. Và,” Orik nói, giọng ông trở nên cay nghiệt và ghê gớm, “từ chúng, bọn tôi đã biết được nhân dạng của kẻ đứng sau. Tôi nói tên ông, Grimstborith Vermûnd! Tôi nói ông Kẻ sát nhân và Bội-thệ. Tôi nói ông là kẻ thù của Dûrgrimst Ingeitum, và tôi nói ông là một kẻ phản bội đồng loại của mình, vì chính ông và tộc của ông đã cố sát hại Eragon!”

Hội đồng thị tộc nổ ra hỗn loạn khi mọi tộc trưởng, trừ Orik và Vermünd, bắt đầu la hét và vung tay, đồng thời cố át cuộc đối thoại. Eragon đứng dậy và nới lỏng thanh kiếm đi mượn khỏi vỏ, rút ra hơn một phân, như thể nó có thể phản ứng với bất cứ một tốc độ nào nếu Vermünd hay một trong những tên lùn của ông ta chọn đúng thời điểm đó để ra tay. Tuy nhiên Vermünd không động đậy, cũng như Orik; họ nhìn chăm chăm vào nhau như những con sói đối địch và không bận tâm đến những chuyển động xung quanh.

Cuối cùng khi Gannel đã tái lập được trật tự, ông nói, “Grimstborith Vermünd, ông có thể bác bỏ những công kích này không?”

Bằng một giọng đều đều vô cảm, Vermünd đáp, “Tôi phủ nhận chúng với mọi cái xương trong người tôi, và tôi thách thức bất cứ ai chứng tỏ được chúng là thỏa đáng với một ngôn-luật-viên.”

Gannel quay sang Orik. “VẬY HÃY ĐƯA RA CHỨNG CỨ CỦA ÔNG, GRIMSTBORITH ORIK, ĐỂ CHÚNG TÔI CÓ THỂ PHÁN XỬ LIỆU CHÚNG CÓ HIỆU LỰC HAY KHÔNG. CÓ NĂM NGÔN-LUẬT-VIÊN Ở ĐÂY NGÀY HÔM NAY, NẾU TÔI KHÔNG LÀM.” Ông ra dấu về phía bức tường, nơi năm người lùn râu trắng đứng và cúi đầu. “Họ sẽ đảm bảo rằng chúng ta không lạc ra khỏi ranh giới của luật pháp trong quá trình điều tra. Chúng ta tán thành chứ?”

“Tôi tán thành,” Ûndin nói.

“Tôi tán thành,” Hadfala nói và tất cả các tộc trưởng còn lại nói theo, trừ Vermünd.

Đầu tiên, Orik đặt cái vòng thạch anh tím lên mặt bàn. Mỗi tộc trưởng nhờ một trong những pháp sư của mình kiểm tra nó, và tất cả đều nhất trí chứng cứ đó chưa đủ thuyết phục.

Rồi Orik nhờ một hầu cận mang vào một cái gương gắn trên một cái kiềng bằng đồng. Một pháp sư trong đoàn tùy tùng của ông niệm một thần chú, và trên bề mặt bóng loáng của cái gương xuất hiện hình ảnh về một căn phòng nhỏ, chật đầy sách. Một thoáng trôi qua, rồi một người lùn lao vào phòng và cúi đầu về phía hội đồng từ bên trong cái gương. Bằng giọng hỏn hển, ông ta giới thiệu mình là Rimmar, sau đó tuyên thệ bằng cổ ngữ để đảm bảo sự trung thực của mình, ông ta kể với hội đồng làm thế nào ông ta và trợ thủ của mình đã tìm ra những điều có liên quan đến những con dao mà những kẻ tấn công Eragon đã sử dụng.

Khi các tộc trưởng đã thẩm vấn xong Rimmar, Orik bảo những

chiến binh của mình mang vào ba tên lùn mà tộc Ingeitum đã bắt giữ. Gannel ra lệnh cho chúng tuyên thệ trung thực bằng cổ ngữ, nhưng chúng nguyện rửa ông ta và nhổ lên sàn và từ chối. Rồi các pháp sư từ tất cả các tộc nhập vào suy nghĩ của chúng và xâm chiếm ý thức chúng, moi lấy thông tin mà hội đồng yêu cầu. Không hề có phản đối, các pháp sư chứng thực những gì Orik đã nói.

Sau cùng, Orik gọi đến Eragon làm chứng. Eragon thấy hồi hộp khi nó đi đến chỗ cái bàn và mười ba tộc trưởng dữ tợn đang nhìn nó chằm chằm. Nó nhìn ngang qua căn phòng dán mắt vào một xoắn màu trên một cái trụ cẩm thạch và cố phớt lờ nỗi lo của mình. Nó lặp lại những lời thề chân thực khi một pháp sư nói với nó, và rồi, không nói nhiều hơn mức cần thiết, Eragon thuật lại cho các tộc trưởng nó và các cận vệ của nó đã bị tấn công như thế nào. Sau đó, nó trả lời những câu hỏi không thể tránh khỏi của những người lùn và rồi cho phép hai trong số các pháp sư – hai người Gannel đã chọn ngẫu nhiên trong số những người được tập hợp – để kiểm tra ký ức của nó về vụ việc. Khi Eragon hạ thấp hàng rào xung quanh tâm trí nó, nó nhận thấy hai pháp sư có vẻ e sợ, và nó cảm thấy an ủi một chút vì điều đó.

Tốt, nó nghĩ. Họ sẽ ít có khả năng đi lang thang vào những nơi không nên nếu họ biết sợ mình.

Eragon nhẹ nhõm vì cuộc thanh tra trôi qua không có rắc rối nào, và những pháp sư chứng thực cho phần tường thuật của nó với các tộc trưởng.

Gannel đứng dậy khỏi ghế và gọi các ngôn-luật-viên, hỏi họ: “Các vị đã thỏa mãn với chất lượng của những bằng chứng mà Grimstborith Orik và Eragon Khắc-tinh của Tà-thần đã đưa ra chưa?”

Năm người lùn râu trắng cúi đầu, và người lùn ở giữa nói, “Chúng tôi đã thỏa mãn, thưa Grimstborith Gannel.”

Gannel lẩm bầm, có vẻ không ngạc nhiên. “Grimstborith Vermûnd, ông chịu trách nhiệm cho cái chết của Kvîstor, con trai của Bauden, và ông đã cố giết một vị khách. Với việc đó, ông đã mang đến sự ô nhục cho toàn thể chủng tộc chúng ta. Ông nói sao về điều này?”

Tộc trưởng của Az Sweldn rak Anhûin ấn bẹn tay xuống bàn, mạnh máu nổi phồng lên dưới lớp da nâu.

“Nếu tên Kỵ sĩ Ròng này là một knurla toàn diện chỉ trừ dòng máu,

vậy thì hẳn không phải là khách và bọn ta có thể đối xử với hẳn như với bất cứ kẻ thù nào ở một tộc khác.”

“Tại sao, điều đó thật vô lý hết sức!” Orík kêu lớn, gần như líu lưỡi vì giận dữ. “Ông không thể nói cậu ấy –”

“Hãy bớt lời, nếu ông vui lòng, Orík,” Gannel nói. “La hét sẽ không giải quyết việc này. Orík, Nado, Íorunn, vui lòng đi cùng tôi.”

Lo lắng bắt đầu làm Eragon bứt rứt khi bốn người lùn đi ra và hội ý với các ngôn-luật-viên trong vài phút.

Chắc chắn họ sẽ không để Vermund thoát được sự trừng phạt chỉ bởi một trò bịp bợm miệng lưỡi nào đó! nó nghĩ.

Trở lại bàn, Íorunn nói, “Các ngôn-luật-viên đều nhất trí. Tuy Eragon là một thành viên ràng buộc bởi lời thề của Dûrgrimst Ingeitum, nhưng cậu ấy cũng giữ những vị trí quan trọng bên ngoài vương quốc chúng ta: cụ thể, là một Kỵ sĩ Rồng, đồng thời là một đại diện chính thức của Varden, gửi đến bởi Nasuada để chứng kiến lễ đăng quang của người cai trị kế tiếp của chúng ta, và cũng là một bằng hữu có ảnh hưởng lớn đối với Nữ hoàng Islanzdí và chủng tộc của bà nói chung. Vì những lý do đó, Eragon xứng đáng với sự hiếu khách tương tự như chúng ta sẽ dành cho bất cứ một đại sứ viếng thăm nào, thái tử, quốc vương, hay bất cứ một yếu nhân nào khác.”

Nữ người lùn liếc sang Eragon, đôi mắt tối, lóe sáng của bà ta rõ nét trên tứ chi nó.

“Tóm lại, cậu ấy là vị khách danh dự của chúng ta, và chúng ta phải đối đãi với cậu ấy như là... mà mọi knurla không mất trí cần phải biết.”

“Đúng, cậu ta là khách của chúng ta,” Nado đồng tình. Môi ông ta mím lại trắng bệch và má co rúm lại, như thể ông ta vừa mới cắn một quả táo chỉ để phát hiện ra nó vẫn chưa chín.

“Giờ ông nói sao, Vermund?” Gannel vặn hỏi.

Đứng dậy khỏi chỗ ngồi, người lùn che mạng tía nhìn quanh bàn, lần lượt nhìn chằm chằm vào các tộc trưởng.

“Tôi nói điều này, và hãy nghe cho rõ, hỡi các grimstborithn: nếu bất cứ tộc nào vung rìu chống lại Az Sweldn rak Anhûin bởi những lời buộc tội giả dối này, chúng tôi sẽ coi đó là một hành động chiến tranh, và chúng tôi sẽ đáp lại thích đáng. Nếu các vị bỏ tù tôi, điều đó chúng

tôi cũng coi là một hành động chiến tranh, và chúng tôi sẽ đáp lại thích đáng.” Eragon thấy cái mạng của Vermûnd giật giật, và nó nghĩ tên lùn có thể đang cười ở bên dưới. “Nếu các vị tấn công chúng tôi theo bất cứ cách nào, cho dù bằng thép hay bằng lời, không cần biết lời khiển trách của các vị ôn hòa đến cỡ nào, chúng tôi sẽ coi đó là một hành động chiến tranh, và chúng tôi sẽ đáp trả thích đáng. Trừ khi các vị nóng lòng muốn xé tan đất nước này thành ngàn mảnh đẫm máu, tôi khuyên các vị hãy để gió cuốn trôi đi cuộc thảo luận sáng nay, và hãy lấp đầy đúng chỗ trong tâm trí các vị với suy nghĩ ai sẽ là người cai trị tiếp theo trên ngôi báu hoa cương.”

Các tộc trưởng ngồi yên lặng một lúc lâu.

Eragon đã phải cắn lưỡi mình để khỏi nhảy lên bàn mà chửi Vermûnd cho đến khi những người lùn đồng ý treo cổ hắn lên vì tội ác của hắn. Nó tự nhắc mình rằng nó đã hứa với Orik là sẽ nghe theo chỉ dẫn của Orik khi đối phó với hội đồng thị tộc.

Orik là tộc trưởng của mình, và mình phải để ông ta đáp trả theo cách mà ông ta thấy là thích hợp.

Freowin gỡ tay ra và đập một bàn tay đầy thịt xuống mặt bàn. Bằng giọng trung khàn khàn vang khắp phòng, dù có vẻ không lớn hơn một lời thì thầm, ông lùn to béo nói, “Ông đã làm ô danh chủng tộc chúng ta, Vermûnd. Chúng tôi không thể giữ lại danh dự knurlan của mình và phớt lờ sự xúc phạm của ông.”

Người phụ nữ lùn cao tuổi, Hadfala, xóc lại bó giấy chi chít chữ rune và nói, “Ông mong đạt được gì, ngoài sự tiêu vong của chúng ta, bằng việc giết Eragon? Thậm chí nếu Varden có thể lật đổ Galbatorix mà không cần đến cậu ấy, những bất hạnh nào mà rồng Saphira sẽ giáng xuống chúng ta nếu chúng ta giết chết Kỵ sĩ của nó? Nó sẽ làm Farthen Dûr ngập máu của chính chúng ta.”

Không một lời nào từ Vermûnd.

Tiếng cười phá vỡ sự yên lặng. m thanh quá bất ngờ, ban đầu Eragon không nhận ra nó đang phát ra từ Orik. Tiếng cười dịu xuống, Orik nói, “Nếu chúng ta chống đối lại ông hay Az Sweldn rak Anhûin, ông sẽ coi đó là hành động chiến tranh ư, Vermûnd? Được thôi, vậy chúng tôi sẽ không chống đối lại ông, hoàn toàn không.”

Lông mày Vermûnd nhô ra. “Làm sao điều này lại cho ông sự thích

thú đó?”

Orik lại cười khế. “Bởi tôi đã nghĩ đến một điều mà ông không nghĩ đến, Vermünd. Ông muốn chúng tôi để yên cho ông và tộc của ông? Vậy tôi đề nghị với hội đồng rằng chúng ta sẽ làm theo nguyện vọng của ngài Vermünd đây. Nếu Vermünd đã tự hành động theo ý mình mà không phải trên danh nghĩa grimstborith, ông ta sẽ bị đày xử tử vì những tội lỗi của mình. Do đó, hãy để chúng tôi xét xử tộc của ông như đối với người đó; hãy để chúng tôi trục xuất Az Sweldn rak Anhûin khỏi trái tim và trí óc chúng tôi cho đến khi họ chọn thay thế Vermünd bằng một grimstborith khác với khí chất có chừng mực hơn và cho đến khi họ công nhận hành vi đê hèn của mình và ăn năn về nó trước hội đồng thị tộc, cho dù chúng ta có phải chờ cả ngàn năm.”

Lớp da nhăn nheo quanh mắt Vermünd tái đi. “Ông sẽ không dám đâu.”

Orik cười. “A, nhưng chúng tôi sẽ không đụng một ngón tay đến ông và đồng loại của ông. Chúng tôi chỉ đơn giản là phớt lờ ông và từ chối giao thương với Az Sweldn rak Anhûin. Ông sẽ tuyên chiến vì chúng tôi không làm gì cả chẳng, Vermünd? Vì nếu hội đồng nhất trí với tôi, đó chính xác là những gì chúng tôi sẽ làm: không gì cả. Ông sẽ dùng mũi kiếm bắt chúng tôi phải mua mật ong và vải và đồ trang sức thạch anh của ông chẳng? Ông chẳng có lính để bắt chúng tôi phải làm thế.” Quay về phía những người còn lại ở bàn, Orik hỏi, “Các vị còn lại nói sao?”

Hội đồng thị tộc không mất nhiều thời gian để quyết định. Từng người một, các tộc trưởng đứng dậy và biểu quyết trục xuất Az Sweldn rak Anhûin. Thậm chí Nado, Gáldhiem, và Havard – cựu đồng minh của Vermünd – cũng ủng hộ đề xuất của Orik. Với mỗi biểu quyết xác nhận, da mặt Vermünd trước đó còn rõ nét trở nên càng lúc càng trắng bệch, cho đến khi ông ta trông như một con ma ăn vận trang phục kiếp trước của chính mình.

Khi biểu quyết đã xong, Gannel chỉ về phía cửa và nói, “Xéo đi, Vargrimstn Vermünd. Hãy rời khỏi Tronjheim ngay hôm nay và mong không ai trong Az Sweldn rak Anhûin gây rắc rối cho hội đồng thị tộc cho đến khi họ đáp ứng những điều kiện chúng ta đã đặt ra. Cho đến lúc những điều đó xảy ra, chúng ta sẽ tẩy chay mọi thành viên của Az Sweldn rak Anhûin. Tuy nhiên, hãy biết điều này: kể cả tộc của ông có thể tự miễn thứ cho chính họ về sự hổ thẹn của mình, thì ông,

Vermûnd, sẽ mãi mãi là Vargrimstn, thậm chí cho tới ngày chết của ông. Đó chính là ý nguyện của hội đồng thị tộc.” Tuyên bố xong, Gannel ngồi xuống.

Vermûnd ở nguyên chỗ cũ, vai ông ta rung lên với một cảm xúc mà Eragon không xác định được. “Chính các người mới là những kẻ đã làm ô danh và phản bội dòng giống” hắn gầm gừ. “Bọn Kỵ sĩ giết tất cả người trong bộ tộc chúng ta, trừ Anhûin và những người lính của bà. Các người mong chúng ta quên điều này ư? Các người mong chúng ta tha thứ điều này ư? Ha! Ta nhớ lên năm mồ tổ tiên các người. Chúng ta ít nhất cũng không để mất râu của chúng ta. Chúng ta sẽ không nhảy cẫng lên với cái con rối của đám thần tiên này trong khi những thành viên gia đình đã chết của chúng ta vẫn thét gọi sự báo thù.”

Phần nô siết chặt Eragon khi không ai trong số các tộc trưởng đáp lại, và nó sắp sửa trả lời sự đả kích của Vermûnd với những lời cay nghiệt của chính nó khi Orík liếc nó và lắc đầu thật nhẹ. Một cách khó nhọc, Eragon cố kìm hãm cơn giận, mặc dù nó tự hỏi sao Orík lại để cho một sự sỉ nhục khốc liệt như vậy qua đi mà không phản bác.

Đó gần như là... Ồ.

Đẩy người khỏi bàn, Vermûnd đứng dậy, bàn tay cuộn lại thành nắm đấm và vai ông ta gù lên. Ông ta tiếp tục nói, nhiếc móc và miệt thị các tộc trưởng với sự căm giận tăng dần cho đến khi ông ta la lối thật lực.

Tuy vậy, dù những lời chửi rủa của Vermûnd tệ hại đến mức nào, các tộc trưởng vẫn không đáp lại. Họ nhìn chăm chăm vào khoảng không, như thể đang trầm tư về những tình huống khó xử phức tạp, và mắt họ trượt khỏi Vermûnd mà không dừng lại. Trong cơn thịnh nộ, khi Vermûnd túm vào ngực áo giáp của Hreidamar, ba trong số lính gác của Hreidamar nhảy tới và kéo Vermûnd ra, nhưng khi họ làm thế, Eragon nhận thấy biểu hiện của họ ôn tồn và không biến đổi, như thể họ chỉ đơn thuần là giúp Hreidamar làm ngay ngấn áo giáp của mình. Khi họ thả Vermûnd ra, những người lính không nhìn vào ông ta nữa.

Một cơn ớn lạnh trườn lên xương sống Eragon. Những người lùn hành động như thể Vermûnd đã ngừng tồn tại. Như vậy đây chính là ý nghĩa của việc bị trục xuất khỏi những người lùn. Eragon nghĩ nó thà bị giết còn hơn phải chịu đựng một số phận như thế, và trong một khoảnh khắc, nó cảm thấy một dao động vì thương hại Vermûnd, nhưng lòng thương hại của nó biến mất ngay khoảnh khắc tiếp theo khi nó nhớ lại

về mặt lúc chết của Kvîstor.

Chữ thề lần cuối cùng, Vermûnd sải bước ra khỏi phòng, theo sau bởi những người thuộc tộc của ông ta, đã hộ tống ông ta đến cuộc họp.

Không khí giữa các tộc trưởng khác lại thoải mái ngay khi hai cánh cửa đóng sập sau lưng Vermûnd. Một lần nữa những người lùn lại nhìn ngó xung quanh không hạn chế gì, và họ tiếp tục nói chuyện âm ĩ, bàn tán xem họ sẽ cần làm gì tiếp với Az Sweldn rak Anhûin.

Rồi Orik gõ gõ lên mặt bàn bằng đốc con dao găm của mình, và mọi người quay lại để nghe ông. “Giờ chúng ta đã giải quyết xong Vermûnd, còn một vấn đề nữa tôi muốn hội đồng xem xét. Mục đích chúng ta tập họp tại đây là để chọn ra người kế nhiệm Vua Hrothgar. Tất cả chúng ta đều có nhiều điều để nói về chủ đề này, nhưng tôi tin giờ là thời điểm chín muồi để dẹp lời nói ra sau và để hành động nói thay cho chúng ta. Vì vậy tôi kêu gọi hội đồng hãy quyết định liệu chúng ta đã sẵn sàng hay chưa – và theo ý tôi, chúng ta còn hơn cả sẵn sàng – để tiến hành cuộc biểu quyết cuối cùng ba ngày sau kể từ lúc này, theo như luật của chúng ta. Biểu quyết của tôi, như tôi đưa ra, là rồi.”

Freowin nhìn Hadfala, bà này đang nhìn Gannel, ông này đang nhìn Manndrâth, ông này đang giật giật cái mũi của mình và đang nhìn Nado, và ông này đang chìm sâu vào cái ghế của mình và nhai nhai bên trong má.

“Rồi,” Íorûnn nói.

“Rồi,” Ûndin nói.

“...Rồi,” Nado nói, và cả tám tộc trưởng còn lại cùng nói.

Vài giờ sau, khi hội đồng nghỉ ăn trưa, Orik và Eragon trở lại khu phòng của Orik để ăn. Không ai nói gì cho đến khi họ vào khu phòng, đã được phòng bị chống nghe trộm. Tại đó Eragon cho phép mình cười. “Ông đã lên kế hoạch trục xuất Az Sweldn rak Anhûin ngay từ đầu, đúng không?”

Về thỏa mãn hiện trên mặt, Orik cũng cười và vỗ bụng. “Quả là vậy. Đó là hành động duy nhất tôi có thể thực hiện để không chắc chắn dẫn đến chiến tranh thị tộc. Chúng ta vẫn có thể có chiến tranh, nhưng sẽ không phải do chúng ta gây ra. Nhưng tôi không cho một tai họa như thế có thể xảy ra. Chỉ với mức độ ghét cậu, tôi nghĩ hầu hết Az Sweldn rak Anhûin sẽ hoảng sợ vì những gì Vermûnd đã làm trên danh nghĩa

của họ. Tôi nghĩ ông ta sẽ không giữ chức grimstborith được lâu đâu.”

“Và bây giờ ông đã đảm bảo cuộc biểu quyết cho vị vua mới –”

“Hoặc nữ hoàng.”

“– hoặc nữ hoàng mới sẽ diễn ra.” Eragon ngáp ngừng, miễn cưỡng làm vơi niềm vui chiến thắng của Orik, nhưng rồi nó hỏi, “Ông có thực sự có được hậu thuẫn cần thiết để giành ngôi không?”

Orik nhún vai. “Trước sáng nay, không ai có được sự hậu thuẫn cần thiết. Bây giờ cán cân đã chuyển rồi, và vào lúc này, sự đồng tình nằm bên chúng ta. Chúng ta cũng có thể tranh thủ thời cơ; chúng ta sẽ không bao giờ có một cơ hội ngon ăn hơn thế này đâu. Dù sao thì, chúng ta không thể để hội đồng thị tộc lè mề lâu thêm nữa. Nếu cậu không quay về Varden sớm, có thể sẽ mất tất cả.”

“Chúng ta sẽ làm gì trong lúc đợi cuộc biểu quyết?”

“Trước hết, chúng ta sẽ tổ chức ăn mừng thành công của chúng ta bằng một châu,” Orik tuyên bố. “Sau đó khi ta đã no nê rồi, ta sẽ tiếp tục như trước: nỗ lực tập hợp thêm phiếu bầu trong khi giữ vững phần mà chúng ta đã giành được.”

Răng của Orik lóe lên màu trắng bên dưới mép bộ râu khi ông ta lại cười. “Nhưng trước khi chúng ta được nốc đến một ngụm rượu, cậu phải quan tâm một điều, mà cậu đã quên mất.”

“Cái gì?” Eragon hỏi, khó hiểu vì sự khoái trá rõ ràng của Orik.

“Tại sao, cậu không triệu hồi Saphira đến Tronjheim, dĩ nhiên rồi! Dù tôi có trở thành vua hay không, chúng ta vẫn sẽ tôn lên một tân vương trong thời hạn ba ngày. Nếu Saphira định dự buổi lễ, nó sẽ phải bay gấp để có thể đến đây trước lúc đó.”

Kêu không thành tiếng, Eragon chạy đi tìm một cái gương.

Chương 36

Bất tuân

Đất đen tươi tốt áp vào tay Roran mát lạnh. Anh nhặt một cục đất xốp và bóp vụn trong các ngón tay, công nhận rằng nó ẩm ướt và chứa đầy lá, thân cây, rêu, và các chất hữu cơ khác đang phân hủy, những thứ cung cấp thức ăn tuyệt hảo cho cây trồng. Anh áp nó vào môi và lưỡi mình. Vị rất sống động, chứa hàng trăm mùi vị khác nhau, từ núi nghiền vụn đến những con bọ hung và gỗ mục và phần chân rế mềm mại của cỏ.

Đất trồng tốt đây, Roran nghĩ. Anh hồi tưởng về Thung lũng Palancar, và anh lại nhìn thấy mặt trời mùa thu lướt ngang qua ruộng lúa mạch bên ngoài căn nhà của gia đình mình - những hàng ngay ngắn thân cây vàng óng đu đưa trong gió nhẹ - với Sông Anora về phía tây và những đỉnh núi phủ tuyết nhô cao trên cả hai phía thung lũng. Đó là nơi mình nên ở, cày ruộng và xây dựng gia đình với Katrina, chứ không phải tưới mặt đất bằng chất lỏng từ chân tay người ta.

“Cậu kia!” Đội trưởng Edric quát, chỉ về phía Roran từ trên ngựa. “Thôi lãng phí thời gian đi, Cây-búa-dũng-mãnh, đừng để tôi phải đổi ý và cho cậu đứng gác với đám cung thủ!”

Phủ tay vào xà cạp, Roran đứng dậy từ tư thế quỳ. “Rõ, thưa ngài! Tuân lệnh!” anh nói, nén mối ác cảm của mình đối với Edric. Từ lúc gia nhập đội của Edric, Roran đã cố nắm bắt những gì có thể về lai lịch của người này. Theo những gì anh nghe được, Roran kết luận Edric là một chỉ huy giỏi – nếu không Nasuada đã không giao cho ông ta đảm trách một nhiệm vụ quan trọng thế này – nhưng ông ta có tính cách rất khó chịu, và ông ta kỷ luật lính của mình chỉ vì những sai lệch nhỏ nhất trong những bài luyện tập được đưa ra, Roran chán nản nhận ra điều đó sau ba dịp khác nhau trong ngày đầu tiên của mình với đội của Edric. Roran tin rằng, đó là một kiểu chỉ huy làm suy yếu tinh thần người lính, cũng như làm trì trệ óc sáng tạo và sáng kiến của những người dưới mình. Có khi Nasuada giao mình cho ông ta vì chính những lý do đó, Roran nghĩ. Hoặc có lẽ đây là một bài kiểm tra khác của cô ta. Có thể cô

ta muốn biết liệu mình có thể nén được kiêu hãnh lại đủ lâu mà làm việc với một người như Edric hay không.

Trở lên lưng Hỏa Tuyết, Roran đi đến phía trước hàng dọc gồm hai trăm năm mươi người. Nhiệm vụ của họ rất đơn giản; vì Nasuada và Vua Orrin đã rút phần lớn lực lượng ra khỏi Surda, Galbatorix có vẻ đã quyết định tranh thủ sự vắng mặt của họ và tàn phá khắp đất nước vô phương tự vệ, cướp bóc các thị trấn và làng mạc và thiêu rụi những cây trồng cần thiết để hậu thuẫn cho cuộc xâm chiếm Đế quốc. Cách đơn giản nhất để loại bỏ lính là cho Saphira bay ra mà xé xác chúng thành từng mảnh, nhưng trừ khi nó bay đến chỗ Eragon, chứ mọi người đều nhất trí rằng sẽ rất nguy hiểm cho Varden nếu vắng ả rồng quá lâu. Vì thế Nasuada đã gửi đội của Edric đến để đẩy lui bọn lính, và quân số của chúng, theo như các gián điệp của Nasuada đã ước lượng lúc đầu, là vào khoảng ba trăm. Tuy nhiên, hai ngày trước, Roran và những người lính còn lại đã hoảng vía khi bắt gặp những dấu vết chỉ ra rằng lực lượng của Galbatorix là gần tới bảy trăm.

Roran gò cương Hỏa Tuyết đến bên Carn đang ngồi trên con ngựa cái có đốm vừa gãi cằm vừa nghiên cứu địa hình.

Trước mặt họ là một thảm cỏ gợn sóng rộng mênh mông, điểm trên đó lác đác một vài cây liễu và cây dương. Điều hâu sản mỗi từ trên cao, trong khi bên dưới, thảm cỏ đầy những tiếng rít của chuột, thỏ, những con gặm nhấm đang đào bới, và những con thú hoang khác. Bằng chứng duy nhất cho thấy con người đã từng tới đây là những vết cỏ bị giẫm đạp hướng về chân trời phía đông, đánh dấu đường đi của bọn lính.

Carn liếc nhìn mặt trời ban trưa, da quanh đôi mắt ủ rũ co lại khi anh nheo mắt. “Ta phải bắt kịp chúng trước khi bóng dài hơn chiều cao của ta.”

“Và rồi chúng ta sẽ khám phá ra liệu bên ta có đủ đông mà dẹp được chúng không,” Roran lẩm bẩm, “hay là chúng sẽ đè bẹp chúng ta. Chỉ lần này thôi, tôi muốn ta đông hơn nó.”

Một nụ cười đầy ẩn ý hiện trên mặt Carn. “Với Varden thì luôn là vậy.”

“Vào hàng!” Edric hét lớn, thúc ngựa đi xuống vệt đường dẫn xuyên qua thảm cỏ. Roran ngậm chặt miệng và thúc gót chân vào sườn Hỏa Tuyết khi đoàn quân theo bước người đội trưởng.

Sáu giờ sau, Roran ngồi trên Hòa Tuyết, nấp bên trong một nhóm cây sồi mọc dọc theo bờ một dòng suối nhỏ phẳng lặng đầy những bụi cỏ và tảo nổi. Qua mớ cành cây đan xen trước mặt, Roran nhìn chăm chú một ngôi làng đổ nát với không hơn hai mươi căn nhà. Roran quan sát với cơn giận càng lúc càng tăng khi các dân làng đã phát hiện ra đám quân lính đang tiến tới từ phía tây, rồi thu gom vài bọc tài sản và chạy trốn về phía nam, hướng tới trung tâm Surda. Nếu Roran có quyền quyết định, anh sẽ cho dân làng biết sự có mặt của họ và đảm bảo rằng họ sẽ không phải mất nhà của mình, nếu như anh và những người đồng hành có thể ngăn chặn điều đó. Anh nhớ rõ nỗi đau và sự tuyệt vọng cũng như cảm giác vô vọng khi anh rời bỏ Carvahall, và anh sẽ giúp họ thoát khỏi điều đó nếu anh có thể. Anh cũng sẽ yêu cầu đàn ông trong làng chiến đấu cùng mình. Thêm mười hay hai chục bộ vũ khí nữa có thể đồng nghĩa với sự khác biệt giữa chiến thắng và chiến bại, và Roran biết rõ hơn hầu hết mọi người về lòng hăng hái khi người ta chiến đấu để bảo vệ nhà của mình. Tuy nhiên, Edric đã phản đối ý kiến đó và nhất quyết rằng Varden phải ẩn nấp trong những ngọn đồi phía đông nam của làng.

“May là chúng đi bộ,” Carn lẩm bẩm, nói về cột quân lính màu đỏ đang diễu hành về phía ngôi làng. “Chứ không chúng ta sẽ không đến đây trước được.”

Roran liếc nhìn lại những người đang tập trung sau lưng. Edric đã cho anh quyền chỉ huy tạm thời đối với tám mươi một người lính. Trong số họ có người dùng kiếm, dùng giáo, và nửa tá cung thủ. Một trong những người bạn của Edric, Sand, chỉ huy một đội tám mươi một người nữa, trong khi Edric đích thân lãnh đạo phần còn lại. Cả ba nhóm tập trung co cụm giữa đám cây sồi, và Roran nghĩ đó là một sai lầm; khi họ phá bỏ thế yểm trợ thì thời gian để sắp xếp đội hình sẽ chính là thời gian cho bọn lính bố trí phòng thủ.

Nghiêng đầu về phía Carn, Roran nói, “Tôi không thấy tên nào có dấu hiệu bị cụt tay què chân hay thương tích đáng kể gì khác, nhưng thế cũng chẳng chứng tỏ được gì. Cậu có thấy bất cứ tên nào là người không biết đau không?”

Carn thở dài. “Ước gì tôi thấy. Em họ anh thì được, vì Murtagh và Galbatorix là hai pháp sư duy nhất mà Eragon nên sợ, còn tôi chỉ là một pháp sư quèn, mà tôi cũng không dám kiểm tra bọn lính. Nếu có pháp sư cải trang trong bọn, chúng sẽ biết tôi do thám ngay, và khả năng là tôi

không thể phá được tâm trí của chúng trước khi chúng báo động cho đồng bọn là ta đang ở đây.”

“Có vẻ mỗi lần chuẩn bị đánh nhau chúng ta đều có cuộc thảo luận này,” Roran nhận xét, quan sát lực lượng của bọn lính và cố quyết định xem dàn quân thể nào là tốt nhất.

Carn cười, nói, “Không sao. Tôi chỉ hy vọng chúng ta cứ thảo luận thể đi, bởi vì nếu không –”

“Một hoặc cả hai ta đã toi –”

“Hoặc Nasuada đã chia lại chúng ta sang hai đội trưởng khác nhau –”

“Rồi sau có thể chúng ta vẫn toi, bởi vì sẽ chẳng có ai yểm trợ chúng ta,” Roran kết luận. Một nụ cười nở trên môi. Đó đã là trò đùa quen thuộc của họ. Anh rút búa ra khỏi thắt lưng và nhăn mặt khi cái chân trái của anh nhói đau ở chỗ mà con bò đã dùng sừng làm rách thịt anh. Cau có, anh với tay xuống xoa bóp chỗ đau.

Carn nhìn thấy liền nói, “Ổn chứ?”

“Không giết được tôi đâu,” Roran nói, rồi cân nhắc lại lời của mình. “À, có thể có, nhưng quỷ tha ma bắt tôi đi nếu tôi đợi ở đây trong khi cậu ra xẻ thịt mấy con lừa lông ngóng kia.”

Khi bọn lính tới làng, chúng đi thẳng qua, chỉ dừng lại để phá cửa chính mỗi nhà và ngó vào các phòng xem có ai trốn bên trong không. Một con chó chạy ra từ sau một cái thùng đựng nước mưa, lông cổ dựng đứng, bắt đầu sủa bọn lính. Một tên trong bọn bước tới trước phi cây giáo của hắn ra, giết chết con chó.

Ngay lúc tên đầu tiên trong bọn lính tiến đến đầu kia làng, Roran siết chặt tay quanh cán búa, sẵn sàng xông trận, nhưng rồi anh nghe thấy một tràng những tiếng la chói lói, và một cảm giác sợ hãi tím chặt lấy anh. Một toán lính đi ra từ căn nhà áp chót, kéo theo ba người đang vùng vẫy: một người đàn ông tóc bạc cao gầy, một phụ nữ trẻ áo cánh tả tơi, và một thằng nhỏ không hơn mười một tuổi.

Mồ hôi túa ra trên trán Roran. Bằng một giọng đều đều, thấp và chậm, anh bắt đầu nguyên rủa, nguyên rủa ba nạn nhân vì đã không bỏ trốn cùng làng xóm, nguyên rủa bọn lính vì những gì bọn chúng đã làm và có thể sắp làm, nguyên rủa Galbatorix, và nguyên rủa bất cứ ý tưởng

nào của số phận đã gây nên tình cảnh như thế này. Sau lưng anh, anh ý thức được đồng đội của anh cựa quậy và lăm bắm giận dữ, nóng lòng muốn trừng trị bọn lính vì sự tàn bạo của chúng.

Lục soát hết các nhà, bọn lính quay lại đường cũ đến giữa làng và lập thành một nửa hình tròn nham nhở vây quanh các tù nhân của chúng.

Hay! Roran thềm reo lên khi bọn lính quay lưng lại nhóm Varden. Kế hoạch của Edric chính là chờ cho chúng làm vậy. Trong trạng thái sẵn sàng phát lệnh tấn công, Roran nhóm người khỏi yên cương khoảng chục phân, toàn thân căng lên. Anh cố nuốt, nhưng cổ họng quá khô.

Tên sĩ quan chỉ huy bọn lính, tên duy nhất ngồi trên ngựa, xuống ngựa và trao đổi vài lời không thể nghe thấy với người đàn ông tóc bạc. Không hề cảnh báo, tên sĩ quan rút thanh kiếm cong và chặt đầu người đàn ông, rồi bật lùi lại để tránh dòng máu phun ra. Người phụ nữ hét lên thậm chí còn lớn hơn trước đó.

“Xông lên,” Edric nói.

Roran mất nửa giây mới lĩnh hội được từ mà Edric vừa điềm tĩnh thốt ra chính là câu lệnh mà anh đang chờ đợi.

“Xông lên!” Sand hét lên phía bên kia Edric, phi nước đại ra khỏi bãi sỏi cùng với người của mình.

“Xông lên!” Roran hét, thúc gót vào sườn Hỏa Tuyết. Anh cúi người đằng sau tấm khiên của mình khi Hỏa Tuyết chở anh lao xuyên qua đám cành cây, rồi lại hạ khiên xuống khi đã ra ngoài, phi xuống sườn đồi, với tiếng móng ngựa vang rền xung quanh. Tha thiết muốn cứu mạng người phụ nữ và cậu bé, Roran thúc Hỏa Tuyết phi hết tốc độ. Nhìn lại, anh phần khởi thấy nhóm của anh đã tách khỏi nhóm Varden còn lại mà không có vấn đề gì nhiều; ngoài vài người bị tụt lại sau, còn phần lớn tập hợp lại thành một nhóm duy nhất không tới chục thước sau lưng anh.

Roran lướt mắt sang Carn đang cưỡi ngựa trong nhóm tiên phong của Edric, cái áo choàng xám của anh ta tung phần phật trong gió. Một lần nữa, Roran ước gì Edric cho họ được ở cùng một nhóm.

Theo lệnh của ông ta, Roran không đâm thẳng vào làng, mà hơi lái sang trái và đi vòng qua các nhà để ép sườn bọn lính và tấn công từ một hướng khác. Sand cũng làm vậy ở cánh phải, trong khi Edric và lính của ông xông thẳng vào làng.

Một dãy nhà che khuất những tiếng va chạm lúc đầu, nhưng Roran nghe thấy những tiếng la hét đồng thanh vang lên, rồi một chuỗi những tiếng tung tung kim loại kỳ lạ, và tiếp đến là tiếng la hét của người và ngựa.

Bụng dạ Roran rối lên vì lo lắng. Tiếng gì thế? Chẳng lẽ là cung kim loại? Có cả món này sao? Không bận tâm đến nguyên nhân, anh biết lẽ ra không thể có nhiều tiếng ngựa kêu đau như thế. Tay chân anh phát lạnh khi nhận ra với sự chắc chắn tuyệt đối rằng cuộc tấn công đã gặp rắc rối và trận chiến có thể đã thất bại rồi.

Anh giật mạnh cương Hỏa Tuyết khi họ đi ngang ngôi nhà cuối cùng, hướng con ngựa về phía trung tâm làng. Sau lưng anh, người của anh cũng làm theo. Hai trăm thước trước mặt, Roran thấy ba hàng lính đang đóng giữa hai ngôi nhà, chặn đường họ. Bọn lính có vẻ không hề sợ sệt những con ngựa đang lao về phía chúng.

Roran lưỡng lự. Lệnh cho anh rất rõ ràng: anh và người của anh lo sườn phía tây và mở đường xuyên thủng đội quân của Galbatorix cho đến khi họ nhập lại với Sand và Edric. Nhưng Edric đã không cho Roran biết anh phải làm gì trong trường hợp lao thẳng vào bọn lính không còn có vẻ là một ý tưởng hay nữa, khi anh và người của mình đã vào vị trí rồi. Và Roran biết nếu anh làm trái lệnh đã ra, kể cả là để ngăn người của anh khỏi bị tàn sát, anh sẽ mắc tội bất tuân thượng lệnh và Edric có thể trừng trị anh vì điều đó.

Rồi bọn lính quẳng những cái áo choàng lưng thụng của chúng sang một bên và đưa nỏ lên vai.

Khoảnh khắc đó, Roran quyết định anh sẽ làm bất cứ điều gì để đảm bảo rằng Varden sẽ thắng trận này. Anh sẽ không để bọn lính tiêu diệt lực lượng của anh với một loạt tên duy nhất chỉ vì anh muốn tránh những hậu quả không dễ chịu của việc trái lệnh đội trưởng.

“Nấp ngay!” Roran hét lên, giật mạnh đầu Hỏa Tuyết sang phải, bắt con vật ngoặt ra phía sau ngôi nhà. Một tá mũi tên găm vào mặt bên căn nhà chỉ một giây sau đó. Nhìn quanh, Roran thấy tất cả lính của mình đã xoay sở cúi xuống sau mấy ngôi nhà gần đó trước khi bọn lính bắn, chỉ trừ một người. Người lính quá chậm chân này nằm đổ máu trên đất, hai mũi tên xuyên qua ngực anh ta. Mũi tên đục thủng áo giáp anh ta như thể nó không dày hơn một mảnh giấy lụa. Hoảng sợ vì mùi máu, ngựa của anh ta tung vó lên và trốn khỏi làng, để lại một đám bụi cuộn

lên phía sau.

Roran với tay lên túm lấy cạnh một cái xà ở mặt bên căn nhà, giữ Hỏa Tuyết đứng yên một chỗ trong khi anh tuyệt vọng cố tính toán cách hành động. Bọn lính đã trói chân anh và đồng đội; họ không thể bước trở ra khoảng trống mà không bị lãnh tên khắp người, họ sẽ biến thành nhím ráo.

Một nhóm lính của Roran tiến đến chỗ anh từ một căn nhà được căn của anh che một phần khỏi tầm nhìn của bọn lính. “Làm sao đây, Cây-búa?” họ hỏi. Họ không có vẻ khó chịu với việc anh đã làm trái lệnh; ngược lại, họ nhìn anh với biểu hiện của một sự tín nhiệm mới.

Nghĩ nhanh hết sức, Roran đưa mắt nhìn xung quanh. Anh chợt nhìn thấy một cây cung cùng một ống đựng tên buộc sau yên ngựa của một người trong nhóm. Roran mỉm cười. Chỉ vài người trong nhóm là cung thủ, nhưng tất cả bọn họ đều mang theo cung tên để săn bắn lấy thức ăn và giúp nuôi quân khi họ đang ở giữa nơi hoang dã mà không có hỗ trợ từ nhóm Varden.

Roran chỉ căn nhà anh đang tựa vào và nói, “Lấy cung của các anh rồi trèo lên mái, vừa bao nhiêu người thì lên bấy nhiêu, nhưng nếu các anh quý trọng mạng mình, hãy ở ngoài tầm nhìn cho đến khi tôi bảo làm ngược lại. Và khi tôi bảo, hãy bắn và cứ bắn cho đến lúc các anh hết sạch tên hoặc cho đến khi tên cuối cùng chết. Hiểu chứ?”

“Rõ, thưa ngài!”

“Vậy đi đi. Những người còn lại, tìm các căn nhà mà các anh có thể tận dụng để tĩa bớt bọn lính. Harald, nói cho tất cả mọi người biết, rồi tìm mười người dùng giáo và mười người dùng kiếm giỏi nhất trong số ta và đưa họ đến đây càng nhanh càng tốt.”

“Tuân lệnh!”

Với tác phong nhanh nhẹn, người lính vội vàng thi hành. Những người gần Roran nhất lấy cung và ống tên của họ từ sau yên cương rồi đứng lên lưng ngựa, trèo lên mái tranh của căn nhà. Bốn phút sau, phần lớn người của Roran đã vào vị trí trên mái của bảy căn nhà khác nhau – khoảng tám người một mái – và Harald đã quay lại cùng với số người được yêu cầu.

Roran nói với những người lính đang tụ tập quanh anh, “Rồi, giờ nghe đây. Khi tôi phát lệnh, những người ở trên sẽ bắt đầu bắn. Ngay

khi mũi tên đầu tiên bay vào bọn lính, chúng ta sẽ xông ra và cố giải cứu Đội trưởng Edric. Nếu ta không thể, ta sẽ phải làm sao cho mấy cái áo đỏ kia biết mùi thép lạnh. Các cung thủ chắc sẽ làm bọn lính bối rối đủ cho ta lại gần chúng trước khi chúng kịp dùng đến mấy cái nỏ. Hiểu rồi chứ?”

“Rõ, thưa ngài!”

“Thế thì bắn!” Roran hét lên.

Với những tiếng thét đến lạc giọng, những người lính trên mấy căn nhà nhô ra khỏi rìa mái và đồng loạt nhả tên vào bọn lính phía dưới. Cơn mưa tên rít lên trong không khí như những con chim bách thanh khát máu lao xuống con mồi của mình.

Một khoảnh khắc sau, khi những tên lính bắt đầu gào thét đau đớn vì những vết thương, Roran nói, “Giờ xông lên!” và nện gót chân vào Hỏa Tuyết.

Cùng nhau, anh và người của mình phi nước đại vòng qua căn nhà, kéo những con chiến mã của mình quẹo ngật đến mức họ gần như lộn nhào. Trông cậy vào tốc độ của mình và trình độ của những cung thủ bên trên, Roran lượn vòng qua đám lính, chúng đang vùng vẫy một cách hỗn loạn, cho đến khi anh đến địa điểm cuộc tấn công tai họa của Edric. Mặt đất ở đó loang đầy máu, và những xác chết của rất nhiều chiến binh chiến mã rải rác khắp khoảng trống giữa các căn nhà. Lực lượng còn sót lại của Edric đang phải đánh giáp lá cà với bọn lính. Roran ngạc nhiên thấy Edric vẫn còn sống, đang chung lưng chiến đấu với năm người lính của ông.

“Đi cùng tôi!” Roran hét lên với những người đi cùng anh khi họ lao vào trận chiến.

Bằng hai cú đá bất ngờ, Hỏa Tuyết hạ gục hai tên lính, đánh gãy tay cầm kiếm và phá thủng lồng ngực chúng. Hải lòng với chiến mã, Roran quai búa tứ tung, gầm gừ trong sự hân hoan điên cuồng của trận chiến khi anh đốn ngã hết tên này đến tên khác, không một tên nào có thể trụ được trước những cú đánh tàn bạo của anh. “Theo tôi!” anh hét lên khi anh lên ngang hàng với Edric và những người còn sống sót khác. “Theo tôi!” Trước mặt anh, trận mưa tên vẫn tiếp tục đổ xuống bọn lính, buộc chúng phải che chắn bằng khiên đồng thời cố gắng né gạt những thanh kiếm và mũi giáo của quân Varden.

Khi anh và lính của mình đã vây quanh nhóm Varden đang đứng, Roran hét lên, “Lui! Lui! Về chỗ mấy cái nhà!” Từng bước một, tất cả bọn họ rút lui cho đến khi họ ở ngoài tầm chém của bọn lính, và rồi họ quay đầu chạy thẳng về phía căn nhà gần nhất. Bọn lính bắn và giết mất ba người Varden trên đường chạy, nhưng số còn lại đến được căn nhà mà không bị thương tích gì.

Edric ngồi sụp xuống cạnh căn nhà, hơi thở hổn hển. Khi đã nói lại được, ông ra dấu về phía người của Roran và nói, “Can thiệp rất đúng lúc và rất được hoan nghênh, Cây-búa-dũng-mãnh, nhưng sao ta lại thấy cậu ở đây, mà không phi ra từ giữa đám lính, như ta trông đợi?”

Rồi Roran giải thích những việc mình đã làm và chỉ cho ông thấy các cung thủ trên mái nhà. Trán Edric sa sầm khi ông nghe Roran báo cáo. Tuy nhiên ông không truy cứu Roran vì tội bất tuân của mình mà chỉ nói, “Cho những người kia xuống ngay. Họ đã thành công trong việc phá hàng ngũ bọn lính. Giờ chúng ta phải trông cậy vào việc chơi kiếm trung thực để loại chúng.”

“Chúng ta còn quá ít người để tấn công trực tiếp bọn lính!” Roran phản đối. “Chúng áp đảo ta còn hơn ba trên một.”

“Thế thì ta sẽ lấy can trường bù số lượng!” Edric rống lên. “Ta được biết là cậu có can đảm, Cây-búa-dũng-mãnh, nhưng rõ ràng lời đồn đã làm và cậu nhát như một con thỏ để đang run vậy. Giờ thì làm như ta nói, và đừng chần vãn ta lần nữa!” Người đội trưởng chỉ một người của Roran. “Cậu kia, cho ta mượn con ngựa.” Sau khi người lính xuống ngựa, Edric trèo lên và nói, “Một nửa số các cậu lên ngựa, theo ta; ta đi tiếp viện cho Sand. Những người khác, ở lại với Roran.” Đá vào sườn con ngựa, Edric phi nước đại cùng những người ông chọn theo, phi từ nhà này sang nhà khác khi tìm đường đi vòng qua đám lính đang tùm tùm ở trung tâm ngôi làng.

Roran lắc đầu tức giận nhìn họ rời đi. Anh chưa từng bao giờ để cho ai chần vãn lòng can đảm của mình mà không đáp lại lời chỉ trích bằng lời hoặc bằng những cú đánh. Tuy nhiên khi mà trận chiến còn tiếp diễn thì sẽ không thích đáng cho anh đối đầu với Edric. Được lắm, Roran nghĩ, ta sẽ cho Edric thấy lòng can đảm mà ông ta tưởng mình thiếu. Nhưng đó sẽ là tất cả những gì ông ta lấy được của mình. Mình sẽ không cho cung thủ ra đối mặt với bọn lính khi mà ở vị trí hiện giờ họ an toàn hơn và hiệu quả hơn.

Roran quay lại xem xét những người mà Edric đã để lại cho anh. Trong số những người mà họ cứu được, Roran mừng vì thấy Carn, trầy xước và máu me, nhưng về tổng thể, vô sự. Họ gật đầu với nhau, và Roran nói với cả nhóm: “Các anh đã nghe Edric nói đấy. Tôi không đồng ý. Nếu làm theo ý ông ta, tất cả chúng ta sẽ tàn đời thành một đồng trước khi mặt trời lặn. Chúng ta vẫn có thể thắng trận này, nhưng không phải bằng cách bước thẳng vào chỗ chết! Chúng ta thiệt về số lượng, thì có thể bù lại bằng khôn ngoan. Các anh biết tôi đã đến gia nhập Varden như thế nào. Các anh biết tôi đã từng chiến đấu và đánh bại Đế quốc, và chỉ trong một làng như vậy thôi! Chuyện này tôi làm được, tôi thể với các anh. Nhưng tôi không thể làm một mình. Các anh có theo tôi không? Nghĩ kĩ đi. Tôi sẽ nhận trách nhiệm vì bỏ qua lệnh của Edric, nhưng ông ta và Nasuada có thể vẫn trừng phạt bất cứ ai có liên quan.”

“Thế thì họ là đồ ngốc,” Carn làu bàu. “Họ thích chúng ta chết ở đây à? Không, tôi nghĩ là không. Anh có thể tin tưởng tôi, Roran.”

Ngay khi Carn tuyên bố, Roran thấy những người khác giữ thẳng vai, cân lại hàm và mắt họ bừng cháy với quyết tâm mới, và anh biết họ đã quyết định chia sẻ số phận với anh, cho dù là vì họ không muốn bị tách ra khỏi pháp sư duy nhất của đội. Rất nhiều người là những chiến sĩ Varden đã nợ ơn cứu mạng của một thành viên trong Du Vrangr Gata, và những kỵ binh mà Roran đã gặp thà tự đâm vào chân mình còn hơn là ra chiến trận mà không có một pháp sư ở kề bên.

“Được,” Harald nói. “Anh cũng có thể tin tôi, Cây-búa-dũng-mãnh.”

“Vậy theo tôi!” Roran nói. Với tay xuống, anh kéo Carn lên lưng Hỏa Tuyết ngồi sau anh, rồi khẩn trương đưa nhóm của mình quay lại vòng qua làng đến chỗ những cung thủ trên mái nhà, họ vẫn tiếp tục bắn tên vào bọn lính. Trong lúc Roran và người của anh phi từ nhà này sang nhà khác, các mũi tên vù vù lướt qua họ – âm thanh nghe như những con côn trùng khổng lồ giận dữ – và một cái thậm chí còn xuyên một nửa qua khiên của Harald.

Khi họ đã an toàn sau chỗ nấp, Roran bảo những người trên ngựa đưa cung tên cho những người dưới đất, và những người này lại trèo lên mái tham gia với các cung thủ kia. Khi họ trèo lên theo lời anh, Roran ra hiệu với Carn, anh này đã nhảy khỏi Hỏa Tuyết ngay khi họ dừng lại, và nói, “Tôi cần một thần chú của cậu. Cậu có thể che chắn cho tôi và mười người khác khỏi bị tên bắn không?”

Carn ngằn ngừ. “Bao lâu?”

“Một phút? Một giờ? Ai mà biết?”

“Che chắn từng đấng người khỏi một nắm tên thôi sẽ nhanh chóng vượt quá giới hạn của tôi... Nhưng nếu anh không phiền việc tôi chặn những mũi tên trên đường bay, tôi có thể bẻ hướng của chúng khỏi các anh, như thế –”

“Thế cũng được.”

“Chính xác anh muốn tôi bảo vệ ai?”

Roran chỉ những người anh chọn để đi cùng mình, và Carn hỏi tên từng người họ. Đứng gù vai lên, Carn bắt đầu lảm nhảm bằng cổ ngữ, mặt tái đi và căng thẳng. Ba lần anh ta cố tung phép, nhưng cả ba lần đều hỏng. “Xin lỗi,” anh nói, run run thở ra. “Tôi không tập trung được.”

“Chết tiệt, đừng xin lỗi,” Roran làu bàu. “Cứ làm đi!” Nhảy khỏi Hỏa Tuyết, anh nắm lấy hai bên đầu Carn, giữ anh ta đứng yên. “Nhìn tôi này! Nhìn thẳng vào mắt tôi này. Đúng rồi. Cứ nhìn tôi... Tốt. Giờ đặt phép xung quanh chúng tôi đi.”

Nét mặt Carn thư thái và vai anh thả lỏng, rồi với một giọng tự tin, anh lặp lại câu thần chú. Ngay khi bật ra từ cuối cùng, anh khế đổ vào tay Roran trước khi hồi phục lại. “Xong rồi,” anh nói.

Roran vỗ nhẹ vào vai anh ta, rồi lại trèo lên Hỏa Tuyết. Lướt mắt qua mười kỵ sĩ, anh nói, “Yểm trợ sau lưng và hai cánh của tôi, nhưng cứ ở sau tôi chừng nào mà tôi vẫn còn vung được búa.”

“Tuân lệnh!”

“Hãy nhớ, những mũi tên không thể làm hại được các anh nữa. Carn, cậu ở đây. Đừng cử động quá nhiều; giữ sức đi. Nếu cậu thấy không thể duy trì được thần chú nữa, ra hiệu cho chúng tôi trước khi cậu kết thúc. Đồng ý không?”

Carn ngồi trên bậc cửa của căn nhà, gật đầu. “Đồng ý.”

Siết lại tay quanh khiên và búa, Roran hít thật sâu, cổ trắn tĩnh. “Cố lên nào,” anh nói, và chắt lưỡi cho Hỏa Tuyết chạy.

Với mười người lính cưỡi ngựa sau lưng, Roran phi ra giữa con đường đất chạy giữa các căn nhà và đối diện bọn lính một lần nữa. Năm

trăm tên hay khoảng đó trong đoàn quân của Galbatorix vẫn đang ở trung tâm ngôi làng, hầu hết bọn chúng đều cúi hoặc quỳ đằng sau khiên của mình trong khi cố gắng lên lại nỏ. Thỉnh thoảng một tên lại đứng lên và nhả một mũi về phía các cung thủ trên mái nhà trước khi lại thụp xuống đằng sau cái khiên khi một mũi tên xé gió bay qua chỗ hấn vừa mới đứng. Khắp khoảng trống vương vãi xác người, những mũi tên rải rác đầy mặt đất như lau sậy đâm ra từ đất đầm máu. Vài chục thước phía bên kia bọn lính, Roran có thể thấy một nhóm thân thể vùng vẫy, và anh cho rằng đó là chỗ mà Sand, Edric, và bất cứ thứ gì còn lại trong lực lượng của họ đang chiến đấu với bọn lính. Nếu người phụ nữ trẻ và cậu bé đang ở trong khoảng trống, anh không nhận ra họ.

Một mũi tên lao đến Roran. Khi mũi tên còn cách ngực anh không tới một thước, nó đột ngột đổi hướng và bay nghiêng đi, trượt khỏi anh và đồng đội. Roran nao núng, nhưng mũi tên đã bay qua rồi. Họng anh nghẹn lại, và nhịp tim tăng gấp đôi.

Liếc xung quanh, Roran phát hiện một cái xe hàng đổ võ tựa vào một căn nhà bên tay trái. Anh chỉ vào nó và nói, “Kéo cái kia ra đây và lật ngược nó lại. Chấn bớt càng nhiều đường càng tốt.” Anh hét lên với các cung thủ, “Đừng để bọn lính lên sang đánh từ hai cánh! Lúc nào chúng xông vào ta, làm mỏng lực lượng chúng đi càng nhiều càng tốt. Còn lúc nào hết tên là xuống gia nhập với bọn tôi ngay lập tức!”

“Rõ!”

“Coi chừng bắn nhầm bọn tôi, không tôi thề là sẽ ám nhà các anh đến ngày tận thế!”

“Rõ!” Thêm nhiều mũi tên nữa bay vào Roran và những người lính, nhưng trong mọi trường hợp các mũi tên đều trượt khỏi vòng bảo vệ của Carn và đổi hướng đâm vào tường hoặc xuống đất hoặc biến luôn lên trời.

Roran nhìn người của anh kéo cái xe hàng ra đường. Khi họ gần xong, anh ngẩng đầu, hít hơi đầy phổi, rồi hướng giọng nói về phía bọn lính, anh rống lên, “Này bọn chó thối tha rúm ró kia! Xem mười một người bọn ta chặn đường bọn mày đây. Thắng bọn tao, thì bọn mày sẽ được tự do. Thử dùng tay đi nếu chúng mày có gan. Sao? Do dự à? Dững khí đàn ông của chúng mày đâu rồi, bọn giòi bọ biến dạng, bọn sát nhân mặt heo bệnh hoạn kia? Cha chúng mày là đồ ngu si chảy nhớt đáng lẽ phải chết chìm từ lúc mới sinh! Đúng, và mẹ chúng mày là đồ rác rưởi

vô giá trị, là thê thiếp của lũ Urgals!”

Roran cười thỏa mãn khi vài tên trong bọn lính hú lên giận dữ và bắt đầu nhục mạ lại anh. Tuy nhiên, một tên trong bọn có vẻ đã mất tinh thần chiến đấu tiếp, vì hắn bật dậy và chạy về phía bắc, che chắn mình bằng cái khiên và nhảy nhặng xị từ bên này sang bên kia trong nỗ lực tuyệt vọng tránh né các cung thủ. Bất chấp nỗ lực của hắn, nhóm Varden bắn hắn chết tươi trước khi hắn chạy được hơn ba mươi thước.

“Ha!” Roran kêu lên. “Đồ hèn, tất cả chúng mày, đồ chuột sông chấy rận! Nếu tin này cho chúng mày thêm can đảm, thì cho chúng mày biết: Roran Cây-búa-dũng-mãnh là tên của tao, và Eragon Khắc-tinh của Tà-thần là em họ tao! Giết được tao, lão vua thối tha đó sẽ thưởng chúng mày chức bá tước đấy, có khi còn hơn. Nhưng chúng mày sẽ phải giết tao với một lưỡi gươm; nỏ của chúng mày không ích gì với tao đâu. Tới đi, đồ ốc sên; đồ con đỉa; đồ ve trắng chết đói! Tới hạ tao đi nếu chúng mày có thể!”

Những tiếng hét xông trận vang lên xôn xao, một nhóm ba chục tên lính liệng mấy cây nỏ đi, rút những thanh kiếm sáng loáng ra, và, khiên giơ cao, chạy về phía Roran và người của anh.

Qua vai phải của mình, Roran nghe Harald nói, “Thưa ngài, chúng đông hơn ta nhiều.”

“Đúng,” Roran nói, dán chặt mắt vào bọn lính. Bốn tên trong số chúng vấp ngã và nằm bất động trên đất, bị xuyên thủng bởi vô số mũi tên.

“Nếu cả bọn đánh cùng một lúc, chúng ta không có cơ đâu.”

“Đúng, nhưng không đâu. Nhìn xem, chúng bối rối và mất tổ chức rồi. Chắc chỉ huy của chúng gục rồi. Miễn là chúng ta giữ vững đội hình, chúng không đè bẹp được ta đâu.”

“Nhưng mà, Cây-búa, chúng ta cũng không thể giết hết từng dãy tên được!”

Roran liếc Harald ở phía sau. “Chắc chắn có thể! Chúng ta chiến đấu để bảo vệ gia đình chúng ta và để giành lại nhà và đất của chúng ta. Còn chúng chiến đấu là vì Galbatorix bắt chúng làm thế. Chúng không có được trái tim cho trận đánh này. Cho nên hãy nghĩ về gia đình anh, nghĩ về nhà anh, và nhớ rằng anh đang bảo vệ những điều đó. Một người đàn ông chiến đấu vì những điều lớn lao hơn bản thân anh ta có thể giết bay

cả trăm tên lính!” Trong lúc nói, Roran nhìn thấy trong tâm trí anh hình ảnh Katrina trong bộ váy cưới màu xanh dương, và anh ngửi thấy hương thơm từ da cô, và anh nghe thấy giọng nói calm lạnh của cô trong cuộc nói chuyện của họ khuya đêm đó.

Katrina.

Rồi bọn lính đã ở trước mặt họ, và trong một lát Roran không nghe thấy gì ngoài những tiếng thịch thịch của kiếm nảy ra khỏi khiên của anh và tiếng loảng xoảng khi búa của anh giông xuống mũ sắt và những tiếng kêu la của bọn lính khi chúng bẹp rúm dưới búa của anh. Bọn lính quăng mình vào anh với sức mạnh tuyệt vọng, nhưng chúng không phải đối thủ của anh và đồng đội. Khi anh hạ gục tên lính cuối cùng, Roran phá ra cười phấn khởi. Thực là vui khi được nghiền nát những kẻ sẽ làm hại vợ và đứa con chưa chào đời của anh!

Anh vui mừng thấy không một ai trong số lính của anh bị thương nghiêm trọng. Anh cũng nhận thấy trong cuộc đụng độ, vài cung thủ trên mái đã xuống khỏi mái nhà và chiến đấu trên lưng ngựa với họ. Roran cười toe với mấy người mới và nói, “Chào mừng đến với trận chiến!”

“Nhiệt liệt là đằng khác!” một người đáp lại.

Đưa cây búa phủ máu của anh chỉ vào lề đường bên phải, Roran nói, “Anh, anh, và anh, chắt đóng mấy cái xác ra kia. Dùng thêm cái xe để tạo ra một cái pheù, như thế mỗi lượt sẽ chỉ có hai hay ba tên xông vào được thôi.”

“Tuân lệnh!” những người lính trả lời, nhảy khỏi lưng ngựa.

Một mũi tên rít lên lao vào Roran. Anh phớt lờ nó và tập trung vào nhóm lính chính, ở đó có một toán nữa, có lẽ khoảng một trăm tên, đang tụ tập lại chuẩn bị cho trận kịch chiến thứ hai. “Nhanh lên!” anh hét lên với những người đang dời chỗ mấy xác chết. “Chúng đến ngay trước mặt rồi. Harald, đi giúp đi.”

Roran liếm môi, hồi hộp khi nhìn người của anh làm việc trong khi bọn lính đang đến gần. Anh nhẹ nhõm nhìn bốn người Varden kéo cái xác cuối cùng vào chỗ và trèo trở lên ngựa trước khi toán lính bỏ tới.

Những căn nhà ở hai bên đường, cũng như cái xe hàng lật ngược và rào chắn kinh khủng bằng xác người, làm chậm và ngăn cản dòng lính, cho đến khi chúng gần như bị tắc lại khi đến được chỗ Roran. Đám lính

bị ép lại quá chặt, chúng vô phương thoát khỏi những mũi tên cắm xuống chúng từ phía trên.

Hai hàng lính đi đầu mang giáo, và chúng dùng để đe dọa Roran và những người Varden khác. Roran né được ba nhát đâm, nguyên rủa vì anh không thể với quá được cây giáo bằng cái búa của mình. Rồi một tên đâm trúng Hỏa Tuyết vào phần vai, Roran cúi rạp ra trước để khỏi bị quẳng xuống đất khi con ngựa hí vang và lồng lên.

Khi Hỏa Tuyết hạ trở xuống, Roran trượt ra khỏi yên, giữ con ngựa ở giữa anh và hàng rào lính dùng giáo. Hỏa Tuyết nhảy lên khi một cây giáo nữa xuyên vào da nó. Trước khi bọn lính có thể làm nó bị thương tiếp, Roran giật cương Hỏa Tuyết và bắt nó nhảy lùi ra sau cho đến khi đủ khoảng trống giữa những con ngựa khác để nó có thể xoay trở. “Yah!” anh hét lên, và phát vào mông con ngựa, cho nó phi nước đại ra khỏi làng.

“Tránh đường!” Roran gầm lên, vẩy nhóm Varden. Họ tạo một khoảng trống cho anh giữa đám ngựa của họ, và anh lại vọt lên tuyến đầu của trận đánh, giắt búa vào thắt lưng.

Một tên lính thọc giáo vào ngực Roran. Anh chặn nó bằng cổ tay, bị cái cán bằng gỗ cứng làm thâm tím, rồi giật cây giáo khỏi tay tên lính. Hắn ngã dập mặt xuống đất. Quay cây giáo trong tay, Roran đâm tên lính, rồi nhào ra trước và đâm luôn hai tên nữa. Roran đứng rộng chân, trụ vững hai chân trên nền đất tươi tốt nơi mà một lần nữa anh lại mong ước được gây dựng mùa màng, rồi vung vẩy cây giáo vào đám lính, hét lớn, “Tối đi, lũ khốn đê tiện! Giết tao đi nếu chúng mày làm được! Tao là Roran Cây-búa-dũng-mãnh, và tao không sợ thằng nào cả!”

Bọn lính bước tới trước, ba tên bước qua xác các đồng đội cũ của chúng để giao chiến với Roran. Nhảy sang một bên, anh xiên cây giáo vào hàm tên ngoài cùng bên phải, làm tan tành răng của hắn. Máu loang ra trên lưỡi giáo khi anh rút nó ra và, quy xuống một gối, anh xỏ lựu tên ở giữa vào trúng nách hắn.

Một va chạm làm rung động vai trái Roran. Khiên của anh dường như nặng hơn gấp đôi. Nhô đầu lên, anh thấy một cây giáo đang ghim vào tấm ván gỗ sồi trên khiên của anh, và tên lính còn lại của bộ ba nhào vào anh với một thanh kiếm tuốt trần. Roran đưa cây giáo lên quá đầu như là anh đang chuẩn bị ném nó và, khi tên lính chùn bước, anh đá vào giữa hai chân hắn. Anh giải quyết hắn với một cú duy nhất. Trong

khoảng tạm lắng ngắn ngủi sau đó của cuộc chiến, Roran gỡ cái khiên vô dụng khỏi tay và liệng nó cùng với cây giáo đang găm vào xuống dưới chân bọn lính, hy vọng làm rối chân chúng.

Thêm nhiều tên lính bước tới, nao núng vì nụ cười toe toét hung tợn và cây giáo thọc xĩa của Roran. Một núi xác người mọc lên trước mặt anh. Khi nó lên đến ngang hông, Roran nhảy lên trên cái khoảng hẹp đẫm máu, và anh đứng nguyên ở đó, bất chấp khó giữ thăng bằng, vì độ cao cho anh lợi thế. Do bọn lính buộc phải trèo lên một dốc xác người để với đến chỗ anh, nên anh có thể giết cả mớ bọn chúng khi chúng vấp phải một cái tay hay một cái chân hay giẫm lên cái cổ mềm oặt của một trong số những kẻ tiền nhiệm của mình, hay trượt chân trên một cái khiên nằm nghiêng.

Từ vị trí cao của mình, Roran thấy những tên lính còn lại đều đã tham gia hết vào cuộc tấn công, trừ hai chục tên ở đầu kia làng vẫn đang đánh với lính của Sand và Edric. Anh nhận ra anh sẽ không thể nghỉ ngơi gì nữa cho đến khi trận đánh kết thúc.

Thời gian trôi qua, Roran lãnh thêm hàng tá vết thương. Nhiều vết thương không đáng kể – một vết cắt ở mặt trong cẳng tay, một ngón tay gãy, một vết rách dọc sườn chỗ mà một con dao găm đã rạch xuyên áo giáp – nhưng những vết khác thì không. Một tên nằm trên đồng xác đã đâm Roran vào bắp chân phải, làm anh cà nhấc. Không lâu sau đó, một tên to đùng chắc nịch bốc mùi hành và phó mát ngã đè lên Roran và, trong hơi thở hấp hối, hắn đâm một mũi tên vào vai trái Roran, khiến sau đó anh không thể nhấc tay mình lên quá đầu. Roran cứ để mũi tên găm vào thịt, vì anh biết anh có thể chảy máu đến chết nếu rút nó ra. Đau đớn trở thành cảm giác thống trị anh; mọi cử động của anh đều gây ra những đau đớn mới, nhưng đứng yên có nghĩa là chết, do đó anh tiếp tục tung ra những cú chết người, bất chấp những thương tích và bất chấp sự kiệt sức.

Thình thoảng Roran ý thức được nhóm Varden ở sau lưng hoặc bên cạnh anh, như khi họ ném một cây giáo ngang qua anh, hay khi một lưới gươm phóng qua vai, hạ gục một tên sắp sửa đánh vỡ sọ anh, nhưng chủ yếu Roran đơn độc đối diện bọn lính, do đồng xác mà anh đang đứng ở trên và khoảng trống giới hạn giữa cái xe hàng lật ngược và mấy căn nhà. Phía trên, các cung thủ vẫn còn tên tiếp tục bắn yểm trợ, những mũi tên xám lông ngỗng của họ đâm thấu bất kể xương hay gân.

Lâu sau đó, Roran xiên cây giáo của mình vào một tên lính, và khi mũi giáo đâm vào áo giáp hắn, cái cán liền nứt ra và tách dọc. Tên lính có vẻ bất ngờ vì thấy mình còn sống, vì hắn ngập ngừng trước khi vung kiếm lên trả đòn. Sự chậm trễ bất cẩn của hắn cho phép Roran cúi xuống bên dưới thanh thép đang rung lên, nhặt một cây giáo khác trên mặt đất, rồi dùng nó kết liễu tên lính. Roran chán nản và phần nộ nhận thấy cây giáo thứ hai cũng không trụ được tới một phút trước khi vỡ tan trong tay anh. Ném những mảnh vụn vào bọn lính, Roran lấy một cái khiên từ một cái xác và rút búa ra khỏi thất lừng. Ít nhất, cây búa của anh chưa bao giờ làm anh thất vọng.

Kiệt quệ chứng tỏ là kẻ thù lớn nhất của Roran khi mấy tên cuối cùng trong bọn lính từ từ tiếp cận, tên nào cũng đợi đến lượt mình đấu với Roran. Tứ chi anh nặng nề và thiếu sức sống, thị lực anh chập chờn, và có vẻ anh không thể hít đủ không khí, vậy mà làm cách nào đó anh vẫn triệu tập được sức mạnh để hạ gục đối thủ tiếp theo của mình. Do phản xạ của anh chậm đi, bọn lính gây thêm cho anh vô số vết cắt và thâm tím mà trước đó anh đã có thể tránh dễ dàng.

Khi khoảng trống hiện ra giữa mấy tên lính, và qua đó Roran thấy không gian rộng mở, anh biết cuộc thử thách của anh đã gần kết thúc. Anh không tỏ ra khoan dung với mười hai tên cuối cùng này, chúng cũng không hề yêu cầu điều đó, mặt dù chúng không thể hy vọng vượt qua được anh và nhóm Varden đằng sau. Chúng cũng không hề cố chạy trốn. Thay vào đó, chúng nhào vào anh, găm gờ, chửi rủa, chỉ mong muốn giết kẻ đã tàn sát bao nhiêu đồng đội của chúng trước khi chúng tới được khoảng trống.

Ở một mức nào đó, Roran khâm phục lòng can đảm của chúng.

Tên bắn xuyên ngực bốn tên trong bọn, quật ngã chúng. Một mũi giáo ném ra từ đầu đó sau lưng Roran trúng xương đòn tên thứ năm và hắn cũng đổ xuống cái giường xác chết. Thêm hai cây giáo nữa chọn được nạn nhân, và rồi mấy tên lính đến được chỗ Roran. Tên đi đầu chọt vào Roran bằng một cái rìu gắn đinh. Mặc dù Roran có thể cảm thấy đầu mũi tên nghiêng vào xương, nhưng anh vẫn vung tay trái lên dùng khiên chặn cái rìu. Hú lên vì đau và điên tiết, cũng như khát khao cháy bỏng được kết thúc trận đánh, Roran quay vòng cây búa và kết liễu tên lính với một quả vào đầu. Không dừng lại, Roran nhảy tới trên cái chân lành lặn và nện tên tiếp theo liền hai quả vào ngực trước khi hắn có thể phòng thủ, đập vỡ xương sườn hắn. Tên thứ ba tránh được hai đòn của

Roran, nhưng rồi Roran lừa hắn với một cú nghi binh và khử luôn hắn. Hai tên cuối cùng kéo về Roran từ hai phía, chém vào mắt cá anh khi chúng trèo lên đỉnh của đồng xác. Sinh lực bùng lên, Roran cầm cự với chúng trong một lúc lâu và mệt nhọc, cả hai bên cùng cho và nhận thương tích, cho đến cuối cùng anh giết một tên bằng cách đục thủng mũ giáp của hắn và tên kia bằng cách đập gãy cổ hắn với một cú chuẩn xác.

Roran chao đảo rồi gục xuống.

Anh thấy mình được đỡ dậy, liền mở mắt ra và thấy Harald đang kê một túi rượu vào miệng mình. “Uống đi,” Harald nói. “Anh sẽ thấy đỡ hơn.”

Ngực phập phồng, Roran vừa hít hơi vừa uống vài ngụm. Rượu ấm làm cay xè khoang miệng méo mó của anh. Anh cảm thấy chân mình vững lại và nói, “Ôn rồi, anh cứ thả tôi ra.”

Roran tựa vào cây búa và quan sát chiến trường. Lần đầu tiên anh nhận thức được đồng xác người đã dâng cao đến thế nào; anh và đồng đội phải đứng cao ít nhất là sáu thước trong không trung, gần như ngang óc mấy căn nhà ở hai bên. Roran thấy hầu hết bọn lính chết vì tên bắn, nhưng kể cả thế, anh biết tự anh cũng đã tàn sát một lượng vô kể.

“Bao... bao nhiêu?” anh hỏi Harald.

Người lính máu me đầy người lắc đầu. “Sau ba mươi hai thì tôi mất đầu. Chắc người khác biết đấy. Những gì anh đã làm, Cây-búa-dũng-mãnh... Chưa bao giờ tôi thấy một kỳ công như vậy, thực hiện bởi một người với khả năng của người thường. Rồng Saphira đã chọn đúng; người trong gia đình anh đúng là những chiến binh không giống ai. Không một sinh vật nào sánh được can trường của anh, Cây-búa ạ. Dù hôm nay anh đã tàn sát bao nhiêu, tôi –”

“Một trăm chín mươi ba!” Carn kêu lên, trèo lên chỗ họ.

“Cậu chắc không?” Roran hỏi, nghi ngờ.

Carn gạt đầu khi anh đến chỗ họ. “Chính xác! Tôi đã quan sát, và tôi đếm rất cẩn thận. Một trăm chín mươi ba tên, là - chín mươi tư nếu anh tính cả cái thằng mà anh đâm thủng ruột trước khi đội cung xử hắn.”

Con số làm Roran sững sờ. Anh không ngờ con số tổng thể lại lớn

đến thế. Anh bật ra một tiếng cười khan. “Tiếc là không có thêm. Thêm bảy thằng nữa là tôi có chẵn hai trăm.”

Những người khác cũng cười.

Lo lắng phủ lên gương mặt gày gò, Carn đưa tay đến cái chốt đâm ra từ vai trái Roran, nói, “Đây, để tôi xem vết thương cho.”

“Không!” Roran nói, và gạt tay anh ta ra. “Có thể có những người khác bị nặng hơn tôi. Xem cho họ trước đi.”

“Roran, có mấy vết cắt có thể nguy hiểm tính mạng nếu tôi không cầm máu lại. Sẽ chỉ mất –”

“Tôi ổn,” anh càu nhàu. “Cứ mặc tôi.”

“Roran, nhìn lại anh kìa!”

Anh nhìn rồi ngoảnh đi. “VẬY thì nhanh nhanh lên.” Roran nhìn chăm chăm bầu trời quang đãng, tâm trí trống rỗng khi Carn kéo mũi tên ra khỏi vai anh và lẩm nhẩm vài câu thần chú. Ở mỗi chỗ thần chú phát tác, Roran cảm thấy da anh ngứa lên và ngộ nguậy, tiếp theo đó là sự sung sướng khi cơn đau chấm dứt. Khi Carn đã xong, Roran vẫn đau, nhưng không quá đau nữa, và tâm trí sáng sủa hơn trước.

Việc chữa trị làm Carn xám mặt và run rẩy. Anh tì vào đầu gối cho đến khi cơn run rẩy ngừng lại. “Tôi sẽ đi...” Anh ngừng lại lấy hơi. “... đi giúp những người bị thương khác.” Anh đứng thẳng người và tìm đường trèo xuống dưới, lắc lư như đang say rượu.

Roran nhìn anh ta đi, lo lắng. Rồi anh chợt thối mác về số phận những người còn lại trong đoàn của họ. Anh nhìn về phía đầu kia của làng, không thấy gì ngoài những thân thể vương vãi, một số trong trang phục đỏ của Đế quốc, số khác là len nâu của Varden. “Edric với Sand sao rồi?” anh hỏi Harald.

“Tôi xin lỗi, Cây-búa, nhưng tôi chẳng thấy gì ngoài tầm gươm của tôi.”

Gọi mấy người vẫn đứng trên mái nhà, Roran hỏi, “Edric với Sand sao rồi?”

“Chúng tôi không biết, Cây-búa!” họ đáp.

Dùng búa giữ thăng bằng, Roran từ từ trèo xuống đồng xác người, với Harald và ba người khác bên cạnh, họ băng qua trắng trổng ở trung

tâm làng, xử tử bất cứ tên lính nào còn sống. Khi họ đến rìa trắng trống, nơi số Varden chết thảm vượt trội số quân lính, Harald đập kiếm lên khiên và la lên, “Có ai còn sống không?”

Một lúc sau, một giọng nói đáp lại từ phía những căn nhà: “Xưng tên đi!”

“Harald và Roran Cây-búa-dũng-mãnh và những người Varden khác. Nếu người phục vụ Đế quốc, thì hãy đầu hàng đi, vì đồng đội của người chết hết rồi và người không thể đánh được bọn ta đâu!”

Từ đâu đó giữa mấy căn nhà có tiếng loảng xoảng kim loại rơi, và rồi một hai người một, các chiến binh Varden hiện ra từ chỗ trốn và đi khắp khiêng ra trắng trống, nhiều người đang dìu những đồng đội bị thương. Họ tỏ vẻ sững sốt, và vài người bị dính rất nhiều máu, khiến Roran lúc đầu nhầm họ với những tên lính bị bắt. Anh đếm được hai mươi tư người. Trong số những người đi sau cùng có Edric, đỡ theo một người bị mất cánh tay phải trong trận đánh.

Roran ra hiệu, và hai người của anh vội tới đỡ cho Edric. Người đội trưởng thẳng người dậy. Từng bước chậm chạp, ông đến chỗ Roran và nhìn thẳng vào mắt anh, vẻ mặt khó hiểu. Cả ông và Roran đều không chuyển động, và Roran nhận thấy khoảng đất trống trở nên đặc biệt yên lặng.

Edric là người đầu tiên nói. “Bao nhiêu người của cậu còn sống?”

“Hầu hết. Không phải toàn bộ, nhưng hầu hết.”

Edric gật đầu. “Còn Carn?”

“Cậu ấy sống... Thế còn Sand?”

“Một tên bắn trúng anh ta lúc hấn tấn công. Anh ta chết chỉ vài phút trước.” Edric nhìn trượt qua Roran, rồi nhìn về phía đồng xác chết. “Cậu làm trái lệnh ta, Cây-búa-dũng-mãnh.”

“Vâng.”

Edric đưa một bàn tay mở về phía anh.

“Đội trưởng, không!” Harald kêu lên, bước tới trước. “Nếu không nhờ Roran, chúng tôi đã chẳng còn ai đứng đây. Và lẽ ra ngài phải thấy anh ấy đã làm những gì; anh ấy tự tay hạ gần hai trăm tên!”

Lời cầu xin của Harald không gây ấn tượng gì với Edric, ông tiếp tục

đưa tay ra. Roran cũng giữ nguyên vẻ thản nhiên.

Harald liền quay sang anh nói, “Roran, anh biết mọi người ủng hộ anh. Nói đi, chúng tôi sẽ –”

Roran liếc mắt ra dấu cho anh ta yên lặng. “Đừng ngốc thế.”

Edric nói qua đôi môi mỏng, “Ít nhất cậu cũng không hoàn toàn mất khôn. Harald, ngậm cái miệng cậu lại trừ khi cậu muốn dẫn đầu đám ngựa thồ suốt đường về.”

Nâng cây búa lên, Roran trao cho Edric. Rồi anh mở khóa đai lưng, thanh kiếm và dao găm của anh giắt ở đó, và anh cũng nộp luôn cho Edric. “Tôi không có vũ khí nào khác,” anh nói.

Edric gạt đầu dữ tợn, và ngoắc cái dây lưng lên vai. “Roran Cây-búa-dũng-mãnh, bằng việc này ta sa thải cậu khỏi đội. Ta có lời hứa danh dự của cậu rằng cậu sẽ không cố bỏ trốn chứ?”

“Thưa có.”

“Vậy thì cậu có thể trở nên hữu ích ở chỗ nào cậu có thể, còn trong mọi trường hợp khác, cậu sẽ cư xử như một tù nhân.” Edric nhìn quanh và chỉ vào một người lính, “Fuller, cậu sẽ nhận vị trí của Roran cho đến khi chúng ta trở lại trụ sở chính của Varden và Nasuada sẽ quyết định phải làm gì về việc này.”

“Rõ, thưa ngài,” Fuller nói.

Trong vài giờ, Roran cúi người cùng các chiến binh khác thu nhặt các xác chết của người bên họ và chôn trên con đường rìa làng. Trong lúc làm việc, Roran nhận ra chỉ có chín người trong số tám mươi một lính của anh bị chết trong trận đánh, trong khi Edric và Sand đã mất gần một trăm năm mươi người, và Edric lẽ ra đã mất nhiều hơn, không kể một nhóm lính đã đi theo Roran sau khi anh đến cứu họ.

Khi họ đã mai táng xong những người thương vong, nhóm Varden nhặt lại các mũ tên, rồi dựng một giàn thiêu ở giữa làng, lột bỏ quân trang của bọn lính, kéo chúng lên trên đồng gỗ, rồi châm lửa. Những cái xác cháy làm bốc đầy trời những cột khói đen nhờn mỡ kéo lên phải đến hàng dặm. Qua làn khói, mặt trời nhìn như một cái đĩa dẹt màu đỏ.

Không thể tìm thấy người phụ nữ trẻ và cậu bé mà bọn lính đã bắt giữ. Vì không thấy xác của họ trong số xác chết, Roran đoán hai người đã trốn khỏi làng khi trận chiến nổ ra, và anh nghĩ đó là điều hay nhất

mà họ có thể làm được. Anh chúc họ may mắn, dù họ đã đi bất cứ đâu.

Roran ngạc nhiên và vui mừng thấy Hỏa Tuyết chạy nước kiệu vào làng vài phút trước khi nhóm Varden chuẩn bị rời đi. Ban đầu con ngựa bất kham và cảnh giác, không cho phép ai đến gần, nhưng bằng cách nói chuyện nhẹ nhàng với nó, Roran đã xoay sở trấn tĩnh được con ngựa đủ để làm sạch và băng bó vết thương ở vùng vai của nó. Vì cười Hỏa Tuyết lúc nó còn chưa lành hoàn toàn là không khôn ngoan, Roran buộc nó vào trước mấy con ngựa thồ, và con ngựa tỏ ra không thích ngay lập tức, nó cụp tai lại, quất đuôi sang hai bên, và cong môi lên để nhe răng ra.

“Ngon nào,” Roran nói, vuốt ve cổ con ngựa. Hỏa Tuyết đảo tròn mắt nhìn anh và hí khế, tai nó từ từ thả lỏng.

Rồi Roran nhảy lên một con ngựa thiện vốn thuộc về một người Varden đã chết và đi đến cuối hàng người tập trung giữa những căn nhà. Roran tặng lời nhiều cái liếc nhìn của họ, mặc dù anh thấy phần khởi khi vài người bọn họ lẩm bẩm, “Tốt lắm.”

Trong lúc ngồi đợi Edric ra lệnh xuất phát, Roran nghĩ đến Nasuada và Katrina và Eragon, và một cảm giác sợ hãi bao trùm suy nghĩ của anh khi anh tự hỏi liệu họ sẽ phản ứng ra sao khi biết sự nổi loạn của mình. Roran gạt bỏ những lo lắng của mình một giây sau đó. Mình đã làm những gì đúng đắn và cần thiết, anh tự nhủ. Mình sẽ không hối tiếc, không cần biết kết quả có thể ra sao.

“Đi thôi!” Edric hét lên từ phía đầu đoàn người.

Roran thúc con ngựa đi nhanh hơn, và anh cùng những người khác đồng loạt tiến về phía tây, ra khỏi làng, bỏ lại đồng xác lính cháy dần vào hư không.

Chương 37

Thông điệp trong gương

Ánh bình minh phủ khắp người Saphisra, thắm vào người một sự ấm áp dễ chịu.

Cô nàng nằm phơi nắng trên một phiến đá bên trên căn lều bọc vải trắng trơn của Eragon chừng vài bộ. Hành động đêm qua: bay trinh sát các cứ điểm của triều đình, việc mà cô ả làm mỗi đêm kể từ khi Nasuada gọi Eragon tới núi rồng ruột Farthen Dûr, đã khiến cô nàng uể oải. Những chuyến bay này thật cần thiết để che dấu sự vắng mặt của Eragon, nhưng chương trình này khiến cô nàng bị hao mòn thể lực, mặc dù màn đêm không khiến cô ả hoảng sợ, nhưng cô nàng không phải là kẻ có thói quen sống về đêm, vả lại cô ta không thích làm chuyện gì mà có tính đều đặn như vậy. Hơn nữa, phải một khoảng thời gian dài người Varden mới di chuyển từ chỗ này sang chỗ khác, cho nên hầu hết thời gian là cô nàng bay qua bay lại cùng một phong cảnh mỗi đêm. Lần kích thích duy nhất là cô nàng phát hiện tên chậm tiêu rồng vảy đỏ Thorn đang bay thấp ở chân trời đông bắc buổi sáng hôm trước. Hắn không có quay lại đối phó với cô nàng nhưng lại tiếp tục lên đường hướng sâu về phía triều đình. Khi Saphira báo cáo lại điều này, Nasuada, Arya và các người lùn canh giữ Saphira đã phản ứng như một bầy chim sẻ bị hoảng sợ, la hét rên rĩ với nhau rồi phóng đi tứ phía. Họ còn khăng khăng muốn tên tóc xanh đen như sói Blödhgarm, bay với cô nàng làm thế thân cho Eragon, dĩ nhiên cô nàng từ chối. Cho phép thần tiên đặt một nhân ảnh ma nước của Eragon lên lưng là một chuyện, nhưng cô nàng không sẵn lòng để ai khác ngoài Eragon cưỡi trừ khi là trong một trận chiến không thể tránh khỏi, nhưng cho dù thế cũng chưa chắc được.

Saphira ngáp dài, duỗi chiếc chân trước bên phải, vươn các ngón có móng trong lòng bàn tay. Lại lần nữa thư giãn, cô nàng cuộn đuôi quanh người và sửa tư thế đầu và bàn tay một chút, viễn cảnh của hươu và các con mồi khác trôi từ từ qua tâm trí của cô nàng.

Không lâu sau, cô ả nghe tiếng chân lạch bạch của ai đó chạy qua doanh trại, hướng về phía căn lều bướm nhộng cách xếp đồ của Nasuada.

Saphira không chú tâm tới âm thanh này; đám người truyền tin lúc nào cũng luôn gấp rút đi tới đi lui.

Vừa khi tỉnh chợp mắt, Saphira nghe tiếng một người nữa chạy nhanh qua, rồi sau một chút, thêm hai người nữa. Không cần mở mắt, cô nàng thò lưỡi ra nếm không khí. Không phát hiện được mùi lạ nào. Quyết định rằng lần nao động này không đáng điều tra, cô nàng thiếp đi mơ đến nháy xuống bắt cá ở một hồ nước lạnh trong xanh.

Tiếng la hét tức giận đánh thức Saphira.

Cô nàng không nhúc nhích nằm lắng nghe một đám người hai giò tai tròn cãi lộn với nhau. Bọn họ quá xa để có thể nghe được chuyện gì, nhưng từ âm điệu có thể thấy bọn họ giận đến mức sẵn sàng giết người. Tranh chấp đôi khi xảy ra giữa người Varden, giống như bất cứ tộc lớn nào, nhưng chưa bao giờ cô nàng nghe kể đám hai chân này cãi dai với nhiều cảm xúc như vậy.

Mạch máu đập nhẹ nhàng ở gáy Saphira khi đám hai chân càng lúc càng hò hét lớn hơn. Cô nàng co vuốt trên mặt đá và sau tiếng rạn, từng mảng đá thạch anh văng ra dưới móng vuốt cô nàng.

"Ta sẽ đếm đến bảy mươi ba," cô nàng nghĩ, "và nếu bọn họ còn không dừng thì họ nên hy vọng là chuyện gì khiến họ nổi giận đáng phá ngang giấc nghỉ ngơi của người con của gió này."

Khi đếm đến bảy hai mươi, bọn hai chân đã yên lặng trở lại. "Cuối cùng cũng xong!" nhích người sang tư thế thoải mái hơn, cô nàng chuẩn bị quay về giấc ngủ vốn đang rất cần thiết.

Tiếng sắt thép leng keng, tiếng cỏ vải da sột xoạt, tiếng móng bọc nện xuống đất, lại còn mùi không thể làm lẫn của chiến sĩ da đen Nasuada thoảng qua phía Saphira. "Gì đây?" cô nàng ngạc nhiên rồi một ý nghĩ muốn gầm lên một tiếng cho mọi người hoảng sợ bỏ chạy để cô nàng được một mình yên tĩnh thoáng qua đầu.

Saphira mở một mắt và thấy Nasuada và sáu vệ sĩ sai bước tới chỗ cô nàng đang nằm. Saphira hạ lệnh cho vệ sĩ dừng chân ở phía đầu thấp của phiến đá coi chừng Blödhgarm và một số người lùn khác, lúc đó vẫn còn đang cãi nhau trên một dải cỏ nhỏ, rồi sau đó cô mới tự mình trèo lên phiến đá.

"Xin chào Saphira," Nasuada nói. Cô mặc một bộ áo đỏ, màu sắc tương phản với cành lá xanh tươi của cây táo phía sau lưng. Ánh sáng

phản chiếu từ vảy của Saphira điểm lốm đốm lên mặt cô.

Saphira nháy mắt đáp lễ, cảm thấy không cần thiết phải đáp lại bằng lời.

Sau khi liếc nhìn xung quanh, Nasuada bước đến gần bên tai Saphira và thì thầm: "Saphira, ta cần nói chuyện riêng với cô. Cô có thể thăm dò ý nghĩ trong đầu ta nhưng ta lại không thể thăm dò. Vậy cô có thể ở trong đầu ta để ta có thể truyền đạt những thứ ta muốn nói và cô có thể nghe được?"

Saphira vươn người về phía cô gái đang mệt mỏi căng thẳng này, truyền đạt tới cô ấy sự bức bối vì không ngủ được rồi nói: "Ta có thể thăm dò cô được nhưng ta cũng không bao giờ làm vậy khi không được cô cho phép."

"Đương nhiên," Nasuada trả lời. "Ta hiểu mà." Lúc đầu, Nasuada chỉ nhận được những hình ảnh và cảm nhận rời rạc của nàng: một thùng lọng treo cổ trống không, máu ở dưới đất, những khuôn mặt găm gù, khiếp sợ, mệt mỏi, định lực nhấn tâm ngấm ngấm. "Tha thứ cho ta," Nasuada nói, "hôm nay ta đã ráng hết sức rồi. Nếu ý tưởng của ta trải quá nhiều nơi, thì xin hãy chịu đựng với ta một chút."

Saphira lại nháy mắt. "Chuyện gì mà làm khuấy động người Varden vậy? Một nhóm đàn ông nóng tính cãi lộn đánh thức ta trong giấc ngủ, và trước đó, ta có nghe một số người truyền tin chạy qua doanh trại."

Nasuada mím môi quay lưng lại Saphira khoanh hai tay, gác cánh tay còn bàn tay thì nắm lại. Màu sắc trong ý tưởng của cô trở nên đen như mây đêm, đầy vẻ chết chóc và bạo lực. Sau khi ngưng một lúc lâu trái với bản sắc hàng ngày, cô nói: "Một người đàn ông Varden tên Othmund, lén vào doanh trại Urgals tối qua và giết chết ba tên trong lúc bọn chúng đang say ngủ bên lửa trại. Đám Urgals không có bắt được Othmund lúc đó, nhưng sáng nay hẳn ta tự nhận chiến tích cho vụ này và khoe khoang khắp quân đội."

"Tại sao hẳn ta làm như vậy?" Saphira hỏi, "bộ đám Urgals giết gia đình của hẳn ta à?"

Nasuada lắc đầu: "Ta thật gần muốn là như vậy, nếu vậy thì đám Urgals đâu có giận dữ như vậy; trả thù, ít nhất bọn họ hiểu điều này. Không phải, đây là phần lạ trong vụ việc này; Othmund ghét đám Urgals không ngoài nguyên do gì khác chính là vì họ là Urgals. Họ chưa

bao giờ có gì sai trái với hấn, hoặc với người thân hấn, vậy mà hấn vẫn thù ghét người Urgals với từng thớ thịt của hấn. Ta chỉ biết có vậy sau khi nói chuyện với hấn mà thôi."

"Cô tính xử hấn ta cách nào đây?"

Nasuada nhìn Saphira một lần nữa, một nét buồn sâu thẳm lộ ra trong mắt nàng. "Hấn ta sẽ bị treo cổ vì tội ác này. Khi ta chấp nhận xác nhập Urgals vào với người Varden, ta đã ra sắc lệnh bất kỳ ai tấn công Urgals sẽ bị trừng phạt như thể hấn ta tấn công một người bình thường khác. Ta không thể lật ngược lời nói của mình."

"Cô có hối hận vì lời hứa hẹn này không?"

"Không. Mọi người cần biết rằng ta không tha thứ những hành động như vậy. Nếu không, bọn họ đã trở mặt với tội Urgals ngay ngày Nar Garzhvog và ta có hiệp định. Bây giờ, ta lại phải cho bọn họ thấy đã hứa là làm. Nếu không làm vậy thì sẽ có nhiều vụ giết chóc, rồi sau đó giống Urgals sẽ tự làm chủ lấy vấn đề này, rồi cả hai giống sẽ lại đòi bẻ cổ nhau nữa. Việc Othmund sẽ bị chết là đáng lắm cho việc giết hại giống Urgals và cho việc chống lại mệnh lệnh của ta, nhưng ôi thôi, Saphira, người Varden sẽ không thích chuyện này. Ta đã phải hy sinh cả tính mạng để giành lấy sự trung thành của bọn họ, nhưng giờ đây, họ sẽ ghét ta vì đã mang Othmund đi treo cổ... Họ sẽ ghét ta vì đã đánh đồng sinh mạng của giống Urgals với của loài người." Nasuada hạ hai tay xuống rồi nhét vào ống tay áo. "Và ta không thể nói là ta thích chuyện này hơn họ. Cho dù mọi cố gắng của ta về việc đối xử rộng mở, công bằng đối với họ, như chính cha ta mong muốn, ta cũng không tự kềm chế được nhớ lại những cảnh giống Urgals giết hại người Varden trong trận chiến Farthen Dûr. Ta không tự kềm chế được nhớ lại những câu chuyện thiếu nhi về giống Urgals cần quét các đồi núi, giết người vô tội trong giấc ngủ. Ta không tự kềm chế được nhớ lại tất cả những việc này, Saphira, và ta tự hỏi có phải là mình đã quyết định đúng đắn hay không." "Cô không kềm chế được là vì cô là loài người," Saphira nói, cố gắng an ủi Nasuada. "Nhưng cô cũng không cần bị ràng buộc bởi những thứ người chung quanh tin tưởng. Cô có thể trưởng thành vượt quá giới hạn sắc tộc nếu cô có ý chí. Nếu những việc trong quá khứ có thể dạy chúng ta điều gì thì đó là các vua, hoàng hậu và các lãnh tụ có thể kéo gần các sắc dân lại với nhau là những người đạt được những điều tốt nhất cho Alagaësia. Xung đột và nóng giận là những thứ chúng ta luôn phải giới hạn, nhưng cũng không nên đào sâu mối quan hệ với những kẻ cự thù. Nên ghi nhớ sự nghi

ngờ đối với giống Urgals vì chính họ đáng bị vậy nhưng cũng nên ghi nhớ quan hệ giữa người lùn và rồng từng không khác gì giữa nhân loại và giống Urgals. Loài rồng chúng ta đã từng gây chiến tranh với người lùn và đã có thể diệt tộc bọn họ. Những việc này đã từng là sự thật nhưng nay đã không còn, vì có những người như cô, dám gạt cầm thù sang một bên thắc chặc mối quan hệ bằng hữu mà xưa nay chưa hề có.

Nasuada đẩy mạnh trán vào ngang một bên hàm của Saphira rồi nói: "Cô rất là uyên bác, Saphira."

Saphira lấy làm buồn cười, ngẩng đầu lên và lấy mũi cọ vào trán của Nasuada: "Ta chỉ nói lên sự thật mà ta cảm nhận được, không hơn không kém. Nếu cô cho đó là khôn ngoan thì thật là hoan nghênh; nhưng mà ta tin cô có đủ trí khôn ngoan cần thiết. Xử tử Othmund có lẽ sẽ phật lòng người Varden, nhưng phải cộng thêm nhiều việc khác nữa để có thể phá vỡ lòng sùng bái của người Varden đối với cô. Hơn nữa ta tin chắc cô có thể tìm ra cách để xoa dịu bọn họ."

"Ài," Nasuada vừa nói vừa chùi khoé mắt: "Đương nhiên rồi." Sau đó cô mỉm cười, vẻ mặt đã hoàn toàn thay đổi. "Nhưng Othmund không phải là lý do ta đến tìm cô. Eragon vừa liên lạc với ta và yêu cầu cho cô gia nhập hành động với anh ta tại Farthen Dûr. Mấy người lùn..."

Saphira ngửa cổ hồng một tiếng lớn lên trời, lửa từ trong bụng khè ra khỏi miệng từng mảng bập bùng. Nasuada lão đảo bước ra sau trong khi mọi người chung quanh đứng lặng đó nhìn chăm chăm tới Saphira. Saphira nhòm lên lắc một cái từ đầu tới đuôi, lúc này cô đã hoàn toàn quên đi sự mệt nhọc, cánh giang rộng ra chuẩn bị phi hành.

Đám vệ sĩ của Nasuada tính đi về phía cô nhưng cô ra dấu cản bọn họ lại. Một màn khói thổi qua người khiến cô phải lấy dải áo vừa che mũi vừa ho. "Sự hăng hái của cô thật đáng tuyên dương Saphira, nhưng..."

"Eragon có bị thương tích hay không?" Saphira hỏi. Cô ả hơi hoảng khi thấy Nasuada ngập ngừng.

"Anh ta khỏe như mọi khi," Nasuada trả lời. "Nhưng, có một chuyện... xảy ra... hôm qua."

"Chuyện gì?"

"Anh ta và đám vệ sĩ bị tập kích."

Cả người Saphira đều không nhúc nhích trong lúc Nasuada kể lại cuộc đối thoại giữa cô và Eragon. Sau đó, Saphira nhẹ rằng: "Dûrgrimst Az Sweldn rak Anhûin nên biết ơn là ta không có ở đó với Eragon; Ta sẽ không để bọn chúng trốn thoát dễ dàng như vậy sau khi muốn giết anh ấy."

Nasuada cười mỉm nói: "Vì thế cho nên cô ở đây có lẽ là tốt hơn."

"Có lẽ vậy," Saphira cũng đồng ý rồi hà ra một đám khói nóng bỏng trong lúc cái đuôi lúc lắc. "Tuy vậy chuyện này không làm ta ngạc nhiên. Mỗi lần Eragon và ta rời nhau, thế nào cũng có người tập kích anh ấy. Thật khiến vảy toàn thân ta ngứa ngáy mỗi khi để anh ấy rời khỏi tầm mắt hơn vài tiếng đồng hồ."

"Anh ta có thừa khả năng để tự bảo vệ mà."

"Đúng vậy, nhưng đám kẻ thù của chúng ta cũng không tệ." Saphira nôn nóng, cả người dịch chuyển, giờ cánh càng cao hơn. "Nasuada, ta thật muốn rời khỏi đây. Còn chuyện gì khác ta cần biết không?"

"Không," Nasuada nói. "Bay nhanh tới nơi Saphira, đừng chậm trễ tới ngay Farthen Dûr. Ngay khi cô rời khỏi đây, chúng tôi chỉ còn vài ngày ngắn ngủi trước khi triều đình nhận ra là ta đã không còn gọi cô và Eragon đi trinh sát trên không nữa. Galbatorix có thể quyết định tấn công chúng tôi trong lúc cô bỏ đi, nhưng mỗi giờ cô vắng mặt khả năng sẽ càng tăng lên. Còn nữa, ta thích có cả hai người bọn cô với chúng tôi khi tập kích Feinster. Chúng tôi có thể lấy được thành này không cần cô, nhưng sẽ tổn thêm nhiều sinh mạng lắm. Nói ngắn gọn một chút, vận mạng của toàn dân Varden tùy thuộc vào tốc độ của cô."

"Chúng ta sẽ nhanh như gió bão." Saphira đảm bảo.

Sau khi Nasuada chào tạm biệt và cất bước đi khỏi phiến đá, Blödhgarm và các thần tiên khác đổ xô tới cạnh Saphira buộc yên ghế của Eragon lên lưng Saphira rồi chắt một đồng thực phẩm và dụng cụ cần thiết lên đó như thể cô nàng đang chuẩn bị bay với Eragon. Thật sự thì cô nàng không cần những thứ này cũng như không với ra sau được, nhưng để đánh lừa kẻ địch, cô ả bắt buộc phải mang theo những thứ này. Sau khi cô nàng đã sửa soạn xong, Blödhgarm chấp tay xéo ngực theo cử chỉ tôn kính của các thiên thần và nói bằng cổ ngữ: "Tạm biệt Saphira Vảy Sáng. Chúc cô và Eragon mau trở về với chúng ta mà không vẫn bình an."

"Tạm biệt, Blödhgarm"

Saphira chờ cho các thần tiên tóc xanh đen như sói kia tạo ra một nhân ảnh ma nước của Eragon rồi bóng ma kia bước ra khỏi lều đập lên chân trước rồi leo lên vai cô. Khi Blödhgarm gật đầu cho biết bóng ma Eragon kia đã yên vị, cô nàng vỗ cánh phóng lên khỏi phiến đá.

Khi cả người rời khỏi cái lều xám bên dưới, cô nàng phẩy cánh lần nữa đẩy người lên cao khỏi mặt đất cứng kia. Cô nàng quay về hướng Farthen Dûr và bắt đầu bay lên tầng khí quyển lạnh bên trên, hy vọng tìm được làn gió ổn định để trợ lực cho chuyến phi hành.

Cô nàng bay một vòng quanh bờ sông đầy gỗ mà người Varden dùng chân hồi tối, toàn thân cảm thấy vui sướng mãnh liệt. Không còn phải chờ trong lúc Eragon đi phiêu lưu mà không có cô. Không còn phải tốn cả đêm bay qua bay lại một chỗ. Và cũng không còn phải để cho đám người dám khiến cho người bạn đồng tâm hợp ý của cô trốn chạy khỏi sự phẫn nộ của cô! Saphira hả hê thiệt lớn hét tiếng vui mừng tự tin cho cả thế giới hay, thách đố bất kỳ thánh thần nào dám thách thức cô ả, vì cô nàng chính là con của Iormûngr và Vervada, hai con rồng dũng mãnh nhất trong thế hệ của họ.

Khi vừa đạt đến cao độ khoảng một dặm ở trên Varden và tìm được một cơn gió thuận hướng tây nam, Saphira xoay người nương theo chiều gió bay trên phát phối trên vùng đất đai đang thấm nhuần ánh mặt trời.

Cô ả nghĩ trong đầu: "Em đang trên đường tới đây, tiểu ca!"

Chương 38

Bốn nhịp trống đánh

Eragon nghiêng người về phía trước, từng bắp thịt trên cơ thể nó căng ra, khi phụ nữ người lùn tóc trắng Hadfala, tộc trưởng của bộ tộc Ebardac, đứng dậy khỏi cái bàn, nơi mà hội đồng thị tộc đang tụ họp, phát biểu một dòng ngắn bằng ngôn ngữ của bà ta.

Thì thăm vào tai trái của Eragon, Húndfast dịch lại: "Thay mặt bộ tộc của tôi, tôi bầu cho Tộc trưởng Orík như là vị vua mới của chúng tôi."

Eragon thở phào nhẹ nhõm. Một. Điều kiện để trở thành nhà cầm quyền trong tộc người lùn, là một tộc trưởng phải thắng đa số phiếu bầu từ các tộc trưởng khác. Nếu không ai đạt được, thì theo luật tộc người lùn, tộc trưởng nào với số phiếu bầu ít nhất sẽ bị loại ra khỏi vòng đấu và cuộc họp sẽ hoãn lại ba ngày trước khi tiếp tục cuộc bầu cử. Quá trình sẽ tiếp tục diễn ra đến khi nào một tộc trưởng chiếm được số phiếu bầu cần thiết, vào thời điểm đó, tất cả sẽ phải thề trung thành với ông ta hoặc bà ta như là người đứng đầu mới. Tính toán khoảng thời gian eo hẹp mà Varden cho phép, Eragon tràn trề hy vọng rằng cuộc bầu cử này sẽ không kéo dài quá một vòng, và nếu sự việc diễn ra như thế, người lùn sẽ không tốn nhiều thời gian hơn vài giờ. Nếu việc đó xảy ra, nó nghĩ chắc nó sẽ đập vỡ cái bàn đá ở giữa phòng ra vì thất vọng.

Hadfala đó, tộc trưởng đầu tiên bỏ phiếu, đã cho thấy cảm tình của bà ta đối với Orík. Hadfala, theo như Eragon biết, đã từng theo phe Gannel của bộ tộc Quan trước khi cuộc ám sát Eragon xảy ra. Nếu lòng trung thành của Hadfala thay đổi, thì rất có thể những thành viên còn lại trong liên minh của Gannel, Tộc trưởng Úndin - có thể sẽ bỏ phiếu bầu của ông ta cho Orík.

Tiếp theo, Gálhiem của bộ tộc Feldúnost đứng dậy khỏi bàn, mặc dù ông ta rất là lùn, ông ta vẫn cao khi ngồi hơn là khi đứng dậy. "Thay mặt bộ tộc của tôi," ông ta tuyên bố, "Tôi bầu cho Tộc trưởng Nado như là vị vua mới của chúng tôi."

Nghiêng đầu về một phía, Orik nhìn qua Eragon và nói với nó bằng một giọng rất nhỏ, "Đúng như những gì chúng ta dự đoán."

Eragon gật đầu và nhìn về phía Nado. Ông lùn mặt tròn đang vuốt chòm râu vàng của ông ta, vẻ mặt rất hài lòng.

Sau đó Manndrâth của bộ tộc Ledwonnû nói, "Thay mặt cho bộ tộc của tôi, tôi bầu cho Tộc trưởng Orik như là vị vua mới của chúng tôi." Orik gật đầu cảm ơn, và Manndrâth gật đầu đáp trả, chóp mũi dài của ông ta lắc lư.

Khi Manndrâth ngồi xuống, Eragon và mọi người khác đều nhìn về phía Gannel, và căn phòng trở nên cực kỳ im lặng, Eragon còn không nghe tiếng thở của các ông lùn. Như là tộc trưởng của bộ tộc tôn giáo, Quan, và là vị pháp sư cao nhất của Gûntera, vua của các thần linh người lùn, Gannel chiếm một vị trí quan trọng trong chủng tộc; Bất cứ gì ông ta chọn, đám đông đều vui lòng theo sau.

"Thay mặt cho bộ tộc của tôi," Gannel nói, "Tôi bầu cho Tộc trưởng Nado như là vị vua mới của chúng tôi."

Một làn sóng xâm xì nổ ra từ những người lùn đang đứng xem ở ngoài vòng hợp của căn phòng tròn, và vẻ mặt hài lòng của Nado càng lộ ra hơn. Nắm chặt tay lại, Eragon im lặng nguyên rủa.

"Đừng từ bỏ hy vọng ngay bây giờ, chàng trai trẻ à," Orik thì thầm. "Chúng ta chỉ mới chưa biết hết. Việc này đã từng xảy ra khi tộc trưởng của Quan mất phiếu bầu."

"Vậy việc này có thường xuyên xảy ra không?" Eragon thì thầm.

"Vừa đủ."

"Vậy lần cuối xảy ra là khi nào?"

Orik chuyển hướng nhìn sang chỗ khác. "Tám trăm hai mươi bốn năm về trước, khi mà Nữ hoàng-

Ông ta đột nhiên im lặng khi Ûndin của bộ tộc Ragni Hefthyn tuyên bố, "Thay mặt cho tộc của tôi, tôi bầu cho Tộc trưởng Nado như là vị vua mới của chúng tôi."

Orik khoanh tay lại. Eragon chỉ có thể thấy mặt ông ta từ một phía, nhưng chắc chắn là Orik đang giận dữ.

Cán mặt trong của má, Eragon nhìn chăm chăm xuống sàn nhà đầy

hoa văn, đếm số phiếu đã bầu, cũng như số phiếu còn lại, cố gắng xác định xem liệu Orik vẫn còn có thể thắng cuộc bầu cử này. Cho dù trong tình huống tốt nhất, thì việc vẫn rất cần thiết. Eragon càng nắm chặt tay lại, móng tay của nó cắm sâu vào mặt trong của tay nó.

Thordris của bộ tộc Nagra đứng lên và vén dải viền áo dài, mỏng của bà ta lên một tay. "Thay mặt cho bộ tộc của tôi, tôi bầu cho Tộc trưởng Orik như là vị vua mới của chúng tôi."

"Vậy là ba phiếu so với ba." Eragon nói trong giọng hạ thấp. Orik gật đầu.

Tới lượt Nado nói. Vuốt thẳng chòm râu bằng một tay, vị tộc trưởng của bộ tộc Knurlcarathn cười với nhóm người của ông ta, một tia nhìn tà đạo trong mắt ông loé lên. "Thay mặt cho bộ tộc của tôi, tôi bầu cho chính bản thân tôi như là vị vua mới của chúng tôi. Nếu các bạn có tôi, tôi hứa sẽ loại bỏ quốc gia chúng ta khỏi lũ ngoại tộc làm ô nhiễm quốc gia, và tôi hứa sẽ mang lại vàng và các chiến binh để bảo vệ mọi người, và không phải bảo vệ cổ của lũ thần tiên, lũ người, và lũ Urgal. Điều này tôi thề trước danh dự của dòng họ tôi."

"Bốn trên ba," Eragon lưu ý.

"Đúng thế," Orik nói. "Tôi biết thế nào thì Nado cũng sẽ không bầu cho ai cả ngoại trừ chính hấn ta."

Đặt dao và gậy qua một bên, Freowin của bộ tộc Gedthrall nhắc thân hình nặng nề của ông ta ra khỏi cái ghế, và giữ góc nhìn xuống, nói trong một giọng trầm thẳm thì, "Thay mặt cho bộ tộc của tôi, tôi bầu cho Tộc trưởng Nado như là vị vua mới của chúng tôi." Sau đó, ông ta hạ mình xuống chỗ ngồi của ông và tiếp tục khắc con quạ, mặc kệ bầu khí ngạc nhiên đang quét qua căn phòng. Vẻ mặt của Nado thay đổi từ hài lòng sang tự mãn.

"Chết tiệt," Orik gầm gừ, cơn giận của ông tăng thêm. Cái ghế của ông ta kêu cọt kẹt khi ông ép cẳng tay xuống tay dựa, gân tay nổi lên và căng ra. "Tên giả vờ phản bội. Hấn ta hứa sẽ bỏ phiếu của hấn cho tôi!"

Bao tử của Eragon kêu la. "Tại sao ông ta lại phản bội anh?"

"Hấn ta đến thăm đền Sindri hai lần trong ngày. Đáng lẽ ra tôi phải biết là hấn sẽ không đi ngược lại ý muốn của Gannel chứ. Chết tiệt! Tên khốn Gannel đang chơi tôi hầu hết thời gian. Tôi -" Vào lúc đó, sự quan tâm của hội đồng thị tộc đổ về phía Orik. Che dấu nổi tức giận của

mình, Orik để chân xuống và nhìn chung quanh bàn tới mỗi tộc trưởng khác, và với ngôn ngữ riêng của mình, ông ta nói, "Thay mặt cho bộ tộc của tôi, tôi bầu cho chính mình như là vị vua mới của chúng tôi. Nếu các bạn có tôi, tôi hứa sẽ mang lại vàng và sự tự do để sống ở trên mặt đất mà không phải sợ Galbatorix phá huỷ nhà của chúng ta. Điều này tôi thể trước danh dự dòng họ tôi."

"Năm trên bốn," Eragon nói với Orik khi ông ta trở về chỗ ngồi. "Và không phải có sự ủng hộ nào."

Orik càu nhàu. "Tôi có thể đếm, Eragon."

Eragon đặt khuỷu tay lên đầu gối, mắt nó ném từ người lùn này tới người lùn khác. Lòng thèm muốn hành động đang gặm nhấm trong nó. Bằng cách nào, nó không biết, nhưng với nhiều cách, nó cảm thấy là nó phải tìm một cách để đảm bảo Orik sẽ trở thành vua và, vì thế, tộc người lùn sẽ tiếp tục viện trợ cho Varden trong công cuộc đấu tranh chống lại Đế quốc. Đối với tất cả những việc mà nó đang cố gắng, tuy nhiên, Eragon chỉ có thể nghĩ không có gì để làm bằng việc ngồi và đợi.

Người lùn tiếp theo đứng dậy là Havard của bộ tộc Fanhur. Với cái cầm gấp chống vào xương ức, Havard đẩy môi ra và gõ nhẹ vào bàn với hai ngón tay mà ông ta còn trên bàn tay phải, xuất hiện chình chu. Eragon nhích tới trước trên chỗ ngồi của nó, tim nó đập thình thịch. Liệu ông ta có giữ nguyên thoả thuận với Orik không? Eragon tự hỏi.

Havard gõ bàn lần nữa, rồi đập lên đá với tay của ông. Nhắc cầm lên, ông ta nói, "Thay mặt cho bộ tộc tôi, tôi bầu cho Tộc trưởng Orik như là vị vua mới của chúng tôi."

Việc này làm cho Eragon cảm giác hài lòng khi nhìn vào đôi mắt to rộng của Nado, và sau đó ông lùn nghiêng răng mình, cơ bắp trong má của ông ta giật giật. "Hà!" Orik thì thầm. "Việc này như đặt gai trong râu hần ta."

Chỉ còn hai tộc trưởng chưa bỏ phiếu là Hreidamar và Íorûnn. Hreidamar, tộc trưởng đầy cơ bắp vạm vỡ của bộ tộc Urzhad, xuất hiện không dễ dàng với tình trạng thế này, trong khi Íorûnn—bà ta thuộc bộ tộc Vrenshrrgn, các con sói chiến—vạch ra vết sẹo hình trăng lưỡi liềm trên má trái của bà ta, với đầu của móng tay và nụ cười như con mèo tự mãn.

Eragon giữ hơi thở của nó và chờ nghe những gì mà hai người họ

nói. Nếu Íorunn bầu cho chính bà ta, nó nghĩ, và nếu Hreidamar vẫn còn trung thành với bà ta, thì cuộc bầu cử này sẽ phải diễn ra vòng hai. Không có lý do gì cho bà ta làm thế cả, tuy nhiên, ngoại trừ muốn sự kiện này chậm trễ, và theo xa nhất mà mình biết, bà ta sẽ không được lợi ích gì từ sự chậm trễ này. Bà ta cũng không hy vọng trở thành nữ hoàng trong thời điểm này; tên của bà ta sẽ bị loại bỏ trước khi bắt đầu vòng hai, và mình đoán là ba ta sẽ không ngu ngốc đến nỗi lãng phí quyền lực mà bà ta có bây giờ để chỉ khoe khoang cho con cháu là bà ta đã một lần làm ứng cử viên cho ngôi vua. Nhưng nếu Hreidamar theo bà ta, như thế thì cuộc bầu cử này vẫn phải tiếp tục diễn ra và liệu chúng ta sẽ tiếp tục vào vòng thứ hai hay không... Argh! Ước gì mình có thể nhìn thấu tương lai được! Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Orík thua? Mình có nên bắt lấy cơ hội này mà điều khiển hội đồng thị tộc? Mình có thể niêm phong căn phòng lại để không ai có thể vào cũng như ra, và rồi... Nhưng không, mà có thể

-

Íorunn làm gián đoạn suy nghĩ của Eragon bằng cách gạt đầu với Hreidamar và rồi chiếu tia nhìn nặng nề về hướng Eragon, làm cho nó cảm thấy như nó là phần thưởng mà bà ta đang kiểm tra. Cái vòng của cái áo giáp của ông ta kêu leng keng, Hreidamar đứng thẳng lên và nói, "Thay mặt bộ tộc của tôi, tôi bầu cho Tộc trưởng Orík như là vị vua mới của chúng tôi."

Cổ họng của Eragon siết lại.

Đôi môi đỏ của bà ta cong lên như trò đùa, Íorunn đứng dậy khỏi ghế với một động tác uyển chuyển và nói với một giọng thấp, khàn khàn, "Dường như đổ hết lên tôi để quyết định kết quả của cuộc họp ngày hôm nay. Tôi đã lắng nghe rất kỹ lý lẽ của ông, Nado, và lý lẽ của ông, Orík. Trong khi cả hai đã nêu lên những điểm mà tôi đồng ý với một số các chủ đề, vấn đề quan trọng nhất là chúng ta phải quyết định có hay không cam kết với chiến dịch của Varden để chống lại Đế quốc. Nếu chỉ là cuộc chiến tranh giữa các bộ tộc, thì sẽ không thành vấn đề cho tôi nếu bên nào thắng, và tôi chắc chắn sẽ không cân nhắc để các chiến binh của bộ tộc chúng tôi cho lợi ích của người ngoài. Tuy nhiên, trường hợp này không phải như thế. Tính xa hơn. Nếu Galbatorix xuất hiện chiến thắng từ cuộc chiến tranh này, thì ngay cả Núi Beor cũng không thể bảo vệ chúng ta khỏi sự tức giận của hắn ta. Nếu chúng ta muốn sống sót, chúng ta phải chứng kiến Galbatorix bị lật đổ. Hơn thế nữa, điều đó thúc đẩy tôi rằng trốn tránh trong hang động và các hầm

thế này trong khi những người khác quyết định số phận của Alagaësia là không thích hợp cho một chủng tộc vừa già vừa mạnh như chủng tộc ta. Khi sử biên niên của thời đại ghi chép, thì họ có viết về chúng ta chiến đấu cùng với tộc người và tộc thần tiên, như là các đấng anh hùng già dặn, hay viết là chúng ta ngồi co rúm, sợ hãi trong khi một trận chiến đang diễn ra phía bên ngoài? Tôi, vì một điều, tôi biết câu trả lời của riêng tôi." Íorunn hất mái tóc của bà ta về phía sau, rồi nói, "Thay mặt cho bộ tộc của tôi, tôi bầu cho Tộc trưởng Orik như là vị vua mới của chúng tôi!"

Các bô lão của năm nhà luật học đang đứng tựa vào bức tường tròn bước lên phía trước và dọng đầu cuối của cây gậy bóng láng vào sàn đá và tuyên bố, "Tất cả hãy hoan nghênh Vua Orik, vị vua thứ bốn mươi ba của Tronjheim, Farthen Dûr, và tất cả các knurla ở trên và dưới của Núi Beor!"

"Tất cả hãy hoan nghênh Vua Orik!" hội đồng thị tộc gầm lên, giọng cao chân họ lên với một tiếng sột soạt âm ỹ của quần áo và áo giáp. Đầu nó như đang bơi, Eragon cũng làm tương tự, nhận thức được rằng nó đang có mặt trong hoàng tộc. Nó nhìn về phía Nado, nhưng mặt của ông lùn là một cái mặt nạ mù.

Chòm râu trắng của các nhà luật học dọng cây gậy xuống sàn một lần nữa. "Hãy để các nhà ghi chép cùng lúc quyết định của hội đồng thị tộc, và hãy để cho tin tức này lan truyền cho từng người trong vương quốc. Sứ giả đâu! Thông báo cho các pháp sư với gương bói của họ tiết lộ việc gì xảy ra vào hôm nay, và sau đó tìm người giám sát của núi và nói với họ, 'Bốn nhịp trống. Bốn nhịp, và lắc cái vò của nhà người như người chưa bao giờ lắc trước đây trong đời, bởi vì chúng ta có vị vua mới. Bốn nhịp với hết sức mạnh, Farthen Dûr chính nó sẽ phải rung chuyển vì tin này.' Nói với họ như thế, tôi giao nhiệm vụ cho các anh đó. Đi!"

Sau khi các sứ giả rời khỏi, Orik đẩy mình ra khỏi ghế và đứng dậy nhìn khắp xung quanh. Về mặt của ông ta, theo Eragon, dường như là vẫn đang sống sờ, như là ông ta không nghĩ là có thể giành được ngôi vua. "Đối với trách nhiệm tuyệt vời này," ông ta nói, "Tôi rất cảm ơn mọi người." Ông ta dừng lại, rồi tiếp tục, "Ý nghĩ ngay bây giờ của tôi là sự cải thiện tốt hơn cho quốc gia chúng ta, và tôi sẽ theo đuổi mục đích đó mà không nao núng cho đến ngày tôi trở về thành đá."

Sau đó các tộc trưởng bước lên trước, từng người một, và quỳ trước

mặt Orik và thề lòng trung thành của họ cho ông ta. Khi đến lượt Nado thề, ông lùn biểu lộ ra không tình cảm gì ngoại trừ những từ ngữ mà lời thề bắt buộc với không chuyển giọng, những từ thốt ra từ của miệng ông ta như là thanh chì rơi xuống. Bầu không khí xuyên qua phòng họp có cảm giác nhẹ hẫng khi ông ta kết thúc lời thề.

Sau khi nghi thức thề trung thành kết thúc, Orik ra lệnh rằng lễ đăng quang của ông sẽ diễn ra vào sáng ngày hôm sau, và rồi ông ta và nhóm người của ông rút qua phòng kế bên. Ở đây Eragon nhìn Orik, và Orik nhìn Eragon, và không ai nói gì cho tới khi một nụ cười rộng xuất hiện trên mặt Orik và ông ta cười thật lớn, má ông ta chuyển sang màu đỏ. Cười với ông ta, Eragon túm lấy ông ta bằng cả tay và ôm chặt ông ta. Vết sẹo và cổ vấn của Orik tập hợp xung quanh, vỗ vai Orik và chúc mừng ông với những lời thật tâm.

Eragon thả Orik ra, nói, "Tôi không nghĩ là Íorunn sẽ ở bên phe chúng ta."

"Đúng vậy. Tôi mừng là bà ta ở bên phe ta, nhưng việc này làm cho vấn đề thêm phức tạp, đúng thế." Orik nhăn mặt. "Tôi nghĩ là tôi sẽ phải thường cho sự trợ giúp của bà ta bằng một vị trí trong hội đồng của tôi, chắc là phải thế thôi."

"Nếu thế thì tốt nhất là vậy!" Eragon nói, căng thẳng làm nó nghe như có cơn chấn động. "Nếu các con sói chiến giồng nhau về tên của chúng, chúng ta rất cần chúng trước khi chúng tới các cánh cửa của Urû'baen."

Orik bắt đầu trả lời, nhưng rồi một nốt nhạc dài, trầm của âm thanh kỳ lạ vang dội khắp các sàn và trần và không khí của các phòng, làm xương của Eragon rung chuyển với mức năng lượng của chính nó. "Lắng nghe!" Orik la lên, và giơ một tay lên. Tất cả rơi vào im lặng.

Bốn lần trong tổng số nốt bass vang lên, làm rung động các phòng với từng âm thanh cứ lặp lại, như là một gã khổng lồ đang đập mạnh vào bên hông của Tronjheim. Sau đó, Orik cho biết, "Tôi chưa từng nghĩ sẽ nghe tiếng trống của Derva thông báo lễ lên ngôi vua của tôi."

"Cái trống này lớn thế nào?" Eragon hỏi, run sợ.

"Khoảng năm mươi feet, nếu tôi nhớ đúng."

Một ý nghĩ loé lên trong đầu Eragon là mặc dù người lùn thấp nhất trong các chủng tộc, họ đã xây dựng lên cấu trúc lớn nhất ở Alagaësia,

mà dường như điều đó là kỳ lạ đối với nó. Có lẽ, nó nghĩ, bằng cách làm những vật khổng lồ như thế, họ không cảm thấy họ bé nhỏ. Nó đã định đề cập giả thuyết của nó cho Orik nhưng quyết định là điều đó có thể xúc phạm đến ông lùn, do đó nó giữ lưỡi lại.

Bao vây xung quanh, nhóm người của Orik bắt đầu hỏi ý kiến ông về tương lai của tộc người lùn, thường xuyên khi người này đang nói người khác xen ngang với giọng lớn, và Eragon, nó đang muốn hỏi Orik một câu khác, nhận ra nó đang bị bỏ rơi vào một góc. Nó cố gắng kiên nhẫn chờ đợi để có một cuộc trò chuyện im ắng, nhưng sau vài phút, có vẻ nhóm người lùn này không ngừng tiếp tục chất vấn Orik với hàng ngàn câu hỏi và lời khuyên, vì thế, nó cho rằng, đó là bản chất của họ.

Vì vậy, Eragon nói, "Orik Könungr (Tâu vua Orik)," và nó nhúng ngôn ngữ cổ vào, chia một phần năng lượng, như vậy nó có thể thu hút được sự quan tâm của tất cả mọi người hiện tại. Căn phòng trở nên im lặng, và Orik nhìn về phía Eragon và nhướn một lông mày lên. "Tâu bề hạ, tôi có thể có sự cho phép của ngài để lui ra không? Có một số . . . vấn đề mà tôi muốn tham gia vào, nếu như không quá trễ."

Lông mày của Orik sáng ra. "Bằng mọi cách, nhanh lên! Nhưng cậu cũng không cần phải gọi tôi bằng bề hạ, Eragon, cũng không gọi bằng ngài, cũng không gọi bằng các danh hiệu khác. Dù gì, chúng ta là bạn bè và cũng là anh em kết nghĩa."

"Vâng, thưa bề hạ." Eragon trả lời, "nhưng với thời gian sắp tới, tôi tin chắc điều này thích hợp hơn khi tôi nên gọi giống mọi người khác. Anh là vua của chủng tộc anh bây giờ rồi, và cũng là vua của tôi, vì tôi là một thành viên của bộ tộc Ingeitum, và điều này tôi không thể không để ý."

Orik suy ngẫm một chút, như là một khoảng cách xa xăm, và sau đó gật đầu và nói, "Theo ý cậu vậy, Kỵ sĩ rồng."

Eragon cúi chào và rời khỏi phòng. Theo sau là bốn vệ sĩ, nó đi xuyên qua đường hầm và lên cầu thang dẫn tới tầng mặt đất của Tronjheim. Khi bọn nó tới nhánh phía nam của bốn hành lang chính chia thành-phố-núi, Eragon quay qua Thrand, đội trưởng đội cận vệ của nó, và nói, "Tôi muốn chạy hết con đường còn lại. Vì ông sẽ không thể theo kịp tôi, tôi nghĩ ông nên dừng lại và đi tới cửa nam của Tronjheim và chờ tôi trở lại."

Thrand trả lời, "Bàn-Tay-Bạc à, xin ngài đừng đi một mình. Tôi không thể thuyết phục ngài giảm tốc độ để chúng tôi có thể theo ngài sao? Chúng tôi có lẽ không nhanh như thần tiên, nhưng chúng tôi có thể chạy từ lúc mặt trời mọc đến khi mặt trời lặn, và trong lúc áo giáp vẫn còn trên người."

"Tôi hiểu sự quan tâm của ông." Eragon nói, "nhưng tôi sẽ không chần chừ lâu hơn một phút, ngay cả khi nếu tôi biết có kẻ ám sát đang ẩn mình đằng sau mỗi cột đá. Tạm biệt!"

Và ngay lập tức, nó chạy xuống hành lang rộng, lắt léo né các người lùn đang cản đường nó.

Chương 39

Cái hẹp

Từ nơi Eragon bắt đầu cách cổng nam của Tronjheim chừng một dặm, nó chạy đoạn này chỉ mất vài phút, tiếng bước chân vang lên trên nền đá. Vừa chạy nó vừa thấy những tấm thảm lông lầy treo trên lối vào các hành lang hai bên, cũng đồng thời thấy những tượng đá kỳ dị của các mãnh thú, quái vật ẩn hiện giữa các cột đá bằng huyết ngọc thạch dựng dọc theo một đại lộ có mái che. Thông đạo bốn tầng này thật lớn quá, Eragon dễ dàng tránh né đám người lùn cư trú ở đây, tuy vậy có một lần một đám người lùn Knurlcarathn bước tới ngay trước mặt của nó và nó không còn chọn lựa nào khác ngoại trừ phóng qua đầu bọn họ lúc đó vừa cúi người né vừa la hét kinh hãi. Eragon thích thấy cái nhìn ngạc nhiên của bọn họ khi nó phóng qua đầu người ta.

Eragon chạy nhẹ nhàng từng bước dài dưới cánh cổng gỗ khổng lồ bảo vệ cửa nam của thành núi này, lại nghe tiếng thị vệ canh cổng hét lên: "Dừng lại, Argetlam!" khi nó vừa lướt qua. Ra khỏi được độ hai mươi thước, thì cánh cửa gỗ đóng sầm xuống nền móng của Tronjheim, nó lúc này chạy hết lực giữa hai tượng quái vật sư tử đầu chim đúc bằng vàng khổng lồ đang dõi mắt nhìn xa xăm về phía chân trời, vùng đất rộng mở đã hiện ra trước mặt.

Không khí ẩm ướt lạnh mang theo mùi mưa vừa rơi. Mặc dù vẫn còn là buổi sáng, ánh hoàng hôn xám đã phủ lấy khu đất bằng hình đĩa bao quanh Tronjheim, vùng đất mà cỏ không lên nổi, chỉ có rêu, địa y và vài khoảng nấm mũ độc sộc mù là có thể mọc được. Ở phía trước, Farthen Dûr cao sừng sững mười dặm với lối vào hẹp, chỉ có ánh sáng phản chiếu yếu ớt lọt vào miệng núi lửa khổng lồ này. Eragon khó khăn lắm mới nhận biết được mức độ to lớn của trái núi này khi nó ngược nhìn lên.

Vừa chạy, nó vừa lắng nghe tiếng đơn điệu đều đặn của từng nhịp thở cũng như tiếng từng bước chân vang vọng xuống đường. Ngoại trừ một con dơi tò mò đang từ trên cao nhào xuống phát ra những tiếng chít chít lạnh lạnh thì nó chỉ có một mình. Trạng thái yên tĩnh bao trùm

khu núi rỗng này khiến nó thoải mái, giải tỏa mọi ưu phiền thường ngày của nó.

Eragon đi theo con đường lát đá trải dài từ cửa nam Tronjheim tới tận hai cánh cổng đen cao ba mươi bộ phía nam chân núi Farthen Dûr. Lúc nó dừng lại, hai người lùn hiện ra từ một trạm gác bí mật lạnh lẽo mở cổng, để lộ ra một đường hầm giương như vô tận ở phía trước.

Eragon tiếp tục đi tới. Những cột đá hoa dát ngọc rubi đỏ và đá thạch anh tím xếp dọc suốt năm chục bộ đầu của đường hầm. Qua khỏi đoạn đó, đường hầm trở nên trống trải hoang vắng, tường xung quanh trơn tru cách mỗi hai chục thước có treo một ngọn đèn lồng không lửa, và cách một khoảng không cố định lại có một cổng bị đóng lại hay một cánh cửa. "Không biết lối này dẫn đến đâu nữa đây," Eragon nghĩ thầm. Và nó lại tưởng tượng ra cảnh đá trên đầu dồn xuống đè nó khiến lúc đó đường hầm tạo nên áp lực nặng nề không chịu được. Nó nhanh chóng xóa hình ảnh đó ra khỏi đầu.

Đi được nửa đường hầm, nó cảm giác được cô nàng.

"Saphira!" nó hét lên, bằng cả giọng nói lẫn ý nghĩ, tên của cô nàng dội lại từ những tường đá xung quanh như cả tá tiếng la hét.

"Eragon!" Một lúc sau, thanh âm âm ĩ yếu ớt từ xa vọng tới kéo nó đi về hướng cuối đường hầm.

Eragon tăng tốc gấp đôi, mở rộng tâm ý đón Saphira, gỡ đi mọi cấm chế quanh người để cả hai có thể liên thông với nhau không hạn chế. Như một giòng nước lũ ầm ập, ý thức của Saphira tràn tới nó cũng như của nó tràn tới cô nàng. Eragon thờ hốt hốt vấp và xuýt nữa thì bị ngã. Cả hai quấn lấy nhau trong tư tưởng, xiết chặt lấy nhau còn hơn những đụng chạm thực thụ, khiến thân phận cả hai lại lần nữa trở nên đồng nhất. Niềm an ủi lớn nhất đối với bọn họ rất đơn giản: họ không còn bị lẻ loi nữa. Biết được bạn đang ở bên người luôn lo lắng cho bạn, luôn hiểu cả con người bạn, và sẽ không bao giờ bỏ bạn ngay cả trong tình huống tuyệt vọng nhất, đó là mối quan hệ trân quý nhất mà một người có thể có được, và cả Eragon lẫn Saphira đều quý mến điều này.

Không lâu sau Eragon thấy Saphira từ xa vội vàng tiến về phía nó ráng không để đầu bị đụng lên trần hay cánh quạt lên các bức tường xung quanh. Móng vuốt của cô nàng cạ xuống nền đá xẹt lửa khi lướt tới trước mặt Eragon.

Eragon vui mừng hét lên, nhảy tới trước cô ả, mặc kệ lớp váy bện, mở rộng vòng tay hết sức xiết chặt lấy cô nàng, hai chân của nó đứng đưa cách mặt đất vài gang tay. "Tiểu ca," Saphira nói, giọng cô nàng ấm áp. Cô nàng từ từ hạ nó xuống sàn, khịt một tiếng rồi nói: "Tiểu ca, trừ khi là anh muốn xiết cổ em, anh phải thả tay ra một chút."

"Xin lỗi," nó toét miệng cười lui ra sau một chút rồi lấy trán ịn vào mũi cô nàng rồi bắt đầu gãi gãi hai bên hàm của ả.

Tiếng âm ừ của Saphira vang dội cả đường hầm.

"Em mệt rồi," nó nói.

"Em chưa bao giờ bay xa mà nhanh như vậy. Em chỉ dừng lại một lần từ lúc rời khỏi Varden, và em đáng lẽ cũng không dừng lại nếu không phải vì khát nước quá."

"Em nói là cả ba hôm nay em chưa ăn chưa ngủ gì cả à?"

Cô nàng đá mắt với nó một cái, che đậy cặp mắt trong xanh như ngọc saphia trong một khoảnh khắc.

"Chắc em đói lắm rồi!" Eragon lo lắng la lên. Nó nhìn khắp thân cô nàng xem có vết thương tích gì hay không. Cũng may là nó không tìm thấy gì.

"Em mệt lắm." Cô nàng thừa nhận. "Nhưng không có đói. Chưa tới lúc. Khi nghỉ ngơi xong, thì em mới ăn. Hiện giờ, em không nghĩ là em có thể ăn ngay cả chỉ một con thỏ... Mặt đất dưới chân thấy không chắc chắn tí nào, em cứ tưởng như vẫn còn đang bay.

Nếu bọn họ không có bị cách xa bấy lâu, Eragon có lẽ sẽ trách cô ả vì thiếu thận trọng như vậy, nhưng như vậy, nó lại cảm thấy cảm động và dễ chịu khi thấy cô nàng cố gắng như vậy. "Cảm ơn em," nó nói, "thiệt bực nếu còn phải đợi thêm một ngày nữa để chúng ta được gặp nhau."

"Em cũng vậy," cô nàng nhắm mắt cạ đầu vào bàn tay nó trong lúc nó vẫn đang tiếp tục gãi gãi nơi quai hàm. "Ngoài ra, em cũng không nên đến trễ lẽ đấng quang chứ hả? Ai sẽ là người..."

Trước khi cô nàng hỏi xong, Eragon đã truyền hình ảnh của Orik sang.

"A!" cô nàng thở phào, lộ rõ vẻ hài lòng. "Ông ta sẽ là một vị vua tốt."

"Anh cũng hy vọng vậy."

"Đã chuẩn bị Tặng ngọc Hình Sao cho em tu bổ chưa?"

"Nếu người lùn còn chưa nối cái miếng nhỏ lại với nhau, anh chắc là ngày mai họ sẽ làm xong."

"Vậy là tốt rồi." Cô nàng mở một mí mắt ra nhìn thẳng vào mắt nó. "Nasuada nói với em về âm mưu của Az Sweldn rak Anhûin. Anh lúc nào cũng đụng phải rắc rối lúc em không có ở đó."

Nó toét miệng cười, "còn lúc em ở đó thì sao?"

"Em ăn thịt phiền phức trước khi phiền phức ăn thịt anh."

"Thiệt vậy sao. Vậy còn lần đám quái Urgals phục kích chúng ta ở Gil'ead rồi bắt giữ anh thì sao?"

Một làn khói xả ra từ giữa hàm răng nanh của Saphira. "Lần đó không tính. Em lúc đó còn nhỏ, thiếu kinh nghiệm. Bây giờ thì không thể nào. Với lại anh bây giờ cũng không vô dụng như vậy."

"Anh có bao giờ vô dụng đâu," nó phản đối. "Anh chỉ có địch thủ mạnh thôi."

Vì lý do gì đó, Saphira cảm thấy câu cuối của nó rất buồn cười; cô nàng bắt đầu cười sảng sặc khiến Eragon cũng phá ra cười. Cả hai không thể dừng cười được cho tới khi Eragon nằm lăn ra đất hả hống ra lấy hơi, còn Saphira thì phải ráng kềm lại những tia lửa đang khịt ra từ lỗ mũi. Sau đó Saphira đánh ra một tiếng lạ mà Eragon chưa nghe bao giờ, một tiếng gầm gừ dựng lên kỳ cục, và nó cảm nhận được một cảm giác lạ lùng qua đường liên hệ của hai bên.

Saphira lại làm ra tiếng đó một lần nữa, rồi lắc đầu một cái như muốn dẹp bỏ đi cái cảm giác bồn chồn trong bụng đó. "Trời ạ," cô nàng nói. "Hình như em bị nấc cục rồi."

Eragon há hống ra giữ nguyên tướng đó một hồi rồi mới trở mình cười dữ hơn, nước mắt chảy ra luôn trên mặt. Mỗi khi sắp nín được, Saphira lại nấc một cái, đầu cô nàng gục gặc như quả lắc khiến nó lại cười đến thất ruột. Cuối cùng nó đành lấy ngón tay bịt hai tai, ráng nhìn lên nóc và lặp lại tên các kim loại, đá quý mà nó có thể nhớ được.

Sau khi đọc xong, nó mới hít một hơi dài rồi đứng dậy.

"Đỡ chưa?" Saphira hỏi. Hai vai cô nàng rung lên vì một cơn nấc cục nữa.

Eragon ráng cắn lưỡi trả lời, "Đỡ rồi... Thôi đi, chúng ta đi tới Tronjheim. Em cũng cần uống chút nước rồi. Có lẽ sẽ giúp đỡ được một chút. Rồi sau đó đi ngủ đi."

"Anh không chữa nấc cục bằng thần chú được à?"

"Có thể được. Có lẽ được. Nhưng cả sư phụ Brom lẫn Oromis cũng chưa có chỉ anh thế nào."

Saphira lẩm bẩm ra vẻ hiểu, rồi lại tiếp tục bị nấc. Eragon càng phải cắn lưỡi chặt hơn chỉ đành nhìn xuống đôi ủng, "Thôi đi chứ?"

Saphira đưa chân trước bên phải ra mời, Eragon lanh lẹ trèo lên lưng cô nàng rồi leo lên yên ghê ở ngay dưới cổ.

Cả hai bay qua đường hầm về hướng Tronjheim, cả hai đều cảm thấy vui vẻ hạnh phúc vì được chia sẻ niềm vui bên nhau.

Chương 40

Đăng quang

Tiếng trống của Derva vang lên, triệu tập tất cả người lùn của Tronjheim có mặt để tham dự lễ đăng quang của nhà vua mới.

“Như thường lệ” Orik đã nói với Eragon vào đêm hôm trước “ Khi các bộ tộc chọn ra một vị vua hoặc một nữ hoàng, hoàng thân này ngay lập tức thi hành quyết định, nhưng chúng tôi không tổ chức lễ lên ngôi trong ít nhất là ba tháng, bởi muốn để tất cả những ai muốn tham dự nghi lễ có thời gian để sắp xếp, hoàn thành công việc và hành hương về Farthen Dur từ những vùng xa xôi nhất của vương quốc Chúng tôi không thường tập hợp tất cả thần dân trong vương quốc, nhưng khi chúng tôi làm vậy, những người hành hương này tổ chức rất nhiều sự kiện, các buổi yến tiệc và ca nhạc trong hàng tuần lễ, và với các trò câu đố, thi sức mạnh và các cuộc thi tài luyện kim, điêu khắc, cũng như các loại hình nghệ thuật khác... tuy nhiên nó khó hơn bình thường rất nhiều.

Eragon đứng cạnh Saphira bên ngoài căn phòng lớn ở trung tâm của Tronjhem, cố lờ đi tiếng trống âm ĩ kinh khủng. Ở khu khác của đại sảnh rộng hàng dặm, cả trăm người lùn đang tụ tập ở cổng vòm của các tầng, nhìn chăm soi vào Eragon và Saphira bằng những cặp mắt đen hình viên đạn.

Cái lưỡi có ngạnh của Saphira tương phản hoàn toàn với những chiếc vẩy khi cô ả liếm mép. Đó là việc cô ả vẫn làm từ khi ngẫu nhiên xong 5 con cừu to hết cỡ sáng sớm nay.

Rồi ả giơ chân trái trước lên và bịt miệng. Mùi lông cừu cháy ám khắp người.

Đừng sốt ruột nữa, Eragon nói, họ đang nhìn chúng ta kìa.

Tiếng gầm khê phát ra từ Saphira. Em không thể làm được. Có lông dính ở kẽ răng của em.

Bây giờ thì em nhớ ra là tại sao mình lại ghét ăn thịt cừu rồi. Thật

kinh khủng, những thứ lông lá này tạo cho em mấy quả bóng bằng bông khó tiêu hóa.

Anh sẽ giúp em làm sạch kẽ răng khi chúng ta xong chuyện ở đây. Chỉ cần giữ yên được đến lúc đó

Hmph. Có phải Blodhgarm đã đeo rong lửa trong mấy cái túi trên yên không? Nó sẽ làm cho dạ dày của em khá hơn.

Em không biết

Mmm. Eragon nghĩ một lát. Nếu không anh sẽ hỏi Orrik nếu họ có tích trữ chúng trong kho ở Tronjhem, chúng ta nên ...

Nó tự ngừng lại khi nhịp cuối cùng của tiếng trống vừa dừng. Đám đông đã di chuyển và nó nghe thấy tiếng sột soạt khe khàng của quần áo và thỉnh thoảng tiếng xì xầm của vài nhóm người lùn.

Hàng tá kèn lệnh trumpet vọng ra, vang khắp thành phố trong lòng núi với tiếng triệu tập háo hức, và ở đâu đó một đội hợp xướng người lùn bắt đầu cất giọng trầm bổng. m nhạc làm da đầu Eragon ngứa ran và nổi da gà, máu thì chảy nhanh hơn, như khi người ta dấn thân vào một cuộc đi săn cổ xưa. Saphira quét đuôi từ bên này sang bên khác, và nó biết rằng cô ả cũng có cùng cảm giác như vậy.

Chúng ta đi thôi, nó nghĩ trong đầu.

Cả hai, nó và Saphira tham gia vào cuộc khám phá căn phòng trung tâm của thành phố núi hòa mình giữa các tộc trường, những thủ lĩnh, và những nhân vật đáng kể khác bao quanh, trong căn phòng cao chót vót.

Tại chính giữa của căn phòng, ngôi sao sapphire đang được tu sửa vẫn tọa lạc, bao quanh bởi bộ khung bằng cột gỗ. Một giờ trước lễ đăng quang, Skeg đã gửi một lời nhắn đến Eragon nói rằng đội thợ thủ công của ông ta đã hoàn thành lắp ráp mảnh vỡ cuối cùng của viên ngọc lại với nhau và rằng Mitthrim đã sẵn sàng cho Saphira biến nó trở lại hoàn toàn như trước đây.

Chiếc ngai bằng đá granite đen của người lùn đã được chuyển đến, từ vùng đất cổ đã chết sâu trong lòng đất Tronlhem và được đặt trên một chiếc bục bên cạnh ngôi sao sapphire, đối diện với nhánh phía đông của bốn con đường dẫn vào đại sảnh để phân biệt địa vị ở Tronjhem, hướng đông bởi vì đó là phương mặt trời mọc và biểu tượng cho bình minh của một thời đại mới, Hàng ngàn chiến binh người lùn ăn mặc những bộ

giáp sắt sáng bóng đứng thành hai đạo lớn trước ngai đá. Trải dài thành hai hàng quanh cổng vào phía đông của đại sảnh và dọc mọi con đường dẫn tới cánh cổng phía đông Tronjhem cách đó 1 dặm. Rất nhiều chiến binh mang giáo cưỡi ngựa cầm cờ hiệu. Hvedra, vợ của Orik đứng đầu đám đông, sau buổi họp bộ tộc quyết định trục xuất Grimstborith Vermund được đưa ra. Orik đưa bà ta đi để đảm bảo cho việc đăng quang. Bà ta chỉ được ở lại Tronjhem vào sáng hôm đó.

Trong nửa giờ đồng hồ, những người chơi kèn trumpet cứ mặc nhiên thổi mà không quan tâm đến tiếng hát của dàn hợp xướng. Thận trọng từng bước một, Orik tiến lại từ cổng Đông tới khu trung tâm của Tronjhem. Bộ râu của ông ta được chải chuốt và uốn cong, ông đi một đôi ủng da thanh lịch và cầu kì nhất với gót ủng như hai mũi giáo bạc, chiếc xà cạp lông màu xám, một chiếc áo sơ mi lụa tím sáng mờ ảo trong ánh đèn lồng, và khoác bên ngoài chiếc sơ mi là một bộ giáp dài, mỗi chi tiết đều được trang trí bằng bạch kim nguyên chất. Một chiếc áo lông chồn được thêu gia huy của Durgrimst Ingeitum chảy dài sau lưng Orik và lết trên sàn nhà phía sau ông. Volund, cây búa chiến đấu của Korgan, vị vua đầu tiên của người lùn, đã được rèn lại, đeo bên eo, thắt lưng đính ngọc ruby. Bởi vì y phục quá cầu kì và bộ áo giáp của ông lộng lẫy, xung quanh Orik nom như đang phát sáng làm Ergon nhìn lóa cả mắt.

Mười hai đứa trẻ người lùn đi theo sau Orik, sáu bé trai và sáu bé gái, hoặc cũng không hẳn vậy bởi Eragon chỉ căn cứ vào kiểu tóc của chúng để đoán. Bọn trẻ mặc những bộ quần áo chùng đở và nâu dát vàng. Mỗi đứa bưng trong lòng bàn tay một quả cầu bóng loáng tinh tế đường kính khoảng 6 inche, mỗi quả cầu được làm từ một loại đá quý khác nhau.

Khi Orik đến được tới trung tâm của thành phố, căn phòng được thấp sáng và bóng những chiếc đèn có hoa văn trang trí xuất hiện trên khắp mọi vật. Hơi lúng túng, Eragon liếc nhìn lên và kinh ngạc bắt gặp những cánh hoa hồng rơi lác đác từ đỉnh Tronjhem. Thật nhẹ nhàng, như một trận tuyết dày đặc, những cánh hoa mướt như nhung vương trên đầu và vai của tất cả mọi người tham dự, và dĩ nhiên phủ khắp mặt sàn, tràn ngập trong không trung với hương thơm ngào ngạt. Tiếng trumpet và dàn hợp xướng ngưng bật khi Orik quỳ trước chiếc ngai đá đen và cúi đầu. Đằng sau ông, mười hai đứa trẻ cũng dừng lại và đứng bất động. Eragon đặt bàn tay lên lớp da ấm áp của Sophira, chia sẻ với cô à biết về môi quan tâm và thích thú của mình.

Nó không đoán được việc gì sẽ diễn ra tiếp theo, vì Orik đã từ chối

kể cho nó nghe về những phần nghi lễ về sau.

Nâng cây quyền trượng cao quá đầu bằng hai tay, Gannel nện nó xuống trên sàn đá tạo nên một tiếng động vang rền. “Hwatum il skilfz gerdûmn!” Ông ta hét lớn, và tiếp tục nói bằng ngôn ngữ của những người lùn trong vài phút, Eragon khó mà nghe hiểu được toàn bộ, bởi nó ko đi cùng người lùn phiên dịch. Nhưng ngay sau đó, tông giọng tenor cao vút của Gannel thay đổi, và Eragon phát hiện ra rằng những gì ông ta đang nói thuộc về một loại ngôn ngữ cổ xưa, và nó nhận ra Gannel đang cố tạo một câu thần chú, nhưng không phải một câu thần chú mà Eragon quen thuộc. Thay vì điều khiển bùa phép với đối tượng hoặc một nguyên tố của thế giới quanh chúng, người chủ tế đã nói bằng một thứ ngôn ngữ thần bí và đầy quyền lực: “Gûntera, Người sáng tạo ra thiên đường và trái đất và sự vô tận của đại dương, hãy lắng nghe tiếng khóc của bầy tôi chân thành tận tụy của Ngài! Chúng con cảm ơn Người bởi lòng hào hiệp của Người, Nòi giống chúng con phát triển thịnh vượng. Hằng năm, chúng con vẫn thờ phụng Người hiến tế những con cừu đực khỏe mạnh nhất trong bầy, và cả những hũ rượu mật ong thơm ngon cùng phần hoa màu thu hoạch, trái cây, rau tươi và ngũ cốc. Đền thờ của Người được xây dựng tráng lệ nhất trên vùng đất này, và không một kẻ nào có thể cạnh tranh được với sự vinh quang của Người. Ôi, Guntera hùng mạnh, vua của những vị chúa trời, hãy nghe lời cầu khẩn của con và chấp nhận thỉnh cầu của kẻ tiểu nhân này: xin hãy dành thời gian để bổ nhiệm cho một người lùn vĩ đại cai quản những vấn đề trần tục của chúng con. Người sẽ rủ lòng nhân từ để ban tặng lời chúc phúc cho Orik, con trai của Thrifk, và để ủng hộ sự nối ngôi của ông?”

Đầu tiên Eragon nghĩ, lời thỉnh cầu của Gannel sẽ không được hồi âm, nó cảm thấy không hứng thú với phép thuật của người lùn khi ông ta khẩn xong. Tuy nhiên, ngay sau đó Saphira lại huých nó một phát và nói.

Nhìn xem kìa.

Eragon nhìn theo ánh mắt chăm chú của cô ả và , trên cao 30 feet, nó thấy một luồng không khí bao quanh những cánh hoa đang rơi: một lỗ hồng, có một khoảng chân không tại nơi những cánh hoa bị giữ yên trong không khí, như có một thứ gì đó vô hình chiếm lĩnh không gian. Lỗ hồng căng ra, vươn theo mọi hướng xuống sàn nhà, và chỉ có thể trông thấy được nhờ sự định hình của những cánh hoa như những đường nét của một sinh vật có cánh tay và đôi chân giống như một

người lùn hay một con người hoặc một thần tiên hay Urgan, nhưng với một tỷ lệ khác thường hơn bất cứ loài nào mà Eragon được biết. Khuôn mặt sát với bả vai, đôi tay đồ sộ giơ lưng lẳng quá đầu gối và trong khi thân hình kèn càng thì đôi chân lại ngắn và xiêu vẹo.

Vị thánh sau đó nói, và giọng của ông ta như là tiếng nghiền của những phiến đá và như tiếng lướt của gió qua đỉnh núi khô cằn như tiếng vỗ của sóng biển vào hang đá. Vị thần nói bằng thứ ngôn ngữ của người lùn, và Eragon không biết những gì đang được nói, nó bốn cọt với sức mạnh trong những lời nói của vị thần này. Ba lần vị thần hỏi Orík, và ba lần Orík đáp lại, giọng nói của ông yếu ớt so với vị thần kia. Có vẻ, rất hài lòng với những câu trả lời của Orík, Vị thần quý quái mở rộng vòng tay trông rất sống động của mình và đặt ngón trỏ lên đỉnh đầu Orík.

Không gian giữa các ngón tay của vị thần gợn sóng, và đỉnh trán Orík hiện lên chiếc vương miện dát vàng mà Hrothgar đã từng đội. Vị thần vỗ vào bụng mình và phát ra tiếng cười ồm ồm vang vọng rồi biến mất dần trong hư không. Những cánh hoa hồng tiếp tục rơi.

“Ûn qroth Gũntera!” Gannel tuyên bố. Õn ào và vô lối, tiếng trumpet lại vang lên.

Từ từ đứng dậy, Orík bước lên bục, quay mặt lại với đám đông và sau đó ngồi chìm ngòm trên chiếc ngai đá đen bóng.

“Nal, Grimstnzborith Orík!” Những người hô vang, vỗ những chiếc búa vào tấm khiên và những cây giáo được gõ mạnh xuống sàn nhà.

“Nal, Grimstnzborith Orík! Nal, Grimstnzborith Orík!”

“ Xin được gửi lời chào tới vua Orík” Eragon hét lên. Căng ngực lên, Saphira rống to tỏ lòng tôn kính và phóng ra 1 cụm khói đen sì qua đầu mấy người lùn, thiêu rụi một vệt những cánh hoa hồng.

Mắt Eragon nhòe đi khi luồng khói nóng phả vào người.

Sau đó Gannel quỳ gối trước Orík và nói thêm một số điều bằng tiếng người lùn. Khi kết thúc, Orík đặt tay vào mái tóc của ông ta và rồi Gannel quay trở lại vị trí của mình trong gian phòng. Nado tiến lại gần ngai vàng và cũng nói cùng một điều tương tự, sau ông, dĩ nhiên là Manndrath và Hadfala cùng tất cả các tộc trưởng khác, duy chỉ thiếu Grimstborith Vermund người đã bị trục xuất từ lễ đăng quang.

Họ phải lấy chính mình ra để thề sẽ phục vụ Orík. Eragon nói với Saphira.

Họ có tự nguyện nói những lời đó không?

Aye, không hẳn là đa số. Eragon nhìn Thordis tiến về phía ngài trước khi cất tiếng.

Saphira, em có nghĩ là chúng ta đã trông thấy không? Đó có thể thực sự là Guntera hay chỉ là một ảo giác?

Khả năng của ông ta dường như rất thật, và anh không biết làm cách nào mà có thể giả mạo được như vậy, nhưng ...

Đó có thể chỉ là ảo giác, cô ả nói. Những vị thần của người lùn không bao giờ giúp sức cho họ trên chiến trường hay bất kì sự trợ lực nào khác. Em dám chắc điều đó, hoặc em không tin rằng một vị thần thực sự sẽ chạy đến vì lời triệu tập của Gannel như một con chó săn được huấn luyện. Em không tin và có thể có vị thần nào vĩ đại hơn một con rồng chứ? ... nhưng rất cục, có rất nhiều điều khó lí giải ở Alagaësia. Có thể là chúng ta đã thấy cái bóng từ một thời đại rất xa xôi bị quên lãng, một tàn dư lơ mờ còn ám ảnh trên mảnh đất này, mong chờ sức mạnh quay lại với nó. Ai mà biết chắc được?

Sau khi tộc trưởng cuối cùng trao lời thề cho Orík, các thủ lĩnh bộ lạc cũng tiếp tục như vậy, rồi Orík ra hiệu cho Eragon. Thật chậm rãi và cẩn trọng, Eragon bước ra giữa hàng ghế các chiến binh người lùn đang ngồi, tiến tới thềm của ngài đá và quỳ xuống, như một thành viên bộ tộc Durgrimst Ingeitum, thừa nhận Orík là vị vua của mình và thề sẽ phục vụ cũng như bảo vệ ông. Sau đó hành động như một sứ giả của Nasuada, Eragon chúc mừng Orík thay mặt Nasuada và Varden cũng như hứa hẹn với ông ta về tình hữu hảo của Varden.

Một vài người khác bước tới và nói với Orík khi Eragon đã rút xuống, đó là một chuỗi liên miên dường như không dứt của những người lùn tha thiết bày tỏ lòng trung thành của mình với vị hoàng đế mới.

Quá trình đó cứ tiếp diễn đến vài giờ đồng hồ, và sau đó bắt đầu đến phần tặng lễ vật. Mỗi người lùn mang đến cho Orík một tặng phẩm của bộ tộc hay bộ lạc của mình: một chiếc ly có chân đế làm bằng vàng đựng đầy những viên ngọc ruby và kim cương, một bộ áo giáp được bỏ bùa để không thanh kiếm nào có thể xuyên thủng, một tấm thảm dài hai mươi

feet được dệt bằng thứ lông mềm mại mà người lùn chọn lựa từ râu của những con dê sống ở Feldunost, một phiến đá mã não khắc tên tất cả tổ tiên của Orik, một con dao găm làm từ răng rồng, và rất nhiều bảo vật khác. Để đáp lại, Orik ban những chiếc nhẫn cho người lùn để biểu hiện sự cảm ơn.

Eragon và Saphira là những người cuối cùng tiến đến trước Orik, Một lần nữa quỳ gối ở bậc thềm của ngai đá, Eragon rút ra từ áo, một chiếc vòng đeo cổ tay mà nó luôn cất giữ cẩn thận từ cái đêm hôm những người lùn đã tặng nó. Nó nâng lên cao trước mặt Orik và nói “ Đây là lễ vật của tôi thưa vua Orik. Tôi đã không làm ra đồ vật này nhưng tôi đã đặt vào đó một câu thần chú để bảo vệ ngài bất cứ khi ngài còn mặc nó trên người, ngài sẽ không phải lo sợ bị hành thích. Nếu một kẻ ám sát dám đập hay chém ngài hoặc dùng bất cứ thứ gì đâm ngài, vũ khí đó sẽ bị trệch mục tiêu, Những thứ này thậm chí sẽ che chở cho ngài khỏi ma thuật của kẻ thù. Và nó sẽ là vật rất có ích mà ngài cần đến khi gặp nguy hiểm.

Cúi đầu xuống, Orik nhận lấy từ Eragon và nói “ Món quà của cậu là thứ đáng giá nhất, Eragon Khắc tinh của tà thần” Mọi cặp mắt đổ dồn về họ, Orik luồn nhẹ chiếc vòng vào tay trái.

Saphira nói tiếp sau, để mở suy nghĩ của mình cho tất cả mọi người đang chứng kiến. Đây là món quà của tôi, Orik.

Cô ả bước ra đằng sau ngai vàng, những móng vuốt cắm mạnh trên sàn nhà tạo thành tiếng lách cách, ngẩng đầu lên và chân trước vươn tới mép dàn giáo chống quanh ngôi sao sapphire. Cây xà gỗ chắc chắn oằn lên dưới sức nặng của cô ả, nhưng vẫn còn chống được. Vài phút trôi qua không có chuyện gì xảy ra nhưng Sarphira vẫn đứng y nguyên tại chỗ, nhìn chăm chăm vào khối đá quý.

Những người lùn dõi theo ả không hề chớp mắt, thở sâu khó nhọc.

Em có chắc là mình làm được không? Eragon hỏi, bất tác dĩ phá tan sự tập trung của cô em rồng.

Em không biết. Em đã dùng phép thuật đến vài lần rồi, em không hề dừng để coi xem mình có đang tạo ra một câu thần chú hoặc là không. Em chỉ dồn toàn bộ ý chí để biến đổi nó, và em đã làm thế. Không sai một bước nào .. em chắc, em sẽ phải đợi cho đến lúc mình cảm nhận được nó để sửa lại Isidar Mithrim

Đề anh giúp. Hãy để anh sử dụng một câu thần chú qua em.

Không, không được chút nào. Đây là việc của em, không phải của anh.

Một âm thanh cất lên, nhỏ và trong trẻo, thoảng qua gian sảnh, khúc ca chậm rãi, một giai điệu buồn bã.

Từng người một, những thành viên khác của đội hợp xướng đầu mặt cũng tham gia vào bài hát, Tronjham tràn ngập trong sự đau buồn của âm nhạc. Eragon sẽ đề nghị họ giữ im lặng nhưng Saphira nói. Cũng được thôi, hãy để họ như thế.

Mặc dù không hiểu dàn hợp xướng này hát những gì, Eragon có thể nói từ sắc thái của mình âm thanh đó đang than khóc cho những gì đã từng tồn tại và giờ không còn nữa, như ngôi sao sapphire. Khi bài hát đã đến phần kết, nó tự như thấy những suy nghĩ của chính mình về cuộc sống đã mất ở Palancar Valley, và những giọt nước mắt trào ra nơi khóe mắt.

Thật kinh ngạc, nó cảm nhận thấy được giọng nói quen thuộc trầm ngâm u sầu từ phía Saphira. không đau khổ hay hay ân hận là một phần tính cách thường ngày của cô rồng này. bởi vậy nó ngỡ ngàng và không hề đặt câu hỏi với cô ả. Mặc dù nó nhận thấy sự kích động nào đó sâu sắc từ phía ả, như một sự thức tỉnh của phần nào đó lâu đời, cổ xưa có trong cô nàng.

Bài hát kết thúc ở một quãng dài, nốt nhạc luyện cao, và nó như sự héo tàn của quên lãng. Một dòng năng lượng đang tràn lên phóng ra từ phía Saphira- rất nhiều năng lượng. Eragon há hốc mồm kinh ngạc trước cường độ của nó và cô ả vươn tới, chạm vào ngôi sao sapphire bằng chóp mũi. Các đường nứt trên phiến đá quý khổng lồ bừng lóe sáng rực rỡ như ánh chớp của tia sét, và sau đó dần giáo vỡ tan và rơi xuống đất, để lộ ra Isidar Mithrim hoàn toàn và vẹn nguyên như cũ.

Nhưng không hẳn là như cũ. Màu sắc của viên ngọc thắm hơn, nhiều sắc đỏ hơn trước, và những vân của cánh hoa hồng là những đường vân bằng vàng tối màu.

Những người lùn nhìn chăm chăm kinh ngạc trước Isidar Mithrim, rồi họ dậm chân, phấn khởi và vỗ tay ca ngợi Saphira một cách hăng hái, tiếng người la hét rầm rập như một thác nước. Cô ả rồng quay đầu về phía đám đông rồi tiến lại Eragon, dẫm nát những cánh hoa hồng

dưới chân. Cảm ơn, cô à nói với nó.

Vì điều gì?

Vì đã giúp em. Sự xúc động của anh đã chỉ cách cho em, nếu không có chúng, em có thể sẽ phải ở đây vài tuần trước khi thấy đủ cảm hứng cho việc sửa chữa Isidar Mithrim.

Giơ hai tay lên, Orik chần áp đám đông, rồi nói “ Thay mặt cho toàn thể nòi giống của ta, ta xin cảm ơn người về món quà, Saphira. Hôm nay người đã khôi phục lại được niềm tự hào của vương quốc chúng ta. Chúng ta sẽ không bao giờ quên kỉ tích này. Không thể nói rằng hoàng thân này là người vô ơn, từ bây giờ và mãi mãi về sau, tên người sẽ được truyền tụng trong thơ ca của lễ hội mùa đông, nằm cùng tên của những đấng sáng tạo, và khi Isidar Mithrim được trở lại về là viên ngọc của Tronohem, tên tuổi của người sẽ được khắc lên vành đai của ngôi sao hoa hồng Star Rose cùng với Dûrok Ornthron, người lùn đầu tiên tạc nên khối đá quý.

Orik nói với cả Eragon và Saphira, “ Một lần nữa các người đã chứng tỏ tình hữu nghị của mình tới thần dân của ta. Nó làm ta hài lòng, bằng hành động của mình, các người đã chứng minh cho quyết định của cha nuôi là đúng đắn khi nhận người là con của Dûrgrimst Ingeitum.”

Cuối cùng, sau vô số lễ hội tiếp theo sau lễ đăng quang, và sau khi Eragon giúp lấy những mớ lông mắc trong răng của Saphira – một nhiệm vụ trơn tuột, nhày nhụa, và nặng mùi làm cho nó cần phải đi tắm ngay- Cả hai đứa đều được mời bữa yến tiệc danh dự của Orik. Một bữa ăn ồn ào, huyên náo và kéo dài suốt đêm.

Những nghệ sĩ tung hứng và uốn dẻo mua vui cho khách mời, cùng với một đoàn kịch với những diễn viên nhảy một điệu gọi là Az Sartosvrenht rak Balmung, Grimstnzborith rak Kvisagûr, điệu mà Hûndfast đã nói cho Eragon biết có nghĩa là Chiến công của vua Balmung xứ Kvisagûr.

Khi tiệc ăn mừng đã tàn và hầu hết những người lùn đã say bí tỉ, Eragon đi vòng về phía Orik, đang ngồi ở góc đầu chiếc bàn bằng đá và nói “ Tàu bệ hạ”

Orik vẫy một tay :” đừng gọi tôi như thế, cứ tàu bầm bệ hạ suốt ngày, Eragon à, đừng có làm như thế, nếu như không cần thiết. gọi tên của tôi là được rồi, như kiểu cậu vẫn dùng ấy, đấy là 1 lời đề nghị ” Ông ta với

lấy chiếc ly rượu của mình nhưng bị trượt, và gần như đánh phăng chiếc cốc ra xa. Ông ta cười.

Eragon cười nói” Orik, tôi phải hỏi, Gûntera, người đã làm lễ trao vương miện cho ông, ông ta thật ra là người thế nào?”

Cầm của Orik cắm cả xuống ngực, và các ngón tay chặn chiếc cốc, nét mặt trở nên nghiêm túc “Gûntera gần như là thứ mà chúng ta chưa bao giờ từng thấy trên trái đất này. Đó có phải là câu hỏi của cậu không Eragon?”

“ Tôi ... tôi nghĩ rằng, Có phải ông ta luôn đáp lại khi được thỉnh cầu không? Ông ta đã bao giờ từng cự tuyệt đấng quang cho một trong những người cai trị?”

Một cái nhú mày rất hẹp của Orik “ Cậu đã từng nghe về những vị vua và nữ hoàng của Heretic trước đây chưa?”

Eragon lắc đầu.

“Họ là những thân vương không có được lời ban phúc của Gûntera với tư cách là người kế vị tiếp theo mà vẫn khư khư ôm lấy ngai,” Môi Orik cong lên “ Không có ngoại lệ, triều đại của họ đều rất ngắn và bất hạnh”

Ngực Eragon dường như thất lại “vậy, thậm chí cuộc họp các bộ tộc chọn được người lãnh đạo, nếu Gûntera không trao vương miện cho ông thì giờ ông sẽ không phải là vua?”

“Là như thế hoặc tôi sẽ là một ông vua của những cuộc xung đột nội bộ” Orik rụt vai “ Tôi không lo lắng về chuyện đó. Cùng với Varden chống sự xâm lược của Hoàng đế, chỉ có một tên điên mới mạo hiểm phá hủy bình yên của đất nước mình chỉ để đơn thuần là đưa mình lên ngai, và Gûntera có thể là rất nhiều thứ, nhưng ông ta không phải người điên”

“Nhưng ông không biết chắc” Eragon nói.

Orik lắc đầu “ Không cho tới khi ông ấy trao quyền lãnh đạo đặt lên đầu tôi”

Chương 41

Những lời vàng son

"Xin lỗi," Eragon nói vừa lúc đụng tới bồn nước.

Nasuada cau mày, mặt nhăn lại dài ra như một gợn nước đánh trên mặt hồ. "Vì chuyện gì chứ?" cô hỏi. "Tôi tưởng phải nên chúc mừng anh mới đúng. Anh đã làm được nhiều hơn chuyện mà tôi nhờ anh đi làm."

"Không, tôi..." Eragon khựng lại vì nhận thấy cô không thấy được những khuấy động trong nước. Thần chú khiến tấm kiếng của Nasuada có thể nhìn rõ ràng nó và Saphira nhưng không rõ những vật khác. "Tôi dùng tay đụng phải bồn nước rồi, có vậy thôi."

"Ồ. Nếu vậy, để tôi chính thức chúc mừng anh, Eragon. Bằng cách bảo đảm ông Orik trở thành vua..."

"Cho dù là bản thân tôi bị tập kích?"

Nasuada mỉm cười. "Đúng vậy, cho dù khiến bản thân anh bị tập kích, anh vẫn phải giữ quan hệ với người lùn, và điều này chính là yếu tố quyết định thành bại. Câu hỏi hiện giờ là, bao lâu thì số quân còn lại của người lùn có thể tham chiến với chúng ta?"

"Ông Orik đã ra lệnh cho quân sĩ chuẩn bị xuất binh," Eragon nói. "Họ có lẽ cần vài ngày để tập hợp toàn quân, nhưng một khi xong, họ sẽ hành quân ngay lập tức."

"Vậy cũng tốt. Chúng ta cần sự giúp đỡ của họ càng sớm càng tốt. Nhắc tới mới nhớ, khi nào thì bọn anh quay về với chúng tôi? Ba ngày? Bốn ngày?"

Saphira vẫy vẫy cánh, hơi thở nóng thổi ngay sau gáy của Eragon. Eragon liếc nhìn cô nàng rồi cẩn thận nói: "Tùy thuộc. Cô còn nhớ cuộc bàn thảo trước khi tôi ra đi không?"

Nasuada mím môi. "Dĩ nhiên nhớ, Eragon, tôi..." Cô nhìn sang hình ảnh bên cạnh lắng nghe lời của một người đàn ông khác, giọng của ông ta trầm thì nhỏ khiến Eragon và Saphira không nghe được. Quay trở lại bọn họ, Nasuada nói: "Đoàn quân của chỉ huy trưởng Edric đã trở về."

Bọn họ bị tử thương nghiêm trọng, nhưng lính gác cho hay Roran vẫn còn sống."

"Anh ta có bị thương hay không?" Eragon hỏi.

"Tôi sẽ cho anh biết khi hay tin mới. Hiện giờ thì cũng không nên lo lắng quá. Roran có vận may của..." Lại một lần nữa, một tiếng nói khác khiến Nasuada quay ra, rồi cô bước ra khỏi tầm nhìn.

Eragon có chút bồn chồn trong lúc chờ.

"Cho tôi xin lỗi," Nasuada nói, vẻ mặt của nàng lại hiện lên trên bồn nước. "Chúng ta đã tới gần Feinster, hiện giờ đang phải chống chọi với đám lính cướp bóc do phu nhân Lorana gửi đến từ thành thị để làm khó dễ chúng tôi... Eragon, Saphira, chúng tôi cần các vị cho cuộc chiến này. Nếu người dân Feinster chỉ thấy có chúng tôi, người lùn, giống Urgals tụ binh ngoài thành, bọn họ vẫn còn có niềm tin sẽ giữ vững được thành và sẽ chiến đấu dũng mãnh hơn. Đương nhiên là họ sẽ không giữ được điều mà đến giờ họ vẫn chưa nhận thức được. Nếu họ thấy một con rồng và một Kỵ Sĩ cầm đầu ba quân tấn công, đương nhiên là họ sẽ mất hết ý chí."

"Nhưng..."

Nasuada giơ tay lên ngắt ngang nó. "Còn có lý do khác để cho các vị quay về nữa. Vì các vết thương từ sau vụ thử Trường Kiếm, tôi không thể lên ngựa ra trận với người Varden như trước. Tôi cần các vị ngồi vào chỗ của tôi, Eragon, để có thể đem mệnh lệnh của tôi ban ra và cũng đồng thời nâng cao sĩ khí. Còn nữa, tin đồn các vị vắng mặt đã lan tràn khắp trại, cho dù chúng tôi cố gắng bưng bít cách nào đi nữa. Nếu Murtagh và Thorn trực tiếp tấn công vì việc này, hoặc nếu Galbatorix gửi quân chi viện cho Feinster... chỉ sợ, ngay cả có các thần tiên bên cạnh, tôi nghi ngờ khả năng chống giữ bọn họ. Tôi xin lỗi, Eragon, nhưng tôi không thể cho phép anh quay lại Ellesméra bây giờ. Hiện giờ tình thế nguy hiểm quá."

Nhấn tay lên bàn đá lạnh buốt đang giữ cái bồn nước, Eragon nói, "Nasuada, làm ơn đi. Nếu không bây giờ thì khi nào?"

"Sớm lắm. Anh phải kiên nhẫn một chút." "Sớm lắm." Eragon hít một hơi dài, xiết chặt nắm tay trên bàn. "Sớm cỡ nào?"

Nasuada cau mày nhìn nó. "Anh biết là tôi không biết mà. Trước tiên chúng ta phải lấy được Feinster, sau đó khoá chặt vùng nông thôn,

rồi..."

"Rồi sau đó cô sẽ tấn công Belatona hay Dras-Leona rồi tới Urû'baen." Eragon nói. Nasuada muốn trả lời nhưng nó không cho cô ta cơ hội. "Càng tới gần Galbatorix thì cơ hội bị Murtagh và Thorn tấn công cao hơn hoặc ngay cả vua cũng sẽ tham chiến, đến lúc đó thì cô lại càng khó lòng để chúng tôi đi... Nasuada, Saphira và tôi không có đủ pháp thuật, trí tuệ và sức lực để giết Galbatorix. Cô biết điều này mà! Galbatorix có thể chấm dứt cuộc chiến bất cứ lúc nào nếu hắn chịu rời lâu đài của hắn và tấn công trực tiếp người Varden. Chúng tôi cần phải nói chuyện với các vị sư phụ lại. Họ có thể cho chúng tôi biết pháp lực của Galbatorix là từ đâu mà ra, và họ có thể chỉ thêm một hai chiêu cho chúng tôi để có thể đánh bại hắn."

Nasuada nhìn xuống đất, ngắm ngía hai bàn tay. "Thorn và Murtagh có thể tiêu diệt chúng tôi lúc hai người bỏ đi."

"Nếu chúng tôi không bỏ đi, Galbatorix sẽ tiêu diệt chúng ta khi tới Urû'bae... Cô có thể chờ vài ngày trước khi tấn công Feinster không?"

"Được, nhưng mỗi ngày chúng tôi còn cắm trại ngoài thành sẽ tốn nhiều nhân sĩ lắm." Nasuada dùng gót bàn tay xoa xoa hai bên thái dương. "Điều anh muốn sẽ rất hao tổn cho một giải pháp không chắc chắn đó Eragon."

"Giải pháp này có thể không chắc chắn," nó nói, "nhưng sự tận vong của chúng ta là không thể tránh khỏi nếu không thử."

"Thật không? Tôi không chắc lắm. Nhưng mà..." Một khoảng thời gian dài khó chịu trôi qua mà Nasuada vẫn im lặng nhìn quá khỏi hình ảnh trước mặt. Cuối cùng cô cũng gật đầu một cái, như quyết định một việc gì rồi nói: "Tôi có thể trì hoãn việc tấn công Feinster khoảng hai hay ba ngày. Có vài thị trấn khác trong vùng mà chúng tôi có thể nắm giữ trước. Một khi tới được thành thị, thì có thể qua thêm hai ba ngày nữa chờ người Varden chế tạo các máy công thành và các công cụ trấn thủ. Chắc không có ai lấy làm lạ đâu. Sau đó thì tôi bắt buộc phải đánh Feinster, không lý do gì khác ngoại trừ chúng tôi cần kho lương thảo của bọn họ. Một đoàn quân vẫn còn trong lãnh thổ của kẻ thù là một đoàn quân đói. Cao nhất là tôi có thể cho anh sáu ngày, và có lẽ chỉ được bốn ngày thôi."

Cô ta vừa nói xong Eragon đã nhắm tính lệ trong đầu, "Bốn ngày thì

không đủ," nó nói, "sáu cũng có lẽ không xong. Saphira cần ba ngày không ngủ mà không phải chờ tôi để bay tới Farthen Dûr. Nếu bản đồ tôi có là chính xác thì khoảng cách tới Ellesméra cũng cỡ đó hoặc hơn, tương tự như từ Ellesméra về lại Feinster. Nếu phải chờ tôi, Saphira sẽ không có khả năng bay xa lạ như vậy được."

"Không, em không làm được đâu," Saphira nói với nó.

Eragon tiếp tục: "Dưới tình huống tốt nhất, chúng tôi vẫn cần một tuần để gặp lại mọi người ở Feinster và đó là chỉ tính không ngừng lại phút nào tại Ellesméra."

Một vè mệt mỏi chán chường phủ lên mặt Nasuada. "Anh có cần phải bay tới tận Ellesméra không? Một khi qua khỏi cấm chế quanh Du Weldenvarden anh có đủ điều kiện để bói thủy tinh cầu với các vị sư phụ hay không? Bớt được chút thời gian nào rất là quan trọng."

"Tôi không biết nữa. Chúng tôi sẽ cố gắng."

Nasuada nhắm mắt một lúc lâu. Bằng giọng khàn khàn cô nói: "Chúng tôi có thể trì hoãn hành quân tới Feinster khoảng bốn ngày... Có đi Ellesméra hay không tôi sẽ để cho anh quyết định. Nếu phải đi thì nên ở đó cho đến khi xong chuyện. Anh nói đúng, trừ khi có cách đánh bại Galbatorix, còn không thì chúng ta không có hy vọng chiến thắng. Cho dù vậy, xin luôn nhớ về sự mạo hiểm kinh khủng mà chúng tôi đang lãnh, những mạng người Varden mà tôi phải hy sinh để giành thêm thời gian cho anh, và bao nhiêu nhân mạng Varden nữa sẽ chết nếu chúng tôi tấn công Feinster mà không có anh."

Eragon ừ rử gật đầu. "Tôi sẽ không quên đâu."

"Tôi hy vọng là vậy. Thôi đi đi! Đừng chậm trễ nữa. Bay! Bay! Hãy bay lạ hơn chim ưng lao đầu tìm mồi Saphira và đừng để bất cứ chuyện gì làm các vị chậm lại." Nasuada lấy đầu ngón tay chạm vào môi rồi lại dùng ngón tay đó điểm lên mặt vô hình của tấm kiếng, nơi nó biết là đang giữ hình ảnh của nó và Saphira. "Chúc may mắn đến với cuộc hành trình của hai vị, Eragon, Saphira. Nếu chúng ta còn gặp mặt, lần sau sợ rằng là ở trên chiến trường rồi đó."

Rồi cô rời khỏi tầm nhìn của họ, sau đó Eragon giải bỏ thần chú và mặt bồn nước lại trở nên trong veo.

Chương 42

Cây giá hành hình

Roran ngồi thẳng lưng và nhòm chòng chọc phía sau Nasuada, đôi mắt nhìn xa xăm vào một nếp gấp của chiếc lều đồ tía.

Anh có cảm giác là Nasuada đang phân tích mình, nhưng anh không dám nhìn thẳng vào ánh mắt chăm chăm đó. Suốt một hồi lâu, sự im lặng nặng nề bao phủ, Anh suy tính một loạt những khả năng kinh khủng có thể xảy ra, và thái dương giật mạnh vì một cơn nóng dữ dội. Anh ước giá mình bước ra khỏi cái lều ngột ngạt này và hít thở không khí mát lạnh bên ngoài.

Cuối cùng Nasuada nói

“Tôi sẽ làm gì với anh đây, Roran ?”

Anh gồng thẳng người hơn.

“Bất cứ điều gì cô muốn, thưa công nương.”

“Câu trả lời tuyệt vời, Cây búa dững mãnh, nhưng cách đó không giải quyết được tình thế khó xử của tôi” Nasuada nhấp một ngụm rượu vang trong cốc.

“Anh đã hai lần coi thường mệnh lệnh chỉ thị của đội trưởng Edric, nếu lúc đó anh không làm vậy thì cả ông ta lẫn anh hay cả nhóm người đã tử trận các anh cũng sẽ không thể còn nói năng được gì về chuyện này. Dẫu vậy, sự thành công của anh không thể phủ nhận sự thật về sự bất phục tùng của anh.

Theo như anh giải thích, anh đã cố tình làm trái mệnh ệnh, và tôi phải trừng phạt anh nếu muốn duy trì kỉ luật cho Varden.”

“Vâng thưa công nương”

Trán cô ta tối sầm lại

“Tức muốn chết! Cây búa dững mãnh, nếu anh là bất cứ ai khác ngoại trừ anh họ của Eragon, và nếu màn khởi đầu của anh ít có ảnh hưởng hơn, tôi sẽ trói anh lại và treo lên vì hành vi sai quấy này”

Roran nuốt nước miếng khi tưởng tượng ra cảnh một chiếc thòng lọng quấn quanh cổ.

Bằng ngón giữa bàn tay phải, Nasuada gõ nhẹ vào tay vịn chiếc ghế dựa cao.

Với nhịp ngày càng nhanh trước khi ngừng lại, cô nói “ Anh có muốn tiếp tục chiến đấu cùng Varden không Roran ?”

“Có, thưa công nương” anh đáp lại không hề ngập ngừng.

“Anh sẽ làm gì để tuân thủ mệnh lệnh nhằm tiếp tục đứng trong quân đội của tôi?”

“Bất cứ điều gì tôi phải làm thưa công nương”

Sự căng thẳng trên khuôn mặt biến mất, Nasuada gập đầu, sự hài lòng lộ rõ”Tôi hy vọng rằng anh sẽ nói vậy. Theo tiền lệ và các quy định trước đây, tôi có ba sự lựa chọn. Một là, tôi sẽ trói anh lại, nhưng tôi sẽ không làm vậy,... Vì vô số lí do. Hai là, tôi sẽ phạt anh 30 roi rồi cắt chức anh trong hàng ngũ của Varden. Hoặc điều thứ ba, tôi sẽ phạt anh 50 roi và giữ anh lại dưới sự chỉ huy mình”

50 roi không nhiều hơn 30 là mấy, Roran nghĩ, cố nén sự can đảm của mình xuống. Anh liếm môi “Tôi có bị đánh ở nơi tất mọi người đều thấy không?”

Lông mày Nasuada nhíu lại một phần vài inch. “Sự kiêu hãnh của anh không có phần tại đây, Cây búa dững mãnh ạ. Sự trừng phạt phải rất khắt khe để những người khác không kích động theo bước của anh, và nó phải được công khai để toàn thể Varden có thể có được bài học từ đó. Nếu anh chỉ thông minh bằng một nửa những gì đã thể hiện, anh sẽ biết khi làm trái lệnh Edric rằng quyết định của mình sẽ có hậu quả và rằng những hậu quả đó sẽ không mấy dễ chịu gì. Sự lựa chọn của anh bây giờ rất đơn giản: Anh sẽ ở lại cùng Varden hay từ bỏ bạn bè, gia đình và đi con đường của riêng anh?”

Roran ngẩng cao cằm, tức giận vì cô ta đã nghi ngờ về lời hứa của anh

“Tôi sẽ không đi đâu thưa quý công nương Nasuada. Cô phạt cho tôi bao nhiêu roi không thành vấn đề, chúng không thể đau đớn bằng việc mất người cha và gia đình của tôi.”

“Không” Nasuada nhẹ nhàng nói.

“Chúng không bằng ... một phù thủy của Du Vrangr Gata sẽ theo dõi trận đòn này và chăm sóc cho anh sau đó, để đảm bảo tuyệt đối là anh không bị thương tật vĩnh viễn. Tuy nhiên, họ sẽ không hoàn toàn chữa khỏi thương tích của anh, hoặc không anh có thể kiếm một phù thủy để chữa lưng cho mình”

“Tôi hiểu”

“Trận đòn của anh sẽ sớm được tiến hành khi Jörmundur có thể sắp xếp xong quân lính. Cho đến sau đó, anh sẽ ở nguyên dưới sự canh gác trong một căn lều gần giá chịu phạt.”

Roran bốt căng thẳng hơn rằng anh không phải đợi quá lâu, anh không muốn phải gồng mình nhiều ngày dưới bóng tội lỗi phủ xuống mình.

“Công nương của tôi” anh nói, nhưng cô ta đã ra hiệu cho anh rút ra bằng một cái vẩy ngón tay.

Quay gót giày, Roran bước đều ra khỏi căn lều. Hai người lính canh dẫn anh tới chỗ của mình khi anh xuất hiện. Không thèm nhìn hoặc nói bất cứ điều gì với anh, họ dẫn anh qua khu ldoanh trại cho đến khi tới một căn lều nhỏ trống không, không xa lắm với chiếc cột xử phạt tối sẫm đang đứng trên một gò đất mỏng xa xa rìa của khu doanh trại.

Chiếc cột cao sáu feet rưỡi và có một thang ngang như một cây thập giá ở gần phía trên để trói tay phạm nhân. Hàng dài những vết xù sì do vết cào từ móng của các nạn nhân phủ kín cây thập giá.

Roran ép mình nhìn đi hướng khác rồi cúi xuống chui nhanh vào lều. Thứ đồ dùng duy nhất bên trong là một chiếc ghế đầu méo mó. Anh ngồi xuống và tập trung vào hơi thở của mình, xác định rõ lại mọi chuyện để tĩnh tâm.

Một vài phút trôi qua, Roran bắt đầu nghe thấy âm thanh nặng nề của những đôi giày và giáp trận khi quân Varden tập hợp quang cây cột hành quyết. Roran hình dung ra hàng nghìn người, đàn ông và đàn bà nhím chòng chọc vào anh, bao gồm cả những dân làng Carvahall. Mạch anh đập nhanh và mồ hôi chảy như suối trên trán.

Sau khoảng nửa giờ, cô phù thủy Trianna bước vào lều và bắt anh thay quần khiến Roran rất bối rối, mặc dù người phụ nữ này có vẻ như không quan tâm đến việc đó. Trianna kiểm tra anh từ đầu tới chân và thậm chí còn niệm thêm cả thần chú để khám chữa cho cái vai trái của

anh, chỗ anh đã bị một tên lính bắn trúng.

Sau khi tự nhiên sửa chữa khắp cơ thể anh, cô ta đưa cho anh một chiếc áo sơ mi thụng của lều giam.

Roran vừa kéo xong chiếc áo qua khỏi đầu khi Katrina bước vào lều. Vừa trông thấy cô, sự vui sướng lẫn cả lo sợ tràn ngập Roran.

Katriana nhìn anh và Trianna rồi khẽ nhún người chào với cô phù thủy. “Tôi có thể nói chuyện riêng với chồng tôi một lúc không thưa bà?”

“Dĩ nhiên là được, tôi sẽ chờ ở ngoài”

Ngay lập tức Trianna biến đi, Katrina vội vàng lao về phía Roran, vòng tay ôm ghì lấy anh. Anh cũng ôm chặt lấy cô mãnh liệt bù cho những ngày anh đã không được gặp cô kể từ khi trở về Varden.

“Ôi, em mới nhớ anh làm sao” Katrina thầm thì vào tai phải anh.

“Và anh cũng vậy” anh nói nhỏ.

Họ đã phải cố rời xa nhau quá lâu vì thế họ có thể nhìn mãi vào mắt nhau, và rồi Katrina giận giữ.

“Đây là một sai lầm. Em đã đến chỗ Nasuada, và em đã cầu xin cô ấy tha cho anh hay ít nhất là bớt đi số roi anh phải chịu, nhưng cô ấy đã từ chối chấp nhận lời khẩn cầu của em”

u yếm xoa bàn tay vào lưng Katrina, Roran cất tiếng. “Anh ước rằng em đã không làm như vậy”

“Sao không?”

“Bởi vì anh đã nói rằng anh sẽ ở lại cùng Varden, và anh sẽ không quay lưng lại với lời hứa của mình”

“Nhưng như thế đâu có đúng” Katrina nói, ôm chặt lấy vai anh.

“Carn đã nói với em những việc anh đã làm Roran ạ : anh đã tự hạ gục được gần 200 tên lính, và nếu không có hàng động anh hùng của anh, sẽ không có ai kể cả anh còn sống sót. Nasuada phải ca ngợi tán dương và tặng tặng vật cho anh chứ không phải phạt đòn anh như một tên phạm tội tầm thường!”

“Không phải vấn đề là đúng hay sai” anh nói với cô “Đó là cần thiết. Nếu anh ở địa vị của Nasuada anh cũng sẽ ra lệnh như vậy”

Katrina rùng mình “ 50 roi, dù sao ... nó có phải nhiều đến như thế không? Một người có thể sống đi chết lại rất nhiều lần với chừng ấy roi vọt.”

“Chỉ khi trái tim họ quá hèn yếu thôi. Đừng lo lắng gì, sẽ cần hiểu hơn thế mới hạ được anh.”

Một nụ cười ngược gạo nở trên môi Katrina, cô thôi nức nở và dựa khuôn mặt mình vào cổ anh. Anh nâng niu cô trong vòng tay vuốt ve mái tóc cô và làm cô yên lòng bằng cách tốt nhất mà anh có thể, mặc dù anh cảm thấy mình làm việc đó không giỏi bằng cô. Sau đó vài phút, Roran nghe thấy tiếng tù và bắt đầu thổi phía ngoài lều, và anh biết rằng thời khắc họ phải rời nhau đang đến rất gần. Tách mình khỏi vòng tay Katrina, anh nói “Có vài việc anh muốn em làm giúp anh”

“Việc gì vậy?” Cô hỏi, chớp nhẹ đôi mắt.

“Hãy đi về lều của chúng ta và đừng rời khỏi đó cho đến hết cuộc hành hình này”

Katrina thấy shock vì lời đề nghị của anh.

“Không! Em sẽ không bỏ anh lại Không phải bây giờ”

“Làm ơn đi mà” anh nói “ Em không nên chứng kiến điều này”

“Và anh không nên phải chịu đựng điều này” Cô vắn lại.

“Quên điều đó đi. Anh biết em muốn bên cạnh anh, nhưng anh có thể chịu đựng được nó đỡ hơn nếu anh biết rằng em không ở đó để chứng kiến ... Anh đã tự chuốc lấy điều này, Katrina, và anh không muốn em phải đau khổ bởi vì nó”

Nét mặt cô trở nên miễn cưỡng.

“Biết về vận mệnh anh đang phải gánh chịu sẽ làm tổn thương em bất kể em có đứng ở đâu đi nữa. Tuy nhiên Em sẽ làm như anh bảo, nhưng chỉ vì bởi điều đó sẽ giúp anh vượt qua thử thách này ... Anh biết rằng em ước mình chịu thay anh những phát roi quất lên cơ thể anh nếu em có thể”.

“Và em biết” anh nói, hôn lên hai má cô “rằng anh không muốn em đến gần đó”

Nước mắt lại trào ra ướt nhòe đôi mắt, cô kéo anh lại gần hơn, ôm anh thật chặt, anh phải rất khó mới thở nổi.

Họ vẫn quần lầy nhau khi tiếng người xôn xao trên lối đi tiến về phía căn lều đã yên ắng và Jörmundur đã đi vào, cùng với hai người của nhóm Ó ðem. Katriana rời khỏi Roran, nhún người chào Jörmundur sau đó cúi người bước khỏi căn lều trong im lặng.

Jörmundur chỉ tay về phái Roran “Đã đến giờ”

Gật đầu, Roran đứng dậy đi theo Jörmundur và những người lính gác bày tỏ lòng kính trọng với anh xung quanh cây cột hình phạt. Hàng nối hàng, những người Varden quây quanh cây cột, mọi người, đàn ông, đàn bà, cả người lùn và Urgal đều đang đứng thẳng người và nghiêng vai. Sau kho liếc qua một lượt, Roran tập trung nhìn chăm chăm vào đường chân trời, đó là cách tốt nhất để anh có thể phớt lờ mọi khán giả chung quanh.

Hai người lính nhắc tay Roran lên cao quá đầu và buộc chặt cổ tay vào thanh ngang của cây cột. Trong khi đó, Jörmundur bước quanh đằng trước chiếc cột và cầm một cuộn vải da. “Đây, cắn vào đây” ông nói bằng một giọng nhẹ nhàng “ nó sẽ giữ cho anh khỏi tự làm mình bị thương”

Một cách biết ơn, Roran mở miệng và để cho Jörmundur nhét cuộn da giữa hai hàm răng. Mảnh da có vị đắng đắng, như quả dầu xanh.

Sau đó một tiếng tù và và một hồi trống vang lên rồi Jörmundur đọc to những lời buộc tội chống lại Roran và những người lính cắt rách chiếc áo sơ mi thụng của Roran.

Anh rùng mình khi luồng không khí lạnh lướt qua nửa thân trên để trần. Ngay trước khi bị đánh, Roran còn nghe thấy tiếng roi rít lên trong không trung.

Cảm giác giống như một cây gậy nung đỏ quất vào da thịt. Roran uốn cong lưng và cắn mạnh vào miếng vải chặn trong miệng. Một tiếng rên rỉ vô tình buột ra, dù vậy miếng vải đã chặn âm thanh đó lại nên anh nghĩ rằng sẽ không một ai nghe thấy được cả.

“Một” Tiếng người thi hành án vang lên cùng với tiếng roi.

Roi thứ hai quất xuống làm cho Roran lại thốt lên một tiếng rên, nhưng sau đó anh lập tức im lặng, quyết tâm không được tỏ ra yếu đuối trước toàn thể Varden.

Roi đánh cũng đau đớn như bất cứ vết thương nào Roran đã phải

trầu qua vài tháng trước đây, nhưng sau mười hai hoặc nhiều hơn, anh phải cố gắng chống lại sự đau đớn và nhượng bộ, anh dần rơi vào trạng thái hôn mê lơ mơ. Thị lực yếu dần cho tới khi thứ duy nhất anh trông thấy là chiếc cột gỗ đã mòn phía trước mặt, những lúc đó, khung cảnh trước mặt anh như chập chờn và trông không khi bị cuốn vào cơn lũ dữ dội của trạng thái vô thức.

Sau một một hồi tưởng như vô tận, anh nghe thấy như không rõ ràng và rấy xa xôi một giọng nói cất vang, “ba mươi” và sự tuyệt vọng vây chặt khi anh kinh ngạc, làm sao mình có thể chịu đựng được hai mươi roi còn lại? Rồi anh nghĩ tới Katrina và đứa trẻ chưa sinh của họ, điều đó tiếp cho anh thêm sức mạnh.

Roran tỉnh dậy thấy mình đang nằm úp ngực trên vũng trong căn lều của anh và Katrina. Katrina đang quỳ gối cạnh anh, vuốt ve mái tóc anh và thì thầm vào tai anh, trong khi một ai đó đang bôi một thứ chất lạnh lạnh, nhày nhày lên những hằn roi trên lưng anh. Anh cau mày và gồng mình khi người lạ mặt đó ấn ngón tay vào một điểm đặc biệt nhạy cảm.

“Đó không phải là cách tôi đối xử với bệnh nhân của mình” Anh nghe thấy Trianna nói bằng một giọng kiêu ngạo”

“Nếu bà hành hạ tất cả bệnh nhân của mình như đang làm với Roran” một phụ nữ khác đáp lại.

“Tôi ngạc nhiên là có ai còn sống sót vì sự chữa trị của bà”

Sau một lát, Roran nhận ra giọng nói của người lạ thứ hai, bà lang mắt sáng Angela.

“Tôi xin bà tha lỗi” Trianna nói “ Tôi sẽ không ngồi đâu và chịu lắng mạ bởi một mục hát rong lắm cảm, người phải cố gắng lắm mới miễn được câu thần chú cơ bản nhất”

“Ngồi xuống, rồi, nếu việc đó làm cô hài lòng, nhưng nếu cô ngồi hay đứng, tôi cũng sẽ tiếp tục làm phật ý cô cho đến khi cô chấp nhận rằng huyết trên lưng của cậu ta nằm ở đây chứ không phải ở đây” Roran cảm thấy một ngón tay chạm vào anh ở hai điểm khác biệt, cách nhau nửa inch.

“Oh” Trianna nói, và rời khỏi lều.

Katrina cười với Roran, và lần đầu tiên, anh nhận thấy nước mắt

chảy dài trên mặt cô. “Roran, anh có hiểu em nói gì không?” Cô hỏi “Anh tỉnh dậy chưa?”

“Anh ... anh nghĩ vậy” anh đáp, giọng bực bội. Quai hàm anh nhức nhối vì cắn vào miếng bịt miệng quá lâu. Anh ho đằng hắng, rồi nhăn mặt khi tất cả vết hằn của 50 roi cùng hợp lại làm anh đau nhức nhối.

“Tôi đi đây” Angela nói.

“Tất cả đã xong”

“Thật ngạc nhiên. Tôi đã không mong chờ bà và Trianna lại làm nhiều đến vậy” Katrina nói.

“Theo lệnh của Nasuada”

“Nasuada? ... Tại sao....”

“Cô sẽ phải tự đi hỏi cô ta, nói với cậu ta đừng dùng đến lưng nếu muốn nó lành. Và bắt cậu ta lật người lại nếu không muốn nước mắt làm nhiễm trùng vết thương.”

“Cám ơn bà” Roran thì thào.

Angela cười lớn phía sau anh. “Đừng nghĩ ngợi về nó, Roran. Hoặc tốt hơn, nghĩ vài điều về nó, nhưng đừng nghĩ nó quá quan trọng. Ngoài ra, nó làm ta thấy thú vị khi chăm sóc vết thương cho cả lưng người và lẫn lưng Eragon. Phải, sau này ta dự trữ sẵn, Đền phòng để khỏi phải đi tìm”

Khi bà lang đã đi, Roran nhắm mắt lại. Những ngón tay mềm mại của Katrins vuốt nhẹ trán anh. “Anh đã rất can đảm” Cô nói.

“Anh ư?”

“Aye, Jörmundur và mọi người khác em đã nói chuyện đều kể rằng anh không hề khoác lóc hay van xin đừng đánh”

“Tốt” Anh muốn biết vết thương của mình nghiêm trọng đến mức nào nhưng anh đã miễn cưỡng buộc cô miêu tả lại những chấn thương trên lưng mình.

Katrina dường như ý thức được yêu cầu của anh, tuy nhiên, thay vào đó cô nói “ Angela tin rằng với một chút may mắn anh sẽ không có những vết sẹo quá xấu xí. Bất kì lúc nào, anh sẽ chóng lành vết thương, Eragon hoặc ai phù thủy nào đó có thể xóa những vết sẹo khỏi lưng anh và nó sẽ như thể anh chưa từng bị đòn lằn nào.”

“Mmh.”

“Anh có muốn uống chút gì không?” Cô hỏi.

“Em có một bình trà thảo mộc đang pha”

“Có, cho anh xin”

Khi Katrina đứng dậy, Roran nghe thấy một người khác bước vào lều. Anh mở một mắt ngạc nhiên khi nhìn thấy Nasuada đang đứng cạnh cây cột trước lều.

“Công nương” Katrina nói, giọng cô sắc lạnh. Bất chấp những vết thương trên lưng, Roran trở mình một phần với sự giúp đỡ của Katrina, cố ngồi dậy. Dựa vào Katrina, anh bắt đầu đứng lên, nhưng Nasuada đã giữ tay “Làm ơn đứng. Tôi không muốn là nguyên nhân khiến anh đau đớn hơn nữa so với gì tôi đã làm”

“Tại sao cô tới đây, công nương Nasuada?” Katrina hỏi.

“Roran cần nghỉ ngơi và bình phục, không phải giành thời gian tiếp chuyện nếu anh ấy không bị bắt buộc”

Roran rời một tay khỏi vai trái Katrina “ Anh có thể tiếp chuyện nếu anh phải làm vậy” Anh nói.

Tiến gần hơn vào trong lều, Nasuada nắm lấy gấu váy xanh của cô và ngồi xuống chiếc rương nhỏ của Katrina được mang đi theo cô từ Carvahall. Sau khi xếp lại nếp váy, cô ta nói ”Tôi có một nhiệm vụ khác cho anh, Roran: một cuộc đột kích bất ngờ nho nhỏ mà anh sẵn sàng tham gia.”

“Khi nào thì tôi sẽ đi?” Anh hỏi, bối rối vì cô ta đã phải quấy rầy anh chứ không phải ai khác như một phen công đơn giản.

“Ngày mai”

Mắt Katrina trợn lên. “Cô có điên không?” cô la lên.

“Katrina ... “ Roran làm bầm, cố gắng trấn tĩnh cô, như cô làm lơ anh và nói “Chuyến đi gần nhất cô bắt anh ấy đi suốt đã giết chết anh ấy, và cô lại vừa quất chông vào từng inch một lên cuộc sống của anh ấy! Cô không thể ra lệnh cho anh ấy trở lại chiến đấu quá nhanh. Anh ấy sẽ không thể tiếp tục chống lại quân đội của Galbatorix thêm một phút nào nữa!”

“Tôi có thể và tôi phải làm vậy!” Nasuada cất giọng đầy quyền lực,

Katrina giữ lời và chờ đợi để nghe Nasuada giải thích, mặc dù Roran có thể nói rằng sự tức giận của cô đã giảm bớt. Nhìn chằm chằm vào anh một cách dữ dội, Nasuada nói.

“Roran, nếu anh có hoặc không biết rằng, liên minh của chúng ta với Urgal đang trên bờ đổ vỡ. Một trong số những người của ta đã giết ba Urgal trong khi anh đang phục vụ dưới trướng đội trưởng Edric, là ai, anh có thể không cần quan tâm, đó là một đội trưởng không hơn. Dù vậy, tôi đã có một người giết Urgal xấu số bị treo cổ, nhưng từ việc đó, mối quan hệ với những con đực của Garzhvog trở nên càng ngày càng bất hòa”.

Nasuada mím môi rồi nói “Tôi cần thuyết phục Varden chấp nhận sự hiện diện của Urgal mà không có thêm đổ máu, và cách tốt nhất tôi có thể làm đó là chứng minh cho Varden thấy rằng hai loài có thể cùng nhau làm việc trong hòa bình để tiếp tục theo đuổi việc chia sẻ cùng một thắng lợi. Theo phương châm đó đến cùng, nhóm của anh sẽ hành quân với quân số bao gồm cả con người và Urgal với số lượng như nhau.”

“Nhưng như thế vẫn không ...” Katrina bắt đầu nói.

“Và tôi đang đặt tất cả họ dưới sự chỉ huy của anh, Cây búa dũng mãnh.”

“Tôi ư?” giọng nói the thé, đầy kinh ngạc “Tại sao?”

Với nụ cười tỉnh queo, Nasuada nói” Bởi vì ai sẽ làm bất cứ điều gì phải làm để ra lệnh bảo vệ những người bạn và gia đình. Về điều đó, anh giống tôi, mặc dù gia đình tôi lớn hơn của anh, đó là tôi nói đến toàn thể Varden, những người ruột thịt đối với tôi. Ngoài ra, bởi vì anh là anh họ Eragon, tôi không thể để anh trái lệnh để dưỡng bệnh, tôi không thể chọn giữa việc xử phạt anh hay trục xuất anh khỏi Varden. Tôi cũng không muốn làm vậy.”

“Giả thuyết là, tôi đang trao cho anh quyền chỉ huy tự quyết bởi thế không ai có thể trái lệnh anh trừ tôi. Nếu anh phớt lờ các mệnh lệnh, tốt nhất đó là vì mục đích tiêu diệt Galbatorix, thì không cần một lí do nào khác để cứu anh tránh xa những trận roi như anh đã nhận được hôm nay.

Và tôi trao anh quyền chỉ huy này, bởi anh đã chứng minh rằng anh có thể thuyết phục những người khác đi theo mình, mặc dù thực tế có rơi vào hoàn cảnh gian nan nhất. Anh có khả năng tốt để để duy trì sự

kiểm soát đối với cả nhóm người và Urgal. Tôi sẽ cử Eragon nếu tôi có thể, nhưng cậu ta không có ở đây, trách nhiệm này rơi vào tay anh. Khi Varden nghe rằng chính anh họ Eragon, Roran, Cây búa dững mãnh-anh người đã tự tay tiêu diệt gần hai trăm quân địch-đến với sứ mệnh với Urgal và sứ mệnh đó đã thành công, rồi chúng ta có thể giữ cho liên minh với Uragl trong thời điểm cuộc chiến này. Đó là lí do tôi cử Angela và Trianna tới chữa trị cho anh nhiều hơn là thường lệ: Không phải là thừa đâu, nhưng bởi vì tôi cần anh đảm nhận sự lãnh đạo này. Nào, những gì tôi nói với anh, Cây búa dững mãnh? Tôi có thể đặt cược vào anh không?”

Roran ngược nhìn Katrina. Anh biết cô đã ước liệu rằng anh sẽ nói với Nasuada là anh không thể chỉ huy một cuộc đột kích. Ánh mắt anh dụi đi bởi anh đã không phải nhìn thấy cô đau buồn, Roran nghĩ về sự kích thước khổng lồ của đội quân tương phản với Varden, và rồi, bằng một giọng khàn khàn rất khế anh nói:

“Cô có thể đặt cược vào tôi, công nương Nasuada.”

Chương 43

Giữa các tầng mây

Từ Tronjheim, Saphira bay năm dặm tới tường trong của Farthen Dûr, rồi cô nàng và Eragon đi vào đường hầm đào theo hướng đông trái dài hàng dặm dưới chân Farthen Dûr. Eragon có thể chạy hết đoạn đường hầm này trong mười phút nhưng nóc hầm khiến Saphira không thể bay hay nhảy được cho nên cô nàng sẽ không thể giữ tốc độ với nó được, vì thế nó chỉ giới hạn bản thân bằng cách đi bộ thật lẹ thôi.

Một tiếng sau, bọn họ xuất hiện tại thung lũng Odred trải dọc theo hướng nam bắc. Xen giữa các chân đồi ở ngay đầu hẹp của thung lũng đầy dương xỉ này là hồ Fernoth-mérna, một hồ khá lớn trông xa giống như một giọt mực đen giữa các rặng núi cao của dãy Beor. Đầu phía bắc của hồ Fernoth-mérna là giòng Ragni Darmn, chảy quanh co trong thung lũng cho tới khi được nhập vào hồ Az Ragni ở ngay sườn núi Moldûn the Proud, ngọn núi cực bắc của dãy Beors.

Bọn họ rời khỏi Tronjheim từ sớm trước khi trời sáng và cho dù đường hầm khiến họ bị chậm lại, lúc này vẫn còn đang trong buổi sáng sớm. Những dải mây tả tơi trên trời xen lẫn với những tia nắng vàng le lói qua đỉnh các ngọn núi cao chót vót. Ở thung lũng bên dưới, những gợn mây bám vào các ngọn núi như những con rắn khổng lồ. Từng lọn mây mù bay lơ lửng trên mặt hồ trong như gương.

Eragon và Saphira dừng lại cạnh hồ Fernoth-mérna để uống nước và thấm mát da cho chặng tới của hành trình. Nước hồ được tan ra từ tuyết và đá ở trên cao ngọn núi. Nước lạnh khiến răng Eragon hơi nhức. Nó nhắm mắt, dậm chân, la hét khi bị lạnh buốt lên tới đầu.

Khi đã đỡ nhức một chút, nó nhìn ngang hồ. Giữa tấm màn sương mù, nó thấy được một lâu đài đổ nát xây trên đá nằm trải dài trên một ngọn núi. Dây leo quấn chằng chịt chung quanh các bức tường đổ nát, nhưng ngoài việc đó ra, cả kiến trúc không hề có sức sống. Eragon rùng mình. Toà nhà bỏ không nhìn u ám, đáng ngại giống như một xác chết bị rửa ở giữa bầy thú rừng bản thú.

"Xong chưa?" Saphira hỏi.

"Xong rồi," nó nói rồi leo lên yên ghế.

Từ hồ Fernoth-mérna, Saphira bay theo hướng bắc, dọc theo thung lũng Odred ra khỏi rặng núi Beor. Thung lũng này không dẫn thẳng tới Ellesméra vốn ở xa hơn nữa về hướng tây, nhưng bọn họ không có chọn lựa nào khác nên đành phải ở trong thung lũng vì các hẻm núi ở đây đều cao hơn năm dặm.

Saphira chỉ bay cao đến mức Eragon có thể chịu đựng nổi vì cô nàng bay càng cao nơi không khí loãng hơn, thì càng nhẹ. Eragon chống cái lạnh cóng bằng cách mặc nhiều lớp áo và dùng thần chú để tách luôn hàn khí dạt sang hai bên.

Ngồi trên người Saphira cũng không phải dễ chịu lắm, nhưng cô nàng ráng quạt cánh chậm và đều đặn nên Eragon cũng không phải chú tâm giữ thăng bằng như khi cô nàng đảo người, bỏ nhào hoặc thi triển những thao tác phức tạp khác. Hầu hết thời gian là nó chia ra giữa nói chuyện với Saphira và suy nghĩ về những chuyện xảy ra trong vài tuần qua cũng như luôn quan sát học hỏi những cảnh vật bên dưới.

"Anh dùng pháp thuật mà không cần tới cổ ngữ khi người lùn tấn công anh," Saphira nói. "Làm vậy nguy hiểm lắm."

"Anh biết, nhưng anh không có thời gian để nghĩ ra chữ. Hơn nữa, mình không cần phải dùng cổ ngữ khi niệm thần chú."

"Cái đó thì khác. Em là rồng. Tụi em không cần cổ ngữ để biểu lộ ý tưởng; chúng em biết mình muốn gì và suy nghĩ cũng không thay đổi dễ dàng như loài người hay các thần tiên."

Mặt trời chỉ mới nhú lên khỏi chân trời một bàn tay là Saphira đã lướt qua khỏi miệng thung lũng lên một khoảng đất cỏ bằng phẳng không bóng người giáp ranh với rặng núi Beor. Ngồi thẳng người trên yên, Eragon ngó kỹ xung quanh rồi lắc đầu, vô cùng ngạc nhiên về khoảng cách bọn họ vừa bay qua. "Nếu chúng ta bay tới Ellesméra trước," nó nói. "Chúng ta có lẽ có nhiều thời giờ với Oromis và Glaedr hơn." Saphira chỉ gật đầu đồng ý.

Saphira bay cho tới khi mặt trời lặn và các vì sao bao phủ khắp trời và các ngọn núi chuyển sang màu tím đen mờ mờ phía sau. Cô nàng có lẽ còn muốn bay nữa nhưng Eragon nhất quyết muốn bọn họ phải nghỉ ngơi. "Em vẫn còn mệt lắm sau chuyến đi Farthen Dûr. Chúng ta có thể

bay nguyên đêm ngày mai và ngày mốt cũng được, nếu cần, nhưng tối nay em phải ngủ.”

Mặc dù Saphira không thích đề nghị này lắm nhưng cô nàng cũng đồng ý và lựa một đám liễu mọc bên bờ một dòng suối để dừng chân. Khi Eragon vừa nhảy khỏi yên, nó phát hiện cả hai chân đều cứng lại, khiến nó phải khó khăn lắm mới đứng vững được. Nó cởi yên ra khỏi Saphira, rồi trải một tấm thảm lên mặt đất kế cô nàng và nằm xuống, lưng đung vào thân thể ấm áp của cô ả. Nó không cần lều vì cô nàng dùng cánh bao bọc lấy nó như một con chim mẹ che chở chim con. Cả hai mau chóng chìm vào giấc ngủ mộng mị lại liên kết được với nhau trong mộng vì đường truyền tinh thần của cả hai vẫn còn đó.

Ánh sáng vừa xuất hiện ở phía đông là Eragon và Saphira đã tiếp tục lên đường, bay cao trên những đồng bằng xanh tươi.

Đến giữa sáng thì đung phải gió ngược khiến Saphira chậm lại phân nửa tốc độ bình thường. Cho dù cố cách mấy, cô nàng vẫn không bay cao hơn ngọn gió này được. Cô nàng cả ngày phải chống cự lại gió cuốn, công việc thật khó khăn cho dù có Eragon bên cạnh giúp thêm sức, đến trưa thì rõ ràng cô nàng đã mệt nhoài. Cô nàng bỏ nhào xuống một gò đất trên đồng cỏ và xếp cánh ngồi đó, thở hổn hển, cả người rung rẩy.

"Tối nay chúng ta nên ở lại đây." Eragon nói.

"Không."

"Saphira, tình trạng em không khá để đi tiếp. Hãy dựng trại cho tới khi em hồi phục. Biết đâu chiều mai gió sẽ giảm bớt."

Nó nghe tiếng xoẹt xoẹt ươn ướt khi cô nàng liếm miệng rồi cố thở phịch một cái rồi tiếp tục thở hổn hển.

"Không," cô nàng nói. "Trên những đồng bằng này, gió có thể thổi mấy tuần hoặc mấy tháng lặn. Chúng ta không thể nào chờ cho dịu lại được."

"Nhưng..."

"Em sẽ không chịu thua chỉ vì mệt một tí đâu, Eragon. Quá nhiều thứ được đánh cược trong chuyến đi này..."

"Vậy để anh đem năng lực từ chiếc nhẫn Aren chuyển cho em. Nhẫn còn đủ để giúp em từ đây tới Du Weldenvarden."

"Không," cô nàng khẳng khái. "Chờ Aren lại khi chúng ta không còn cách nào khác. Em có thể nghỉ và phục hồi trong rừng. Nhấn Aren chúng ta có thể cần phải dùng bất cứ lúc nào; anh không nên hao phí như vậy chỉ để em dễ chịu một chút."

"Anh không thích thấy em bị đau nhức như vậy."

Một tiếng gầm nhẹ rời khỏi miệng cô nàng. "Tổ tiên của em, loài rồng hoang dã, không phải thấy gió tí tẹo vậy mà rụt mình, em cũng vậy thôi."

Nói xong, cô nàng bay lên không tiếp tục mang nó theo vào cơn gió lốc.

Đến gần cuối ngày, gió vẫn còn gào thét chung quanh họ, đẩy ngược vào người Saphira như thể vận mạng không muốn họ tới được Du Weldenvarden, Eragon nghĩ tới cô gái người lùn Glûmra và lòng tin của cô ta ở các vị thần người lùn, và đây là lần đầu tiên trong đời, nó có ý định muốn cầu nguyện. Eragon rút bỏ liên lạc tinh thần giữa hai người, cô nàng lúc này cũng mệt và lo ra quá nên không để ý, Eragon thì thầm, "Gûntera, vua của các vị thần, nếu quả người hiện hữu, và có thể nghe được con, nếu có thể, xin người hãy dừng cơn gió này lại. Con biết con không phải là người lùn, nhưng vua lùn Hrothgar đã nhận con vào bộ tộc của ông ta vì thế con nghĩ con có quyền cầu nguyện tới người. Gûntera, van xin người, chúng con phải đến được Du Weldenvarden càng sớm càng tốt, không phải chỉ vì lợi ích của dân chúng Varden mà còn là lợi ích của con dân của ngài, người lùn. Van xin ngài, xin ngài làm gió ngừng lại. Saphira sẽ không còn chịu đựng được bao lâu nữa." Sau đó cảm thấy như hơi bị khờ tít, Eragon nói lại sợi dây tinh thần với tri thức của Saphira, nháy mắt tội nghiệp khi nó cảm nhận được bấp thịch cô nàng như đang bị thiêu đốt.

Đêm đó, khi mọi thứ đều trở nên lạnh và đen thui, cơn gió lúc này liền dịu lại, và cuối cùng chỉ còn đôi lúc tạt vào người một làn gió mạnh mà thôi.

Đến khi trời sáng, Eragon nhìn xuống thì thấy mảnh đất khô cằn của sa mạc Hadarac. "Chết thật," nó nói vì bọn họ không đi xa được như ý nó muốn. "Chúng ta sẽ không đến kịp Ellesméra hôm nay phải không?"

"Trừ khi gặp gió thuận có thể đẩy chúng ta từ sau lưng." Saphira ráng sức thêm được vài phút rồi nói thêm, "nhưng trừ khi có gì trục trặc, bọn

mình sẽ tới Du Weldenvarden lúc buổi chiều."

Eragon làu bàu.

Hôm đó bọn họ chỉ dừng chân hai lần. Trong một lần dừng chân, Saphira nuốt cả đàn vịt hoang bắt được và giết bằng cách khà ra một đám lửa, nhưng ngoài ra thì không ăn gì khác hết. Để bớt giờ, Eragon chỉ đành ăn trên yên.

Như Saphira dự đoán, Du Weldenvarden hiện ra trong tầm mắt trước khi mặt trời lặn. Khu rừng trước mặt trở nên một dải xanh tươi vô tận. Các loại cây sồi, cây thích mọc đầy ngoài bìa rừng nhưng càng vào sâu, Eragon biết là những cây thông cắm tạo nên phần lớn các loại cây trong đó.

Bóng tối bắt đầu phủ lên trên vùng cây xanh này khi bọn họ vừa tới ven Du Weldenvarden, Saphira lượn nhẹ xuống một nhánh cây to của một cây sồi khổng lồ. Cô nàng xếp cánh ngồi một chút, không còn sức để đi nữa. Cái lưới đỏ tươi của cô nàng thè ra ngoài. Trong khi cô ả nghỉ mệt, Eragon lắng nghe tiếng sột soạt của cành lá trên đầu, tiếng cú kêu ư ử, tiếng chirp chirp của các loài sâu bọ côn trùng về đêm.

Khi đã tương đối hồi phục, Saphira đi về phía trước, qua khỏi hai cây sồi khổng lồ bám đầy rêu, tiến nhập Du Weldenvarden bằng chân. Các vị thần tiên đã khiến cho bất kỳ ai cũng không thể nào vào rừng bằng pháp thuật, mà loài rồng thì không chỉ đơn giản dùng thân thể để bay, cho nên Saphira không thể tiến nhập trong lúc còn ở trên không trung, nếu không đôi cánh sẽ không hoạt động được và cô nàng sẽ rơi xuống đất.

"Xa tới đây là đủ rồi," Saphira nói, rồi dừng chân ở một bãi cỏ cách bìa rừng vài trăm thước. Eragon cởi dây buộc quanh chân và trượt xuống bên hông Saphira. Nó tìm trong bãi cỏ cho tới khi thấy được một khoảng đất trống. Nó liền dùng hai tay móc lên một cái lỗ sâu chừng hai gang tay và chiều ngang cỡ nửa như vậy. Nó triệu nước tới để đổ đầy lỗ rồi thốt ra những câu thần chú về bói thủy tinh cầu.

Mặt nước mờ đi và đổi thành màu vàng óng ánh trong lúc Eragon ngắm nhìn bên trong túp lều của sư phụ Oromis. Vị thần tiên tóc bạc này đang ngồi ở bàn ăn đọc một cuộn giấy rách tả tơi.

"Sư phụ," Eragon nói, rồi lấy hai tay chắp ngang ngực.

"Chào con, Eragon. Ta đang chờ con đây. Con ở đâu vậy?"

"Con và Saphira vừa mới tới rừng Du Weldenvarden... Sư phụ, con biết là tụi con có hứa sẽ quay về Ellesméra, nhưng người Varden chỉ còn cách vài ngày là tới thành Feinster, và bọn họ thật sự có yếu điểm nếu tụi con không ở đó. Chúng con không có giờ để bay tới tận Ellesméra. Sư phụ có thể giải đáp vài thắc mắc của con qua thủy tinh cầu này không?"

Oromis ngả lưng ra ghế, vẻ mặt sắc cạnh của ông trầm ngâm nghiêm trọng. Sau đó ông nói, "Ta sẽ không chỉ dẫn pháp thuật cho con qua khoảng cách thế này được, Eragon. Ta có thể đoán biết những điều con muốn hỏi là gì, nhưng đây là những chuyện phải trực tiếp gặp mặt bàn thảo con ạ."

"Sư phụ, làm ơn nha. Nếu Murtagh và Thorn..."

"Không được, Eragon. Ta hiểu nguyên do của sự cấp bách của con, nhưng học hỏi của con cũng rất quan trọng với người Varden, có lẽ còn nhiều hơn vậy. Chúng ta phải làm cho đúng cách, nếu không thì đừng làm."

Eragon thở dài gục người về phía trước, "ạ, sư phụ."

Oromis gật đầu. "Glaedr và ta sẽ chờ con. Bay nhanh và lẹ tới đây. Chúng ta có nhiều chuyện để bàn lắm."

"ạ, sư phụ."

Sau khi kết thúc pháp thuật, Eragon liền cảm thấy cả người tê tái mệt mỏi. Nước đã ngấm cả xuống đất. Nó lấy hai tay ôm đầu, nhìn khoảng đất ẩm ở dưới chân. Tiếng thở ồn ào của Saphira ở ngay bên cạnh. Nó nói, "anh đoán bọn ta phải tiếp tục lên đường rồi. Xin lỗi nha."

Cô nàng ngưng thở một chút liếm liếm miệng. "Không sao mà. Em chưa có bị ngã gục đâu."

Nó nhìn lên nói. "Em có chắc không?"

"Chắc."

Eragon miễn cưỡng nhấc người lên, trèo lại lên lưng cô nàng. "Nếu mà chúng ta phải đi tới Ellesméra," nó vừa nói vừa xiết dây buộc ở chân, "vậy cũng nên tới thăm lại cây Menoa đi. Chúng ta rốt cuộc có thể biết con ma mè Solembum nói gì. Anh dĩ nhiên cũng cần một thanh kiếm mới."

Lần đầu Eragon gặp Solembum ở Teirm, con ma mèo có nói nó, "khi thời cơ đến và người cần một vũ khí tùy thân, hãy tìm dưới gốc cây Menoa. Rồi nếu khi người thấy lạc hướng và năng lực bản thân không còn đủ, hãy đi tới Tầng Đá Kuthian và xưng tên để mở được Hàm chứa Linh Hồn." Eragon đến giờ vẫn chưa biết Tầng Đá Kuthian là gì nhưng lần ở Ellesméra, nó và Saphira đã có vài cơ hội xem xét cây Menoa. Lần đó bọn họ không phát giác được đầu mối gì về vị trí của vũ khí này. Rêu, đất, vỏ cây và cả kiến nữa là những thứ duy nhất mà họ tìm thấy ở gốc cây Menoa, và không có cái gì trong đó cho biết chỗ nào để mà đào.

"Solembum có lẽ không chỉ về một thanh kiếm," Saphira chỉ ra. "Ma mèo thích chơi câu đố như loài rồng vậy. Cho dù là có, vũ khí đó có lẽ là một đám giấy da có thần chú in lên đó, hoặc là một quyển sách, một bức tranh, một cục đá nhọn hay là những thứ nguy hiểm khác."

"Mặc kệ là gì, anh hy vọng chúng ta tìm được. Ai biết được khi nào lại có cơ hội quay lại Ellesméra lần nữa?"

Saphira cào bay một cây đũa nằm trước mặt cô nàng, rồi cúi người mở rộng đôi cánh mượt như nhung, bấp vai cô nàng cuộn cuộn. Eragon kêu lên một tiếng rồi nắm lấy phía trước yên trong lúc cô nàng phóng về phía trước bằng một sức lực không ngờ, phóng cao phát chóng mặt lên trên các ngọn cây.

Phóng qua một biển các nhánh cây, Saphira hướng mình về phía tây bắc rồi theo hướng đó tiến về kinh thành của các thần tiên, nhịp cánh của cô nàng trở nên chậm chạp, nặng nề.

Chương 44

Dầu đá

Doàn xe chở lương đã đến đúng như Roran dự đoán" ba ngày sau khi rời đoàn quân chính của Varden, anh và những kị binh của mình đã hạ trại tại một hẻm núi và tấn công đoàn xe buồm chở lương thực từ bờ sông. Trong khi đó, những Urgal nấp sau những tảng đá rải rác trên hẻm núi và tấn công đoàn xe từ phía trước, ngăn đoàn lính lại trong trận công kích. Những tên lính và người đánh xe bị tấn công bất ngờ, nhưng trận mai phục đã tóm gọn chúng trong khi đang ngủ và đội hình lỏng lẻo, đơn vị của Roran đã nhanh chóng áp đảo chúng. Không người lính hay Urgal nào bị chết trận, chỉ có ba bị thương: hai người và một Urgal.

Roran đã tiêu diệt được rất nhiều tên địch, nhưng phần lớn thời gian, anh lui lại phía sau và tập trung vào việc chỉ huy trận đánh, bây giờ đó là trách nhiệm của anh. Anh vẫn còn thấy đau nhức từ những vết thương, anh không muốn tự tham gia nếu không thực sự cần thiết vì sợ làm rách toác vết thương cũ đang đóng tróc trên lưng.

Ngoại trừ điều đó, Roran không mấy khó khăn để duy trì kỷ luật giữa hai mươi người lính và hai mươi Urgal này. Dù vậy, rõ ràng là cả hai nhóm này đều không ưa thích hay tin tưởng nhóm kia – anh cũng thấy như vậy, vì thế nên thái độ của anh đối với những Urgal này chỉ ở mức cảnh giác và khinh thường như bất cứ người đàn ông nào trưởng thành từ dãy núi Spine thân yêu - họ đã thành công trong việc cùng hợp tác trong suốt ba ngày qua mà không than phiền một lời. Cả hai nhóm được phân công để ở cùng nhau hòa hợp, anh biết vậy, không có nhiều việc để sử dụng quyền chỉ huy của anh. Nasuada và Nar Garzhvog đã rất cẩn thận chọn lựa những chiến binh cho chuyến đi của anh, chỉ chọn họ dựa trên tiêu chí nổi bật nhất về sự nhanh nhẹn, có tiếng nói công bằng, và trên tất cả là phải bình tĩnh và tính khí điềm đạm.

Tuy thế, sau của cuộc đột kích xe lương, khi những người lính đang bận rộn kéo lê những xác địch và người kéo xe đến dàn hỏa thiêu, và Roran đang cưỡi ngựa quanh hang xe thùng để xem xét công việc, anh nghe thấy một tiếng hét đau đớn từ đâu đó đằng xa cuối dãy xe. Nghĩ

rằng đó có thể là một tên lính may mắn trốn thoát, Roran la lớn gọi Carn và vài người lính khác đi cùng anh, khi anh thúc bàn đạp vào mạn sườn Hỏa Tuyết và phi nước đại về phía sau những chiếc xe thùng.

Bốn Urgal đã trói chặt một tên lính địch vào thân một cây liễu gai và đang vui sướng nhảy múa, đâm hấn bằng kiếm. Rửa thề, Roran nhảy xuống khỏi lưng Hỏa Tuyết, kết liễu gã lính khỏi sự đau khổ bằng bằng nhát búa của mình.

Một luồng mây đen âm u phủ quanh nhóm của Carn và bốn người lính phi ngựa về phía cây liễu. Họ ghìm cương và tập trung ở một hướng khác chỗ Roran đang đứng, nắm vũ khí trong tư thế sẵn sàng.

Urgal to lớn nhất, một con đực tên là Yarbog, tiến lại.

"Cây búa dũng mãnh, tại sao anh lại kết thúc trò chơi của chúng tôi? Hấn ta còn muốn nhảy với chúng tôi lâu hơn mà."

Rít qua kẽ răng, Roran nói " Bao giờ anh còn dưới quyền chỉ huy của tôi, anh sẽ không được tra tấn tù binh vì bất kì lí do nào. Tôi không biết hay sao chứ? Rất nhiều những người lính này bị ép buộc phục dịch cho Galbtorix trái với ý muốn của họ. Rất nhiều người trong số họ là bạn hay người nhà hay láng giềng của chúng tôi, trong khi đó chúng tôi lại phải tiêu diệt họ, tôi sẽ không để các anh hành hạ họ nếu không cần thiết phải ra tay tàn ác. Nếu không do số phận, sẽ không một ai muốn ở vị trí của họ. Họ không phải là kẻ thù của chúng tôi, mà là Galbatorix, cũng như hấn là kẻ thù của các anh."

Vàng trán nặng nề của tên Urgal dày như một chiếc đe, gần như che khuất cặp mắt vàng sâu hoắm. "Nhưng anh vẫn giết chúng phải không? Tại sao chúng tôi lại lại không thể thưởng thức cảnh chúng quằn quại vài co giật trước được?"

Roran tự hỏi sự của Urgal có quá dày để bị vỡ nát vì cây búa của anh không. Đấu tranh để kìm nén cơn tức giận, anh nói, " Bởi vì việc đó là sai trái, không có gì để bàn!" Chỉ vào tên lính đã chết, anh nói, " Việc gì xảy ra nếu như hấn ta là một người trong số giống nòi của anh, một kẻ bị tà thần Durza bắt làm nô lệ? Anh vẫn muốn tra tấn hấn như vậy chứ?"

"Tất nhiên" Yarbog nói. " Họ sẽ mong muốn chúng tôi hành hạ họ bằng kiếm, vì như vậy họ có thể có cơ hội chứng tỏ sự gan dạ của mình trước khi chết. Nó không giống cách của những người không sừng các anh ư, hay là các anh không có dạ dày để đâm thủng?"

Roran hơi mơ hồ về sự nghiêm trọng trong một lời lăng mạ của đám Urgal khi gọi người khác là kẻ không sừng, nhưng dù vậy, anh không nghi ngờ rằng, hỏi một ai đó về sự can đảm của họ là một sự công kích đối với cả Urgal lẫn cả con người, nếu không thì còn tệ hơn thế.

"Bất cứ ai trong số chúng tôi cũng có thể chịu đựng vết thương mà không khóc lóc một tiếng giỏi hơn anh đấy, Yarbog," anh nói, nắm chặt cán búa và tấm khiên. "Bây giờ, nếu anh không muốn phải nếm trải một sự đau đớn tột độ mà anh không thể hình dung nổi thì hãy bỏ kiếm xuống đầu hàng cho tôi, xong rồi cởi trói cho con người khốn khổ này và mang hắn đến chỗ an nghỉ của những xác chết. Sau đó, đi kiếm những bộ yên cương. Chúng là của anh trông coi cho đến lúc trở lại Varden."

Không cần đợi sự tuân lệnh từ gac Urgal, Roran quay ngựa, nhún chân vào bàn đạp của Hỏa Tuyết và chuẩn bị trèo lên lưng ngựa.

"Không" Yarbog rống lên.

Roran đông cứng mộ trên trên cương ngựa, và tự rửa thầm mình. Anh đã hy vọng rằng không hề có một tình huống nào phát sinh trong suốt chuyến hành trình. Nhẹ nhàng quay người lại, anh nói, "Không ư? Anh đang phản đối việc chấp hành mệnh lệnh của tôi đấy à?"

Cong môi trên lên lộ những chiếc răng nanh ngắn, Yarbog nói, "Không, tôi đã thách thức anh về quyền lãnh đạo của bộ tộc, Cây búa đúng mãnh ạ,"

Và gã Urgal ngựa cái đầu đồ sộ của mình về phía sau, rống to để những người lính đang rối rời và Urgal dừng việc đang làm lại và chạy đến chỗ cây liễu cho đến khi tất cả bốn mươi người bọn họ tụ tập quanh Yarbog và Roran

"Chúng tôi sẽ hạ tên súc vật này cho anh nhé?" Carn hỏi, giọng như chuông ngân.

Ước rằng không có nhiều khán giả như vậy, Roran lắc đầu.

"Không, tôi sẽ tự xử lý hắn ta" Lời nói đầy tức giận, anh mừng vì có những người lính của mình bên cạnh, đối diện với một hàng lộn xộn những những Urgal làn da xám ngoắt. Loài người bé nhỏ hơn so với Urgal, ngoại trừ Roran, tất cả đều đang cưỡi ngựa, điều đó làm họ có một chút ưu thế nếu có một trận chiến giữa hai nhóm. Nếu điều đó xảy ra, pháp thuật của Carn sẽ không giúp ích được nhiều, vì Urgal có một người làm phép bảo vệ riêng, một pháp sư tên là Dazhgra, và từ những gì

Roran được chứng kiến, Dazhgra có năng lực phép thuật mạnh hơn, nếu không thì hẳn cũng có kĩ năng khéo léo hơn trong việc vận dụng thứ nghệ thuật kì lạ của bọn họ.

Roran nói với Yarbog, " Đó không phải là tục lệ của Varden, quyết định quyền lãnh đạo dựa trên phán xét của sự thách đấu. Nếu anh muốn đánh , tôi sẽ đánh, nhưng anh sẽ không được lợi lộc gì trong việc này. Nếu tôi thua, Carn sẽ tiếp nhận quyền chỉ huy của tôi, và cậu ta sẽ phục tùng cậu ta thay cho tôi."

"Chà" Yarbog nói, " Tôi không thách thức anh để chỉ huy loài các anh, tôi thách thức anh về quyền chỉ huy đối với loài của tôi, những con đực thiện chiến của tộc Bolvek! Anh đã không thể hiện được mình, Cây búa dững mãnh ạ, bởi thế, anh không thể có quyền phán quyết của thủ lĩnh. Nếu anh thua, tôi sẽ trở thành thủ lĩnh ở đây, và chúng tôi sẽ không ngẩng cao cằm với anh, Carn, hay bất cứ sinh vật nào quá yếu đến mức không thể tự kiếm lấy sự tôn trọng của chúng tôi!"

Roran cân nhắc về tình huống của mình trước khi chấp nhận sự việc bất tặc dĩ này, Thậm chí nếu nó có làm anh mất mạng, anh vẫn phải thử để duy trì quyền lực của mình đối với những Urgal này, thêm vào nữa Varden sẽ đánh mất họ như là những đồng minh. Thở một hơi, anh nói " Trong loài của tôi, theo tục lệ, những người bị thách đấu được lựa chọn thời gian và địa điểm để quyết đấu cũng như vũ khí mà hai bên sử dụng."

Cười khùng khục trong cổ họng, Yarbog nói, "Thời gian là ngay bây giờ, Cây búa dững mãnh ạ. Địa điểm là tại đây, và trong loài của tôi, chúng tôi đánh nhau chỉ mặc khổ và không dùng vũ khí."

"Thế thì thật khó mà công bằng cho được, vì lẽ tôi không có sừng," Roran chỉ ra. "Anh có đồng ý để tôi dùng cây búa của mình để bù đắp cho sự thiếu thốn của tôi được không?"

Yarbog nghĩ về điều đó rồi nói, " Anh có thể mang giáp và khiên, nhưng không có búa. Vũ khí không được mang theo khi chúng tôi chiến đấu giành quyền thủ lĩnh."

"Tôi biết rồi ... vậy, nếu tôi không thể có cây búa của mình, tôi cũng sẽ không cần mang giáp và khiên. Luật lệ thách đấu là gì, và chúng ta sẽ phân định người thắng như thế nào?"

"Chỉ có một luật thôi, Cây búa dững mãnh: Nếu anh bỏ chạy, anh bị

loại khỏi trận đấu và bị trục xuất khỏi đàn của anh. Anh thắng khi chúng tỏ được để địch thủ đầu hàng, nhưng tôi chưa bao giờ đầu hàng, tôi sẽ chiến đấu đến chết.”

Roran gật đầu. Đó có thể là điều anh sẽ làm, nhưng mình sẽ không giết anh ta nếu mình có thể.

"Bắt đầu nào" anh gào to, đập mạnh cây búa của mình vào tấm khiên.

Với sự chỉ huy của anh, những người lính và Urganak phát quang một khoảng giữa khe núi và đóng những chiếc cọc thành một bãi đất, mỗi chiều hai mươi bước. Rồi Roran và Yarbog để trần, hai Urganak to lớn bơi mỡ lên khắp người Yarbog trong khi Carn và Loftin, một con người khác, cũng làm như vậy với Roran.

"Anh có thể bơi được đến đâu thì bơi" Roran làu bàu. Anh muốn để những vết thương đang lành được yên nếu có thể cũng như bơi ít nhất vào những nơi anh bị quất roi.

Hướng người lại gần anh, Carn nói, "Sao anh lại từ chối khiên và áo giáp?"

"Chúng sẽ chỉ làm tôi chậm chạp thôi. Tôi sẽ phải nhanh như một chú thỏ rừng đang hoảng loạn nếu tôi muốn tránh bị anh ta bóp nát." Khi Carn và Loftin làm bơi mỡ lên chân tay anh, Anh nghiên cứu đôi thủ của mình, tìm kiếm bất cứ điểm yếu nào có thể giúp anh đánh bại được gã Urganak đó.

Yarbog cao hơn sáu feet. Lưng của gã ta to rộng, ngực dày, và các khớp tay và chân được yểm trợ bằng những mấu xương cứng chắc. Cổ của gã ta dày như của một con bò tót vì nó phải chống đỡ sức nặng của cả cái đầu và cặp sừng cong vút. Ba vết thương theo ba hàng dài trên hông trái như từng bị một con thú nào đó cào. Những sợi lông đen thưa thưa mọc khắp cơ thể.

Chí ít thì gã ta cũng không phải là một tên Kull, Roran nghĩ. Anh tin tưởng vào sức mạnh của mình, nhưng thậm chí là vậy, anh không tin rằng mình lại khỏe hơn Yarbog với sức mạnh dữ dội. Hiếm khi con người có hy vọng đánh lại được kĩ năng tuyệt đối của một con đực Urganak khỏe mạnh. Ngoài ra, Roran biết rằng, những chiếc móng to đen, răng nanh và cặp sừng, lớp da dày của gã ta đều chứng tỏ Yarbog chiếm ưu thế đáng kể trong trận thách đấu tay không mà họ thường đấu. Nếu mình có thể, mình sẽ, Roran quả quyết, nghĩ về mọi mảnh vụn mà anh có

thể dùng đối với Urgal, vì chiến đấu với Yarbog sẽ không như đấu vật với Eragon hay Baldor hoặc bất cứ người đàn ông nào ở Carvahall, khó hơn nhiều, Roran chắc rằng nó sẽ dã man và vô cùng tàn bạo giữa hai sinh vật hoang dã.

Nhìn đi nhìn lại, mắt Roran quay về cặp sừng thiện chiến của Yarbog, vì chúng, anh biết, sẽ là thứ đặc biệt nguy hiểm nhất của Yarbog. Với chúng, Yarbog có thể húc và đâm thủng Roran không thương tiếc, và chúng cũng sẽ bảo vệ phần đầu của Yarbog đối với bất cứ đòn đánh nào Roran có thể tung ra bằng tay không, dù vậy chúng lại hạn chế tầm nhìn của Urgal. Rồi vụt xuất hiện trong Roran rằng những chiếc sừng là món quà tự nhiên tuyệt vời của Yarbog vậy chúng cũng là sự bất lợi của hắn ta.

Roran vòng vai và xương bánh chè, háo hức vì màn trình diễn được kết thúc.

Khi cả Roran và Yarbog được bôi mỡ gấu xong, đến hiệu lệnh thứ hai và họ bước tới ranh giới của khoảng đất đóng cọc xung quanh.

Roran để đầu gối hơi chùng xuống, sẵn sàng nhảy tới với bất cứ dấu hiệu nhỏ nhất nào của những di chuyển từ phía Yarbog. Đất đá lạnh, nặng và thô ráp bên dưới bàn chân để trần của anh.

Một cơn gió nhẹ làm lung lay cành lá của cây liễu gai. Một con bò kéo chiếc xe dúi chân xuống một lùm cỏ, dây buộc của nó kêu kẹ kẹ.

Cùng với một tiếng gầm nhỏ, Yarbog đột kích.

Roran, duy trì khoảng cách giữa họ bằng ba bước dài. Roran chờ đợi cho tới khi Yarbog tới gần hơn đến chỗ anh, rồi nhảy vồ tới trước. Tuy nhiên, anh đã đánh giá không đúng về tốc độ của Yarbog. Cái đầu đầy đe dọa, gã Urgal đâm đôi sừng vào vai trái Roran và quăng anh tung người qua bãi đất.

Những viên đá sắc nhọn chọc vào người Roran khi anh tiếp đất. Những vết thương dài đau nhói trên lưng, di chứng của những lần roi đã lành được nửa chừng của anh. Anh cần nhả và lồm cồm bò dậy, cảm thấy như vô số vết thương đã nứt toác, phơi ra những thớ thịt chảy máu trong không khí sắc như dao. Bùn đất và những hòn cuội nhỏ dính chặt vào lớp mỡ trên người anh. Giữ cho cả hai chân trên mặt đất, anh lê bước về phía Yarbog, không hề rời mắt khỏi gã Urgal đang gầm gừ.

Yarbog lại tấn công và Roran lại bị đánh văng ra xa. Lần này anh,

anh tiếp tục kế hoạch, anh phóng vọt qua gã Urgal hơn vài inch. Quay người lại, Yarbog chạy về phía anh ba lần, và hơn một lần, Roran chủ động để tránh gã ta.

Rồi Yarbog thay đổi chiến thuật.

Tiến lên theo chiều ngang, như một con cua, gã huých mạnh vào người anh, cong tay để tóm lấy Roran và kéo giật anh vào một cái ôm tử thần. Roran chùn bước và thoái lui. Dù có chuyện gì, anh cũng phải tránh ngã vào những chiếc khớp của Yarbog, với sức mạnh to lớn của mình, gã Urgal có thể nhanh chóng kết liễu anh.

Những người lính và Urgal tụ tập quanh bãi đất yên lặng, vẻ mặt thần nhiên khi họ đang chứng kiến Roran và Yarbog đẩy nhau qua lại trong bùn đất. Trong vài phút, Roran và Yarbog trao cho nhau những cú đánh sượt qua người. Roran tránh lại gần Yarbog bất cứ chỗ nào có thể, cố để gây tổn thương cho gã từ tầm xa, nhưng những khi trận chiến đang bị kéo dài và Yarbog dường như chẳng hề mệt mỏi hơn lúc họ bắt đầu, Roran nhận ra rằng thời gian không phải là bạn của anh. Nếu anh muốn thắng, anh phải kết thúc trận chiến này không được trì hoãn lâu.

Hy vọng lại chọc tức được Yarbog xung thiên – vì kế hoạch đã vạch ra- Roran rút ra xa tới góc của bãi đất và bắt đầu lên tiếng chế nhạo, nói , " Ha! Anh béo tốt và chậm chạp như một con bò sữa vậy! Anh có thể bắt được tôi không, Yarbog, anh chân của anh làm bằng mỡ lợn? Anh nên tự xấu hổ mà cửa cặp sừng của mình đi vì đã để một con người biến anh thành trò hề. Hậu duệ của anh sẽ nghĩ gì khi nghe thấy điều này? Anh sẽ kể cho chúng là ..."

Yarbog áp đảo lời nói của Roran bằng một tiếng gầm. Gã Urgal lao nhanh tới anh, hơi nghiêng người, định nghiền nát Roran bằng toàn bộ sức nặng cơ thể. Nhảy khỏi đường tấn công, Roran túm chóp sừng phải của Yarbog nhưng hụt mục tiêu và thấy mình suýt ngã vào giữa bãi đất, cả hai đầu gối bị toác cả da. Anh tự rửa mình khi chĩnh lại tư thế đôi chân.

Kiểm tra lại sự liều lĩnh nóng vội của mình ngay trước khi cú đẩy huých anh qua làn ranh của bãi đất, Yarbog quay lưng, cặp mắt nhỏ tí hi màu vàng tìm kiếm Roran. "Yah!" , la lớn với Roran. Anh giả giọng và làm mọi sự chỉ thô lỗ mà anh có thể nghĩ ra " Anh không thể đâm một cái cây thậm chí nó đứng ngay trước mũi anh!"

"Chết đi, tên người yếu đuối kia!" Yarbog gầm lên và nhảy bổ vào Roran, đôi tay giang rộng. Hai chiếc vuốt của Yarbog đâm máu cắt qua xương sườn Roran khi anh phóng sang bên trái, nhưng anh vẫn chủ động tóm và giữ lấy một chiếc sừng của gã Urgal. Roran cũng tóm nốt chiếc sừng còn lại khi Yarbog kịp ném anh ra. Dùng những chiếc sừng và lợi thể của cánh tay, Roran giật mạnh đầu của Yarbog sang một bên và kéo căng mọi bắp thịt, ném gã Urgal trên sàn đất. Lưng Roran nóng bừng phản đối sự vận động đó, Vừa khi ngực Yarbog chạm bùn, Roran đè một đầu gối lên vai phải của gã chốt chặt gã tại chỗ. Anh chống chân trên đá và vặn đầu gã Urgal quay hết mức, anh kéo mạnh đến nỗi có thể làm gãy cổ bất cứ một con người nào. Lớp mỡ bôi trên gan bàn tay làm anh khó mà giữ được cặp sừng của Yarbog. Yarbog thả lỏng một lúc, rồi tự quăng mình lên bãi đất bằng cánh tay trái, ném theo cả Roran, và đập chân loạn xạ chân cố gắng để đá chúng vào dưới người anh. Roran nhắm mắt, vòng lại phía trước cổ và vai Yarbog, Sau một động tác nhún người trong vài giây, Tai trái của Yarbog bị khóa và gã

Cảm thấy cả dạ dày của mình đang trào lại lên.

Cả Roran và Yarbog sẽ bị thương như nhau nếu họ chung một loài. Chỗ họ chạm vào nhau, những chiếc lông cứng trên người Urgal đâm vào Roran như những sợi kim loại. Bùn đất bám đầy người họ. Máu chảy như suối từ những mảnh da phồng rộp của Roran và từ vết thương ở lưng.

Yarbog lại đá và quật khi gã lấy lại hơi, bì bõm trong bùn như một con cá mắc cạn. Roran đã mất toàn bộ sức lực, nhưng anh vẫn kiên trì, cố phớt lờ những viên đá cắt sâu vào bàn chân và cẳng chân. Bằng cách đó, không để mình được nghỉ, tay Yarbog nắm lấy tay anh và rồi dùng cẳng cổ đập mạnh nhiều lần vào ống tay Roran.

Họ cứ để như thế, cả hai đều không di chuyển nhiều hơn một inch nào khi người này vùng vẫy với người kia.

Một con ruồi vo ve quanh họ và đậu lên mắt cá chân Roran.

Con bò rống lên.

Sau gần mười phút, mồ hôi chảy đầm đìa trên mặt Roran. Anh dường như không thể nạp đầy không khí vào phổi. Cánh tay mất cảm giác. Những vết thương trên lưng như là bị rách toác thành từng mảnh nhỏ. Sườn anh bị đập mạnh ở chỗ bị Yarbog cào.

Roran biết anh không thể tiếp tục lâu hơn. Tức thật! anh nghĩ. Gã ta chưa từng đầu hàng ư?

Ngay sau đó, đầu của Yarbog run lên khi một cơ trên cổ gã Urgal bị kéo căng ra. Yarbog kêu lên rên rỉ, đầu tiên, anh ta kêu lên trong hơn một phút và với một giọng thều thào, gã nói khế "Giết tôi đi, Cây búa dững mãnh. Tôi không thể thắng anh."

Chỉnh lại tư thế nắm chặt sừng của Yarbog, gầm lên với một tone giọng cũng thấp như vậy, "Không. Nếu anh muốn chết, thì đi tìm người khác để giết anh đi. Tôi không chiến đấu theo luật lệ của các anh, bây giờ anh sẽ chấp nhận đã thất bại theo luật của tôi. Làm như thế, tôi sẽ để anh đi. Nếu không, tôi sẽ giữ anh ở đây đến khi anh đổi ý, bao lâu không thành vấn đề."

Đầu Yarbog vòng dưới tay Roran khi gã Urgal cố gắng một lần nữa để tự thoát ra. Anh tức giận, gã đánh vào một đám bụi nhỏ trong không trung rồi gầm rống lên., " Sự sỉ nhục quá lớn, Cây búa dững mãnh ạ. Giết tôi đi."

Tôi không thuộc giống loài các anh, và tôi không tuân theo phong tục của các anh," Roran nói. "Nếu anh quá lo về danh dự, hãy nói với những người tò mò rằng anh đã bị đánh bại bởi anh họ của Eragon - khắc tinh của tà thần. Điều đó chắc chắn không có gì phải xấu hổ. " Khi vài phút đã trôi qua, Yarbog vẫn không đáp lại, Roran kéo mạnh sừng Yarbog và hét lên, "Vậy?"

Giọng anh lên cao để mọi người lính và Urgal có thể nghe thấy, Yarbog nói, "Gar! Svarvok nguyên rửa tôi; tôi đầu hàng! Tôi không nên thách thức anh, Cây búa dững mãnh. Anh xứng đáng là thủ lĩnh chứ không phải tôi"

Lập tức, những người lính cổ vũ và la hét, đập chuôi kiếm vào khiên. Những Urgal đứng yên và không nói gì.

Hài lòng, Roran thả cặp sừng của Yarbog và lăn ra khỏi gã Urgal xám ngoắt. Cảm thấy gần như anh vừa trải qua một trận chiến khác, Roran chậm rãi nhắc chân và tập tễnh bước ra khỏi bãi đất đến chỗ Carn đang chờ.

Roran nhăn mặt khi Carn phủ một tấm mềm lên vai anh, tấm vải chà sát vào làn da bị hành hạ. Nhe răng cười, Carn đưa anh một túi da đựng rượu. " Sau khi anh bị ngã, tôi nghĩ chắc hẳn sẽ giết anh mất. Tôi

nên học tập từ giờ để không bao giờ đặt cược vào anh , Eh, Roran? Ha! Đó là trận đấu hay nhất tôi từng chứng kiến. Anh là người đàn ông duy nhất trong lịch sử chiến đấu với một Urgal.”

"Có thể là không" Roran nói trong khi nhấp một ngụm rượu. " Nhưng tôi có thể là người đàn ông duy nhất vượt qua trải nghiệm này." Anh mỉm cười khi Carn cười phá lên. Roran nhìn quanh đám Urgal đang tụ tập lại quanh Yarbog, đang nói chuyện với gã bằng những giọng cằn nhằn trong khi hai đồng đạo của chúng lau sạch mỡ và đất bẩn trên người Yarbog. Mặc dù hiện ra rất ít, chúng vẫn không tỏ ra giận dữ hay bực bội. Từ phía xa anh xem xét, và anh tin chắc rằng anh sẽ không có thêm rắc rối nào với chúng nữa.

Những vết thương cũ của anh đang tức giận, Roran cảm thấy hài lòng với kết quả của trận đấu. Đây không phải là trận chiến lớn nhất giữa hai loài, anh nghĩ nhưng cho đến lúc chúng ta an toàn trở về Varden, những Urgal này sẽ không phá vỡ tình đồng minh của chúng ta, ít nhất là trong thẩm quyền của mình.

Sau khi nhấp ngụm rượu cuối cùng, Roran đẩy lại nắp túi rượu và đưa cho Carn rồi nói lớn. "Được rồi, bây giờ hãy ngừng túm tụm như những con cừu cằn nhằn và hoàn thành việc kiểm kê danh sách những gì có trong những xe thùng kia đi! Loíten, khoanh vùng ngựa địch ại, nếu chúng đang chạy quá xa! Dazhgra, đi tìm con bò. Nhanh lên! Thorn và Murtagh có thể bay đến đây ngay bây giờ đấy. Đi thôi, bắt đầu nhanh lên!

"Và, Carn, Cái tay áo của tôi ở chỗ nào?"

Chương 45

Gia phả

Ngày thứ tư kể từ khi rời khỏi Farthen Dûr, Eragon và Saphira đến được Ellesméra.

Mặt trời sáng trong ở trên đầu khi những toà nhà đầu tiên của thành trì hiện ra. Những toà nhà này là những trái hộp vụn vẹo với cửa sổ lấp lánh dựng giữa ba cây thông cao, mỗi cây đều mọc cành lá xen lẫn vào nhau. Phía trước những tháp bọc vỏ cây này, Eragon nhận ra được một đám những khu đất lộn xộn đánh dấu một thành thị trải dài.

Trong lúc Saphira lướt trên bề mặt khu rừng gập ghềnh thì Eragon điều tra kiểm tri thức của Gilderien Khôn Ngoan, người nắm quyền Ngọn Lửa Trắng Vándil, cũng đồng thời là người bảo hộ Ellesméra khỏi các kẻ thù của thần tiên từ hai ngàn rưỡi năm nay. Eragon dùng cổ ngữ phóng ý thức về phía thành phố, "Gilderien-elda, xin ban phép cho chúng tôi vào thành"

Một giọng trầm âm vang lên trong đầu Eragon, "Người được vào Eragon, Kẻ Khắc Tinh của Tà Thần và Saphira Vảy Sáng. Miễn là gìn giữ hòa bình, người sẽ được hoan nghênh ở lại Ellesméra."

"Tạ ơn ngài, Gilderien-elda," Saphira nói.

Móng vuốt cô nàng chạm lên đầu các cây thông đen cao hơn ba trăm bộ trong lúc cô nàng lướt qua thành phố gỗ thông và hướng về khu đất dốc cao ở bên mặt kia của Ellesméra. Giữa những cành cây chông chéo lên nhau ở dưới, Eragon nhìn thoáng thấy bóng dáng những khu nhà dựng theo những cây còn đang sinh trưởng, những thảm hoa nở rộ đầy màu sắc, những dòng suối róc rách, những đèn lồng không ngọn lửa toả ửng màu nâu vàng và đôi khi, những vẻ mặt tái nhợt của một vị thần tiên.

Saphira nghiêng cánh lướt thẳng lên dốc cho tới khi cô nàng đến được bờ vực Tel'naeir cao hàng ngàn bộ trải dài cả dặm về hai bên mà đáy của vách đá trắng này là một khu rừng trọc. Sau đó cô nàng vỗ cánh hai cái để giữ nguyên tốc độ và cao độ rồi xoay sang phải bay về hướng

bắc dọc theo một đỉnh núi đá.

Một khoảng đất cỏ bao phủ xuất hiện ở sát vực đá. Một căn nhà trệt được dựng từ bốn loại thông khác nhau với phong cảnh cây cối um tùm sau lưng. Một dòng suối róc rách hiện ra từ một rừng cây đầy rong rêu chảy ngay dưới một trong bốn cây thông đó trước khi lại biến mất vào rừng Du Weldenvarden. Đang cuộn mình nằm cạnh căn nhà là con rồng vàng to, óng ánh Glaedr, hàm răng hắc trắng ngà thân răng bự cỡ ngực Eragon, móng vuốt như cái đồ cắt cỏ, cặp cánh đang xếp lại mềm như nhung, cái đuôi lực lưỡng của nó dài cỡ Saphira, sọc của con mắt duy nhất của hắn lóng lánh như ánh sáng bên trong một viên ngọc sapphire hình sao. Một chân cụt đằng trước được cả người dẫu đi. Ở phía trước Glaedr có một cái bàn tròn nhỏ với hai cái ghế. Ông Oromis ngồi trên chiếc ghế gần con rồng Glaedr nhất, vị thần tiên tóc bạc này nhìn lấp loé như kim loại dưới ánh mặt trời.

Eragon nhóm người ra đằng trước, Saphira dựng ngược ra sau rồi bay chậm lại. Cô nàng hạ cao độ ào một phát lên một bãi cỏ xanh rồi mới chạy tới vài bước, quạt cánh ra sau trước khi dừng lại.

Ngón tay Eragon còn lọng cọng vì kiệt lực, nó cời nút dây buộc quanh chân rồi ráng trèo xuống từ chân phải trước của Saphira. Khi nó bắt đầu trèo xuống, cả hai đầu gối đột nhiên thụng xuống và té ào ra đất. Nó giơ tay ra để bảo vệ bộ mặt và thế là cả người bị ngã chổng bốn vó lên trời, cẳng chân thì bị cào trầy bởi một viên đá nằm khuất trong cỏ. Nó càu nhàu trong đau đớn, cặp giò bị tê cứng như một ông già, bắt đầu ráng đứng lên."

Một bàn tay chặn trước mặt nó.

Eragon nhìn lên thì thấy sư phụ Oromis đứng bên cạnh, một nụ cười nhẹ trên khuôn mặt muôn đời không đổi của ông. Oromis dùng cổ ngữ nói: "Chào mừng con trở lại Ellesméra, kỵ sĩ Eragon. Và mi cũng vậy Saphira Vẫy Sáng, chào mừng. Chào mừng cả hai con."

Eragon cầm lấy tay sư phụ, rồi ông Oromis kéo nó đứng dậy mà không tốn chút lực nào. Lúc đầu Eragon không nói ra được lời gì vì nó cũng đã lâu không nói chuyện từ lúc cả hai rời khỏi Farthen Dûr và cũng vì quá đuối sức. Nó phải lấy hai ngón tay để lên môi rồi mới dùng cổ ngữ nói được, "Chúc người được nhiều may mắn tiền bối Oromis."

Sau đó Eragon cũng dùng lễ đối đáp với con rồng Glaedr. Lúc nào

cũng thế, sự lạc quan của rồng cũng khiến Eragon phải cảm thấy khúm núm.

Saphira thì không chào cả ông Oromis lẫn Glaedr, cô nàng đứng nguyên một chỗ, cổ gục xuống cho tới khi mũi đụng đất, còn vai và hai bên hông thì run run như thể bị lạnh. Hai bên mép cô nàng xù bọt màu vàng đã đóng khô từ lúc nào. Cái lưỡi có ngạnh của cô nàng thì quẹo một bên giữa hàm răng nanh. Eragon giải thích, "tụi con bị ngược gió sau khi qua khỏi Farthen Dûr, và..." Eragon ngừng nói trong lúc Glaedr ngẩng cái đầu khổng lồ lên thò qua phía Saphira, còn cô nàng thì giả vờ như không nhận ra anh chàng này có mặt tại đó. Glaedr thở phì một cái, lửa khịt ra từ hai bên lỗ mũi. Eragon thấy nhẹ nhõm hẳn đi khi nhận thấy năng lực được truyền qua phía Saphira, ráng hồi phục tay chân lúc này vẫn còn đang run rẩy của cô nàng.

Sau một lúc thì lửa từ mũi Glaedr đã tắt chỉ còn một làn khói lớn vờn. "Ta đi săn sáng nay," giọng anh chàng truyền âm vang lên trong đầu Eragon. "Người cứ tới cái cây cành trắng ở cuối cánh đồng sẽ thấy phần còn lại của con mồi của ta. Ăn được bao nhiêu thì ăn."

Saphira chỉ yên lặng cảm ơn. Nhắc cái đuôi rồi khập khiễng bò tới cái cây Glaedr chỉ, ngồi xuống bắt đầu xé xác con nai ở đó.

"Lại đây," ông Oromis nói, rồi chỉ về phía bàn ghế. Trên bàn có một mâm trái cây và các loại hạt, một nửa khúc pho mát, một ổ bánh mì, một bình rượu đỏ và hai ly thủy tinh có chân. Eragon vừa ngồi xuống, ông Oromis đã chỉ bình rượu và hỏi, "con có muốn uống một hớp cho rửa sạch bụi khỏi cổ họng không?"

"Dạ được," Eragon trả lời.

Ông Oromis hết sức nhẹ nhàng mở nắp bình và châm đầy hai ly. Ông đưa Eragon một ly rồi ngồi xuống ghế dùng ngón tay dài, trơn tru, sửa soạn lại áo mặc trên người.

Eragon hớp một miếng rượu. Rượu này ngọt dịu và có vị của anh đào và mật. "Sư phụ, con..."

Ông Oromis giơ ngón tay lên ngăn nó. "Trừ khi là quá khẩn cấp, ta muốn đợi cho đến khi Saphira quay lại trước khi bàn chuyện khiến con tới đây. Con đồng ý không?"

Eragon lưỡng lự một chút rồi gật đầu chăm chú quay lại ăn uống, thưởng thức mùi vị của trái cây tươi. Oromis cảm thấy hài lòng ngồi yên

lặng bên cạnh nó, uống rượu và nhìn ra ngoài bờ vực của Tel'naeir. Đằng sau ông ta, Glaedr nằm nhìn việc xảy ra như một pho tượng sống bằng vàng.

Gần cả giờ đồng hồ Saphira mới nhắc mình khỏi bữa ăn, bò tới dòng suối gần đó liếm nước cả mười phút. Khoé miệng cô nàng còn dính vài giọt nước khi quay lại, cô nàng thở phào một tiếng rồi mới nằm ườn bên cạnh Eragon mí mắt như muốn nhắm lại. Sau đó cô nàng ngáp lớn nhe cả hàm răng rồi mới chào hỏi Oromis và Glaedr. "Có gì thì nói hết đi," cô ả nói. "Nhưng đừng bắt con nói nhiều nha, con có thể ngủ bất cứ lúc nào."

"Nếu em muốn thì mọi người có thể chờ em ngủ dậy rồi mới tiếp tục," anh chàng Glaedr nói.

"Được vậy là ... dễ thương lắm," Saphira trả lời, mí mắt lúc này còn muốn sụp xa hơn vừa rồi.

"Thêm rượu không?" Ông Oromis hỏi và nhắc bình rượu lên khỏi bàn. Thấy Eragon lắc đầu, ông đóng nắp bình rồi lấy hai ngón tay nhấn vào nhau, đầu ngón tay tròn tựa bóng láng. Ông nói, "con không cần phải kể lại những chuyện đã xảy ra trên người con mấy tuần vừa qua, Eragon. Từ khi Islanzadí rời khỏi khu rừng, Arya đã giữ mọi người cập nhật về tin tức trong thế gian, và cứ mỗi ba ngày, Islanzadí lại gửi người từ quân đội của chúng ta chạy sang Du Weldenvarden. Vì thế ta có biết về cuộc chiến giữa con và Murtagh và rừng Thorn ở Cánh đồng Cháy. Ta cũng có biết về chuyến đi của con tới Helgrind và cách con trừng phạt lão hàng thịt ở làng. Rồi ta được biết con đến dự hội nghị của người lùn tại Farthen Dûr và những chuyện xảy ra sau đó. Còn chuyện gì khác thì con cứ nói nhưng không cần phải lo là ta đã biết trước rồi."

Eragon lặn một trái việt quất khô trong lòng bàn tay. "Sư phụ có biết về Elva và chuyện xảy ra sau khi con giải trừ cô ta khỏi lời nguyền của con không?"

"Điều đó ta cũng biết. Con có lẽ không có thành công giải trừ toàn bộ thần chú trên người cô ta, nhưng con đã trả xong nợ đối với đứa con nít này, và đó là điều mà Kỵ Sĩ Rừng phải làm: thực hiện mọi giao ước, cho dù nhỏ hay khó cỡ nào cũng vậy."

"Cô ta vẫn còn cảm nhận thấy đau đớn của người chung quanh."

"Nhưng bây giờ là do sự lựa chọn của cô ta," ông Oromis nói. "Pháp

lực của con không còn ép cô ấy... Mà con cũng không phải tới đây hỏi ý ta về Elva. Là chuyện gì khiến con lo lắng Eragon? Và nếu con muốn sư phụ sẽ mang mọi hiểu biết của mình để ráng trả lời mọi câu hỏi của con."Còn nếu con không biết hỏi sao cho đúng thì sao?" Eragon nói.

Một tia sáng lấp lánh hiện lên trong khoé mắt xám của Oromis. "À, con bắt đầu suy nghĩ như một thần tiên rồi. Con phải tin tưởng những sư phụ đã dạy dỗ con và Saphira mà trong đó nhiều thứ con không thêm để ý tới. Và con phải luôn tin tưởng sự phán quyết của chúng ta khi cần thiết phải giải quyết vấn đề, vì có nhiều yếu tố trong sự tu luyện của con không thể đảo lộn thứ tự được."

Eragon đặt trái việt quất ngay giữa khay rồi chặc giọng nói, "hình như thầy sư phụ nói như chưa nói gì cả."

Một khoảng thời gian trôi qua, chỉ còn lại tiếng cành lá sột soạt, tiếng dòng suối chảy róc rách và tiếng chít chít của đám sóc ở xa.

"Nếu người có gì cần tranh cãi với chúng ta Eragon," Glaedr nói, "thì hãy lên tiếng nhưng đừng có ở đó mà gặm lầy cục giận như một cái xương khô cũ rích."

Saphira nhích người, Eragon tưởng nghe được tiếng gặm gừ của cô nàng. Nó liếc mắt nhìn nhưng cũng ráng kềm chế những tâm tình đang dâng trào trong người, nó hỏi, "Lần trước con ở đây, sư phụ có biết cha con là ai không?"

Ông Oromis gật đầu một cái. "Chúng ta biết."

"Và sư phụ có biết Murtagh là người anh ruột của con không?"

Ông Oromis lại gật đầu một lần nữa. "Chúng ta biết, nhưng mà..."

"Vậy sao không cho con biết!" Eragon hét lên, rồi nhảy xuống đất khiến cái ghế bị đổ. Nó lấy nắm tay dọng vào hông, rồi bước đi vài bước, nhìn chằm chằm tới bóng của khu rừng ở đằng xa. Eragon xoay qua xoay lại, cơn giận dữ nổi lên ùng ùng trong lúc ông Oromis vẫn bình tĩnh như trước. "Đến khi nào mới cho con biết? Có phải sư phụ muốn giấu sự thật về bí mật thân thể của con để con chú tâm tu luyện phải không? Hay là sợ con sẽ trở nên giống cha con?" Một ý nghĩ tồi tệ hơn hiện lên trong đầu Eragon.

Hay là sư phụ nghĩ nó không quan trọng lắm để nhắc tới? Còn Brom thì sao? Ông ta có biết hay không? Ông ấy chọn làng Carvahall để ẩn

mình là vì con, là vì con là đứa con của kẻ thù ông ta sao? Sư phụ không nghĩ là con tin mọi thứ đều là ngẫu nhiên khiến ông ta và con chỉ sống cách nhau vài dặm và Arya lại chỉ 'ngẫu nhiên' đưa quả trứng Saphira cho con ở dãy núi Spine."

"Chuyện Arya làm chỉ là một tai nạn thôi," ông Oromis chêm vào. "Cô ta lúc đó không biết về con."

Eragon nắm lấy chuôi đoản kiếm của nó, bấp thịch cả người gồng lên cứng như sắt. "Khi Brom nhìn thấy Saphira lần đầu, con có nhớ ông ta tự nói không chắc 'cái vật này' là hỷ kịch hay bi kịch. Lúc đó, con cứ tưởng ông ta nói tới chuyện một người nông dân bình thường như con lại trở thành Kỵ Sĩ thứ nhất trong vòng mấy trăm năm qua. Nhưng đó không phải là ý này phải không? Ông ta đang tự hỏi không biết là tin vui hay bi kịch mà con út của Morzan lại khoác lên người áo Kỵ Sĩ."

"Đây có phải là lý do tại sao sư phụ và ông Brom muốn huấn luyện con, để trở thành không gì khác ngoài vũ khí đối địch Galbatorix để con có thể đền bù tội ác của cha con phải không? Con chỉ là như vậy với các người hay sao, một cục sắt giữ thăng bằng trên bàn cân?" Trước khi Oromis có thể trả lời, Eragon thề nói, "Cả cuộc sống của con đều là một sự giả dối! Từ khi con sinh ra, không có ai ngoài Saphira muốn con; không phải mẹ, không phải Garrow, không phải dì Marian, cũng không phải ông Brom. Ông Brom chỉ thích con vì Morzan và Saphira. Con lúc nào cũng là một sự phiền phức. Sư phụ nghĩ con thế nào cũng được, con 'không' phải là cha con, hay anh con, và con từ chối tiếp nhận theo gót bọn họ." Nắm lấy cạnh bàn, Eragon nhòe người ra trước. "Con không phản bội các vị thần tiên hay người lùn hay người Varden trước mặt Galbatorix, nếu đó là điều các người lo lắng. Con sẽ làm chuyện con phải làm, nhưng từ giờ trở đi, các người không còn được lòng trung thành và sự tin tưởng của con. Con sẽ không..."

Không khí chung quanh lay động khi Glaedr gầm lên, mép trên của hắn kéo lại thò ra cả hàm răng nanh. "Người có nhiều lý do để tin tưởng chúng ta hơn mọi ai khác, con chim mới nở," hắn nói, thanh âm của hắn như tiếng sấm vang lên trong đầu Eragon. "Nếu không phải chúng ta bỏ sức, người đã chết từ lâu rồi."

Sau đó, khiến Eragon ngạc nhiên, Saphira nói với Oromis và Glaedr, "nói cho anh ấy biết đi." và điều này khiến nó thất kinh khi thấy nỗi đau đớn trong tư tưởng cô nàng.

"Saphira?" nó hoang mang hỏi. "Nói với anh cái gì?"

Cô nàng lờ nó, "chuyện cái lộn này không phải là không có nguyên nhân. Đừng khiến Eragon khó chịu hơn nữa."

Một bên mí của Oromis nheo lại. "Mi biết hả?"

"Con biết."

"Em biết cái gì?" Eragon rống lên, thiếu điều muốn tuốt kiếm khỏi vỏ và ép họ phải nói ra.

Ông Oromis dùng một ngón tay dài chỉ vào cái ghế ngã nói, "ngồi xuống". Khi Eragon vẫn còn đứng đó, quá giận và đầy phần uất để nghe lời, ông Oromis chỉ đành thở dài. "Ta hiểu chuyện này quá khó chịu đối với con Eragon, nhưng nếu con cứ muốn hỏi và từ chối nghe trả lời, thì chỉ được thất vọng mà thôi. Bây giờ, hãy ngồi xuống, chúng ta có thể nói chuyện với nhau cho lịch sự một chút."

Eragon trợn mắt, cầm cái ghế dựng lên rồi ngồi phịch xuống. "Tại sao?" nó hỏi. "Tại sao mọi người không cho con biết Morzan là cha của con, người cầm đầu của đám Phản Đồ?"

"Lúc đầu," ông Oromis nói, "chúng ta sẽ may mắn nếu con không giống chút gì với cha con, điều này thật sự là ta đã tin rồi. Và ta tính cho con hay trước khi con ngắt lời ta, Murtagh không phải là anh ruột của con, mà chỉ là anh cùng mẹ khác cha thôi."

Trái đất xung quanh Eragon như bị đảo lộn lên, cảm giác chóng mặt thật mạnh khiến nó phải nắm lấy cạnh bàn để giữ vững người. "Anh em cùng mẹ khác cha.. Nếu vậy thì ai...?"

Ông Oromis khều một quả mọng từ trong khay, ngắm nghía một hồi rồi mới ăn. "Glaedr và ta không muốn giấu bí mật này với con nhưng chúng ta không có quyền lựa chọn khác. Cả hai đều đã hứa, với lời tuyên thệ ràng buộc nhất, là chúng ta sẽ không bao giờ tiết lộ lai lịch của cha con, hay của người anh cùng mẹ khác cha kia, hay bàn thảo chuyện dòng dõi của con với con, trừ khi con đã tự khám phá ra sự thật hoặc lai lịch của người thân của con khiến con lâm vào hiểm cảnh. chuyện bị tiết lộ ra giữa con và Murtagh trong trận chiến Cánh đồng Cháy đã đáp ứng được các điều kiện ràng buộc của lời thề, bây giờ chúng ta có thể tự do bàn bạc vấn đề này."

Cả người Eragon run rẩy vì ráng kèm chế cảm xúc, nó nói, "Tiền bối

Oromis, nếu Murtagh chỉ là người anh cùng mẹ khác cha của con, vậy thì ai là cha con?"

"Hãy nhìn kỹ vào tâm của người Eragon," Glaedr nói. "Người vốn đã biết ông ta là ai, và cũng đã biết khá lâu rồi."

Eragon lắc đầu. "Ta không biết! Ta không biết! Làm ơn...."

Lửa và khói bắn ra từ hai lỗ mũi của Glaedr khi hắn khịt một cái. "Còn không rõ ràng sao? Cha của người chính là ông Brom."

Chương 46

Đôi uyên ương bất hạnh

Eragon nhìn chăm chăm con rồng vàng.

“Nhưng như thế nào?” nó kêu lên. Trước khi Glaedr hay sư phụ Oromis có thể trả lời, Eragon lao về phía Saphira và, bằng cả ý nghĩ lẫn lời nói, nó gào lên: “Em đã biết phải không? Em đã biết, và em đã để anh tin rằng Morzan là cha anh suốt cả thời gian vừa qua, dù cho ... dù cho anh – anh ...” Ngực phập phồng, Eragon lắp bắp và hạ giọng, không đủ khả năng nói một cách mạch lạc. Tự nhiên, những ký ức về ông Brom ùa về, cuốn sạch những suy nghĩ khác của nó. Nó nghĩ về ý nghĩa của từng lời, từng câu ông Brom đã nói, và trong chốc lát, cảm giác về sự hợp lý đọng lại trong Eragon. Nó vẫn còn muốn những lời giải thích, nhưng nó không cần chúng để xác định tính xác đáng trong lời nói của Glaedr, vì từ tận xương tuỷ, Eragon cảm nhận được sự thật trong những gì Glaedr đã nói.

Eragon bắt đầu khi sư phụ Oromis chạm vào vai nó. “Eragon, con cần phải giữ bình tĩnh”, vị tiên già nói với giọng dịu dàng. “Hãy nhớ tới những kỹ năng ta đã dạy con về cách vượt qua tâm trạng căng thẳng. Kiểm soát hơi thở, và tập trung đẩy sự căng thẳng đó thoát khỏi tứ chi xuống mặt đất phía dưới con ... Đúng, như thế. Lại lần nữa, và thở sâu vào.”

Đôi bàn tay Eragon trở nên bất động và nhịp tim chậm đi khi nó làm theo lời hướng dẫn của sư phụ Oromis. Khi những ý nghĩ đã được rũ sạch, nó nhìn Saphira lần nữa và hỏi bằng giọng nhẹ nhàng, “Em đã biết phải không?”

Saphira nâng đầu lên khỏi mặt đất. Ôi, Eragon, em đã rất muốn nói với anh. Em đau đớn khi thấy những lời của Murtagh dằn vò anh mà không thể giúp anh. Em đã cố gắng giúp – em đã cố rất nhiều lần – nhưng giống với sư phụ Oromis và Glaedr, có quá nhiều lời thề bằng cổ ngữ giữ cho thân thể của ông Brom là bí mật đối với anh, và em không thể phá vỡ lời thề của mình được.

“Ô...ông ấy nói với em khi nào?” Eragon hỏi, xúc động đến nỗi nó lại tiếp tục nói to.

Một ngày trước khi bọn Urgals tấn công chúng ta bên ngoài thành Teirm, khi anh vẫn còn bất tỉnh.

“Đó có phải là lúc ông ấy nói cho em cách liên lạc với Varden ở Gil’ead không?”

Phải. Trước khi em biết được Brom định nói gì, ông ấy đã bắt em thì sẽ không bao giờ nói điều này với anh trừ khi anh tự khám phá ra. Rất tiếc, em đã đồng ý.

“Ông ấy còn nói với em điều gì nữa không?” Eragon hỏi, cơn giận của nó lại bùng lên. “Còn có những bí mật nào khác mà anh phải biết không, như Murtagh không phải là anh ruột duy nhất của anh, hay cách đánh bại Galbatorix?”

Trong suốt hai ngày em và ông Brom săn tìm để diệt bọn Urgal còn lại, ông ấy đã thuật lại các chi tiết về cuộc đời ông ấy để nếu ông ấy chết, và để nếu có khi nào anh tìm ra được mối liên hệ với ông ấy, thì con trai ông có thể biết được ông ấy đã là một người như thế nào và tại sao ông phải hành động như vậy. Ông cũng gửi em một món quà dành cho anh.

Một món quà sao?

Một ký ức của ông ấy nói chuyện với anh như cha của anh chứ không phải là Brom người kể chuyện.

“Tuy nhiên, trước khi Saphira chuyển ký ức này cho con,” sư phụ Oromis nói, và Eragon nhận thấy cô rồng đã cho phép vị tiên ông cùng nghe những lời của nó, “ta nghĩ tốt nhất là con phải biết làm cho điều này qua đi. Con sẽ nghe ta một lúc chứ, Eragon?”

Eragon lưỡng lự, không chắc lắm về điều sư phụ nó muốn, rồi nó gật đầu.

Nâng cái ly pha lê có chân của mình lên, sư phụ Oromis uống phần rượu của ông, rồi đặt cái ly trở lại bàn và nói: “Con biết rồi đấy, cả Brom và Morzan đều là học trò của ta. Brom, ít hơn 3 tuổi, dành cho Morzan sự quý trọng cao tới nỗi, làm cho Morzan xem thường ông ấy, sai bảo ông ấy, và thậm chí đối xử với ông ấy một cách đáng xấu hổ nhất.”

Bằng giọng cáu kỉnh, Eragon nói, “Khó mà tưởng tượng ông Brom lại để ai đó sai bảo mình”.

Oromis nghiêng đầu như thể một con chim. “Và đã là như thế. Brom yêu quý Morzan như anh trai, bất chấp thái độ của hắn. Chỉ duy nhất khi Morzan phản bội lại các Kỵ sĩ để đi theo Galbatorix và Forsworn giết chết Saphira, con rồng của Brom, thì Brom mới nhận ra bản chất thật của Morzan. Cũng mạnh như sự yêu mến mà Brom đã dành cho Morzan, nỗi căm ghét thay thế đó giống như một lò luyện ngục thay vì một cây nến như trước đây. Brom đã thề sẽ cản trở Morzan bằng mọi cách và mọi nơi ông ấy có thể, để xoá bỏ mọi thành quả của hắn và đưa những tham vọng của hắn trở thành những nỗi ân hận cay đắng. Ta đã cảnh báo Brom tránh khỏi con đường đầy rẫy căm ghét và bạo lực, nhưng ông ấy đã phát điên vì nỗi đau gây ra bởi cái chết của Saphira, và ông ấy không nghe lời ta.”

“Trong những thập kỷ tiếp sau đó, sự căm ghét của Brom không hề suy giảm, ông ấy chưa hề chùn bước trong những cố gắng chống lại Galbatorix, giết Forsworn, và, trên tất cả, là trả cho Morzan những nỗi đau mà ông ấy đã phải chịu. Sự bền bỉ của Brom là không giới hạn, tên ông ấy trở thành ác mộng đối với Forsworn và là sự soi sáng của hy vọng cho những ai vẫn còn muốn chống lại Đế quốc.” Sư phụ Oromis nhìn về dải trắng phía chân trời và uống thêm một ngụm rượu nữa. “Ta rất tự hào về những gì ông ấy đã làm được bằng chính bản thân mình khi không còn con rồng của ông ấy trợ giúp. Đó luôn là một sự khích lệ đối với một người thầy khi nhìn thấy một trong những học trò của mình trở nên xuất sắc, tuy vậy nó phải ... Nhưng ta lạc đề mất rồi. Sau đó, cách nay 20 năm, phe Varden bắt đầu nhận được những báo cáo gửi từ các điệp viên của họ trong lòng Đế quốc về những hoạt động của một phụ nữ bí ẩn chỉ được biết đến với cái tên Bàn Tay Đen.”

“Mẹ của con,” Eragon nói.

“Mẹ của con và Murtagh,” sư phụ Oromis chữa lại. “Lúc đầu Varden không biết gì về bà ta, ngoại trừ việc bà ta vô cùng nguy hiểm và bà ta trung thành với Đế Quốc. Đến lúc, và với rất nhiều đổ máu, mới phát hiện ra bà ta phục vụ Morzan, rằng Morzan độc thân, và rằng hắn dựa vào bà ta để thực hiện những ý muốn của mình trên khắp Đế quốc. Biết được điều này, Brom khởi hành đi giết Bàn Tay đen và vì thế đánh lại Morzan. Khi Varden không thể đoán được nơi mẹ con sẽ xuất hiện lần tới, Brom bèn đi đến lâu đài của Morzan và do thám cho tới khi ông ấy tìm ra cách thâm nhập lâu đài.”

“Lâu đài của Morzan đã ở ạ?”

“Đang, chứ không phải đã; lâu đài đó vẫn còn. Hiện giờ Galbatorix dùng nó cho chính hắn. Nó nằm giữa những chân núi của rặng Spine, gần bờ tây bắc của hồ Leona, được giấu rất khéo khỏi những phần đất còn lại.”

Eragon nói, “ông Jeod đã nói với con rằng ông Brom đã lọt vào lâu đài nhờ giả làm một trong những người phục vụ.”

“Ông ấy đã làm thế, và đó không phải một nhiệm vụ dễ dàng. Morzan đã yểm vào pháo đài của hắn hàng trăm câu thần chú nhằm bảo vệ hắn khỏi kẻ thù. Hắn cũng ép mọi kẻ phục vụ mình phải thề trung thành, và thường là với tên thật của họ. Tuy vậy, sau nhiều thử nghiệm, Brom tìm ra kẽ hở của Morzan cho phép ông ấy kiếm được một chân làm vườn tại điền trang của hắn, và trong lớp vỏ nguy trang đó ông ấy đã gặp mẹ con lần đầu”

Liếc nhìn xuống đôi tay mình, Eragon nói, “Con đoán rằng rồi sau đó ông ấy dụ dỗ mẹ con làm hại Morzan”

“Không hoàn toàn như vậy,” sư phụ Oromis đáp. “Đó có thể là ý định ban đầu của ông ấy, nhưng sau đó đã có điều gì đó xảy ra mà cả ông ấy lẫn mẹ của con không lường trước được: họ yêu nhau. Dù tình yêu mẹ con từng dành cho Morzan đã như thế nào, thì nó cũng không còn nữa bởi cách đối xử ác nghiệt của ông ta đối với bà và đứa con mới sinh của họ, Murtagh. Ta không biết chính xác trình tự các sự kiện, nhưng ở vài điểm nào đó Brom hẳn đã bộc lộ nhân dạng thật của mình cho mẹ con. Thay vì làm lộ ông ấy, bà đã cung cấp cho Varden những thông tin về Galbatorix, Morzan, và phần còn lại của Đế quốc.”

“Nhưng,” Eragon nói, “không phải chính Morzan đã có được lời thề trung thành bằng cổ ngữ của mẹ con sao? Bằng cách nào mà bà có thể quay sang chống lại hắn được?”

Một nụ cười hiện ra trên đôi môi mỏng của sư phụ Oromis. “Bà ấy có thể bởi vì Morzan cho phép bà ở một mức độ nào đó được tự do hơn những kẻ tôi tớ khác của hắn để bà có thể sử dụng tài khéo léo và sáng kiến của mình khi thực hiện những mệnh lệnh của hắn. Chính vì tính kiêu ngạo của mình, Morzan tin rằng tình yêu mà bà ấy dành cho hắn sẽ đảm bảo lòng trung thành của bà tốt hơn bất cứ lời thề nào. Ngoài ra, bà ấy không còn là người đàn bà đã tự nguyện đến với Morzan; làm mẹ và gặp Brom làm thay đổi tính cách bà làm cho tên thật của bà thay đổi, điều này đã giải thoát cho bà khỏi những cam kết trước đó. Nếu Morzan

đã cẩn trọng hơn – nếu, giả dụ như, hắn đã bố trí một câu thần chú có thể cảnh báo hắn khi nào bà ấy không còn tiếp tục giữ đúng lời hứa nữa – thì hắn đã có thể biết được cái khoảnh khắc hắn mất đi quyền lực đối với bà. Nhưng đó luôn luôn là một thiếu sót của Morzan; hắn có thể nghĩ ra một câu thần chú khôn khéo, nhưng sau đó trở nên vô dụng bởi vì, bằng tính nôn nóng của mình, hắn bỏ sót vài chi tiết cốt yếu.”

Eragon tư lự. “Vậy sao mẹ con không rời bỏ Morzan ngay khi bà có cơ hội?”

“Sau mọi việc bà đã làm dưới danh nghĩa của Morzan, bà cảm thấy mình có nghĩa vụ phải giúp Varden. Nhưng quan trọng hơn là, bà không thể cho phép mình bỏ Murtagh lại cho cha nó”

“Bà không thể đưa hắn đi cùng mình sao?”

“Nếu điều đó nằm trong khả năng của bà, ta chắc chắn bà đã làm rồi. Morzan nhận thấy đứa trẻ đem lại cho hắn một quyền năng vô cùng lớn đối với mẹ con. Hắn ép bà phải giao Murtagh cho một vú em vô tích sự và chỉ cho phép bà tới thăm nó ngắn ngủi và không thường xuyên. Điều mà Morzan không biết đó là, trong những khoảng thời gian ngắn ngủi này, bà cũng gặp cả Brom nữa.”

Tiên ông Oromis đưa mắt nhìn đôi chim nhạn đang chao liệng trên bầu trời xanh. Nhìn nghiêng, những đường nét thanh tú của ông gợi Eragon nghĩ tới một con chim ưng hay một con mèo đẹp mã. Vẫn nhìn chăm chú vào đôi chim nhạn, sư phụ Oromis nói, “Mẹ con không biết trước nơi Morzan sẽ cử mình đến vào lần tới, cũng như không biết khi nào thì bà có thể trở về lâu đài của hắn. Vì thế, Brom phải lưu lại điền trang của Morzan thêm một thời gian nếu ông ấy muốn gặp bà. Trong gần ba năm, Brom đã phục vụ với vai trò một người làm vườn của Morzan. Khi đó và sau này, ông ấy có thể thoát ra để gửi cho Varden một lời nhắn hoặc liên lạc với những gián điệp của ông ấy trên khắp Đế quốc, nhưng không làm thế, ông ấy đã chẳng hề rời khỏi khu vực lâu đài.”

“Ba năm! Ông ấy không sợ Morzan có thể nhìn thấy và nhận ra mình ư?”

Sư phụ Oromis hạ thấp cái nhìn khỏi bầu trời, chuyển sang nhìn Eragon. “Brom là một người lão luyện trong việc tự cải trang, và đã nhiều năm kể từ khi ông ấy và Morzan mặt đối mặt lần cuối.”

“Ra vậy.” Eragon xoay cái ly nhỏ bằng những ngón tay, tìm hiểu ánh sáng khúc xạ qua pha lê như thế nào. “Rồi điều gì đã xảy ra vậy, thưa sư phụ?”

“Sau đó,” sư phụ Oromis trả lời, “một trong những đặc vụ của Brom ở thành Teirm đã liên hệ cùng với một học giả trẻ tên là Jeod mong muốn được gia nhập Varden và khẳng định rằng anh ta đã khám phá ra bằng chứng của một đường hầm dẫn đến lâu đài do loài tiên xây dựng ở Urû’baen mà cho đến khi ấy vẫn còn là bí mật. Brom đã cảm thấy một cách đúng đắn rằng phát hiện của Jeod quá quan trọng để mà bỏ qua, vì thế ông ấy thu vén đồ đạc, giải thích với những bạn cùng làm, và đến thành Teirm với tất cả sự vội vã.”

“Mẹ con thì sao?”

“Bà ấy đã ra đi cho một nhiệm vụ khác của Morzan trước đó một tháng.”

Cố gắng chấp nối những đầu mối để làm thành một bức tranh tổng thể từ những miêu tả rời rạc nó đã nghe từ nhiều người khác nhau, Eragon nói, “Rồi sau đó ... ông Brom gặp ông Jeod, và ông ấy tin chắc rằng đường hầm là có thật, ông thu xếp để một thành viên của Varden cố gắng trộm ba trứng rồng mà Galbatorix cất giữ tại Urû’baen.”

Gương mặt của sư phụ Oromis tối lại. “Thật không may, bởi những nguyên nhân không bao giờ được làm rõ, người họ lựa chọn cho nhiệm vụ, Hefring của Furnost, đã thành công trong việc đánh cắp duy nhất một trứng – là Saphira – khỏi kho tàng của Galbatorix, và ngay khi có được quả trứng, anh ta lẩn trốn cả phe Varden lẫn Galbatorix. Vì sự phản bội này, Brom đã phải bỏ ra 7 tháng tiếp theo để tìm đem Hefring về và vượt qua vương quốc trong một nỗ lực tuyệt vọng đoạt lại Saphira.”

“Và trong thời gian đó, mẹ con đã bí mật quay về Carvahall, nơi bà đã sinh con năm tháng sau đó?”

Sư phụ Oromis gật đầu. “Con được thụ thai ngay trước khi mẹ con đi thực thi nhiệm vụ cuối cùng. Kết quả là, Brom chẳng biết gì về tình trạng của bà khi ông ấy truy tìm Hefring và trứng của Saphira ... Cuối cùng khi Brom và Morzan đối đầu nhau ở Gil’ead, Morzan đã hỏi Brom có liên quan đến sự biến mất của Bàn Tay Đen hay không. Thật không thể ngờ được Morzan lại nghi ngờ sự dính líu của Brom, vì Brom đã

nhiều lần cố gắng giết Forsworn. Tất nhiên Brom ngay lập tức kết luận rằng đã có gì đó kinh khủng xảy đến với mẹ con. Sau này ông ấy nói với ta rằng chính niềm tin đó đã đem đến cho ông sức mạnh và sự dũng cảm ông cần để giết Morzan và con rồng của hắn. Khi cả hai đã chết, Brom lấy trứng của Saphira từ xác của Morzan – vì Morzan đã tìm ra Hefring và tịch thu quả trứng – và rồi Brom rời khỏi thành phố, chỉ ngừng lại đủ lâu để giấu Saphira tại nơi mà ông ấy biết Varden sẽ tìm thấy.”

“Vậy ra đó là lý do vì sao Jeod nghĩ ông Brom đã chết ở Gil’ead,” Eragon nói.

Sư phụ Oromis gật đầu lần nữa. “Bị tác động bởi nỗi sợ, Brom không dám chờ những cộng sự của mình. Kể cả khi mẹ con còn sống và khoẻ mạnh, Brom lo ngại rằng Galbatorix sẽ quyết định khiến Selena làm Bàn Tay Đen cho ông ta và bà ấy sẽ không bao giờ có cơ hội thoát khỏi việc phải phục vụ Đế quốc lần nữa.”

Eragon thấy mắt nó ướt. Ông Brom đã yêu mẹ mình đến thế nào, để bỏ lại mọi người khi ông biết bà đang gặp nguy hiểm.

“Từ Gil’ead, Brom phi ngựa thẳng tới lâu đài của Morzan, chỉ dừng lại để ngủ. Tuy nhiên với tốc độ ấy, ông ấy vẫn quá muộn. Khi ông ấy tới lâu đài, ông phát hiện ra rằng mẹ con đã trở về từ hai tuần trước, yếu ớt và kiệt sức vì hành trình bí mật của bà. Các thầy thuốc của Morzan đã cố gắng cứu bà ấy, nhưng mặc dù những cố gắng của họ, bà ấy vẫn đi vào cõi hư vô chỉ vài giờ trước khi Brom đến được lâu đài.”

“Ông ấy không bao giờ nhìn thấy bà sao?” Eragon hỏi, cổ họng nghẹn lại.

“Không bao giờ nữa.” Sư phụ Oromis ngừng lại, và lời lẽ của ông dịu dàng hơn nữa. “Mất bà ấy, ta nghĩ, đối với Brom cũng khó khăn như khi ông ta mất con rồng của mình, và nó đập tắt gần hết lửa trong tâm hồn ông ấy. Nhưng, ông ấy đã không đầu hàng, cũng không hoá điên như khi Forsworn giết chết Saphira. Thay vào đó, ông ấy quyết định tìm hiểu nguyên nhân dẫn đến cái chết của mẹ con và trừng phạt những kẻ có trách nhiệm nếu ông đủ khả năng. Ông tra hỏi những thầy thuốc của Morzan và ép họ mô tả bệnh tật của mẹ con. Từ những gì họ nói, và dựa vào những chuyện ngòi lê đôi mách mà ông nghe thấy những người phục vụ trong lâu đài nói với nhau, Brom đoán ra sự thật về việc mẹ con mang thai. Bị ám ảnh bởi hy vọng đó, ông ấy cưỡi ngựa đến một nơi ông biết để nhìn lại: nhà của mẹ con ở Carvahall. Và tại đó ông ấy thấy con

trong sự bảo bọc của cậu và mẹ.”

“Tuy vậy Brom không sống tại Carvahall. Ngay khi ông đảm bảo rằng không ai ở Carvahall biết rằng mẹ con là Bàn Tay Đen và rằng không có nguy hiểm gì sắp xảy đến với con, Brom bí mật quay về Farthen Dûr, nơi ông tự nguyện phục vụ Deynor, lúc đó là thủ lĩnh của Varden.

Deynor đã kinh ngạc khi gặp ông ấy, vì cho đến khi đó, mọi người đều tin rằng Brom đã hy sinh ở Gil'ead. Brom đoán chắc Deynor giữ cho sự tồn tại của ông ấy là một bí mật đối với tất cả trừ một số người được chọn lựa, và sau đó - ”

Eragon giơ một ngón tay lên. “Nhưng vì sao? Vì sao ông ấy phải giả vờ là đã chết?”

“Brom muốn sống đủ lâu để trợ giúp dạy dỗ Kỵ sĩ mới, và ông ấy biết một cách duy nhất để tránh bị ám sát để trả thù cho việc giết Morzan là để Galbatorix tin rằng ông ấy đã chết và đã được chôn cất. Mặt khác, Brom hy vọng tránh thu hút sự chú ý không cần thiết tới Carvahall. Ông ấy muốn định cư ở đó để được gần con, quả thực ông ấy đã làm thế, nhưng ông ấy đã quả quyết rằng Đế quốc cuối cùng cũng không biết đến sự hiện diện của con.”

“Khi còn ở Farthen Dûr, Brom giúp Varden thương lượng một bản thoả ước với Nữ hoàng Islanzadí về việc làm thế nào mà tiên và người có thể luân phiên canh giữ trứng rồng và Kỵ sĩ mới sẽ được huấn luyện ra sao, nếu và khi quả trứng nở. Rồi Brom hộ tống Arya khi cô vận chuyển trứng từ Farthen Dûr tới Ellesméra. Khi tới đây, ông ta kể với ta và Glaedr những gì ta vừa kể cho con, vì thế sự thật về nguồn gốc của con sẽ không bị quên lãng nếu ông ta chết. Đó là lần cuối cùng ta gặp ông ta. Kể từ đó, Brom trở về Carvahall, nơi ông ta tự giới thiệu mình là một nhà thơ và một người kể chuyện. Những gì xảy ra kế tiếp, con đã biết cụ thể hơn ta.”

Sư phụ Oromis trở nên im lặng, và trong một lúc, không ai nói gì.

Nhìn chăm chăm xuống đất, Eragon nghĩ về mọi lời sư phụ Oromis đã nói với nó và gắng sắp xếp những cảm nghĩ của mình. Cuối cùng nó nói, “Và ông Brom thực sự là cha của con, chứ không phải Morzan phải không ạ? Ý con là, nếu mẹ của con là vợ của Morzan, rồi sau đó ...” Nó nói nhỏ dần, quá lúng túng để tiếp tục.

“Con là con trai của cha con,” tiên ông Oromis nói, “và cha của con là Brom. Về điểm này không còn nghi ngờ gì nữa”

“Vậy còn nghi ngờ ở điểm gì nữa không ạ?”

Sư phụ Oromis lắc đầu. “Không con ạ.”

Sự choáng váng cuộn lấy Eragon, và nó nhận thấy nó đang ngưng thở. Thở hắt ra, nó nói, “Con nghĩ con hiểu vì sao” – nó dừng một chút để lấp đầy không khí vào buồng phổi – “vì sao ông Brom đã không nói gì về điều này trước khi con tìm thấy trứng của Saphira, nhưng tại sao ông không nói với con sau đó? Và tại sao ông tiết lộ cho sư phụ và cho Saphira điều bí mật ấy? ... Chẳng phải ông muốn khẳng định con là con trai của ông sao? Hay ông đã xấu hổ vì con?”

“Ta không thể giả vờ là mình biết nguyên do mọi hành động mà Brom đã làm, Eragon à. Tuy nhiên, về điều này thì ta rất chắc chắn: Brom không muốn gì hơn gọi con là con trai ông ấy và nuôi nấng con trưởng thành, nhưng ông ấy không dám để lộ ra rằng con có liên quan đến mình, vì sợ Đế quốc có thể tìm ra con và gắng làm hại ông thông qua con. Sự cẩn trọng của ông ấy cũng đã được minh chứng. Hãy nhìn cái cách mà Galbatorix đã cố gắng để bắt người anh họ của con hòng sử dụng anh ta để ép con đầu hàng.”

“Ông Brom lẽ ra nên nói cho cậu con biết,” Eragon phản đối. “Cậu Garrow sẽ không phản bội ông Brom để theo phe Đế quốc.”

“Nghĩ xem, Eragon. Nếu con sống cùng Brom, và nếu tin tức về việc Brom còn sống tới tai những kẻ do thám của Galbatorix, thì cả hai đều phải trốn chạy khỏi Carvahall vì lo sợ cho cuộc sống của hai người. Bằng việc giấu sự thật với con, Brom hy vọng bảo vệ con khỏi những nguy hiểm đó.”

“Ông ấy đã không thành công. Dù sao chúng con cũng đã phải trốn chạy khỏi Carvahall.”

“Đúng,” sư phụ Oromis nói. “Sai lầm của Brom, như đã là xảy ra, mặc dầu ta đánh giá nó đem lại nhiều điều tốt hơn là không tốt, là ông ấy không chịu được việc phải chia tách hoàn toàn khỏi con. Nếu ông ấy có đủ sức tự kiềm chế quay về Carvahall, con đã có thể không bao giờ tìm thấy trứng của Saphira, bọn Ra'zac đã không giết cậu của con, và rất nhiều việc lẽ ra không xảy ra thì đã xảy ra, và rất nhiều việc lẽ ra phải xảy ra thì lại không xảy ra. Dầu vậy, ông ấy không thể chia cắt con ra

khỏi trái tim mình.”

Eragon nghiêng chặt hai hàm khi một cơn rùng mình xuyên suốt người nó. “Và sau khi biết Saphira đã nở ra cho con?”

Sư phụ Oromis ngập ngừng, và vẻ điềm tĩnh của ông trở nên có chút gì đó băn khoăn. “Ta không chắc lắm, Eragon à. Có thể Brom đã vẫn cố bảo vệ con khỏi những kẻ thù của ông ấy, và ông ấy không nói với con cùng một lý do với việc ông ấy đã không đưa con thẳng tới Varden: con chưa sẵn sàng. Có thể ông ấy dự định nói cho con biết ngay trước khi con đến với Varden. Dù thế, nếu phải đoán, ta đoán rằng Brom kín tiếng không phải vì ông ấy xấu hổ vì con mà bởi vì ông ấy đã trở nên quen với việc sống cùng những bí mật của mình và rất miễn cưỡng phải xa rời chúng. Và còn bởi – và điều này chỉ đơn thuần là sự suy đoán – bởi ông ấy không chắc về phản ứng của con đối với tiết lộ ấy. Chính bản thân con cũng đã không quen biết lắm với Brom trước khi con rời Carvahall với ông ấy. Đó là lẽ đương nhiên khi ông ấy lo sợ rằng con có thể sẽ ghét ông ấy nếu ông ấy nói cho con biết ông ấy là cha đẻ của con.”

“Ghét ông ấy ư?” Eragon thốt lên. “Con sẽ không ghét ông ấy. Dẫu cho ...con có thể sẽ không tin ông ấy.”

“Và con có thể tin tưởng ông ấy sau sự tiết lộ như thế không?”

Eragon cắn vào bên trong má mình. Không, con sẽ không.

Sư phụ Oromis tiếp tục, “Brom đã làm điều tốt nhất mà ông ấy có thể trong một hoàn cảnh phải cố gắng đến đáng kinh ngạc. Trên hết, đó là trách nhiệm của ông ấy phải đảm bảo cho con sống sót và khuyên bảo, dạy dỗ con, Eragon ạ, thế nên con mới không sử dụng sức mạnh của mình cho những phương tiện cá nhân, giống như Galbatorix vẫn làm. Bằng việc đó, Brom đã làm trọn bổn phận với sự khác biệt rõ ràng. Ông ấy có thể đã không là người cha như con hằng mơ ước, nhưng ông đã để lại cho con một di sản thừa kế vĩ đại mà chưa người con trai nào trên đời này từng nhận được.”

“Chẳng hơn gì điều mà ông ấy cũng sẽ làm cho bất cứ ai trở thành Kỵ sĩ mới.”

“Điều đó không làm giảm giá trị nó chút nào,” thầy Oromis nhấn mạnh. “Nhưng con đã lầm; Brom đã làm cho con nhiều hơn ông ấy sẽ làm cho bất cứ ai. Con chỉ cần nghĩ đến việc ông ấy đã hy sinh bản thân như thế nào để tránh cho con khỏi sự thật ấy.”

Bằng móng ngón trở phải, Eragon sờ vào cạnh bàn, lần theo một dấu vết mờ nhạt tạo nên bởi một trong những vòng tròn của thớ gỗ. “Và thực sự chỉ là tình cờ khi Arya chuyển trứng Saphira cho con?”

“Đúng thế,” sư phụ Oromis thừa nhận. “Nhưng không hoàn toàn là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Thay vì chuyển trứng cho người cha, Arya lại làm nó xuất hiện trước mắt người con.”

“Làm sao điều đó lại xảy ra khi cô ấy không biết chút gì về con?”

Sư phụ Oromis nhún đôi vai gầy guộc của ông. “Dẫu hàng ngàn năm học tập, chúng ta vẫn không thể tiên lượng hoặc giải thích mọi tác động của phép thuật.”

Eragon vẫn tiếp tục lần ngón tay theo dấu vết ở cạnh bàn. Mình có một người cha, nó nghĩ. Mình đã nhìn ông chết, và mình không hề biết ông là gì của mình ... “Cha mẹ con,” nó nói, “họ đã bao giờ làm lễ cưới chưa?”

“Ta hiểu vì sao con hỏi vậy, Eragon à, và ta không biết câu trả lời của ta có làm con hài lòng hay không. Cưới không phải là một phong tục của loài tiên, và sự tinh tế của nó thường không đọng lại trong ta. Không ai từng buộc tay Brom với tay Selena trong một đám cưới, nhưng ta nghĩ họ đã tự cho rằng họ là vợ chồng. Nếu con đủ sáng suốt, con sẽ không phiền lòng về việc những kẻ khác trong loài người của con có thể gọi con là đồ con hoang mà nên bằng lòng được biết rằng con là con của cha mẹ mình và họ đã trao cho con cuộc sống mà con hằng tận hưởng.”

Eragon ngạc nhiên khi nó thấy mình bình thản đến thế. Trong cả đời mình nó đã suy ngẫm về nhân dạng cha nó. Khi Murtagh tuyên bố đó là Morzan, sự tiết lộ đã làm Eragon choáng váng dữ dội tương tự cái chết của cậu Garrow. Những lời nói ngược lại của rồng Glaedr rằng cha của Eragon là ông Brom lại cũng làm nó choáng váng, nhưng sự choáng váng dường như chưa thể qua đi, có lẽ bởi vì, lần này, điều được tiết lộ không phải là một điều làm nó đau khổ. Vẫn yên lặng, Eragon nghĩ phải mất nhiều năm nữa nó mới có thể chắc chắn về cảm nghĩ của nó về cha mẹ mình. Cha của mình là một Kỵ sĩ và mẹ của mình là vợ của Morzan và cũng là Bàn Tay Đen.

“Con có thể nói với Nasuada được chứ?” Nó hỏi.

Sư phụ Oromis xòe đôi bàn tay “Nói với bất cứ ai con muốn; bí mật đó giờ đây thuộc về con toàn quyền hành động. Ta ngờ rằng con sẽ gặp

nhiều nguy hiểm hơn nếu cả thế giới biết rằng con là người thừa kế của Brom.”

“Murtagh.” Eragon nói. “Hắn tin rằng chúng con là anh em ruột. Hắn đã nói vậy với con bằng cổ ngữ.”

“Và ta chắc rằng Galbatorix cũng vậy. Chính cặp sinh đôi đã khám phá ra rằng mẹ của Murtagh và mẹ của con chỉ là một người, và chúng tin đó cho tên vua kia. Nhưng chúng đã không thể báo cho hắn về sự dính líu của Brom, vì không ai trong Varden chia sẻ thông tin bí mật đó.

Eragon ngược nhìn cặp chim nhạn sà xuống phía trên đầu nó, và nó tự cho phép mình nở một nụ người nửa miệng gượng gạo.

“Vì sao con cười?” sư phụ Oromis hỏi.

“Con không chắc Người sẽ hiểu.”

Vị tiên khép đôi tay vào giữa hai đùi. “Ta có thể, đúng thế. Nhưng, con không thể biết chắc chắn khi con không thử giải thích.”

Eragon mất một lúc để tìm ra những từ ngữ nó cần. “Khi con còn nhỏ, trước khi ... mọi việc này diễn ra” – nó khoát tay chỉ Saphira, sư phụ Oromis và Glaedr và cả thế giới nói chung – “con thường tự tiêu khiển bằng cách tưởng tượng ra rằng, bởi sự hóm hỉnh và sắc đẹp vượt trội, mẹ con đã được đưa đến một trong số các cung điện của Galbatorix. Con đã tưởng tượng rằng bà đi từ thành phố này sang thành phố khác và ăn tối cùng với các bá tước và các quý bà trong những đại sảnh của họ và rằng ... ờ, bà đã liêu lĩnh đem lòng yêu một người giàu có và quyền thế, nhưng vì những lý do nào đó, bà bắt buộc phải giấu con khỏi ông ấy, vì vậy bà trao con cho cậu Garrow và vợ Marian nuôi giữ, và một ngày nào đó bà sẽ trở lại và nói cho con biết con là ai và rằng bà chưa bao giờ muốn để con xa bà.”

“Điều đó chẳng khác là mấy so với những gì đã thực sự xảy ra,” sư phụ Oromis nói.

“Vâng, nó không khác, nhưng ... con đã tưởng tượng ra rằng cha mẹ con là những người quan trọng và con cũng vậy. Định mệnh đã đem lại cho con những gì con từng muốn, nhưng sự thật thì không đẹp và hạnh phúc như con đã từng nghĩ ... con nghĩ rằng con đã cười vào sự ngu dốt của mình, và cười cả với sự chẳng giống ai của mọi việc xảy ra với con.”

Một cơn gió nhẹ cuốn qua mặt cỏ thưa gợn sóng dưới chân họ và làm

rung rinh các cành nhánh trên những cái cây trong khu rừng bao quanh họ. Eragon ngấm nhìn sự dao động trên mặt cỏ trong một thoáng, rồi hỏi chậm rãi, “Mẹ con có phải là người tốt không ạ?”

“Ta không thể nói gì, Eragon. Những sự kiện trong cuộc đời bà thật phức tạp. Sẽ thật ngu ngốc và ngạo mạn khi ta mạo muội phán xét một người ta biết rất ít.”

“Nhưng con cần phải biết!” Eragon nắm chặt đôi bàn tay, những ngón tay nó cùng với những cục chai sần trên khớp tay siết lại. “Khi con hỏi Brom có biết bà không, ông ấy đã nói rằng bà đã rất kiêu hãnh và có phẩm giá và rằng bà đã luôn giúp những người nghèo khó và kém may mắn hơn bà. Nhưng làm sao mà bà làm được? Làm sao mà bà vừa là một người như thế vừa là Bàn Tay đen? Ông Jeod đã kể với con những câu chuyện về những việc – những việc xấu xa, kinh khủng – mà bà đã làm khi phục vụ Morzan ... Bà là quý dữ khi đó, phải không? Phải chăng bà không quan tâm đến quyền lực của Galbatorix? Tại sao bà lại đi cùng Morzan ngay từ đầu?”

Sư phụ Oromis ngáp ngừng. “Tình yêu có thể là một lời nguyên khủng khiếp, Eragon ạ. Nó có thể làm con không nhận thấy thậm chí là những điểm xấu lớn nhất trong cách hành xử của một con người. Ta ngỡ rằng mẹ con đã biết hết về bản chất thật của Morzan khi bà rời Carvahall cùng hắn, và đã có một thời gian hắn không cho phép bà bất tuân những ý muốn của hắn. Bà trở thành một nô lệ của hắn về mọi lẽ trừ cái tên, và đó chỉ là khi bà thay đổi bản chất, bà mới có thể thoát khỏi vòng kiểm soát của hắn.”

“Nhưng ông Jeod đã nói rằng bà ấy đã thích thú với những gì bà làm khi là Bàn Tay Đen.”

Một sự khinh bỉ thoáng hiện làm thay đổi nét mặt của sư phụ Oromis. “Những miêu tả về các hành động tàn bạo đã qua thường cường điệu và bị bóp méo. Đó là những gì con nên lưu lại trong đầu mình. Không ai ngoại trừ mẹ con biết chính xác những gì bà đã làm, hay vì sao, hay bà cảm thấy thế nào về những việc đó, và bà không còn là một sinh linh sống để tự mình giải thích nữa.”

“Vậy, con biết phải tin ai?” Eragon van nài, “Brom hay Jeod?”

“Khi con hỏi Brom về mẹ mình, ông ấy đã nói với con những gì ông ấy nghĩ là những phẩm chất quan trọng nhất của bà. Lời khuyên của ta

là không nên tin vào những gì ông ấy biết về bà. Nếu điều đó không làm nguôi được sự ngờ vực của con, thì hãy nhớ rằng dù những tội ác nào mà bà đã tận tâm phục vụ khi là Bàn Tay Đen của Morzan, thì rút cục bà đã theo phe Varden và ra đi với những sức mạnh phi thường để bảo vệ con. Biết được điều đó rồi, con không nên tự dằn vặt mình nhiều hơn về bản chất thực sự của bà nữa.”

Được đẩy tới bởi ngọn gió, một con nhện treo mình trên sợi tơ cuộn qua Eragon, trầm bổng trong những xoáy khí vô hình. Khi con nhện đã ra khỏi tầm nhìn, Eragon nói, “Lần đầu con đến Tronjheim, bà thầy bói Angela đã nói với con rằng đó là sự trở trêu của cuộc đời Brom khi ông thất bại ở mọi việc ông cố gắng, trừ việc giết Morzan.”

Sư phụ Oromis nghiêng đầu. “Có người thì nghĩ thế. Người khác lại kết luận rằng Brom đã làm được nhiều điều khó khăn và vĩ đại. Điều đó phụ thuộc vào việc con chọn cách quan sát thế giới như thế nào. Những lời của các thầy bói hiếm khi dễ dàng giải đoán. Ta đã có kinh nghiệm rằng những lời tiên đoán của họ không bao giờ cho phép đầu óc ta được nghỉ ngơi. Nếu con muốn được hạnh phúc, Eragon à, thì đừng nghĩ gì về điều sẽ xảy tới hay về điều con không kiểm soát được, mà nên nghĩ tới hiện tại và tới những gì con có khả năng làm thay đổi.”

Một ý nghĩ xuất hiện trong Eragon khi đó. “Blagden,” nó nhắc đến con quạ trắng luôn ở bên Nữ hoàng Islanzadí. “Nó cũng biết Brom phải không?”

Một bên lông mày sắc nét của sư phụ Oromis nhướng lên. “Nó ấy à? Ta chưa bao giờ nói về điều đó với nó. Nó là một tạo vật hay thay đổi và không nên đặt niềm tin.”

“Cái ngày con và Saphira bay tới Cánh đồng Cháy, nó đã đưa ra một câu đố cho con ... Con không thể nhớ mọi câu, nhưng đó là về cái gì đó mà hai thành một, khi mà một lại thành hai. Con nghĩ nó ám chỉ con và Murtagh có cùng cha mẹ.”

“Điều đó là có thể,” sư phụ Oromis nói. “Blagden đã ở đây, tại Ellesméra khi Brom nói với ta về con. Ta không ngạc nhiên nếu tên trộm mỏ nhọn đó đã đậu trên một cái cây gần đây khi chúng ta nói chuyện. Nghe lén là một thói quen không may của nó. Cũng có thể câu đố đó là kết quả của sự thấy trước tương lai đôi khi cũng diễn ra với nó.”

Lát sau, rồng Glaedr chuyển động, và sư phụ Oromis quay lại và liếc

nhìn con rồng vàng. Vị tiên đứng dậy khỏi ghế với một dáng vẻ thanh nhã, nói, “Hoa quả, các loại hạt và bánh mỳ luôn sẵn, nhưng sau hành trình của mình, con nên nạp vào dạ dày thứ gì đó bổ dưỡng hơn. Ta có một nồi súp cần giữ cho sôi trong lều của ta, nhưng, đừng có cựa quậy. Ta sẽ đem nó cho con khi xong.” Với những bước chân nhẹ trên cỏ, sư phụ Ormis đi về phía ngôi nhà phủ vỏ cây của ông và khuất vào trong đó. Khi cánh cửa chạm khắc đóng lại, Glaedr thở ra và nhắm mắt lại, dường như chìm vào giấc ngủ.

Và mọi vật đều im lặng, để lại tiếng xào xạc của cành lá đu đưa trong gió.

Chương 47

Di sản kế thừa

Eragon ngồi yên một lúc bên chiếc bàn tròn, sau đó đứng dậy và đi về phía bờ vực đá Tel'naeir, tại đó nó hướng tầm mắt bao quát khu rừng trải rộng phía dưới ba trăm thước. Nó dùng mũi giày đẩy hòn sỏi qua vách đá, nhìn nó nảy trên mặt đá dốc cho đến khi mất hút dưới những vòm cây sâu thẳm.

Có tiếng cành cây gãy rãng rác khi Saphira tiến tới từ phía sau. Ả rông thu mình bên cạnh nó, những cái vảy của cô nàng lấp lánh như hàng trăm đốm sáng xanh nhảy múa, và cũng nhìn về hướng nó đang nhìn. Anh giận em à? ả hỏi.

Không, đương nhiên là không. Anh hiểu là em không thể phá vỡ lời thề bằng cổ ngữ... Anh chỉ ước rằng chính ông Brom nói điều này với anh, và rằng ông ấy đã không thấy cần thiết phải che giấu sự thật với anh.

Ả đưa đầu về phía nó. Vậy anh cảm thấy thế nào, Eragon?

Em biết rõ như anh mà.

Vài phút trước thì thế, nhưng giờ thì không. Anh lặng lẽ quá, và nhìn vào tâm tư của anh như soi vào mặt hồ sâu thẳm, em không thể nhìn thấy đáy. Điều gì chứa đựng trong anh, tiểu huynh? Tức giận? Hạnh phúc? Hay không có xúc cảm gì hết?

Những gì trong anh bây giờ là sự chấp nhận, nó nói, và quay sang đối diện với Saphira. Anh không thể thay đổi việc cha mẹ anh là ai, anh đã tự thích nghi với điều đó sau trận chiến ở Cánh Đồng Cháy. Điều đó nghĩa là gì, dù anh có nghiền vụn răng mình ra thì cũng không thay đổi được. Anh nghĩ là anh...vui, khi coi Brom là cha mình. Nhưng anh không chắc... Quá nhiều thứ để có thể nắm bắt cùng một lúc.

Em có cái này có thể giúp anh. Anh có muốn xem ký ức mà ông Brom đã để lại cho anh không, hay anh muốn đợi?

Không, không đợi, nó nói. Nếu trì hoãn, có thể anh sẽ không bao giờ

còn cơ hội.

Vậy thì hãy nhắm mắt lại, và để em cho anh thấy điều gì đã từng xảy ra.

Eragon làm như ả nói, và thông qua Saphira, một dòng chảy cảm xúc lướt tới: những hình ảnh, âm thanh, mùi vị, và hơn thế, nó cảm nhận được mọi thứ cô rồng trải qua vào thời điểm đó.

Trước mặt, Eragon thấy một khoảng thưa của một khu rừng nằm đâu đó giữa những chân đồi chông chát ở phía tây rặng Spine. Cỏ dày và tươi tốt, và những tấm màn địa y màu lục nhạt rủ xuống từ những thân cây cao, ủ rữ, phủ đầy rêu. Nhờ những trận mưa từ đại dương quét qua vùng đất, cây cối xanh hơn và ẩm ướt hơn nhiều so với ở Thung lũng Palancar. Dưới con mắt của Saphira, màu xanh lục và màu đỏ trở nên dịu hơn so với cái nhìn của Eragon, trong khi mọi gam màu lam đều nổi bật lên. Mùi đất ẩm và gỗ mục tràn ngập không khí.

Tại chính giữa trắng trống là một thân cây đổ, và ngòi trên thân cây đó chính là Brom.

Cái mũ trùm của ông già được kéo ra sau, để lộ đầu trần. Thanh kiếm của ông để ngang đùi. Cây gậy xoắn lượn chạm trở những hình bí ẩn đứng dựa vào khúc cây. Chiếc nhẫn Aren lấp lánh bên bàn tay phải ông.

Trong một lúc lâu, Brom không dịch chuyển, rồi ông nheo mắt nhìn lên trời, cái mũi khoằm của ông đổ bóng dài trên mặt. Giọng ông nghe khó chịu, và Eragon chao đảo, cảm thấy như bị lạc nhịp khỏi thời gian.

Brom nói, “Mặt trời vẫn theo lối từ chân trời này đến chân trời kia, mặt trăng vẫn theo sau, và ngày tháng vẫn trôi qua mà không hề bận tâm đến những cuộc đời mà chúng đang đè nén, từng cuộc đời một”. Hạ thấp mắt, Brom nhìn thẳng vào Saphira, và qua nó, thẳng vào Eragon. “Dù cố gắng đến đâu, không ai có thể trốn tránh mãi cái chết, ngay cả thần tiên hay những linh hồn. Tất cả đều sẽ có một kết thúc. Nếu con đang quan sát ta, Eragon, tức là ngày tàn của ta đã tới rồi, và ta đã chết, và con biết rằng ta là cha của con”. Từ cái túi da đeo bên mình, Brom rút ra cái tẩu thuốc của ông, nhồi đầy cỏ cardus, rồi nhóm lửa bằng cách khế lăm bằm “Brisingr”. Ông bập bập cái tẩu thuốc vài lần cho lên lửa, trước khi trở lại cuộc nói chuyện. “Nếu con thật sự nhìn thấy điều này, Eragon à, ta hi vọng rằng con được an toàn và hạnh phúc, và rằng Galbatorix đã chết. Tuy nhiên ta thấy là chuyện đó rất khó xảy ra, nếu

xét riêng cái lý do con là một Kỵ sĩ rồng, và một Kỵ sĩ rồng có thể không bao giờ được nghỉ ngơi khi mà sự bất công vẫn còn hiện diện trên mảnh đất này.”

Brom khẽ bật cười, và ông lắc đầu, chòm râu gợn sóng như làn nước. “A, ta không có đủ thời gian để nói dù chỉ là một nửa những gì ta muốn nói, ta sẽ phải già gấp đôi hiện giờ trước khi ta kể xong. Để cho ngắn gọn, ta sẽ cho rằng Saphira đã cho con biết mẹ con và ta đã gặp nhau ra sao, Selena đã chết như thế nào, và làm sao mà ta lại đến sống tại Carvahall. Ta ước rằng ta và con có thể nói chuyện trực tiếp, Eragon à, chúng ta sẽ vẫn chia sẻ kí ức này, còn Saphira sẽ không cần phải chia sẻ với con, nhưng ta nghi ngờ điều đó. Những năm tháng khổ đau đè nặng lên ta, Eragon à, và ta cảm thấy một sự lạnh lẽo len vào tứ chi, một thứ mà ta chưa bao giờ phải lo lắng trước đây. Ta nghĩ đó là vì ta biết giờ đã đến lượt con phải gánh vác nhiệm vụ này. Vẫn còn rất nhiều thứ ta hi vọng đạt được, nhưng không cái gì là dành cho bản thân ta cả, chỉ cho con thôi, và con sẽ che át đi mọi thứ ta đã từng làm. Ta hoàn toàn chắc chắn về điều đó. Dù vậy, trước khi nắm mồ vuốt lấy ta, ta vẫn muốn có thể, dù chỉ một lần này, gọi con là con trai... con trai của ta... Trong cả cuộc đời con, Eragon ơi, ta đã mong mỗi được nói với con ta là ai. Đó là niềm hân hoan không thể tả xiết đối với ta khi được trông thấy con trưởng thành, nhưng cũng là sự tra tấn khủng khiếp bởi sự thật mà ta đang che giấu trong tim mình.”

Rồi Brom cười, giọng khắc nghiệt, ngắt đoạn và khô khốc. “Ừ, ta đã không thực sự giữ được con an toàn khỏi Đế quốc, còn giờ thì sao? Nếu con vẫn tự hỏi ai là kẻ phải chịu trách nhiệm trước cái chết của cậu Garrow, thì con không phải tìm đâu xa đâu, bởi vì hắn đang ngồi đây này. Đó hoàn toàn là sự dại dột của ta. Ta không bao giờ nên trở lại làng Carvahall. Và bây giờ thì xem này: Garrow chết, và con, một Kỵ sĩ rồng. Ta cảnh báo với con, Eragon à, hãy thận trọng đối với người mà con yêu, bởi vì định mệnh có vẻ quan tâm đến gia đình ta một cách đặc biệt.”

Ngậm vào cái ống tẩu, Brom rút thuốc vài lần, thổi làn khói trắng sang một bên. Mùi cay nồng xông vào mũi Saphira. Brom nói, “Trong đời ta đã phải hối tiếc rất nhiều rồi, nhưng con không phải là một trong số đó, Eragon à. Có thể đôi khi con cư xử như một tên ngốc mất trí, như vụ con để cho lũ Ugals đáng nguyên rủa này trốn thoát, nhưng con cũng không ngốc nghếch hơn ta khi ta bằng tuổi con đâu.” Ông gật gù. “Thật ra là còn ít ngốc hơn. Ta tự hào vì con là con trai của ta, Eragon à, tự hào

hơn con có thể tưởng tượng ra đây. Ta không bao giờ nghĩ rằng con sẽ trở thành một Kỵ sĩ như ta, hay mong rằng tương lai đó sẽ đè lên con, nhưng nhìn con và Saphira, nó làm ta cảm thấy muốn gáy lên mặt trời như một con gà trống vậy.”

Brom lại đưa cái tẩu lên hút “Ta hiểu con có thể sẽ giận ta vì đã giấu con chuyện này. Ta không thể nói là ta sẽ hạnh phúc nếu khám phá ra tên của chính cha ta theo cách này. Nhưng dù con có muốn hay không, chúng ta vẫn là một gia đình, ta và con. Bởi vì ta không thể dành cho con sự quan tâm mà ta nợ con như một người cha, nên thay vào đó, ta sẽ cho con một thứ, đó là lời khuyên. Cứ ghét bỏ ta nếu con muốn, Eragon à, nhưng hãy lưu ý những gì ta nói, bởi ta biết rõ ta nói về cái gì.”

Ông nắm chặt vỏ thanh kiếm bằng tay kia, mạch máu phồng lên trên mu bàn tay. Ông đảo tẩu thuốc sang một góc miệng.

“Rồi. Bây giờ, lời khuyên của ta có hai phần. Bất kể con có làm gì đi nữa, hãy bảo vệ những người mà con quan tâm. Không có họ, cuộc sống của con sẽ đau khổ hơn con có thể tưởng tượng ra. Một điều hiển nhiên, ta biết, nhưng đúng là như vậy đó. Đó, phần đầu lời khuyên của ta. Về phần còn lại... nếu con có may mắn giết được Galbatorix - hoặc là nếu ai đó thành công cắt họng được tên phản đồ đó - thì xin chúc mừng. Còn nếu không, thì con phải nhận ra rằng Galbatorix là kẻ thù lớn nhất và nguy hiểm nhất của con. Khi nào mà hắn còn chưa chết, cả con và Saphira sẽ không thể tìm thấy sự yên bình. Con có thể chạy đến nơi cùng trời cuối đất, nhưng trừ khi con theo phe Đế quốc, còn không một ngày nào đó con sẽ phải đương đầu với Galbatorix. Ta rất tiếc, Eragon, nhưng đó là sự thật. Ta đã chiến đấu với rất nhiều pháp sư, và vài tên Phản đồ, và cho đến giờ, ta luôn luôn đánh bại đối thủ của mình.”

Những nếp nhăn trên trán ông hẳn sâu hơn. “Ừ, chỉ trừ một lần duy nhất, nhưng đó là vì ta chưa hoàn toàn trưởng thành. Dù sao đi nữa, lí do mà ta đã luôn luôn chiến thắng, là bởi vì ta sử dụng bộ óc, không như hầu hết mọi người. Ta không phải pháp sư mạnh, so với Galbatorix, và con cũng thế, nhưng trong quyết đấu của phù thủy, trí thông minh còn quan trọng hơn sức mạnh. Cách để đánh bại một pháp sư khác, không phải là mù quáng đập lia lịa vào tâm trí kẻ đó. Không! Để đảm bảo thắng lợi, con phải tìm ra cách mà kẻ thù của con phân tích thông tin và cách hắn phản ứng với vạn vật. Khi đó con sẽ tìm được điểm yếu của hắn, và nhằm vào đó mà tấn công. Mấu chốt không phải là sáng tạo ra một thần chú mà chưa ai từng nghĩ ra, mấu chốt là tìm ra câu thần chú

mà kẻ thù đã bỏ qua và sử dụng nó chống lại hắn. Máu chốt không phải là cày xuyên qua rào chắn trong tâm trí ai đó, máu chốt là lách xuống dưới hoặc vòng qua rào chắn đó. Không ai thông suốt được mọi sự, Eragon ạ. Hãy nhớ điều đó. Galbatorix có thể có quyền năng vô song, nhưng hắn không thể lường trước mọi khả năng. Dù con có làm gì, con phải giữ được sự lanh lợi trong đầu óc mình. Đừng quá bám lấy một niềm tin nào đó đến mức không thể nhìn vượt tới một khả năng khác. Galbatorix bị điên và vì thế không thể đoán được hắn làm gì, nhưng hắn cũng gặp phải những lỗ hổng trong suy luận mà một người bình thường sẽ không mắc phải. Nếu con có thể tìm thấy điểm yếu đó, Eragon à, khi đó con và Saphira có thể đánh bại hắn.”

Brom hạ thấp đầu xuống, khuôn mặt ông nghiêm nghị. “Ta hy vọng con làm được. Mong muốn lớn nhất đời ta, Eragon ơi, là con và Saphira sẽ sống thật lâu và xán lạn, không âu lo về Galbatorix và Đế quốc. Ta ước rằng ta có thể bảo vệ con khỏi tất cả những hiểm nguy đang đe dọa con, nhưng than ôi, điều đó không nằm trong khả năng của ta. Tất cả những gì ta có thể làm là cho con những lời khuyên và dạy con những gì ta có thể dạy lúc này khi mà ta vẫn còn đây... Con trai ta. Dù điều gì xảy ra với con đi nữa, hãy biết rằng ta yêu con, và mẹ con cũng vậy. Cầu mong những vì sao dõi theo con, Eragon Bromsson.”

Khi những lời cuối cùng của Brom vang lên trong tâm trí Eragon, ký ức mờ nhạt đi, để lại đằng sau bóng tối trống rỗng. Eragon mở mắt, bối rối khi nhận thấy những giọt nước mắt đang chảy trên má mình. Nó bật cười nghẹn ngào, và lau mắt bằng rìa cái áo trấn thủ. Brom đã thật sự sợ rằng anh sẽ ghét ông, nó nói, sụt sịt mũi.

Anh sẽ ổn chứ? Saphira hỏi.

Ừ, Eragon nói, ngẩng đầu lên. Thật sự anh nghĩ là thế. Anh không thích một số chuyện Brom đã làm, nhưng anh tự hào khi gọi ông là cha của anh, và được mang tên ông. Ông là con người vĩ đại... Nhưng anh thấy buồn bực vì không bao giờ có dịp để nói chuyện với cha và mẹ anh như cha mẹ.

Ít nhất anh đã có thời gian ở bên ông Brom. Em còn không được may mắn như vậy, cả cha và mẹ em đều đã chết rất lâu trước khi em sinh ra. Mức gần nhất em có thể đến với họ chỉ là một vài kí ức mơ hồ từ Glaedr.

Eragon đặt một bàn tay lên cổ ả rồng, và chúng cố gắng làm dịu lòng

nhau bằng cách tốt nhất có thể trong khi đứng ở rìa vực Tel'naeír và trải tầm mắt ra khu rừng của thần tiên.

Không lâu sau đó, Oromis hiện ra từ túp lều của ông, mang theo hai bát súp, và Eragon với Saphira quay lại, chậm rãi bước về phía chiếc bàn nhỏ phía trước thân hình đồ sộ của Glaedr.

Chương 48

Những linh hồn trong đá

Khi Eragon đẩy chiếc bát trống không của nó ra xa, Oromis nói "Con có muốn xem bức fairth của mẹ con không, Eragon?"

Eragon đông cứng người mất một lúc, kinh ngạc. "Có, xin thầy" Từ những nếp gấp của chiếc áo chùng trắng, Oromis rút ra một phiến đá mỏng màu xám đưa cho Eragon. Tảng đá lạnh và trơn nhẵn giữa những ngón tay Eragon, Trên mặt kia của phiến đá, nó biết, nó sẽ tìm thấy được một hình dung hoàn hảo về mẹ mình, được vẽ lên bởi một câu thần chú với những màu sắc mà một thần tiên đã đưa vào phiến đá này nhiều năm về trước. Một cơn lo lắng kích động chạy ngang người Eragon. Nó luôn muốn nhìn thấy mẹ, dù bây giờ cơ hội đó đang đứng trước mặt, nó lại sợ rằng thực tế sẽ làm nó thất vọng.

Cùng một sự cố gắng, nó quay phiến đá lại và trông thấy một bức vẽ - trong trẻo như một ảo ảnh nhìn qua khung cửa sổ - của một khu vườn hoa hồng đỏ và trắng lung linh trong những tia nắng mờ ảo của buổi bình minh. Con đường nhỏ rải sỏi chạy qua những luống hoa hồng. Và ở chính giữa con đường là một người phụ nữ, đang quỳ gối, một bông hồng trắng đặt giữa hai lòng bàn tay đang khum khum và bà cười với nhành hoa, mắt bà khép lại nụ cười khẽ nở trên môi. Bà ấy thật xinh đẹp, Eragon nghĩ. Nét mặt bà thật dịu dàng và nhân từ, lúc đó bà đang mặc một bộ quần áo bằng da, với một chiếc bao tay bắn cung đen thẫm đeo ở cánh tay những chiếc giáp che nơi ống quyển, một cây kiếm và một con dao găm quàng trên vai. Trong những đường nét khuôn mặt bà, Eragon có thể nhận một nét đặc trưng của chính mình cũng như một chút sự tương đồng với cậu Garrow, anh trai bà.

Hình ảnh đó làm Eragon bị mê hoặc, Nó đặt tay mình lên mặt tấm fairth, ước rằng nó có thể với vào bên trong và chạm tay tới bà.

Mẹ.

Oromis nói, "Brom đã trao tấm fairth này cho ta cất giữ an toàn trước khi ông ấy rời Carvahall, và giờ ta trao nó lại cho con."

Không hề ngược lên, Eragon hỏi, "Thầy có thể giữ nó an toàn thật tốt hộ con không? Nó có thể sẽ bị vỡ trong suốt cuộc hành trình và chiến đấu của chúng con."

Sự yên lặng theo sau làm Eragon chú ý. Nó rời ánh mắt chăm chú từ mẹ mình để trông thấy rằng Oromis có vẻ sàu muộn và lơ đãng.

"Không, Eragon ạ. Ta không thể. Con sẽ phải thu xếp cách khác để bảo quản bức faith này".

Tại sao cơ? Eragon muốn hỏi, nhưng sự lo lắng trong mắt Oromis đã ngăn nó lại.

Rồi sau đó Oromis nói, "Thời gian của con có hạn, và chúng ta vẫn còn có nhiều vấn đề để thảo luận. Ta sẽ đoán về chủ đề con muốn nói tiếp theo, hay con sẽ nói cho ta điều đó?"

Cùng một sự bất tất dĩ to lớn, Eragon đặt tấm fairth lên bàn và lật nó lại để hình ảnh trên bề mặt lắng dần. "Hai lần chúng con đã chiến đấu với Murtagh và Thorn, Murtagh đã mạnh hơn bất cứ kẻ bị ràng buộc nào. Trên Cánh đồng cháy, hắn đã đánh bại Saphira và con nhưng bọn con không nhận ra được là hắn mạnh lên bằng cách nào. Nếu không vì sự thay đổi thái độ của hắn, chúng con bây giờ đã là tù binh ở Urû'baen. Một lần thầy đã đề cập rằng thầy biết cách mà Galbatorix trở nên hùng mạnh. Thầy sẽ kể với con bây giờ chứ, Sư phụ? Vì sự an toàn của chính chúng con, chúng con cần phải biết."

"Đây không phải trách nhiệm của ta để nói cho con về điều này" Oromis nói. "Vậy nó là của ai?" Eragon gặng hỏi. "Thầy không thể ..."

Phía sau Oromis, cặp mắt màu kim loại nóng chảy của Glaedr mở một bên, lớn như một tấm khiên tròn, và nói, "Là của tôi ... Nguồn gốc quyền lực của Galbatorix nằm trong những trái tim của loài rồng. Hắn đã ăn cắp sức mạnh từ chúng tôi. Không có sự trợ giúp của chúng tôi, Galbatorix đã bị đánh bại bởi thần tiên và quân Varden từ lâu rồi."

Eragon giận dữ. "Tôi không hiểu, tại sao các người lại giúp Galbatorix? Và làm thế nào các người có thể? Chỉ có bốn con rồng và một thần tiên ở Alagaësia ... phải vậy không?"

Rất nhiều những con rồng mà thân xác của chúng bị Galbatorix và những lời nguyền giết chết vẫn tồn tại đến ngày nay.

"Vẫn tồn tại ...?" Hoang mang, Eragon liếc nhìn sang Oromis, nhưng

vị thần tiên này vẫn yên lặng, nét mặt bí hiểm. Thậm chí lúng túng vì là Saphira dường như không hề bối rối như nó"

Gã rồng vàng nhắc chân để quay đầu nhìn Eragon rõ hơn, những cái vẩy của nó cọ vào nhau. Không giống như hầu hết những sinh vật khác, gã nói, tư tưởng của một con rồng không chỉ trú ngụ trong bộ óc. Nó ở trong những bộ ngực rắn chắc của chúng ta, một vật giống như khối đá quý, giống cấu tạo lớp vẩy chúng ta được gọi là Eldunarí, có nghĩa là "trái tim trong trái tim". Khi một con rồng chui ra từ trứng, Eldunarí của nó trong suốt và không rục rở. Thông thường nó tồn tại suốt cả của cả cuộc đời một con rồng và phân hủy cùng với thi hài của con rồng khi chúng chết, Tuy nhiên, nếu chúng ta muốn, chúng ta có thể chuyển dời tư tưởng của mình vào Eldunarí. Sau đó nó sẽ có được cùng màu sắc như lớp vẩy và bắt đầu cháy rục như than. Nếu một con rồng làm xong việc này, Eldunarí đó sẽ tồn tại lâu hơn cả sự thối rữa của xác thịt, và bản chất của một con rồng có thể sống trong vĩnh viễn. Ngoài ra, một con rồng có thể nhả ra Eldunarí của chúng trong khi vẫn còn sống. Vì lí đó, thân xác của một con rồng và tư tưởng của rồng có thể thoát ra tách biệt nhau mà lúc đó vẫn giữ được sự liên kết. Qua đó, bọn chúng đã bắt chúng ta làm theo mệnh lệnh của chúng, bắt chấp hèn hạ.

Sự ngụ ý trong những gì Glaedr đã nói làm Eragon sửng sốt. Di chuyển ánh mắt chăm chú sang Saphira, nó hỏi, Em đã biết về điều này chứ?

Những chiếc vẩy trên ngực cô ả gọn sóng khi ả thúc một cú, di chuyển chiếc đầu như một con rắn. Em luôn luôn nhận thức được về trái tim trong trái tim, Luôn luôn em có thể cảm thấy nó bên trong mình, nhưng em không bao giờ nghĩ đến để nói với anh.

Làm sao em có thể không nói gì khi nó quan trọng đến như thế?

Anh có nghĩ nó cũng tương tự như nói rằng anh có một cái dạ dày không, Eragon? Hoặc một trái tim hay một lá gan hay bất cứ cơ quan nào khác. Eldunarí của em là một phần không thể thiếu của của chính em. Em không bao giờ nhìn thấy dấu hiệu tồn tại rõ ràng của nó... Ít ra là không cho tới khi chúng ta đến Ellesméra lần trước.

Vậy là em đã biết!

Chỉ một chút thôi. Glaedr đã gợi ý rằng trái tim trong trái tim của em, quan trọng hơn em tưởng trước kia, và anh ta đã cảnh báo em để bảo

vệ nó, vì sợ rằng em vô tình tự giao chúng vào bàn tay kẻ thù của chúng ta, anh ta không hề giải thích gì hơn nữa, nhưng về sau, em đã rút ra được nhiều điều từ những gì anh ta nói.

Bây giờ đây em vẫn không nghĩ đây là điều đáng bàn ư? Eragon hỏi gặng.

Em đã muốn nói, cô à gầm lên, nhưng cũng như với Brom, em đã hứa với Glaedr rằng em sẽ không nói việc này cho bất cứ ai, không ngoại trừ cả anh.

Và em đã đồng ý à?

Em tin tưởng Glaedr, và em tin tưởng Oromis, anh thì không sao?

Eragon cau có và quay trở lại với vị thần tiên và con rồng vàng. "Sao thầy không kể với chúng con việc này sớm hơn?"

Mở nút chiếc bình cao cổ, Oromis rót đầy cốc rượu vang và nói, "Năm trong lệnh lệnh để bảo vệ Saphira."

"Bảo vệ em ý ư? từ cái gì?"

Từ người, Glaedr nói. Eragon quá kinh ngạc và thấy bị xúc phạm, nó cố điềm tĩnh trở lại đủ tốt để không phản kháng trước khi Glaedr nói tiếp. Trong tự nhiên, một con rồng sẽ học được về Eldunarí từ một tiên bối của nó khi nó đủ hiểu biết để sử dụng Eldunarí. Theo cách đó, một con rồng sẽ không tự chuyển vào trái tim trong trái tim mà không có sự nhận thức đầy đủ ý nghĩa những hành động của chúng. Sống cùng các kị sĩ, một thói quen khác phát sinh, Đầu tiên một vài năm trong sự gắn kết giữa rồng và các kị sĩ chủ yếu là thiết lập một mối quan hệ chặt chẽ giữa cả hai, và những kị sĩ đã nhận ra rằng tốt hơn là đợi cho tới khi sự gắn kết mới mẻ của kị sĩ và rồng trở nên thân thuộc hơn với mỗi người sau đó nói cho họ biết về Eldunarí. Mặt khác, trong hàng động bất cần đại dột của tuổi trẻ, một con rồng có thể quyết định nhả ra trái tim trong trái tim ra chỉ để giải khuây hay gây ấn tượng với kị sĩ của nó. Khi chúng ta trao tặng Eldunarí của mình, là chúng ta đang tặng cả hiện thân với toàn bộ sự sống của mình. Và chúng ta không thể đặt nó quay lại nơi đã thuộc về nó trong cơ thể một khi đã được lấy ra. Một con rồng không nên ở tình trạng chia cắt với tư tưởng soi sáng nó, vì nó sẽ làm thay đổi cách chúng sống thanh thản trong suốt cả cuộc đời, thậm chí nếu chúng có thể tồn tại hàng nghìn năm.

"Người vẫn còn trái tim trong trái tim chứ?" Eragon hỏi.

Trảng cỏ xung quanh chiếc bàn rữ xuống dưới luồng hơi nóng phun ra từ lỗ mũi Glaedr. Đó không phải là câu hỏi xã giao để hỏi bất cứ con rồng nào trừ Saphira. Đừng bao giờ đánh bạo để hỏi lại tôi điều đó, đồ mới nở.

Mặc dù sự khiển trách của Glaedr làm hai má Eragon nóng ran, nó vẫn cần thiết đáp lại khi phải làm, bằng một phản ứng nhượng bộ và những lời lẽ "Không, thưa tiên bói"

Rồi nó hỏi, " Điều ... điều gì xảy ra nếu Eldunarı của người bị vỡ?"

Nếu một con rồng đã sẵn sàng chuyển tư tưởng của nó vào trái tim, rồi thực sự chết đi. chúng ta cất giữ trái tim của mình ở Du Fells Nángoröth, những dãy núi trong trung tâm của sa mạc Hadarac. Về sau, khi các kỹ sĩ tự thành lập trên đảo của Vroengard và xây dựng tại đó một nơi cất giữ Eldunarı, những con rồng hoang dã và những con rồng có liên kết đều giao trái tim của mình cho các kỹ sĩ cất giữ an toàn.

"Rồi sau đó" Eragon nói, "Galbatorix đã đoạt được Eldunarı?"

Trái với sự trông chờ của Eragon, Oromis lại là người trả lời. "Hắn ta đã làm vậy, nhưng không phải tất cả trong một lần. Nó xảy ra từ rất lâu rồi, từ thời không một ai có thể thực sự đe dọa tới các kỹ sĩ rồng, rất nhiều người trong chúng ta trở nên bất cẩn với việc bảo vệ Eldunarı. trong thời Galbatorix quay sang chống lại chúng ta, Không hề nghi ngờ vì một con rồng nhỏ Eldunarı của chúng ta chỉ đơn thuần vì bị sự lung lạc bởi lợi ích."

"Lợi ích?"

Bất cứ người nào nắm giữ những trái tim của chúng ta, Galbatorix nói, có thể liên lạc với con rồng đó từ mà không cần quan tâm tới khoảng cách. Toàn thể Alagaësia có thể cách li kỹ sĩ và rồng, nếu kỹ sĩ có bên cạnh Eldunarı con rồng của anh ta, họ có thể chia sẻ ý nghĩ một cách dễ dàng như cậu và Saphira đang làm bây giờ.

"Thêm vào đó" Oromis nói, "một phù thủy chiếm hữu được một Eldunarı có thể có rút từ sức mạnh của rồng giúp sức cho những thần chú của hắn, Lại cũng chẳng cần quan tâm đến con rồng đó có thể đang ở đâu. Khi ..." Một chú chim ruồi màu sắc sặc sỡ làm gián đoạn cuộc nói chuyện của họ bằng cách phóng như tên qua chiếc bàn. Đôi cánh đập mạnh loang loáng, chú chim bay liệng bên trên chiếc bát đựng hoa quả và tớp thứ chất lỏng tràn ra từ một quả mâm xôi bị nát, rồi chuyển cảnh

và bay đi, biến mất giữa những tàng cây của cánh rừng.

Oromis lại đang tiếp tục nói. "Khi Galbatorix giết kị sĩ đầu tiên, hắn đã ăn cắp luôn trái tim rồng của kị sĩ đó. Trong suốt nhiều năm sau Galbatorix ẩn mình trong vùng hoang vu, hắn phá vỡ tâm trí của rồng và chiếm lấy nó cho tham vọng của mình, hình như là cùng với Durza. Và khi Galbatorix bắt đầu sự nổi loạn của hắn trong đêm báo, với Morzan bên cạnh, hắn trở nên mạnh hơn hầu hết tất cả các kị sĩ khác. Sức mạnh của hắn không chỉ là phép thuật mà còn cả trí tuệ từ quyền lực tư tưởng của Eldunari's gia tăng cho chính hắn.

"Galbatorix không chỉ cố giết những Kị sĩ và rồng. Hắn biến nó thành mục tiêu để chiếm được càng nhiều Eldunari càng tốt, bằng cách sự ăn cắp từ kị sĩ hay hành hạ một kị sĩ cho tới khi con rồng của anh ta nhả trái tim trong trái tim ra. Lúc chúng ta nhận ra việc mà Galbatorix đang làm, hắn đã thực sự quá hùng mạnh để ngăn chặn. Điều giúp cho Galbatorix là chẳng những nhiều kị sĩ du hành không chỉ bằng Eldunari của chính con rồng của họ mà còn với Eldunari của những con rồng đã chết, vì những con rồng thường trở nên buồn chán với việc ngồi yên một góc và khao khát thám hiểm, dĩ nhiên, một lần Galbatorix và lời thề cướp phá thành phố Doru Araeba trên đảo Vroengrand, hắn đã chiếm được toàn bộ kho cất dấu mà Eldunari được bảo quản trong đó.

"Galbatorix đạt chiến thắng của mình bằng cách sử dụng sức mạnh và sự thông thái của những con rồng để chống lại toàn thể Alagaësia. Đầu tiên hắn không thể kiểm soát được một số Eldunari mà hắn chiếm được. Đó không phải là một việc dễ dàng gì để bắt một con rồng phục vụ cho mình, dù con có mạnh thế nào cũng không là vấn đề. Galbatorix nhanh chóng đè bẹp các kị sĩ và tự xưng hắn lên làm vua của Urû'baen, hắn đã tự vạch ý đồ để khuất phục sự yên nghỉ của những trái tim, từng trái từng trái một.

"Chúng ta tin rằng đó là mục tiêu quan tâm chính của hắn trong của 40 năm sau đó, trong suốt thời gian đó hắn chỉ trả miếng Alagaësia bằng một cuộc tấn công uy hiếp nhỏ - đây cũng là nguyên nhân mà những người Surda có thể li khai khỏi đế quốc. Khi đã hoàn tất Galbatorix lui về sống ẩn dật và bắt đầu áp đặt quyền kiểm soát trên khắp đế quốc và những vùng đất lân cận. Vì một số lí do, sau hai năm rưỡi gia tăng các cuộc thăm sát và nổi kinh hoàng, hắn lại rút khỏi Urû'baen, hắn chú ý tới những điều chưa từng để ý trước kia, không phải chỉ một như trước, nhưng rõ ràng có một vài kế hoạch chỉ riêng hắn biết. Nhược điểm của

hắn rất nhiều, nhưng hắn không tự tỏ ra sơ hở, rất nhiều những điệp viên của Varden đã quả quyết như vậy. Chúng ta cũng không thể phát hiện được gì hơn."

Không suy nghĩ nhiều, Eragon nhìn chăm chú vào khoảng không đằng xa. Lần đầu tiên, tất cả những câu chuyện mà nó được nghe về sức mạnh phi thường của Galbatorix được giải thích. Một cảm giác không rõ ràng về sự lạc quan trỗi dậy từ Eragon khi nó tự nói với mình, Mình không chắc là như thế nào, nhưng nếu chúng ta có thể giải phóng những Eldunari khỏi sự thao túng của Galbatorix, hắn sẽ không còn hùng mạnh hơn bất kì kẻ sĩ rỗng nào khác. Không giống như sự tưởng tượng hình dung, nó khích lệ Eragon khi biết rằng tên bạo chúa đã có một nhược điểm, dù nhỏ như thế nào cũng không quan trọng.

Khi Eragon tiếp tục trầm ngâm quanh vấn đề đó, một câu hỏi khác xuất hiện trong nó. "Tại sao con chưa bao giờ nghe kể về trái tim của rồng trong những câu chuyện cổ? Nếu chúng quan trọng thực sự, thì các thi sĩ và học giả sẽ phải nhắc đến chứ."

Oromis đặt một tay lên bàn và nói, "Trong tất cả những bí mật của Alagaësia, bí mật về Eldunari là điều được che đậy kín đáo nhất. Suốt trong lịch sử, loài rồng cố gắng dấu đi trái tim trong sự yên nghỉ của thế giới, Chúng đã tiếp lộ lối sống của mình cho chúng ta chỉ sau khi hiệp ước về phép thuật giữa các loài được thiết lập, và cũng chỉ một vài điều chọn lọc."

"Nhưng tại sao?"

Ah, Glaedr nói, thường thì chúng ta khinh thường việc cần thiết của sự kín đáo, nhưng nếu kiến thức về Eldunari từng được chia sẻ, mọi tên vô lại tầm thường trên mảnh đất này sẽ muốn cố gắng để đánh cắp nó, và cuối cùng vài tên có thể đạt được mục đích, đó là kết luận rút ra trong một thời gian dài phòng bị.

"Có phải không có cách nào để một con rồng tự ngăn chúng nghĩ về Eldunari đúng không?" Eragon hỏi.

Con mắt Glaedr dường như sáng lấp lánh chưa từng thấy. Một câu hỏi thông minh. Một con rồng nhả ra Eldunari của chúng nhưng chúng vẫn thích sử dụng thân thể của chúng nếu có thể, dĩ nhiên, bảo vệ trái tim bằng móng vuốt, răng nanh, và đuôi và với những đập cánh mạnh mẽ. Một con rồng mà thân thể của chúng đã chết, dĩ nhiên, không còn

lại gì từ những lợi thế đó nữa. Vũ khí duy nhất của chúng là ý chí của mình, tuy nhiên nếu thời điểm đó đến, vũ khí phép thuật là điều mà chúng ta không thể điều khiển bằng ý chí. Đó là một lí do vì sao rất nhiều rồng không chọn kéo dài cách sống lưu lại trong thân xác của chúng. Không thể di chuyển theo ý muốn của cậu, không thể cảm nhận thế giới xung quanh cậu ngoại trừ suy nghĩ của kẻ khác, và chỉ có thể tác động đến các sự vận đang diễn ra bằng suy nghĩ của cậu, hiếm khi và không đoán được sự bùng phát của phép thuật, Một tình trạng khó khăn với hầu hết bất cứ sinh vật nào. Nhưng đặc biệt với loài rồng thì khác, kẻ tự do nhất trong số tất cả những loài từng tồn tại.

"Tại sao chúng làm vậy, rồi sau đó thì sao?" Eragon hỏi.

Thỉnh thoảng cũng xảy ra tai nạn. Khi thân thể chúng tôi là yếu điểm, một con rồng có thể hoảng sợ và chạy trốn vào Eldunarı của chúng. Hoặc nếu một con rồng nhả ra trái tim chúng trước khi thân xác chết đi, chúng sẽ không có lựa chọn nhưng vẫn tiếp tục tồn tại. Dù hầu hết, những con rồng chọn sống trong Eldunarı của chúng đã quá già rồi, già hơn cả Oromis và ta bây giờ, đủ già để mối quan tâm của thân xác thôi quan trọng với chúng, chúng quay trở về với chính mình và muốn sống trong sự yên nghỉ vĩnh hằng những thẳm mắc mà những con rồng trẻ hơn đang sống không thể hiểu thấu đáo được. Chúng ta sùng kính và gìn giữ những trái tim của rồng đó vì sự hiểu biết rộng lớn và thông thái của chúng. Cả những con rồng hoang dã và những con rồng có gắn kết cũng như những kị sĩ, đều tìm kiếm lời chỉ bảo từ họ về những vấn đề quan trọng. Vì thế Galbatorix nô dịch họ là một hành động vô đạo gần như tàn bạo và độc ác không thể tưởng tượng được.

Bây giờ em đang có một câu hỏi, Saphira nói, sợi dây suy nghĩ phong phú của cô ả chạy qua tâm chí Eragon. Trước tiên nếu một trong số chúng bị giam hãm trong Eldunarı chính mình, chúng phải tiếp tục sống hay là điều đó là tùy vào chúng. Nếu chúng không cam chịu sống trong hoàn cảnh đó nữa, thì chúng sẽ tự giải phóng mình khỏi sự giam cầm ở trần gian và đi về bên kia bóng đêm chứ?

"Không phải do chúng tự quyết được" Oromis nói. "trừ phi không có cảm hứng phép thuật bao phủ quanh con rồng và điều đó sẽ cho phép chúng phá vỡ Eldunarı từ bên trong, với hiểu biết của ta, điều đó hiếm khi xảy ra. Chỉ có thể chọn cách duy nhất khác là thuyết phục ai đó đập vỡ Eldunarı cho chúng. Sự mất tự chủ là một lí do tại sao khác loài rồng cực kì cảnh giác về việc chuyển mình vào trái tim trong trái tim, vì sợ

rằng tự đánh bẫy chính họ trong một nhà tù không có lối thoát.

Eragon có thể thấy sự kinh tởm trong ý nghĩ của Saphira về viễn cảnh đó. Cô ả không nói về nó nữa, tuy nhiên, vẫn hỏi, Bao nhiêu Eldunari bị Galbatorix giữ làm nô lệ?

"Chúng ta không biết chính xác con số " Oromis nói, "nhưng chúng ta ước đoán rằng kho chứa của hắn có tới hàng trăm."

Một tia sáng mờ lách qua thân hình lỏng lẻo của Saphira, Vậy sau tất cả, giống loài của chúng ta không hề đứng trên bờ diệt vong đúng không?

Oromis ngậm ngừng, và Glaedr là người trả lời, Tiểu muội, gã nói, làm Eragon ngạc nhiên khi vì cách gã sử dụng tính ngữ, thậm chí nếu mặt đất có bị chôn vùi cùng với Eldunari thì giống loài chúng ta cũng vẫn bị kết tội. Một con rồng đã được lưu giữ trong Eldunari thì vẫn là một con rồng, nhưng chúng không còn ám ảnh bởi sự thôi thúc của thể xác, hay các cơ quan với đầy đủ chức năng. Chúng không thể sinh sản.

Gáy Eragon bắt đầu đau âm ỉ, và đánh thức nhanh chóng tình trạng mệt mỏi từ chuyến du hành bốn ngày trước. Sự kiệt sức làm nó khó mà giữ được suy nghĩ thêm một lúc nữa, trong một sự xao lãng nhỏ nhất, chúng trượt khỏi sự kiểm soát của nó.

Chóp đuôi của Saphira giật giật. Em không ngốc lắm khi tin rằng Eldunari có thể sinh con đâu. Tuy nhiên, thật dễ chịu cho em khi biết mình không hề đơn độc như đã nghĩ ... Loài chúng em có thể phải mang tội, nhưng ít nhất có nhiều hơn bốn con rồng còn tồn tại trên thế giới, dù chúng có được ở trong thể xác hay không.

"Đó là sự thật" Oromis nói, "nhưng chúng cũng bị giam cầm như Mutagh và Thorn."

Giải phóng cho chúng giúp ta có cái gì đó để mà tranh đấu, tuy nhiên, cũng với việc giải cứu quả trứng cuối cùng nữa, Saphira nói.

"Có vài việc cho chúng ta để giải cứu cả hai" Eragon nói, " Chúng ta là hy vọng duy nhất. " nó bóp trán bằng ngón cái phải rồi nói, " Vẫn có vài điều con không hiểu"

"Oh?" Oromis hỏi. " Khía cạnh nào làm con lẫn lộn?"

"Nếu Galbatorix tìm thấy sức mạnh từ những trái tim đó, làm cách nào chúng tạo ra năng lượng cho hắn sử dụng?" Eragon ngừng lại, để

kiếm cách diễn giải tốt hơn câu hỏi của nó. Nó chỉ vào bầy chim nhạn vút qua trên bầu trời. "Mọi sinh vật sống đều ăn và uống để duy trì sự sống của chính mình, ngay cả với thực vật. Thức ăn cung cấp năng lượng mà cơ thể dùng để hoạt động thực tế. Nó cũng cung cấp năng lượng chúng ta cần cho việc tạo ra phép thuật, theo con, chúng ta dựa vào sức lực của chính mình để tạo ra một câu thần chú hoặc sử dụng sức mạnh từ những thứ khác. Nó cũng như vậy kể cả với những Eldunari đó chứ? Chúng không có xương, cơ và da phải không ạ? Chúng không ăn ư? Vậy, làm cách nào chúng tồn tại được? Chúng lấy năng lượng từ đâu?"

Oromis cười, chiếc răng nanh của ông sáng loáng như lớp men sứ. "Từ phép thuật"

"Phép thuật?" Nếu định nghĩa phép thuật như là sự vận động của năng lượng, thực tế nó là vậy, thì dĩ nhiên, phép thuật. Nơi chính xác mà các Eldunari thu năng lượng của chúng là một điều huyền bí đối với cả chúng ta và loài rồng, chưa từng có một ai biết được nguồn gốc. Chúng có thể hấp thụ ánh sáng mặt trời như thực vật hoặc được cung cấp sức mạnh của những sinh vật xung quanh. Dù câu trả lời là gì, nó cũng chứng minh rằng khi một con rồng thoát khỏi thân xác đã chết và tư tưởng của chúng được đặt vào trái tim trong trái tim của chúng, chúng mang theo mình rất nhiều sức mạnh dự trữ bằng cách nào đó từ thân xác đã ngừng hoạt động. Sau đó, kho năng lượng của chúng tăng trưởng một cách đều đặn trong năm đến bảy năm tiếp theo, cho tới khi đạt được sức mạnh tràn đầy, thứ thực sự vô cùng to lớn, Toàn bộ năng lượng của Eldunari có thể cất giữ phụ thuộc vào kích cỡ của trái tim. Con rồng già hơn, Eldunari của chúng lớn hơn và nhiều năng lượng hơn nó có thể hấp thụ trước khi trở thành bão hòa.

Nhớ lại khi nó và Saphira chiến đấu với Murtagh và Thorn, Eragon nói, "Galbatorix phải trao cho Murtagh rất nhiều Eldunari. Đó là cạm bẫy giải thích duy nhất cho việc sức mạnh của hắn tăng nhanh chóng."

Oromis gật đầu. "Con rất may mắn, Galbatorix đã không cho hắn mượn thêm một bất trái tim nào nữa, nếu thêm nữa, Murtagh đã dễ dàng áp đảo con, Arya và tất cả các pháp sư khác cùng với Varden."

Eragon nhớ lại bằng cách nào mà cả hai lần nó và Saphira chạm trán Murtagh và Thorn, Tâm trí của Murtagh như là bao gồm cả những tồn tại phức tạp nữa. Eragon chia sẻ sự tổng hợp lại của mình với Saphira và nói, Những thứ đó phải là Eldunari anh cảm thấy ... anh tự hỏi về nơi

mà Murtagh cất chúng? Thorn không mang yên cương, và anh không thấy bất kì thứ gì phồng ra trên áo Murtagh.

Em không biết, Saphira nói. Anh nhận ra rằng Murtagh đang ám chỉ đến Eldunarı khi hắn nói rằng thay vì đâm nát trái tim của anh, còn hơn là đâm nát những tim của hắn. Những trái tim. không phải là một trái tim.

Em đã đúng! Có thể hắn đang cố cảnh báo cho anh.

Hít vào, Eragon thả lỏng đốt xương bả vai và ngã lưng trên ghế tựa của mình. "Trừ trái tim trong trái tim của Saphira và của Glaedr, còn có Eldunarı nào mà Galbatorix không chiếm được không?"

Những nếp nhăn thoáng xuất hiện quanh khóe miệng Oromis. "Không ai trong chúng ta biết được. Sau khi sự sụp đổ của kị sĩ rồng, Brom đã tìm kiếm Eldunarı mà có thể Galbatorix đã bỏ sót nhưng không thành công, và cũng không, trong tất cả những năm Alagaësia yên bình theo trí nhớ của ta, ta đã tìm kiếm những lời thì thầm của một Eldunarı. Mọi Eldunarı đều bị chiếm đoạt khi Galbatorix và Morzan bắt đầu cuộc chiến tầm công chúng ta, và không một Eldunarı nào biến mất mà không giải thích được. Thật phi thường nếu có bất kì một kho cất giữ Eldunarı đồ sộ nào có thể nằm ẩn mình ở đâu đó, sẵn sàng giúp sức chúng ta nếu chúng ta có thể tìm ra chúng.

Mặc dù Eragonkhong mong chờ một câu trả lời nào khác, nó vẫn bị thất vọng. " Một câu hỏi cuối cùng. Khi cả kị sĩ hoặc rồng của kị sĩ chết đi, người còn lại của bộ đôi thường bỏ đi xa hoặc sớm tự sát sau đó. Và họ thường trở nên điên loạn sau mất mát đó, con nói đúng không ạ?"

Người đã đúng, Glaedr nói.

"Điều gì sẽ xảy ra, nếu con rồng chuyển tư tưởng của chúng vào trái tim và rồi sau đó thân thể của chúng chết đi?"

Qua đế giày, Eragon cảm thấy một sự rung lắc nhẹ của mặt đất khi Glaedr di chuyển vị trí. Con rồng vàng nói, nếu thân thể một con rồng từng trải chết đi và lúc đó kị sĩ của chúng vẫn còn sống, Chúng cũng được biết đến như một Indlvan. Sự chuyển đổi trở nên khó mà dễ chịu gì với một con rồng, nhưng rất nhiều kị sĩ và rồng đã thích ứng được với sự thay đổi và chúng tiếp tục phục vụ các kị sĩ bằng sự lỗi lạc. Tuy nhiên nếu kị sĩ của con rồng là người bị chết, thì con rồng đó thường sẽ đập vỡ Eldunarı của chúng hoặc dàn xếp với ai đó để đập vỡ nó cho chúng nếu

thân xác chúng không còn nữa, theo cách đó tự giết mình và đi theo kị sĩ của chúng vào hư không. Nhưng không phải tất cả. Một số con rồng có thể vượt qua được sự mất mát của chúng - như một vài kị sĩ, ví dụ như Brom - và tiếp tục phụng sự xứ mệnh trong nhiều năm sau đó, bằng cả thân xác và trái tim trong trái tim của chúng.

Thầy đã cho chúng con rất nhiều điều để suy nghĩ, Oromis tiên bói, Saphira nói. Eragon gật đầu nhưng vẫn giữ yên lặng, vì nó đang bận cân nhắc về tất cả những gì vừa được nghe.

Chương 49

Đôi tay của chiến binh

Eragon nhấm nháp một quả dâu tươi, ngọt lịm trong khi nhìn đau đầu vào bầu trời sâu thẳm thẳm. Khi ăn xong, búng đầu ngón tay trở, nó vút cuống vào cái khay trước mặt và sau đó mở miệng nói. Trước khi nó có thể cất tiếng, Oromis đã nói, "Giờ thì sao đây, Eragon?"

"Giờ thì sao ạ?"

"Chúng ta đã vừa nói chuyện rất lâu về những vấn đề mà các con quan tâm. Giờ con và Saphira muốn làm gì? Con không thể chần trừ ở Ellesméra, vậy nên ta tự hỏi con còn mong chờ điều gì khác trong chuyến thăm viếng này hay con sẽ lại khởi hành theo kế hoạch vào sáng mai?"

"Chúng con đã hy vọng " Eragon nói, "rằng khi chúng con trở lại, chúng con có thể tiếp tục sự huấn luyện như trước, Hiển nhiên là chúng con không có thời gian rồi, nhưng còn có một việc khác con muốn làm."

"Và đó là ?"

"... thừa sự phụ, con đã không nói cho người nghe tất cả mọi việc xảy ra khi con và Brom ở Teirm. " Và rồi Eragon thuật kĩ lại nó đã hiểu kì và bị lôi cuốn như thế nào ở cửa hiệu của Angela và bà ta đã nói về số phận của nó ra sao, và chỉ dẫn của của Solembum đã cho nó sau đó.

Oromis đưa một ngón tay lên bên dưới vành môi, Thái độ trầm mặc. " Ta đã nghe nhắc đến, bà thầy bói này thường xuyên xuyên trong suốt năm trước, cả từ con và báo cáo của Arya về Varden. Bà Angela này hình như là người một thầy thuốc tài giỏi trong những lúc nguy cấp và có mặt ở bất cứ đâu xảy ra những sự kiện đáng chú ý.

Đấy là bà ta, Saphira xác nhận.

Oromis tiếp tục nói, " Thói quen của bà ta nhắc ta nhớ nhiều đến một pháp sư đã từng đến thăm các lâu đài của ở Ellesméra một lần, mặc dù bà ta không dùng tên là Angela, có phải Angela là một phụ nữ dáng thấp, đậm người, tóc nâu quăn, đôi mắt rất sáng và hóm hình sắc xảo

đến kì cục không?

"Thầy vừa miêu tả bà ta một cách hoàn hảo, " Eragon nói. " Bà cùng là một người ư?"

Oromis búng nhẹ tay trái ra hiệu " Nếu là bà ta, bà ta đúng là một người kì lạ ... cũng như những tiên đoán của bà ta, ta không muốn suy đoán nhiều về chúng. Chúng có thể đúng hoặc cũng có thể không , và không biết được gì hơn, không ai trong chúng ta có thể tác động đến kết cục đó.

"Những gì con mèo ma đã nói, dù gì, cũng đáng để cân nhắc kĩ. Đáng tiếc, ta không thể giải thích được những gì nó tuyên bố. Ta chưa bao giờ nghe về bất cứ nơi nào như là Hàm mộ của những linh hồn, trong khi tảng đá của Kuthian đánh đúng vào điểm quen thuộc trong trí nhớ của ta, ta không thể gọi lại được về nơi đã đã bắt gặp cái tên đó. Ta sẽ tra cứu về nó trong các cuộn giấy da, nhưng bản năng mách bảo rằng ta sẽ chẳng tìm thấy sự đề cập nào về nó trong những ghi chép của thần tiên.

"Vũ khí nào nằm bên dưới cây Menoa ạ?"

"Ta không biết vũ khí gì, Eragon ạ, và ta rất quen thuộc vùng rừng này. Trong tất cả thần tiên ở Du Weldenvarden, có lẽ chỉ có du nhất hai người có hiểu biết vượt hơn ta về những nơi có liên quan đến khu rừng này. Ta sẽ hỏi họ, nhưng ta nghi ngờ đó chỉ là cố gắng vô ích."

Khi Eragon thể hiện sự thất vọng của mình, Oromis nói. "Ta hiểu rằng con cần một thứ thay thế được cho thanh Zar'roc, Eragon ạ, và điều này thì ta có thể giúp con. Bên cạnh lưỡi kiếm của chính ta, thanh Naegling, thần tiên chúng ta đã trao tặng hai thanh kiếm cho kị sĩ rồng. Chúng là Arvindr và Tamerlein. Arvindr hiện nay đang được giữ tại Nädindel, nơi con sẽ không có thời gian để đến đó đâu. Nhưng Tamerlein thì ở đây, tại Ellesméra. Nó là báu vật của dòng họ Valtharos, và trong khi huân tước của dòng họ, huân tước Fiolr, sẽ không nhiệt tình muốn xa nó đâu. Ta nghĩ ông ta sẽ tặng nó cho con nếu ta hỏi ông ta một cách kính cẩn. ta sẽ thu xếp cho con gặp ông ta vào sáng mai."

"Và sẽ ra sao nếu thanh kiếm đó không phù hợp với con?" Eragon hỏi.

Hãy hy vọng. Tuy nhiên, ngoài ra ta sẽ gửi lời đến thợ rèn Rhunön rằng bà ta có thể đợi con vào chiều muộn."

"Nhưng bà ta đã thề sẽ không bao giờ rèn bất kì thanh kiếm nào nữa."

Oromis thở dài. "Bà ta đã thề, nhưng lời khuyên của bà ta vẫn đáng để xin đấy. Nếu ai đó có thể chỉ ra một thanh kiếm phù hợp cho con thì đó là bà ta. Bên cạnh đó, thậm chí nếu con mượn được Támerlein, ta chắc chắn Rhunön sẽ muốn kiểm tra cây kiếm đó trước khi con đi cùng với nó. Hơn một trăm năm trôi qua từ khi Támerlein lần cuối được dùng trong trận chiến và nó cần được tân trang lại."

"Có thần tiên nào khác có thể rèn một thanh kiếm cho con không?" Eragon hỏi.

"Không," Oromis nói. " Không nếu so với sự tinh xảo của Zac'roc hay bất cứ thanh kiếm nào Galbatorix đánh cắp để sử dụng. Rhunön là một trong số những thần tiên nhiều tuổi nhất trong loài của chúng ta, và bà ta là người duy nhất rèn được những thanh kiếm theo yêu cầu của chúng ta."

"Bà ấy nhiều tuổi như những kị sĩ rồng ư? Eragon ngạc nhiên hỏi,

"Thậm chí là già hơn"

Eragon ngừng lại. " Chúng ta sẽ làm gì từ giờ đến mai vậy thưa sư phụ?"

Oromis cả Eragon và Saphira rồi nói, " Hãy đi và thăm quan cây Menoa đi. Ta biết có sẽ không dễ dàng gì chịu yên nếu chưa làm việc đó. Quan sát chỗ đó nếu con có thể tìm thấy thứ vũ khí mà con mèo ma đã cám dỗ con. Khi con đã thỏa mãn trí tò mò của mình, đến nghỉ ngơi ở khu nhà cây mà người hầu của Islanzadí's dọn sẵn cho con và Saphira. Sáng mai chúng ta sẽ làm những gì có thể làm."

"Nhưng thưa thầy, chúng ta vẫn còn một ít thời gian ... ""và cả hai người các con đã quá mệt để chịu thêm bất cứ sự kích động nào nữa hôm nay. Tin ta đi Eragon, con tốt hơn là nên nghỉ ngơi. Ta nghĩ vài giờ sẽ giúp con sắp xếp lại tất cả những gì chúng ta đã nói. Thậm chí với địa vị một ông vua, bà hoàng và những con rồng, cuộc thảo luận này của chúng ta không có tính thương lượng lớn đâu."

Bất chấp sự cương quyết của Oromis, Eragon thấy chẳng dễ chịu gì về việc dành cả ngày nhàn rỗi. Tình cảnh cấp bách của nó rất lớn, nó muốn tiếp tục công việc thậm chí khi nó đã biết nó bắt buộc phải hồi lại sức.

Eragon nhấp nhồm trên ghế, và bằng hành động nó phải bộc lộ gì đó về sự mâu thuẫn của mình cho Oromis đang cười và nói. " Nếu nó giúp con thư giãn, Eragon, ta hứa với con điều này: Trước khi con và Saphira rời đi vì Varden, con có thể chọn bất kì cách sử dụng phép thuật nào, và ta sẽ chỉ cho con, Ta sẽ dạy cho con mọi thứ ta biết."

Ngón tay cái Eragon xoay xoay chiếc nhẫn quanh ngón trỏ phải và xem xét đề nghị của Oromis, cố gắng để cân nhắc trong tất cả lĩnh vực phép thuật, điều gì nó muốn học nhất. Cuối cùng nó nói, " Con muốn biết cách hiệu triệu những linh hồn."

Gương mặt Oromis tối sầm. " Ta sẽ giữ lời, Eragon, nhưng ma thuật là nghệ thuật hắc ám và không đúng đắn. Con không nên tìm kiếm sự kiểm soát sinh vật khác vì lợi ích của bản thân. Thậm chí nếu con có không màng tới sự xấu của ma thuật, sự tập luyện nó đặc biệt nguy hiểm và vô cùng phức tạp. Một phù thủy đòi hỏi ít nhất ba năm chuyên tâm tu luyện trước khi muốn hiệu triệu những linh hồn mà không bị nó chiếm hữu chính mình.

"Ma thuật không giống những phép thuật khác, Eragon ạ, vì thế, con cho con sức mạnh đáng kinh ngạc và những sinh linh thù địch phải tuân theo mệnh lệnh của con, những sinh linh đó dành mọi lúc bị giam cầm của họ để tìm kiếm một kẽ hở trong giao ước bởi thế họ có thể đến với con và làm nô lệ cho con với sự hù dọa. Trong suốt lịch sử, chưa từng có một tà thần nào đồng thời là một kĩ sĩ cả và với tất cả nỗi kinh hoàng trên đã trải qua của mảnh đất thần tiên, kinh tởm chỉ như việc tôi tậ dễ dàng nhất, tệ hơn cả Galbatorix, Làm ơn hãy chọn lĩnh vực khác đi Eragon, thứ ít nguy hiểm hơn cho con và vì chính nghĩa của chúng ta."

"Vâng," Eragon nói, "Thầy có thể dạy con về tên thật của con không?"

"Lời đề nghị của con, " Oromis nói, "thậm chí trở nên khó hơn nữa, Eragon công tử ạ. Ta sẽ đoán tên thật của con nếu con muốn" - Vị thần tiên tóc bạc quan sát Eragon, sự dữ dội tăng lên, đôi mắt ông nặng nề nhìn nó, "Đúng, ta tin ta có thể, nhưng ta sẽ không làm. Một cái tên thật mang ý nghĩa phép thuật to lớn, nhưng nó không phải là một thần chú, tự nó không phải là một thần chú, và vì thế nó được miễn với lời hứa của ta. Nếu sự khao khát của con lớn hơn sự hiểu biết của chính mình, Eragon à, thì hãy tìm cách khám phá thì hãy tự tìm ra tên thật của mình đi. Nếu ta đưa nó cho con, con có thể thuận lợi từ đó, nhưng khôn ngoan hơn thì con nên tìm cách khác để biết được tên thật của mình

trong suốt cuộc hành trình đó. Con người phải tự kiếm lấy ánh sáng cho mình, Eragon ạ, Không có kẻ khác ném nó cho con được, bất chấp họ có được kính trọng ra sao"

Eragon lại xoay xoay chiếc nhẫn của mình, rồi nuốt nước bọt và lắc đầu. "Con không biết ... những câu hỏi của con trở nên vô vị."

"Ta rất nghi ngờ điều đó, " Oromis nói.

Eragon khó khăn khi tìm kiếm sự tập trung giữa tay nó và vị sư phụ, suy nghĩ của nó trở lại với Eldunari và Brom. Eragon lại kinh ngạc về chuỗi những sự kiện kì lạ, sự sắp đặt Brom đến cư trú ở Carvahall, sau đó, đến việc Eragon, chính nó trở thành một kẻ sĩ rông. Nếu Arya không ... Eragon dừng lại và cười khi một ý nghĩ xuất hiện với nó. " Thầy sẽ dạy con làm cách nào để di chuyển một vật thể từ nơi này đến nơi khác ngay tức khắc không, như là Arya đã làm với trượng của Saphira?"

Oromis gật đầu. "Một sự lựa chọn tuyệt vời. Thần chú này rất tiêu hao, nhưng có thể dùng nhiều lần. Ta chắc nó sẽ tỏ ra hữu ích nhất cho con trong việc cân bằng với Galbatorix và đế quốc. Arya, trong một lần đã chứng tỏ rằng nó hữu dụng.

Nhắc chiếc cốc trên bàn lên, Oromis nâng nó lên về hướng mặt trời, và những tia sáng trên cao làm cho thứ rượu vang trong suốt. Ông chăm chú vào loại chất lỏng đó một hồi lâu, rồi hạ thấp chiếc cốc và nói, "Trước khi con đi khám phá thành phố, con nên biết rằng ông ta, người con đã gửi con đến sống quanh chúng ta đã đến đây vài lần trước đó."

Mất một lúc trước khi Eragon nhận ra người mà Oromis đang nhắc đến. "Sloan đang ở Ellesméra ạ?" Eragon nói, kinh ngạc.

"Ông ta đang sống một mình ở một căn lều nhỏ gần dòng suối phía tây bìa rừng của Ellesméra. Ông ta đã gần như chết đi khi ông ta tới được mé rừng, nhưng chúng ta đã chăm sóc những vết thương của ông ta và giờ ông ấy rất khỏe mạnh. Các thần tiên trong thành phố mang cho ông ấy quần áo và thức ăn và mặt khác trông chừng để chăm sóc ông ta thật tốt. Họ hộ tống ông ta tới bất cứ đâu ông ấy muốn tới và thỉnh thoảng họ đọc cho ông ta nghe, nhưng phần lớn, ông ấy thích ngồi một mình hơn, không nói năng gì với những người đến gần. Hai lần ông ta thử trốn đi, nhưng câu thần chú của con đã ngăn cản ông ta."

Anh ngạc nhiên là lão ta lại đến đây quá nhanh, Eragon nói với Saphira.

Sự ép buộc mà anh đặt vào lão ta phải mạnh hơn anh đã tưởng.

Đúng vậy. nói bằng ý nghĩ, Eragonhoir, " Thầy có thể xem xét chữa trị để trả lại thị lực cho ông ấy không? " Chúng ta không thể."

Tiếng khóc than của người đàn ông vỡ òa bên trong, Glaedr nói. Lão ta không thể nhìn một cách sáng suốt đủ để đôi mắt của lão sáng lại bằng bất cứ cách nào"

"Con có nên đi thăm lão ta không? Eragon hỏi. Không chắc về điều mà Oromis và Glaedr trông đợi. "Đó là quyết định của con," Oromis nói. " Gặp lại con có thể chỉ làm ông ta bối rối."

"Tuy nhiên, con có trách nhiệm vì hình phạt của ông ấy, Eragon ạ, Sẽ là sai quấy nếu con quên về ông ta đi " "Không thừa sự phụ, con sẽ không quên"

Gật đầu phân khởi, Oromis đặt chiếc cốc lên bàn và chuyển chiếc ghế của mình tới gần Eragon.

"Ngày đang cạn dần, và ta sẽ không giữ cở đây lâu hơn nữa, E rằng ta đã cản trở sự nghỉ ngơi của con,nhưng có một điều ta muốn quan tâm trước khi con khởi hành : Tay của con, ta có thể kiểm tra chúng không? Bây giờ ta muốn xem những gì họ nói về con. " Và Oromis với cánh tay của ông về phía Eragon.

Duỗi thẳng cánh tay, Eragon đặt tay nó lên gan bàn tay Oromis, Run run khi vị thần tiên chạm những ngón tay lên cổ tay nó. Chỗ chai sần được kéo dài ra đổ bóng trên lưng bàn tay nó, khi Oromis nghiêng bàn tay nó từ phía này qua phía khác. Sau đó, với một sự hăng hái nhỏ nhưng quả quyết, Oromis lật tay Eragon lại và xem xét kĩ gan bàn tay của nó dưới những ngón tay ông.

"Thầy thấy sao ạ?" Eragon hỏi. Oromis quay bàn tay Eragon lại và chỉ chỗ chai trên tay nó. " Giờ con có đôi tay của một chiến binh rồi, Eragon, Hãy giữ để chúng không trở thành đôi tay của kẻ say máu trong chiến trận."

Chương 50

Cây của sự sống

Từ những vách núi treo leo của Tel'naeir, Saphira bay sát phía trên khu rừng cho tới khi cô hạ cánh xuống chỗ cây Menoa. Dày hơn cả 100 cây thông khổng lồ đứng xung quanh, cây Menoa vươn lên bầu trời sừng sững như một cây cột khổng lồ, tán của nó rộng tới hàng ngàn feet. Các tua đan xen nhau như tấm lưới, bao phủ mặt đất rộng tới 10 Mẫu-Anh, trước khi rễ của nó cắm sâu vào lớp đất phù sa mềm. Xung quanh cây Menoa không khí trở lên mát mẻ và ẩm thấp, những giọt sương đọng lại là kết quả của màn sương mù lơ lửng phía trên tấm lưới, tưới cho những đám dương xỉ lớn bám trên thân nó. Vài chú sóc đỏ thi nhau truyền qua lại trên những cành cây cổ thụ cùng những tiếng riu rít của hàng trăm chú chim lao ra từ những bụi mâm xôi... Cây Menoa được biết đến với sự tích của 1 vị thần tiên mang tên Linnëa, người mà tinh thần của bà giờ đây đang duy trì sự sống cho cây và cho cả khu rừng.

Eragon cố tìm những chỗ gồ ghề xung quanh với hy vọng có liên quan chút gì đó tới vũ khí, nhưng cũng như trước kia, nó chẳng thể tìm thấy gì cả. Nó chú ý tới một mảnh gỗ đã mọc rêu dưới chân nó và mang tới chỗ Saphira, nó hỏi : Em nghĩ thế nào, nếu anh niệm vào nó một số phép thuật liệu anh có thể đem nó đi chém giết được không?

Anh có thể giết chết một tên lính chỉ với một công cò nếu anh muốn, tuy nhiên để chống lại Murtagh và Thorn hoặc lão vua già và con rồng của hắn thì có lẽ anh phải cần nhiều hơn thế.

Em nói đúng. Nó ném khúc gỗ đi.

Nếu là em, em không cần thiết phải hoàn toàn tin vào những điều Ma mào nói.

Không. Nhưng dĩ nhiên anh nên xem xét các vấn đề khác nếu như anh có thể tìm ra được thứ vũ khí này. Biết đâu nó có thể là 1 hòn đá, 1 cuốn sách hay 1 cái gì đó tương tự, hoặc 1 cây gậy từ 1 trong những cành của cây Menoa cũng rất có thể sẽ trở thành một thứ vũ khí quý giá, anh nghĩ thế.

Nhưng không thể bằng 1 thanh kiếm được.

Không hẳn...Nhưng anh nghĩ không nên lấy đi bất kỳ cành cây nào khi chưa được sự cho phép của bà ấy.Anh không biết làm cách nào để thuyết phục bà ấy đáp ứng yêu cầu của mình.

Saphira uốn cổ,nhìn chăm chăm vào cái cây,rồi lắc đầu và vai để rũ bỏ những giọt nước đọng trên lớp vảy của cô nàng.Khi cành cây tấn công Eragon,nó kêu lên và nhảy lì lại để tránh.Bà ta nói : Nếu có bất kỳ kẻ nào muốn làm hại cây Menoa,ta sẽ bắt chúng phải trả giá cho lỗi lầm của chúng.

Vài giờ sau đó,hai trong số họ vẫn đi lảng vảng xng quanh,Eragon vẫn tiếp tục hy vọng sẽ vấp phải cái gì đó nơi mà có thể có chiếc rương cũ nào bị dẫu đi có chứa 1 thanh kiếm.Kể từ khi Murtagh lấy đi thanh Zar'roc,nó nghĩ đó phải là thanh kiếm mà Rhunön làm cho Brom.

Và cả màu cả thanh kiếm nữa chứ.Saphira thêm vào.Con rồng của Brom,cũng tên là Saphira,và nó cũng màu xanh.

Cuối cùng,thất vọng, Eragon cố dùng sự nghĩ thâm nhập vào cây Menoa để giải thích việc tìm kiếm của mình và yêu cầu sự trợ giúp,nhưng có lẽ không dễ dàng gì.

Chán nản,nó và Saphira bỏ đi,lúc này mặt trời đã gần khuất núi.Từ khu đất trống,Saphira bay thẳng tới trung tâm của Ellesméra,nơi cái cây mà cô ả hạ cánh và làm phòng ngủ đã được 1 vị tiên sắp xếp cho từ trước.Ngoi nhà gồm những phòng hình cầu giống như một cái vương miện khổng lồ nằm trên 1 cái cây vững trãi cách mặt đất vài trăm feet.

Một bữa ăn đơn giản với trái cây, rau xanh, đậu quả và bánh mì đang đợi Eragon trong phòng ăn.Sau bữa ăn,nó chui vào trong đôi cánh của Saphira đã được xếp như 1 cái lều.Nó nằm đó,vẫn tỉnh táo và mở tâm trí nhận thức mọi điều xung quanh trong khi Saphira đã chìm sâu vào giấc ngủ.Nó nhìn bầu trời,sao mọc rồi lại lặn,chỉ còn ánh trăng trải trên khu rừng rộng,nó lại nghĩ tới ông Brom và những điều bí mật về mẹ nó.Đêm dần khuya hơn,nó đã chìm vào giấc mơ tự lúc nào không hay,ở đó nó được nói chuyện với cha mẹ.Nhưng nó không thể nghe thấy cha mẹ nó nói gì,giọng của nó và cha mẹ nó không thành tiếng và rất mơ hồ.Tuy nhiên không hiểu sao nó vẫn cảm nhận được tình yêu và niềm kiêu hãnh mà cha mẹ dành cho nó.và mặc dù nó biết họ không còn nữa nhưng nó vẫn trân trọng những kỷ niệm về họ.

Bình minh, một vị tiên nữ đưa Eragon và Saphira nhà Valtharos. Họ bước qua khoảng tối giữa hai cây thông, nơi này thật tĩnh mịch và trống rỗng, nó nhận ra 3 vị tiên đang đứng trên cây : cao, dáng thanh nhã lướt đi nhẹ nhàng.

Khi những vị thần tiên tham gia chiến tranh. Saphira quan sát phía sau còn lại không nhiều. Aye

Chúa tể Fiolr đang đợi họ trong phòng lớn được chiếu sáng bởi một vài ngọn đèn. Mặt của ông ta dài, nghiêm nghị và có góc cạnh rõ ràng hơn tất cả. Bởi vậy dáng vẻ của ông làm Eragon liên tưởng tới cây giáo dài và dày. Ông ta mặc cái áo choàng màu xanh lá cây dát vàng, cổ áo loe cao phía sau gáy, giống như lông cổ của một chú chim quý hiếm. Tay trái ông cầm một chiếc gậy phép làm bằng gỗ trắng với nét trạm trổ từ Liduen Kvaedhi. Phía trên cùng có gắn 1 hạt ngọc sáng chói.

Uốn cong thắt lưng, ông cúi chào. Eragon cũng làm vậy. Sau đó họ thi hành những nghi lễ chào hỏi của thần tiên. Và nó cảm ơn sự hào phóng của ông vì đã cho phép nó được chiêm ngưỡng thanh kiếm Támerlein.

Fiolr nói : Đã từ rất lâu Támerlein là một tài sản quý giá của gia đình ta, và nó luôn có ý nghĩa đặc biệt đối với ta. Cậu có biết tí gì về lai lịch của nó không, hỡi Bàn tay bạc?

Không.

Bạn của ta, người thông thái và trung thực nhất Naudra, cùng người anh em của cậu ấy Arva, một kỵ sĩ rồng trong thời đại Fall. Naudra đã đến thăm anh ấy ở Ilirea khi Galbatorix và Forsworn quét sạch thành phố như một cơn bão đến từ phía bắc. Arva đã đánh nhau với kỵ sĩ kia nhằm bảo vệ Ilirea, nhưng thanh Kialandí của Forsworn đã kết liễu anh ấy. Khi anh ấy ngã xuống trong trận đánh này anh ấy đã trao thanh Támerlein cho Naudra để giúp cô ấy tự bảo vệ mình. Với thanh Támerlein trong tay cô đã thoát khỏi Forsworn và trở về đây cùng với 1 kỵ sĩ và 1 con rồng mặc dù cô ấy đã chết không lâu sau đó.

Dùng 1 ngón tay, Fiolr che ánh sáng mờ mờ của viên ngọc trên cây gậy phép : Támerlein có ý nghĩa rất lớn đối với tôi, nó cũng giống như không khí đối với phổi vậy. Nhưng có lẽ tôi và dòng tộc không xứng đáng khi sở hữu nó. Támerlein xứng đáng được dành cho 1 kỵ sĩ, còn như chúng tôi thì không. Tôi sẽ cho cậu mượn nó, Bàn tay bạc ạ, coi như là sự giúp đỡ của chúng tôi để cậu chiến đấu chống lại Galbatorix. Tuy

nhiên Tamerlein vẫn thuộc quyền sở hữu của dòng họ Valtharos, và cậu phải hứa rằng sẽ trả lại nó khi mà ta hoặc người thừa kế của ta yêu cầu.

Eragon đồng ý và sau đó Fiolr đưa họ đi lấy kiếm được đặt trên 1 chiếc bàn lộng lẫy trong phòng khách cùng với bao kiếm.

Lưỡi kiếm màu xanh, tối màu, và bao kiếm cũng thế. Một viên ngọc màu lục gắn phía chuôi kiếm. Thanh kiếm được rèn từ 1 thanh thép màu xanh, có 1 đường trang trí dọc thân kiếm. Bằng ngôn ngữ thần tiên, họ nói : Tôi là Tamerlein, người đem lại giấc ngủ cuối cùng. Thanh Tamerlein có cùng chiều dài với thanh Zar'roc nhưng lưỡi kiếm rộng hơn, mũi kiếm không nhọn bằng, và tất nhiên nó nặng hơn Zar'roc. Nó thật tuyệt, một vũ khí sắc bén hoàn hảo. Nhưng chỉ nhìn vào nó Eragon cũng biết được rằng Rhunön đã tạo ra Tamerlein cho một kỵ sĩ có kiểu chiến đấu không hợp với nó. Một kiểu mà thiên về sức mạnh chứ không thiên về sự nhanh nhẹn và kỹ thuật như Brom đã từng dạy nó.

Dùng những ngón tay vuốt ve thanh kiếm, Eragon nhận ra rằng chuôi kiếm quá lớn so với bàn tay của nó, và ngay lập tức nó biết rằng thanh kiếm này không phải thứ nó cần. Nó không được thoải mái như khi cầm thanh Zar'roc. Eragon ngập ngừng, và hy vọng tại một nơi nào đó nó có thể tìm thấy 1 thanh kiếm phù hợp. Arviandr, nó nghĩ tới một thanh kiếm khác mà Oromis đã nhắc tới trước kia.

Saphira nói : Đừng nhận nó, khi anh mang kiếm vào trận đánh cuộc sống của anh và của em sẽ phụ thuộc vào nó, vì thế chúng ta cần phải chọn một thanh kiếm hoàn hảo. Bên cạnh đó em cũng không thích cái điều kiện mà lão già Fiolr đưa ra.

Eragon quyết định từ chối và xin lỗi Fiolr, giải thích rằng tại sao nó không thể nhận thanh kiếm. Không phải là những bộ mặt cau có thất vọng, mà trại lại Eragon thấy vẻ mặt hài lòng của Fiolr.

Từ đại sảnh của nhà Valtharos, Eragon và Saphira đi thẳng tới cái hang động tối nằm trong khu rừng cây sơn thù du, rồi bước vào nhà của Rhunön. Khi họ bước vào Eragon có thể nghe thấy tiếng búa nện trên đe, và nó thấy Rhunön đang ngồi trên chiếc ghế dài trong lò rèn ngay sau cánh cửa. Bà tiên già đang vật lộn với một khối thép trước mặt. Eragon không thể đoán được bà đang làm gì.

Khắc tinh của Tà thần, người vẫn còn sống sao. Miệng nói nhưng mắt bà vẫn không rời khỏi khối thép. Oromis nói với ta rằng con trai của

Morzan đã cướp mất thanh Zar'roc của người.

Eragon cau mày và gật đầu thậm chí nghĩ bà ấy không thèm nhìn nó. Vâng thưa Rhunön, hấn đã cướp mất nó trong trận chiến tại Cánh đồng cháy.

Hừm. Rhunön vẫn tập trung vào quai búa với tốc độ khác thường. Rồi bà ngừng lại và nói: Thanh kiếm đã được trở về với đúng chủ của nó, nhưng ta không thích hấn-hấn tên gì nhỉ? Ah, đúng Murtagh và Zar'roc. Nhưng tất cả các kỵ sĩ đều xứng đáng có được thanh kiếm thích hợp. Và ta nghĩ cũng không có thanh kiếm nào thích hợp với con trai của Morzan hơn là thanh kiếm của chính hấn đâu. Bà tiên già liếc nhìn Eragon với cái trán nhăn nheo.

Theo hiểu biết của ta, sẽ tốt hơn nếu người giữ thanh Zar'roc, Khắc tinh của Tà thần ạ. Nhưng ta sẽ rất vui lòng nếu người có một thanh kiếm được chế tạo cho chính người. Có thể Zar'roc phục vụ người rất tốt nhưng hình dáng của nó không phù hợp với thân hình của người. Và càng không phù hợp khi nhắc tới Tamerlein. Thật ngớ ngẩn khi nghĩ người sẽ sử dụng nó.

Như bà thấy đấy, tôi đã từ chối nhận nó.

Tốt. Rhunön gật đầu và tiếp tục công việc.

Nếu Zar'roc thích hợp cho Murtagh, thì thanh kiếm của Brom chắc sẽ thích hợp với tôi chứ?

Rhunön cau mày, ngập ngừng : Undbitr ư? Tại sao người nghĩ lại là kiếm của Brom?

Bởi vì ông ấy là cha tôi. Eragon cảm thấy hơi rùng mình khi nói như vậy.

Thật vậy sao. Rhunön bỏ búa xuống và đi lại quanh lò rèn rồi đứng đối diện với Eragon. Thân hình mảnh khảnh của bà đã không còn khi từ rất lâu bà vùi đầu và công việc làm lưng còng xuống, và vì thế bà đứng thấp hơn nó vài Inch. Uhm, ta nhìn người trông khá giống Brom. Hấn là một người khiêm nhã. Hấn nói rằng hấn muốn thứ gì đó nhưng không muốn phí lời. Ta thích thế. Ta không thể giữ được nguyên tắc của mình. Chúng thật quá lễ phép, quá thuần khiết, quá hoàn hảo. Ha ha, ta còn nhớ khi những thần tiên cười nhạo và đánh nhau như những sinh vật tầm thường. Và bây giờ họ đã trở lên lạnh nhạt và một số dường như không có cảm xúc, thật chẳng khác gì một bức tượng cẩm thạch.

Saphira nói: Thế bà có biết những thần tiên trước kia bằng cách nào đã để các loài khác gia nhập cùng họ.

Rhunön quắc mắt về phía Saphira: Vầy sáng, xin chào mừng.ta xin nói về thời gian trước khi mối quan hệ giữa thần tiên và loài rồng được thành lập.Ta đã chứng kiến sự thay đổi đó.thật khó tin là nó lại xảy ra,nhưng đó là sự thật,và ta vẫn còn sống đủ để biết chúng ta đã như thế nào trước kia.

Rhunön chuyển cái nhìn sang Eragon : Undbitr không thể trở về với người được.Brom đã mất kiếm của hắn khi hắn ko còn là 1 kỵ sĩ đích thực vì cái chết của Saphira-con rồng của hắn.nếu nó không rơi vào tay của Galbatorix thì rất có thể nó đã ị phá hủy hoặc có thể đã bị chôn vùi ở một nơi nào đó phía dưới đồng xương vụn của trận chiến đã bị lãng quên từ lâu.Thậm chí nếu như tìm thấy nó người cũng không thể mang nó về trước khi người lại tiếp tục đối mặt với kẻ thù.

Vậy tôi nên làm gì,thưa Rhunön.Eragon bối rối.và nó nói với bà ta về thanh kiếm cong mà nó đã chọn khi còn ở Varden và những phép thuật mà nó đã yểm và thanh kiếm,và việc thanh kiếm bị hỏng khi đánh nhau trong đường hầm phía dưới Farthen Dûr.

Rhunön khịt mũi: không nó sẽ không bao giờ được việc.một thanh kiếm được rèn và tôi luyện,mặc dù được yểm hàng đồng phép thuật ,nhưng thứ kim loại làm ra nó mà ko tốt thì cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì.Một kỵ sĩ cần nhiều hơn thế,một thanh kiếm có thể chịu được tất cả các tác động khủng khiếp và vô hiệu với hầu hết pháp thuật.Điều người cần phải làm là yểm phép thuật lên kim loại nóng từ khi đang trong quá trình kéo dài ra từ quặng,cũng như khi đang trong quá trình rèn nó,có như thế mới làm thay đổi và cải thiện được cấu trúc của kim loại.

Thế làm sao tôi có thể có được 1 thanh kiếm đây,bà có thể làm giúp tôi không, thưa Rhunön.Eragon nói.

Những sợi gân hằn sâu trên khuôn mặt Rhunön.suy nghĩ,trà sát khủy tay trái,những thớ thịt cuộn cuộn trên bắp tay:Người có biết rằng ta đã thề ta sẽ không bao giờ chế tạo vũ khí cho bất cứ ai nữa chừng nào ta còn sống.

Tôi biết.

Lời thề trói buộc ta,ta không thể phá vỡ nó,và khôn việc gì ta phải

làm thế. Vẫn giữ thái độ, Rhunön đi tới chỗ ngồi và ngồi xuống trước tác phẩm của mình đang làm dở: Và tại sao ta phải làm như thế, hỡi kỵ sĩ.

Cẩn thận trong lời nói, Eragon lên tiếng: Bởi vì nếu bà làm thế bà có thể giúp tất cả thoát khỏi triều đại của Galbatorix. Nếu tôi giết chết ông ta bằng thanh kiếm mà bà chế tạo cho tooikhi đó thanh kiếm của bà đã trả thù cho những kỵ sĩ và con rồng của họ đã chết dưới tay của hắn và Forswon. Chẳng phải bà rất ghét việc bọn chúng sử dụng kiếm của bà hay sao. Việc này cũng giúp cân bằng lực lượng giữa 2 phe và sau đó nó cũng là sự chuẩn bị cho cái chết của Galbatorix. Rhunön dừng tay và nhìn lên bầu trời: Một thanh kiếm... Một thanh kiếm mới. Đã quá lâu rồi ta lại trở lại với nghề... Ánh mắt đau khổ nhìn Eragon và nói: Có thể lắm, có thể ta sẽ có 1 cách để giúp người. nhưng có thể sẽ là vô nghĩa bởi ta ko thể cố gắng thêm nữa.

Tại sao không? Saphira hỏi

Bởi vì ta không có thứ kim loại mà ta cần Rhunön lắm lắm. Người không định nghĩ rằng ta sẽ chế tạo kiếm cho 1 kỵ sĩ bằng thứ kim loại tầm thường đó chứ. Không, đã rất lâu rồi ta bán khoản liệu còn có được mảnh thiên thạch rơi xuống trái đất chỗ người lùn nữa hay không. Những mảnh có chứa quặng thứ mà không giống như bất kì thứ gì ta đã từng làm trước đây. Bởi vậy ta đã đưa tới lò rèn, tinh chế nó, và ta khám phá ra rằng sự pha trộn đó đã tạo ra 1 loại thép vô cùng khỏe và cứng, đồng thời dẻo dai hơn bất kỳ thứ gì trên trái đất này. Ta đặt tên nó là Thép sáng, một phát minh vĩ đại và khi Nữ hoàng Tarmunora đề nghị ta rèn cây kiếm đầu tiên cho Kỵ sĩ, ta đã sử dụng loại Thép sáng này. Về sau bất cứ khi nào ta có cơ hội ta lại tìm kiếm loại quặng đó trong khu rừng ấy. Không mấy khi ta tìm được nhưng mỗi khi thành công ta lại chế tạo kiếm cho kỵ sĩ.

Qua nhiều thế kỷ, loại quặng đó trở nên cực kỳ hiếm, cho tới lần cuối cùng ta nghĩ rằng nó không còn trên trái đất này nữa. Ta phải mất 24 năm để tìm thấy vật đó. Nhờ nó ta đã chế tạo thêm được 7 thanh kiếm trong đó có Undbitr và Zar'roc. Kể từ khi thời kỳ kỵ sĩ tan rã ta cố tìm Thép sáng thêm một lần nữa và đó là đêm cuối cùng khi Oromis nói với ta về người. Rhunön nghiêng đầu, đôi mắt rưng rưng nhìn Eragon: Ta đã đi rất xa và rộng, ta đã dùng rất nhiều phép thuật để tìm nhưng chẳng kết quả gì. Nếu may mắn tìm được 1 chút ta sẽ cân nhắc tới việc làm kiếm cho người, Khắc tinh của Tà thần ạ. Bằng không thì chuyện này chỉ là phù phiếm.

Eragon cúi chào và cảm ơn bà đã dành thời gian cho nó, sau đó nó và Saphira cáo từ.

Khi họ đi tới 1 trảng đất mà Saphira có thể hạ cánh, Eragon nói :Thép sáng, có phải là thứ mà Solembum ám chỉ. Chắc chắn là thép sáng nằm bên dưới gốc cây Menoa.

Nhưng làm cách nào mà nó biết được?

Dĩ nhiên cái cây không tự nói cho hắn. vậy vấn đề là ở đâu?

Thép sáng có thể ở đó hoặc không, cô ả nói, làm thế để lấy bất kỳ thứ gì dưới gốc cây Menoa? Chúng ta không thể bới tung lên. Chúng ta thậm chí còn không biết chỗ nào để đào bới mà tìm nữa.

Anh phải tìm ra cách.

Từ trảng đất của nhà Rhunön, chúng bay tới Ellesméra quay trở lại những vách núi ở Tel'naeir, nơi mà Oromis và Glaedr đang đợi. Saphira hạ cánh và Eragon trèo xuống, cô ả cùng Glaedr nhảy khỏi vách đá và lượn vòng lên phía trên, không thật sự phải đi bất cứ đâu nhưng thật thoải mái khi luôn thấy sự có mặt của nhau.

Trong khi hai con rồng đang bay lượn giữa các tầng mây, Oromis dạy Eragon cách mà 1 pháp sư có thể chuyển 1 vật từ nơi này tới nơi khác mà không phải mang nó đi cũng như không quan tâm tới khoảng cách. Một sự kỳ diệu nhất của phép thuật, Oromis nói :yêu cầu cần thêm nhiều năng lượng để giữ được khoảng cách giữa con và mục tiêu. Tuy nhiên, không có trường hợp cá biệt, nó đòi hỏi cùng 1 lượng năng lượng để chuyển hòn đá trong tay ta đến 1 nơi khác cũng như việc chuyển nó bằng tất cả các con đường tới phía nam Isles. Vì lý do này, Phép thuật có ích nhất khi con chuyển 1 vật bằng phép thuật qua 1 khoảng cách cực lớn, con sẽ chết nếu con chuyển vật đó theo cách thông thường. Mặc dầu vậy, phép thuật này cũng có những yêu cầu khắt khe con chỉ nên dùng nó nếu thực sự không còn cách nào khác. Để dịch chuyển một số thứ lớn hơn như trứng Saphira làm ví dụ, nó sẽ làm con kiệt sức.

Oromis dạy Eragon câu thần chú thực hiện phép đó và một số biến dạng của nó. Chỉ cần 1 lần nó phải cố nhớ những câu thần chú này để làm vừa lòng vị sư phụ già người mà bắt nó phải dịch chuyển hòn đá nhỏ nó đang cầm trong tay.

Ngay khi nó hoàn thành toàn bộ những câu phép thuật đó hòn đá đã biến mất, và trong chốc lát nó xuất hiện lại ở giữa khu đất trống với ánh

sáng màu xanh cùng một tiếng nổ lớn một đám lửa lớn bùng cháy trong không khí.Eragon hơi hoảng hốt sau tiếng nổ và níu vào 1 cành cây gần đó để đứng vững khi hai đầu gối nó chùn xuống,một sự ớn lạnh khắp người.Đầu nó ù đi khi mắt nhìn vào hòn đá đang nằm giữa đám cỏ cháy, và nó lại nhớ tới lần đầu tiên nó bắt được trứng Saphira.

Làm tốt lắm.Oromis nói : bây giờ con thế nói cho ta biết tại sao viên đá lại gây tiếng động khi nó được chuyển tới bãi cỏ không?

Eragon ra vẻ chú ý tới mọi điều Oromis nói,nhưng bỏ qua bài học nó tiếp tục suy nghĩ đến câu hỏi của cây Menoa,thậm chí khi biết Saphira đang bay ngay phía trên.càng suy nghĩ nó càng thất vọng vì không tìm ra giải pháp.

Khi Oromis kết thúc bài giảng về cách đi chuyển vật,vị tiên già hỏi : Từ khi nào mà con và saphira từ chối thanh Támerlein,con và Saphira tính ở lại đây lâu hơn hay sao?

Con không biết, sư phù à.Nó đáp lại : Có một số điều con muốn tìm hiểu thêm về cây Menoa, nhưng nếu không thành công thì không còn lựa chọn nào khác là trở về Varden với đôi bàn tay không.

Oromis gật đầu : trước khi con đi,hãy cùng Saphira quay lại đây lần cuối cùng.

Vâng thưa thầy.

Khi Saphira bay tới cây Menoa,Eragon ngồi trên lưng, cô ả nói : Tại sao không phải là trước kia mà lại là bây giờ.

Bởi vì bây giờ chính là lúc cần phía làm việc này.thế em có ý kiến nao khác sao.

Không,nhưng em không thích thế này.Chúng ta không biết bà ấy sẽ phản ứng thế nào.Nên nhớ, trước khi Linnëa biến thành cây bà ấy đã giết chết người đàn ông đã phản bội tình cảm cả bà ấy.Bà ấy có thể giận dữ trở lại đó.

Bà ấy không dám đâu khi mà có em ở đây bảo vệ anh.

Uhm.

Saphira bay vòng vòng phía trên cây Menoa cách khoảng vài trăm feet.Những chú sóc trên những cây thông khổng lồ sơ hãi cảnh báo đồng loại về sự xuất hiện của cô ả.

Trượt xuống dưới,Eragon chống tay xuống đùi,càu nhàu: Không thể lãng phí thời gian được.Nhẹ nhàng từng bước,nó chạy lại gần thân cây,dang hai cánh tay ra để giữ thăng bằng.Saphira cũng theo sau với từng bước chậm chạp,móng vuốt của cô ả cào rách lớp vỏ cây.

Eragon ngồi xổm trên một cành trơn trượt,móng tay bấu vào những kẽ nứt nẻ trên thân cây để giữ cho nó khỏi bị té.Nó chờ cho đến lên Saphira cũng leo lên được phía bên trên nó,nó nhắm mắt, thở sâu để hít cái không khí lạnh và ẩm ướt, rồi nó phóng suy nghĩ tới cái cây.

Cây Menoa dường như không làm gì để cản trở nó.Ý thức của bà ta thật quá sâu rộng và khác thường.Bất kỳ ai có ý muốn điều khiển cái cây này cũng cần phải so một ý thức cực kỳ to lớn và mạnh mẽ,mà một người đơn độc có năm mơ mới đạt được.

Từ chỗ chiếc cây,Eragon có thể cảm giác xng quanh,từ cái âm áp của chỗ đất bị rễ cây nén lại trải ra hàng trăm thước Anh về mọi hướng.Nó cảm nhận được sự di chuyển của một con ruồi trâu bay qua các cành lá chằng chịt, và dòng chất lỏng nhờn nhờn rỉ ra từ những vết cắt trên thân cây, nó cảm nhận được các cây xung quanh cũng như thế.So sánh với đêm diễn ra lễ Huyết thệ,cái cây dường như đang chìm trong giấc ngủ.Chỉ có 1 điều Eragon có thể nhận ra di chuyển quá chậm và không thể biết đó là cái gì.

Tập trung nội lực,Eragon cố ném ý thức của mình qua cây Menoa : Xin hãy nghe tôi,hỡi cây khổng lồ kia! Tôi cần sự giúp đỡ của bà.Khắp nơi đang xảy ra chiến tranh,các vị tiên đã rời bỏ khu an toàn Du Weldenvarden,tôi thì cần một thanh kiếm để chiến đấu.mèo ma Solembum nói với tôi rằng khi tôi cần 1 vũ khí hãy đến tìm dưới cây Menoa.Và bây giờ chính là lúc.Xin hãy nghe tôi,hỡi Mẹ của rừng,xin hãy giúp tôi.Trong khi nói,nó cố chuyển những hình ảnh về Murtagh và Thorn và thế lực của Đế quốc.Cộng thêm một vài ký ức lẫn lộn,Saphira cũng giúp nó bằng nguồn nội lực từ bên trong cô ả.

Tiếp tục cố gắng,nhờ nguồn nội lực mạnh mẽ của cô ả rỗng,Eragon cố gửi những lời lẽ và những hình ảnh tới cây Menoa với hy vọng sẽ kích thích được trí tò mò của Bà ta.

Vài phút sau, cái cây dường như vẫn không nghe những gì Eragon nói,Eragon bắt đầu thấy chán nản.Nó hy vọng cái cây di chuyển chậm chạp hơn loài tiên và cả loài người nhưng vẫn sẽ có phản ứng mặc dù là không phải ngay tức khắc.

Bọn ta không còn đủ sức lực nữa.Saphira nói,bằng không chúng ta phải quay trở lại Varden cho kịp thời gian thôi.

Eragon đồng ý và miễn cưỡng ngắt dòng suy nghĩ.

Trong khi họ tiếp tục nài nỉ cây Menoa,mặt trời đã lên tới đỉnh và bắt đầu ngả bóng.Những đám mây cuồn cuộn hồi hải trôi về phía cuối trời.Những chú chim lao như tên bắn, vài chú sóc giận dữ la hét gọi bầy, mấy chú bướm dập dờn qua lại, một đàn kiến hành quân ngang qua giày của Eragon mang những chiến lợi phẩm nhỏ màu trắng trên những đôi càng to khỏe của chúng.

Saphira gầm lên làm lũ chim hoảng hốt sợ hãi.Sự kiên nhẫn của ta như thế là quá đủ rồi đây.Ta là 1 con rồng, ta sẽ không bỏ qua đâu, bất kỳ một cây nào.

Không, đợi đã.Eragon nức nở.Biết được ý định của cô ả,nhưng cô ả vẫn phớt lờ.Lùi lại vài bước Saphira dùng móng vuốt cào sâu vào rễ cây, giật mạnh làm ba miếng gỗ lớn bật ra khỏi rễ cây.Ra đây và hãy nói chuyện với bọn ta.Cô ả gầm lên.Cô ả rứt đầu lại và phun ra 1 luồng lửa giữa hai quai hàm làm thân cây chìm trong bão lửa màu trắng xanh.

Che mặt lại,Eragon nhảy ra xa để tránh hơi nóng.

Dừng lại Saphira.Nó gào lên.

Em sẽ chỉ dừng lại chừng nào bà ta chịu trả lời chúng ta.

Một đám mây mù trĩu nước đem mưa tới.Ngước lên,Eragon thấy những cành thông đang đung đưa và rung mạnh dần, tiếng rên rỉ của gỗ phảng phất trong không khí.Cùng lúc đó một mảnh băng lạnh lao vút tới má của Eragon, và nó nghĩ nó đã ngã lăn đùng ra xuống dưới chân.Xung quanh nó thấy dường như tất cả các cây rung lên, cao hơn và dữ tợn hơn.Nó cảm nhận được rằng các cành cây của chúng đang nhắm về nó như những chiếc móng vuốt.

Eragon bắt đầu thấy sợ.

Saphira...,nó gọi, khom người xuống sẵn sàng để chạy hoặc chiến đấu.

Ngừng phun lửa,Saphira quán sát xung quanh.Khi cô ả chú ý tới vòng vây do các cây tạo thành,vây cô ả như dựng ngược vì tức giận.Cô ả gầm vang cả khu rừng, dang cánh định bay thoát khỏi cây Menoa.Nhanh,leo lên lưng em nào.

Trước khi Eragon có thể tiến thêm 1 bước, một cái rễ lớn đâm lên khỏi mặt đất và quấn lấy chân trái của nó, làm nó không thể di chuyển.. Hơn thế nữa một cái rễ lớn hơn xuất hiện từ một phía khác của Saphira và túm lấy chân và đuôi của cô ả, làm cô ả không bay lên được. Saphira rống lên giận dữ ,ngoái cổ lại định phun lửa tiếp.

Ngọn lửa thoát ra từ miệng cô ả rồi tắt ngấm khi một âm thanh vang lên trong tâm trí Eragon và cô ả, rất chậm- một tiếng thì thầm giống tiếng lá xào xạc : Ai dám phá vỡ sự thanh tịnh của ta đó? Ai dám cản ta và đốt ta đó? Xưng tên đi để ta biết kẻ ta sắp giết là ai.

Eragon nhăn nhó tron đầu khổ khi một chiếc rễ xiết chặt quanh mắt cá chân nó. Thêm một chút nữa là nó sẽ bị gãy chân. Tôi là Eragon-Khắc tinh của Tà thần, và đây là Vảy sáng.

Chết đi, Eragon-khắc tinh của tà thần và Saphira-Vảy sáng.

Đợi đã. Eragon nói : Tôi chưa nói hết.

Im lặng hồi lâu rồi giọng nói lại vang lên : Nói tiếp đi.

Tôi là Kỵ sĩ rồng cuối cùng ở Alagaësia, và Saphira là con rồng cái cuối cùng còn sống. Chúng tôi dĩ nhiên là những người duy nhất có thể đánh bại Galbatorix, kẻ phản bội-người đã phá hủy thời đại kỵ sĩ và chiếm lĩnh một nửa Alagaësia.

Tại sao người lại tấn công ta, con rồng kia? Giọng nói lại vang lên.

Saphira nhe răng: Bởi vì người không chịu nói chuyện với bọn ta, và bởi vì Eragon đã đánh mất thanh kiếm của anh ấy và con mèo ma bảo đến gặp người để tìm vũ khí. Chúng ta đã cố gắng nhưng không tìm thấy gì.

Và sau đó người sẽ chết 1 cách vô ích thôi vì chẳng có vũ khí nào bên dưới bộ rễ của ta đâu.

Cố gắng tiếp tục nói chuyện với cái cây, Eragon nói : Chúng tôi tin rằng con mèo ma muốn ám chỉ Thép sáng, thứ kim loại từ các vì sao rớt xuống mà Rhunön sử dụng để rèn kiếm cho các kỵ sĩ. Nếu không có nó tôi sẽ không có thanh kiếm nào cả.

Mặt đất lồi lên bởi mạng lưới rễ cây làm náo động tất cả các loài động vật sống trong hang dưới mặt đất như thỏ, chuột, khiến chúng phi ra khỏi tổ và tìm chỗ trốn.

Phía xa, Eragon thấy vài chục thần tiên chạy đến mái tóc họ óng như nhữn sợi tơ. Xuất hiện trong im lặng, họ dừng lại bên dưới những cái cây đang bao quanh Eragon và Saphira, nhưng họ không tiến lại gần hoặc có dấu hiệu giúp đỡ.

Eragon cố phóng suy nghĩ để gọi cho Oromis và Glaedr, khi giọng nói quay trở lại : Mèo mà biết nó nói về cái gì, đó là một mẫu quặng của Thép sáng được chôn bên dưới bộ rễ của ta, nhưng người sẽ không có được nó vì người đã đánh ta, đốt ta.

Nghe thấy sự tồn tại của mẫu quặng, Eragon phấn chấn hẳn lên : nhưng Saphira là con rồng cái cuối cùng, bà có chắc là bà muốn giết nó chứ.

Rồng phun lửa giọng nói thì thầm, một cái rùng mình chạy dọc thân cây : Lửa phải được dập tắt.

Saphira gầm lên : Nếu chúng ta không thể ngăn chặn kẻ đã phá hoại thể hệ kỳ sĩ rồng, hẳn ta sẽ tới đây và đốt cả khu rừng này, cả người nữa. Nếu người giúp bọn ta, bọn ta có thể sẽ ngăn được hẳn.

Một tiếng kêu thất thanh vang vọng giống như kh hai cành cây đập vào nhau: Nếu hẳn cố giết các cây yêu quý của ta, hẳn sẽ phải chết, giọng nói vang lên. Không ai khỏe bằng sức mạnh của rừng này, không ai có thể hủy diệt được, ta đại diện cho khu rừng dám tuyên bố như thế.

Chúng tôi sẽ chữa thương cho cây có được không. Eragon hỏi.

Cây Menoa không trả lời, nhưng như một cơn gió mạnh thổi thẳng vào tâm trí Eragon : Người là gì, kỳ sĩ kia. Ta biết tất cả cả loài sống trong khu rừng này, nhưng chưa bao giờ gặp 1 kẻ như người.

Tôi không phải thần tiên cũng không phải người. Eragon nói : tôi là sự pha trộn của cả hai. Loài rồng đã thay đổi tôi trong lễ hội Huyết thế.

Tại sao họ lại thay đổi người, hỡi kỳ sĩ?

Để tôi có thể chiến đấu tốt hơn chống lại Galbatorix và thế lực của hắn.

Ta còn nhớ rằng ta đã từng thấy một thế giới hoang tàn trong suốt buổi lễ đó, ta đã nghĩ nó không có gì là quan trọng cả... Nhưng bây giờ có vẻ trở nên quan trọng hơn 1 chút. Hãy cứu mặt trời và mưa.

Chúng tôi sẽ chữa lành vết thương cho rễ và thân cây của bà nếu điều

đó làm bà thỏa mãn, nhưng cầu xin bà hãy để chúng tôi lấy Thép sáng.

Những cây khác rên rỉ như những linh hồn sắp chết. Giọng nói lại vang lên : Người sẽ làm những gì ta muốn chứ, Kỵ sĩ rồng?

Nhất định rồi. Eragon đáp không chút do dự. Bất kỳ giá nào nó cũng vui vẻ chấp nhận.

Sau vài phút, khu đất trống đang im lặng bỗng mặt đất bắt đầu rung chuyển và những cái rễ cây trước mặt Eragon bắt đầu tách ra chồi lên kéo rễ đất về hai bên. Sau đó một cục sắt gỉ xuất hiện trên nền đất phù sa màu mỡ đen và dơ bẩn. Eragon cảm thấy dạ dày quặn thắt, một cảm giác nhói đau khó chịu xuất hiện rồi chợt biến mất. Rồi những cái rễ đang quấn vào chân Eragon lỏng dần rồi tuột ra chui xuống biến mất khỏi mặt đất. Chỗ Saphira cũng thế, cô ả không còn bị trói buộc nữa.

Kim loại của người đây. Giọng thì thầm của cây Menoa : Cầm lấy và đi đi...

Nhưng-Eragon hỏi.

Đi... Giọng nói từ cây Menoa ảm đạm rồi biến mất: Đi... Và ý thức từ cây Menoa biến mất khỏi tâm trí của Eragon và Saphira, rút dần ngày càng mờ nhạt cho đến khi Eragon không còn cảm nhận thấy ý thức đó nữa. Xung quanh chúng bóng của những cây thông cũng lùi xa và trở lại vị trí cũ.

Nhưng... Eragon hét to hơn, bối rối vì không thấy cây Menoa đưa ra điều kiện gì.

Vẫn còn ngỡ ngàng, nó bước tới chỗ cục quặng, lần những ngọn tay xuống cạnh dưới và nhắc cái khối có trọng lượng khác thường này lên cánh tay nó và cẩn thận vì nó khá nặng. Ôm chặt nó trước ngực, quay đầu ngược lại phía cây Menoa, nó rảo bước tiến về nhà của Rhunön.

Saphira ngửi khối Thép sáng khi cô ả đi bên cạnh Eragon : Anh đã đúng. Em không nên tấn công bà ta. Nhưng ít nhất chúng ta cũng có được Thép sáng. và cây Menoa... tốt thôi, anh không biết bà ta sẽ làm gì, nhưng chúng ta sẽ làm, và đó không phải là vấn đề.

Các thân tiên ở đó tụ tập dọc đường đi của Eragon để đi theo và nhìn chằm chằm nó và Saphira khiến nó càng bước nhanh hơn, gáy nó như mồn nổi da gà...

Một luồng khói phun ra từ mũi Saphira : Nếu Galbatorix không giết

chúng ta trước,em nghĩ chúng ta sống sẽ phải ân hận về điều này.

Chương 51

Ý trí trên thép

“Ồi ở đâu ra thế này” Rhunön sững sờ khi thấy Eragon bước vào và ném cục quặng xuống đất ngay trước chân của Rhunön.

Bằng cách ngắn gọn nhất, Eragon giải thích về Solembum và cây Menoa .

Ngồi trước cục quặng, Rhunön vuốt ve bề mặt thô ráp của nó, những ngón tay bà mê mẩn những mẫu kim loại nằm rải rác trên cục đá. “Người thật điên rồ hoặc có lẽ người thật dũng cảm khi dám thách thức cây Menoa. Bà ta không phải để đùa thế đâu.”

“Bằng này có đủ cho 1 cây kiếm không” Saphira hỏi.

“Vài cây cũng đủ, nếu như ta dựa vào kinh nghiệm của mình để khẳng định như thế”. Rhunön nói, sự hưng phấn trong bà đang tăng. Bà tiên già liếc nhìn cái lò rèn của mình nằm chính giữa cửa, vổ hai tay vào nhau, mắt bà sáng lên với tất cả sự nhiệt huyết và quả quyết. “Bắt đầu thôi, người muốn một cây kiếm phải không, Khắc tinh của Tà thần? Rất tốt, ta sẽ cho người một cây kiếm chưa bao giờ có ở Alagaësia này”.

“Nhưng còn lời thề của bà?”

“Đừng nghĩ về nó, nên nhớ hai người phải quay về Varden đó”

“Đáng lẽ chúng tôi nên rời đi từ cái ngày mà chúng tôi đến”

Rhunön ngừng lại, tâm trạng bị dồn nén : “Ta sẽ phải khẩn trương hơn mức bình thường và sử dụng phép thuật để làm việc, vì nếu không sử dụng phép thuật thì có lẽ phải mất tới cả tuần để hoàn thành. Người và Vảy sáng sẽ giúp ta”. Không phải là một câu hỏi nhưng Eragon vẫn gật đầu đồng ý. “Chúng ta sẽ không nghỉ tối nay, nhưng ta hứa với người, Khắc tinh của Tà thần, sáng ngày mai người sẽ có kiếm để dùng”. Khuy gối, Rhunön nâng cục quặng khỏi mặt đất mà không cần phải tận sức và mang nó tới cái đe chò đang làm dở tác phẩm của bà.

Eragon cởi bỏ bộ trang phục của mình để tránh khi làm việc sẽ làm hỏng nó, rồi Rhunön đưa cho nó cái áo chên da bó sát người và một cái

tạp dề chống cháy. Rhunön cũng mặc như thế. Khi Eragon nhắc tới găng tay, bà cười và lắc lắc cái đầu. “Nó chỉ làm cho người thợ rèn thêm vụng về.”

Rhunön dẫn nó tới một cái hang giống như phòng ngủ ở giữa một cái thân cây to trong khu nhà của bà. Bên trong là những bao chứa than cốc và những viên như đất sét trắng xốp. Dùng phép thuật, họ nâng vài trăm viên lên và mang chúng ra ngoài đưa đến lò rèn, sau đó họ cũng mang chừng ấy bao than tới, mỗi bao còn to hơn cả một người đàn ông.

Chỉ một lần họ đã mang đủ những thứ mà họ cần làm Rhunön rất hài lòng, bà và Eragon cùng bắt tay vào nấu chảy quặng. Việc nấu chảy này khá phức tạp, Rhunön không dám dùng quá nhiều phép thuật can thiệp vào cấu trúc của nó. Bởi vậy việc này mất gần hết buổi chiều. Đầu tiên họ đào một cái hố hình chữ nhật sâu 5 feet để họ có thể đổ đầy cát, sỏi, đất sét, than, tro, và họ tạo một số lỗ và kênh dẫn hơi ẩm để không làm ảnh hưởng tới quá trình nung chảy. Khi lấp đầy hố bằng vôi mặt đất, họ tạo một cái máng gạch, sử dụng nước và đất sét tạo thành một loại vữa không cháy. Lục lọi trong nhà Rhunön quay lại với một cặp ống bễ để gắn lên những cái lỗ của máng.

Họ giải lao, uống và ăn một ít bánh mì với phó mát.

Sau bữa ăn nhanh, Rhunön đặt một nắm nhỏ cành cây xuống cái máng và nhóm lửa, miệng lẩm bẩm điều gì đó. Khi lửa cháy, bà đặt những miếng gỗ sồi vừa vừa xuống dưới đáy. Gần một giờ, bà trông ngọn lửa, chú tâm như người làm vườn đang trồng hoa hồng, cho tới khi gỗ cháy và thậm chí than đã đỏ rực. Sau đó Rhunön gặt đầu với Eragon và nói: “Bắt đầu”.

Eragon nâng cục quặng lên và nhẹ nhàng đặt nó xuống cái máng. Hơi nóng chạm vào tay làm nó không thể chịu đựng nổi nó buông cục quặng ra và nhảy lùi lại, lửa bắn tung tóe giống như một đàn đom đóm bay lượn. Phía trên đỉnh nó dùng xẻng xúc than phủ một lớp dày để làm nguyên liệu cháy.

Eragon phủ lớp bị than dính vào tay, sau đó cầm chiếc bễ thổi đặt vào vị trí và bắt đầu đẩy để tạo gió, trong khi phía bên kia Rhunön cũng đang ra sức đẩy. Lửa được đốt với từng luồng khí cấp đều đặn bởi vậy cục quặng càng được nung nóng hơn.

Những chiếc vảy trên ngực Saphira cũng như phía dưới đầu và cổ

của cô ả phản chiếu những ánh lửa lấp lánh trong vũ điệu nung chảy. Cô ả khom người ngồi cách xa vài thước Anh, mắt cô ả dán vào trung tâm ngọn lửa : “Em có thể giúp được mà, chỉ mất 1 phút là cục quặng sẽ tan ra như nước thôi.”

“Được đấy.” Rhunön nói, “Nhưng nếu chúng ta nấu chảy nó quá nhanh, kim loại sẽ không kết hợp với than và nó sẽ trở nên không đủ độ cứng và mềm dẻo cần thiết để rèn kiếm. Hãy tiết kiệm ngọn lửa của người, Vảy sáng ạ. Chúng ta sẽ dùng tới nó sau.”

Nhiệt từ vật nung và nỗ lực kéo bễ làm người Eragon đắm mồ hôi, cánh tay trần của nó sáng bóng dưới ánh lửa.

Kể từ bây giờ họ sẽ dùng bễ thổi, dùng xẻng thêm một lớp than lên ngọn lửa.

Công việc cứ đều đều như thế làm Eragon quên cả thời gian. Lửa vẫn cháy đều dưới bàn tay kéo bễ thổi của Eragon, nó chú ý đến dáng vẻ thận trọng của Saphira.

Nó bất chợt giật mình khi Rhunön nói : “Đủ rồi không cần bễ thổi nữa, nó có thể tự cháy”.

Lau trán xong, Eragon giúp Rhunön xúc những cục than nóng ra khỏi lò và nhúng vào một cái thùng đầy nước. Những cục than kêu xèo xèo và phát ra một làn hơi cay xè.

Cuối cùng cũng xuất hiện những vũng kim loại trắng nóng hổi ở đáy phễu-xỉ và những chất cặn khác đã được lấy đi hết trong suốt quá trình nung. Rhunön thu thập kim loại với từng mẫu nhỏ màu trắng, sau đó đưa chúng tới chiếc ghế gần chỗ rèn.

“Làm gì bây giờ”. Eragon hỏi.

“Giờ thì đợi”

“Đợi để làm gì”

Rhunön ngược nhìn bầu trời, nơi mà những vết sáng của mặt trời lặn sơn lên những mảng mây rách nát đủ thứ màu đỏ, tím, vàng. “Phải đợi trời tối chúng ta mới làm tiếp vì lý do tạo màu cho thanh kiếm Thép sáng cần thời gian để nguội đi làm cho nó mềm ra và để để tạo hình.”

Với tay ra đằng sau, Rhunön cời sợi dây buộc tóc, gom lại mớ tóc rồi buộc lại cho gọn gàng : “Trong thời gian chờ đợi, chúng ta hãy nọi

chuyện về kiếm của cậu.Cậu dùng kiếm 1 tay hay hai tay?”

Eragon suy nghĩ một chút sau đó nói : “Không nhất thiết.Nếu phải lựa chọn tôi thích cầm kiếm 1 tay và tay kia cầm khiên.Tuy nhiên hoàn cảnh không phải lúc nào cũng thuận lợi, tôi thường phải chiến đấu mà không có khiên.Do vậy tôi thích cầm kiếm cả hai tay để có thể tung ra cú đánh mạnh hơn..Chuôi thanh Zar’roc đủ lớn để tôi cầm bằng tay trái,nhưng đầu chuôi có gắn thêm viên hồng ngọc nên không được thoải mái lắm,nó không tạo cho tôi cảm giác an toàn khi cầm nó.Vì vậy tốt hơn hết là chuôi nên dài hơn một chút.”

“Thế cậu muốn chính xác là một thanh kiếm dùng hai tay hả ?”

Eragon lắc đầu : “Nó quá lớn khi đánh nhau trong nhà”

“Còn tùy thuộc vào sự kết hợp giữa lưỡi kiếm và chuôi kiếm,nhưng thông thường,cậu đã đúng.cậu có muốn một thanh kiếm một tay rưỡi không (hand-and-a-half-hand sword) ?”

Một hình ảnh chợt lóe lên trong đầu Eragon về thanh kiếm đầu tiên của Murtagh,nó cười Tại sao không nhỉ : “Đúng., thanh kiếm một tay rưỡi là hoàn hảo, tôi nghĩ thế.”

“Thế cậu muốn lưỡi kiếm dài bao nhiêu ?”

“không dài hơn thanh Zar’roc”.

“Uhm.Cậu muốn lưỡi kiếm thẳng hay lưỡi kiếm cong ?”

“ Thẳng.”

“Thế còn vấn đề phòng thủ ?”

“Không vấn đề gì.”

Khoanh tay,cầm Rhunön chạm xương ức,mắt ba nặng trĩu,môi run run.

“Thế độ rộng của bản kiếm,Nên nhớ, nó rất quan trọng để giữ cho thanh kiếm khỏi bị gãy. ”

“Dĩ nhiên là rộng hơn một chút so với Zar’roc”.

“Tại sao ?”

“Tôi nghĩ trông nó như thế sẽ tốt hơn.”

Giọng khàn khàn một tiếng cười vỡ ra từ trong họng của Rhunön :

“Nhưng bằng cách nào có thể cải thiện được việc sử dụng kiếm?”

Lúng túng, Eragon không nói một lời nào

“Đừng bao giờ đề nghị ta thay đổi một vũ khí chỉ đơn thuần làm thay đổi diện mạo của nó.” Rhunön quở mắng “Vũ khí là công cụ, nếu nói nó đẹp thì là bởi vì nó hữu dụng. Một thanh kiếm mà không có đủ chức năng của nó thì trong mắt ta nó chỉ là một thứ xấu xí cho dù nó có hình dáng đẹp thậm chí được trang trí bởi những thứ trang sức đẹp mắt, quý giá.” Vị tiên già bĩu môi, ném chúng ra khỏi suy nghĩ : “Một thanh kiếm phải phù hợp trong một trận chiến sống còn, nó phải bảo vệ được cậu trong những đường hầm chật hẹp ở Farthen Dûr. Một thanh kiếm hội tụ đủ các yêu cầu, chiều dài vừa phải, chuôi kiếm sẽ không dài hơn mức bình thường.”

“Một thanh kiếm để kết liễu Galbatorix.” Eragon nói.

Rhunön gật đầu “Và nó cũng phải chống lại được phép thuật nữa...” Cầm bà lại chạm vào ngực. “Áo giáp đã có những bước cải tiến rất lớn trong những thế kỷ trước, bởi vậy vấn đề bây giờ là phải làm thế nào để chọc thủng được miếng kim loại trên áo giáp và đâm sâu vào bên trong. Hừm.” Từ một cái túi bên hông, Rhunön lấy ra một sợi dây rồi bà đo bàn tay và cánh tay của Eragon. Sau đó bà tìm một cái que cời than bằng kim loại và quăng cho Eragon. Nó bắt lấy bằng 1 tay và rướn lông mày nhìn Rhunön. Bà chỉ 1 ngón tay và nói “tiếp tục đi, hãy để ta xem cách cậu di chuyển khi trong tay cầm một thanh kiếm.”

Đi bộ xung quanh lò rèn, Eragon thầm cảm ơn bà vì làm nó gợi nhớ đến những động tác Brom đã dạy nó. Sau vài phút, nó nghe thấy tiếng leng keng của kim loại rơi trên đá, Rhunön ho và nói “Chẳng hy vọng gì.” Rhunön bước tới trước mặt Eragon, cầm một cái que cời than khác. Trán nhăn lại, đôi mắt quắc về nghiêm nghị, khi bà ấy tung chiếc que cời than và hét : “Đỡ này, Khắc tinh của Tà thần.”

Chiếc que cời than nặng trĩu của Rhunön rít lên trong không khí lao tới Eragon với một đòn mạnh phi thường. Nhảy qua 1 bên, Eragon né đòn tấn công. Chiếc que kêu bật khỏi tay nó khi hai thanh kim loại chạm nhau. Mặc dù Rhunön không thực sự có kinh nghiệm về kiếm thuật, nhưng Eragon vẫn thấy bà là một đối thủ đáng gờm. Cuối cùng họ buộc phải dừng lại hai thanh cời quá mềm và đã bị cong oằn như cành của cây thủy tùng.

Rhunön nhặt hai thanh cời đem vắt vào chỗ để dụng cụ hồng. Sau đó quay trở lại, bà tiên già hát cầm và nói “bây giờ thì ta biết chính xác hình dạng thanh kiếm của cậu rồi.”

“Nhưng bà sẽ làm nó như thế nào?”

Sự tinh nghịch lấp lánh trong con mắt Rhunön: “ta sẽ không làm.Chính cậu sẽ làm nó chứ không phải ta, khắc tinh của tà thần ạ.”

Eragon há hốc mồm nhìn Rhunön một lúc,nó lấp bắp : “tôi hả.Nhưng tôi chưa bao giờ thử làm việc ở một lò rèn.Thậm chí tôi không hề có tí kỹ năng nào để rèn 1 con dao thông thường.”

Vẫn ánh mắt đó, Rhunön nói : “Ấy thế mà chính cậu sẽ là người làm thanh kiếm này đây.”

“Nhưng bằng cách nào ?Bà sẽ đứng cạnh tôi và đưa ra yêu cầu khi tôi nện búa hay sao?”

“Gần như thế” Rhunön nói : “Không, ta sẽ hướng dẫn động tác cho cậu thông qua ý chí để đôi tay của cậu có thể làm cái mà ta không thể.Đó không phải là một giải pháp hoàn hảo,nhưng ta nghĩ còn 1 lý do khác là tránh được việc phá vỡ lời thề của ta và nó cho phép ta tiếp tục nghề nghiệp của mình.”

Eragon tỏ ra lo lắng : “Nếu làm thế thì cũng có khác gì chính tay bà làm đâu.”

Rhunön sầm mặt,giọng cộc cằn : “Thế cậu có muốn kiếm nữa hay thôi.”

“Tất nhiên là muốn”

“Người thật là phiền phức.Việc rèn kiếm do người làm là khác vì ta nghĩ nó như thế là khác.Nếu không thì chính lời thề của ta sẽ ngăn cản trong quá trình làm việc.Bởi vậy, trừ phi cậu muốn trở về Varden với hai bàn tay trắng, bằng không cậu nên khôn ngoan im lặng mà làm theo.”

“Vâng thưa Rhunön.”

Họ đi tới chỗ nung chảy, rồi Rhunön và Saphira chăm chú quan sát khối còn ấm của cục Thép sáng nằm dưới đáy cái phểu gạch. “Đập nó thành những miếng có kích thước ban đầu” Rhunön chỉ đạo, và lùi ra để giữ khoảng cách an toàn.

Nhấc chân trước lên, Saphira đập vào khối thép bằng tất cả sức

lực.Đất rung lên, khối thép xuất hiện vài vết nứt.Phải mát ba lần Saphira mới làm thỏa mãn Rhunön về kết quả của mình.

Rhunön thu những miếng thép sắc nhọn lại đặt vào cái tạp dề và mang xuống cái bàn thấp cạnh chỗ rèn.Sau đó bà phân loại dựa theo độ cứng của từng miếng, rồi nói với Eragon, bà có thể quyết định màu cũng như cấu trúc kim loại “Cái thì quá cứng, cái thì quá mềm” bà nói “và trong khi ta tìm ra cái mà ta muốn thì nó cũng đòi hỏi về nhiệt độ nữa. Bởi vậy chỉ sử dụng những miếng thật sự thích hợp để rèn kiếm.Trên lưỡi kiếm thì phải cần thép cứng hơn”-bà chọn những miếng sán màu ,lấp lánh “Thật tốt để làm 1 cái lưỡi sắc bén”.phần giữa cả kiếm nên được làm bằng thép mềm hơn-bà chọn những miếng xám màu và không sáng “Thật tốt để chịu 1 cú đánh mạnh”. Trước khi kim loại được rèn thành hình dạng nhất định, chúng ta cần phải làm sạch nó khỏi cặn bẩn.

“Bằng cách nào?” Saphira hỏi.

“Người sẽ thấy ngay thôi.” Rhunön đi tới cây cột chống đỡ mái nhà của lò rèn,ngồi dựa lưng vào nó,khoanh chân, mắt nhắm lại, khuôn mặt điềm tĩnh bà hỏi : “Sẵn sàng chưa, Khắc tinh của Tà thần.”

“Sẵn sàng” Eragon trả lời mặc dù trong bụng nó thật hồi hộp và căng thẳng.

Điều đầu tiên mà Eragon chú ý đến Rhunön là khi tâm trí họ gặp nhau giống những âm thanh nhỏ vang vọng xuyên qua bóng tối và những hình ảnh lộn xộn trong đầu bà ta.Tiếng nhạc chậm chậm và thận trọng đầu đó lóe lên một nốt lạ và lơ đãng như tiếng kèn kẹt trong não bà.Điều đó nói lên điều gì về tính cách của bà, Eragon không chắc chắn lắm nhưng những dư âm sợ sệt làm nó cân nhắc lại tới sự cho phép của tâm trí Rhunön để điều khiển con người nó.Nhưng khi nó nghĩ về Saphira đang ngồi bên cạnh, chăm chú nhìn nó, sự lo lắng trong nó giảm dần,những bức tường phòng thủ xung quanh ý thức nó cũng mờ đi.

Cảm giác giống như có một tấm len thô ráp trượt trên da nó khi Rhunön dùng ý thức xâm chiếm lấy tâm trí nó, Ý thức bà len lỏi vào những nơi riêng tư nhất của cuộc đời nó.Nó rùng mình và môn cắt đứt mối giao cảm ngay lập tức, nhưng sa đó giọng nói thô ráp của Rhunön vang lên trong đầu nó: “Thư giãn đi, Khắc tinh của Tà thần, tất cả rồi sẽ ổn thôi.”

“Vâng thưa Rhunön”.

Sau đó, Rhunön bắt đầu nâng cánh tay của Eragon lên, dịch chuyển chân của nó, xoay đầu nó và một mặt thử khả năng của cơ thể nó. Thật lạ khi Eragon cảm thấy đầu và tứ chi nó di chuyển ngoài sự điều khiển của chính nó, lạ hơn nữa là mắt nó bắt đầu cử động từ nơi này nhìn sang nơi khác, dường như họ đã hòa hợp làm một. Cảm giác không tự chủ được làm nhóm lên trong lòng Eragon một sự hoảng loạn đột ngột. Khi Rhunön điều khiển Eragon đi bộ về phía trước chân vấp vào một cái xô xinh nào đó trong lò rèn, và dường như nó sẽ ngã lăn ra ngay lập tức nếu như nó không phản xạ nắm lấy chiếc đe để giữ thăng bằng.

“Đừng cản trở. Nếu tâm trí cậu can thiệp không đúng lúc trong suốt quá trình rèn kiếm, cậu sẽ tự gây ra cho bản thân những tổn thương vĩnh viễn”.

“Vậy thì bà nên cẩn thận 1 chút” Eragon vắn vẹo.

“Kiên nhẫn nào, Khắc tinh của Tà thần. Sẽ dần tốt hơn, trời đã tối rồi.”

Trong khi chờ những vệt sáng cuối cùng mờ dần đi trên nền trời nhưng tâm thần nhưng khổng lồ, Rhunön chuẩn bị sẵn sàng cho công việc, chuẩn bị rất nhiều loại công cụ khác nhau. Sự vụng về ban đầu của bà thể hiện trên các động tác của cơ thể Eragon sớm biến mất, mặc dù một lần bà vung trượt cây búa nện xuống đầu ngón tay của Eragon đang để trên bàn. Sự đau đớn làm mắt Eragon ngấn lệ. Rhunön xin lỗi và nói : “Cánh tay của cậu dài hơn của tôi.” Một phút sau đó khi họ bắt đầu, Rhunön giải thích : “Thật là may mắn vì cậu có được sự nhanh nhẹn và sức mạnh của thần tiên, Khắc tinh của Tà thần ạ, bằng không chúng ta không thể hoàn thành công việc trong đêm nay đâu.”

Lấy một mảnh Thép sáng cứng và một mảnh mềm mà Rhunön đã lựa ra, bà đặt chúng vào trong lò. Thuận theo yêu cầu của bà tiên già, Saphira đốt nóng thanh thép. Saphira hơi há miệng chỉ đủ nhỏ để phun một luồng lửa trắng xanh tập trung thành 1 dòng nhỏ, không để lửa tràn ra những chỗ khác của xưởng rèn. Ngọn lửa nhỏ ào ào tuôn ra thấp sáng cả không gian trước của với một luồng sáng màu xanh cực mạnh, nó làm cho vảy của Saphira phản chiếu và lóe lên những tia sáng chói.

Rhunön điều khiển Eragon đưa Thép sáng di chuyển trong ngọn lửa bằng một cái kẹp mỗi khi miếng kim loại này rục đỏ. Bà đặt nó lên chiếc đe, rồi vung hàng loạt cú giáng từ chiếc búa tạ xuống, làm dẹt tấm kim loại thành những miếng mà có độ dày chỉ còn vền vền độ 1 incher. Bề

mặt của miếng kim loại nóng đỏ sáng rực lên bởi những hạt bụi sắt sáng chói. Mỗi khi bà hoàn thành một tấm, bà lại ném nó vào cái máng bên cạnh đựng đầy nước muối.

Tất cả các tấm Thép sáng đã được làm phẳng dẹt, Rhunön kéo những tấm này ra khỏi máng nước, nước muối làm nóng cánh tay Eragon, cọ rửa chúng bằng 1 viên sa thạch để loại bỏ hết những lớp cặn đen bám trên bề mặt. Việc cọ rửa là lộ ra cấu trúc kết tinh như pha lê của những miếng kim loại, Rhunön chăm chú qua sát. Hơn thế nữa bà phân loại chúng theo độ cứng và sự nguyên chất thông qua cấu trúc tinh thể của chúng.

Eragon vẫn còn bị giữ bí mật với tất cả mọi ý nghĩ và cảm giác của Rhunön, bởi một số lý do khó nói giữa họ. Sự hiểu biết sâu sắc của bà làm nó bất ngờ, bà thấy được nhiều thứ bên trong kim loại mà nó nghĩ chúng không tồn tại, và sự dự liệu của bà có liên quan đến thái độ vượt ra ngoài sự am hiểu của nó. Nó cũng cảm thấy được bà không hoàn toàn hài lòng khi cầm búa để nện dẹt tấm kim loại.

Sự không hài lòng của bà vẫn tiếp tục gia tăng cho đến khi bà nói : “Ô hay. Hãy nhìn những vết lõm trên tấm kim loại kia. Ta không thể rèn một thanh kiếm giống như thế này được. Sự điều khiển của ta không phù hợp với cánh tay của cậu, và đôi bàn tay không đủ tốt để rèn một cây kiếm tốt”. Trước khi Eragon có thể cố gắng để giải thích lý do với Rhunön thì Saphira đã nói : “Những công cụ này không phù hợp, Rhunön ạ. Hãy chắc chắn rằng bà có thể tìm ra giải pháp để bù lại sự bất tiện này.”

“Bất tiện ư ?” Rhunön khịt mũi. “Ta không có gì hơn là một chú chim non mới ra r ràng. ta là một kẻ lạ mặt sống trong một ngôi nhà lạ hoắc”. Vẫn cần nhắc, bà hơi cúi đầu cân nhắc, thái độ là Eragon thấy khó hiểu. Rồi bà nói tiếp : “Được thôi ta có một giải pháp, nhưng ta cảnh báo trước, ta sẽ không tiếp tục nếu ta không duy trì được sự khéo léo cần thiết”.

Bà không giải thích thêm giải pháp đó là gì, nhưng tự từng người biết, đặt những tấm thép trên đe và bẻ gãy chúng thành những mảnh không rộng hơn cánh hoa hồng. Thu thập một nửa số miếng cứng hơn, Rhunön xếp thành 1 cục sau đó phủ đất sét để giữ chúng lại với nhau. Cục này tiếp tục dày lên và dài khoảng 7 gang tay, tương tự như một người thợ làm bánh mì thêm hoặc bớt những ổ bánh mì trong lò

nướng.

Rhunön đặt phần cuối của thanh dài trên và giữa lò, và cho Eragon lùi lại xa nhất có thể trong khi một tay nó vẫn còn giữ cái tay cầm. Rồi bà đề nghị Saphira tiếp tục phun lửa, Khung cảnh giữa cánh cửa lại rực sáng bởi một thứ ánh sáng màu xanh cực mạnh. Nhiệt quá lớn đến mức Eragon cả thấy như phần da trần của mình trở lên khô cứng, và nó thấy nhữn viên đá Granit trong lò bị nung nóng ánh lên sắc vàng rực rỡ.

Thép sáng có thể tan chảy trong nửa giờ nung trong than hồng, nhưng với ngọn lửa từ miệng Saphira chỉ cần một ít phút nó đã tan chảy trước khi nó trắng sáng. Lúc ấy Rhunön yêu cầu Saphira ngừng thổi lửa, cả lò rền chìm trong bóng tối sâu thẳm và tĩnh mịch khi Saphira đóng hai hàm răng của cô ả.

Điều khiển Eragon tiến lại gần mang mang thanh thép nóng cháy sáng gồm những mảnh Thép sáng và đất sét lại chỗ chiếc đe, dùng búa bà nện xuống để hàn những miếng đó lại với nhau thành một khối. Bà tiếp tục giáng những nhát búa xuống cục kim loại cho tới khi nó dài ra và xuất hiện một đường cắt ở giữa, sau đó lại hàn chúng lại với nhau. Những âm thanh vang vọng quanh những cây cây cổ thụ, lờn vờn quanh chiếc cửa lớn.

Rhunön điều khiển Eragon mang Thép sáng quay lại chỗ lò, màu sắc của nó đã chuyển từ trắng sang vàng, và Saphira lại tiếp tục phun lửa lên kim loại. Sáu lần Rhunön đốt nóng và quện thứ kim loại này, mỗi lần như thế nó trở lên mịn hơn và dẻo dai hơn, cho đến khi uốn cong nó mà không tạo ra vết nứt nào.

Khi Eragon quai búa lên kim loại, mọi hành động của nó đều do Rhunön điều khiển. Bà tiên già bắt đầu hát bằng cả tiếng của bà và cả tiếng của nó. Cùng nhau, hai giọng hát tạo thành bài hòa âm khó nghe quện cùng tiếng búa nện. Một cảm giác ngứa ran chạy dọc xương sống nó khi nó cảm thấy luồng năng lượng đang chảy từ những lời hát ra miệng, và nó nhận ra rằng trong lời hát có chứa phép thuật của sự hình thành, định hình và gắn kết. Bằng hai giọng hát, Rhunön hát lên kim loại Thép sáng đang nằm trên đe, mô tả những đặc tính của nó, phân tích chúng theo những cách mà Eragon không tài nào hiểu được, và yểm vào trong Thép sáng những mạng lưới bùa chú phức tạp để giúp khối thép này trở lên chắc khỏe và dẻo dai hơn bất cứ thứ kim loại thông thường nào. Với cánh tay quai búa của Eragon, Rhunön cũng hát và dưới

lời hát ngâm nga dịu dàng của bà mọi cú giáng xuống đều trúng đích.

Rhunön làm nguội thanh Thép sáng sau 6 lần tôi luyện. Bà lặp lại toàn bộ quá trình với nửa số miếng Thép sáng còn lại, tôi luyện giống hệt như thanh đầu tiên. Sau đó bà thu thập số miếng thép mềm, tôi luyện và hàn chúng 10 lần trước khi biến nó thành cái nêm ngắn và nặng.

Tiếp theo, Rhunön nhờ Saphira lại tiếp tục đốt nóng hai thanh thép vừa xong. Rhunön đặt hai thanh thép nóng rực cạnh nhau trên chiếc đe, ghì chặt chúng lại với nhau nhờ 1 cặp kìm kẹp, và sau đó xoắn chúng lại 7 lần. Những tia sáng lóe lên trong không khí khi bà nện búa xuống để hàn chúng lại với nhau thành một tấm duy nhất. Kết quả là một khối Thép sáng đã được Rhunön tôi luyện, hàn, và quai búa xuống làm cho nó dài ra gấp 6 lần. Khi bà hài lòng với chất lượng của kim loại, bà đập dẹt thanh thép thành một miếng phẳng dày hình chữ nhật, cắt miếng đó dọc chiều dài bằng một cái đục vô cùng sắc bén, và uốn cong mỗi thanh ở chỗ giữa, và như thế chúng đã có chiều dài được định hình. Hình chữ V.

Qua đó , Eragon có thể ước tính bà sẽ hoàn thành tiến trình trong một giờ rưỡi nữa. Nó thật kinh ngạc về tốc độ của bà, thậm chí dường như chính cơ thể nó cũng làm nó ngạc nhiên. Chưa khi nào trước đây nó thấy một thợ rèn nào làm việc thoải mái như thế. Và bây giờ không còn việc gì khó khăn nữa, Rhunön tiếp tục hát để theo dõi những cấu trúc pháp thuật yểm vào trong Thép sáng và điều khiển cánh tay Eragon chính xác một cách tuyệt đối.

Giữa những tiếng động hỗn tạp, lửa, ánh sáng, và sự nỗ lực Eragon nghĩ thoáng nhìn thấy khi Rhunön nhìn toàn bộ lò rèn qua con mắt của nó, bà cái bóng mảnh mai đứng trước cửa. Saphira biết được sự nghi ngờ của nó, cô ả nói : “Eragon chúng ta không chỉ có 1 mình.”

“Họ là ai?” Eragon hỏi. Saphira gửi cho nó những hình ảnh ngắn, nhăn nheo của con mèo ma Maud, trong hình dạng 1 con người đứng giữa hai vị tiên, những người mà không cao hơn nó. Một trong số họ là nam, một là nữ, và cả hai đều đẹp lạ thường thậm chí đẹp theo cả tiêu chuẩn của loài tiên. Khuôn mặt nghiêm nghị của họ trông có vẻ uyên thâm và vô hại làm Eragon không thể đoán được tuổi của họ. Da họ nhợt nhạt, ánh bạc.

Eragon chất vấn Rhunön về sự xuất hiện của hai vị tiên khi bà để

cho cơ thể của nó được nghỉ ngơi một chút. Rhunön liếc nhìn họ, tao cho nó có một cái nhìn dễ dàng hơn sau đó không phá vỡ bài hát của bà, bà nói bằng ý thức : “họ là Alanna và Dusan, chỉ là những đứa trẻ của Ellesméra. Thật là quá đôi vui mừng khi cách đây 12 năm chúng được sinh ra.”

“Họ không giống các thần tiên khác mà tôi từng gặp.” Nó nói.

“Những đứa trẻ của chúng ta thật là đặc biệt, Khắc tinh của Tà thần ạ. Chúng đã được chúc phúc với những món quà của sức mạnh và vẻ đẹp thanh nhã. Ở độ tuổi của chúng ta không thể như thế mặc dầu phép thuật của chúng ta có từ rất sớm nhưng không bao giờ thực sự ruồng bỏ chúng.”

Rhunön không lãng phí thêm thời gian để nói chuyện. Bà điều khiển Eragon bê mảnh hình tam giác làm bằng Thép sáng đặt vào giữa hai cái mảnh hình chữ V và nện búa lên chúng cho tới khi những mảnh này bao lấy mảnh hình tam giác và chúng gắn sát vào nhau. Sau đó Rhunön hàn những mảnh này thành một khối và trong khi kim loại vẫn còn nóng bà bắt đầu kéo nó thành hình gần giống với một thanh kiếm. Miếng tam giác mềm trở thành xương sống của kiếm, trong khi hai mảnh cứng trở thành hai lưỡi và mũi kiếm. Công việc trở nên chậm lại khi Rhunön quay trở lại với phần chuôi kiếm và thận trọng nện búa lên lưỡi kiếm để hòa thành đến những góc cạnh cuối cùng và thật cân đối.

Rhunön nhờ Saphira nung thanh kiếm từng đoạn một, mỗi đoạn không dài hơn 6 hoặc 7 Inch, bằng cách Rhunön cầm kiếm kê sát một lỗ mũi của cô ả, bằng cách đó cô ả chỉ cho 1 ngọn lửa nhỏ đi qua. Bông tối lại bị đẩy lùi ra ngoài cửa mỗi khi ngọn lửa lóe lên.

Trở mắt nhìn, Eragon kinh ngạc khi đôi bàn tay nó đã biến cục kim loại thô thành một vũ khí chiến tranh hoàn hảo. Bằng tất cả các cú đánh, lưỡi kiếm trở lên sáng hơn, từ cục Thép sáng giờ chuyển thành một thanh kiếm mà Rhunön hằng ao ước.

Cuối cùng công việc cũng sắp kết thúc, nằm trên chiếc đe là 1 thanh kiếm màu đen dài, mặc dù nó còn thô ráp và chưa hoàn thiện, nhưng nó tỏa ra một cảm giác đầy sát khí.

Rhunön cho phép cánh tay của Eragon được nghỉ ngơi một lúc khi chờ thanh kiếm nguội dần trong không khí. Rồi bà điều khiển Eragon mang thanh kiếm tới một góc khác của xưởng rèn, nơi mà bà đã sắp xếp

6 cái bánh xe khác nhau, những chiếc dũa, chiếc nạo và những hòn đá mài. Bà cố định thanh kiếm bởi hai khúc gỗ và sử dụng 1 giờ tiếp theo để bào mòn bề mặt thanh kiếm bằng một con dao bào, dùng dũa để tạo những đường viền cho thanh kiếm. Trong khi bào dũa, mỗi phát mài hoặc dũa dường như hiệu quả gấp hai lần bình thường, bà biết cách chính xác dùng những công cụ này để lấy đi bao nhiêu lượng thép cần thiết.

Trong khi dũa, Rhunön cho thêm một viên than vào lò, đợi một lúc cho lửa cháy to, bà trộn bùn than, đất sét mịn, tro sậy khô tạo thành thứ đá bọt để đánh bóng và chúng kết tinh thành một loại sáp. Dùng thứ đã pha chế được bà sơn lên thanh kiếm hai lần và nhiều hơn ở chỗ sống của thanh kiếm, bôi lớp dày hơn là đất sét nhão, thanh kiếm nguội dần và tạo một lớp mềm bao phía bên ngoài.

Đất sét nhẹ đi khi Rhunön sấy khô nhanh nó bằng một câu thần chú. Dưới sự điều khiển của bà tiên già, Eragon đi tới chỗ lò. Nó đặt thanh kiếm phẳng phía trên lớp đất sét trộn than, đẩy chiếc bễ thổi bằng tay còn lại, nó kéo chậm chậm hướng về phía hông của nó. Chỉ một lần mũi kiếm chạm lửa, Rhunön lật đi lật lại và lặp lại một cách tuần tự. Bà tiếp tục kéo lưỡi kiếm qua than hồng cho đến khi cả hai bên lưỡi đều đạt được màu vàng cam và sống kiếm màu sáng đỏ. Sau đó, với một sự di chuyển nhịp nhàng, nâng thanh kiếm lên khỏi than hồng, Rhunön huơ huơ thanh kiếm trong không khí rồi nhúng nó vào trong cái máng đầy nước cạnh lò.

Một tiếng nổ của hơi nước thoát ra từ mặt nước, kèm theo tiếng xèo xèo và bọt xủi xung quanh thanh kiếm. Sau một phút, nước đục lắng xuống, Rhunön rút thanh kiếm ra bây giờ trông nó óng ánh màu ngọc trai xám. Mang trở lại ngọn lửa, à nung toàn bộ thanh kiếm với nhiệt độ giống nhau để giảm sự vỡ, mẻ của lưỡi kiếm, sau đó lại đem nó đi lam nguội một lần nữa.

Eragon hy vọng Rhunön sẽ buông tha cho cơ thể của nó sau khi họ đã rèn, tôi thanh kiếm, nhưng ngạc nhiên thay, bà vẫn dùng ý chí để điều khiển các chi của nó.

Rhunön điều khiển nó tắt lò, sau đó cho Eragon đi tới chỗ chiếc ghế dài với những cái dũa, cái nạo và những hòn đá mài. Bà để nó ngồi xuống và sử dụng những hòn đá mịn hơn để đánh bóng kiếm. Trong ký ức của bà, Eragon nhận ra bà thường sử dụng cả tuần hoặc hơn thế nữa để đánh

bóng một thanh kiếm. Nhưng vì có bài hát phép thuật nên việc này chỉ mất 4 giờ, thêm vào đó cũng là để chạm trở những đường nét tỉ mỉ cho lưỡi kiếm. Khi thép sáng trở lên mịn hơn, màu sắc thực sự của nó mới được bộc lộ, nhìn nó Eragon có thể thấy màu sắc lung linh mờ ảo, những đường viền hoa văn cực đẹp...

Cơ bắp trên cánh tay phải Eragon nở ra khi Rhunön cầm cái chuôi kiếm được trang trí khá đẹp, và cái dũa mà nó vẫn cầm trên tay trượt khỏi chuôi kiếm bật ra khỏi các ngón tay của Eragon..

“Đủ rồi” Rhunön nói và rút khỏi tâm trí Eragon.

Bị sốc bởi sự đột ngột này, Eragon đứng đưa trên ghế gần như mất thăng bằng trước khi lấy lại sự điều khiển các chi của mình. “Nhưng chúng ta chưa hoàn thành mà” nó miễn cưỡng, quay đầu lại phía Rhunön...

Rhunön đứng dậy và lắc đầu : “Ta không cần cậu giúp đỡ thêm nữa, Khắc tinh của Tà thần ạ. Hãy đi chợp mắt một chút cho tới khi bình minh lên.”

“Nhưng...”

“Cậu đã quá mệt rồi, và thậm chí với phép thuật của ta cậu cũng có thể sẽ làm hỏng thanh kiếm nếu cậu vẫn tiếp tục cố sức. Nào hãy để thanh kiếm đó, ta sẽ chăm sóc nó mà không sợ vi phạm vào lời thề đầu. Nào đi đi. Cậu sẽ tìm thấy một chiếc giường trên tầng hai. Nếu cậu đói thì còn thức ăn trong phòng ăn đó.”

Eragon ngật ngưỡng, miễn cưỡng dời đi, gạt đầu và rời khỏi chiếc ghế dài, lê bước chân vét cả bụi tung lên. Khi đi ngang qua bà, vẫy tay về phía Saphira để chào cô ả và quá mệt mỏi để nói thêm được một lời nào nữa. Quay lại cô ả làm tóc nó rối bù bởi một hơi thở trong không khí và nói : “Em sẽ canh chừng cho, cậu bé ạ.”

Eragon ngừng lại trên ngưỡng cửa nhà Rhunön và nhìn qua cánh cửa tối tới nơi mà Maud và hai vị tiên vẫn còn đứng đó. Nó giơ một tay lên chào, và Maud cười với nó, bộc lộ sự hóm hỉnh của cô ta bằng một cái răng nhọn. Một cảm giác ngứa ran trườn xuống cổ Eragon khi hai vị tiên trẻ nhìn chăm chăm vào nó, đôi mắt to và soi mói của chúng phát sáng mờ mờ trong bóng tối. Khi họ không còn có thêm cử động nào nữa, nó cúi đầu rảo bước vào trong, nằm ngay xuống cái đệm êm ả.

Chương 52

Kỵ sỹ thực thụ

"Dậy đi tiểu ca," Saphira gọi. "Mặt trời đã mọc và Rhunön đã hết kiên nhẫn nổi rồi kìa."

Eragon dựng bật dậy, quăng mền sang một bên dễ dàng như rời bỏ một giấc mơ. Tay và vai của nó đều đau như sau khi dụng lực ngày hôm trước. Nó kéo ủng, háo hức mào mò buộc dây giày, nắm lấy cái tạp dề cẩu bản từ dưới sàn nhà rồi phóng xuống cầu thang được trạm trở tinh vi đi tới cổng vào ngôi nhà cong của Rhunön.

Bầu trời bên ngoài trong xanh với những tia nắng ban mai đầu tiên bắt đầu rọi sáng, cho dù bóng đen vẫn còn bao phủ cánh cửa. Eragon nhìn thấy Rhunön và Saphira đứng ở ngay lò rèn bèn phóng nhanh tới đó, vừa đi vừa lấy mấy ngón tay chải tóc.

Rhunön đứng tựa vào cạnh một chiếc ghế dài. Dưới hai mắt bà có quầng mắt đen và những nếp nhăn trên mặt đã hằn sâu hơn trước.

Trước mặt bà có một thanh kiếm được một miếng vải trắng phủ lên suốt chiều dài.

"Ta đã làm được chuyện không tưởng được," bà nói, giọng khàn khàn rời rạc. "Ta đúc ra một thanh kiếm mà ta thề sẽ không làm. Hơn thế nữa, ta chỉ tốn chưa tới một ngày lại dùng không phải chính đôi tay của mình. Nhưng thanh kiếm này lại không cùn và cũng không phải là phế phẩm. Không! Đây là thanh kiếm tốt nhất mà ta rèn từ trước tới giờ. Ta có lẽ nên dùng ít pháp thuật trong giai đoạn đúc kiếm, nhưng đó chỉ là mối lo nhỏ, rất nhỏ so với sự hoàn hảo của thành phẩm. Xem đây!"

Bà Rhunön kéo góc miếng vải ra để lộ thanh kiếm.

Eragon há hốc miệng nhìn.

Nó vốn nghĩ chỉ trong vài giờ ngắn ngủi từ lúc hân tạm biệt bà, bà Rhunön chỉ có đủ giờ làm một cái cán đơn sơ và một thanh chắn ngang cho thanh kiếm và nếu có thể một cái vỏ kiếm gỗ bình thường. Thay vì vậy, thanh kiếm mà Eragon nhìn thấy trên ghế thật vô cùng đẹp như các

thanh Zar'roc, Naegling, và Támerlein và theo ý nó, còn đẹp hơn những thanh đó nữa.

Bọc lưỡi kiếm làm một vỏ kiếm bóng lưỡng màu lục đậm như màu vảy trên lưng Saphira. Màu sắc lại điểm những đốm nhỏ như những đốm sáng ở đáy một ao nước rừng trong veo. Một miếng thép xanh sáng chạm theo hình một chiếc lá được hàn ở cuối vỏ kiếm trong lúc cổ vỏ kiếm được chạm trở với những hình dây leo uốn lượn. Thanh ngang của kiếm được đúc thành hình cong cong cũng bằng thép xanh sáng và bốn sợi gân lớn cũng được dùng vật liệu tương tự ôm lấy một viên ngọc sapphire lớn tạo thành núm chuôi kiếm. Cán kiếm dài độ một bàn tay rưỡi được làm bằng gỗ đen cứng.

Ráng nén lấy vẻ sùng kính, Eragon thò tay ra chạm thanh kiếm rồi ngừng lại, liếc nhìn bà Rhunön. "Cho phép con nha?" nó hỏi.

Bà gật đầu. "Con có thể dùng. Ta tặng nó cho con, Khắc Tinh của Tà Thần."

Eragon nâng thanh kiếm khỏi ghế. Vỏ kiếm và gỗ cán kiếm lành lạnh trong tay nó. Qua vài phút, nó vẫn còn bị ngạc nhiên vì những chi tiết chạm trở của vỏ kiếm, đồ bảo vệ tay và chuôi kiếm. Sau đó nó xiết chặt tay quanh cán kiếm và tuốt kiếm khỏi vỏ.

Như các bộ phận khác của thanh kiếm, lưỡi kiếm màu lục nhưng lại hơi xanh nhẹ hơn một chút; màu lục này giống nhưng màu vảy trên hốc cổ của Saphira thay vì là vảy lưng của cô nàng. Và cũng giống như thanh Zar'roc, thanh kiếm phát ra ánh sáng ngũ sắc khi Eragon di động nó, màu sắc này trở nên lung linh tạo thành nhiều sắc lục như toàn thân Saphira. Nhưng dù màu sắc có ánh cỡ nào, những đường vân trên lưỡi kiếm bằng thép sáng kia vẫn rõ mồn một.

Eragon dùng một tay múa thanh kiếm lên không, rồi nó cười khi biết được thanh kiếm này nhẹ và nhanh cỡ nào. Toàn thân kiếm như là vật sống. Nó dùng hai tay nắm lấy thanh kiếm và vô cùng mừng rỡ khi thấy cán kiếm vừa khít với vòng ôm của tay. Nó đâm kiếm tới trước như đang tấn công một kẻ thù với niềm vững tin là kẻ đó sẽ chết dưới đòn tấn công này của nó.

"Đây," bà Rhunön nói, rồi chỉ về về phía ba thanh sắc dựng ngoài lò rèn. "Thử lên thân đám đó xem sao."

Eragon dùng toàn lực để tập trung tinh thần, rồi cất một bước tiến về

phía những thanh sắt đó. Nó thét lên một tiếng, chém ra một nhát, tiện đứt cả ba thanh sắt. Lưỡi kiếm phát ra một thanh âm tinh khiết duy nhất rồi từ từ tan biến đi. Khi Eragon kiểm tra lại lưỡi kiếm chỗ vừa mới chạm phải sắt thì thấy sự va chạm không hề làm hư lưỡi kiếm một chút nào.

"Con có hài lòng chưa, Kỵ Sĩ Rồng?" bà Rhunön hỏi.

"Còn hơn là hài lòng nữa tiên bối Rhunön, Eragon vừa nói vừa cúi người cảm ơn bà. "Con không biết lấy gì để cảm ơn bà đã cho một món quà như thế này."

"Con có thể giết Galbatorix để cảm ơn ta. Nếu có thanh kiếm nào được dành riêng để giết tên vua điên khùng đó thì đó chính là thanh kiếm này."

"Con sẽ cố hết sức tiên bối Rhunön.

Bà thần tiên này gật đầu, tỏ vẻ hài lòng. "Được rồi, con cuối cùng rồi cũng có một thanh kiếm của riêng mình, điều đó đương nhiên phải thế. 'Bây giờ' con đã trở thành một Kỵ Sĩ Rồng thực thụ."

"Dạ," Eragon nói, rồi chìa kiếm lên trời, nhìn nó một cách hâm mộ. "Bây giờ con thực thụ là một Kỵ Sĩ."

"Trước khi đi, còn một việc con phải làm," bà Rhunön nói.

"Ồ?"

Bà ta búng ngón tay về phía thanh kiếm. "Con phải đặt một cái tên cho nó để ta có thể chạm lưu ký tương ứng trên lưỡi kiếm và vỏ kiếm."

Eragon tiến về phía Saphira rồi nói, "Em nghĩ sao?"

"Em không phải là người xử dụng kiếm. Anh nghĩ sao cho đúng là được rồi."

"Nhưng em cũng cho chút ý kiến đi!"

Cô nàng cúi đầu hừ hừ thanh kiếm rồi nói, "Răng ngọc xanh là tên em sẽ gọi hay là Móng Xanh Đỏ."

"Kêu vậy đối với con người thì hơi lố bịch."

"Hay gọi là Tàn Phá hay Rọc Ruột? Hay có lẽ là Móng Trận hay Gai Lộng Lẫy hay Tàn Chi Kiếm? Anh có thể gọi nó là Khủng Bổ hay Đau Đớn hay Đồ Cẩn Tay hay Luân Bén hay Vảy Lăn Tăn, cái này là theo

đường vân trên sắt kiếm. Lại còn có Lưỡi Tử Thần hay là Thần Tiên Thiết hay Sao Sắt hoặc nhiều tên khác nữa." Cô nàng phun ra một tràng khiến Eragon ngạc nhiên. "Em thật có biệt tài cho cái vụ này," nó nói.

"Đặt ra mấy cái tên tào lao dễ lắm. Nhưng đặt tên cho đúng lại có thể làm khó ngay cả đối với thần tiên."

"Hay là Giết Vua đi?" Nó hỏi.

"Rồi nếu chúng ta thật giết được Galbatorix. Sau đó thì sao? Anh nghĩ thanh kiếm này không còn chỗ để dùng à?"

"Ừm," Eragon dựng thanh kiếm dọc theo chân trái của Saphira rồi nói, "nó có cùng màu như em... Anh có thể đặt tên nó theo em."

Saphira làu bàu. "Không được."

Hắn cười phản kích lại, "Em chắc không? Thử nghĩ lúc chúng ta ra trận và..."

Cô nàng cắm móng xuống đất. "Không được. Em không phải là thứ đồ mà anh vung vẩy chọc cười được."

"Không phải vậy, em nói đúng rồi. Anh xin lỗi... À, hay là gọi nó là Hy Vọng theo cổ ngữ đi? Za'roc có nghĩa là 'Khốn Cùng', vậy nếu anh đặt tên kiếm ngược lại là đúng rồi."

"Lại còn có vẻ tao nhã nữa," Saphira nói. "Nhưng anh thật có cho kẻ địch hy vọng không vậy? Anh có muốn đâm Galbatorix bằng hy vọng không?"

"Chơi chữ kiểu này cũng thú đấy chứ," nó cười khúc khích.

"Một lần thôi, là đủ, nhưng không được nữa."

Cảm thấy khó xử, Eragon chỉ nhãn mặt vuốt cằm, ngồi ngấm nhìn những tia nắng loé lên trên thân kiếm lóng lánh. Khi nhìn kỹ vào thân sắt, mắt nó vô tình nhìn thấy mô hình lăm tằm nằm ngay chỗ giao điểm giữa lưỡi kiếm và thân kiếm, rồi nó nhớ lại lời ông Brom thường dùng mỗi khi mời lửa hút thuốc, cảnh tượng đã từng được Saphira gợi nhớ lại. Rồi Eragon lại nghĩ về Yazuac, nơi mà nó lần đầu xử dụng pháp thuật, và cũng nhớ tới cuộc song đấu với Durza tại Farthen Dûr, và ngay lúc đó nó biết chắc nó đã kiếm được tên cho thanh kiếm.

Eragon bàn thảo với Saphira và khi cô nàng đồng ý với lựa chọn này, nó nâng thanh kiếm lên ngang vai và nói, "Ta đã quyết định. Kiếm kia,

ta đặt tên người Brisingr!"

Với tiếng gió lồng lộng thổi, lưỡi kiếm đột nhiên phụt lửa, một mảng lửa màu lục sapphire bao trùm quần lầy lưỡi sắt vô cùng bén này.

Giật mình thét lên, Eragon buông thanh kiếm và nhảy về phía sau vì sợ bị phỏng. Thanh kiếm rơi xuống đất rồi mà vẫn còn cháy, ngọn lửa trong mờ đốt cháy đen một khoảng cỏ xung quanh. Đến lúc đó Eragon mới nhận thức ra được chính bản thân nó đã truyền năng lực để tạo ra ngọn lửa không tự nhiên này. Nó liền lập tức ngừng pháp thuật và ngọn lửa liền biến mất khỏi thanh kiếm. Vẫn còn thắc mắc về việc tại sao pháp lực được thi triển mà không phải do cố ý, nó lại nhặt thanh kiếm lên rồi lấy ngón tay gõ gõ lên lưỡi kiếm. Lúc này lại không thấy thanh kiếm bị nóng nữa.

Bà Rhunön cau mặt đi tới, giựt lấy thanh kiếm từ tay Eragon và xem xét lại thanh kiếm kỹ lưỡng từ mũi tới chuôi kiếm. "Con may mắn là ta đã dùng pháp lực bảo bọc thanh kiếm tránh sức nóng và va chạm nặng, nếu không là con đã làm trầy kiếm và hủy đi tâm linh của nó. Đừng bao giờ làm rơi kiếm lần nữa, Khắc Tinh của Tà Thần, cho dù là ta có biến thành rắn, ta cũng sẽ lấy lại thanh kiếm và thế vào đó cho con một cây búa cùn." Eragon xin lỗi và có vẻ như mắc cỡ hẳn đi, bà Rhunön thấy vậy bèn đưa thanh kiếm lại cho nó. Bà hỏi, "con có cố ý khiến lửa bốc cháy lên thanh kiếm không vậy?"

"Dạ không," Eragon nói mà không biết làm sao để giải thích chuyện vừa xảy ra.

"Nói một lần nữa đi." Bà Rhunön ra lệnh.

"Cái gì ạ?"

"Cái tên đó, cái tên thanh kiếm đó, nói lại đi."

Vừa cầm thanh kiếm cách xa người hết cỡ, Eragon vừa hét lên, "Brisingr!"

Một cột lửa phực lên bao trùm lấy lưỡi kiếm, sức nóng của nó phà lên mặt Eragon. Lần này Eragon cảm nhận được pháp lực của mình có bị rút đi một chút. Một lúc sau, nó dập tắt ngọn lửa không khói này.

Eragon lại kêu lên một lần nữa, "Brisingr!" Và lần này cũng vậy, lưỡi kiếm sáng mờ ánh màu lục, với ngọn lửa như quyện quanh như những cái lưỡi đang thè ra.

"À đây mới là một thanh kiếm vừa cho một Kỵ Sĩ và một con rồng!" Saphira hài lòng nói. "Thanh kiếm này phóng lửa dễ dàng như ta vậy."

"Nhưng ta đâu có cô ý phóng pháp lực!" Eragon phản đối. "Ta chỉ là gọi tên Brisingr và..." Nó vừa nói tới đó thì thanh kiếm lại phóng lửa ra, rồi nó lại phải dập tắt ngọn lửa tính ra là đã lần thứ bốn.

"Cho ta thử được không?" bà Rhunön hỏi, giơ tay về phía Eragon. Nó đưa bà thanh kiếm và bà ta cũng nói, "Brisingr!" Lưỡi kiếm như rung lên nhưng ngoài chuyện đó ra, nó cứ nằm đó vô tri vô giác. Bà ta chỉ lẳng lặng đứng đó suy nghĩ, rồi trả lại thanh kiếm cho Eragon nói, "ta chỉ có thể đưa ra hai giải thích cho sự kỳ diệu này. Một là vì con có tham gia vào việc rèn kiếm, con đã thấm vào thân nó với tính chất của con vì thế nó đã hòa hợp được với nguyện vọng của con. Một giải thích khác là con đã khám phá ra được cái tên thật của thanh kiếm. Có lẽ cả hai giải thích đều đã xảy ra. Sao cũng được, con đã chọn tốt lắm, Khắc Tinh của Tà Thần. Brisingr! Đúng lắm, ta thật thích cái tên này. Đây là cái tên rất tốt cho một thanh kiếm."

"Một cái tên rất tốt," Saphira cũng đồng ý.

Sau đó bà Rhunön đặt tay lên giữa lưỡi kiếm Brisingr và lẩm bầm một câu thần chú. Một chữ Lửa theo tiếng Thần Tiên hiện lên trên hai bên lưỡi kiếm. Bà cũng làm y như vậy cho vỏ kiếm.

Eragon lại cúi người chào vị nữ thần tiên này, cả nó và Saphira đều lộ vẻ chân thành cảm ơn với bà. Khuôn mặt già cả của bà Rhunön hiện lên một nụ cười, và bà dùng ngón cái chai sẵn rờ lên chân mày của mỗi đứa. "Ta rất mừng là ta có thể giúp đỡ các Kỵ Sĩ Rồng thêm một lần nữa. Đi đi, Khắc Tinh của Tà Thần. Đi đi, Vảy Sáng. Hãy quay lại nơi người Varden và khiến cho kẻ thù của các con trốn chạy trong sợ hãi khi bọn chúng nhìn thấy khả năng của thanh kiếm này."

Eragon và Saphira chào tạm biệt bà, rồi cả hai cùng nhau rời khỏi nhà bà Rhunön, Eragon ôm lấy thanh Brisingr trong tay như thể đang bế một em bé sơ sinh.

Chương 53

Chiến giáp

Một ngọn đèn cầy chiếu sáng bên trong căn lều vải len xám, ánh sáng này so với tia sáng mặt trời quả là nghèo nàn.

Roran đứng giang tay ra trong lúc Katrina thất lại phần hông của chiến áo chên bằng da dày mà cô may cho anh. Làm xong, cô vuốt nhẹ vạt áo cho thẳng ra những vết nhăn rồi nói, "Xong rồi. Xem có quá chật không?"

Anh lắc đầu nói. "Không."

Cô lấy giáp bó chân từ trên giường của bọn họ rồi quỳ xuống trước anh dưới ánh đèn cầy nhấp nháy. Roran đứng xem cô buộc phần dưới giáp ở chân anh. Cô bóp lấy phần cong của bắp chân trong lúc thắt chặt miếng giáp thứ hai, da thịt của cô truyền hơi ấm qua lớp vải quần của anh.

Rồi cô đứng lên quay về giường lấy nốt bộ giáp bọc tay của anh. Roran giơ tay thẳng ra về phía cô và nhìn vào mắt cô trong lúc cô cũng nhìn vào mắt anh. Cô từ từ chậm rãi xiết bộ giáp vào cánh tay anh, rồi rút lần tay từ khuỷu tay xuống cổ tay anh, nơi anh dùng tay mình nắm lấy tay cô.

Cô mỉm cười và kéo người ra khỏi bàn tay nắm giữ nhẹ nhàng của anh.

Sau đó cô lấy tới bộ áo giáp trên giường. Cô phải nhón chân nâng chiếc áo giáp dài này quá đầu anh trong lúc anh thọt hai tay vào ống tay áo. Các miếng giáp chạm nhau kêu leng keng khi cô rút tay cho bộ giáp rơi xuống vai anh phần dưới phủ ngang tới đầu gối của anh.

Cô lấy chiếc mũ da đặt lên đầu anh rồi buộc chặt dưới cằm. Cô lấy hai tay ôm lấy mặt anh một lúc, hôn anh một cái lên môi rồi lấy phần giáp cổ cản thận tuột qua phần mũ bảo vệ.

Roran vòng tay quanh eo lúc này đã lớn hơn của cô khi cô vừa quay người đi về phía giường khiến cô khựng người lại. "Hãy nghe anh nói,

anh sẽ không có chuyện gì hết." Anh ráng chuyển đến lòng yêu thương của mình đến cho cô qua thanh âm của giọng nói và sức mạnh của cái nhìn. "Đừng chỉ có ngồi đó một mình. Hãy hứa với anh. Đi tới chỗ thám Elain, bà có lẽ cần sự giúp đỡ của em. Bà ta đang bệnh còn cô con gái thì đã sắp sanh rồi."

Katrina ngẩng cằm lên, mắt cô rưng rưng nước mắt mà anh biết cô sẽ không nhỏ nước mắt cho tới khi anh rời khỏi. "Anh có phải đi trong hàng ngũ tiên phong không?" cô thăm thì.

"Có người phải đi thì chẳng thà để bản thân anh đi. Thay vì anh thì em muốn kiếm ai thay đây?"

"Ai cũng được... ai cũng được mà." Katrina nhìn xuống đất và im lặng một hồi, rồi cô lấy một chiếc khăn tay đỏ từ bên trong áo lót rồi nói, "Đây, hãy lấy vật yêu quý này của em, để cả thế gian này biết em tự hào về anh như thế nào." Rồi cô buộc chiếc khăn tay vào đai kiếm của anh. Roran hôn cô hai cái rồi thả người cô ra, cô lấy khiên và giáo của anh từ trên giường. Anh lại hôn cô lần thứ ba sau khi lấy những thứ cô trao, rồi mới dứt tay vào dây buộc của chiếc khiên.

"Nếu có chuyện gì xảy ra với anh..." anh bắt đầu nói.

Katrina để một ngón tay lên môi anh. "Shhh. Đừng nói về chuyện đó, đừng để nó thành sự thật."

"Thôi được." Anh ôm chặt cô lần cuối. "Bảo trọng."

"Anh cũng vậy."

Mặc dầu rất ghét phải rời khỏi cô, Roran nâng khiên lên và bước ra khỏi lều dưới ánh ban mai nhợt nhạt. Người, người lùn, giống Urgal thành từng hàng tây tiến đi ngang qua trại, hướng về phía cánh đồng đang bị giẫm nát nơi người Varden đang hội binh.

Roran hít một hơi dài của không khí lạnh buổi sáng sớm rồi đi theo bọn họ, trong lòng biết rõ anh em chiến sĩ đồng đội đang chờ anh tới. Khi anh tới cánh đồng, anh tìm tới sư đoàn Jörmundur và sau khi báo danh với Jörmundur, anh liền tới phía trước đoàn binh, chọn đứng kế bên Yarbog.

Tên người Urgal liếc mắt nhìn anh rồi lẩm bầm, "thật là một ngày tốt cho chiến trận"

"Thật là một ngày tốt."

Tiếng kèn thổi lên từ hàng đầu của người Varden khi mặt trời vừa lộ ra khỏi chân trời. Roran nâng giáo lên và bắt đầu chạy tới trước như mọi người xung quanh, dùng hết sức hú lên trong lúc rừng tên phóng xuống bọn họ còn đá cuội bay rít lên trên đầu theo mọi hướng. Ở phía trước mặt anh, lù lù hiện ra một bức tường đá cao tám mươi bộ.

Cuộc hãm thành Feinster đã bắt đầu.

Chương 54

Từ biệt

Từ nhà của Rhunon, Saphira và Eragon đã bay về nhà cây của mình. Eragon thu thập hành lý trong phòng, thảng yên cho Saphira, và sau đó trở lại chỗ ngồi thường ngày của mình trên lưng cô nàng. "Trước khi chúng mình đến vách núi Tel'naeir", nó nói, "còn một điều anh phải làm ở Ellesmera". "Phải làm? Em sẽ không hài lòng nếu em không làm". Saphira nhảy khỏi nhà cây. Cô ả lướt qua phòng phía tây cho đến khi số lượng các ngôi nhà bắt đầu giảm, sau đó cô ấy rẽ xuống để hạ cánh nhẹ nhàng trên một đường mòn hẹp phủ rêu. Sau khi hỏi han và tìm kiếm, theo lời dẫn đường của một thần tiên ngồi trên cành cây gần đó, Eragon và Saphira lại tiếp tục xuyên qua khu rừng cho đến khi họ đến một ngôi nhà một phòng nhỏ mọc lên từ góc cao của thân cây linh sam. Ngôi nhà nép mình vào thân cây cứ như bị một cơn gió thổi liên hồi ép chặt nó. Bên phía trái ngôi nhà là một ụ đất cao hơn Eragon một vài feet. Một dòng suối nhỏ đổ xuống bờ sông rồi trút tất cả vào một hồ nước trong veo trước khi đi khuất vào nơi sâu thẳm của khu rừng. Những cây phong lan trắng sắp thành hàng bên bờ hồ. Một gốc cây phình ra nhô khỏi bãi đất từ trong số những cành hoa mai mọc dọc theo bờ hồ, và ngồi trên cây là Sloan. Eragon im lặng, nó không muốn mất bình tĩnh với sự có mặt của ông ta. Lão hàng thịt mặc áo choàng màu nâu cam, bên trong là thời trang yêu tinh. Một dải băng đen nhỏ được quấn trên đầu lão, che đi lỗ hổng nơi đôi mắt không còn. Trong vạt áo của mình, lão nắm chặt một cây gậy dài mà lão đã vót bằng một con dao cong nhỏ. Khuôn mặt lão bị che phủ bởi nhiều nếp nhăn hơn Eragon từng nhớ, và trên cả bàn tay lẫn cánh tay của lão hẳn thêm nhiều sẹo mới, xám ngoét tương phản với vùng da xung quanh.

"Chờ ở đây nhé", Eragon vừa nói với Saphira vừa trượt khỏi lưng cô em rồng. Khi Eragon lại gần lão, Sloan dừng đẹo và đóng tai nghe. "Cút ra ngoài", lão quát. Không biết làm thế nào để phản ứng lại, Eragon dừng bước và giữ im lặng. Bằng tất cả sức lực quai hàm, lão vặn xoắn thân gỗ đang cầm, sau đó cắm phập đầu con dao vào thân cây trước mặt và nói: "Nguyên rửa mài. Mài có thể để tao lại một mình với ngày tàn

của tao vài giờ không? Tao không muốn nghe bất kì lời nào của mày, càng không bận tâm đến những gì mày hỏi tao, tao sẽ không bao giờ thay đổi suy nghĩ. Bây giờ thì rút đi. Tránh xa tao ra." Lòng thương hại và sự giận dữ cùng lúc khuấy đảo trong Eragon, nhưng đồng thời cũng tồn tại một ý thức đòi chuyển đổi cái nhìn với một người để hẳn ta dần trưởng thành lên, và sự sợ hãi cùng với sự căm ghét tầm thường phải bị ném đi để tiếp nhận một cuộc đời. "Ông có thoải mái không?" Eragon nói bằng cổ ngữ, âm vang trong veo như ánh sáng, như một lời ca du dương. Sloan bật ra một tiếng gầm phẫn nộ: "Mày biết tao không hiểu miệng lưỡi của mày, và tao cũng không muốn phải học nó. Những từ ngữ rung lên trong tai tao dài hơn những gì chúng phải có. Nếu mày không nói ngôn ngữ của cuộc đua, thì sau đó không cần nói gì với tao." Bất chấp lời khẩn cầu của Sloan, Eragon vẫn không lặp lại câu hỏi bằng ngôn ngữ thông thường, nhưng cũng không bỏ đi. Với một lời chửi rủa, Sloan lại vót gậy. Hơn vài phút sau, với một giọng nói yếu ớt, Sloan nói: "Mày nói đúng, có nhiều thứ để làm với đôi tay và một khối óc minh mẫn. Đôi khi...Đôi khi tao gần như có thể quên đi những gì tao đã mất, nhưng kí ức luôn hiện về, và tao cảm thấy dường như tao đang bóp nghẹt trái tim mình...Tao sung sướng khi được mài sắc một con dao. Con dao của một người đàn ông phải luôn luôn sắc bén." Eragon nhìn lão hơn một phút, rồi sau đó nó đi đến nơi Saphira đang chờ. Dường như nó đang tự dứt mình ra khỏi nỗi buồn, nó nói: "Sloan hình như đã không thay đổi quá nhiều". Và Saphira đáp lại: "Anh không nên mong chờ ông ấy trở thành một người hoàn toàn khác trong một thời gian ngắn. Không, nhưng em hi vọng rằng ông ấy sẽ học được nhiều điều từ sự khôn ngoan ở đây, tại Ellesmera và có thể ông ấy sẽ ăn năn về tội lỗi của mình. Nếu ông ta không thừa nhận lỗi lầm, Eragon, không gì có thể ép buộc ông ấy. Trong vô vàn sự kiện, anh đã làm hết sức có thể cho ông ta. Còn bây giờ ông ấy đành phải đi tìm một con đường để hóa giải tất cả mọi thứ cho mình. Nếu không, ông ta sẽ chỉ tìm thấy sự thanh thản vĩnh viễn ở chốn âm ty." Từ căn nhà của lão Sloan, Saphira phóng lên trên rặng cây xung quanh, trực chỉ hướng bắc mà bay đến vách núi Tel'naeir, cố sức đập cánh mạnh nhất mà cô ấy có thể. Mặt trời lúc bình minh lóe sáng nơi chân trời, tỏa những tia nắng xuống mặt nước, trên những hàng cây tạo thành những vệt sáng kéo dài về phương tây giống như lá cờ đuôi nheo màu đỏ tía. Saphira tiếp tục bay theo hướng ngôi nhà gỗ thông của sư phụ Oromis, nơi mà người và Glaedr đang chờ. Eragon giật mình khi thấy Glaedr đang đeo một bộ yên giữa hai cánh,

còn sư phụ Oromis thì mặc một bộ quần áo đi đường với áo choàng xanh lơ và xanh lá cây, cùng với áo giáp vàng chằng dây nổi trên cánh tay. Ông cầm một cái khiên tạo hình kim cương buộc dây đeo theo hình thập tự giá, bên tay trái ông là cây trượng với một cái tay cầm cổ xưa, đeo quanh thắt lưng là dây lưng màu đồng treo thanh kiếm Naegling. Với một cơn gió mạnh quạt từ cánh cô nàng, Saphira đáp xuống trên bãi cỏ ba lá xanh. Cô ả thè lưỡi nếm không khí trong khi Eragon nhẹ nhàng trượt xuống mặt đất. "Có phải các sư phụ định bay cùng chúng con tới Varden?" Saphira hỏi. Chót đuôi của ả run lên vì kích động. "Chúng ta sẽ bay với các con đủ xa để đến vành đai của Du Weldenvarden, như con đường của chúng ta phải phân ra", Oromis nói. Thất vọng tràn trề, Eragon tiếp tục hỏi: "Rồi sư phụ sẽ trở về Ellesmera?". Oromis lắc đầu. "Không, Eragon, sau đó chúng ta sẽ tiếp tục tiến đến thành phố Gil'ead." Saphira huýt gió kkinh ngạc, trong khi một cảm xúc len lỏi trong đầu Eragon. "Tại sao lại là Gil'ead?", nó hỏi một cách hoang mang. "Bởi vì Islanzadí và quân đội của bà đã hành quân đến đó từ Ceunon, và họ đang chuẩn bị vây thành", Glaedr nói. Thật bất thường, một ý nghĩ lướt qua chống lại sự sáng suốt của Eragon. "Nhưng anh và sư phụ Oromis có thể không để lộ tung tích trong lòng Đế quốc không?", Saphira hỏi. Oromis khép hờ đôi mắt trong giây lát, trông ông đầy sự cố gắng một cách bí ẩn. "Thời gian ẩn dật đã qua, Saphira. Glaedr và ta đã dạy cho hai con mọi thứ chúng ta có thể bằng cách vắn tắt nhất trong khi các con học từ chúng ta. Đó là cách giảng dạy ngắn nhất khi so sánh với những gì các con sẽ có thể nhận được từ một vị tiên bối, nhưng quy định ra sao về những sự kiện đang thúc giục chúng ta, chúng ta thật may mắn vì có thể dạy các con nhiều hơn những gì chúng ta đã làm. Dù sao Glaedr và ta đã thật sự mãn nguyện rằng các con giờ đây đã biết mọi thứ có thể giúp các con đánh bại Galbatorix. Từ đó, bởi vì dường như không chắc chắn rằng mỗi người trong các con sẽ có cơ hội để trở lại đây cho những chỉ dẫn xa hơn trước khi kết thúc cuộc chiến, và từ lúc đó chiến trường dường như đang ngang bằng ở thế giằng co, nên sẽ luôn luôn là những chỉ thị cho những con rồng và Kị sĩ của chúng, trong khi Galbatorix vẫn âm thầm làm nóng trận chiến, chúng ta đành phải quyết định rằng chúng ta không thể kéo dài những lí do để tiếp tục sống ẩn cư trong Du Weldenvarden. Đó là tối quan trọng khi chúng ta giúp đỡ Islanzadí và Varden chống lại Galbatorix còn hơn chúng ta lưu lại đây hưởng thụ cuộc sống nhàn rỗi thoải mái trong khi chờ một Kị sĩ và một con rồng khác tìm kiếm chúng ta." "Khi Galbatorix biết được chúng ta vẫn còn

sống, nó sẽ làm sụp đổ lòng tin của hắn, và hắn sẽ không biết có còn những kị sĩ và những con rồng khác vẫn đang sống sót ngoài những cố gắng của hắn nhằm tiêu diệt họ hay không. Cũng như hiểu biết về sự tồn tại của chúng ta sẽ ủng hộ cho tinh thần của người lùn và Varden, đồng thời cũng chống lại hiệu quả nhiều bất lợi từ sự xuất hiện của Murtagh và Thorn ở Cánh đồng cháy có thể có trên những cương quyết của những chiến binh. Và nó có thể làm tăng nhanh số tân binh mà Nasuada thu nhận từ đế quốc." Eragon liếc nhìn thanh Naegling và nói: "Chắc chắn rồi, dù vậy, thưa sư phụ, người không nên mạo hiểm vào trận chiến này". "Tại sao không nên?", Oromis hơi nghiêng đầu tỏ vẻ thăm dò. Bởi lẽ nó không muốn làm cho Oromis và Glaedr phật lòng, nên Eragon không dám chắc phải trả lời như thế nào. Suy nghĩ hồi lâu, nó nói: "Tha lỗi cho con, thưa sư phụ, nhưng sư phụ sẽ chiến đấu ra sao khi người không thể niệm những câu thần chú đòi hỏi quá nhiều nội lực? Mà còn những cơn đau nào nữa mà người phải gánh chịu? Nếu như xung đột giữa trận đấu thì nó có thể chứng minh là gây nguy hại đến tính mạng của thầy". Oromis đáp lại: "Như con đã biết, với tình hình hiện nay, chỉ có sức mạnh đặc biệt mới quyết định phần thắng thuộc về ai khi 2 pháp sư đọ sức tay đôi. Ngay cả như vậy, ta cũng đã có tất cả sức mạnh ta cần tại đây, trong viên đá quý của thanh gươm Naegling". Và ông ấy khẽ chạm tay vào viên kim cương màu vàng kim trên chuôi kiếm. "Một trăm năm về trước, Glaedr và ta đã tích trữ một số lượng lớn nội lực dư thừa vào viên đá quý này, cũng giống như một số kị sĩ khác trữ năng lượng của mình vào ngọc thạch vậy, nó tăng thêm sau mỗi tuần, từ khi một số thần tiên của Ellesmera đến thăm ta tại đây và chuyển giao sức mạnh sống của họ vào viên kim cương để họ khỏi giết chết chính mình. Số năng lượng chứa đựng bên trong viên đá này cực kì khủng khiếp, Eragon ạ! Với nó, ta có thể dịch chuyển hoàn toàn cả một ngọn núi. Nó là một vật phẩm nhỏ, sau đó dựa vào Glaedr và chính nội lực của ta lấy từ thanh kiếm cùng với cây thương và cung tên, hay ngay cả từ việc quăng những viên đá cuội như 1 phương tiện để vây hãm. Như mong muốn của ta, ta đã gắn bó cả cuộc đời vào viên đá trong Naegling, vì vậy nó sẽ bảo vệ ta khỏi mọi hiểm nguy khi ta cạn kiệt công lực trên chiến trường. Vậy nên, như con thấy, Eragon, Glaedr và ta đã có quá nhiều trợ lực rồi". Bị thuyết phục, Eragon lắc đầu rồi lầm bầm, "Vâng, thưa sư phụ".

Oromis thể hiện một cử chỉ nhẹ nhàng làm dịu đi bầu không khí. "Ta cảm kích trước tấm lòng của con, Eragon, con đã đứng, chiến tranh

luôn ẩn chứa hiểm nguy cận kề, và ngay cả một chiến binh cừ khôi nhất cũng có thể tìm thấy cái chết đang chờ đợi anh ta giữa sự điên cuồng rực lửa của chiến trường. Dù thế nào thì lí do của chúng ta cũng là điều xứng đáng. Nếu như Glaedr và ta có tử trận thì chúng ta cũng vui lòng, bởi vì bằng sự hi sinh chúng ta có thể giải thoát cho Alagaesia khỏi bóng tối từ đế chế bạo ngược của Galbatorix". "Nhưng nếu thầy chết", Eragon hạ giọng, "kể cả khi giết được Galbatorix và cứu thoát được trứng rồng cuối cùng, vậy thì ai sẽ huấn luyện con rồng và Kị sĩ đó". Eragon kinh ngạc khi Oromis mở rộng vòng tay ôm chầm lấy nó. "Nếu điều đó xảy đến", nói như một thần tiên, khuôn mặt ông trở nên nghiêm nghị, "thì trách nhiệm đó sẽ thuộc về con, Eragon, và con nữa, Saphira, hãy đào tạo Kị sĩ và rồng mới theo con đường mà chúng ta đã truyền dạy cho các con. Ah, đừng có nhìn ta nghiêm trọng thế, Eragon. Con sẽ không đơn độc đâu. Ta chắc rằng Islanzadi và Nasuada sẽ trở thành những cố vấn khôn ngoan nhất giúp cho con hoàn thành nhiệm vụ của chúng ta". Một cảm xúc lạ kì làm cho Eragon mơ hồ lo ngại. Nó đã đủ lớn để có thể được coi như một người đàn ông trưởng thành, nhưng chẳng bao giờ như thế, lúc này nó biết nó đang cảm thấy chưa sẵn sàng rời bỏ nơi đây. Hình như có vấn đề nằm ngoài dự tính của nó. Ngay từ đầu, Eragon đã biết rằng một ngày nào đó nó sẽ trở thành thế hệ tiền bối, và khi đó nó sẽ không chỉ là một người dẫn đường để dẫn dắt thế hệ kị sĩ tiếp theo. Cổ họng nó nghẹn đắng. Rời tay khỏi Eragon, Oromis khoát tay chỉ Hỏa Kiếm, rồi đặt thanh gươm vào tay nó và nói, "Toàn thể khu rừng đã rung động khi con đánh thức cây Menoa, Saphira, và phân nửa thần tiên trong Ellesmera đã tìm gặp Glaedr và ta với lời thỉnh cầu cho phép họ giúp sức cho con. Hơn nữa, chúng ta đã phải can thiệp giúp nhân danh con với Gilderien Khôn Ngoan để ngăn không cho ông trừng phạt con vì đã sử dụng đến biện pháp mạnh". "Con sẽ không xin lỗi", Saphira nói. "Chúng con không còn thời gian để chờ cho một việc quá nhẹ nhàng". Oromis hơi nghiêng đầu. "Ta hiểu, và ta không phê bình con, Saphira. Ta chỉ muốn con nhận thấy hậu quả của việc con đã làm". Trong khi ông nói, Eragon đưa thanh kiếm mới của mình cho Oromis, nó nắm chặt tay trong khi ông tiên xem xét thanh gươm. "Rhunon đã chiến thắng chính mình", Oromis khẳng định. "Rất hiếm khi có một vũ khí nào, kiếm hoặc các loại vũ khí sắc bén khác, có thể được như thế này. Con thật may mắn khi được sử dụng lưỡi kiếm hoàn hảo này, Eragon". Cặp chân mày sắc nét của ông nhướng lên khoảng 1 inch khi ông đọc thấy cái tên khắc trên lưỡi kiếm. "Brisingr, một cái tên rất thích hợp cho

thanh kiếm của một Kị sĩ Rồng". "Vâng", Eragon nói. "Nhưng vì một số nguyên nhân, mỗi khi con gọi tên nó thì lưỡi kiếm cứ thỉnh thoảng rơi vào lúc nói...", nó ngập ngừng thay vì nói câu thần chú lửa - "cái đó dĩ nhiên là Brisingr trong Cổ ngữ" - nó nói, "bốc cháy". Chân mày của Oromis lại nhướng lên cao hơn nữa. "Thực sao? Vậy Rhunon đã giải thích hiện tượng kì bí này chưa?" Oromis hỏi đồng thời ông trả lại Brisingr cho Eragon. "Vâng, thưa Sư phụ", Eragon nói và sau đó nó thuật lại 2 giả thuyết của Rhunon. Ngay khi nó kết thúc, Oromis rì rầm: "Ta tự hỏi...", rồi cái nhìn của ông trượt khỏi Eragon hướng tới nơi chân trời xa xăm. Oromis chậm rãi lắc đầu, và đôi mắt xám của ông lại tập trung vào Eragon và Saphira. Khuôn mặt ông trở nên nghiêm nghị hơn. "Ta sợ rằng ta phải để lòng kiêu hãnh của ta nói cho con. Glaedr và ta không thể giúp con được, nhưng không, như con đã chỉ ra, Eragon, là chúng ta hoàn toàn vô dụng. Glaedr bị thương tật, còn chính ta thì suy yếu. Có thể nói là chẳng còn gì, và ta đã phải tự gọi mình là người "tàn mà không phé". Sự bất lực của chúng ta không thành vấn đề nếu kẻ thù chỉ là người. Ngay cả trong hoàn cảnh hiện nay, chúng ta cũng có thể giết chết 100 người thường, 100 hay 1000, cái đó chỉ là số nhỏ. Dù sao đi nữa, kẻ thù của ta là những địch thủ nguy hiểm nhất trên mảnh đất này mà ta luôn phải đương đầu. Quá nhiều thứ ta không muốn thừa nhận, nhưng Glaedr và ta là những kẻ tàn phé, và nhiều khả năng chúng ta sẽ không thể sống sót khi đã tham gia vào trận chiến. Chúng ta đã sống rất lâu, đã phải chịu sự đè nặng của nỗi đau thế kỉ, nhưng hai con còn trẻ và tràn đầy hi vọng vào tương lai, và ta tin rằng sự can trường của các con sẽ đánh bại Galbatorix và đem lại cuộc sống tự do cho những người khác". Oromis thoáng nhìn Glaedr, và nét mặt ông tiên bồng trở nên nghiêm trọng. "Từ đó, số mệnh giúp bảo đảm sự tồn tại của chúng ta, và như một sự phòng ngừa cho cái chết bất ngờ, Glaedr, với sự chúc phúc của ta, quyết định để...". "Ta đã quyết định", Glaedr nói, "đưa cho các con trái tim trong trái tim của ta, Saphira Vảy Sáng, Eragon-Khắc tinh của tà thần". Sự kinh ngạc của Saphira không ít hơn gì so với Eragon. Cùng nhau chúng nhìn chăm chăm vào con rồng vàng uy nghiêm cao vượt hơn hẳn chúng. Saphira nói, "Sư phụ, có thể thầy đã đề cao chúng con trên lời nói nhưng...Thầy có chắc rằng muốn giao trái tim của thầy cho chúng con?". "Ta chắc chắn", Glaedr nói và khế hạ cái đầu khổng lồ xuống cho đến khi đôi mắt rồng nhìn thẳng Eragon. "Với nhiều nguyên do, ta chắc chắn. Nếu con nắm giữ trái tim của ta, con sẽ có thể giao tiếp với Oromis và ta mà không khoảng cách nào đủ xa để ngăn trở, và ta có

thể hỗ trợ con với sức mạnh của ta bất cứ khi nào con gặp khó khăn. Và nếu như Oromis và ta gục ngã trên chiến trường thì kiến thức và kinh nghiệm của chúng ta, cũng như sức mạnh của chúng ta sẽ được chuyển giao cho con. Trong thời gian dài ta đã cân nhắc quyết định của mình và ta tin chắc rằng nó đúng". "Nhưng nếu sự phụ Oromis chết", Eragon hạ giọng, "Thầy có thực sự muốn sống khi không có ông không, Và với một Eldunari?". Glaedr quay đầu lại, đôi mắt bao la nhìn thẳng vào Eragon. "Ta không hề mong muốn rời bỏ Oromis, nhưng dù cho bất kỳ điều gì xảy đến, ta sẽ tiếp tục làm tất cả những việc mà ta có thể để lật đổ Galbatorix từ ngai vàng của hắn. Đó là mục tiêu duy nhất của chúng ta, và cái chết sẽ không thể ngăn cản chúng ta theo đuổi nó. Ý nghĩ mất Saphira sẽ rất kinh khủng đối với con, Eragon, và đúng như vậy. Hơn nữa, Oromis và ta đã mất nhiều thế kỷ để hòa hợp giữa chúng ta và đó là sự thật dường như không thể tránh khỏi. Nếu chúng ta sống đủ lâu, kết quả tất yếu có thể xảy đến là một trong hai chúng ta sẽ chết. Đó không phải là một ý nghĩ hạnh phúc nhưng đó là sự thật. Như một qui luật vận động của thời gian". Thay đổi thái độ, Oromis nói: "Ta không thể giả vờ như ta đã không hề quan tâm tới nó, nhưng mục đích của cuộc sống là không làm cái chúng ta muốn nhưng cần cái mà chúng ta làm. Đó là cái mà định mệnh yêu cầu chúng ta". "Vì vậy giờ đây ta hỏi con", Glaedr nói, "Saphira Vảy Sáng và Eragon - Khắc tinh của tà thần, các con sẽ chấp nhận món quà của ta và làm tất cả để thừa kế nó chứ?". "Con chấp nhận", Saphira nói. "Con chấp nhận", Eragon đáp lời sau khi lưỡng lự một vài giây. Sau đó Glaedr quay đầu lại. Những bắp thịt và cơ bụng của anh rùng co lại, siết chặt trong vài giây, yết hầu của rồng vàng bắt đầu co giật như có thứ gì bị hóc trong đó. Mở rộng thế đứng, rồng vàng duỗi dài cổ, mọi đường gân trên cơ thể anh chằng căng cứng bên dưới lớp vảy lông lánh. Cổ họng Glaedr uốn cong, giãn ra và giảm tốc cho tới khi kết thúc, anh rồng hạ thấp đầu xuống trước mặt Eragon, nóng, luồng khí cay xè phả ra từ cái dạ dày to lớn của anh ta. Eragon nhìn chéch sang bên và cố gắng không che miệng. Nó nhìn chằm chằm vào sâu trong miệng Glaedr, Eragon nhìn thấy cổ họng rồng co nhỏ lại một vài giây, và sau đó một vật ánh vàng lấp lánh xuất hiện giữa những nếp gấp của lưỡi. Một lát sau, một vật thể tròn đường kính khoảng bằng 1 feet trượt xuống trên cái lưỡi đỏ thẫm của Glaedr và rơi nhanh ra khỏi miệng rồng, Eragon gần như bắt trượt nó. Tay nó nắm chặt lấy viên đá trơn tuột, nằm giữa vũng nước miếng là Eldunari, Eragon thở hổn hển và lão đảo ngã lùi về phía sau, thỉnh thoảng như cảm thấy mọi suy nghĩ và cảm xúc

của Glaedr cũng như tất cả cảm giác trên cơ thể anh ta. Lượng thông tin ồ ạt trào ra như là sự kết thúc việc giao cảm giữa chúng. Eragon đã mong chờ nhiều hơn thế, nhưng nó bị sốc lúc nhận thấy mình đang nắm giữ toàn bộ tâm hồn của Glaedr giữa 2 bàn tay. Glaedr chùn bước, lắc nhẹ đầu, nét mặt anh rùng rợn đau đớn như bị đâm, và nhanh chóng quay về bảo vệ ý nghĩ khỏi Eragon, mặc dù Eragon vẫn còn mơ hồ nhận thấy một vài dòng suy tưởng còn lại thoáng qua của sự chuyển đổi ý thức, cũng như muôn vàn cung bậc màu sắc trong cảm xúc của Glaedr. Eldunari tự nó giống như 1 viên ngọc hoàng kim khổng lồ.

Bề mặt của nó âm áp và lấp lánh trăm ngàn cạnh sắc, phản chiếu vô vàn tia nắng nhảy múa, và đôi khi còn phát ra một vài tia sáng lấp lóe từ những khía cạnh chéch nghiêng. Trung tâm của Eldunari rực cháy một ngọn lửa chói sáng rực rỡ, giống như được phát ra từ một chiếc đèn lồng, ánh sáng tỏa ra đều đặn và chậm rãi như một phách nhạc hiền hòa dịu êm. Từ cái nhìn đầu tiên, nguồn sáng đã xuất hiện không hề biến đổi, nhưng một lúc sau khi Eragon nhìn kĩ thì nhiều chi tiết nó chưa thấy mới bắt đầu lộ ra: những xoáy lốc nhỏ và những dòng chảy xoắn ốc cuộn tròn hỗn độn theo nhiều hướng ngẫu nhiên như thật, một lớp màn bụi đen như mơ hồ chuyển động trong nó, sự xao động của những tia sáng lóe lên không lớn hơn cái đầu đinh ghim chói rực trong khoảnh khắc, rồi sau đó mờ dần trở lại vào bên trong mặt đá. Nó sống. "Đây", Oromis nói và xé một mảnh vải để bọc lấy viên ngọc trên tay Eragon. Để yên tâm, nó ngừng giao cảm với Glaedr và đặt Eldunari vào túi, tay nó cẩn thận không chạm vào viên ngọc. Vẫn còn một vài chấn động, Eragon nắm chặt viên Eldunari bọc vải trong túi nó và nó lạnh gáy khi biết rằng tay mình đang nắm lại quanh bản chất linh hồn của Glaedr; nó sợ cái mà có thể xảy đến với nó nếu nó cho phép trái tim trong trái tim vượt ra ngoài tầm kiểm soát của nó.

"Ta đã nghe nữ hoàng Islanzadí nói rằng Nasuada đang bao vây thành phố Feinster, và quân Varden đang rất cần sự giúp đỡ của con."

"Chúng ta đã ở Ellesméra quá lâu rồi." Saphira nói.

"Dĩ nhiên." Glaedr đáp lại, nhưng cần thiết phải như thế.

Không làm mất thời gian, Oromis nhảy lên chân trước còn lại của Glaedr và buộc yên." Khi chúng ta bay." Oromis gọi với xuống Eragon "chúng ta sẽ ôn lại tất cả những gì con đã học trong suốt thời gian đến đây lần này."

Eragon bước tới Saphira và cẩn thận trèo lên cổ cô ả, bọc trái tim của Glaedr bằng một miếng vải mềm và bỏ nó vào một cái túi vải trên yên một cách cẩn thận. Sau đó dùng dây đai thắt chặt chân của nó giống như Oromis vẫn làm. Phía sau nó có thể cảm thấy một luồng năng lượng đều phát ra từ Eldunari.

Glaedr đi tới mỏm của vách núi dựng đứng Tel'naeir và mở đôi cánh khổng lồ ra. Đất đá rung lên khi Glaedr nhảy lên hướng tới những đám mây. Không khí lạnh là Glaedr rùng mình khi vẫy đôi cánh, thoát ra xa rừng cây xanh bạt ngàn. Eragon nắm chặt cái mấu phía trước nó khi Saphira tung mình lên đuổi theo, lao vút lên khoảng không rồi rơi xuống vài trăm feet sau cú bổ nhào trước khi cô ả bay tới bên cạnh Glaedr.

Glaedr tỏ ra là kẻ chỉ huy khi hai con rồng hướng về phía nam. Thi nhau bứt tốc độ, chẳng mấy chốc chúng đã vượt ra khỏi khu rừng.

Saphira rướn cổ và rống lên một tiếng. Phía trước Glaedr cũng có phản ứng tương tự. Tiếng rống dữ tợn của chúng vang vọng khắp 1 vùng trời làm những chú chim phía dưới sợ hãi bay nháo nhác.

Chương 55

Chuyến bay

Từ Ellesmera, Saphira và Glaedr bay không nghỉ trên bầu trời của khu rừng cổ, cao vượt lên những cây thông cổ thụ. Sau khi bay qua khu rừng, Eragon thấy 1 cái hồ nổi thông với 1 dòng sông lượn quanh co. Đôi lúc nó nhìn thấy những đàn hoẵng nhỏ tụ họp bên bờ sông, và những con thú ngược mắt kinh ngạc nhìn rông bay qua. Trong suốt hành trình, dù vậy lúc nào Eragon cũng chỉ chú ý một chút đến cảnh vật xung quanh, bởi vì nó đang bận đọc thuộc lòng trong trí mọi từ cổ ngữ mà Oromis đã dạy nó, bởi nếu nó mà quên mất chúng hoặc là mắc lỗi phát âm thì Oromis sẽ liên tục lặp lại từ đó cho tới khi nó nhớ. Họ đến bìa rừng Du Weldenvar lúc chiều muộn của ngày đầu tiên. Tại đó, ngay trên ranh giới giữa khu rừng và đồng cỏ, Glaedr và Saphira liệng vòng cung, Glaedr nói: "Giữ an toàn cho trái tim mình, Saphira, và ý nghĩ cũng vậy". "Sẽ mãi như vậy, thưa sư phụ", Saphira đáp lời. Oromis xuống khỏi lưng rông, "Cầu chúc những cơn gió nâng cánh cho các con, Eragon, Saphira! Đến lần tới chúng ta gặp lại, hãy là ở trước cổng thành Urubaen". "Cầu chúc những cơn gió lạnh cũng đến với thầy!" Eragon chào đáp lại. Sau đó Glaedr bay về khu rừng phía tây, theo đường đến bắc hồ Isenstar, và từ đó thẳng đến Gil'ead trong khi Saphira tiếp tục bay về phương nam theo chỉ định trước đó. Saphira bay suốt đêm, chỉ dừng lại 1 lần để uống nước, vì thế nên trong suốt thời gian đó Eragon chỉ có thể co duỗi chân để thư giãn một chút. Khác với chuyến bay đến Ellesmera, bọn nó bị ngược gió thì lúc này thì không khí lại rất mát lạnh và êm dịu cứ như cả thiên nhiên cũng thiết tha muốn chúng nó trở lại với Varden. Đến hoàng hôn ngày thứ 2, chúng nó đã vào sâu trong sa mạc Hadarac và thẳng đường về phía nam dọc theo bề ngang của Đế quốc. Và lại một lần nữa bóng tối nhận chìm mặt đất, bầu trời bị ghi chặt trong cái thăm thẳm của đêm đen, khiến cho tầm nhìn của Saphira và Eragon bị hạn chế bởi những cồn cát hoang vu cao hơn rất nhiều những cánh đồng xanh rì của Đế quốc. Hành trình của chúng như được kết thúc khi đến giữa Uru'baen và hồ Tudosten trên đường đến thành phố Feinster. Sau khi bay suốt 2 ngày 2 đêm không ngủ, Saphira đã mệt,

không thể bay tiếp nữa. Sà xuống 1 bụi cây Bu-lô trắng to bằng cái ao, cô nàng nằm dài trong bóng cây rồi chớp mắt vài tiếng trong khi Eragon canh gác và luyện tập kiếm thuật với thanh Brisingr. Mãi từ khi chúng chia tay với Oromis và Glaedr, Eragon cứ cảm thấy một mối lo mơ hồ đến mức trở nên rắc rối làm cho nó phải suy nghĩ xem cái gì đang chờ đợi nó và Saphira ở Feinster. Nó biết rằng họ đã được bảo vệ tốt hơn từ cái chết và thương tích, nhưng khi nó nghĩ về Cánh đồng cháy và đến trận chiến tại Farthen Dur, và khi nó nhớ đến hình ảnh máu phụt ra dữ dội từ chân tay hay tiếng thét của người bị thương cùng với màu trắng nóng của lưỡi kiếm của nó lia trên da thịt, ruột Eragon quặn thắt và từng thớ thịt trên người nó kích động với nguồn nội lực bị nén lại, và nó không biết có nên đấu tranh với tất cả chiến binh trên mảnh đất này không hay là nên trốn chạy và ẩn nấp trong hang tối. Sự sợ hãi chỉ tệ hơn khi nó và Saphira lại tiếp tục hành trình dần sâu vào con đường của 1 chiến binh hành quân trên những chặng đường xa. Ở đây vào lúc này, những cột khói xám đang bay lên từ những ngôi làng bị đánh phá. Quang cảnh hủy diệt bữa bãi làm nó phát ốm. Quay đi, nó cố gắng không nhìn cho đến khi thấy được sự thông suốt tinh thần che mờ mắt nó như vết chai trắng trên khớp đốt ngón tay. "Một chút nữa", Saphira nói, suy nghĩ của cô ả chậm rãi và mệt mỏi, "Chúng ta đã hoàn thành trước kì hạn. Đừng cho phép bất kì cái gì làm xáo trộn tâm trí anh". Hồi hận rằng nó đã làm cô ả thức giấc, nó nói, "Anh xin lỗi...Anh sẽ để ý hơn". Eragon hít và quệt cái sống mũi lạnh cóng bằng cổ tay áo. "Đôi khi anh ước rằng anh đã thích thú với trận chiến nhiều như anh đã từng chiến đấu. Sau đó nó sẽ trở nên dễ dàng hơn". "Nếu anh làm thế", cô ả đáp, "toàn thể thế giới sẽ phải thu mình lại dưới gót giày của chúng ta, bao gồm cả Galbatorix. Nhưng không, sẽ tốt hơn nếu anh không chia sẻ tình cảm của em trong máu. Chúng ta cân nhắc mọi quyết định, Eragon,...Một phần của chúng ta là khiếm khuyết, nhưng ở bên nhau chúng mình là hoàn thiện. Còn bây giờ thì rũ sạch suy nghĩ của anh đi, về cái ý nghĩ tệ hại đó, và hãy nói cho em 1 câu đố giúp em tỉnh táo". "Rất sẵn lòng", nó nói sau khi suy nghĩ một vài giây:

"Tôi có màu đỏ, xanh, vàng và mọi màu sắc khác của cầu vồng. Tôi dài và ngắn, mập và ốm, tôi thường cuộn tròn khi ngủ. Tôi có thể ăn 100 con cừu khi đói. Tôi là gì?".

"Một con rồng, đương nhiên", cô ả trả lời không do dự.

"Sai, một cái thảm len".

"Không thể tin được!".

Ngày thứ 3 trong chuyến hành trình của chúng qua đi chậm chạp trong lo âu, chờ đợi khắc khoải. Chỉ có tiếng đập cánh của Saphira, nhịp thở đều đặn của cô ả, và tiếng rít ào ào của gió làm ù tai Eragon. Chân nó đau nhức vì ngồi trên yên rồng quá lâu, nhưng sự khó chịu của nó không thể so sánh với Saphira, từng thớ thịt trong người cô ả như bị đốt cháy. Tuy vậy nhưng cô nàng vẫn kiên trì chịu đựng không 1 lời phàn nàn, và để từ chối lời đề nghị của nó nhằm xoa dịu cơn đau bằng thân chú, Saphira nói: "Anh sẽ cần dùng đến chúng khi mình đến nơi". Vài tiếng sau trời chạng vạng tối, Saphira chao đảo và hạ thấp xuống một vài feet, lắc lư một cách mệt mỏi. Eragon ngồi thẳng dậy, đề cao cảnh giác, và nhìn quanh tìm kiếm mọi dấu hiệu chứng tỏ là nguyên nhân quấy rầy, nhưng nó chỉ thấy 1 màn đen mịt mù bên dưới và bầu trời lấp lánh ánh sao trên đầu. "Em nghĩ chúng ta vừa tới sông Jiet", Saphira nói. Không khí ở đây mát và ẩm. Fenster không còn xa nữa. "Em có thể tìm thấy thành phố trong đêm tối không? Chúng mình sắp tới nơi rồi. Anh muốn quan sát nó từ trên cao. Hình như là 100 dặm nữa về phía bắc hay phía nam gì đó! Không, chúng ta không thể. Trực giác của anh không thể nhầm được, nhưng chắc ngoài chúng ta ra còn rất nhiều sinh vật sống khác. Nếu như bản đồ thần tiên chính xác, thì chúng mình không thể hạ cánh quá xa hơn 50 dặm về phía bắc hay nam của Fenster, ở độ cao này bọn mình có thể nhìn bao quát thành phố từ trên cao. Chúng ta còn có thể nhìn thấy khói từ bếp lò của người dân trong thành và còn nhiều điều khác nữa". Sau đêm nay, khi chỉ còn vài giờ nữa là tới bình minh, mặt trời đỏ rực nhô ra từ phía đông đường chân trời. Nhìn nó, Eragon quay qua kiểm tra lại áo giáp trong túi yên rồi mặc vào người cùng với mũ chiến đấu và đeo xà cạp bảo vệ tay. Ước gì lúc này nó có 1 cái khiên, nhưng nó đã để quên khiên của nó ở Varden trước khi đến núi Fathendur với Nar Garzhvog. Sau đó nó thò tay vào túi đồ lục lọi cho đến khi tìm thấy bình rượu bạc mà sư phụ Oromis cho nó. Chiếc bình kim loại mát lạnh khi chạm vào.

Chương 56

Hỏa kiếm

Saphira gập cánh sát mình và bỏ nhào xuống, nhắm những tòa nhà tối tăm trong thành phố mà phi đến. Eragon cúi sát đầu để tránh những cơn gió mạnh tạt vào mặt. Cả thế giới như quay cuồng, Saphira lượn sang bên phải để tránh những mũi tên bắn lên từ dưới mặt đất.

Tứ chi của Eragon nặng trĩu khi Saphira lắc mạnh thoát ra khỏi cú bỏ nhào. Rồi cô ả lấy lại thăng bằng, sức nặng đè lên Eragon biến mất. Thật lạ, những tiếng la hét inh ỏi, tiếng rít gió của những mũi tên bay sượt qua chúng, Eragon cố gắng làm chệch hướng chúng.

Bỏ nhào xuống ngay bên ngoài những bức tường thành, Saphira gầm lên quật mạnh cái đuôi và những chiếc móng vuốt xô ngã đám lính trong sự hoảng sợ tột cùng, làm chúng rơi khỏi bờ tường ngã xuống mặt đất phía dưới cách chừng 80 feet.

Một cái chòi cao vuông vắn được trang bị 4 máy bắn đá đặt cuối phía Nam của bức tường. Những chiếc trường cung rất lớn bắn những chiếc lao dài chừng 6 mét tới đội quân Varden đang đứng trước cổng thành. Phía trong tường thành Saphira và Eragon thấy lốm đốm hàng trăm tên lính đang bao vây 2 chiến binh đang bị ép vào chân tháp canh, liều mình chống đỡ những những búi gươm giáo tua tủa vây quanh.

Thậm chí khuất trong khoảng tối, và nhìn từ trên cao nhưng Eragon vẫn nhận ra một người là Arya.

Saphira nhảy xuống từ trên bờ tường và va đập xuống ngay giữa đám lính, xé xác vài tên ngay bên dưới chân cô ả. Những gương mặt hoảng sợ và sững sốt, Saphira gầm lên làm một số bỏ trốn, dùng đuôi cô ả quất bọn chúng làm hơn chục tên dẹp lép. Một tên chạy ngang qua cô ả bị cô ả kẹp vào giữa hai hàm, lắc mạnh cái đầu làm xương sống hắn gãy đôi. Cô ả cũng làm như thế với 4 tên nữa.

Tên còn lại chạy thoát được biến mất dạng sau những tòa nhà.

Eragon nhanh chóng cởi dây bảo vệ, nhảy xống đất. Cộng thêm chiếc

áo giáp nặng nề làm nó khụy gối khi tiếp đất.Nó cần nhàn và đứng thẳng người.

“Eragon !” Arya nức nở, chạy tới chỗ nó. Nàng thở hổn hển, người đầm mồ hôi.Áo giáp của nàng chỉ là một chiếc áo chên bằng da nhẹ, màu đen bó sát người.

“Xin chào, Bàn tay bạc.Xin hoan nghênh, Khắc tinh của tà thần” Blödhgarm đan đứng cạnh Arya,nhe những chiếc răng nanh ngắn màu vàng cam lóe lên như ánh đuốc, mắt ông ta màu vàng.Cái cổ áo dựng cao đằng sau gáy được làm bằng lông chim là cho ông đỡ tốn hơn bình thường.Cả ông và Arya đều dính rất nhiều vết máu trên người,đến nỗi Eragon cũng không thể đoán được có máu của họ thấm trên đó hay không.

“Các người có bị thương hay không?” Eragon hỏi.

Arya lắc đầu còn Blödhgarm nói “Một chút trầy da nhưng không nghiêm trọng.”

“Hai người đang làm gì đơn độc ở đây thế?” Saphira hỏi .

“Cánh cổng.” Arya vừa nói vừa thở hổn hển “Đã ba ngày, chúng tôi cố gắng để phá hủy chúng, nhưng chúng được bảo vệ bằng phép thuật và những thanh chắn, những khúc gỗ rất lớn. Bởi vậy ta tin chắc Nasuada sẽ...”

Khi Arya ngừng lại để lấy lại hơi thở, Blödhgarm tiếp lời “Arya tin chắc Nasuada sẽ dốc lực tấn công vào tối nay, bởi vậy chúng tôi phải luồn vào bên trong Feinster một cách bí mật để mở cánh cửa.Thật không may.chúng tôi đã chạm trán với 3 pháp sư.Họ dùng ý chí để ngăn cản chúng tôi sử dụng phép thuật trong khi họ báo cho quân lính tới đây với số lượng rất lớn.”

Trong khi Blödhgarm đang kể lại, Eragon đưa một tay lên ngực của một tên lính đã chết và hút lấy chút năng lượng còn sót lại trên người hắn ta, rồi chuyển cho Saphira. “Thế những pháp sư đó giờ ở đâu?” Nó hỏi, tiếp tục với một xác chết khác.

Blödhgarm trả lời “Dường như họ hoảng sợ vì sự xuất hiện của cậu”

“Sợ là phải” Saphira gầm gừ.

Eragon hút thêm năng lượng từ 3 xác lính nữa, và cuối cùng nó nhặt lấy cái khiên gỗ của một tên”. Tốt, giờ chúng ta sẽ đi mở cánh cửa kia

chứ” Nó hỏi.

“Đúng, ngay lập tức” - Arya nói, nàng bắt đầu bước tới và thoáng liếc cái nhìn sang phía Eragon.

“Chàng có một thanh kiếm mới”. Đó không phải là một câu hỏi.

Nó gật đầu “Rhunön đã giúp tôi chế tạo nó”, “Và tên nó là gì vậy, Khắc tinh của Tà thần.”

Blödhgarm hỏi.

Eragon định trả lời thì 4 tên lính chạy ra khỏi một cái ngõ tối, hạ thấp ngọn giáo. Nhẹ nhàng tuốt thanh Brisingr ra khỏi vỏ, nó chém đứt đôi cây giáo của tên đi đầu, tiếp tục cú đánh nó chặt đầu tên lính. Brisingr dường như lờ mờ phát ra vẻ hung dữ. Arya bước tới đâm hai trong ba tên còn lại trước khi chúng kịp phản ứng, Blödhgarm nhảy tới tên cuối cùng và kết liễu hắn bằng một con dao găm.

“Khẩn trương lên” Arya thúc giục, và bắt đầu chạy tới phía cánh cổng.

Blödhgarm và Eragon chạy theo sau nàng, Saphira cngx theo sát ngay đằng sau, móng vuốt của cô ả cào vào đá lát nền trên đường phố gây ra những tiếng động lớn. Những mũi tên lửa lao tới họ từ phía trên bờ tường, và ba lần khác, những tên lính lao ra khỏi đội hình chính, nhào tới ngăn cản họ. Không hề chậm trễ, Eragon, Arya và Blödhgarm nhanh chóng giải quyết những đợt tấn công, hoặc là Saphira giải quyết bọn chúng bằng một ngọn lửa phun ra từ miệng cô ả.

Nhìn những thanh chắn cổng ngày càng trở lên lớn hơn khi họ tiến lại gần cánh cổng. Eragon thấy hai người đàn ông và một người đàn bà mặc chiếc áo choàng màu đen, đứng trước cái nùm cửa. Miệng làm râm cổ ngữ, thân hình lắc lự, những cánh tay giơ lên. Ba pháp sư phá vỡ sự im lặng khi họ chú ý tới Eragon và các chiến hữu của nó, rồi bỏ chạy trên con đường hính của Feinster.

Eragon lùa theo họ. tuy nhiên việc qan trọng hơn là để cho quân đội Varden vào được trong thành, vì họ không thể ở lâu hơn phía bên ngoài cổng thành, họ sẽ chết dần chết mòn vì sự chống trả từ phía trên tường thành. “Tôi đang băn khoăn vì những cái bẫy mà họ đã dựng sẵn” về mặt nghĩ ngợi, nó lo lắng khi nhìn những cái bóng của bọn pháp sư khuất dần.

Trước khi Eragon, Arya, Blödhgarm, và Saphira đến được chỗ cánh cổng, 50 tên lính chạy ra khỏi tháp canh và tiến về cánh cổng lớn bằng gỗ.

Một trong số đó đập chuỗi gươm vào khiên và hét lớn “Các người sẽ không bao giờ qa được đây,lũ quái vật ghê tởm.Đây là nhà của bọn ta, và bọn ta sẽ không cho phép lũ Urgals và bọn thần tiên cngx những loại không phải người bước vào.Cút đi, bọn mày sẽ chẳng tìm thấy gì ngoài máu và đau khổ ở Feinster đâu.”

Arya chỉ cái tháp canh và nói nhỏ với Eragon. “Cơ quan để mở cánh cổng nằm trong đó.”

“Đi đi.” Eragon nói “Nàng và Blödhgarm sẽ luôn qua đám lính và trườn tới chỗ tháp. Saphira và tôi sẽ ở đây kéo dài thời gian.”

Arya gật đầu, rồi cùng Blödhgarm biến mất vào trong bóng tối và men theo nhữn ngôi nhà phía sau Eragon và Saphira.

Thông qua giao cảm giữa hai người, Eragon cảm nhận được Saphira đang nôn nóng muốn dùng móng vuốt chụp lấy một đám línhĐặt tay lên chân trước của cô ả nó nói : “Đợi đã.Để anh thử trước.”

“Nếu không có kết quả, em sẽ được phép xé vụn chúng ra chứ?”Cô ả hỏi,liếm những chiếc răng nanh.

“Được lúc đó tùy ý em.”

Eragon chậm rãi bước tới chỗ những tên lính, giữ kiếm và khiên ra phía khác.Một mũi tên lao tới nó từ phía trên, chỉ dừng lại ngay tức khắc trước ngực nó 3 feet và rơi xuống đất. Eragon nhìn tên lính đó, nét sợ sệt hiện rõ trên khuôn mặt hấn, nó cao giọng : “Tên ta là Eragon, Khắc tinh của tà thần.Dĩ nhiên các người chắc đã nghe về ta, cũng có thể là chưa,các người nên biết rằng ta là một kỵ sĩ cưới rông, và ta đã thề sẽ giúp Varden tiêu diệt Galbatorix và đế chế của hấn.Hãy nói cho ta biết các người có từng thề bằng ngôn ngữ cổ rằng sẽ phục vụ hấn và đế chế của hấn hay không?”

Một tên lính khác xuất hiện đó là tên đội trưởng, hấn nói : “Chúng ta chẳng có lời thề nào với hấn cả, kể cả khi hấn kè kiếm vào cổ chúng ta.Nhưng chúng ta trung thành với công nương Lorana.Cô ấy và gia đình cô ấy đưa ra 4 điều kiện và họ đã thực hiện nó rất tốt.”. những tên lính khác cũng gật đầu đồng ý.

“Hãy đi theo chúng ta !” Eragon giọng năn nỉ “bỏ vũ khí xuống và ta hứa sẽ không làm hại các người và gia đình của các người. Các người không thể chống lại được khối liên minh giữa Varden, Surda, người lùn và các thần tiên đâu.”

“Người nói thế” Một tên lính quát lớn “Nhưng chúng ta sẽ làm gì khi Murtagh và con rồng của hắn quay lại đây?”

Eragon ngập ngừng, rồi nói với một giọng tự tin : “hắn không phải là đối thủ của ta và các thần tiên những người đang giúp đỡ Varden. Chúng ta đã từng đánh bại hắn một lần trước kia.” nhìn sang bên trái đám lính, Eragon thấy Arya và Blödhgarm đang lén lút đi qua phía sau cái cầu thang đá để đi tới phía trên của bức tường, với những bước chân thật nhẹ, họ bò tới phía trái của tháp canh.

Tên đội trưởng của đám lính nói “Chúng ta có thể đã không thể với tên vua, nhưng công nương Lorana thì đã... Người muốn bọn ta làm gì với Larana? Giết cô ta à? Bỏ tù cô ta à? Không chúng ta sẽ không phản bội niềm tin của chúng ta và chúng ta sẽ không để người qua kẻ cả những tên quái vật đang chầu trực ngoài thành. Người và Varden sẽ chẳng được gì.”

“Tại sao người không chặt cái đầu người xuống để cho bọn ta được bình yên mà sống. Không, sự quyền rũ của danh tiếng, tham vọng và giàu có thật quá lớn. Nên người đã mang sự chết chóc và đổ nát đến cho gia đình chúng ta để đạt được và thỏa mãn tham vọng của người. Được, ta nguyện rửa người, Kỵ sĩ rồng. ta nguyện rửa người bằng cả trái tim. Sao người không rút khỏi Alagaësia và đừng bao giờ quay trở lại.”

Một cảm giác ớn lạnh bò khắp người Eragon, những lời nguyện rửa của tên lính giống như tên Ra'zac cuối cùng nguyện rửa nó ở Helgrind, và nó còn nhớ những gì mà Angela nói về tương lai của nó. Cố gắng gạt những suy nghĩ đó sang một bên, ó nói “Ta không muốn giết các người, nhưng ta sẽ nếu như ta bắt buộc phải làm điều đó. bỏ vũ khí của các người xuống!”

Arya lặng lẽ mở cánh cửa ở phía cuối bên trái tháp phòng thủ và lùn vào trong. Lén lút như một thợ săn mèo rừng, Blödhgarm bò ra phía sau những tên lính đến một cái tháp khác. và nếu như có bất kỳ tên nào quay lại hắn sẽ nhìn thấy.

Tên đội trưởng đập xuống mặt đất chỗ chân Eragon “Người không

giống loài người. người đã phản bội loài của chúng ta.” Tên lính giơ khiên và kiếm của hắn lên và từ từ bước lại phía Eragon “Khắc tinh của Tà thần, Ha ha, ta tin 20 năm nữa con trai ta sẽ giết người khi nó bằng tuổi người bây giờ.”

Eragon đợi cho đến khi tên đội trưởng chỉ còn cách 1 feet. Rồi nó bước tới 1 bước và đâm thanh Brisingr ngay chính giữa khiên của tên đội trưởng, xuyên qua phía dưới cánh tay hắn và đâm xuyên ngực xuyên ra phía sau lưng hắn. Tên đội trưởng giãy một cái rồi chết. Khi Eragon rút kiếm về, thì từ phía tháp canh cơ quan và các sợi dây xích bắt đầu quay, và các thanh chắn cửa được nâng lên, cánh cửa bắt đầu mở.

“Bỏ vũ khí của các người xuống hoặc là chết !” Eragon hét lớn. Đồng thanh hét lớn, khoảng 20 tên lính lao vào Eragon, vung kiếm lên. Những tên khác bỏ kiếm và giáo xuống, quỳ gối giữa đường, tay đặt trên đầu gối.

Một màn sương mù máu vây quanh Eragon khi nó vung kiếm chém giết, nhảy từ tên này qua tên khác nhanh hơn phản xạ của bọn chúng. Saphira đánh hai tên lính văng đi, rồi nướng hai tên khác bằng lửa thoát ra từ mũi cô ả, nấu chảy chúng cùng với áo giáp của chúng. Eragon trượt ra vài bước thoát ra khỏi tên cuối cùng và giữ vị trí, cánh tay cầm kiếm duỗi thẳng sau 1 cú đòn và giữ nguyên như thế và đợi cho tới khi tên lính ngã vật ra đất, một nửa đầu tiên, và sau đó là một nửa còn lại.

Arya và Blödhgarm hiện ra từ tháp canh, khi cánh cổng âm âm từ từ mở toang ra. Phía trên bờ tường, các cung thủ mất hết tinh thần và bỏ chạy phá vỡ đội hình phòng thủ. Hàng tá những đôi tay xuất hiện quanh mép cánh cổng và đẩy chúng mở rộng ra, Eragon nhìn thấy đội quân Varden, những người đàn ông và những người lùn vẫn còn sống và ủa vào cái cổng vòm.

“Khắc tinh của Tà thần” họ gào thét “Chúc mừng đã quay trở lại, thật là một ngày tốt để đi săn.”

“Những người này là tù nhân của tôi” Eragon nói và dùng thanh Brisingr chỉ vào đám lính đang quỳ trên đường . “Hãy trói họ lại nhưng không được ngược đãi họ. Tôi đã hứa không làm hại họ.”

Sáu chiến binh khẩn trương thi hành lệnh của nó.

Quân Varden hành quân vào trong thành phố, tiếng âm vang của áo

giáp và giày. Eragon rất vui mừng vì được gặp lại Roran và chú Horst và một vài người trong làng Carvahall. Nó gọi họ, Roran giơ cao cây búa lên chào và chạy lại.

Nắm lấy tay phải Rora và ôm trầm lấy anh của nó. Buông ra, nó qan sát thấy đôi mắt anh nó quầng sâu hơn hồi trước.

“Về thời gian em ở đây, ” cần nhân . “ Chúng đang sắp chết vì hàng trăm nỗ lực để chiếm thành .”

“ Saphira và em đã đến nhanh nhất có thể. Chị Katrina thế nào ạ?”

“ Chị ấy khỏe.”

“ Khi vụ này xong, anh phải kể với anh mọi việc xảy ra kể từ khi em đi đây.”

Roran bậm môi và gật đầu . Rồi anh chỉ thanh Brisingr và nói. “Ở đâu mà em có thanh kiếm này vậy?”

“Từ thần tiên”

“ Nó tên là gì?”

“ Bris ...” Eragon giật mình khi nói, nhưng sau đó các thần tiên khác mà Islanzadí chỉ định để bảo vệ Eragon và Saphira đang rút nhanh khỏi hàng ngũ của địch và hai trong số họ đang bị bao vây . Arya và Blödhgarm quay lại với họ thật nhanh, Arya chùi sạch lưỡi kiếm của cô.

Trước khi Eragon có thể nói tiếp , Jörmundur phi ngựa qua cánh cổng và hét lớn chào Eragon, “Khắc tinh của tà thần! Quả là cuộc gặp gỡ tuyệt vời”

Eragon chào lại ông ta và hỏi, “ Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Bất cứ điều gì cậu thấy để giành chiến thắng “Jörmundur đáp lại, nghiêm chiếc cương ngựa màu nâu lại.

“Chúng ta phải phá vỡ hàng phòng thủ. Không như thế nếu như Saphira phá nát hầu hết những ngôi nhà , vậy, hãy bay quanh và quấy nhiễu tổ chức của chúng ở những chỗ có thể. Nếu người có thể phá vòng phòng thủ ngoài hoặc bắt được công nương Lorana, đó sẽ là một sự trợ giúp tuyệt vời. “Nasuada đang ở đâu?” Jörmundur chỉ sau vai nó. “ Ở đằng sau cánh quân, chỉ huy hàng ngũ của chúng ta cùng vua Orrin.

Jörmundur liếc qua dòng chiến binh đang tràn vào, quay lại nhìn Eragon và Roran. “ Cây búa dũng mãnh, chỗ của anh là ở cùng với lính

của mình, không phải là buôn chuyện tầm phào với em họ anh.” Rồi nghiêng người, viên chỉ huy dẻo dai thúc ngựa tiến lên và phi qua một bụi cây cằn cỗi, hét to những mệnh lệnh cho quân Varden.

Khi Roran và Arya bắt đầu theo sau, Eragon túm lấy vai Roran và ngăn lưỡi kiếm của Arya bằng kiếm của nó. “Đợi đã” nó nói.

“Gì!” Cả Arya và Roran cầu nhau giọng bức bối. Phải, gì vậy? Saphira hỏi. Chúng ta không nên ngồi và nói chuyện khi cuộc chơi đang diễn ra.

“Bố em, “Eragon la lên. “Không phải là Morzan, đó là Brom!”

Roran chớp mắt “Brom ư?”

“Phải, Brom!”

Thậm chí cả Arya cũng tỏ ra ngạc nhiên. “Anh chắc chứ Eragon? Làm sao anh biết được?”

“Dĩ nhiên tôi chắc! Tôi sẽ giải thích sau, nhưng tôi không thể chờ để nói cho hai người sự thật này.”

Roran lắc đầu. “Brom ... anh không bao giờ đoán nổi, nhưng anh tin rằng điều này rất có ý nghĩa. Em phải mừng vì thoát được cái tên của Morzan.”

“Hơn cả vui mừng, “Eragon nói, cười nhe răng. Roran vỗ vai nó rồi nói, “Tự nhìn em xem, nhỉ?” và chạy nước kiệu đằng sau Horst và những dân làng khác.

Arya cũng di chuyển vòng quanh theo cùng một chỉ thị. Nhưng trước khi đi được hơn vài bước, Eragon gọi tên cô và nói, “Phế nhân, người ẩn cư đã rời Du Weldenvarden và đã đến với Islanzadí ở Gil’ead. “Cặp mắt xanh lục của Arya mở lớn và đôi môi mím lại, như khi cô muốn đặt ra một câu hỏi. Trước khi cô có thể, Dòng chiến binh đã lao tới đẩy cô vào sâu hơn trong thành phố.

Blödhgarm rụt rè tiến lại gần Eragon. “Khắc tinh của tà thần, tại sao Vị hiền triết áo trắng lại rời khu rừng?”

“Ông ấy và người bạn của mình thấy rằng thời điểm đã tới để chiến đấu chống lại đế quốc và tiết công khai sự hiện diện của mình với Galbatorix.”

Lớp da thú của vị thần tiên gợn sóng. “Đó quả là những thông tin

quan trọng.” Eragon trèo lại lên lưng Saphira. Nó nói với Blödhgarm và những vệ sĩ khác của ông, “ Hãy phá vỡ hàng phòng thủ. Chúng tôi sẽ gặp các vị ở đó.”

Không cần chờ vị thần tiên trả lời, Saphira nhảy lên những bậc thang dẫn tới đỉnh những bức tường của thành phố. Những bậc thang đá vỡ vụn dưới trọng lượng của cô ả khi ả trèo lên bức tường phòng thủ rộng, từ đó cô rùng cật cánh bay trên những căn nhà nhỏ tồi tàn đang bốc cháy phía ngoài Feinster, Đập cánh vội vàng để tăng tốc bay lên cao.

Chúng ta sẽ phải xin phép sự chấp nhận của Arya trước khi có thể nói với bất cứ ai khác về Oromis và Glaedr, Eragon nói, vừa nhớ lại lời thề về giữ kín bí mật của nó, Orrik và Saphira đã thề với nữ hoàng Islanzadí trong suốt chuyến đi đầu tiên tới Ellesméra.

Em chắc là cô ấy sẽ nghe một lần về bốn phận của chúng ta, Saphira nói.

Nhất trí.

Eragon và Saphira bay từ chỗ này đến chỗ khác trong thành Feinster, đáp xuống bất cứ đâu chúng phát hiện ra một đám lớn lính hoặc bất cứ chỗ nào quân Varden bị bao vây. Nếu không có ai đó bất ngờ tấn công, Eragon cố gắng thuyết phục mỗi nhóm quân địch đầu hàng. Thường thì nó không thành công, nhưng nó thấy khá hơn vì đã cố thử, vì rất nhiều những người đàn ông xúm lại thành đám trên phố là những người dân thường của Feinster, không được huấn luyện trở thành những quân nhân. Eragon nói với mỗi người, “ Đế quốc này là kẻ thù của chúng ta chứ không phải các bạn. Đừng theo quân đội để chống lại chúng tôi thì các bạn sẽ không có lí do gì để sợ chúng tôi. “ Vài lần Eragon đã thấy một phụ nữ hơacj trẻ em chạy băng qua thành phố tăm tối, Nó sắp xếp cho họ nấp ở căn nhà gần nhất , và không phản kháng, họ làm theo.

Eragon dò xét tâm trí của mọi người quanh nó và Saphira, tìm kiếm những phù thủy cao tay có thể gây tổn hại đến chúng, nhưng nó không tìm thấy một thầy phép nào ngoài ba người mà chúng đã sớm thấy, và cả ba đều cẩn thận để giữ suy nghĩ của mình giấu xa nó. Nó cho thấy rằng họ dường như không quay lại cuộc chiến theo bất cứ cách nào đáng chú ý.

Có thể chúng dự định rời bỏ thành phố này, nó nói với Saphira.

Galbatorix muốn đưa chúng rời khỏi tring tâm trận chiến ư?

Anh nghi ngờ là hắn muốn mất bất cứ thầy phép nào của hắn.

Có thể, nhưng chúng ta vẫn nên tiến quân một cách cẩn thận. Ai mà biết được chúng đang lên kế hoạch gì?

Eragon nhún vai. Còn giờ, điều tốt nhất mà chúng ta có thể làm để giúp quân Varden vây chặt Feinster nhanh nhất có thể.

Cô ả đồng tình và liệng theo hướng một cuộc chạm trán nổ ở một quảng trường cách đó không xa.

Chiến đấu trong một thành phố rất khác với tấn công tiên phong, như Eragon và Saphira vẫn thường làm. Những đường phố chật hẹp và những toà nhà san sát làm cản trở sự di chuyển của Saphira và làm khó mà phản ứng lại khi những tên lính tấn công, thậm chí ngay cả khi Eragon có thể cảm nhận được những người lính từ xa trước khi họ tới. Những cuộc chạm trán của chúng với những tên lính nấp trong bóng tối và liềm mạng tấn công, bị đập tan không chỉ bằng những luồng lửa hoặc phép thuật. Hơn một lần, Saphira phá hỏng một ngôi nhà vì cái đuôi quét lê một cách bất cẩn. Cô ả và Eragon luôn kiểm soát để tránh gây ra những tổn thương vĩnh viễn cho ai đó – Bằng sự kết hợp của may mắn, kĩ năng và những né tránh của Eragon – nhưng những cuộc tấn công làm chúng thậm chí thận trọng và căng thẳng hơn khi những trận chiến thông thường.

Sau lần đối đầu thứ năm Eragon nổi khùng khi những tên lính bắt đầu rút lui, như họ luôn luôn làm khi kết thúc, nó đuổi theo, kiên quyết giết đến tên cuối cùng. Chúng kinh ngạc vì nó, toán loạn trên phố và đâm sầm vào cánh chặn ngang của cửa hàng thời trang nữ

Eragon đuổi theo, nhảy qua những đống đổ vỡ của cánh cửa. Bên trong cửa hàng tối như hắc ín và có mùi lông gà và tỏa ra mùi mốc meo. Nó có thể thấp sáng cửa hàng bằng phép thuật, nhưng từ khi nó biết những tên lính này có một nhược điểm lớn hơn nó, nó ngừng lại. Eragon cảm nhận thấy tâm trí của chúng quanh đó, và nó có thể nghe được hơi thở rời rạc của chúng, nhưng nó không chắc chắn và cái gì đó nằm giữa nó và chúng. Nó tiến sâu hơn vào cửa hàng tối như mực, cảm nhận đường bằng đôi chân. Nó giữ tấm khiên đằng trước và thanh Brisingr cao quá đầu, sẵn sàng tấn công.

Một sợi chỉ mảnh vương trên sàn nhà, Eragon nghe thấy một vật bay

qua không khí.

Nó giật mình lùi lại và tránh sang khi một cây gậy hay một cây búa đập vào tấm khiên của nó và làm vỡ vài mẩu. Tiếng la hét nổ lên. Một người đàn ông quăng một cái ghế hoặc một cái bàn và vật gì đó vào một bức tường, Eragon quất mạnh kiếm và cảm thấy thanh Brisingr cắm vào một thân thể và xuyên qua cả xương của nó. Sức nặng dồn về phía cuối thanh kiếm của nó. Eragon giật mạnh thanh kiếm ra, và người đàn ông đổ sập dưới chân nó.

Eragon thách thức nhìn lại Saphira, đang chờ nó trên con phố chật hẹp bên ngoài. Chỉ sau khi Eragon nhận thấy rằng có một cây đèn treo trên cây cột sắt ngoài phố và ánh sáng đã làm nó hiện hình trước những tên lính. Nó nhanh chóng tiến qua cửa ra vào và ném những gì còn lại của chiếc khiên đi..

Một tiếng vỡ khác vang vọng khắp gian hàng, và có những bước chân hỗn độn khi những tên lính vội lùi lại sau và chạy lên những bậc cầu thang sáng. Eragon trèo lên sau chúng. Câu chuyện thứ hai xảy ra ở khu phố của một gia đình đơn độc trong cửa hàng giảm giá

Nhiều người la hét và một đứa bé bắt đầu khóc ré khi Eragon nhảy qua một mê cung của những căn buồng nhỏ, nhưng nó phớt lờ họ, chú tâm tới mục đích của mình. Cuối cùng nó kết nối với được một tên lính trong một phòng khách chật hẹp được rọi sáng bằng một cây nến đang cháy.

Eragon giết chết bốn tên lính bằng bốn nhát kiếm, cau mày khi máu của họ bắn tung tóe vào nó. Nó tìm cho mình một chiếc khiên mới từ chúng, rồi dừng lại và nghiên cứu những xác chết. Đường như là bất lịch sự nếu để họ nằm giữa phòng khách, bởi thế nó ném họ qua cửa sổ gần đó.

Trên đường quay ra cầu thang, một dáng người bước quanh góc và đâm một con dao găm thẳng vào xương sườn Eragon. Mũi dao dừng lại cách Eragon chỉ một phần inch, bị chặn lại bởi sự bảo hộ của nó.

Giật mình, Eragon giơ thanh Brisingr lên cao và đánh trả vào đầu kẻ đã tấn công nó nhìn xuống qua vai khi nó nhận ra người cầm con dao găm chỉ là một cậu bé gầy gò không quá mười ba tuổi.

Eragon đông cứng. Đó có thể là mình, nó nghĩ. Mình cũng sẽ làm như thế nếu mình ở địa vị của cậu ta. Nhìn lại cậu bé, nó thấy một người

đàn ông và một phụ nữ đang mặc đồ ngủ và chiếc mũ len, ôm lấy nhau và nhìn chăm chăm về nó kinh hãi.

Một cơn chấn động chạy qua Eragon . Nó hạ thanh Brisingr xuống và bằng tay kia nhổ con dao găm từ cái nắm tay nhẹ hều cậu bé. “ Nếu anh là em” Eragon nói, và âm thanh nó cất lên làm chính nó bị shocked, “ Anh sẽ không ra ngoài cho đến khi trận chiến này kết thúc. “ Nó ngập ngừng và nói thêm “ Anh xin lỗi “

Cảm thấy xấu hổ, nó vội vàng rời khỏi cửa hàng và tham gia cùng Saphira.

Chúng tiếp tục tiến thẳng trên con phố dài.

Không xa tiệm đồ nữ trang, Eragon và Saphira bước qua chỗ những người lính của vua Orrin đang mang những chiếc giá nền bằng vàng, những đồ dùng bằng bạc, đồ trang sức và hàng loạt các đồ dùng khác ra khỏi lâu đài.

Eragon lao tới giằng một món đồ từ tay 1 người đàn ông : “Mang tất cả quay trở lại” nó hét lên với tất cả đám đông “Chúng ta ở đây là để giúp mọi người chứ không phải là để ăn trộm đồ của họ.Họ là những anh chị em của chúng ta, họ là cha mẹ chúng ta.Ta tha cho các người lần này, nhưng nếu lần sa các người hoặc bất kỳ ai tại phạm ta sẽ xử tội như những tên trộm cắp.”Saphira gật đầu theo Eragon.Dưới những vẻ mặt thận trọng đám lính mang những đồ đạc quay trở lại lâu đài và đặt chúng về vị trí cũ.”Bây giờ”Eragon nói với Saphira “Có thể chúng ta sẽ...”

“Khắc tinh của Tà thần!”Một người đàn ông gọi lớn, chạy lại phía họ từ một ngõ sâu của thành phố.Cánh tay hấn ta và cả chiếc khiên chứng tỏ hấn là quân của Varden.

Eragon xiết chặt thanh Brisingr “Gì vậy ?”

“Chúng tôi cần sự giúp đỡ của ngài, Khắc tinh của Tà thần.Và cả ngài nữa, Saphira !”

Họ theo chiến binh đó đi cho tới khi đến một ngôi nhà lớn bằng đá.Có hàng vài tá quân Varden đang khom người ngồi phía sau một bức tường thấp phía trước tòa nhà.Họ cảm thấy thoải mái hơn khi thấy sự xuất hiện của Eragon và Saphira.

“Lùi lại” một người lính Varden nói “Có một nhóm lớn lính ở phía

bên trong và họ đang giương cung nhắm về phía chúng ta.”

Eragon và Saphira tạm dừng lại để quan sát tòa nhà. Người lính hồi nãy nói “Chúng ta không thể vào trong. Những cánh cửa và cửa sổ đã bị khóa, và họ sẽ bắn chúng ta nếu chúng ta cố tiến lên.”

Eragon nhìn Saphira “Anh hay là em đây ?”

“Em sẽ chăm sóc chúng” cô ả nói và nhảy với một cái vỗ cánh.

Tòa nhà rung lên, cửa sổ bật ra khi Saphira đáp xông mái nhà. Eragon và những chiến binh khác lo lắng theo dõi khi cô ả bập vọt lên lớp hồ vữa ở những kẽ các phiến đá, và gặm lên, cào phá từng phần của tòa nhà cho đến khi lộ ra những vẻ mặt sợ sệt của những tên lính, những kẻ mà bị cô ả giết chết giống như con chó săn giết những côn chuột.

Khi Saphira quay trở lại chỗ của Eragon, quân Varden tránh cô ả, thực sự hoảng sợ bởi vẻ hung dữ của cô ả. Cô ả không thèm để ý và bắt đầu liếm chân, làm sạch những vết máu khô trên vảy.

“Anh đã bao giờ nói với em rằng anh vui cỡ nào khi chúng ta không phải là kẻ thù chưa ?” Eragon hỏi.

“Chưa, nhưng anh thật dễ thương.””

Cả thành phố, quân lính chiến đấu thật ngoan cường làm Eragon phải thán phục. Họ chỉ trao đất đai khi bị ép buộc, và họ luôn cố gắng cản bước tiến của quân Varden. Vì sự kháng cự quyết liệt của họ, nên quân Varden đã không đến được từ phía tây thành phố một nơi rất vững trãi, chỉ tới khi những tia sáng mờ nhạt đầu tiên của bình minh trải rộng trên bầu trời.

Sự phòng thủ này quả là một kết cấu hùng vĩ. Đó là những bức tường cao, vuông vức với số lượng lớn các tháp canh có độ cao khác nhau. Mái trần làm bằng đá phiến, bởi vậy không thể dùng lửa tấn công nó. Đằng trước là một cái sân lớn là nơi có vài tòa nhà thấp và một hàng gồm 4 chiếc máy bắn đá, và xây quanh là những lớp tường dày, rải rác những tháp canh nhỏ hơn đặt giữa chúng. Hàng vài trăm quân lính đứng vị trí tường có lỗ châu mai và vài trăm khác đứng trong sân. Chỉ có duy nhất 1 con đường vào sân đó là đi qua 1 lối đi uốn lượn theo những lớp tường, nhưng đã bị chặn bởi một tấm lưới sắt và một cánh cửa dày bằng gỗ sồi.

Vài ngàn quân Varden đứng tiến sát lại phía tường và cố gắng đập đổ tấm lưới sắt bằng cách dùng khúc gỗ lớn để công phá cổng thành hồi

trước.

“Cánh cổng” Eragon chỉ.

Saphira lượn từ trên cao xuống và dọn sạch bờ tường ngay phía trên tấm lưới thép bằng một luồng lửa, cột khói lớn phun ra từ mũi cô ả. Cô ả đáp xuống bờ tường và gọi Eragon “Đi đi, em sẽ xử lý những chiếc máy bắn đá, trước khi chúng kịp ném bất kỳ viên đá nào xuống quân Varden.”

“Em phải cẩn thận.” Nó cúi người chui qua.

“Tất cả cũng phải cẩn thận.” Cô ả đáp lại. Ầ ầm gừ nhìn những tên lính đứng cạnh những chiếc máy bắn đá. Một nửa bọn chúng khiếp quá chạy vào bên trong.

Bức tường quá cao để Eragon có thể thoải mái nhảy xuống đường phố phía dưới, bởi vậy Saphira hạ thấp cái đuôi để giúp đỡ cho Eragon. Nó tra kiếm vào bao, nhảy xuống bằng cách sử dụng chiếc đuôi của cô ả như một chiếc thang. Khi leo xuống phía cuối đuôi, nó bỏ tay ra và nhảy xuống khi còn cách đường khoảng 20 feet. Nó lăn tròn để làm giảm bớt tác động khi nó tiếp đất giữa đám đông quân Varden.

“Chào mừng, Khắc tinh của Tà thần” Blödhgarm nói, xuất hiện từ đám đông cùng với 11 vị thần tiên khác.

“Xin chào.” Eragon đáp lại Blödhgarm. “Tại sao mọi người chưa sẵn sàng mở cánh cửa.?”

“Cánh cửa được bảo vệ bởi rất nhiều phép thuật, Khắc tinh của Tà thần ạ. Cần phải có một sức mạnh rất lớn mới phá nổi nó. Tôi và mọi người ở đây là để bảo vệ cậu và Saphira. Chúng tôi sẽ không hoàn thành trách nhiệm của mình nếu chúng tôi tốn hết sức lực cho những việc khác.”

Tỏ thái độ, Eragon nói “Cả tôi, Saphira và các ngài đều sẽ cạn sức, Blödhgarm ạ. Như thế chúng ta mới được an toàn.”

Vị tiên nhìn nó một lúc, cặp mắt vàng của ông lóe lên, sau đó ông cúi đầu “Thôi được, chúng ta sẽ mở cánh cửa, Khắc tinh của Tà thần ạ.”

“Không. Hãy đợi ở đây.” Eragon ngăn cản.

Eragon tiến lên phía trước và sỏi bước về phía tấm lưới thép. “Hãy tránh tôi ra 1 chút” nó nói lớn với các chiến binh. Đội quân Varden lùi

lại đằng sau, một khoảng trống được tạo ra cỡ khoảng 20 feet. Một chiếc lao bắn ra từ một cỗ máy sượt qua người nó và bay xuống mặt đất. Saphira từ phía trong sân gầm lên, Tiếp đến là những âm thanh của tiếng gỗ bị gãy, những chiếc dây căng bị đứt. trong một cú đớp của cô ả.

Rút kiếm bằng hai tay, Eragon giơ cao quá đầu và hét lớn “Brisingr !” Thanh kiếm bùng cháy với ngọn lửa xanh, những chiến binh phía sau kinh ngạc không thốt ra được lời nào. Eragon bước tới và sau đó chém một nhát vào thanh chắn của tấm lưới thép. Những kẽ nứt trên tường và xung quanh tòa nhà lóe sáng khi thanh kiếm cắt ngọt tấm kim loại dày. Cùng lúc đó Eragon để ý thấy sự mệt mỏi đột ngột xuất hiện khi thanh Brisingr phá vỡ những sự bảo vệ của tấm lưới thép. Nó mỉm cười và hy vọng những phép thuật phòng thủ mà Rhunön đã yểm cho thanh Brisingr có đủ khả năng để đánh bại những thứ phép thuật yểm trên tấm lưới thép.

Di chuyển bằng những bước chân nhanh và vững chãi, Eragon cắt một có lỗ lớn trên tấm lưới thép, sau đó đứng sang một bên khi những mảnh lưới sắt rơi xuống đường đá với những âm thanh chói tai. Nó bước qua những mảnh vỡ đó và đi vào trong tới chỗ cánh cửa lớn và dày bằng gỗ sồi chắn ngang lối đi. Nó lại giơ thanh Brisingr lên thẳng với kẽ hở giữa hai cánh cửa sau đó đẩy mũi kiếm qua lỗ trống hẹp sâu vào bên trong. Sa đó nó tăng nội lực dồn cho ngọn lửa của thanh kiếm cho đến khi nó đủ nóng để đốt cháy tấm gỗ dày, đặc một cách dễ dàng giống như dùng một con dao cắt lát bánh mì. Một số lượng lớn khói phát sinh xung quanh lưới kiếm làm cho hơi thở cả nó cay xè và mắt nó đau nhức.

Eragon đẩy thanh kiếm lên, đốt cháy cái xà gỗ lớn chặn cửa từ phía bên trong. Chẳng mấy chốc nó cảm thấy lực chống lại thanh Brisingr yếu dần, nó rút kiếm ra và đập tắt lửa. Nó đeo một cái bao tay dày, bởi thế mà nó không thể co lại để nắm lấy cạnh của cánh cửa để đẩy nó ra. Cánh cửa khác cũng thế, dường như nó đã dùng hết sức mặc dù sau đó nó thấy Saphira đẩy cánh cửa ra, cô ả nhìn sâu vào lối đi bên trong, rồi quay sang nhìn anh với ánh mắt lóe lên màu saphia. Đằng sa cô ả 4 chiếc máy bắn đá đã trở thành đồng vụn nát.

Eragon bước tới đứng cạnh Saphira khi quân Varden ulla vào trong sân, Tiếng kêu gọi xung phong vang lên khắp nơi. Kiệt sức nó đặt 1 tay lên chiếc đai lưng Beloth và rút một số năng lượng đã tích trữ từ trước trong 12 viên kim cương gắn trên chiếc thắt lưng. Nó cũng chuyển năng lượng sang Saphira, cô ả trông cũng đã mệt lả, nhưng ả từ chối, và nói

“Hãy giữ nó để dùng cho chính anh. Cũng không còn lại nhiều lắm đâu. Bên cạnh đó, em cũng chỉ cần một bữa ăn và một giấc ngủ trọn vẹn là ổn.”

Eragon dựa vào cô ả, mi mắt trĩu xuống, rồi nó nói “Tất cả rồi cũng sẽ kể thúc.”

“Em cũng hy vọng thế.” Cô ả đáp lại.

Từ những chiến sĩ bà lang Angla bước đến trong bộ trang phục áo giáp kỳ lạ màu xanh và đen và mang theo cặp kiếm Húthvır của bà. Bà lang dừng lại chỗ Eragon và với một nét mặt quỷ quái nói “Một sự biểu diễn ấn tượng, nhưng cậu không nghĩ là làm hơi quá nó lên đây chứ.”

“Ý của bà là gì ạ?” Eragon hỏi, và nhăn nhó.

Nhích một bên lông mày “Nào, có thực sự cần thiết phải làm cây kiếm của cậu bùng cháy lên như thế hay không?”

Sự diễn đạt của nó trở lên rõ ràng hơn khi nó hiểu bà muốn nói tới cái gì. Nó cười “Không cần thiết cho việc phá tấm lưới, nhưng cháu thích thế. Bên cạnh đó cháu cũng không thể làm gì được vì cháu đã đặt tên cho nó là thanh kiếm lửa bằng ngôn ngữ cổ, và mỗi khi cháu nhắc tới thanh kiếm, lưới của nó lại bốc cháy giống một khúc gỗ khô thật dễ bắt lửa vậy.”

“Cậu đã đặt tên cho nó là kiếm lửa hả?” Angela rên lên với một sự ngờ vực. “Lửa à? Một thể loại tên ngớ ngẩn nào vậy. Sao cậu không đặt những cái tên hay hơn nhiều so với nó chứ. Lửa thật à. Hừm. Tái sao tốt hơn cậu không gọi nó như Sheepbiter hoặc Chrysanthemum Cleaver hay một cái gì đó ngoài sức tưởng tượng?”

“Cháu đã có một Sheepbitter ở đây” nó nói, và đặt 1 tay lên Saphira “Tại sao cháu lại cần thêm một cái khác.”

Angela bật cười to lên “Cậu thật sự không có chút hài hước nào cả. Ta chỉ hy vọng làm cho cậu thư giãn hơn thôi mà.” Và bà nhảy lên phía trước múa hai thanh kiếm quanh người và lăm bằm “Lửa. Bah!”

Một tiếng gầm nhẹ phát ra từ phía Saphira, cô ả nói “Hãy cẩn thận với cái từ Sheepbitter của bà, Eragon hoặc bà có thể sẽ cần phải chính mình đấy.”

“Đúng thế, Saphira ạ.”

Chương 57

Bóng đen của sự bất hạnh

Tiếp ngay sau, Blödhgarm và những thần tiên đi theo ông gia nhập cùng Eragon và Saphira ở sân trong, nhưng Eragon không để ý đến họ và tìm kiếm Arya. Khi nó thấy cô, đang chạy sát cạnh ngựa của Jörmundur, Eragon chào cô và vung chiếc khiên của nó lên để thu hút sự chú ý.

Arya để ý tới lời gọi của nó và nhảy lên cao, sai bước của cô duyên dáng như của một con linh dương. Cô đã kiếm được một chiếc khiên, một chiếc mũ trụ vừa khít, và một bộ giáp dài kể từ lúc họ chia tay, ánh kim loại trên chiếc áo giáp của cô trông yếu ớt trong vùng tranh tối tranh sáng xám xịt bao phủ khắp thành phố. Khi cô dừng lại, Eragon nói, “Saphira và tôi sẽ xâm nhập pháo đài từ trên cao và cố để bắt được phu nhân Lorana. Cô có muốn đi với chúng tôi không?”

Arya đồng ý bằng một cái gật đầu nhanh chóng.

Saphira gập một chân trước xuống, Eragon trèo lên bộ yên cương của cô rồng. Arya làm theo nó sau một lúc và ngồi sát sau Eragon, Những mối nối của chiếc giáp cô mặc đè lên lưng nó.

Saphira giang rộng đôi cánh mượt như nhung và bay lên, rời xa Blödhgarm những thần tiên khác đang nhìn chăm chăm vào cô ả với vẻ thất vọng.

“Anh không nên bỏ lại đội bảo vệ của mình quá dễ dàng như vậy.” Arya thì thầm vào tai trái Eragon. Cô quàng chuôi kiếm qua vai và ôm chặt lấy nó khi Saphira lộn vòng phía trên một bãi cỏ.

Trước khi Eragon có thể trả lời, nó cảm thấy sự tiếp xúc với tư tưởng bao la của Glaedr. Trong một khoảng khắc, thành phố như sụp biến mất, và nó chỉ trông thấy và cảm nhận được những gì Glaedr nhìn và cảm nhận.

Những mũi giáo-nhỏ như vòi chích của các chú ong bắp cày- cắm phập vào bụng nó khi nó bay lên phía trên những-cái-hang-bằng-gỗ của

loài hai-chân-tai-tròn. Không khí trôi êm ả và nâng đỡ đôi cánh nó từ dưới lên, hoàn hảo để bay lượn nếu nó cần. Trên lưng nó, bộ yên cương đè lên lớp vảy khi Oromis sửa lại tư thế.

Glaedr thè lưỡi và ném mùi hương lôi cuốn của thịt-tươi-ứa-máu-nấu-bằng-những-cây-gỗ-cháy. Nó đã đến nơi này rất nhiều lần trước đó. Khi nó còn trẻ, nơi này được biết đến bằng nhiều cái tên khác hơn là Gil'ead, và chỉ có duy nhất những dân cư là những thần tiên- loài vẫn còn ngôn ngữ và vui vẻ với thi ca - và những người bạn của thần tiên. Những chuyến thăm viếng trước đây của nó luôn luôn rất thoải mái, nhưng gợi nó nhớ lại một-cặp-cùng-tổ đã chết ở đây, bị giết bởi cố tình bội ước.

Mặt trời-con-mắt-lưỡi-nhác lơ lửng trên đường chân trời. Theo phương Bắc, con nước lớn Isenstar như một dải bạc lặn tảo nhả. Ở hướng thấp hơn, loài tai-nhọn đã kiểm soát được bởi Islanzadí đã cho dàn trận bao vây thành-phố-tổ-kiến-vỡ. Áo giáp của họ lấp lánh như những mẫu băng nhỏ. Một lớp áo mỏng bằng khói xanh bao phủ cả một vùng, dày và lạnh như sương mù buổi sớm.

Và từ hướng nam, con ngựa-còm-có vuốt-đang tức tối-Thorn đang bay thẳng tới Gil'ead, Rống lên sự thách thức của nó cho tất cả cùng nghe. Murtagh-con-traoi-của-Morzan ngồi chễm chệ trên lưng nó, và trong tay phải của Murtagh, thanh Zar'roc chói sáng như một chiếc vuốt.

Sự phiền muộn tràn ngập Glaedr khi nó trông thấy hai tên mới nở đáng thương. Nó ước gì nó và Oromis không phải giết chết chúng. Hơn một lần, nó đã nghĩ, rồng phải chiến đấu với rồng và Kị sĩ phải chiến đấu với kị sĩ, và tất cả là vì tên đập vỡ trứng rồng Galbatorix đó. Tâm trạng nó trở nên dữ tợn, Glaedr đập mạnh cánh và giương vuốt chuẩn bị xé toang những kẻ thù sắp đến.

Đầu Eragon đập mạnh vào cổ khi Saphira lắc lư một bên và nhón một chân rơi xuống trước khi cô ả lấy lại được trạng thái thăng bằng. Anh cũng nhìn thấy điều đó chứ? Cô ả hỏi.

Anh có thấy. Lo lắng, Eragon liếc ra đằng sau chỗ có chiếc túi của bộ yên cương, nơi trái tim trong trái tim của Glaedr được cất dấu. và tự hỏi, nếu nó và Saphira cố thử giúp Oromis và Glaedr nhưng rồi một lần nữa tự chán an bản thân vì biết rằng có đông đảo những thầy phép ở quanh vị thần tiên này. Sự phụ của nó sẽ không muốn sự giúp đỡ.

“Điều gì không ổn?” Arya hỏi, giọng cô la lớn vào tai Eragon.

Oromis và Glaedr sắp đánh nhau với Thorn và Mutagh, Saphira nói.

Eragon cảm thấy Arya đông cứng người tì vào nó. “Làm sao anh biết được?” Cô hỏi.

“Tôi sẽ giải thích sau. Tôi chỉ huy vọng rằng họ không bị thương.”

“Tôi cũng vậy” Arya nói.

Saphira bay cao phía trên pháo đài rồi từ từ đáp xuống rất khế và đậu trên đỉnh chóp ngọn tháp cao nhất. Khi Eragon và Arya trèo lên nóc nhà dốc, Saphira nói, Em sẽ gặp hai người ở căn phòng bên dưới. Cái cửa sổ này quá bé với em. Và cô nàng cất cánh, luồng gió từ đôi cánh của cô ả đập túi bụi vào người họ.

Eragon và Arya trượt qua gờ của nóc nhà và nhảy bộp xuống một rìa đá nhỏ cách đó khoảng tám feet. Phớt lờ cảm giác chóng mặt báo trước của cú rơi đang chờ nếu nó trượt chân, Eragon nhích dọc gờ đá để tới một chiếc cửa sổ có chấn song chữ thập, nó nhảy vào bên trong một gian phòng với không gian rộng lớn với những bó tên được xếp thành hàng và những cái giá chất nặng những chiếc nỏ. Nếu bất cứ ai vừa ở căn phòng này khi Saphira hạ cánh vì họ cũng đã biến mất rồi.

Arya trèo qua cửa sổ theo sau nó, cô xem xét kĩ căn phòng, ra hiệu về cái cầu thang ở góc đằng xa và bước nhẹ nhàng tới đó, đôi ủng da của cô không hề phát ra tiếng động trên sàn nhà bằng đá.

Khi Eragon theo sau, nó cảm thấy một điểm giao cắt kì lạ của các dòng năng lượng ngay bên dưới chúng và ngoài ra dòng tư tưởng của năm người đang suy nghĩ này rất gần chỗ nó đứng, thận trọng theo tinh thần của cuộc chiến, Eragon thu tư tưởng về và tập trung lắm nhắm lại một mẫu thơ của thần tiên. Nó chạm vào vai Arya và thì thầm, “Cô có cảm thấy cái đó không?”

Cô gật đầu. “Chúng ta nên đưa Blödhgarm đi cùng.”

Họ cùng nhau bước xuống những bậc thang, cố gắng hết sức để giữ yên lặng. Căn phòng tiếp theo trong tháp còn rộng hơn cái trước, trần nhà phải cao hơn ba mươi feet, và có treo một chiếc đèn lồng với các mặt là những ô kính vuông. Một ngọn lửa vàng đang cháy bên trong. Hàng trăm bức tranh sơn dầu treo kín khắp các bức tường : Chân dung những người đàn ông có râu mặc những tấm áo choàng lộng lẫy và những phụ

nữ chờ dẫn đang ngồi giữa những đứa trẻ có hàm răng sắc, và cả những đứa răng bằng bình thương, cơn gió lướt qua mặt biển u ám trong bức tranh mô tả cảnh biển khơi đang nhấn chìm những thủy thủ, và những cảnh chiến trường, nơi con người tàn sát những nhóm Urgal kệt côm. Một dãy những cánh cửa chớp bằng gỗ trên tường phía bắc, mở ra một ban công có một chắn song bằng đá

Đối diện cửa sổ, gần bức tường đằng xa, là một bộ sưu tập những chiếc bàn tròn nhỏ vớt bừa bãi những cuộn giấy da, ba chiếc ghế lót đệm, và hai chiếc bình bằng đồng thau to quá khổ cắm đầy những bông hoa đã khô. Một người đàn bà hơi mập mạp, tóc xám mặc một bộ váy màu hoa oải hương ngồi trên một trong số những chiếc ghế. Bà ta ăn vận mạnh mẽ tương tự như những người đàn ông trong tranh. Một chiếc mũ miệng bạc trang trí bằng ngọc bích và hoàng ngọc nằm ngay ngắn trên đầu bà.

Ở trung tâm căn phòng có ba phù thủy đang đứng, Eragon đã thoáng bắt gặp họ lúc trước ở trong thành phố. Hai đàn ông và một phụ nữ đang đối mặt nhau, những chiếc mũ chùm đầu trong trang phục của họ được hất ra sau và đôi cánh tay dang ngang ra. Bởi thế đầu ngón tay họ chạm vào nhau. Họ đu đưa theo một giai điệu, lầm bầm một câu thần chú kì lạ bằng cổ ngữ. Người thứ tư ngồi ở giữa hình tam giác mà họ tạo ra: Một người đàn ông ăn mặc tương tự, nhưng không nói gì, và sẽ là người nhân nhó nếu như ở trong tranh.

Eragon tự đưa nó vào tâm trí của một trong số những tên thầy phép nam, nhưng gã đàn ông này quá tập trung vào nhiệm vụ, Eragon thất bại trong việc thu thập thông tin từ ý thức hắn ta và cũng không thể làm giảm sự tập trung ý nghĩ của hắn. Gã đàn ông thậm chí dường như không chú ý thấy sự xâm phạm. Arya cũng thử cố gắng tương tự, cô cau mày và thầm thì, “ Họ được huấn luyện rất tốt.”

“ Cô có biết họ đang làm gì không? Nó lầm bầm. Cô lắc đầu. Rồi người phụ nữ bện chiếc váy hoa oải hương ngược lên, trông thấy Eragon và Arya nấp trên những bậc thang đá. Điều làm Eragon ngạc nhiên, người phụ nữ không hề kêu cứu mà đúng hơn là đặt một ngón tay lên môi, rồi ra hiệu. Eragon trao đổi cái nhìn bồi hồi với Arya. “ Có thể là một cái bẫy, “ nó thì thầm.

“Rất giống,” cô nói. “ Chúng ta nên làm gì?”

“Saphira có ở gần đây không?”

“Có.”

“Vậy thì hãy đến và chào hỏi chủ nhà nào.”

Dậm bước, chúng nhón nhẹ xuống những bậc thang chính và lên băng qua căn phòng, không hề nói gì, đôi mắt rời khỏi những phù thủy đang chuyên tâm. “Bà là phu nhân Lorana ư?” Arya hỏi bằng một giọng nhẹ nhàng khi chúng dừng lại trước người phụ nữ trên ghế.

Người phụ nữ nghiêng đầu. “Đó là ta, cô tiên thẳng thắn ạ.” Bà đưa ánh mắt sang Eragon rồi nói, “Và người là kị sĩ rồng kẻ mà chúng ta đã được nghe nhắc rất nhiều gần đây? Người là Eragon, khắc tinh của tà thần ư?”

“Là tôi, “ Eragon nói. Một biểu hiện bất căng thẳng hơn xuất hiện trên gương mặt người phụ nữ cao quý.

“Chao ôi, ta đã hy vọng người sẽ đến. Người phải ngăn chúng lại, Khắc tinh của tà thần.” Và bà ta chỉ về những tên phù thủy.

“Tại sao bà không ra lệnh cho chúng đầu hàng?” Eragon thì thầm.

“Ta không thể,” Lorana nói. “Chúng duy nhất chỉ tuân theo lệnh của hoàng đế và tên kị sĩ mới. Ta đã tự thề với Galbatorix ... Ta không có quyền chọn lựa chuyện đó ... vậy nên ta không thể giơ một tay lên để chống lại hắn và bày tội của hắn, mặt khác, ta muốn tự sắp đặt cái chết của chúng theo ý mình.”

“Tại sao?” Arya hỏi. “Điều gì làm bà sợ hãi đến vậy?”

Vùng da quanh mắt của Lorana nhăn lại. “Chúng biết chúng không thể hy vọng thoát được quân Varden khi họ tới đây, và Galbatorix không gửi thêm quân cứu viện đến giải vây. Bởi thế chúng đang thử, ta không biết bằng cách nào, để tạo ra một tà thần với hy vọng rằng gã quái vật đó sẽ quay sang chống Varden và reo rắc sự đau khổ, hỗn loạn cho hàng ngũ của các người.”

Sự kinh hãi bao trùm Eragon. Nó không thể tưởng tượng sẽ phải chiến đấu với một Durza khác. “Nhưng một tà thần cũng dễ dàng quay lưng chống lại chúng hay bất cứ ai khác ở Feinster giống như chống lại Varden.”

Lorana gật đầu. “Chúng không quan tâm. Chúng chỉ muốn gây ra đau thương và hủy diệt khi chúng còn có thể trước lúc chết. Chúng mất trí rồi, Khắc tinh của tà thần ạ. Làm ơn, cậu phải ngăn chúng lại vì lợi

ích thần dân của ta!”

Khi bà ta ngừng nói, Saphira đáp xuống trên ban công bên ngoài phòng, làm vỡ vụn hàng lan can bởi cái đuôi của ả. Ả đập vào một bên cánh cửa chớp bằng một chân sau, ngọn lửa chập chờn như bé nhỏ hơn rất nhiều và rồi thò đầu và vai vào trong căn phòng, gầm lên.

Những phù thủy vẫn tiếp tục tụng kinh, có vẻ dường như không biết đến sự hiện diện của cô ả.

“Trời ạ, “ Công nương Lorana nói, bầu chặt thành ghế.

“Phải,” Eragon nói. Nó giơ cao thanh Brisingr và nhìn chăm chăm vào những thầy phù thủy, như Saphira đang làm ở hướng đối diện.

Thế giới quay cuồng quanh Eragon, và nó lại tìm thấy mình qua con mắt của Glaedr.

Đỏ. Đen. Những ánh vàng rực rỡ lóe lên. Vết thương ... Xương – vết thương vắt qua bụng nó và trên vai trái. Sự đau đớn mà nó chưa từng cảm nhận trong hơn một trăm năm nay. Rồi dịu đi khi một người đồng hành của đời nó – Oromis chữa vết thương cho nó.

Glaedr lấy lại thăng bằng và tìm kiếm Thorn. Tên rồng - con-chim-non-đỏ đó đã mạnh hơn và nhanh hơn Glaedr dự tính, bởi sự can thiệp của Galbatorix.

Thorn giội mạnh vào bên trái Glaedr, bên yếu hơn của nó, chỗ nó đã mất chân trước. Chúng quần nhau mệch lử, lao thẳng về bãi-đất-thăng-cánh-cò-bay-tan-hoang. Glaedr tớp, xé và cào bằng chân sau, cố để tấn công tới tấp bắt con rồng nhỏ hơn phải khuất phục.

Người sẽ không thắng được ta, nhóc con ạ, nó rủa thầm. Ta đã già dặn trước cả khi người được sinh ra.

Chiếc-vuốt-dao-găm-trắng sượt dọc xương sườn nó và bên dưới. Nó uốn cong đuôi và đập vào Thorn-răng dài năm nhỡ- bằng một chân, đâm vào bắp đùi tên nhãi bằng các cạnh gai ở đuôi. Trận chiến kéo dài từ lúc những tấm khiên thần chú vô hình của cả hai bọn chúng cùng bị suy yếu, mất chúng mọi thứ thương tổn đều trở nên nguy hiểm.

Khi bãi đất trũng chỉ còn cách vài ngàn feet, Glaedr hít một hơi sâu và ngửa đầu ra sau. Nó ôm nắm chặt cổ, và ghì mạnh bụng vào bụng, kéo ra ra dòng-dung-nham sâu trong ruột. Dòng chất lỏng bùng lên khi nó kết hợp với không khí trong họng nó. Nó há quai hàm rộng hết cỡ và

phun lửa con rồng đỏ nhấn chìm nó trong cái kén bao kín. Luồng-lửa-còn-cào-mãnh-liệt buồn buồn trong miệng Glaedr.

Nó đóng cổ họng, luồng lửa ngừng lại khi nó và con rồng uốn-éo-la-ré-như-một-con-chim-bị-đòn đó nhảy ra xa nhau. Từ trên lưng, Glaedr nghe thấy Oromis nói, “Sức mạnh của chúng đang giảm, ta có thể thấy điều đó trong dáng điệu của chúng. Vài phút nữa, sự tập trung của Murtagh sẽ giảm và ta sẽ có thể có được quyền kiểm soát ý nghĩ của hắn. Như thế hoặc là chúng ta sẽ hạ chúng bằng kiếm và răng nanh.”

Glaedr gầm lên tán đồng, nản lòng rằng nó và Oromis không dám liên lạc bằng tâm trí của họ, như họ vẫn thường làm. Cưỡi trên một luồng gió ấm bốc lên từ mặt đất, nó quay về phía Thorn, tứ chi đang nhỏ những giọt đỏ sẫm, gầm rống và chuẩn bị để vật lộn với nó một lần nữa.

Eragon nhìn chăm chăm lên sàn nhà, mất phương hướng. Nó đang nằm ngửa trong tháp pháo đài. Arya đang quỳ gối cạnh nó, sự quan tâm khắc trên nét mặt. Cô túm lấy nó bằng một tay và giúp nó đứng dậy, đỡ nó khi nó lao đảo. Qua căn phòng, Eragon nhìn thấy Saphira lắc đầu, và cảm nhận được sự rối loạn của chính cô ả.

Ba phù thủy vẫn đứng với những cánh tay giang rộng, lắc lư và ngâm nga những giai điệu bằng cổ ngữ.

Những từ ngữ trong câu thần chú của họ vang lên với một sức mạnh kì lạ và tồn tại nấn ná trong không khí một lúc lâu sau khi chúng chìm dần vào yên tĩnh. Gã đàn ông ngồi đang ngồi ôm chặt lấy gối, Thân thể gã ta run bần lên khi gã đập đầu mình từ bên này sang bên kia.

“Chuyện gì vậy?” Arya thấp giọng hỏi căng thẳng. Cô kéo Eragon lại gần và hạ giọng thậm chí còn thấp hơn. “Làm sao anh biết những gì Glaedr đang nghĩ từ rất xa như vậy, và thậm chí cả khi ông ấy đóng tâm trí với cả Oromis? Tha lỗi cho tôi vì đã dò dẫm trong suy nghĩ của anh mà không được cho phép, Eragon, nhưng tôi lo lắng về sức khỏe của anh. Loại giao ước nào mà anh và Saphira đã thực hiện với Glaedr?”

“Để sau đi,” Nó nói và căng vai.

“Oromis đã cho anh một thứ bùa hay cái gì đó rẻ tiền khác để cho phép anh liên lạc với Glaedr ư?”

“Sẽ mất nhiều thời gian để giải thích. Để sau đi, tôi hứa.”

Arya do dự, rồi gật đầu và nói. “Tôi sẽ bắt anh làm việc đó.”

Eragon, Saphira và Arya cùng tiến tới phía những tên phù thủy và chia ra tấn công từng tên. Một tiếng ngân như chuông vang khắp căn phòng khi thanh Brisingr sượt qua một bên trước khi nó chạm tới mục tiêu nhắm vào, trật cả vai Eragon.

Cũng tương tự, như thanh kiếm của Arya bật lại khi chạm vào thân người kia, như chân trước trái của Saphira. Những chiếc vuốt của cô ả rít lên cào trên sàn đá.

“Tập trung vào tên này!” Eragon hét lên và nhìn vào tên thầy phép cao nhất, một người đàn ông tái nhợt với bộ râu lờm chờm.

“Nhanh lên trước khi chúng sai khiến để triệu tập linh hồn!” Eragon và Arya có thể cố đập vỡ hoặc làm yếu sự phòng thủ của những thầy phép bằng chính thần chú, nhưng sử dụng phép thuật chống lại phép thuật khác luôn vẫn đề nguy hiểm. Nếu tâm trí của những thầy phép này không nằm dưới sự kiểm soát của họ. Cả Eragon và Arya đều không muốn mạo hiểm để giết chết thân xác chúng như vậy thật không phải.

Bao vây để tấn công, Eragon, Saphira và Arya chém, đâm và đập tên thầy phép có râu gần một phút. Không đòn đánh nào của chúng chạm được vào gã đàn ông. Rồi, cuối cùng, chỉ có một điện trở rất nhỏ, Eragon cảm thấy thứ gì đó nâng thanh Brisingr lên, và thanh kiếm tiếp tục đường kiếm của nó và chặt đứt đầu tên thầy phép. Không khí phía trước Eragon mờ ảo. Cũng trong khoảng khắc đó, nó cảm thấy một đợt ngọt kiệt sức khi lưới bảo vệ của nó phản ứng lại một thần chú lạ mặt. Sự tấn công dồn dập sau một vài giây, cơn chóng mặt đi qua và tỉnh táo lại. Dạ dày nó sôi ùng ục. Nó nhăn nhó và lấy lại sức từ năng lượng của Beloth khôn ngoan.

Chỉ bằng phản ứng của hai thầy phép còn lại đã chứng tỏ cái chết của đồng bọn đã làm giảm tốc độ lời cầu khẩn của chúng. Bọt vàng sủi ở khóe miệng chúng, và nước dãi ứa qua miệng, cặp mắt trắng dã mở ra, nhưng chúng vẫn không cố gắng để chạy thoát thân hay tấn công lại.

Tiếp tục với tên thầy phép kế theo – một tên đàn ông béo tốt với những chiếc nhẫn đeo ở ngón cái – Eragon, Saphira và Arya lặp lại quá trình như đã làm với tên phù thủy trước: ra đòn liên tục cho tới khi chúng thành công trong việc phá bỏ lưới phòng thủ của hắn. Saphira giết chết gã đàn ông, ném hắn trong không trung bằng một cú tấp với những chiếc móng của cô ả. Nó đánh từ phía cầu thang và đập vỡ toang sọ của gã trong góc cầu thang. Lần này không có phép thuật nào phản

hồi.

Khi Eragon di chuyển tới chỗ mù thầy phép, một quang sáng sắc sỡ nổ âm trong căn phòng qua cánh cửa chớp hồng và cùng đổ bề phía người đàn ông ngồi trên sàn. Những linh hồn sống động lập lòe với vẻ giận giữ hiểm ác khi chúng xoáy tít quanh gã đàn ông, tạo thành một bức tường bất khả xâm phạm. Gã ta kéo cánh tay của mình lên như để chắn cho mình và hét lên.

Không khí rền vang và ran nứt bởi năng lượng phát ra từ những quả cầu đang đung đưa. Một mùi ẩm ướt và có vị tanh tràn vào lưỡi Eragon, và da nó nổi gai. Tóc trên đầu mù thầy phép dựng ngược. Phía bên kia mù, Saphira rít lên và quắp lấy lưng mù, mọi thứ tít trên người mù cứng nhắc.

Ánh chớp sợ hãi lóe qua Eragon. Không! Nó nghĩ. Nó đã mạnh hơn so với hồi nó đối mặt với tà thần Durza ở Tronjhem, nhưng là gì, nó thậm chí nhận thức rõ ràng hơn là một tà thần thì có thể nguy hiểm ra sao. Chỉ có ba chiến binh từng sống sót khi giết một tà thần: Tiên ông Laetrí, Kị sĩ Irnstad và chính nó – và nó không tự tin rằng nó có thể lập lại kì công tương tự. Blödhgarm, ông ở đâu? Eragon hét lớn trong tâm trí. Chúng tôi cần giúp đỡ!

Và rồi mọi thứ quanh Eragon chớp mắt thay đổi cảnh vật và nơi nó đứng nó trông thấy:

Sắc bạc, Sắc bạc trống rỗng. Bầu trời mát lạnh nhẹ nhàng như nước thật dễ chịu dưới chân Glaedr sau cảm xúc ngọt ngào vì trận chiến. Nó lộn vòng trong không trung, đón lấy một dải mây mỏng mang hơi nước nóng thứ tràn vào trên cái lưỡi khô rát khó chịu của nó.

Nó đập cánh một lần nữa và bầu trời ẩm ướt bị sẻ từng mảnh sau lưng, lộ ra mặt trời chói lòa cháy rực khô hạn và mặt đất xanh mầu mịt mờ. Hẳn đang ở đâu? Glaedr tự hỏi. Nó lắc lư đầu, tìm kiếm Thorn. Con-chim-rồng-non-màu đỏ đã bay cao phía trên Gil'ead, cao hơn bất cứ con chim bình thường nào vẫn bay, nơi không khí loãng và hơi thở bị đóng băng.

“Glaedr, đằng sau chúng ta!” Oromis hét lên. Glaedr lộn vòng nhưng quá muộn. Con rồng đỏ đâm sầm vào vai trái của nó, huých nó rơi xuống. Gầm gừ, Glaedr quặp chiếc chân trước còn lại của nó quanh con-chim-non-bị-thương-dữ-tợn và cố gắng bóp vụn sự sống ra khỏi thân thể

đang quần quai của Thorn. Con rồng đỏ luôn xuống và thoát được nửa đường cái ghì chặt của Glaedr, cắm những chiếc móng của hắn vào ngực Glaedr. Glaedr cúi ngực xuống và cắn phập răng vào đùi trái của Thorn và đá như một con mèo hoang hưng phấn. Dòng máu mặn chát nóng bỏng chảy đầy trong miệng Glaedr.

Khi chúng rơi thẳng xuống, Glaedr nghe thấy âm thanh những thanh kiếm chém vào những tấm khiên khi Oromis và Murtagh trao nhau như mưa những miếng đòn mạnh mẽ. Thorn rối loạn, và Glaedr nhìn liếc qua Murtagh-con- trai-của-Morza. Tên người này có vẻ khiếp sợ, nhưng nó không hoàn toàn chắc chắn. Thậm chí rất lâu sau giao kèo với Oromis, nó vẫn khó khăn để giải mã biểu hiện của loài-hai-chân-không-sừng, yếu đuối, mặt phẳng và không có đuôi.

Tiếng vang rền của kim loại đã dừng và Murtagh hét lên, “Nguyên rủa các người vì các người không lộ diện sớm hơn! Nguyên rủa các người! Các người đã có thể giúp chúng ta! Các người đã có thể ...” Murtagh dường như cứng lưỡi trong một lúc.

Gaedr cần nhận khi cơn gió vô hình nâng cú ngã của chúng đột ngột ngừng lại, gần như xô mạnh nó tuột mất cái chân của Thorn, và rồi nâng bổng cả bốn lên trời, cao hơn và cao hơn, cho đến khi thành phố tổ kiến đổ nát chỉ còn là một vết mờ nhạt bên dưới và thậm chí Glaedr thấy khó thở trong không khí quá loãng.

Tên non nớt này đang làm gì? Glaedr tự hỏi, lo lắng. Có phải hắn đang muốn tự sát?

Rồi Murtagh nói tiếp, và khi hắn nói, giọng hắn bay bổng và sâu hơn trước, và ngân vang như thể hắn đang đứng ở một hội trường trống trải. Glaedr cảm thấy những chiếc vẩy trên vai dựng ngược khi nó nhận ra giọng nói của kẻ thù cũ.

“Vậy là các người vẫn còn sống, Oromis, Glaedr,” Galbatorix nói. Ngôn từ của hắn quanh co và ngọt sớt, như lời nói của một nhà thuyết giáo lão luyện, và giọng điệu như thể là bằng hữu vậy. “Từ lâu rồi ta đã nghĩ những thần tiên có thể dẫn một con rồng hoặc một kị sĩ khỏi tầm nhìn của ta. Thật phần khởi cho sự nghi kị thâm căn cố đế này.”

“Xéo ngay, tên bội ước bản thú!” Oromis gào lên. Người sẽ không toại nguyện được bất cứ điều gì từ chúng ta đâu!”

Galbatorix cười thầm. “Giống một màn chào đón khó chịu đây. Vì

xấu hổ, Oromis tiền bối ạ. Có thần tiên nào lại quên mất truyền thống nhã nhặn trong hơn thế kỉ qua không?”

“Người không xứng được lịch sử hơn một con sói điên.”

“Tut- tut, Oromis. Nhớ những gì ông đã nói với tôi khi tôi đứng trước ông và những tiền bối khác không: ‘Tức giận là thuốc độc. Người phải thanh lọc nó trong suy nghĩ của mình nếu không nó sẽ quấy nhiễu những bản chất khác tốt đẹp hơn của người.’ Ông nên lưu ý đến lời khuyên của chính mình.”

“ Người không thể làm ta bối rối bằng cái lưỡi rắn của nhà người, Galbatorix. Người là một thứ ghê tởm, và chúng ta sẽ nhìn xem người bị trừ khử như thế nào, thậm chí nếu nó phải trả giá bằng tính mạng của mình.”

“ Nhưng tại sao phải thế, Oromis? Tại sao ông lại muốn tự đào hố chôn mình để chống lại ta? Ta thật buồn rằng ông vẫn dành chỗ để lòng thù hận của mình làm sai lệch sự thông thái, vì ông là một người khôn ngoan, Oromis ạ, có thể là người thông thái nhất trong toàn bộ người cầm quyền của các người. Ông là người đầu tiên nhận ra sự điên rồ đang ăn mòn gần hết tâm hồn ta, và là người thuyết phục các tiền bối khác từ chối yêu cầu cấp một trứng rồng khác của ta. Đó quả thật là sự rất khôn ngoan của ông, Oromis. Vô ích, nhưng khôn ngoan. Và bằng cách nào đó ông đã tự kiếm chế để thoát khỏi Kialandí và Formora, thậm chí sau khi chúng hạ được ông và rồi ông ẩn cư cho đến khi tất cả trừ một kẻ địch của ông đã chết cả. Đó quả là sự khôn ngoan vô cùng của ông, thần tiên ạ.”

Một sự ngập ngừng nhỏ rờ rệt trong lời nói của Galbatorix. “Không cần thiết để tiếp tục chiến đấu với ta. Ta tự cho rằng ta đã phạm tội ác kinh khủng khi còn trẻ, nhưng những ngày đó qua lâu rồi, và giờ khi ta ngẫm nghĩ về sự tàn sát mà ta đã làm, nó dần vặt lương tâm ta. Ông vẫn còn muốn có gì ở ta nữa? Ta không thể đảo ngược được những gì đã làm. Bây giờ, sự lo lắng nhất của ta là đảm bảo hòa bình và thịnh vượng khắp đế quốc, điều làm ta tìm thấy chính mình, chúa tể và ông chủ. Ông không thể thấy rằng ta đã để mất hết sự khao khát báo thù rồi sao? Cơ thịnh nộ đã lái ta đi quá nhiều năm đã cháy thành tro.

Hãy tự hỏi bản thân mình về việc này, Oromis: Ai là người chịu trách nhiệm về cuộc chiến tranh lan tràn trên Alagaësia? Không phải ta. Quân Varden là những kẻ khiêu lên sự xung đột này. Ta đang bằng lòng

để trị vì những thần dân của mình, tránh xa thần tiên và người lùn và để người Surdan tự lo liệu cho họ. Nhưng quân Varden không thể để ta được đủ yên thân. Chúng, những kẻ được chọn để ăn cắp trứng của Saphira, và chúng những kẻ đã phủ kín mặt đất những xác người. Không phải ta. Trước kia ông là một người khôn ngoan, Oromis ạ, và ông có thể lại trở nên khôn ngoan một lần nữa. Hãy dẹp bỏ sự căm ghét của mình và gia nhập cùng ta ở Ilirea. Với ông ở bên cạnh, chúng ta có thể mang đi và chấm dứt cuộc xung đột này và dẫn dắt một kỉ nguyên hòa bình có thể tồn tại hàng ngàn năm hoặc hơn.”

Gladr không hề bị thuyết phục. Nó quặp chặt những chiếc vuốt sắc nhọn hủy diệt của mình, làm cho Thorn rống lên. Vết thương ồn ào dường như lớn một cách kinh ngạc sau lời nói của Galbatorix.

Bằng một giọng quả quyết và ngân vang, Oromis nói, “Không, người không thể khiến chúng ta quên được sự tàn ác của người bằng cách xoa dịu với những lời nói dối đường mật... Thả chúng ta ra! Người không có cách nào để giữ chúng ta ở đây lâu hơn, và ta từ chối trao đổi sự giễu cợt vô nghĩa với một tên phản bội như người.”

“ Ô hay! Ông là một lão già suy kiệt ngu ngốc, “ Galbatorix nói, giọng hằn trở lại khó chịu, bao trùm cả sự tức tối.

“ Ông nên chấp nhận yêu cầu của tôi, ông sẽ trở thành người đầu tiên và đứng đầu trong đám nô lệ của ta. Ta sẽ khiến ông hối hận về sự hiến dâng thiếu suy nghĩ của mình để tha hồ mà kêu ca về sự chính trực của ông. Và ông sai rồi. Ta có thể giam cầm ông theo cách này bao lâu ta muốn, vì ta đã trở nên hùng mạnh như một vị thần, và không có ai có thể ngăn cản được ta.”

“Người sẽ không chiếm ưu thế được đâu,” Oromis nói. “Ngay cả thần thánh cũng không tồn tại mãi mãi.”

Lúc đó, Galbatorix phát ra một lời nguyên độc địa.

“Triết lí của ông không ngăn cản được ta, lão thần tiên! Ta là phù thủy vĩ đại nhất, và sớm thôi ta thậm chí sẽ còn vĩ đại hơn. Cái chết sẽ không chạm đến ta. Ông, tuy nhiên, sẽ chết. Nhưng đầu tiên ông sẽ phải đau đớn, và cả đau đớn ngoài sức tưởng tượng, và rồi ta sẽ giết ông, Oromis, và ta sẽ mang đi trái tim trong trái tim của ông, Glaedr, và ông sẽ phục vụ cho ta cho tới khi hết thời gian.”

“ Không bao giờ.” Oromis la lên.

Và Glaedr lại nghe thấy tiếng chan chát của những thanh kiếm trên bộ giáp.

Glaedr đã ngăn Oromis vào tâm trí của nó trong thời gian xảy ra trận chiến, nhưng mỗi ràng buộc của họ ăn sâu hơn cả suy nghĩ trí tuệ, bởi thế nó cảm nhận được khi Oromis khó khăn hơn, bất lực bởi vết thương cũ của vị thần tiên tàn nhưng không phế của nó. Được cảnh báo, Glaedr phóng thích cho chiếc chân của Thorn và cố đá tên rồng đỏ bay ra xa. Thorn rống lên vì cú va chạm nhưng vẫn giữ nguyên tại chỗ. Thần chú của Galbatorix giữ cả hai chỉ có thể cách xa nhau hơn vài feet dù có bất kì sự cố gắng giải thoát nào.

Có một tiếng kim loại vang rền khác từ phía trên, và rồi Glaedr thấy thanh Naegling rơi qua nó. Thanh kiếm lóe lên ánh vàng và phát ra tia sáng yếu ớt khi nó rơi nhanh về phía bãi đất. Lần đầu tiên, những chiếc vuốt lạnh lùng sợ hãi kẹp chặt Glaedr. Năng lượng ý chí đảm bảo của Oromis tích trữ trong cây kiếm, và mạng lưới bảo vệ của nó được ràng buộc với lưới kiếm. Không có kiếm, nó sẽ mất sự bảo vệ.

Glaedr tự quăng người mình vào rìa câu thần chú của Galbatorix, Vật lộn bằng tất cả sức lực để phá vỡ thoát ra. Trong sự giận giữ vì cố gắng, tuy vậy, nó không thể thoát ra. Và chỉ khi Oromis bắt đầu tỉnh lại, Glaedr cảm thấy thanh Zar'roc chém vào bờ vai Oromis.

Glaedr gầm rống lên.

Nó gầm lên như Oromis đã gầm khi Glaedr bị mất một chân.

Sức mạnh tiềm ẩn tập hợp lại bên trong bụng Glaedr. Không cần dừng lại để tính toán được mất. Nó đẩy Thorn và Murtagh ra xa bằng sự bùng phát của phép thuật, quăng chúng bay đi như những chiếc lá bị gió thổi lìa, và rồi gập dang cánh trở lại và bay về Gil'ead. Nếu nó có thể đi đủ nhanh, thì Islanzadí và những thầy phép của bà có thể cứu mạng Oromis.

Thành phố cách quá xa, nghĩ vậy. Sự tỉnh táo của Glaedr lung lay ... giảm dần ... tuột mất ...

Glaedr truyền sức mạnh của chính nó vào cơ thể tàn tạ của Oromis, cố để cứu sống ông cho tới khi họ chạm bãi đất. Nhưng với tất cả năng lượng nó đã truyền cho Oromis, không thể làm ngừng lại dòng máu đang chảy, máu chảy quá chùng.

Glaedr ... hãy giải thoát cho ta, Oromis nói thầm trong ý thức.

Một lát sau, bằng một giọng đều đều yếu ớt, ông thì thào, Đừng than khóc cho ta.

Và rồi người đồng hành của cuộc đời Glaedr đã ra đi trong nỗi tiếc thương.

Đi rồi,

Đi rồi,

ĐÃ ĐI RỒI!

Bóng tối.

Trống rỗng.

Nó đơn độc.

Bụi mù đỏ thẫm bao trùm trái đất, ai ca lên trong trong từ xúc cảm của chính nó. Nó xòe cánh, lảo đảo quay lại con đường nó đã đi, tìm kiếm Thorn và tên kị sĩ của hắn. Nó sẽ không để chúng thoát, nó sẽ bắt chúng và xé toang chúng, đốt cháy chúng tới khi nó tiêu trừ chúng ra khỏi thế giới này.

Glaedr nhìn thấy con chim rồng đỏ đang bay tới phía nó, nó rống lên nỗi tiếc thương của mình và tăng nhanh tốc độ. Con rồng đỏ thành linh đổi hướng vào phút cuối, trong một cố gắng vòng qua sườn nó, nhưng hắn không đủ nhanh để tránh được Glaedr. Glaedr phun lửa, cắn và ngoạm sâu ba feet vào đuôi con rồng đỏ. Dòng máu như suối trào ra từ chân răng. Kêu ăng ẳng trong đau đớn, con rồng đỏ lách ra xa và phóng tới đằng sau Glaedr. Glaedr nhìn chăm chăm vào những thớ gân quanh mặt mình, nhưng con rồng nhỏ hơn quá nhanh nhẹn, quá ranh mãnh. Glaedr cảm thấy một vết thương sâu ở trên trán, và rồi thị lực mờ dần và yếu đi.

Nó đang ở đâu?

Nó đơn độc.

Nó đơn độc và trong bóng tối.

Nó đơn độc và trong bóng tối, và nó không thể cử động hay nhìn thấy gì.

Nó có thể cảm thấy tâm trí của một sinh vật khác gần ngay cạnh nó, nhưng chúng không phải là tâm trí của Thorn và Murtagh mà là của Arya, Eragon và Saphira.

Và rồi Glaedr nhận ra nơi nó đang ở, và sự kinh hãi thực sự của tình thế đánh quỵ nó, và nó gầm rống lên trong bóng tối. Nó rống và rống, và ruồng bỏ sự đau đớn về tinh thần của bản thân, không cần bất cứ điều gì tương lai có thể đem lại, vì Oromis đã chết và nó đơn độc.

Đơn độc!

Nó ôm lấy mắt cá chân, nước mắt chảy dài trên mặt.

Hồn hển, nó tự dựng bản thân đứng dậy khỏi sàn và tìm kiếm Saphira và Arya.

Nó mất một lúc để nhận thức về những gì nó đã thấy. Mụ thầy phép mà Eragon đã giáng đòn tấn công trước đó, bị giết bởi một thanh kiếm đâm sâu. Những linh hồn mà bà ta và những đồng bọn của mụ đã triệu tập không còn thấy ở chỗ nào nữa. phu nhân Lorana vẫn ngồi gọn lỏn trên chiếc ghế của bà. Saphira trong lúc vật lộn giờ đang ở phía đối diện của căn phòng. Và người đàn ông đang ngồi trên sàn giữa ba thầy phép đang đứng gần chỗ nó, bóp cổ và nhắc bóng Arya trong không trung.

Màu sắc biến mất trên lớp da của gã đàn ông, lộ ra những mảng xương trắng. Tóc hăn, thứ đã từng màu nâu, giờ có ánh đỏ thẫm, và khi hăn nhìn Eragon rồi cười, Eragon thấy rằng mắt hăn đã trở thành màu hạt dẻ. Từ dáng vẻ bề ngoài và thái độ của mình, gã đàn ông này cũng giống như Durza.

“Tên của chúng ta là Varaug,” tên tà thần nói. “Hãy khiếp sợ chúng ta.”

Arya đá vào hăn, nhưng cú đòn của cô có vẻ không có hiệu quả.

Ý thức bùng cháy của gã tà thần lấn át, ghì chặt lấy tâm trí Eragon, cố để đập tan lưới phòng hộ của nó.

Sức mạnh của sự tấn công làm Eragon bất động, nó chỉ có thể chỉ vừa vụn đầy lùi những cái xúc tu của tâm trí gã tà thần đào bới trong óc nó. Quá nhanh để lao tới hay vung một thanh kiếm. Vì bất kì lí do gì, Varaug dường như mạnh hơn Durza, và Eragon không chắc nó có thể chống lại sức mạnh của tên tà thần này trong bao lâu. Nó thấy rằng Saphira cũng đang chịu sự tấn công, cô ở ngồi một chỗ và bất động bên ban công. Một sự nhăn nhó hiện trên mặt.

Những đường gân trên trán Arya căng ra, và khuôn mặt cô trở nên đỏ ửng và tím tái. Miệng cô mở, nhưng không hề thở. Bằng gan bàn tay

phải, cô giật khóa khủy tay của tên tà thần và bẻ gãy nó với một tiếng răng rắc. Cánh tay của Varaug võng xuống và trong một lúc, những ngón chân của Arya quét trên sàn, nhưng những khớp xương trong cánh tay tên tà thần vụt trở lại vào đúng vị trí và hần thậm chí nhấc cô lên cao hơn.

“ Người sẽ chết,” Varaug rống lên. “ Người sẽ chết vì đã giam cầm chúng ta trong đất nặng và lạnh lẽo.”

Nhận thức rằng cuộc sống của Arya và Saphira đang lâm nguy đã giải phóng Eragon khỏi mọi cảm xúc, cứu vớt, điều đó là giao kèo là siêu lòng. Suy nghĩ của nó nhạy bén và minh mẫn như một mảnh kính vỡ. Nó lái bản thân vào tư tưởng xáo trộn của tà thần. Varaug quá mạnh, và những linh hồn trú ngụ trong đó quá phức tạp, để Eragon áp đảo và kiểm soát được, tìm kiếm để phân tán tên tà thần này. Nó bao quanh tâm trí Varaug bằng tâm trí của chính mình: mỗi lần Varaug cố tấn công Saphira hay Arya, Eragon lại chặn lại một sợi dây tinh thần, và mỗi lần gã tà thần cố để thay đổi vị trí, hình dáng cơ thể hần, Eragon lại làm mất tác dụng ý muốn đó của hần bằng một mệnh lệnh của chính nó.

Cuộc chiến diễn ra ở tốc độ của những suy nghĩ, đẩy lùi và đánh bật ra khỏi vành đai của tâm trí gã tà thần, đó là một cảnh rất lộn xộn và rời rạc, Eragon sợ rằng nó sẽ làm nó hóa điện nếu nó nhìn chăm chăm vào đó quá lâu. Eragon thu bản thân về hết mức khi nó đối đầu với Vargaug, cố gắng để lường trước mọi hành động của gã tà thần, nhưng nó biết rằng cuộc so tài này chỉ kết thúc khi nó thất bại. Nhanh nhất có thể, Eragon không thể suy tính chính xác hơn những trí óc đông đảo chứa trong gã tà thần.

Sự tập trung của Eragon cuối cùng cũng yếu thế, và Vargaug đã chộp được cơ hội để tác động sâu hơn vào tâm trí Eragon, chặn hần lại ... đông cứng hần lại ... những suy nghĩ của nó lên tiếng từ bên trong, Eragon không thể làm gì hơn là nhìn chòng chọc vào gã tà thần với sự giận giữ câm nín. Sự đau đớn râm ran khắp tay chân Eragon khi những linh hồn phía nhanh đến khắp cơ thể nó, tràn vào một trong những dây thần kinh của nó.

“ Chiếc nhẫn của người chứa đầy ánh sáng!” Varaug la lên, mắt hần mở to vẻ hài lòng. “ Ánh sáng tuyệt đẹp! Nó sẽ nuôi dưỡng được chúng ta trong một thời gian dài!”

Rồi hần gào lên tức giận hơn khi Arya túm lấy khớp hần và bẻ gãy ở

ba chỗ. Cô vùng ra được sự kìm kẹp của Varuag trước khi hắn có thể làm lành vết thương và rơi xuống đất, thở hổn hển lấy hơi. Varaug đá vào cô, nhưng cô đã lăn được ra xa. Cô với tay tới thanh kiếm bị rơi của mình.

Eragon run rẩy khi nó đấu tranh để thoát khỏi sự có mặt lấn áp của gã tà thần.

Tay Arya nắm chặt quanh cán kiếm. Không nói một lời sau khi thoát khỏi gã tà thần. Hắn vồ lấy cô, và họ lăn lộn trên sàn, vật lộn để giành lấy vũ khí. Arya hét lớn và đập Vargaug vào đầu bằng múm tròn trên chuôi kiếm. Gã tà thần lả đi một lúc, và Arya trườn lùi lại, nhồm đưng dậy.

Một ánh sáng lóe lên, Eragon giải thoát được nó khỏi tên tà thần. Không quan tâm đến sự an toàn của bản thân, nó tấn công vào tư tưởng của tà thần, suy nghĩ duy nhất của nó là ngăn cản gã tà thần này trong vài phút.

Varguag đang quì gối đứng thẳng dậy, rồi loạng choạng khi sự cố gắng của Eragon trở nên mạnh mẽ hơn.

“Tóm lấy hắn!” Eragon hét lên.

Arya đang thở ở phía sau, mái tóc đen của cô đang bay ...

Và cô đâm mạnh qua tim gã tà thần. Eragon cau mày và tách chính mình ra khỏi tâm trí tên tà thần cùng lúc gã tà thần lùi ra được, Arya rút lưỡi kiếm của cô ra khỏi hắn. Tên tà thần mở miệng và phát ra một giọng the thé, run rẩy khóc thét lên làm nổ tung những mảnh kính vuông của chiếc đèn lồng trên cao. Hắn vọt về phía Arya và lao đảo trong tầm kiếm soát của cô, rồi ngừng lại khi lớp da của hắn mờ dần rồi trở nên trong suốt, làm lộ ra cả tá linh hồn rục rờ bị giữ lại bên trong ranh giới thân xác hắn. Những linh hồn đập mạnh và gào thét trong đó, và lớp da của Varaug tách dọc ra từ những thớ thịt phồng lên. Cùng với ánh sáng cuối cùng nhá lên, những linh hồn xé toạt từng phần Vargaug và bay lượn trong căn phòng trong tháp, lao xuyên qua tường như thể những phiến đá không hề tồn tại.

Nhịp đập của Eragon từ từ chậm rãi. Rồi, cảm thấy hết sức già nua và mệt mỏi, nó bước qua chỗ Arya đang đứng hơi tì lên chiếc ghế, cô đang ôm một tay qua ngực mình. Cô ho, khạc ra máu. Từ lúc đó dường như cô không thể phát ra tiếng, Eragon đặt tay lên tay cô và nói, “Waise heill.” Khi năng lượng chữa lành những vết thương chảy ra từ nó, Đôi

chân Eragon yếu đi, và nó phải chống mình lên chiếc ghế.

“Đỡ hơn chứ?” Nó hỏi khi câu thần chú đã kết thúc nhiệm vụ.

“Đỡ hơn,” Arya thì thầm, và cảm ơn nó bằng một nụ cười yếu ớt. Cô di chuyển về chỗ Vargua. “Chúng ta đã giết được hắn ... Chúng ta đã giết hắn, và đến giờ chúng ta đã không chết.” Cô kêu lên kinh ngạc. “Không nhiều người từng giết một tà thần mà còn sống.”

“Đó là vì họ đã chiến đấu một mình, không phải cùng nhau như chúng ta.”

“Không, không giống chúng ta.”

“Tôi đã có cô giúp sức ở Farthen Dûr, và cô có tôi giúp sức ở đây.”

“Phải.”

“Bây giờ tôi sẽ phải gọi cô là Khắc tinh của tà thần.”

“Cả hai chúng ta ... “

Saphira hoảng hốt bởi sự yên lặng hồi lâu, buồn rầu ai oán. Vẫn quì gối, cô ả cào cào những chiếc móng trên sàn, những phiến đá sứt mẻ và nham nhở. Cái đuôi cô ả kéo lê từ bên này sang bên khác, đập mạnh bộ yên cương và những bước tranh tàn nhẫn trên tường. Đi rồi! Cô ả nói. Đi rồi! Ra đi vĩnh viễn!

“Saphira, có chuyện gì không ổn?” Arya la lên. Khi Saphira không trả lời, cô lặp lại câu hỏi với Eragon. Góp nhặt từng từ, Eragon nói, “Oromis và Glaedr đã hy sinh. Galbatorix đã giết họ.”

Arya lão đảo như thể vừa bị đánh. “Ôi chao,” cô nói. Cô ghì chặt hơn lấy chiếc ghế, những ngón tay trở nên trắng bệch. Nước mắt đầy lên trên đôi mắt xé, rồi ôm lấy má và cúi gằm mặt. “Eragon.” Cô với tới và níu lấy vai nó, và gần như tình cờ nó thấy nó đang ôm cô trong vòng tay. Eragon cảm thấy chính mắt mình ươn ướt. Nó nghiêng chặt quai hàm trong nỗ lực duy trì sự bình tĩnh; nếu nó bắt đầu khóc, nó biết nó sẽ không thể ngừng lại được.

Nó và Arya vẫn ôm nhau trong một lúc lâu, an ủi lẫn nhau, rồi Arya tách ra và nói, “Nó xảy ra như thế nào?”

“Oromis có một cuộc vây bắt, và trong khi thầy bị tê liệt, Galbatorix đã dùng Murtagh để ...” Giọng Eragon vỡ òa, và nó lắc đầu. “Tôi sẽ kể cho cô nghe về nó cùng với Nasuada. Cô ta nên biết về điều này, và tôi

không muốn phải hơn một lần miêu tả về nó.”

Arya gật đầu. “Vậy chúng ta hãy đi kiếm cô ta.”

Chương 58

Mặt trời mọc

Khi Eragon và Arya áp giải công nương Lorana từ căn phòng bên trong tháp, họ đã gặp Blödhgarm và 11 vị thần tiên khác đang chạy lên cầu thang.

“Khắc tinh của Tà thần ! Arya !” một nữ thần tiên với mái tóc đen dài la lên. “Các người có bị thương không. Chúng tôi nghe Saphira rên rỉ và chúng tôi nghĩ có thể một trong các người đã chết.”

Eragon liếc nhìn Arya. Lời thề giữ bí mật của nó với nữ hoàng Islanzadí không cho phép nó nói về Ormis và Glaedr trong khi có sự xuất hiện của của người ngoài nhóm Du Weldenvarden- công nương Lorana- không có sự cho phép của nữ hoàng, Arya hoặc bất cứ ai kế thừa nữ hoàng Islanzadí ở Ellesméra, thì nó không thể nói.

Nàng gật đầu và nói “Ta giải thoát cho chàng khỏi lời thề, Eragon, cả hai người. Hãy nói với bất kỳ ai mà chàng muốn.”

“Không, chúng tôi không bị thương,” Eragon nói. “Tuy nhiên, Oromis và Glaedr đã chết trong trận chiến ở Gil’ead.”

Tất cả các vị thần tiên đều sững sốt và òa khóc, sau đó hỏi Eragon hàng tá những câu hỏi khác. Arya giơ tay và nói “Hãy kiềm chế bản thân. Bây giờ không phải lúc hoặc nơi thích hợp để giải đáp những thắc mắc của các vị. Vẫn còn quân lính ở ngoài kia, và chúng ta không biết được liệu có ai có thể sẽ vô tình nghe được những điều mà chúng ta nói. Hãy kìm nén những muộn phiền và đợi cho đến khi chúng ta chắc chắn được an toàn.” Nàng dừng lại và nhìn Eragon, rồi nói tiếp “Tôi sẽ giải thích cặn kẽ về cái chết của họ, tất cả những điều mà tôi biết.” “Nen ono weohnata, Arya Dröttningu,” họ thì thầm.

“Ngài có nghe thấy tôi gọi không?” Eragon hỏi Blödhgarm.

“Có” vị tiên nói “Chúng tôi cố gắng đến nhanh nhất có thể, nhưng có quá nhiều lính ở đó và ở đây.”

Eragon đưa tay lên ngực theo nghi lễ truyền thống của thần tiên

“Tôi thành thật xin lỗi vì đã bỏ các ngài lại, Blödhgarm. Sức ép của trận chiến đã làm tôi cư xử ngờ ngẩn, mất tự chủ, và suýt chết vì lỗi lầm của mình.”

“Cậu không cần phải xin lỗi, Khắc tinh của Tà thần ạ. Chúng tôi cũng có lỗi ngày hôm nay. Chúng tôi hứa sẽ không lặp lại. Từ bây giờ trở đi, chúng tôi sẽ luôn chiến đấu bên cạnh cậu và quân Varden.”

Họ cùng nhau xuống cầu thang và ra tới sân. Quân Varden đã giết hoặc bắt giữ hầu hết quân lính bên trong pháo đài, và một vài người vẫn còn cố chống đối khi họ thấy công nương Lorana bị quân Varde áp giải. Cầu thang quá nhỏ, vì vậy Saphira đã bay xuống sân trước và đợi mọi người ở đó.

Eragon đứng cạnh Saphira, Arya, và công nương Lorana, trong khi một người đàn ông đi tới, Jörmundur. Jörmundur đến chỗ họ, họ thuật cho ông ta nghe việc đã xảy ra bên trong tòa tháp, làm ông vô cùng kinh ngạc, và sau đó giao công nương Lorana cho ông quản thúc.

Jörmundur cúi chào công nương. “Công nương hãy yên tâm, chúng tôi sẽ đối xử với công nương bằng sự kính trọng như trước kia. Chúng tôi có thể đã là kẻ thù của công nương, nhưng chúng tôi là những người chính nghĩa.”

“Cảm ơn” công nương đáp lại. “Ta thật vui về điều này. tuy nhiên mối quan tâm chính của ta bây giờ là sự an toàn của những người nhà của ta. Nếu có thể ta muốn được gặp công nương Nasuada, để thỏa thuận về chuyện đó.”

“Tôi tin rằng Nasuada cũng sẽ không làm khó công nương.”

Khi họ tách nhóm, công nương Lorana nói “Tôi rất biết ơn cậu và tôi thấy cậu thật giỏi, kỹ sĩ rồng ạ khi cậu giết chết thứ quái vật đó trước khi nó có thể đem sự bi thương và chết chóc đến cho Feinster. Định mệnh đã đặt chúng ta vào thế đối địch, nhưng như thế không có nghĩa là tôi không thể ngưỡng mộ sự gan dạ và lòng quả cảm của cậu. Chúng ta có thể không bao giờ gặp lại nhau nữa, vậy xin tạm biệt cả hai.”

Eragon cúi chào và nói “Tạm biệt công nương Lorana.”

“Các vì sao sẽ luôn soi đường cho công nương” Arya nói.

Blödhgarm và các vị tiên khác theo lệnh của ông bám sát Eragon, Saphira và Arya khi họ đi tìm Nasuada. Họ tìm thấy cô đang cưỡi ngựa

trên con đường trải đá xám, xem xét những thiệt hại của thành phố sau cuộc chiến.

Nasauda vui mừng chào Eragon và Saphira “Tôi thật vui vì cuối cùng hai người cũng trở lại. Chúng tôi đã rất cần hai người ở đây mấy ngày trước. Tôi thấy cậu có một thanh kiếm mới, Eragon, một cây kiếm đích thực của Kỵ sĩ rồng. Các vị thần tiên đã tặng nó cho cậu đúng không?”

“Cũng không hẳn là như thế.” Eragon đảo mắt nhìn những người đứng xung quanh và thấp giọng “Nasuada, chúng ta cần phải nói chuyện, chỉ có chúng ta. Rất quan trọng đấy.”

“Tốt thôi.” Nasuada quan sát những tòa nhà nằm cạnh đường phố và chỉ một căn nhà bỏ hoang ở đằng xa “Chúng ta sẽ nói chuyện ở đó.”

Hai cận vệ của Nasuada, hai Nighthawk, chạy tới và vào trong căn nhà đó. Họ trở ra sau ít phút và cúi đầu trước Nasuada và nói “Nó trống rỗng, thưa công nương.”

“Tốt, cảm ơn hai người.” Cô xuống ngựa, đưa dây cương cho một trong số những tùy tùng của cô, và sải bước vào bên trong. Eragon và Arya bước theo.

Ba bọn họ bước vào trong căn nhà tồi tàn, cho tới khi họ tìm được một phòng bếp, với một cái cửa sổ lớn, từ đó Saphira có thể thò đầu vào. Eragon mở cánh cửa chớp, Saphira đặt đầu lên bậc gỗ, hơi thở cô ả toàn mùi thịt cháy.

“Chúng ta có thể thoải mái nói chuyện rồi” Arya thông báo sau khi dùng phép thuật cách ly căn phòng khỏi bất cứ sự nghe trộm nào.

Nasuada xoa tay và run run “Chúng ta sẽ nói về cái gì, Eragon?” - cô hỏi.

Eragon nén lòng, và ước gì nó không phải chứng kiến định mệnh của Oromis và Glaedr. Rồi nó nói “Nasuada... Saphira và tôi không đơn độc... còn có một con rồng và một kỵ sĩ khác cũng chiến đấu để chống lại Galbatorix.”

“Tôi biết” Nasuada thốt ra và mắt cô sáng lên “Họ là sư phụ của cậu ở Ellesméra. Phải không?”

“Đúng thế. Nhưng bây giờ thì không còn nữa.” Saphira nói.

“Không còn nữa là sao ?”

Eragon mím chặt môi và lắc đầu, mắt rơm rớm “Chỉ trong buổi sáng nay, họ đã tử trận ở Gil’ead. Galbatorix đã sử dụng Thorn và Murtagh để giết họ, tôi đã nghe thấy hắn nói chuyện với họ bằng giọng của Murtagh.”

Sự háo hức của Nasuada trên khuôn mặt được thay thế bằng một sự khó hiểu và một cảm giác trống rỗng. Cô ngồi phịch xuống chiếc ghế gần nhất và nhìn chằm chằm vào đồng than hồng trong lò sưởi. Căn bếp trở lên tĩnh mịch lạ thường. Cuối cùng cô phá vỡ sự yên lặng và nói “Cậu có chắc là họ đã chết không ?”

“Chắc.”

Nasuada lau mắt bằng một cái khăn trên tay cô “Hãy kể cho tôi về họ, Eragon?”

Trong nửa giờ, Eragon kể về Oromis và Gleadr. Nó giải thích cách mà họ thoát được khỏi sự hủy diệt của thế hệ kỵ sĩ và tại sao họ lại chọn cách sống ẩn mình sau đó. Nó giải thích về sự bất lực của họ, và nó dành một lúc để nói về bản thân họ và những gì cần phải học hỏi ở họ. Cảm xúc của Eragon càng thấm sâu hơn khi nó hồi tưởng những ngày dài nó sống bên thầy Oromis trên vách đá Tel’naeir và rất nhiều thứ người thầy già đã làm cho nó và Saphira. Khi nó nhắc đến cuộc đối đầu giữa họ với Thorn và Murtagh tại Gil’ead, Saphira bỏ đầu ra khỏi bệ cửa và lại bắt đầu than khóc, Tiếng khóc của cô ả thật thê lương và dai dẳng.

Về sau, Nasuada thở dài và nói “Tôi ước gì tôi đã được gặp Oromis và Gleadr, nhưng than ôi, không thể nữa... Có một điều mà tôi không tài nào hiểu nổi, Eragon. Cậu nói cậu nghe thấy Galbatorix nói chuyện với họ. Sao cậu nghe thấy được ?”

“Đúng, ta cũng muốn biết tại sao ?” Arya nói.

Eragon tìm một thứ gì đó để uống , nhưng chẳng có chút rượu hay nước nào ở đây cả. Nó ho một tiếng, sau đó thuật lại chuyến đi tới Ellesméra trước đây. Saphira thỉnh thoảng lại chen vào một vài lời bình luận, nhưng hầu hết cô ả để cho Eragon thuật lại. Rùng mình với sự thật về nguồn gốc của nó, Eragon, thuật lại nhanh những sự kiện đã xảy ra với họ, từ việc khám phá ra Thép sáng của họ dưới gốc cây Menoa đến việc rèn thanh Brisingr, đến việc tới thăm Sloan. Cuối cùng, nó nói với Arya và Nasuada về trái tim trong trái tim của rồng.

“Tốt.” Nasuada nói. Cô đứng rồi đi lại quanh khu bếp và sau đó quay lại “Cậu là con trai của Brom, và Galbatorix đã đánh cắp những tâm hồn của những con rồng đã chết. Đường như thật quá nhiều điều để có thể lĩnh hội hết được...” Cô lại khoanh hai tay. “Ít nhất chúng ta cũng biết được về nguồn sức mạnh của Galbatorix.”

Arya đứng bất động, hơi thở nàng nhẹ nhàng, biểu lộ sự kinh ngạc “Những con rồng vẫn còn sống.” nàng thì thầm. Nàng xiết chặt hai tay giống như cầu nguyện và đưa lại gần ngực. “Chúng vẫn còn sống sau ngàn ấy năm. Oh nếu như chỉ có chúng tôi nói về sự yên nghỉ của loài chúng tôi thì thật là vui mừng và cũng thật là tội tệ khi khi họ nghe về sự tồn tại của Eldunari. Chúng ta sẽ chạy thẳng tới Urûbaen, và sẽ không nghỉ ngơi cho tới khi chúng ta giải thoát cho những trái tim kia thoát khỏi sự điều khiển của Galbatorix, và cũng chẳng có vấn đề gì khi nhiều người trong chúng ta phải bỏ mạng vì điều đó.”

“Nhưng chúng ta không thể nói gì với chúng”. Saphira nói.

“Không” Arya nói và hạ thấp cái nhìn “Chúng ta không thể, nhưng ta ước gì chúng ta có thể.”

Nasuada nhìn nàng “Đừng có đánh nhau thêm nữa. Tôi ước gì mẹ của nàng, nữ hoàng Islanzadí đã thấy được và chia sẻ những điều đó với chúng ta. Chúng ta đã có thể sử dụng nó từ cách đây rất lâu.” “Tôi đồng ý.” Arya nói, vẻ mặt nghiêm trọng “Trong trận chiến ở Cánh đồng cháy, Murtagh đã có thể giết chết cả hai người” - nàng ám chỉ Eragon và Saphira – “Bởi vì chàng đã không hề biết rằng Galbatorix có thể sẽ đưa một số Eldunari cho hắn ta như vậy chàng đã thất bại cũng là thích đáng thôi. Nếu như Murtagh không còn một chút lương tâm, cả hai bây giờ có thể đã trở thành nô lệ của Galbatorix rồi và thậm chí bây giờ Oromis và Gleadr, và cả mẹ của ta nữa cũng đã có lý do để giữ bí mật về Eldunari, nhưng sự trầm lặng của họ gần như đã làm hỏng việc. Ta sẽ bàn về vấn đề này với mẹ của ta trong lần gặp tới.”

Nasuada đi đi lại lại cạnh cái lò sưởi. “Cậu đã kể về quá nhiều thứ làm tôi phải suy nghĩ, Eragon...” Cô miết nền nhà bằng đôi ủng của cô. “Đây là lần đầu tiên trong lịch sử của Varden, chúng ta biết 1 cách để giết chết Galatorix. Nếu chúng ta có thể cách ly hắn khỏi những trái tim kia, hắn sẽ mất hầu hết sức mạnh của hắn, và sau đó cậu và các pháp sư khác của chúng ta sẽ có thể chế ngự được hắn.”

“Đúng thế nhưng bằng cách nào chúng ta có thể cách ly hắn khỏi

những trái tim ?” Eragon hỏi.

Nasuada nhún vai “Tôi không biết, nhưng tôi chắc chắn rằng sẽ có cách. Từ bây giờ trở đi, cậu sẽ phải làm việc theo kế hoạch được đề ra trước.”

Eragon cảm thấy Arya đang để ý nó với một mối quan tâm khác thường. Bối rối, nó hỏi nàng.

“Ta luôn băn khoăn.” Arya nói “Tại sao trứng Saphira lại xuất hiện trước mặt chàng, mà không phải là một nơi nào khác. Nó dường như là một sự trùng hợp quá ngẫu nhiên đã xảy ra, nhưng ta không thể nghĩ ra được bất kỳ sự giải thích hợp lý nào. Và bây giờ ta đã hiểu. Ta phải nên sớm đoán ra rằng chàng là con trai của Brom từ lâu rồi mới phải. Ta không biết nhiều lắm về Brom, nhưng ta cũng không phải hoàn toàn là không biết gì về ông, và chàng có rất nhiều điểm giống Brom.”

“Tôi hả ?”

“Cậu nên tự hào khi được gọi Brom là cha” Nasuada nói “Bởi tất cả những gì đã làm, ông ấy là một nhân vật kiệt xuất. Nếu không có ông, Varden đã không hề tồn tại. Dường như thật thích hợp khi cậu tiếp tục gánh vác những công việc còn dở dang của ông.”

Sau đó, Arya nói “Eragon, chúng tôi có thể xem Eldunarı của Gleadr không ?”

Eragon do dự một chút, sau đó đi ra ngoài và lấy chiếc túi từ yên trên lưng của Saphira. Cẩn thận không để chạm vào Eldunarı, nó nới lỏng sợi dây buộc phía miệng túi và để cái túi trượt xuống để lộ ra viên đá ngọc màu vàng. Khác với lần trước nó nhìn thấy, lần này Eldunarı sâu hơn và mờ nhạt bởi ý chí của Gleadr đã trở trụ đi nhiều.

Nasuada tiến lên phía trước và quan sát những cột xoáy bên trong Eldunarı, mắt cô lóe lên bởi ánh sáng phản chiếu. “Vậy Gleadr thật sự ở bên trong đó à ?”

“Đúng thế.” Saphira nói.

“Tôi có thể nói chuyện với anh ta không ?”

“Cô có thể thử, nhưng tôi nghĩ rằng anh ta sẽ không có phản ứng gì đâu. Anh ta vừa mất đi người Ky sĩ của mình. Sẽ phải mất một thời gian rất dài để anh ta thoát khỏi tình trạng Shock, và lấy lại bình tĩnh. Xin hãy để anh ấy được yên tĩnh Nasuada, nếu anh ấy muốn nói chuyện với

cô, anh ấy sẽ có phản ứng.”

“Tất nhiên rồi. Tôi không có ý quấy rầy anh ấy trong thời gian anh ấy đang đau buồn đâu. Tôi sẽ đợi để được gặp anh ấy cho tới khi nào anh ấy lấy lại sự điềm tĩnh vốn có của mình.”

Arya tiến đến sát bên Eragon và đặt tay lên phía khác của Eldunarí, những ngón tay của nàng cách bề mặt Eldunarí gần 1 inch. Nàng nhìn vào bên trong viên đá với một sự tôn kính, dường như ẩn sâu vào bên trong nó, sau đó thì thào một vài lời bằng cổ ngữ. Ý chí của Gleadr làm viên đá lóe sáng lên.

Arya hạ thấp đôi bàn tay. “Eragon, Saphira, hai người phải có trách nhiệm với Eldunarí, phải giữ nó an toàn. Dù bất cứ chuyện gì xảy ra, hai người cũng phải bảo vệ Gleadr. Khi Oromis đã đi xa, chúng ta sẽ cần sức mạnh và sự hiểu biết của anh ấy hơn bất cứ cái gì khác.”

“Đừng lo, Arya. Chúng tôi sẽ không cho phép bất cứ thứ gì làm hại anh ta đâu” Saphira hứa.

Eragon bỏ Eldunarí lại vào trong cái túi vải, thắt dây buộc. Quân Varden đã có một chiến thắng quan trọng và các thần tiên đã chiếm được Gil’ead, nhưng những điều đó chỉ đem lại cho Eragon một sự vui mừng nho nhỏ. Nó nhìn Nasuada

Và hỏi “Vậy bây giờ chúng ta sẽ làm gì ?”

“Bây giờ.” Nasuada nâng cằm “Chúng ta sẽ tiến quân lên phía Bắc tới Belatona, và khi chúng ta chiếm được nó, chúng ta sẽ tiếp tục tiến về Dras-Leona, chiếm lĩnh rồi đưa quân tới Urû’baen, nơi mà chúng ta sẽ hạ bệ Galbatorix hoặc kết liễu hắn. Đó là những gì chúng ta phải làm bây giờ, Eragon ạ.”

Sau đó họ từ biệt Nasuada, Eragon và Saphira đồng ý rời Feinstein để đến doanh trại của quân Varden để cả hai có thể yên tĩnh nghỉ ngơi, thoát khỏi tiếng ồn ào của thành phố. Blödhgarm và các vị thần tiên cùng lính bảo vệ luôn đi quanh họ, họ tiến bước tới cổng chính của thành phố. Eragon vẫn còn giữ Eldunarí của Gleadr trong vòng tay mình.

Eragon nhìn chăm chăm xuống mặt đất phía dưới chân mình. Nó chú ý tới người đàn ông đang chạy cũng có thể là đang hành quân qua, nhiệm vụ của nó trong trận chiến đã kết thúc, và tất cả những gì nó muốn làm bây giờ là nằm xuống và quên đi tất cả những phiền muộn

của ngày hôm nay. Cảm nhận cuối cùng mà nó thấy từ Gleadr vẫn còn vang vọng trong tâm trí nó : Gleadr đơn độc. anh ấy chỉ có một mình trong bóng tối... Cô độc ! Hít một hơi, nó có cảm giác buồn nôn về những suy nghĩ trong đầu. Đó là cái cảm giác khi mất đi con rồng hoặc người kỵ sĩ của mình. Nó thấy sợ sự điên cuồng của Glabatorix.

“Cuối cùng chỉ còn lại chúng ta” Saphira nói.

Eragon cau mày, tỏ vẻ không hiểu.

“Con rồng và kỵ sĩ tự do cuối cùng” cô ả giải thích “Chỉ còn lại có mỗi mình chúng ta. Chúng ta thật đơn độc.”

“Đúng thế”

Eragon bị vấp khi chân nó đá vào một hòn đá nhô lên trên đường mà nó không nhìn thấy. Đau nhói, nó nhắm chặt mắt một lúc. “Chỉ có chúng ta sẽ không thể chiến thắng” nó nghĩ. “Chúng ta không thể ! Chúng ta chưa sẵn sàng”. Saphira đồng ý, sự đau buồn cùng những lo âu của cô ả hòa cùng với nó làm nó chán nản.

Khi chúng đến tới cánh cửa, Eragon dừng lại, miễn cưỡng bước qua đám đông đang tập trung phía trước cửa, cố gắng thoát ra khỏi Feinster. Nó nhìn xung quanh một lượt, mắt nó hướng ra ngoài những bức tường, rồi đột nhiên nó muốn ngắm nhìn thành phố trong ánh sáng của ban ngày.

Rời bước khỏi Saphira, nó chạy lên cầu thang tới đỉnh của những bức tường thành. Saphira gầm gừ đuổi theo, dang một nửa đôi cánh khi cô ả nhảy một phát lên bờ tường.

Chúng đứng bên nhau hàng tiếng đồng hồ và ngắm nhìn mặt trời mọc. Những tia nắng vàng óng ả chiếu xuống cánh đồng xanh mượt xa xa phía đằng đông, những tia nắng chiếu sáng vô số những hạt bụi trong không khí, chúng bay lượn khắp nơi theo những cơn gió nhẹ thổi qua. Những cột khói lớn cũng được chiếu sáng làm chúng ánh lên sắc vàng cam và đỏ, cuồn cuộn bốc lên trôi dạt về cuối chân trời. Những ánh lửa dọc những ngôi nhà bên ngoài thành phố hầu hết dường như đã tắt ngấm, mặc dầu từ khi Eragon và Saphira đến những ngôi nhà đó đang bốc cháy rừng rực, và những cột lửa đó nhanh chóng lan ra khắp thành phố đẩy lên cảnh hoang tàn nhưng cũng rất đẹp và bi tráng. Phía sau Feinster, biển vẫn mờ mờ sóng vỗ trải rộng ra tới tận đường chân trời, nơi đó các thủy thủ trên những con tàu đang đưa chúng đi về phía bắc và

ngày một khuất xa tầm nhìn, bé tí tẹo rồi mất hút.

Khi mặt trời đã chiếu rọi những tia nắng ấm áp lên bộ áo giáp Eragon đang mặc, hơi ấm vượt ve nó, những sần muện trong lòng nó dần lắng xuống rồi như những màn sương mờ tan biến dần vào trong nắng vàng tươi, để lộ ra dòng sông thơ mộng phía dưới. Hít một hơi thật sâu rồi thở ra nhẹ nhàng, toàn thân nó mềm nhũn, các cơ bắp dần ra, thoải mái và bình yên.

“Không” nó nói, “Chúng ta không đơn độc. Anh có em, và em có anh. Và chúng ta cũng có Arya, Nasuada và Orick nữa, và rất nhiều người khác ngoài kia, họ sẽ luôn bên cạnh và giúp đỡ chúng ta trên suốt chặng đường gian nan mà chúng ta phải đi qua.”

“Và còn Gleadr nữa chứ.” Saphira nói.

“Chính xác.”

Eragon đưa cái nhìn xuống Eldunari đang nằm im trong vòng tay nó và cảm thấy dâng lên sự thương cảm và che chở từ phía con rồng đang ẩn trong trái tim kia. Nó ôm Eldunari thật chặt vào ngực nó và đặt một bàn tay lên Saphira, một cảm giác thật nhẹ nhàng và dễ chịu của tình bạn.

“Chúng ta sẽ làm được” nó nghĩ. “Galbatorix không phải là bất bại. Hắn cũng có điểm yếu, và chúng ta có thể lợi dụng điểm yếu này để chống lại hắn ta... Chúng ta hoàn toàn có thể.”

“Chúng ta có thể và chúng ta phải làm như thế.” Saphira nói.

Vì lợi ích của bạn bè chúng ta, vì lợi ích của gia đình chúng ta.- Và vì sự yên bình của Alagaësia –

Chúng ta cần phải hành động.

Eragon nâng trái tim của Gleadr lên quá đầu để cho mặt trời của ngày mới chiếu rọi, và nó nở một nụ cười, háo hức chờ đợi những trận đánh tiếp theo, và để cuối cùng nó và Saphira có thể đánh bại Galbatorix và giết chết tên vua đen tối này.

★★★★

Đọc tiếp Eragon 4 (Inheritance) - Di Sản Thừa Kế

